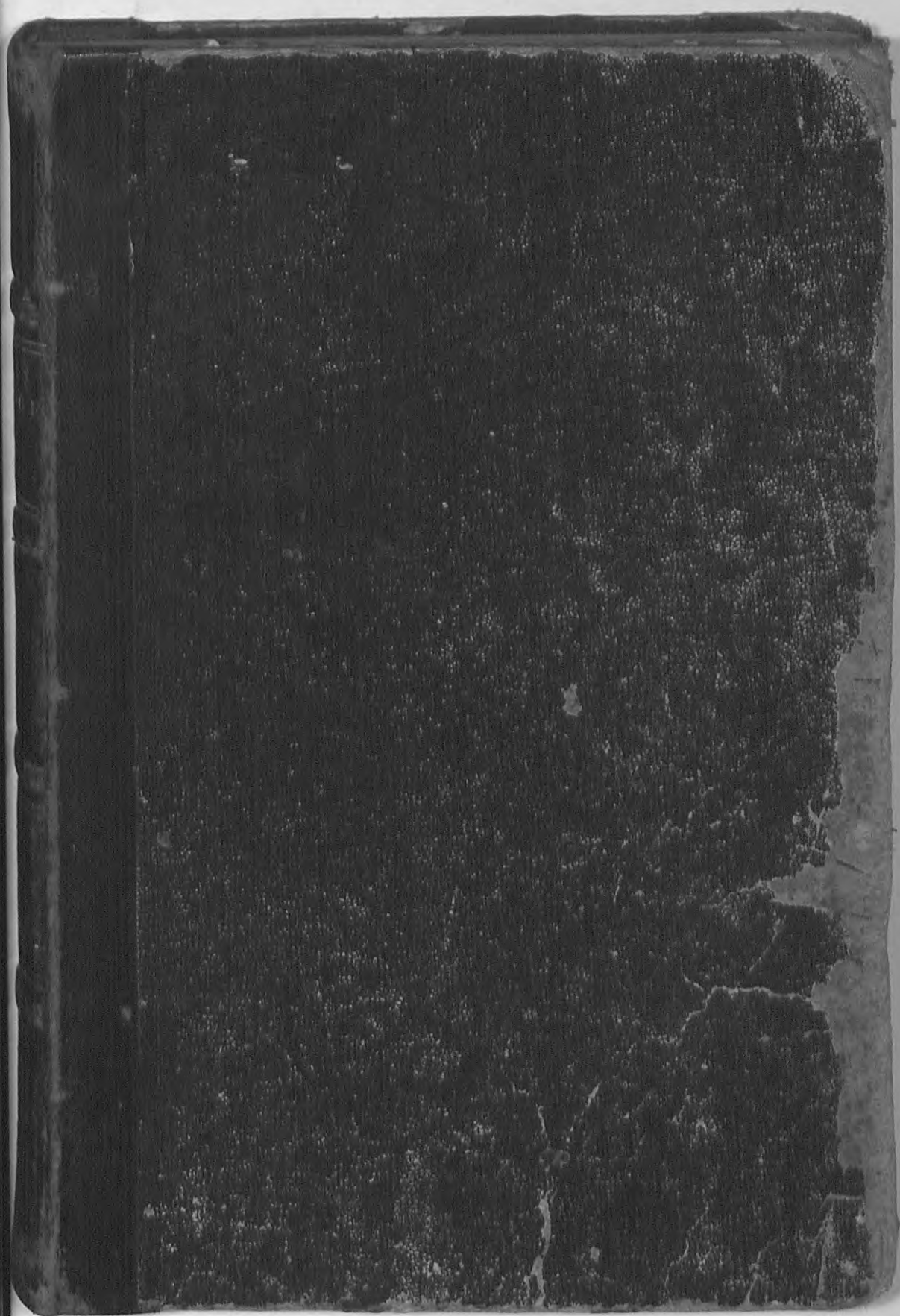
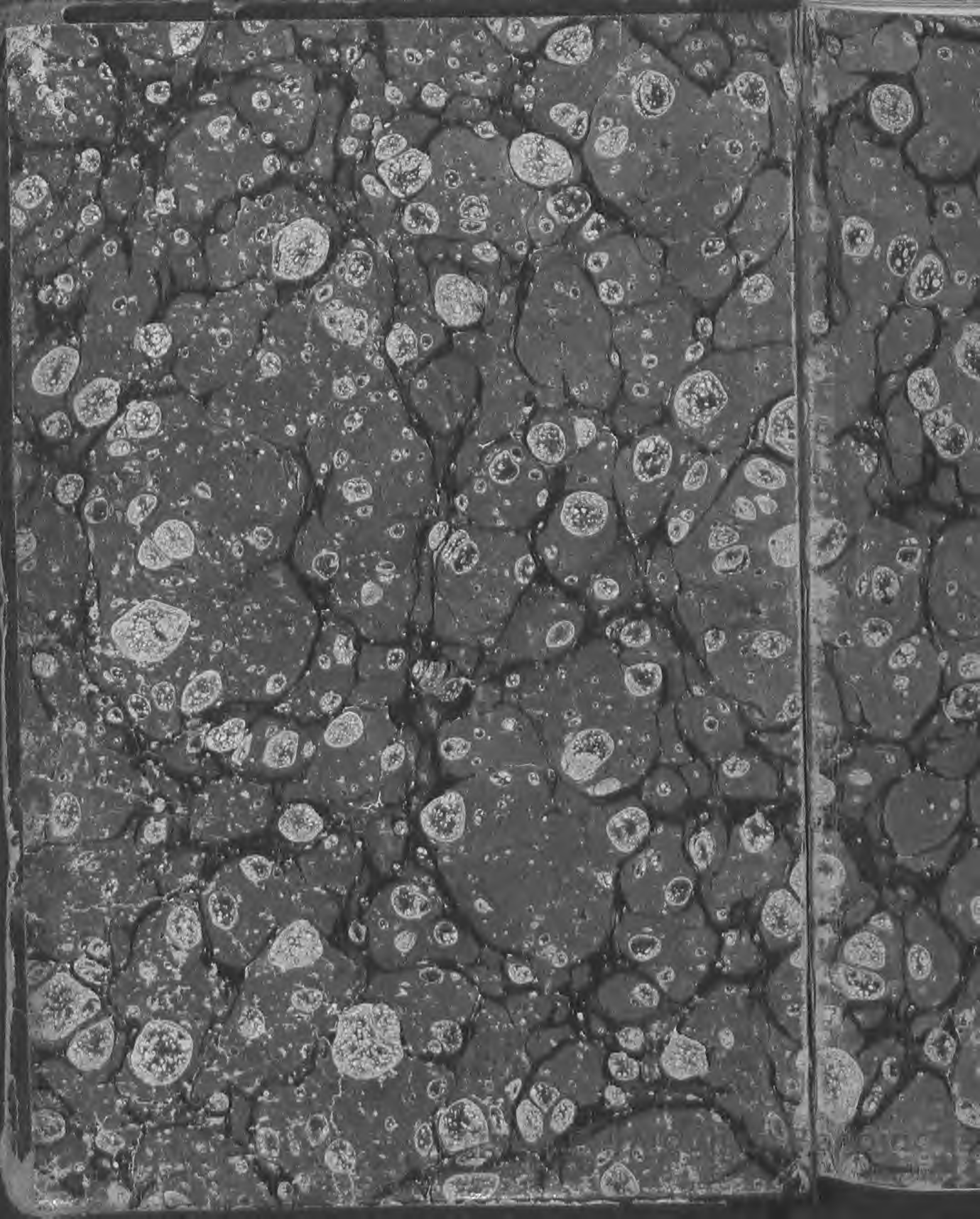

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

006.
000.
000.
000.
000.
000.

Ανδρέας Φ. Γ. Γ. Γ. Γ.
Υ. Γ. Γ. Γ.

ΔΩΡΕΑ
Π. Πυρινός

Πυρινός
45724j

ΔΗΜΟ. ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

Αριθμός 52246
Ημερ. 11-12-85
Ταξιν. 200

GRVER-00714

ΠΑΝΘΕΚΤΗ

ΙΕΡΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΥΣΑ

ΤΟ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

Ἐκδοθεῖσα μὲν κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΠΥΡΡΟΥ

νῦν δ' ἐπαυξηθεῖσα καὶ διορθωθείσα ἐγκρίσει

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Καὶ δαπάναις Γ. Καρυοφύλλης.

Πρὸς χρῆσιν τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

ΤΟΜΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Γ. ΚΑΡΥΟΦΥΛΛΗ.

1862

Αρ. Εισ. 52246.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΑΝΘΕΚΤΗ

ΤΕΡΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΤΟ ΠΑΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ

ΤΩ ΦΙΛΟΓΕΝΕΙ
ΚΑΙ
ΦΙΛΟΜΟΥΣΩ
Α. ΜΑΝΑΚΗ
ΜΑΙΚΗΝΑ ΔΙΚΗΝ
ΠΟΛΛΑΣ ΤΩ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΩ
ΩΦΕΛΕΙΑΣ
ΠΑΡΑΣΧΟΝΤΙ ΤΕ ΚΑΙ ΠΑΡΕΧΟΝΤΙ
ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΚΑΙ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΝ
ΤΑΥΤΗΝΙ ΒΙΒΛΟΝ
ΤΟ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ
ΕΥΓΝΩΜΟΝΟΣ
ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ
Ο ΕΚΔΟΤΗΣ.

ΦΙΛΟΓΕΝΕΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΜΟΥΣΣΕ ΑΝΕΡ !

Τὴν ἱερὰν ταύτην βίβλον τὸ Πεντηκостάριον ἐν νῶ ἔσχον τῷ Ὑμετέρῳ Σεβαστῷ ἀναθέσθαι ὀνόματι, διὰ τε τὰς πλείστας καὶ ποικιλωτάτας εὐεργεσίας ὑμῶν πρὸς τε τοὺς ἐνδεεῖς ἱεραγωνιστάς καὶ μαθητάς καὶ τὰ ἐνδεέστερα σχολεῖα, ἅτινα οὐ παύεσθε πλουτίζοντες δωρεαῖς βιβλίων, ψυχῆς ἰατρείων, τοιούτων ἐν οἷς καὶ ἐξ ὧν διαπλάττεται ὁ ἀτομικὸς, κοινωνικὸς καὶ ἐθνικὸς ἡμῶν χαρακτήρ, καὶ διότι, οὐκ οἶδ' ὅπως, μαθόντες πρὸ διετίας τὴν ἀρξαμένην νέαν ἔκδοσιν τῆς ἐμῆς Πανθεότητος, σπεύσαντες εἰδοποιήσατέ μοι ἐν καιρῷ καὶ αὐτεπαγγέλτως δι' αὐτογραφημένης ἐπιστολῆς, ὅτι ἅμα τοῦ ἔργου τὸ αἶσιον λαβόντος τέλος ἐπέχετε διανεῖμαι πλείστα ὅσα ἀντίτυπα τοῖς τε τῆς βίβλου χρήζουσι φιλακολούθοις χριστιανοῖς καὶ ταῖς τῆς ὑμετέρας εὐάνδρου φίλης πατρίδος, τῆς Ἑπειρώτιδος γῆς, εὐαγέσι Μοναῖς καὶ καθεξῆς.

Ἡ πρὸς ἐμὲ ἐξ ἀπροσδοκήτου καὶ ὁλως αὐθορμήτως (σπανίως ἀπαντῶσα παρ' ἡμῖν) γενομένη ὑπ' ὑμῶν τότε δῆλωσις αὕτη περὶ μελλούσης γενναίας χορηγίας καὶ συνδρομῆς ὑμῶν ἐπὶ τῷ κοινωφελεῖ ἄλλ' ὑπὲρ τὰς ἀσθενεῖς δυνάμεις μου ἱερῷ τούτῳ ἔγχειρήματί μου ἐνέπνευσέ μοι τὸν μέγιστον σεβασμὸν καὶ τὸν δικαιοτάτον θαυμασμὸν καὶ εὐγνωμοσύνην ὑπὲρ ὑμῶν καὶ τῆς φιλογενοῦς καὶ πιτικῆς ὑμῶν δωρεᾶς. Ναί, ἐντιμότετε καὶ εὐεργετικώτατε ἄνερ, ὁμολογῶ δημοσίᾳ ὅτι οὕτω διετέθην τότε, διάκειμαι δὲ καὶ νῦν οὕτως ὑπὲρ ὑμῶν, διότι ἄλλο τὸ ἐπαιτεῖν συνδρομὴν καὶ ἄλλο τὸ ἀκαταζητητῆ εἶ καὶ ἱλαρῶς διδόναι, τὸ μὲν γὰρ ἰδιώτου ἴδιον, τὸ δὲ εὐγενοῦς καὶ ἀγανόφρονος ψυχῆς χαρακτηριστικώτατον γνῶρισμά. Καὶ τὸ μὲν ἐπαιτεῖν καὶ λαμβάνειν ἀπλῆν ἔχει τὴν ἀξίαν· ἡ δ' ὑμέτερα αὐθόρμητος κ' ἐν τοῖς καιροῖς γιγνομένη δωρεὰ διπλῆν ἔχει τὴν ἀξίαν τε καὶ χάριν, καὶ καθιστᾷ τὸ ὑμέτερον ὄνομα ἐπάξιον συγκαταλεγχῆναι κατόπιν τῶν ὀνομάτων τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ

Πατριάρχου Ἰωακείμ, τῶν Συνοδικῶν τε καὶ μὴ Ἀρχιερέων καὶ τῶν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἀγιωνύμου ὅρους τοῦ Ἀθῶ.

Κατὰ πόσον δὲ ἀνταμειφθήσεσθε ὑπὸ τοῦ ἀνταποδότου τῶν εὐποιούντων Θεοῦ, πόσας δὲ καὶ πηλίκας τὰς χάριτας εἰσονται ὑμῖν αἰσεπταὶ Μοναὶ τῆς φιλτάτης καὶ γεραιᾶς ὑμῶν γενετείρας πατρίδος, ὡς καὶ οἱ Μοναχοὶ καὶ λοιποὶ πένητες κληρικοὶ καὶ κοινολαῖται «ὅσαι μὴ ἔχοντες ἀργύριον βαδίσαντες ἀγοράσωσιν ἄνευ ἀργυρίου καὶ τιμῆς» τὴν ἱερὰν ταύτην βίβλον παρ' ὑμῶν τῶν πολυδῶρων δωρητῶν, τοῦτο καὶ οἰκοθεν δῆλον καὶ ἡλίου φανότερον πέφυκε καὶ ἔχει δὲ προδιατεθρυλῆκώς ὁ Χριστὸς εἰπὼν «Μακάριόν ἐστι διδόναι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν.» Σύγγνωθί μοι, μετριόφρον καὶ κοινωφελὲς εὐεργέτα, εἰ διὰ τῶν ἀνωτέρω ἐγνώρισά τισι δημοσιώτερον ἐκ τῶν πολλῶν ἀγαθοεργιῶν σου τινὰς, ἃς ἠθούλου κρύψασθαι μάλιστα. Ἀλλ' ὡς ἔγω γε νομίζω τὸ καλὸν οὐκ ἐστὶ καλὸν ἐὰν μὴ διαθρυλῇται καὶ κοινότερον πᾶσι καθιστῇται ἐγγράφως τε καὶ προφορικῶς, πολυμερῶς τε καὶ πολυτρόπως, ὅπως παραδειγματίζωνται καὶ παροτρύνωνται εἰς μίμνησιν τούτου καὶ ἄλλοι βαθύπλουτοι, οὔτινες φιλαργυρίαν νοσοῦντες τὸν χρυσὸν μόνον καὶ τὸν ἀργυρον διαζῶσι πνέοντες. Ἀρκεῖτως τὸ γε νῦν ἔχον ταῦτα· ἄλλοτε καὶ ἀλλαχοῦ ἐκτεταμενέστερον, ἣν Θεὸς διδῶ, ποιησόμεθα λόγον κατὰ τε τούτων καὶ ὑπὲρ ὑμῶν, οὔτινες ἀπαραμειώτως τὸ Ἰώβειον πραγματοποιήσαντες γίγνεσθε πασιφανῶς «Ποῦς χωλῶν, ὀφθαλμοὶ τυφλῶν, πατέρες (καὶ μητέρες) ἀδυνάτων.»

Εὐτυχοῖντε καὶ ὑγιαίνετε κατ' ἅμφω τὸν ἄνθρωπον καὶ μὴ διαλείπετε εὐεργετοῦντες. Τοῦτ' αὐτὸ εὐχεται ὑμῖν θερμῶς καὶ διαπρυσίως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Αὐγούστου ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1862.

Ὁ ὑμέτερος θιασώτης

Γ. ΚΑΡΥΟΦΥΛΛΗΣ.

ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΧΡΙΣΤΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΜΑΣ.

Αρχίζοντες πρὸ δύο περίπου ἐτῶν τῆς μετατυπώσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Πανθεκτικῆς, ἀναδιωρθωμένης καὶ προσεπηξημένης, εἶχαμεν πρὸ ὀφθαλμῶν μας ὅλας τὰς δυσχερείας καὶ κόπους, οὓς ἐμέλλαμεν, ὑπὲρ τῆς ποθουμένης ἀποπερατώσεως τοῦ ἐκτεταμένου καὶ πολυδαπάνου τούτου ἔργου, νὰ ὑπερνικήσωμεν ἐντὸς ἐνὸς χρονικοῦ διαστήματος καὶ μηνῶν τινῶν, καθ' ἃ ὑπελογίσασαμεν ἀρχῆθην. Ἀλλ' ὅμως κατόπιν περιστάσεις ἄλλαι ὅπως ἀπρόβλεπτοι καὶ ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τῆς θελήσεώς μας ἐμφανισθεῖσαι, μᾶς κατεστενοχώρησαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μικροῦ ἐδέησε νὰ παύσωμεν πάντῃ πάντως τὴν περαιτέρω ἐξακολούθησιν τοῦ μεγαλωφελεστάτου τούτου καὶ ἱεροῦ γραπτοῦ μνημείου, ἂν μὴ ἔτεινέ μοι χεῖρα βοήθειας ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Νῆας Ῥώμης Κύριος Ἰωακεῖμ, δοὺς θαρράλῳς τὴν ἀρχικὴν αἴτησιν διὰ τε τῶν ἐν πλήρει Συνόδῳ εἰς τὴν ὁλομέλειαν αὐτῆς πατρικῶν ὑπὲρ τῆς βίβλου συστάσεών του καὶ διὰ τοῦ ἔργῳ τε καὶ λόγῳ γενναίου παραδείγματος τῆς γενναίας συνδρομῆς του.

Κατόπιν δὲ ὅμως ἐξακολουθούσης πάλιν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῆς ἀκαταστασίας καὶ συνεχοῦς ὑπερτιμήσεως καὶ ὑποτιμήσεως τῶν νομισμάτων καὶ ἐνεκα τοῦ μὴ φερετίμου τῶν χαρτονομισμάτων χαρτοπαικτουμένης τῆς τῶν πολιτῶν καταστάσεως καὶ ἐπιτεινομένης δὲ, ὡς μὴ ᾤφειλε, τῆς διχογνωμίας μελῶν τινῶν τῆς τότε Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Σ. Προέδρου αὐτῆς, βλέπων τὰς ἐλλόγους καὶ δικαίας προσδοκίας καὶ ἐλπίδας μου αὐτόθεν ἐκ τοῦ κεντροδικοῦ σημείου τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς διαψευδομένης, οὐχὶ ἐνεκα τοῦ παντός ἐπαίνου ἀνωτέρου Παναγιωτάτου Πατριάρχου, οὐδ' οὕτως ὁ ζῆλος «ἐπληθύνθη καὶ ἐπερίσσευσεν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν» οὐχὶ ἐνεκα τοῦ τότε Γέροντος Ἀγίου Κυζίκου νῦν δὲ ἐπ' αἰσίοις Πατριάρχουντος Ἀλεξανδρείας Κυρίου μοι Ἰανώδου, οὐχὶ ἐνεκα τοῦ ἐπαξίως διαδεξαμένου αὐτὸν Κυρίου Νικοδήμου τοῦ ἀπὸ Σερρῶν, τοῦ πρῶτον Ἀγίου Σθορνικίου καὶ τινῶν ἐντιμοτάτης μνείας ἀξίων Ἀρχιερέων καὶ λαϊκῶν, περὶ ὧν παρακατιόντες θά κάμωμεν λόγον, ἀλλ' ἐνεκά τινῶν Γερόντων μέγα πνεόντων, οἵτινες ἀναξίως τῆς κλήσεώς των καὶ παρὰ τὸ χριστιανικὸν καθήκον των φερόμενοι οὐ μόνον δέν μοι συνῆδραμον, ἀλλ' ἐπάσχιζαν νὰ παρακόπτωσι καὶ τὸν ζήλόν μου λόγους, τοὺς ὁποίους τὸ χριστιανικὸν καθήκον μοι ἐπιβάλλει νὰ παραδράμω σιγῇ· εἰρήσθω μόνον ἐν παρόδῳ καὶ ἐπιπολῆς ὅτι ὁ Γέρων Ἡρακλείας Πανάριτος

δέν ἐφέρθη οὐθ' ἡρακλεοπρεπῶς, οὔτε γενναίως, οὔτε συνωδᾷ πρὸς τὸν ὅποιον φορεῖ (καὶ θὰ φορῇ εἰκῇ) ἱερὸν μανδύαν! Ναὶ μὲν δέν μοι συνέδραμον τόσον οἱ "Ἅγιοι Νικομηδεῖας, Ἐφέσου, Χαλκηδόνας, ὅσον καὶ ἄλλοι πολλοί, ἀλλὰ τοῦλάχιστον καὶ δέν με ἐψύχραναν, ἀλλ' οὐδὲ με ἐκώλυσαν τοῦ ἔργου λόγους μὴ λογίοις μηδ' ἱεροπρεπέσι (α) βλέπων λοιπὸν, λέγω, τὰς ἐλπίδας μου ἐκλείπουσας, ἐνεκα τῆς ἀκηδίας τῶν εἰρημένων Ἀρχιερέων τῶν χρυσολατρούντων μᾶλλον ἀντὶ νὰ χριστολατρῶσιν, ἀπεφάσισα νὰ μεταβῶ εἰς τὸ "Ἅγιον Ὄρος παρὰ τοὺς θεοφορήτους Πατέρας, τῇ προτροπῇ τῶν σεβασμίων ἐπιτρόπων τοῦ κατὰ τὸ Διπλοφάνηρον Ἀγιορειτικοῦ Μετοχίου Κυρίων μοι Κυρίων, Γενναδίου καὶ Ἀρσενίου καὶ τοῦ σοφοῦ Ἀρχιμανδρίτου Εὐγενίου τοῦ Ξηροποταμηνοῦ, πρὸς οὓς μεγίστην ὀφείλω τὴν εὐγνωμοσύνην διὰ τε τὰς πατρικὰς τῶν συμβουλὰς καὶ εἰσηγήσεις, ὅπως ζητήσω παρὰ τῆς Α. Παναγιότητος συστατικὸν διὰ νὰ μεταβῶ εἰς "Ἅγιον Ὄρος, καὶ δὴ καὶ διὰ τὰς ὁποίας παρέσχον μοι συνδρομάς.

Καὶ δὴ ἐλθὼν αὐτόσε ἔτυχον παρὰ τοῖς σεβαστοῖς Ἀγίοις Πατράσι τῆς φιλοφρονεστάτης ὑποδοχῆς καὶ περιποιήσεως πέρα τῶν προσδοκίων μου· διότι με περιέβαλιναν ὡς υἱὸν τῶν καὶ μ' ἐθρεψαν τὴν ἀδάπανον ἐκείνην καὶ θείαν τροφήν, τὴν ζωοποιούσαν, κρατύνουσαν καὶ τελειουργοῦσαν πάντα ἄνθρωπον ἐκ τοῦ κόσμου ἐρχόμενον ἐκεῖσε. Ὁ Σεβάσμιος Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Δανιήλ ὁ Ἱερήτης, ὁ φιλόμουσος οὗτος καὶ μεγάλθυμος ἀνὴρ μ' ἐνεθάρρυνε τόσον, ὥστε τῷ χρεωστῷ ἰσόδιον εὐγνωμοσύνην. Ὁ γλυκὺς, προσηνὴς καὶ παρηγορητικὸς χαρακτήρ του μ' ἐκίνησε εἰς δάκρυα καὶ ἐξέωρουν ἐμαυτὸν εὐτυχῇ πλησίον τοιοῦτου σεμνοῦ ἀνδρός, ὅστις οὐ μόνον κατὰ τὸ Ὄρος ἐνθα ἐγκαταβιοῖ ἐφάνη ὡφέλιμος καὶ εὐεργετικὸς διὰ τῆς αὐταπαρνησίας του καὶ ἐπλήρωσεν ἐν καιρικαῖς περιστάσεσι καὶ πληροὶ καὶ θὰ πληροὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς του ἐν ὅσῳ ζῇ τὴν ὀνητὴν ταύτην ζωὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τοῦ Ὄρους εἰς τὴν βασιλευσμένην μας Ἑλλάδα ἔτεινε χεῖρα ἀρωγόν, συνεπινεγκὼν ἱκανὴν ποσότητα χρημάτων· διὸ καὶ δικαίως ἔχει λαβὼν τὸ ἑλληνικὸν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος.

Ἐπ' ἱσῆς ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ῥωστικοῦ Κοινοδιακονοῦ Μονατηρίου Κύριος Εὐγένιος, — ὁ χριστιανικώτατος οὗτος καὶ ὀνόματί τε καὶ

(α) Περὶ Ἀρχιερέων τοιούτων, οἷος ὁ Ἅγιος Ἡρακλεῖας καὶ οἱ συνέταιροί καὶ ἐμπόροι του, θὰ κάμω ἐμπερίστατον λόγον ἐν ἰδιαίτερῳ τεύχει καταδεικνύων τὰ ἀγύγνωστα καὶ ἀνθεραρχικὰ σφάλματα αὐτῶν, οἵτινες κατὰ τὴν ὁποίαν κατέχουσιν ἐπίζηλον κοινωνικὴν θέσιν καὶ περιωπὴν καὶ διὰ τοῦ ἱερατικοῦ χαρακτήρος τῶν ἔπρεπε νὰ ᾔηται ὁ τύπος καὶ ὑπογραμμὴς τῶν θείων λειτουργιῶν τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀλλ' αὐτοὶ ἐξέκλιναν, αὐτὸ ἀβουλήθησαν συνενεῖναι τοῦ ἀγαθύναι καὶ εἰσέτι δυστυχῶς ἀπέκτεινουν χεῖρας εἰς ἀνομίας.

πράγματι εὐγένιος τὴν τε συμπεριφορὰν, τὸ σεμνὸν τοῦ ἡθους καὶ τοῦ παραστήματος καὶ ὡς πρὸς τὸ καλοκάγαθόν του, εἰδὼς κάλλιστα ὅτι « ὁ ἀγαθοποιῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν, ὁ δὲ κακοποιῶν οὐκ ἐγγινεσθαι Θεόν » δὲν παύει τοῦ νὰ εὐεργετῇ τοὺς πάντας. — μοὶ ἔδειξε γάλην ἀδελφικὴν συμπάθειαν καὶ περιποίησιν, δὲν μὲ ἀφῆκε μακρυνθῶ ἐκ τοῦ πλησίον του κατὰ τὴν ἐν Καραϊσ διαμονήν μου ἀνεδέχθη ἀσμεναίστερον ὅλα τὰ μέχρι τοῦδε βάρη μου εἰς ἀποπερὶ τωσιν τοῦ ἔργου! Ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ ὑπ' αὐτῷ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ Μετοχίου λοιποὶ Θεοσεβεῖς Πατέρες δὲν εἶναι ὅμοιοι του κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον; Μήπως καὶ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ καὶ παρόντος τοῦ Πατρὸς Εὐγενίου δὲν δεικνύουσι τὴν αὐτὴν πρὸς τοὺς ξενισκόμενους ἐν τοῖς ἱεροῖς ξενώσι των προθυμίαν καὶ περιποίησιν;

Ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενος χρεωστῶ ν' ἀποδώσω πλείστας τὰς χάριτας καὶ εὐγνωμοσύνας εἰς τοὺς Σ. Ἀρχιμανδρίτας τῆς Μεγίστης Λαύρας Βενιαμὶν καὶ Μελχισεδέκ, οἵτινες χειμῶνος ὥρᾳ μὲ ὑπεδέχθησαν ὡς ἐν Χριστῷ υἱόν των, μοὶ συνέδραμον αὐθορμήτως ὅσον τότε ἡδυνήθησαν, ἐπελπίσαντές με ὅτι ὑστερώτερον θὰ μοὶ συνδράμωσι πλείοτερον ἐνεργοῦντες συλλογὴν συνδρομῶν εἰς διάφορα κελ्लीα καὶ σκήπας τῆς δικαιοδοσίας των, ἅμα τῆς ἐκδόσεως τῆς ἱερᾶς βίβλου λαβούσης τὸ προσδοκώμενον τέλος.

Λυποῦμαι πολὺ ὅτι ὡς ἐκ τῆς βραχυχρονίου ἐν Ἀθωνι διατριβῇ μου δὲν ἐνθυμοῦμαι ἤδη τὰ ὀνόματα σεβαστῶν τινων Πατέρων, οἵτινες ἐχορήγησαν τὴν συνδρομὴν των εὐχαρίστως ὑπὲρ τῆς Πανθέου πρὸς τοὺτους ἐκφράζων διαρρήδη τὴν εὐγνωμοσύνην μου εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν συγγνώμην των.

Εὐγνωμονῶ ἐπ' ἰσῆς καὶ τῷ Παναγιωτάτῳ καὶ Σεβασμιώτατῳ Μητροπολίτῃ Θεσσαλονίκης Κυρίῳ Κυρίῳ Νεοφύτῳ. Οὗτος ποιμέναρις οὗτος Ποιμενάρχης εἶναι τοσοῦτον μᾶλλον ἀξίεπαίνοσ, κατ' ὅσον λόγον καὶ ἔργῳ κηρύττει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐποιίαν, διὸ καὶ ἀπολαύει τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ ποιμνίου του.

Ὡσαύτως δ' εὐγνωμονῶ καὶ τῷ εὐγενεστάτῳ Κυρίῳ Κωνσταντίνῳ Βέη, ὅστις αὐτομάτως μοὶ συνέδραμεν ἀρκούντως καὶ συνήγειρε συνδρομὰς διὰ τοῦ φύσει ἀκαμάτου ζήλου του καὶ θὰ συναγείρῃ δὲ ἀκόμῃ ἀπὸ τῆς πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἐμφύτου τάσεώς του κινούμενος.

Εὐγνωμονῶ ἐπ' ἰσῆς τῷ Σεβασμιώτατῳ καὶ σοφῷ Ποιμενάρχῃ Σεβέρῳ Κυρίῳ Μελετίῳ, ὅστις μᾶς παρήγγειλε νὰ τῷ γράψωμεν ἐπὶ 10 σῶμασι συνδρομητῇν.

Ὡσαύτως δὲ καὶ τοῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει συναδέλφοις μοι Κυριοῖς Ἀποστόλῳ Κυριαζῇ καὶ Σιμεῶν Ἀνδρεάδῃ, ἐξ ὧν ὁ μὲν καὶ τοι τραπεζίτης καὶ οὐχὶ Ἀρχιερεὺς ἀτόκως καὶ μὴ βραχυπρο-

θεσμίως ἐχορήγησέ μοι χιλίας δραχμὰς, ὃ δὲ βιβλιοπώλης καὶ οὐχὶ Ἀρχιερεὺς μοι συνέδραμε πολυειδῶς· ἡ δὲ αὕτη ἡ φίλιος ἕνεκα τῆς σιλοκάγαθίας, εἰλικρινείας, ἀφιλοκερδείας καὶ τιμιότητός τῆς, προσόντων σπανίως ἀπαντῶντων ἐν ταῖς σημεριναῖς κοινωνίαις, εἶναι ἀνωτέρα παντός ἐπαίνου.

Ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν Πρωτόθρονον Ἅγιον Καισαρείας Καππαδοκίας Κ. Παῖσιον ἐκφράζω τὴν εὐγνωμοσύνην μου τοσοῦτον μᾶλλον ἐνδικώτερον, καθ' ὅσον καὶ διότι μόλις ἀφίχθεις εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐσχάτως ἐκ τῆς θεοσώστου ἐπαρχίας του καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως μαθὼν τὴν νέαν ἐκδοσιν τῆς Πανθέκτης μοι συνέδραμε 10 σῶμασιν· ὁμοίως δὲ εὐγνωμονῶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Νεοκαισαρείας Κυρίῳ Λεοντίῳ καὶ τῷ Ἁγίῳ Ἰκονίου Κυρίῳ Νεοφύτῳ καὶ τῷ φιλομούσῳ ὑποπροξένῳ μας ἐν Ἀρρηνελλίῳ Κυρίῳ Παναγιώτῃ Φοίβῳ Προυσαεῖ, προαποτίσαντί μοι 10 σῶμάτων ἀντίτιμα.

Χωρὶς γὰρ παραλείψω δέ, καὶ τῷ μου τικολογιωτάτῳ καὶ ἐμπορομασίτῃ Χ. Ἀβραάμ Ἰορδανίδῃ Δαυλισινίῳ διαθέσαντί μοι κᾶμποσα ἀντίτυπα τῆς Πανθέκτης μου ὑπ' ἀγαθωσύνης καὶ ἀφιλοκερδείας.

Οἱ συνδραμόντες εἰς τὴν Πανθέκτην μου ἐνταῦθά τε καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δυστυχῶς εἶναι ὀλίγοι. Καὶ οὗτοι εἶναι οἱ ἐξῆς. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας καὶ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Κύριος Θεόφιλος, ὅστις κοινῇ ψήφῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ κοινῇ τοῦ ἔθνους εὐδοκίᾳ ἀνέλαβε τὴν νέαν Μητρόπολιν του διὰ τὰς περικοσμούσας αὐτὸν ἀρετὴν, σύνεσιν καὶ γνώσιν καὶ τὴν πατροπαράδοτον εὐσέθειαν, ἐπὶ τῆς ριζιμαίας καὶ ἀκραδάντου πέτρας τῆς ὁποίας ἔβαινε καὶ βαίνει ἀπροσκόπτως, ὡς μὲν Ἀκαρνανίας, μοι εἶχε προαποτίσας 11 συνδρομάς, ὡς δ' Ἀττικῆς ἤδη μοι ἀπέτισεν ἄλλας 10 συνδρομάς, ἐκτιμήσας τοὺς κόπους μου καὶ τὸ τῆς βίβλου ὠφελίμον· διὸ τῷ ἐκφράζω εὐσεβάτως τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν διτιτὴν ταύτην συνδρομὴν του.

Ἐπ' ἴσης δ' ἐκφράζω πλήρη τὴν εὐγνωμοσύνην μου καὶ εἰς τοὺς κοπιάσαντας ἐπὶ τῇ βελτιώσει καὶ ἐπιδιορθώσει τῆς Ἱερᾶς ταύτης βίβλου καὶ συνδραμόντας μοι Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς τὸν Οἰτύλου Κύριον Προκόπιον καὶ τὸν Ἄνδρου Κύριον Μητροφάνη. Πρὸς δὲ καὶ εἰς τοὺς οἰκεία (εἰλήσει συνδραμόντας μοι Σ. Ἀρχιερεῖς τὸν Καρύτου Κύριον Μακάριον, τὸν Θήρας Κύριον Ζαχαρίαν, τὸν Καλαβρύτων Κύριον Βαρθολομαῖον, τὸν Γυθείου Κύριον Ἰωσήφ καὶ τὸν Σ. Ἠγούμενον τῆς ἐν Πεντέλῃ Μονῆς Κύριον Κύριλλον Δέγγληρην.

Πρὸ τοῦ δώσω πέρας τῇ εὐχαριστηρίῳ ταύτῃ ἐκθέσει μου ὀφείλω γὰρ μνημονεύσω καὶ τοῦ ἐντιμοτάτου ὁμογενοῦς μας τῷ ὁμοῦ Κυρίου Δημάκῃ Πολυμερίδου, τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ περιπεδημένου καὶ

νά τῷ ἐκφράσω τὴν τελείαν εὐγνωμοσύνην μου, καθότι διὰ τοῦ ἐνθάδε σπουδαστοῦ ἀδελφίδου του Κυρίου Παύλου Λεβέντη, τοῦ φιλομούσου καὶ εὐμαθοῦς τούτου νέου τοῦ ἀπὸ τοῦδε δίδοντος χρηστὰς ἐλπίδας τῇ Πατρίδι, μᾶς συνέδραμε 10 συνδρομαῖς.

Αἱ οὐσιώδεις βελτιώσεις αἱ ὁποῖαι ἐθεωρήθησαν ἐπάναγκες χάριν εὐκολίας τῶν φιλοχρίστων ἀναγνώστων μας νά γείνωσιν εἰς τὴν θεία συνάρσει καὶ τῇ τῶν καλοκἀγάθων συνδρομητῶν μας χορηγία ἀποπερατωθεῖσαν ἐκδοσὶν ταύτην τῆς Πανθέκτης, εἶναι ἀρκοῦσαι ὅπως δικαίως ὠσωσι τοὺς κόπους μας καὶ τὰ ὑπέρογκα ἔντοκά τε καὶ ἄτοκα χρέη μας, τὰ ὁποῖα ὑπέστημεν καὶ ὑφιστάμεθα· εὐελπιστοῦμεν δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα καὶ εἴπου ἄλλοι, εἰ μὲν οὐχὶ ὀψέποτε, μετ' ὀλίγον ὁμῶς ἔσως ὅα τύχη αὕτη τῆς δεούσης ὑποδοχῆς καὶ ὅα κυκλοφορηθῇ προθυμότερον ἀναλόγως τῶν κόπων καὶ προσδοκιῶν μας.

Ἐν εἶδει δ' ὑστερογράφου προσεπισημειοῦται, ὅτι ἵνα οἱ φιλακόλουθοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ἔχωσι πληρέστατα ἀπηρτισμένην τὴν Πανθέκτην καὶ ἵνα μὴ ἐλλείπωσι τὰ Εὐαγγέλια τῶν Κυριακῶν, τῶν Σαββάτων τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς καὶ τῆς Μ. Ἑβδομάδος τῶν Παθῶν, ἐκρίθη ἀναγκαῖον νά τυπώσωμεν αὐτὰ ἐν ἰδίῳ σχήματι τῆς Πανθέκτης καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα ἐπίμετρον ἦτοι παράρτημα Πανθέκτης, περιέχον τὰ Εὐαγγέλια κλπ. κλπ. Τὸ Εὐαγγέλιον αὐτὸ ὅα πωλῆται εἰς συγκαταβατικωτάτην τιμὴν, ἀναλόγως τοῦ ὄγκου αὐτοῦ.

Καὶ τέλος θὰ τυπώσωμεν κατόπιν τοῦ Εὐαγγελίου τὴν περιέχουσαν τὰς ὁδηγίας τῆς Προσκομιδῆς, τὰς τρεῖς λειτουργίας, ἡτοι τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Διαλόγου, τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, φυλλάδι, τὴν χρησιμωτάτην διὰ τοὺς ἀρχαρίους ἱερεῖς, ἢ τοὺς γυμναζομένους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Αὐγούστου 1862

Ὁ ἐκ δότης

Γ. ΚΑΡΤΟΦΤΑΛΗΣ

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ.

Τῇ Ἀγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα

Περὶ ὧραν ὁρθρου σημαίνουσι πάντα τὰ σήμαντρα. Καὶ ὁ μὲν Ἑκκλησιαάρχης διανέμει τοῖς Ἀδελφοῖς τὰ κηρία· ὁ δὲ Ἱερεὺς μετὰ τοῦ Διακόνου λαμπροφοροῦσιν ἅπασαν τὴν ἱερατικὴν αὐτῶν στολήν. Εἶτα, λαβόντων, τοῦ μὲν Ἱερέως τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον τοῦ δὲ Διακόνου θυμιατήριον, καὶ λαμπάδων προπορευομένων αὐτῶν ἀπερχόμεθα πάντες εἰς τὸν Νάρθηκα, κρατοῦντες τὰ κηρία ἡμμένα, καὶ ψάλλοντες τὸ, Τὴν Ἀνάστασιν σου, Χριστέ Σωτήρ, κτλ. Καὶ ἐν μὲν τῷ Ναῷ, ἐναπομείνας μόνος ὁ Κανδηλάπτης, ἄπτει τὰ κηρία πάντα, καὶ τὰς κανδήλας· καὶ ποιήσας πυρεῖον, καὶ βαλὼν εἰς αὐτὸ θυμίαμα, τίθησιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ. Ἐν δὲ τῷ Νάρθηκι, προηυτρεπισμένου ὄντος Τετραποδίου ἐμπροσθεν τῶν Βασιλικῶν Πυλῶν, οὐσῶν κεκλεισμένων, ἀποτίθουσιν ὁ Ἱερεὺς ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ ἀναγινώσκει συνήθως τὸ Β'. Εὐωνόην, Διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, κτλ. Μετὰ ταῦτα, λαβὼν εἰς χεῖρας τὸ θυμιατήριον, καὶ θυμίων, λέγει.

(TOM. E').

Δόξα τῇ ἁγίᾳ, καὶ δημοσσίᾳ, καὶ ζωοποιῷ, καὶ ἀδιατρέτῳ Τριάδι, πάντοτε· νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καὶ ἡμῶν ἀπακρινομένων τὸ, Ἀμήν, ἄρχεται ὁ Ἱερεὺς μεγαλοφώνως τὸ παρὸν Τροπάριον, εἰς ἤχον πλ. α'.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζῶν ἡμεῖς χαρισάμενος.

Λέγεται δὲ τοῦτο τρίς ὑπὸ τοῦ Ἱερέως, καὶ τρίς ὑπὸ τῶν Χορῶν ἀνευ Στίχων. Εἰθ' οὕτω λέγει τοὺς ἐπομένους Στίχους ὁ Ἱερεὺς, ἢ ὁ Διάκονος· καθ' ἕκαστον δὲ Στίχον, ψάλλεται ὁμοίως ὑπὸ τῶν Χορῶν τὸ αὐτὸ Τροπάριον.

Στίχ. α'. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Στίχ. β'. Ὡς ἐκλείπει καπνὸς, ὡς πέτρωσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ πυρὸς.

Στίχ. γ'. Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήσονται.

Στίχ. δ'. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Δόξα. Χριστὸς ἀνέστη. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Εἰτα ὁ ἱερεὺς γεγωνότερα φωνῇ.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας.

Ὁ Χορὸς. Καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος.

Συναπτὴ μεγάλη· μεθ' ἣν ἐκφωνεῖ ὁ ἱερεὺς· ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα... Καὶ ἀνοιχθεῖσιν τῶν πυλῶν, εἰσπορεύει ὅτε ἱερεὺς καὶ ὁ Διάκονος, προπορευομένων πάλιν τῶν λαμπάδων. Ὁ δὲ Προστώτης, ἐφεπόμενος μετὰ τῶν Ἀδελφῶν, ἀρχεται τοῦ Κανόνος. Ψάλλονται δὲ οἱ μὲν Εἰρμοὶ ἀνά δύο, τὰ δὲ Τροπάρια, εἰς ἑβ'. καὶ αὖθις ἐσχατον Καταβασίαι, οἱ αὐτοὶ Εἰρμοὶ ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν Χορῶν. Ποιεῖ δὲ τὴν ἐναρξίν τοῦ Κανόνος ἐξ ἁπαντός· ὁ Προστώτης, καὶ αὐτὸ τὸ δεξιὸν τοῦ Χοροῦ μέρος, εἰ καὶ τὸ ἀριστερόν ἰσως λαγχάνῃ· ἀπὸ γὰρ ταύτης τῆς ἡμέρας γίνεται ἡ ἀρχὴ τοῦ μερισμοῦ τῆς τῶν δύο Χορῶν ἐναρξέως. Ἐν ἐκάστῃ δὲ ᾠδῇ γίνεται παρὰ τοῦ ἱερέως, ἑσθθεν τοῦ Βήματος, Συναπτὴ μικρά, καὶ μετ' αὐτὴν ἐκφώνησις, ὡς σημειοῦται ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Ὁ δὲ ἱερεὺς βομῶν, εἰς τὴν ἐναρξίν τοῦ Κανόνος, κατὰ τὴν τάξιν.

Ὁ Κανὼν, ποίημα Ἰωάν. τοῦ Δαμασ.

ᾠδὴ Α. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

« Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί. Πάσχα Κυρίου, σχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χρὶς· ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐξ ὧν ζῶντες.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁφόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφρανέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιᾶσθω, ἐορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγγηγερταί, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Τὸ, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς, ἁπαξ, (ὅπερ λεγεται εἰς ὕλας τὰς ᾠδὰς.

Εἰτα, Συναπτὴ μικρά· μεθ' ἣν Ἐκφώνησις.

Ὅτι σὸν τὸ κράτος.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

« Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρείας πηγῇν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεοῦμεθα. »

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἐστερεώται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι, Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι· χθὲς· αὐτός με συνδόξασον Σωτὴρ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίνωμεν.

Ἐκφώνησις. Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἡ Ἰπαυή. Ἦχος δ'.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ περὶ Μαριάμ, καὶ εὐροῦσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου· Τὸν

ἐν φωτὶ αἰδιῶ ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργαντα· δράμετε, καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἡγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας τὸν θάνατον· ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱὸς τοῦ σώζοντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ἀνάγνωσις εἰς τὸν Θεολόγον.

Ῥδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

« **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀβδακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν, καὶ δεικνύτω φασσφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγοντα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος. »

Αρσεν μὲν, ὡς διανοῖξαν τὴν παρθενεύουσαν νηδὺν, πέφηνε Χριστός· ὡς βροτὸς δέ, ἄμνος προσηγόρευται· ἄμμος δέ, ὡς ἀγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα· καὶ ὡς Θεὸς ἀληθῆς, τέλειος, λέλεκται.

Ωs ἐνιαύσιος ἄμνος, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν στέφανος χρηστὸς ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τέθυται. Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὖτις ἐκ τοῦ τάφου ὠραίος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαβὶδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκδασιν ὀρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς. Ἐκφώνησις. Ὅτι ἀγαθός.

Ῥδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

« **Ο**ρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοί-

σομεν τῷ Δεσπότη, καὶ Χριστὸν ὀφόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζῶν ἀνατέλλοντα. »

Τὴν ἀμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ ᾄδου σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπειγόντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδὶ, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νομφίῳ, καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριο.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου.

Ἐκφώνησις. Ὅτι ἡγιασται.

Ῥδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

« **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου. »

Φυλάξας τὰ σήμαντρα αἰῶν Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλείς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου, καὶ ἀνέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ αἰσυτον, ἱερεῖον ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενῇ τὸν Ἀδὰμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν κατωτάτοις.

Ἐκφώνησις. Σὺ γὰρ εἶ ἐξ ἡμῶν.

Κοντάκιον, ἱστάμεν Στήλην.

Εἰ καὶ ἐν τῷ τάφῳ ἀνέστης, θάνατε, ἀλλὰ τῷ Πάσχα κροτοῦντες

τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέστης ὡς νικητής, Χριστὲ ὁ Θεὸς, γυναιξὶ Μυροφόροις φηγεζόμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εὐρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν πρὸ ἡλίου ἤλιον, δύναντα ποτὲ ἐν τάφῳ, προέφθασαν πρὸς ὄρθρον, ἐκζητοῦσαι ὡς ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι, καὶ πρὸς ἀλλήλας ἐβόων· ὦ φίλοι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν ὑπαλείψωμεν σῶμα ζωηφόρον καὶ τεθαμμένον, σάρκα ἀνιστάσαν τὸν παραπεσόντα Ἀδὰμ, κείμενον ἐν τῷ μνήματι ἄγνωστον, σπεύσωμεν, ὥσπερ οἱ Μάγοι, καὶ προσκυνήσωμεν, καὶ προσκομίσωμεν τὰ μύρα ὡς δῶρα, τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις, ἀλλ' ἐν σινδόνη ἐνεκλιμένῳ· καὶ κλαύσωμεν, καὶ κρᾶζωμεν· ὦ Δέσποτα, ἐξεγέρθητι, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα, αὐτὴν τὴν ζωηφόρον Ἀνάστασιν ἐορτάζομεν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἶχος.

Χριστὸς κατελθὼν πρὸς πάλιν ἄδου μόνος.

Δαβὼν ἀνῆλθε πολλὰ τῆς νίκης σκόλα.

Αὐτῇ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

«Πρὸνθῶρ· εὐθὺς, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμεθα· ἐλθὼν ὁ Χριστὸς ἀπὸ τοῦ τάφου, καὶ τὰς λοιπὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα· καὶ ἐκ γῆς τῆς ἁγίας· ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Εἰρμός.»

Ὁντοσ· καμίνου βυσάμε-

νος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητὸς, καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν ἀφθαρσίας ἐνδύει· εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.»

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν μετὰ δακρύων ἐζήτησαν, προσεκύνησαν· χαίρουσαι ζῶντα Θεὸν, καὶ Πάσχα τὸ μυτικὸν σοῖς, Χριστὲ, Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν· νέκρωσιν, ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἀλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχῇ, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος νύξ καὶ φωταυγῆς, τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας τῆς ἐγέρσεως οὐσα προάγγελος, ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς ἐκ τάφου σωματικῶς πᾶσιν ἐπέλαμψε.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Εκφώνησις. Εἶη τὸ κράτος.

Ἡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

«Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορτῶν ἐορτῇ, καὶ πανηγυρί· ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἣ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.»

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτὸν ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀραν κύκλω τοὺς ἀφθαλμούς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἡ κατα-

σοι, θεοφειγῆς ὡς φωστῆρες, ἐκ θυμῶν, καὶ βοῶν, καὶ θαλάσσης, καὶ ὧας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε καὶ ὑπέρβειε, εἰς σὲ βεβαπτισμένα, καὶ σὲ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Εκφώνησις. Ὅτι εὐλόγηται.

Ἡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

Μεγαλυνάριον.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὸν ἑξαπαντάνα τριήμερον ἐκ τάφου, Χριστὸν τὸν Ζωοδότῃν.

«Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἰερουσαλὴμ· ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἁγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.»

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὸν ἐθελουσίως, παθόντα καὶ ταφέντα, καὶ ἑξαπαντάνα τριήμερον ἐκ τάφου.

Φωτίζου, φωτίζου.

Χριστὸς τὸ καινὸν Πάσχα, τὸ ζωοθυτὸν θυμῶν, ἀμνὸς Θεοῦ ὁ αἰών, τὴν ἁμαρτίαν κόσμον.

Ὁ θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκείας! τῆς σου φωνῆς! μεθ' ἡμῶν· φευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω ἐσεσθαι· μέχρι τεματίων αἰῶνος, Χριστὲ· ἢ οἱ πιστοὶ ἄγκυραν ἐλπίδος κατέχοντες, ἀγαλλόμεθα.

Μαγδαλὴν Μαρία, προσέδραμε τῷ τάφῳ, καὶ τὸν Χριστὸν ἰδοῦσα, ὡς κηπουρὸν στήρωτα.

Ἡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

Ἄγγελος ἐξαπτάπτερος, ταῖς γυναῖξιν ἐβόα, παύσαθε τῶν δακρύων, ὅτι Χριστὸς ἀνέστη, καὶ ἄλλος ἐπαυλεῖται.

Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστὲ· ὦ σοφία, καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ, καὶ δύναμις· δίδου ἡμῖν ἐκτοπώτερον σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Ἐξύπνησας ὑπνώσας, νεκρὰς τοὺς ἀπ' αἰῶνος, βασιλικῶς βουλήσας, εἰς Ἰούδα λέων.

ὦ Πάσχα τὸ μέγα.

Σήμερον ὁ Δεσπότης, ἐσταύλει ἄδην, ἐγείρας τοὺς δεσμίους, πᾶς αἰῶνας εἶχε, δεινῶς κερκατημένους.

Δόξα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῆς τρισηπτάτου καὶ ἀδιαίρετου, Θεότητος τὸ κράτος.

ὦ θείας, ὦ φίλης.

Καὶ νῦν.

Χαίρε Παρθένη· χαίρε, χαίρε εὐλογημένη, χαίρε δεδοξασμένη, σὺ γὰρ τῆς ἀνέστης τριήμερος ἐκ τάφου.

ὦ Πάσχα τὸ μέγα.

Ὁ Ἄγγελος ἐβόα τῇ κεκρυμμένῃ, ἁγνῇ Παρθένῃ· χαίρε, καὶ πάλιν ἐρῶ· χαίρε· ὁ σὸς γίος ἀνέστη τριήμερος ἐκ τάφου.

Καταβασία· Φωτίζου, φωτίζου.

Εκφώνησις. Ὅτι σὲ αἰνοῦσι.

Ἐξαποστειλάρην αὐτόμελον, ἡλ. ἡ.

Σαρὶ ὑπνώσας ὡς θνητὴς, βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγείρας ἐκ τοῦ τάφου, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας τοῦ ποσμου σωτήριον.

Εἰς τοὺς αἰῶνας ἰστώμεν Σπυρίδα καὶ φάλλον Σπυρίδα Ἀναστάσιον· ὁ καὶ τὸ Πάσχα γὰρ ἡ

Τῆς Ὀκτωήχου, ἦχος α. ἀρχόμεθα
δὲ ἀπὸ τοῦ Στίχ. Ἀνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ
ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ.

Ὑμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σω-
τήριον Πάθος, καὶ δοξάζομέν σου
τὴν Ἀνάστασιν.

Ο σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσεν ἡμῶν τὴν ζωὴν, Κύριε, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Θ τὸν ἄδην σκυλεύσας, καὶ
 τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας, τῇ ἀ-
 ναστάσει σου, Χριστέ, ἀξιώσων ἡ-
 μᾶς, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν
 καὶ δοξάζειν σε.

Τὴν θεοπρεπὴ σου συγκατάβα-
σιν δοῦναι, ὑμνοῦμέν σε, Χρι-
στέ. Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ
ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρί.
Ἐπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἔκου-
σίως ὑπέμεινας Σταυρόν. Ἀνέστης
ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος
προελθὼν, ἵνα σώσῃς τὸν κόσμον.
Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ
τῶν Στίχων αὐτῶν. Ἦχος πλ. α΄.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀ-
ναδέδεικται. Πάσχα καινόν, ἅγιον.
Πάσχα μυστικόν. Πάσχα πανσε-
βάσμιον. Πάσχα, Χριστὸς ὁλυ-
ωτής. Πάσχα ἁμωμον. Πάσχα
μέγα. Πάσχα τῶν πιστῶν. Πά-
σχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παρα-
δείσου ἀνοίξαν. Πάσχα, πάντας
ἡμᾶς πιστεύς.

Στίγ. ὡς ἐκλείπει καπνός.

ἐστε ἀπὸ θεᾶς γυναῖκες εὐαγ-
αί, καὶ τῇ Σιών εἴπατε·

Δέχου παρ' ἡμῶν χαρὰς· εὐχα-
ρίστια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ·
τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱε-
ρουσαλὴμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν,
θεασαμένη ἐκ τοῦ μηνήματος, ὡς
νυμφίον προερχόμενον.

στὴν. οὕτως ἀπολοῦνται.

Αἱ Μυροφόροι Γυναῖκες, ὄρου
βαθείας, ἐπιστάσαι πρὸς τὸ
μνημα τοῦ Ζωοδότου, εὗρον Ἁγ-
γελον, ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον,
καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος αὐ-
ταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν
ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρη-
νεῖτε τὸν ἀφάρτον ἐν τῇ φθορᾷ,
ἀπελθοῦσαι κηρύξατε τοῖς ἑαυτοῦ
Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· Πάσχα Πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτωξώμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον λύτης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὡς περ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμψας Χριστός, τὰ Γύναια χαρᾶς ἐπλησε λέγων· Εὐρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμ-
υνώμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλ-
λους περιπτύξομεθα. Εἰπώμεν
ἑλθοὶ, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς·
ἐγγυηρήσωμεν πάντα τῇ Ἀνα-
στάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χρι-
στὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ
θανάτον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς
μυήμασι, ζῶν χαρισάμενος.

Εἶτα, τὸ Χριστὸς ἀνέστη, ἐλπίτου
καὶ φάλλομεν τοῦτο πολλάκις ἡμεῖς ὅτι

ἀσπάζονται οἱ Ἀδελφοὶ ἀλλήλους· ὁ δὲ
Ἀσπασμὸς γίνεται οὕτω.

λαμβάνει ὁ ἱερεὺς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ ἵσταται πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ ἁγίου Βήματος· ὁ δὲ Καθηγούμενος ἐλθὼν, καὶ ἀσπασάμενος τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ τὸν ἱερέα, λαμβάνει αὐτὸ ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, καὶ ἵσταται ἐκ δεξιῶν τοῦ ἱερέως. Εἶτα οἱ Ἀδελφοὶ πάντες, κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν, ἀσπάζονται πρῶτον τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, εἶτα τὸν ἱερέα, καὶ τὸν Καθηγούμενον, καὶ ἵστανται κάκεινοι ἐνθα ἂν τύχωσι, καὶ ἀσπάζονται ἀλλήλους.

Μετὰ τοῦτον τὸν Ἀσπασμόν, ἀναγινώ-
σκειται ὁ κατηχητικὸς λόγος τοῦ Χρυ-
σοστόμου παρὰ τοῦ Ἡγουμένου, ἢ τοῦ
Ἐκκλησιαρχοῦ· ἴστανται δὲ οἱ Ἀδελφοὶ
ἅπαντες, καὶ ἐπακροῦνται τῆς ἀνα-
γνώσεως.

Τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου
Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ
Χρυσοστόμου, λόγος κατηχητικὸς εἰς
τὴν ἁγίαν καὶ λαμπροφόρον ἡμέραν τῆς
ἐνδόξης καὶ σωτηριαδούς Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν Ἀναστάσεως.

Εὐλόγησον Δέσποτα.

Εἴτις εὐσεβῆς καὶ φιλοθεός, ἀποκαύεται τῆς καλῆς ταύτης καὶ λαμπρᾶς πανηγύρεως. Εἴτις δοῦλος εὐγνώμων, εἰσελθέτω χαίρων εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ. Εἴτις ἔκαμε νηστεύων, ἀπολαβέτω νῦν τὸ δηνάριον. Εἴτις ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας εἰργάσατο, δεχέσθω σήμερον τὸ δίκαιον ὄφλημα. Εἴτις μετὰ τὴν τρίτην ἦλθεν, εὐχαρίστως ἑορτάσάτω. Εἴτις μετὰ τὴν ἕκτην ἔφθασε, μηδὲν ἀμφιβιλλέτω· καὶ γὰρ οὐδὲν ζημιούται. Εἴτις ὑστέρησεν εἰς τὴν ἐνάτην, παύσθαι μὴδὲν ἐνδοιάζων. Εἴτις

τις εἰς μόνην ἔφθασε τὴν ἐνδεκά-
την, μὴ φοβηθῇ τὴν βραδυτητα.
φιλότιμος γὰρ ὢν ὁ Δεσπότης,
δέχεται τὸν ἑσχάτον, καθάπερ καὶ
τὸν πρῶτον. Ἀναπαύει τὸν τῆς
ἐνδεκάτης, ὡς τὸν ἐργασάμενον
ἀπὸ τῆς πρώτης. Καὶ τὸν ὕστε-
ρον ἔλκει, καὶ τὸν πρῶτον θρασυ-
πεύει. Κάκειναι δίδωσι, καὶ τοῦτω
χαρίζεται. Καὶ τὰ ἔργα δέχεται,
καὶ τὴν γνώμην ἀσπάζεται. Καὶ
τὴν πράξιν τιμᾷ, καὶ τὴν πρόθεσιν
ἐπαινεί. Οὐκοῦν εἰσεέλθετε πάντες
εἰς τὴν χαράν τοῦ Κυρίου ἡμῶν·
καὶ πρῶτοι καὶ δεύτεροι τὸν μι-
σθὸν ἀπολάβετε. Πλούσιοι καὶ πέ-
νητες, μετ' ἀλλήλων χορεύσατε.
Ἐγκρατεῖς καὶ ῥάθυμοι, τὴν ἡμέ-
ραν τιμήσατε. Νηστεύσαντες καὶ
μὴ νηστεύσαντες, εὐφρανθήτε σῆ-
μερον. Ἡ τράπεζα γέμει, τρυ-
φήσατε πάντες. Ὁ μόσχος πολὺς,
μηδεὶς ἐξέληθεν πεινῶν. Πάντες ἀ-
πολαύετε τοῦ συμποσίου τῆς πί-
στεως. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ
πλοῦτου τῆς χρηστότητος. Μη-
δεὶς θρηγνεῖται πενίαν· ἐφάνη γάρ
ἡ κοινὴ βασιλεία. Μηδεὶς ὀδυρε-
σθω πταίσματα· συγγνώμη γάρ
ἐκ τοῦ τάφου ἀνέστη. Μηδεὶς φο-
βεῖσθω θάνατον· ἠλευθέρωσε γὰρ
ἡμᾶς τοῦ Σωτήρος ὁ θάνατος. Ἔ-
σβεσεν αὐτόν, ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἄν-
μενος. Ἐσκύλευσε τὸν ἄδην,
κατελθὼν εἰς τὸν ἄδην. Ἐπίκρα-
νεν αὐτόν, γευσάμενον τῆς σαρκὸς
αὐτοῦ· καὶ τοῦτο προελθὼν ἡ
σαῖας, ἐδόχησεν. Ὁ ἄζης, φησὶν,
ἐπικρανὲν τῆς σαρκὸς αὐτοῦ·
τῆσας σοι κατὰ τὴν σαρκὸν
τὴν ἑαυτοῦ· γὰρ κατηργήθη

Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεπαίχθη.
 Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεκρώθη.
 Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ καθήρέθη.
 Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐδεσμεύθη.
 Ἐλαβε σῶμα, καὶ Θεῷ περιέτυ-
 χεν. Ἐλαβε γῆν, καὶ συνήντησεν
 οὐρανῷ. Ἐλαβεν, ὅπερ ἐβλεπε,
 καὶ πέπτωκεν, ὅθεν οὐκ ἐβλεπε.
 Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον; ποῦ
 σου ἄδη τὸ νίκος; Ἀνέστη Χρι-
 στός, καὶ σὺ καταβέβλησαι. Ἀνέ-
 στη Χριστός, καὶ πεπτώκασι δαί-
 μονες. Ἀνέστη Χριστός, καὶ χαί-
 ρουσιν Ἄγγελοι. Ἀνέστη Χριστός,
 καὶ ζωὴ πολιτεύεται. Ἀνέστη Χρι-
 στός, καὶ νεκροὶ οὐδεὶς ἐπὶ μνή-
 ματος. Χριστός γὰρ ἐγερθεὶς ἐκ
 νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημέ-
 νων ἐγένετο. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ
 κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶ-
 νων. Ἀμήν.

Εἰτα ψάλλομεν τὸ Τροπάριον τοῦ
 Ἁγίου. Ἦχος πλ. δ'.

Η τοῦ στόματός σου καθάπερ
 πυρρὸς ἐκλάμψασα χάρις, τὴν οἰ-
 κουμένην ἐφώτισεν, ἀφιλαργυρίας
 τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐναπέθετο,
 τὸ ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύ-
 νης ὑπέδειξεν. Ἀλλὰ σοῖς λόγοις
 παιδεύων, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσό-
 στομε, πρέσβευε τῷ Λόγῳ Χρι-
 στῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς
 ἡμῶν.

Ἐγὼ Γεωργίου παρὰ τοῦ ἱερέως, καὶ
 σχολῶνται.
 δεῖ

Πρὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ,
 αἱ τοῦ τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Κυριακῆς
 τοῦ Πάσχα.

(Ἰδε Τόμ. Γ' Σιών εἶπατε) καὶ

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Δεῖ εἰδέναι, ὅτι ἀπὸ ταύτης τῆς ἡ-
 μέρας τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Κυρια-
 κῆς τοῦ Πάσχα, μέχρι τοῦ Σαββάτου
 τῆς Διακαινησίμου, αἱ ὥραι, τὰ Ἀπό-
 δεικνα, καὶ τὸ Μεσονυκτικόν, ψάλλον-
 ται οὕτω. Μετὰ τὸν Εὐλογητὸν, Χρι-
 στός, ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἐκ γ'. Εἰτα.

Ανάστασιν Χριστοῦ θεασάμε-
 νοι προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον,
 Ἰησοῦν τὸν μόνον ἀναμάρτητον.
 Τὸν Σταυρὸν σου Χριστέ προσκυ-
 νοῦμεν, καὶ τὴν ἁγίαν σου Ἀνά-
 στασιν ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν.
 αὐ γὰρ εἰ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου
 ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου
 ὀνομάζομεν. Δεῦτε πάντες οἱ πι-
 στοί, προσκυνήσωμεν τὴν τοῦ Χρι-
 στοῦ ἁγίαν Ἀνάστασιν. ἰδοὺ γὰρ
 ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ, χαρὰ ἐν
 ὅλῳ τῷ κόσμῳ. Διὰ παντός εὐλο-
 γοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν
 Ἀνάστασιν αὐτοῦ. Σταυρὸν γὰρ
 ὑπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνα-
 τον ὤλεσεν.

Ἐκ τρίτου.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ
 περὶ Μαριάμ, καὶ εὐροῦσαι τὸν
 λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήμα-
 τος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου. Τὸν
 ἐν φωτὶ αἰδίῳ ὑπάρχοντα, μετὰ
 νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον;
 βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργανα·
 δράμετε, καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε,
 ὡς ἡγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας
 τὸν θάνατον· ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ
 Υἱός, τοῦ σώζοντος τὸ γένος
 τῶν ἀνθρώπων.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες, ἅ
 θάνατε, ἀλλὰ τοῦ ἄδου καθε

τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέστης ὡς νικητής, Χριστέ ὁ Θεός, Γυναίξ! Μυροφόροις φθεγγόμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εὐφρηνῶν δωροῦμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Εὖν τάσῳ σωματικῶς, ἐν ᾧ δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός, ἐν Παραδείσῳ δὲ μετὰ Ἀητοῦ, καὶ ἐν Ὁρόνῳ ὑπῆρχες Χριστέ, μετὰ Πατρὸς καὶ Πνεύματος, πάντα πληρῶν ὁ Ἀπερίγραπτος.

Δόξα.

Ὁ ζωφόρος, ὡς Παραδείσου ὠραιότερος, ὄντως καὶ παστάδος πάσης βασιλικῆς, ἀναδεδεικται λαμπρότερος Χριστέ ὁ τάφος σου, ἡ πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ ὑψίστου ἡγιασμένον εἶον σκήνωμα, Χαίρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν. Εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον, ρ'. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν. Καὶ πάλιν ὁμοίως, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. καὶ ἡ λοιπὰ. Τρισεύεται δὲ ἡ τοιαύτη ακολουθία, ἐν ταῖς ἡραῖς, καὶ ἐν τοῖς δεομένοις, καὶ τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ἡ δὲ τῆς λειτουργίας Ἀκολουθία γίνεται ταχύτερον, καὶ ψάλλομεν τὰ ἑξῆς Ἀντίφωνα.

ΑΝΤΙΦΩΝΑ.

Ψαλλόμενα ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῆς τοῦ Πάσχα Κυριακῆς, καὶ καθ' ὅλην τὴν Διακαινήμερον ἑβδομάδα.

(TOM. E')

ΑΝΤΙΦΩΝΟΝ Α'.

Ἦχος β'.

Στίχ. Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πάντα ἡ γῆ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Βάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Εἶπατε τῷ Θεῷ ὡς φοβερά.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στ. Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνήσάτωσαν σοί.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁμοῦ οἱ δύο Χοροὶ ὑψηλότερα φωνῇ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

ΑΝΤΙΦΩΝΟΝ Β'.

Ἦχος β'.

Στίχ. Ὁ Θεὸς οἰκτιρεῖται ἡμᾶς.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν.

Στ. Ἐπιβάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ.

Στ. Τοῦ γνῶναι ἐν τῇ γῇ τὴν ὁδόν σου.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ.

Στ. Ἐξομολογησάσθωσαν σοὶ λαοί.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁμοῦ οἱ δύο Χοροί.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος.

ΑΝΤΙΦΩΝΟΝ Γ'.

Ἦχος πλ. α'.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Στίχ. Ἵς ἐκλείπει καπνός.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Εἰσοδικόν.

Εὖν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ.

Εἰτα τὸ, Χριστὸς ἀνέστη ἐκ γ'.

Ἡ ἱεραρχία. Προλαύουσαι τὸν ὄρθρον.

Τὸ Κοντάκιον. Εἰ καὶ ἐν τάφῳ.

Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου.

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Ἀλληλούια.

Καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον, ἤχος πλ. δ'.

Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος· ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ.

Στίχ. Ἐξομολογήσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποίησάμην περὶ πάντων, ὃ Θεοφιλε, ὃν ἤρξατο Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν· ἄχρι τῆς ἡμέρας ἐντειλόμενος τοῖς Ἀποστόλοις διὰ Πνεύματος ἁγίου, οὓς ἐξελέξατο, ἀνελήφθη. Οἷς καὶ παρέστησεν ἐαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτόν, ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὡπτανόμενος αὐτοῖς, καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Καὶ συναυλιόμενος, παρήγγελλεν αὐτοῖς, ἀπὸ Ἱερουσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς, ἣν ἠκούσατέ μου. Ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι ἁγίῳ, οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας. Οἱ μὲν οὖν συνελθόντες, ἐπηρώτων αὐτόν, λέγοντες. Κύριε εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν Βασιλείαν τοῦ Ἰσραὴλ; Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς. Οὐχ ἡμῶν ἐστι γινώσκειν χρόνους ἢ καιρούς, οὗς ὁ Πατὴρ ἐθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ. Ἄλλὰ λήψεσθε δύναμιν, ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς· καὶ ἐστέ μάρτυρες ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ, καὶ ἕως ἰσχύατος τῆς γῆς.

Ἀλληλούια, ἤχος δ'.

Σὺ Κύριε ἀναστὰς οἰκτειρήσεις τὴν Σιών.

Στίχ. Ἐξ Οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν.

Καὶ καθέξῃς ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου.

Καινωνικόν.

Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε, πηγῆς ἀθανάτου γεύσασθε.

Ἀντὶ δὲ τοῦ, Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον· καὶ τοῦ, Εὐλογῶσιν τὸν Κύριον, λέγεται τῇ, Χριστὸς ἀνέστη. Ὡσαύτως καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἰψώσω σε ὁ Θεός μου, ἐν τῇ τραπέζῃ, ἐν ᾗ γίνεται κατάλυσις ὀκταήμερος εἰς πάντα.

Μετὰ δὲ τὸ φαγεῖν πάντα, προσκομίζει ὁ διαταχθεὶς Ἀδελφός ἄρτον ὀλόκληρον, καὶ τίθησιν αὐτόν ἐν τῇ Παναγιαρίῳ· καὶ λαβὼν τὴν εἰς ἔθους συγχώρησιν, λαμβάνει τὸν ἄρτον ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ· καὶ μικρὸν ὑψώσας αὐτόν, ἐκφωνεῖ, λέγων· Χριστὸς ἀνέστη. Καὶ ἡμῶν ἀνταποκρινομένων, Ἀληθὺς ἀνέστη· ἐκεῖνος πάντων χαράττει Σταυρόν μετὰ τοῦ ἁγίου λέγων· Προσκυνοῦμεν αὐτόν ἐν τῇ τριήμερον Ἐγερσιν. Καὶ ἡμεῖς τὴν Ἱπακοήν, καὶ τὸ Κοντάκιον καὶ ψαλλομένου τοῦ, Χριστὸς ἀνέστη, ἀσπάζομεθα τὸν ἄρτον. Οὐκ ἐσθίμεν δὲ αὐτόν σήμερον, ἀλλ' ὑψώμεν μόνον καθ' ἐκάστην, μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς Διακαινησίμου· καὶ τότε κλῶμεν αὐτόν καὶ ἐσθίμεν.

Ὁ τύπος οὗτος ὀφείλει γίνεσθαι ἐν τῇ τραπέζῃ, ἥγουν ἐν τῇ ὑψώσει τοῦ ἁγίου, καθ' ὅλην τὴν παρούσαν ἑβδομάδα. Ἀπὸ δὲ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ, ἕως τῆς Τετάρτης τῆς πρὸ τῆς

Ἀναλήψεως, ἡ ἐκφώνησις γίνεται οὕτως·
Χριστὸς ἀνέστη — Ἀληθῶς ἀνέστη — Παναγία Θεοτόκε βοήθει, ἡμῖν.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

— Ἀπὸ ταύτης τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας ἀρχόμεθα ἀναγινώσκειν τὴν εἰς τὰς πράξεις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐρμηνείαν τοῦ Χρυσόστομου, ἣν καὶ τελειοῦμεν μέχρι τῶν ἁγίων Πάντων.

ΕΤΕΡΑ

Εάν γένηται ἀδελφὸν τινα ἐκδημῆσαι πρὸς Κύριον ἐν ταύτῃ τῇ ἁγίᾳ ἑβδομάδι τῆς Διακαινησίμου, οὐ ψάλλομεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν συνήθη τῶν κοιμημένων Ἀκολουθίαν, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν Ἀναστάσιμον ἤγουν, μετὰ τὸν Εὐλογητὸν τὸν Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, τὸν Κανόνα τοῦ Πάσχα, τὸν Ἀπόστολον, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Εἰς δὲ τοὺς Αἰῶνας γίνεται ὁ Ἀσπασμός, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ Ἀγίᾳ καὶ Μεγάλῃ
ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ Λυχνικόν, ἀλλάττει ὁ Ἱερεὺς πᾶσαν τὴν ἱερατικὴν στολὴν αὐτοῦ καὶ στὰς κατενώπιον τῆς ἁγίας τραπέζης μετὰ τοῦ θυμιατοῦ, σφραγίζει σταυροειδῶς, καὶ ἐκφωνεῖ λέγων·

Εὐλογητός ὁ Θεὸς ἡμῶν. Καὶ ἡμῶν ἀνταποκρινομένων τὸ, Ἀμήν, ἀρχεται ὁ Ἱερεὺς· Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Καὶ τὰ λοιπὰ ἀπαρallάκτως, ὡς ἐν τῷ ὁρθῷ προεγράψαν σελ. 1.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἰστώμεν Στ. γ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. καὶ Ἀνατολικά γ'. Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκοωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας,

δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ κατ' ἡμῶν χειρόγραφον, προσηλώσας τῷ Σταυρῷ, ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ, τὴν τρίτην ἡμέραν Ἑγερσιν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστί καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερά, καὶ κραταίᾳ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι κόσμον ὃν ἐπλάσεν.

Ἔτερα Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα, Ἀγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην, καὶ ἔλεγε ταῖς Ὑμναῖσι. Δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος· ἀνέστη γάρ, καθὼς εἶπεν, ὡς παντοδύναμος· διό σε προσκυνοῦμεν τὸν μόνον ἀθάνατον· Ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου κατήργησας, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν· ἐν τῇ ταφῇ σου ἐνέκρωσας τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἐν δὲ τῇ ἐγέρσει σου ἐφώτισας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· διὰ τοῦτό σοι βοῶμεν· Εὐεργέτα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἡνοίγησάν σοι Κύριε, φόβου πύλαι θανάτου, πυλωροὶ δὲ ἄδου ἰδόντες σε ἐπτήξαν· πύλας γὰρ χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μογλοῦς σιδηροῦς συνέλθας, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς ἐκ σκότους, καὶ σκία-

θανάτου, καὶ τοὺς δεσμοὺς ἡμῶν
διέρρηξας.

Δόξα.

Τὸν σωτήριον ὕμνον ᾄδοντες,
ἐκ στομάτων ἀναμέλψομεν· δεῦτε
πάντες ἐν οἴκῳ Κυρίου προσπέσω-
μεν λέγοντες· Ὁ ἐπὶ ξύλου σταυ-
ρωθεὶς, καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς,
καὶ ὢν ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς,
ἐλάσθητι τὰς ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου,
τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὥς γὰρ ἡ
βάτος οὐκ ἐκαίετο κατασβεσσομένη,
οὕτω Παρθένος ἔτεκες, καὶ Παρ-
θένος ἔμεινας· ἀντὶ στύλου πυρὸς,
δικαιοσύνης ἀνέτειλεν ἥλιος· ἀν-
τὶ Μωυσέως, Χριστὸς, ἡ σωτηρία
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰσὸδας μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου· τὸ,
Φῶς Ἰλαρόν.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ παρὸν

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν;
οὐ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν
δύναμίν σου.

Στίχ. Καὶ εἶπα· Νῦν ἠρξάμην· αὕτη
ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ἰψίστου.

Στίχ. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου.

Μετὰ δὲ τὸ Προκείμενον, ἐκφωνεῖ ὁ
ἱερεὺς·

Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιοθῆναι ἡμᾶς
τῆς ἀκρόατος τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου,
κτλ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Οὕτως ὁφείας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ,
τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, καὶ τῶν
θυρῶν κεκλεισμένων, ὅπου ἦσαν
οἱ Μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν
φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰ-
ησοῦς, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ

λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνῃ ὑμῖν. Καὶ
τοῦτο εἰπὼν, ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς
χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ.
Ἐχάρησαν οὖν οἱ Μαθηταί, ἰδόν-
τες τὸν Κύριον. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς
ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνῃ ὑμῖν· κα-
θὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καὶ γὰρ
πέμπω ὑμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν,
ἐνεφύσησεν, καὶ λέγει αὐτοῖς· Λά-
βετε Πνεῦμα ἅγιον· ἂν τινῶν ἀρῇ-
τε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς·
ἂν τινῶν κρατῇτε, κεκράτηνται.
Θωμᾶς δὲ, εἷς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ
λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ'
αὐτῶν, ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς. Ἐλε-
γον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι Μαθηταί·
Ἐώρακαμεν τὸν Κύριον. Ὁ δὲ εἶ-
πεν αὐτοῖς· Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς
χερσίν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων,
καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς
τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω
τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευρὰν
αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω.

Εἶτα ἔκτενης, τὸ, Εἰπώμεν πάντες.
Καταξίωστον Κύριε. Πληρώσωμεν τὴν
ἐσπερινήν. κτλ.

Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν, ψάλλομεν
τῆς Ὀκτωήχου τὸ Στιχηρὸν Ἀνασπάσι-
μον τῶν Ἀποστίχων. Ἦχος β'.

Ἡ Ἀνάσπασίς σου Χριστέ Σωτήρ,
ἅπασαν ἐφώτισεν τὴν οἰκουμένην,
καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα.
Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Εἶτα τὰ στιχ. τοῦ Πάσχα. Τὸ, Χριστὸς
Ἀνέστη γ'. καὶ ἀπάλυσεν.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὀρθρον, πρὸ τῆς ἐναρξέως,
ἄπει τὰς κανδήλας, καὶ τὰ κηρία ὁ
Κανδηλάπτης. Εἶτα σημαίνει τὸ μέγα

καὶ τὸ σιδηροῦν. Καὶ συναχθέντων ἡμῶν, βάλλει ὁ ἱερεὺς τὴν συνήθη μέτανον ἐν τῷ Πρωτοτύπῳ, καὶ ἀπέρχεται εἰς τὸ ἅγιον Βῆμα. Καὶ λαβὼν τὸ θυμιατήριον, ἵσταται ἐνώπιον τῆς ἁγίας Τραπεζῆς, ἀνευ μέντοι τῆς ἱεραικῆς στολῆς. Καὶ εὐλογῶν, ἄρχεται τὸ Τροπάριον, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. Καὶ ἡμεῖς τὸ αὐτό. Εἶτα συναπτῇ καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν, ἀρχόμεθα τοῦ Κανόνος, Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ τὰ λοιπὰ ὡς προδεδήλωται ἐν τῷ Ὁρθρῷ τῆς Κυριακῆς, ἀπαρallάκτως.

Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι μετὰ τὸ Εὐλογῆσαι τὸν ἱερέα, ἐν τῷ ψάλλεσθαι τὸ Χριστὸς ἀνέστη, θυμιᾷ τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, ὡς σύνθετος, καὶ ὅλον τὸ ἱερατεῖον. Εἰς δὲ τὴν ἐναρξιν τοῦ Κανόνος, ἐξέρχεται, καὶ θυμιᾷ τὸν ναόν, καὶ τοὺς Ἀδελφοὺς κατὰ τὴν συνειθισμένην τάξιν.

Μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν τῆς Θ'. Ὡδὴς λέγομεν τὸ Ἐξαποστειλάριον. Σαρκὶ ὑπνώτας γ'.

Εἰς τοὺς Αἰνους τὸ, Πᾶσα πνοή, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὑκτώχου. Ἦχος β'.

Πᾶσα πνοή, καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει, Κύριε, ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διατί γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; **Π** τὸν ταφέντα δότωσαν, ἡ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πληθῆι τῶν οἰκτιρισμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιάσθε.

Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιάσθε.

Αγγελος μὲν τὸ, Χαῖρε, πρό τῆς σῆς συλλήψεως, Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν· Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν· ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν. Διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ τὰ Στιχ. τοῦ Πάσχα, ὡς προεγράφησαν εἰς τὸν Ὁρθρὸν τῆς Κυριακῆς· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Κατενῆς, καὶ Ἀπόλυτις.

Ἡ τοιαύτη Ἀκολουθία γίνεται ἐν ὅλῃ ταύτῃ τῇ ἑβδομαδί τῆς Διακαινησίμου.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα ἀπαρallάκτως ὡς ἐκεῖ δεδήλωται.

Προκείμε· ἦχος πλ. δ'.

Εἰς πάντα τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Στιχ. Οἱ οὐρανοὶ διηρῶνται δόξαν Θεοῦ.

Πράξεις τῶν Ἀποστόλων.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ὑπάστρεψαν οἱ Ἀπόστολοι εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἀπὸ ὅρους τοῦ καλουμένου Ἑλαιῶνος, ὃ ἐστὶν ἐγγὺς Ἱερουσαλὴμ, Σαββατοῦ ἔχον ὁδόν. Καὶ ὅτε εἰσῆλθον, ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῶν, οὗ ἦσαν καταμένοντες, ὅτε Πέτρος καὶ Ἰάκωβος, Ἰωάννης, καὶ Ἀνδρέας, Φίλιππος, καὶ Θωμᾶς, Βαρθολομαῖος, καὶ Ματθαῖος, Ἰσαακὸς Ἀλφαῖος, καὶ Σίμων ὁ Ζηλωτὴς, καὶ Ἰού-

δας ἰακώβου. Οὗτοι πάντες ἦσαν προσκαρτεροῦντες ὑποθυμαδὸν τῇ προσευχῇ, καὶ τῇ δεήσει, σὺν γυναίξϊ, καὶ Μαρίᾳ τῇ Μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ σὺν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ. Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, ἀναστὰς Πέτρος ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν, εἶπεν, ἦν δὲ ὄχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ὡς ἑκατὸν εἰκοσιν. Ἄνδρες ἀδελφοί, ἔδει πληρωθῆναι τὴν γραφὴν ταύτην, ἣν προεῖπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ στόματος Δαβὶδ, περὶ Ἰούδα τοῦ γενομένου ὁδηγοῦ, τοῖς συλλαβοῦσι τὸν Ἰησοῦν. Ὅτι κατηριθμημένος ἦν σὺν ἡμῖν, καὶ ἔλαχε τὸν κληρὸν τῆς διακονίας ταύτης. Δεῖ οὖν τῶν συνελθόντων ἡμῖν ἀνδρῶν ἐν παντὶ χρόνῳ, ἐν ᾧ εἰσῆλθε, καὶ ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς ὁ Κύριος Ἰησοῦς, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ βαπτίσματος Ἰωάννου, ἕως τῆς ἡμέρας, ἧς ἀνελήφθη ἀφ' ἡμῶν, μάρτυρα τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ γενέσθαι σὺν ἡμῖν ἕνα τούτων. Καὶ ἔστησαν δύο, Ἰωσήφ τὸν καλούμενον Βαρσαβᾶν, ὃς ἐπεκλήθη Ἰούστος, καὶ Μαθίαν. Καὶ προσευξάμενοι εἶπον· Σὺ Κύριε καρδιογνώστα πάντων, ἀνάδειξον ἐκ τούτων τῶν δύο ἕνα, ὃν ἐξελέξω, λαβεῖν τὸν κληρὸν τῆς διακονίας ταύτης καὶ ἀποστολῆς, ἐξ ἧς παρέβη Ἰούδας, πορευθῆναι εἰς τὸν τόπον τὸν ἰδίον. Καὶ ἔδωκαν κλήρους αὐτῶν, καὶ ἔπεσεν ὁ κληρὸς ἐπὶ Μαθίαν, καὶ συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἑνδεκα ἀποστόλων.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε.

Κοινωνικόν.

Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, καὶ τὰ λοιπὰ, ἐκ τοῦ Κυρίου ἐνέγραψα, ἱστῶμεν Στίχ. ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχην. ς'. Ὁσος γ'.

Τῷ σὺν Σταυρῷ, Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καὶ διαβόλου ἡ πλάνη κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καθ' ἑκάστην προσφέρει.

Περὶ πάντων τὰ σύμπαντα τῇ Ἀναστάσει σου, Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέωκται· πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι καθ' ἑκάστην προσφέρει.

Δοξάζω τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύματος ἁγίου ὕμνῳ τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἄκτιστον Θεότητα, Τριάδα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσάν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Ἔτερα Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον προσκυνούμεν, Χριστέ· καὶ τὴν Ἀνάστασίν σου ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· τῷ γὰρ μύλωπϊ σου, ἡμεῖς οἱ πάντες ἰάθημεν.

Ὑμνοῦμεν τὸν Σωτῆρα, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκωθέντα· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐσταυρώθη, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῖς ἐν ἄλῃ καταβάς, Χριστὸς εὐηγγελίσσατο, Θαρσεῖτε, λέγων, νῦν νενίκηκα· ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ἀνάστασις, ἐγὼ ὑμᾶς ἀνάξω, λύσας θανάτου τὰς πύλας.

Δόξα.

Οἱ ἀναξίως ἐστώτες ἐν τῷ ἀχράντῳ σου οἴκῳ, ἐσπερινὸν ὕμνον ἀναμέλπομεν, ἐκ βαθέων κραυγάζοντες, Χριστέ ὁ Θεός· Ὁ φωτίσας τὸν κόσμον τῇ τριτῇ ἡμέρᾳ Ἀναστάσει σου, ἐξελεύ τὸν λαόν

σου ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν σου, φι-
λάνθρωπε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν τὸν θε-
ανδρικό σου τόκον, πανσεβόσμιε;
πεῖραν γὰρ ἀνδρὸς μὴ δεξαμένη
πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱὸν
ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πα-
τρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδα-
μῶς ὑπομείνοντα τροπὴν, ἡφουρμόν,
ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἑκατέρας οὐσίας
τὴν ιδιότητα, σῶαν φυλάξαντα.
Διὸ Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐ-
τὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς
τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὁμολο-
γούντων σε.

Εἰσόδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν.

Προκείμενον, Ἦχος βαρὺς.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν
τῇ γῇ, πάντα ὅσα ἠθέλησεν ἐποίησεν.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν.

Στίχ. Τί σοι ἐστὶ θάλασσα ὅτι ἔφυγες.

Εἶτα, Εἰπόμενον πάντες· τὸ, Καταξίω-
σον· Πληρώσωμεν τὴν ἐσπερινήν, κτλ.

Καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν, τὸ Στιχηρ.
Ἀναστάσιμον τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυ-
ρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ
τῆς σῆς ἀναστάσεως, φαιδρύνας
τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν τὸν
ἐσπερινὸν ὕμνον, φιλάνθρωπε.

Εἶτα τὸ, Πάσχα ἱερὸν, καὶ τὰ λοιπὰ·
τὸ, Χριστὸς ἀνέστη γ'. καὶ Ἀπόλυσις.

Περὶ τῆς Εὐρετῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ,
εἰ τύχοι τῇ Δευτέρᾳ, ἢ τῇ Τρίτῃ τῆς
Διακαινησίμου.

(Ἰδε Τόμον Γ'. Μαρτίου κδ'.)

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΠΡΩΤῇ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, γίνεται ἡ Ἀκολουθία

πᾶσα ἀπαρallάκτως, ὡς προγεγράφται.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστάμεν Στίχ. δ'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς
Ὀκτωήχου. δ'. Ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινώτε
τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύνα-
μιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν,
ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι'
ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη
ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαν-
τα· αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμά-
σια, οἱ φύλακες σου Κύριε· ἀλλὰ
τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος,
πληρῶσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐ-
τῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνά-
στασίν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει·
ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρὰς τὰ πάντα πεπλήρωται,
τῆς ἀναστάσεως τὴν πεῖραν εἰλη-
φότα· Μαρία γὰρ ἡ Μαγδαληνὴ,
ἐπὶ τὸ μνήμα ἦλθεν· εὗρεν Ἀγγε-
λον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς
ἱματίοις ἐξαστράπτοντα, καὶ λέ-
γοντα· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ
τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ'
ἐγήγερται, καθὼς εἶπε, προάγων
ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

Εν τῷ φωτί σου Δέσποτα, ὁ-
ψόμεθα εἰς φιλάνθρωπε· ἀνέστης
γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ
γένει τῶν ἀνθρώπων δωροῦμενος,
ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν
μόνον ἀναμάρτητον· ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα τὸ, Πάσχα ἱερὸν, καὶ τὰ λοιπὰ·
τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα, Προκείμενον
τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'.

Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Στί. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν.
Πράξιν τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, σταθεῖς ὁ Πέτρος σὺν τοῖς ἑνδεκα, ἐπῆρε τὴν φωνὴν αὐτοῦ, καὶ ἀπεφθέγγετο αὐτοῖς, Ἄνδρες Ἰουδαῖοι, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Ἱερουσαλὴμ ἅπαντες, τοῦτο ὑμῖν γνωστὸν ἔστω, καὶ ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου. Οὐ γὰρ, ὡς ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε, οὗτοι μεθύουσιν, ἔστι γὰρ ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας. Ἀλλὰ τοῦτό ἐστι τὸ εἰρημένον διὰ τοῦ Προφήτου Ἰωήλ, Καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, λέγει ὁ Θεός, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν, καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνισθήσονται. Καὶ γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου, καὶ προφητεύσουσι. Καὶ δώσω τέρατα ἐν τῇ οὐρανῷ ἄνω, καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω. Αἷμα καὶ πῦρ καὶ ἀτμίδα καπνοῦ. Ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος, καὶ ἡ Σελήνη εἰς αἷμα, πρὶν ἢ ἔλθῃ τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ. Καὶ ἔσται, πᾶς ὅς ἂν ἐπικαλέσεται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαβὶδ ἀλήθειαν.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὁ Πέτρος ἀναστὰς, ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ ΔΙΑΚΛΙΝΗΣΙΜΟΤ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐλέησά, ἱστῶμεν.

Στίχους γ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
Ἀναστάσιμα γ'.

Ἦχος δ'.

Τὸν ζωοποιόν σου σταυρόν ἀπαύστως προσκυνῶντες Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας τὴν κατατρωθεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν Παντοδύναμε, καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτήρ, τῷ ξύλῳ τοῦ σταυροῦ ἐκουσίως προσήλωθεῖς καὶ εἰς ἄδου κατελθὼν δυνατὲ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμὰ ὡς Θεός διεῖρξας. Διὸ προσκυνῶμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Πύλας ἄδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῶι θανάτῳ τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον ἐκ φθορᾶς ἡλευθέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὴν τοῦ Σωτῆρος τριήμερον ἔγερσιν, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν τῶν τοῦ ἄδου αὐτῶν δεσμῶν, καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν πάντες ἐλάβομεν, κράζοντες· Ὁ σταυρωθεὶς καὶ ταφείς, καὶ ἀναστὰς, σώσον ἡμᾶς τῇ ἀναστάσει σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Ἀγγελοι καὶ ἄνθρωποι, Σωτήρ, τὴν σὴν ὁμνοῦσι τριήμερον ἔγερσιν, δι' ἧς κατηργάσθη τῆς

οἰκουμένης τὰ πέρατα, καὶ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ πάντες ἐλυτρώθημεν κράζοντες· ζωοποιε παντοδύναμε Σωτῆρ, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε Φιλάνθρωπε.

Πύλας χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μοχλοὺς συνέθλασας, Χριστέ ὁ Θεὸς, καὶ γένος ἀνθρώπων πεπτωκὸς ἀνέστησας διὰ τοῦτο συμφώνως βοῶμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα.

Κύριε, ἡ ἐκ Πατρὸς σου γέννησις ἄχρονος ὑπάρχει καὶ αἰδώς· ἡ ἐκ Παρθένου σάρκωσις, ἄρραστος ἀνθρώποις καὶ ἀνεμνήνευτος· καὶ ἡ εἰς Ἄδου κάθοδος, φοβερά Διαβολῶ καὶ τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ· θάνατον γὰρ πατήσας, τριήμερος ἀνέστης, ἀθαρσίαν παρέχων ἀνθρώποις, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ο διὰ σὲ Θεοπάτωρ Προφῆτης Δαβὶδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειᾷ σοι παιήσαντι. Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου. Σὲ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἐκυτοῦ ἀναπλάτη εἰκόνα, φθαρείσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρεϊάλωτον εὐρῶν πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ, καὶ τῷ ἰδίῳ θαλήματι ταῖς οὐρανίαις συνάφῃ δυνάμεσι, καὶ σώσῃ, Θεοτόκε, τὸν κόσμον Χριστός, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰσοδος· τὸ, φῶς ἱλαρόν· Προκείμενον· Ἦχος πλ. δ'.

(TOM. E.)

Φωνὴ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνὴ μου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ προσέσχε μοι.

Στίχος. Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου τὸν Θεὸν ἐξεζήτησα.

Στίχος. Ἀπηνήνато παρακληθῆναι ἡ ψυχὴ μου.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἐν τῷ ἁγίῳ ἡ ὁδός σου.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ. Ἀναστάσιμον

Στιχηρόν. Ἦχος δ'.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ ἁδῇ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀθαρσίαν δωρούμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο δομολοῦντες δοξάζομεν, τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σου Ἐγέρσιν.

Εἶπα τὸ, Πάσχα ἱερὸν, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς εἴρηται, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝ. ἩΡΩΉ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, ἡ Ἀκολουθία πάσα τοῦ Πάσχα, ὡς προεδιήλωται.

Εἰς τοὺς Λῆνους, ἱστώμεν Στίχ. δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'.

Ἦχος δ'.

Ο Σταυρόν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομεν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Εν τῷ Σταυρῷ σου, Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρας ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα Διάβολον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χαρὰς τὰ πάντα ἐπλήρωσας. Διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Τῷ σὺ Σταυρῷ Χριστέ Σωτῆρ, ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ρύσαι ἡμᾶς τῶν παγίδων

τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεσόντας τῇ ἁμαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλάνθρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωρισθεῖς, μονογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλανθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως· καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστάς δὲ ἐκ νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν, ὡς προεγράφη.

Εκτενὴς, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὴ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Προκειμένον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. β'.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ἀκούσον θύγατερ, καὶ ἴδε.

Πράξεις τῶν Ἀποστόλων
τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, εἶπε Πέτρος πρὸς τὸν λαόν· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, ἀκούσατε τοὺς λόγους τούτους. Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, ἄνδρα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποδεδειγμένον εἰς ὑμᾶς δυνάμεσι, καὶ τέρασι καὶ σημείοις, οἷς ἐποίησε δι' αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ ὑμῶν, καθὼς καὶ αὐτοὶ οἶδατε. Τοῦτον τῇ ὀρισμένῃ βουλῇ, καὶ προγνώσει τοῦ Θεοῦ, ἐκδοτον λαβόντες, διὰ χειρῶν ἀνόμων προσπήξαντες ἀνείλετε. Ὁν ὁ Θεὸς ἀνέστησε, λύσας τὰς ὠδῖνας τοῦ θανάτου, καθότι οὐκ ἦν δυνατόν κρατεῖσθαι αὐτὸν ὑπ' αὐτοῦ. Δαβὶδ γὰρ λέγει εἰς αὐτόν· Προφῶνῃ τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διὰ παντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἐστίν, ἵνα μὴ τελευτῶ. Διὰ τοῦτο εὐφρανθή

καρδίᾳ μου, καὶ ἠγαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου, ἐπὶ δὲ καὶ ἡ σὰρξ μου κατισκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι. Ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχὴν μου εἰς ᾄδην, οὐδὲ δώσεις τὸν ὄσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν. Ἐγνώρισάς μοι ὁδοὺς ζωῆς, πληρώσεις με εὐφροσύνης μετὰ τοῦ προσώπου σου. Ἄνδρες ἀδελφοί, ἐξὸν εἰπεῖν μετὰ παρρησίας πρὸς ὑμᾶς περὶ τοῦ Πατριάρχου Δαβὶδ, ὅτι καὶ ἐτελεύτησε, καὶ ἐτάφη, καὶ τὸ μνημα αὐτοῦ ἐστὶν ἐν ὑμῖν ἄχρι τῆς ἡμέρας ταύτης. Προφῆτης οὖν ὑπάρχων, καὶ εἰδὼς, ὅτι ὅρκω ὤμωσεν αὐτῷ ὁ Θεός, ἐκ καρποῦ τῆς ὁσφύος αὐτοῦ τὸ κατὰ σὰρκα ἀναστήσειν τὸν Χριστόν, καθίσαι ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ, πρὶν οὖν ἐλάλησε περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ· ὅτι οὐ κατελείφθη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἰς ᾄδου, οὐδὲ ἡ σὰρξ αὐτοῦ εἶδε διαφθοράν. Τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ἀνέστησεν ὁ Θεός, οὐ πάντες ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες. Τῇ δεξιᾷ οὖν τοῦ Θεοῦ ὑψωθείς, τὴν τε ἐπαγγελίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος λαβὼν παρὰ τοῦ Πατρὸς, ἐξέχεε τοῦτο ὃ νῦν ὑμεῖς βλέπετε, καὶ ἀκούετε. Οὐ γὰρ Δαβὶδ ἀνέβη εἰς τοὺς οὐρανοὺς, λέγει δὲ αὐτός· Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου. Ἀσφαλῶς οὖν γνωσκέτω πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ, ὅτι καὶ Κύριον Χριστὸν ἐποίησεν ὁ Θεὸς αὐτόν, τοῦτον τὸν Ἰησοῦν, ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε. Ἀκούσαντες δὲ, κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, εἰπὼν τε πρὸς τὸν Πέτρον, καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀποστόλους· Τί ποιήσωμεν ἄνδρες ἀδελφοί; Πέτρος δὲ ἔφη πρὸς αὐτούς· Μετανοήσατε, καὶ βαπτισθῆτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰστήκει ὁ Ἰωάννης. Κοινωνικόν, τοῦ Πάσχα.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἰστώμεν Στί-
χους Γ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά
Ἀναστάσιμα Σ'.

Ἦχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ,
Χριστέ, Διάβολον ἥσυχνας· καὶ
διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ κέν-
τρον τῆς ἁμαρτίας ἡμιβλυνας· καὶ
ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ
Θανάτου. Δοξάζομέν σε Μονο-
γενές.

Ο τὴν ἀνάστασιν διδοὺς τῷ
γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβα-
τον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· ἐφριξαν
τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου,
καὶ ἐπήρθησαν πύλαι ὀδυνηραί·
εἰσελήλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς
δόξης Χριστός, λέγων τοῖς ἐν δε-
σμοῖς· Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ
σκότει· Ἀνακαλύψετεθε.

Μέγα θαῦμα! ὁ τῶν ἀοράτων
κτίστης, διὰ φιλανθρωπίαν, σαρ-
κὴ πα' ὧν, ἀνέστη ὁ ἀθάνατος.
Δεῦτε πατρίαι τῶν ἔθνων, ταῦτον
προσκυνήσωμεν· τῇ γὰρ αὐτοῦ
εὐσπλαγχνίᾳ ἐκ πλάνης ῥυσθέν-
τες, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἓνα
Θεὸν ὁμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στιχηρά Ἀνατολική.

Εσπερινὴν προσκύνησιν, προσ-
φερόμέν σοι τῷ ἀνσπερῷ φωτὶ,
τῷ ἐπὶ τέλει τῶν αἰώνων, ὡς ἐν
ἐσόπτρῳ, διὰ σαρκὸς λάμπαντι
τῷ κόσμῳ, καὶ μέχρις Ἄδου
κατελθόντι, καὶ τὸ ἐκεῖτε σκότος
λύσαντι, καὶ τὸ φῶς τῆς ἀναστά-
σεως τοῖς ἔθνεσι δεῖξαντι. Φωτο-
δότα Κύριε, δόξα σοι.

Τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας ἡ-
μῶν, Χριστὸν δοξολογήσωμεν·
αὐτοῦ γὰρ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος,
κόσμος ἐκ πλάνης σέσωσται. Χαί-
ρει χορὸς Ἀγγέλων· φεύγει Δαι-
μόνιον πλάνη· Ἀδὰμ πεσὼν, ἀνί-
σταται· Διάβολος κατήργηται.

Οἱ τῆς κουστωδίας ἐνηχοῦντο
ὑπὸ τῶν παρανόμων· Καλύψατε
Χριστοῦ τὴν ἐγερσιν, καὶ λάβετε
ἀργύρια, καὶ εἶπατε, ὅτι, ὑμῶν
κοιμωμένων, ἐκ τοῦ μνημείου ἐ-
συλήθη ὁ νεκρός. Τίς εἶδε; τίς
ἤκουσε νεκρὸν κλαπέντα ποτέ;
μάλιστα ἐσμυρνισμένον καὶ γυ-
μνόν, καταλιπόντα καὶ ἐν τῷ τά-
φῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ; Μὴ πλα-
νάσθε Ἰουδαῖοι· μάθετε τὰς ῥή-
σεις τῶν Προφητῶν, καὶ γινώτε,
ὅτι αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὁ λυ-
τρωτὴς τοῦ κόσμου, καὶ παντα-
δύναμος.

Δόξα.

Κύριε, ὁ τὸν ἄδην σκυλεύσας,
καὶ τὸν ἄνατον πατήσας, Σω-
τὴρ ἡμῶν, ὁ φωτίσας τὸν κόσμον
τῷ Σταυρῷ τῷ τιμίῳ, ἐλέησον
ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτακίον.

Εν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, τῆς ἀ-
πειρογάμου νόμφης εἰκὼν διεγρά-
φη ποτέ· Ἐκεῖ Μωϋσῆς διαιρέτης
τοῦ ὕδατος, ἐνθάδε Γαβριὴλ ὑπη-
ρέτης τοῦ θαύματος. Τότε τὸν βυ-
θὸν ἐπέξευσεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ,
νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀ-
σπόρως ἡ Παρθένος· Ἡ θάλασσα,
μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ,
ἔμεινεν ἀβατος· ἡ ἄμemptος, μετὰ
τὴν κύησιν τοῦ Ἑμμανουὴλ, ἔμει-

νεν ἄσθορος. Ὁ ὧν, καὶ πρῶν,
καὶ φανείς ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐ-
λήθσον ἡμᾶς.

Εἰσοδος· τὸ, φῶς ἱλαρόν, καὶ τὸ

Προκείμε· Ἦχος βαρύς.

Ἐνώτισαι, ὁ Θεός, τὴν προσευχήν
μου, καὶ μὴ ὑπερίδῃς τὴν δέησίν μου.

Στίχ. Πρόσχε· μοι καὶ εἰσάκουσόν
μου.

Στίχ. Ὅτι ἐξέκλιναν ἐπ' ἐμέ ἀνο-
μίαν.

Στίχ. Ἐγὼ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκέκραξα.

Εἰς τὸν Στίχ. Τὸ Ἀναστάσιμον Στι-
χηρόν. Ἦχος πλ. α΄.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα
Χριστόν, καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χω-
ρισθέντα, ἐν φωναῖς ἁσμάτων με-
γαλύνονμεν· ὅτι Σταυρόν καὶ θά-
νατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡ-
μῶν, ὡς φιλόανθρωπος Κύριος·
σकुλεύσας Ἰδοῦ πύλας, τριήμε-
ρος ἀνέστης, σώζων τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Καὶ τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, ὡς
προεγράφη, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΠΡΩΤΗ.

Εἰς τὸν Ὁρθρὸν γίνεται ἡ Ἀκολου-
θία πᾶσα, ὡς προδεδήλωται.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν Στίχ. δ΄.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ΄.
Ἦχος πλ. α΄.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τά-
φου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προήλ-
θες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέ-
χθης ἐκ τῆς Θεοτόκου· οὐκ ἔγνω-
σαν πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί
σου Ἀγγελοὶ· οὐκ ᾔσθοντο ποτε
ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε στρα-
τιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται
τοῖς ἐρευνῶσιν πεφανερωταὶ δὲ τὰ

θαύματα, τοῖς προσκυνούσιν, ἐν
πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνοῦσιν,
ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ
μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰ-
ωνίους συντρίψας, καὶ δεσμὰ διαβ-
ρήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστης, κα-
ταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρ-
τύριον πῆς ἀληθοῦς τριήμερου
ταύτης σου· καὶ προήγες ἐν τῇ
Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπιλαίῳ τηρού-
μενος. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκα-
τάληπτε Σωτῆρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ Γυναῖκες ἑδραμον,
ἐπὶ τὸ μνήμα, τοῦ ἰδεῖν σε τὸν
Χριστόν, τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα·
καὶ προσελθοῦσαι, εὗρον Ἀγγε-
λον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τῷ
φάτι κυλισθέντα· καὶ πρὸς αὐτὰς
ἐβόησε λέγων· Ἀνέστη ὁ Κύριος·
εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι ἀνέστη
ἐκ νεκρῶν, ὁ σώζων τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Κύριε, ὥσπερ ἐξῆλθες ἐσφρα-
γισμένου τοῦ τάφου, οὕτως εἰσ-
ῆλθες καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμέ-
νων, πρὸς τοὺς Μαθητάς σου,
δείκνυν αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος
πάθη, ἅπερ κατεδέξω Σωτῆρ μα-
κροθυμήσας· ὡς ἐκ σπέρματος Δα-
βὶδ, μώλωπας ὑπήνεγκας· ὡς Υἱὸς
δὲ τοῦ Θεοῦ, κόσμον ἠλευθέρωσας.
Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε
Σωτῆρ, ἐλέησον καὶ σώσον ἡμᾶς.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, τὸ,
Χριστὸς ἀνέστη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα.

Προκείμενον Ἦχος γ'.

Ψάλλετε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλλετε.

Στ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.
 Πράξεων τῶν Ἀποστόλων
 τὸ ἀνάγνωσμα.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, εἶπε Πέτρος πρὸς τὸν λαόν, Μετανοήσατε, καὶ βαπτισθήτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ λήψετε τὴν δωρεάν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἦμιν γὰρ ἐστὶν ἡ ἐπαγγελία, καὶ τοῖς τέκνοις ὑμῶν, καὶ πᾶσι τοῖς εἰς μακράν, ὅσους ἂν προσκαλέσεται Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν. Ἐτέροις τε λόγοις πλείοσι διεμαρτύρετο, καὶ παρεκάλει λέγων, Σώθητε ἀπὸ τῆς γενεᾶς τῆς σκολιᾶς ταύτης. Οἱ μὲν οὖν ἀσμένως ἀποδεξάμενοι τὸν λόγον αὐτοῦ, ἐβαπτίσθησαν, καὶ προστεθήσαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχαὶ ὥστε τρισχίλια. Ἦσαν δὲ προσκαρτεροῦντες τῇ διδαχῇ τῶν Ἀποστόλων, καὶ τῇ κοινωνίᾳ, καὶ τῇ κλάσει τοῦ ἅγτου· καὶ ταῖς προσευχαῖς. Ἐγένετο δὲ πάση ψυχῇ φόβος, πολλὰ τε τέρατα καὶ σημεῖα διὰ τῶν Ἀποστόλων ἐγένετο.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπος τις ἦν ἐκ τῶν Φαρισαίων, Νικάνηρος ὄνομα αὐτῷ, ἄρχων τῶν Ἰουδαίων.

Καὶναικὸν τοῦ Πάσχα.

Τῇ ΠΕΜΠΤῇ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ψάλλομεν τὴν παρούσαν Ἀκολουθίαν, τὴν γενομένην παρὰ κυρίου Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου, εἰς τὴν Ἱεραγίαν καὶ Κυρίαν Δέσποιναν Θεοτόκον, τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν· οὐ γὰρ εὐρομεν ὑπὸ τυπικοῦ τὴν τοιαύτην Ἀκολουθίαν, ἀλλ' ἐτέθη δι' ἀγάπην τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Σίχους ι'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Οκτωήχου ε'.

Ἦχος πλ. β'.

Νίκην ἔχων Χριστέ, τὴν κατὰ τοῦ ἁδου, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀνῆλθες, ἵνα τοὺς ἐν σκότειν θανάτου καθήμενους συναναστήσῃς σεαυτῷ, ὃ ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος· ὁ πηγάζων ζωὴν ἐξ οἴκειόν σου φωτός· Παντοδύναμε Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σήμερον ὁ Χριστὸς, θάνατον πατήσας, καθὼς εἶπεν ἀνέστη, καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τῷ κόσμῳ ἐδώκε· ἵνα πάντες κραυγάζοντες, τὸν ὕμνον· οὕτως εἰπώμεν· Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς τὸ ἀπρόσιτον ἔως, Παντοδύναμε Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὲ Κύριε τὸν ὄντα, ἐν πάσῃ τῇ Κτίσει, ἁμαρτωλοὶ σου φύγωμεν ἐν τῷ Οὐρανῷ· αὐτὸς κατοικεῖς ἐν τῷ ἁδῇ· ἐπάτησας θάνατον· εἰς τὰ βάθη τὰ τῆς θαλάσσης ἐκεί· ἡ χεὶρ σου Δέσποτα. Πρὸς σὲ καταφεύγομεν, σοὶ προσπίπτοντες ἱκετεύομεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Εν τῷ σταυρῷ σου Χριστέ καυχώμεθα, καὶ τὴν Ἀνάστασιν σου ὑμνοῦμεν καὶ δοξαζομέν· σὺ γὰρ εἰ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε· ὅτι κατήργησας τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, ἀνεκαίνισας ἡμᾶς διὰ τοῦ Σταυροῦ σου, δωροῦμεν ἡμῖν ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν.

Διὰ παντός εὐλογοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ. σταυρόν γὰρ ὑπομείνας, θανάτῳ θάνατον ὤλεσε.

Καὶ τῆς Ζωοδόχου πηγῆς τρία, δευ-
τεροῦντες τὸ ἅ. ἦχος ὁ αὐτός.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ξένα καὶ παράδοξα τῶν οὐρα-
νῶν ὁ Δεσπότης, ἐπὶ σοὶ τετέλεκε
κατ' ἀρχὰς Πανάμωμε· καὶ γὰρ ἁ-
νωθεν, ἐμφανῶς ἕσταξεν, ἕτερός
καθάπερ, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Θεό-
νομφε, Πηγὴν δεικνύων σε, σύμ-
παν ἀγαθὸν ἀναβλύζουσαν· πλημ-
μύραν τε ἰάσεων, τὰς εὐεργεσίας
προῤῥέουσαν, ἅπασιν ἀφθόνως,
τοῖς χρήζουσι τὴν βῶσιν τῶν ψυ-
χῶν, καὶ τὴν ὑγίαν τοῦ σώματος,
ὑδατι τῆς χάριτος.

Μάννα σε οὐράνιον, καὶ Πα-
ραδείσου Παρθέne, τὴν Πηγὴν τὴν
ἐνθεον, ὀνομάζω Δέσποινα προσ-
φεύστατα· τῆς γὰρ γῆς ἑδραμεν
ἡ βροχὴ καὶ χάρις τῆς πηγῆς σου
τετραμέρειαν, αὐτὴν καλύπτουσα
ξένοις τεραστίοις ἐκάστοτε, καὶ
πᾶσι τὸ αἰτούμενον γίνεται τὸ ὑ-
δωρ πινόμενον· ὅθεν γεγηθότες,
Χριστῶν υἱοὶ προτρέχοντες πιστῶς,
ἁγιασμὸν ἀρυόμενοι, πάντοτε γλυ-
κύρροον.

Ρεῖθρα τῶν ἰάσεων, ἀναβλύ-
σάνεις, Παρθέne, τοῖς πιστῶς
προστρέχουσι τῇ Πηγῇ σου πάν-
τοτε, Θεονύμφευτε· δωρεὰν βέεις
γὰρ, δαφνίη καὶ χύδην, τοῖς νο-
σοῦσι τὰ ἰμάτια· τυφλοὺς ἐμβλέ-
ποντας, φαίνεις ἐναργῶς προσι-
όντας σοὶ γαίλους πολλοὺς ἀνῶρ-
ωσας, καὶ τοὺς παρειμένους συ-
νέσφιγξας· τὸν δὲ νεκρωθέντα, ἐ-
ζώωσας προσχύσει τῇ τριττῇ· ὑ-
δροπικῶν καὶ δυσπνόνων τε πάντ'
ἐθεράπευτας.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας
σου Πηγῇ; ἦτις ἐξ ἀκενώτων
θαυμάτων πλημμυροῦσα, πολλὰ
καὶ ὑπὲρ φύσιν ἐνεργεῖς διὰ ἰάσε-
ων. Βαβαὶ τῶν μεγαλείων, ὦν τοῖς
πᾶσιν ἐπιρρέεις! οὐ μόνον γὰρ
νοσήματα χαλεπὰ ἀπήλασας τῶν
προσιόντων μετὰ πόου, ἀλλὰ καὶ
τὰ τῶν ψυχῶν πάθη ἐκπλύνεις,
καθαρίζουσα πανάσπιλε· σὺν πᾶσι
βραβεύουσα καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία
Παρθέne; Τίς μὴ ἀνυμνήσει σου
τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀγρό-
νως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς
μονογενὴς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς
Ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρ-
κωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων καὶ
φύσει γενόμενος· ἄνθρωπος δι' ἡ-
μᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων
τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων
ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν
ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε,
ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσόδος, τὸ, φῶς ἱερὸν. Προκείμενον.

ἦχος βαρύς.

Ἀγαπήσω σε Κύριε ἡ ἰσχύς μου, Κύ-
ριος στερέωμά μου, καὶ καταφυγή μου,
καὶ βύσστις μου.

Στίχ. Ὁ Θεὸς μου βοηθός μου, καὶ
ἐλπίς ἐπ' αὐτόν.

Στ. Αἰνῶν ἐπικαλέσσομαι τὸν Κύριον.

Στ. Ἦκουσεν ἐκ ναοῦ ἁγίου αὐτοῦ
φωνῆς μου.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον

Στιχηρὸν τῆς Ὀκτωήχου. ἦχ. πλ. β'.

Τὴν Ἀνάστασιν σου, Χριστέ
Σωτήρ, Ἀγγέλοι ὁμνοῦσιν ἐν Οὐ-
ρανοῖς· καὶ ἡμεῖς τοὺς ἐπὶ γῆς

καταξίωσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ
σε δοξάζειν.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Εἰ δὲ
βούλει, λέγε πρῶτον τὰ παρόντα Στιχ-
τῆς Θεοτόκου. Ἦχος πλ. α΄.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἡ ζωηφόρος πηγὴ,
κατὰ θαλάσσας πελαγίζουσα θαύ-
ματα, πρὸς πᾶσαν τὴν οἰκουμέ-
νην, ὡκεανὲ νοητέ, τὰ νειλῶα
ρεῖθρα ὑπερβαίνουσα, τῇ χύσει
τῆς χάριτος· Σιλωὰμ ἄλλος δεύ-
τερος, ὕδωρ πηγάζων, ὥς ἐκ πέ-
τρας παραδόξον, Ἰορδάνου τε, δε-
ξαμένη ἐνέργειαν· μάννα σωτη-
ριῶδες τε, ἐναργῶς τὸ γινόμενον,
πρὸς τοῦ ζητοῦντος τὴν χρείαν,
πλούσιον ὄντως, καὶ ἄφθονον.
Χριστοῦ Μητὲρ Κόρη, ἡ προχέ-
ουσα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἠγίασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ
Ἰψιστος.

Ἦμνοις ἐν ἐξαισίσις πιστοί,
τὴν ἐπουράνιον νεφέλην ὑμνήσω-
μεν, σταγόνα τὴν οὐρανίαν, τὸν
ζωοδότην Χριστόν, ἐπὶ γῆς ἄρ-
ρέυστως ὑετίζουσαν· τὸ ζῶν τὸ
ἀλλόμενον, καὶ πηγάζον ἀθάνα-
τα, ὕδωρ τὸ θεῖον, τὴν ἀμβροσίαν
τοῦ νέκταρος, τοῦ μηδέποτε, μετὰ
πᾶσιν ἐκρέοντος· δίψαν δὲ τὴν
συντήκουσαν, ψυχὰς ἀπελαύνον-
τος, οὐπὲρ πίνοντες ἐμφρόνως,
ρεύματα θεῖα προβάλλονται, κοι-
λίας ἐκ νόσου, ἐπομβρίζοντα τοῖς
πᾶσι, χάριν τὴν ἄφθονον.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὁρμήματα.

Χαίροις ἡ Ζωοδόχος πηγὴ, ἡ
ἀενάως ἀναβλύζουσα χάρις,
ἡ βρύσις τῶν ἱαμάτων, ἡ πᾶσιν

νόσων ἰσχύν, ἀσθενῇ καὶ φαύλῃ
ἀπελέγχουσα· τυφλῶν ἡ ἀνάβλε-
ψις, καὶ λεπρῶν θεῖα καθαρσις· ἡ
πηγάζουσα, νοσημάτων πᾶν φάρ-
μακον, ἅπασι τοῖς προστρέχουσι,
πιστῶς τῷ τεμένει σου· μέγα κοι-
νὸν ἰατρεῖον, ἀμισθον ὄντως καὶ
ἔτοιμον· Χριστοῦ Μητὲρ Λόγου,
τοῦ πηγάζοντος τῷ κόσμῳ τὸ
μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος πλ. α΄.

Σαλπίσσωμεν φίλεστοι ἐν ὕ-
μνοις, σκιρτήσωμεν ἐν ὕδασι, καὶ
χορεύσωμεν εὐφραινόμενοι, τοῖς
ἀενάως πλημμυροῦσι τῆς Ζωη-
φόρου πηγῆς· Βασιλεῖς καὶ ἄρ-
χοντες συντρεχέτωσαν, καὶ πη-
γῆς τὴν χάριν προχεῖτωσαν, ἀ-
φθόνως· βασιλεῖς γάρ ἐσωσε τοὺς
ἐν κλίνῃ συσχεθέντας δὲ, τῇ προσ-
φύσει ἐξανέστησε. Ποιμένες τε
καὶ σύμπαντες, τὴν ὁμβροφόρον
νεφέλην, τὸ σωτήριον ὕδωρ, συν-
ελθόντες ἀρυσώμεθα· οἱ ἐν νόσοις
ἀπαλλαγὴν· οἱ ἐν κινδύνοις τὴν
ῥώσιν· τὴν ἀναψυχὴν οἱ ἐν δίψει
τὰ ὄμματά τε οἱ τυφλοί· οἱ κω-
φεύοντες τὴν εὐχολίαν· τὴν ἰα-
τρείαν οἱ καχεκτοῦντες· οἱ ἐν θα-
νάτοις τὴν ζωηφόρον· οἱ πάντες
τὴν πανταχοῦ πιστοῖς προρρέου-
σαν, ὕδατα σωτηρίας, ἀνακροτή-
σαντες, οὕτω κράζωμεν· Ἀείψω
προχέουσα νάματα, ἐκ πηγῆς ἀ-
γνῇ, μὴ διαλίπης Παρθένε, πρε-
σβεύουσα πάντοτε ὑπὲρ τῶν δο-
λῶν σου.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός· Ἀναστάσις ἡμέ-
ρα. Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη. Καὶ Ἀπολύσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ, ΠΡΩΤΙ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ. καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς ζ'. Ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα.

Ῥδὴ Α'. Ἦχος α'.

Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Καθαρθώμεν τὰς αἰσθήσεις.

Οὐρανὸν μὲν ἐπαξίως.

Εἴτα, τῆς Θεοτόκου οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ἐκκλεσιάρχου.

Νῦν μοι πῆγασον, Παρθένε Θεοτόκε Πηγῇ, χάριν διδοῦσα λόγου, ὡς ἀνυμνήσω σοι Πηγῇ, τὴν βλυστάνουσαν ζωὴν καὶ χάριν πιστοῖς· σὺ γὰρ ἐνυπόστατον Λόγον ἐπῆγασας.

Πατρεῖον ὑπὲρ φύσιν ὁ ναός σου, σεμνὴ, δείκνυται πᾶσι Κόρη· ἐκ γὰρ θανάτου προφανοῦς, τοὺς προστρέχοντας πιστοὺς σαφῶς ἀνιστᾷ, καὶ πᾶσι τὴν ἄφρονον ἀναβλύζει γλυκύτητα.

Καταρρέεις οὐρανόθεν ἀκενώτως ἡμῖν χάριτας ὄντως μόνῃ· τὸν γὰρ τυφλώττοντα ποιεῖς ἀναβλέπειν πρὸς τὸ φῶς, βορβόρον καίνῳ, φωνήσασα ἄνωθεν, ὑπὲρ ἐννοίαν τῷ Λέοντι.

Ἡ κοινὴ φιλοτιμία τοῦ βροτείου σεμνὴ, Χαῖρε Μαρία, Χαῖρε· ὁ γὰρ τῶν ὅλων ποιητὴς ἐπὶ σοί, ὥσπερ σταγῶν, κατέβη σαφῶς, Πηγῇ σε θάνατον, ἀναδείξας Θεόνυμφε.

Ῥδὴ Γ'.

Δευτε πόμα πίνωμεν καινόν.

Νῦν πάντα πεπληρώται φωτός.

Χθὲς συνεβαπτόμην σοι Χριστέ.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἐρωτεινόν σε ἅγιον ναόν, τοῦ

Δεσπότη τοῦ ὅλων Κόρη ἐπίσταμαι· καὶ ἀφθαρσίας πηγῇ, τὸ ὕδωρ προρρέουσιν Χριστόν, ἐξ οὗ ποτιζόμεθα.

Θσὴν χάριν Δέσποινα Πηγῇ, Αὐτοκράτορι δίδως, οὐρων τὴν πρόσδον, ἐπεγομένην δεινῶς, τοῦ λίθου ὑπόστασιν φρικτὴν, τῷ ὕδατι λύσασαν.

Ῥεῖ χάρις ἄφρονος ἐκ σοῦ, Θεοτόκε Παρθένε χύδην πηγάζουσα· χωλοὶ σκιρτῶσιν ἐν σοί, λεπτῶν καθαρίζεται πληθὺς, καὶ δαίμονες πνίγονται.

Ὅλοις νέμεις ἔχσιν πιστοῖς, βασιλεῦσι, δημόταις, πένθησιν, ἄρχουσι, πτωχοῖς, πλουσίοις κοινῶς, τὸ ὕδωρ προχέουσα Πηγῇ, ἀποϊκίλον φάρμακον.

Κοντάκιον τοῦ Πάσχα.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες.

Εἴτα, Κάθισμα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν ἀένναον κρήνην καὶ ζωηράν, τὴν πηγάζουσαν ρεῖθρα θείαν πηγῇ, συμφώνως αἰνέσωμεν, αἱ τὴν χάριν αἰτούμενοι καθ' ἐκαστὴν βρούει, καὶ γὰρ τὰ ἰάματα, ὡς ποταμῶν τὰ ρεύματα, δεικνύσας ἐλάχιστα. "Θθεν κατὰ χρέος, προσσιόντες ἐν πόθῳ, πιστῶς ἀρυσώμεθα, ἐκ πηγῆς ἀνεξάντλητον, ῥῶσιν ὄντως θάνατον, δροσίξουσιν πιστῶς τῶν εὐσεβῶν, τὰς καρδίας, καὶ χεῖλεσιν ἐκβοήσωμεν. Σὺ εἰ τῶν πιστῶν τὸ παραμύθιον.

Ῥδὴ Δ'.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἀρτεν μὲν ὡς διανοῖξαν.

ὡς ἐνιαύσιος ἄμνος.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαβὶδ.

Τῆς Θεοτόκου.

Υπὲρ τὴν ψάμμον ἀληθῶς, καὶ τὰς σταγόνας ὕδατος, πέφυκε Παρθένε τὰ πλήθη, τῆς Πηγῆς τῶν ἔργων σου, ἀκαταπαύστως ρέοντα, ἅπασαν ἐπὶ γλῶσσα πλουσίως, πάντα νοσοῦντα δεινῶς τάχως ἰώμενον.

Κατασχεθέντα γυναικὸς, ὑπὸ καρκίνου τὸν μαζὸν ὕδωρ ἐπιχειται Παρθένε, τῆς Πηγῆς σου Δέσποινα, καὶ παραντίχα πέπαιται, πάθη θανατηφόρα τῷ ρείθρῳ, καὶ ὁ καρκίνος ὁρᾷ, βαίνειν ἐγνώρισεν.

Ακατανόητον ἐν σοί, καὶ ὑπὲρ φύσιν τὸ πραχθὲν, ἔνεστι σαφῶς Θεοτόκε· τὸ γὰρ ὕδωρ γίνεται, τὸ τῆς Πηγῆς σου ἱάμα, νόσων θανατηφόρων ἐναντίον, ὅπερ ἡ φύσις σαφῶς, οἶδεν οὐδέποτε.

Λεὶ θανατοῖ με ὁ ἐχθρὸς, ταῖς ἐνεδόνοις προσβολαῖς, Δέσποινα Πηγὴ Θεοτόκε, μὴ παρίδης, πρόσφθασον, ἡ ταχινὴ βοήθεια· τοῦτου δὲ τῶν παγιδῶν με λύτρου, ἵνα ὑμῶ σε αἶε τὴν πολυύμνητον.

Ῥδὴ Ε.

Ὁρρίσωμεν ὁρθροῦ βαθεῖς.

Τὴν ἁμετρὸν σου εὐσπλαγχνίαν.

Προσέλωμεν λαμπαδηφόροι.

Τῆς Θεοτόκου.

Δαλούμενα Κόρη Παρθένε, τὰ τῆς Πηγῆς σου τῷ ὄντι τεράστια, καταπλήττει τῶν βροτῶν διάνοιαν· ὑπὲρ γὰρ φύσιν πέφυκε, πάντας πιστοὺς ἀγιάζοντα.

Ιστορήσε πόκος, τὸ μάμμα, καὶ Σιλῶμ, καὶ ἡ πέτρα πηγάζουσα, Σολομώντος ἡ στοὰ τὴν χάριν

(TOM. E')

σου, τὰ Ἰορδάνεια νάματα, καὶ ἡ πηγὴ Σαμαρείτιδος.

Σταγόνες σου Κόρη Παρθένε, αἱ τῆς Πηγῆς, καὶ νεκρὸν ἀνεζώωσαν· ὑπὲρ λόγον τὸ πραχθὲν καὶ ἐννοίαν· τὰ γὰρ πάντα πάντα· γνε, λόγον νικᾷ τὸν ἀνθρώπινον.

Τὰ πάθη μου Κόρη ἰάσαι, τῆς αἱμορροΐας πηγὴν ἢ ξηράνασα, καὶ τὸ ῥέγος, τῆς φλογὸς τὴν ἀναψιν, καὶ ἐκτικὴν διάθεσιν, οὐρῶν δεσμὰ καὶ γαστρορροΐαν.

Ῥδὴ Σ'.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα.

Σωτὴρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθνητον.

Τῆς Θεοτόκου.

Οἱ λόγοι τοῦ Λόγου ὡς ὄντως πηγὴν, ἀνομοῦσί σε Ἀγνή· τῆς σοφίας βυθὸν γὰρ, ὡς ὑπὲρ λόγον γεννᾷς, τὸν κρεμάσαντα, ἐν αἰθέρι τὰς ῥαῖς, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὕδωρ.

Υπῆλθες τὴν τῶν κλιμάκων φορὰν, ἀπειλοῦσαν συντριβὴν, τοὺς ἐκεῖσε ζωγράφους, ὡς παναγία Πηγὴ, διασώσασα, καὶ λαὸν ἀπὸ σεισμοῦ, πεπτωκότος τοῦ δόμου.

Τὰς μήτρας ἀγάνους στεριώσαι· τὸ πρὶν, διαλύεις ἐμφανῶς, τῆς Πηγῆς σου τῷ ρείθρῳ· καὶ γὰρ ὡς τέξασα σὺ, παρθελεύουσα, τὸν Δεσπότην τοῦ παντός, καὶ τοὺς τόκους βραβεύεις.

Οὐ λόγος, οὐ νοῦς, οὐδὲ γλῶττα, τὸν σὸν ἐξισχύουσιν Ἀγνή, τοκετὸν εὐφημῆσαι· ἀλλ' ἀσθενούσιν ἐν σοί, καὶ ἐλέγχεται, φιλοσόφων τὸ σεμνόν, καὶ ῥητόρων κομψότης.

4

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ ὑπερμάχῳ.

Εξ ἀκενώτου σου πηγῆς Θεοχαρίτωτε, ἐπιβραβεύεις μοι πηγάζουσα τὰ νάματα, ἀενάως τῆς σῆς χάριτος ὑπὲρ λόγον· τὸν γὰρ Λόγον ὡς τεκοῦσαν ὑπὲρ ἔννοιαν, ἱκετεύω σε δροσίξειν με σῇ χάριτι· ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε ὕδωρ σωτήριον.

Ὁ Οἶκος.

Αχραντε Θεοτόκε, ἡ τεκοῦσα ἀρρήτως, Πατρός τὸν προαίτιον Λόγον, πλάτυνόν μου τὸ στόμα σεμνή, συνεισφέρουσά με πρὸς τὸν σὸν ἔπαινον, ὡς ἂν ἀνευφημήσω σε, κραυγάζων τῇ Πηγῇ σου ταῦτα.

Χαῖρε Πηγῇ, χαρμονῆς ἀλήκτου· χαῖρε ῥοῇ, καλλονῆς ἀρρήτου.

Χαῖρε, νοσημάτων παντοίων κατάλυσις· χαῖρε, παθημάτων ποικίλων κατάλυσις.

Χαῖρε, ρεῖθρον διειδέστατον, ὑγιαζὼν τοὺς πιστοὺς· χαῖρε ὕδωρ χαριέστατον, τοῖς νοσοῦσι πολλὰ πλῶς.

Χαῖρε, νᾶμα σοφίας, ἀγνωσίαν ἐξαῖρον· χαῖρε κρᾶμα καρδίας, ἀμβροσίαν προῤῥέον.

Χαῖρε, κρατὴρ τοῦ μάννα ζωήρ· ρυτε· χαῖρε λουτήρ καὶ νέκταρ θεοῤῥέυστε.

Χαῖρε, πορὶμόν ἀσθενείας δεικνύσα· χαῖρε, φλογμὸν ἀρρώστιας σθενύσα.

Χαῖρε ὕδωρ σωτήριον.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινητίμου, ἑορτάζομεν τὰ ἐγκαίνια τοῦ νεοῦ τῆς

ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν καὶ Θεομήτορος, τῆς Ζωηφόρου Πηγῆς· ἔτι δὲ καὶ μνηῖαν ποιούμεθα τῶν ἐν τούτῳ τελεσθέντων ὑπερφυῶν θαυμάτων παρὰ τῆς Θεομήτορος.

Στίχοι.

Μάννα, Σιλωὰμ καὶ Στοιὰν Σολομῶντος, Πηγὴν, Κόρη, σὴν ἐμφανῶς πᾶς τις βλέπει·
Ταῖς τῆς σῆς Μητρός πρεσβεΐαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· καί,
Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς· ἐκ γ' ἀμφοτέρα.
Ῥδὴ Ζ'.

Ὁ Παιδάς ἐκ καμίνου ῥυσάμενος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες.

Θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν.

Ὡς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος.

Τῆς Θεοτόκου.

Υδρεύσασθε νοσοῦντες ἰάματα· ἡ πάναγνος ῥέει γὰρ, θείας ἐκ Πηγῆς, τὸν γλυκασμὸν τὸν ἀληθῆ, τὸν χειμάρρουν τρυφῆς ὄντως βλύζουσα· διὸ καὶ πίστει κρουνοὺς τοὺς ἀφθόλους ἀρυσώμεθα σύμπαντες.

Ξενίζει τοὺς ἀκούοντας, Δέσποινα, τὰ ξένα σου τέρατα, πάντας τοὺς πιστοὺς· τοὺς γὰρ ἀλάλους καὶ κωφοὺς, ὡς εὐλάλους δεικνύει τὸ ὕδωρ σου, τοὺς πάσχοντάς τε δεινῶν θεραπεύει, καὶ ἱάσιν χαρίζεται.

Ανάγεις ἐκ καμίνου τῶν θλίψεων, δροσίζουσα νάμασι ξένης ἐκ Πηγῆς, τοὺς προσιόντας σοι Σεμνῇ φαγεδαίνης λυτροῦται γὰρ ἄνθρωπος, καὶ λώδης· τὸν δὲ λεπρὸν θεραπεύεις, καὶ ἀνθρακας κατέσβεσας.

Νεανίδες καὶ κόραι τὴν Δέσποιναν, καὶ σύμπαντες ἄνθρωποι,

πίσται ἐκ ψυχῆς ἀνευφημήσωμεν
λαμπρῶς· διατρήσεις γὰρ ἤλων,
ὕδατος, καὶ ἔλκη τὰ πονηρά,
καὶ ὀγκώσεις, καὶ παράλυτον ἰά-
σατο.

Ῥδὴ Η'.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα.
Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου.
Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου.
Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγος.

Τῆς Θεοτόκου.

Θεῖον ἡ Πηγὴ καὶ σεβάσμιον
ὕδωρ, προρρέει σου Παρθέne· ὀ-
δροπικῶν γὰρ τὸ ρεῦμα, ἀναχαι-
τίζει σφοδρῶς, ἐπικλήσει τῇ θείᾳ
τῆς χάριτος· διό σε τιμῶμεν, Πη-
γῇ, εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάντες τὸ σεπτὸν, καὶ ζωήρ-
ρυτον ὕδωρ, ὑμνήσωμεν προφρό-
νως· τῆς γὰρ δυσπνοιᾶς τὸ ρεῦμα
κατὰ χώραν ἰσθῶ, καὶ ἐλεύθερον
ποιεῖ πρὸς διέξοδον. Βαβαὶ σὼν
θαυμασίων! ἀγνή Θεοκυήτορ.

Ποῖον εὐφημήσει, Πανύμνητε,
στόμα τοῦ τοῦ σου τὸ ξένον;
ἀλλὰ καὶ νοὺς ὁποῖος, τῶν θαυμά-
των πηγὴ περιβλέψαιτο, καὶ λό-
γοις κροτήσκειν; οὐκ ἔστι τῇ φύ-
σει ἰσχύς τὰ σὰ θαυμάζειν.

Ολον ἐπὶ σοὶ τοῦ θανάτου τὸ
κράτος ἡφάνισται ἀθρόον, ὦ Βα-
σιλὶς καὶ Κυρία· Βασιλέα καὶ γὰρ,
τὴν ἀθάνατον ζωὴν, σὺ ἐπήγασας,
τὸ ὕδωρ, τὸ μάννα, Χριστὸν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ Θ'.

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἰερουσαλήμ.
ὦ θείας, ὦ φίλης, ὦ γλυκυτάτης!
ὦ Πάσχα τὸ μέγα.

Τῆς Θεοτόκου.

Υδάτων ἀπάντων, Κόρη ὑπέρ-
κειται ἀγνή, τῆς πηγῆς σου· τὸ
ὕδωρ, ἐμφανῶς δωρούμενον, ἀ-
παλλαγὴν, νοσημάτων δεινῶν,
καὶ ταῖς ψυχαῖς, ἀπασαν τὴν ῥῶ-
σιν, ὡς ὑπὲρ φύσιν χεόμενον.

Αὐτῇρα τῶν νόσων, τὸν νέον
ἰδοὺ Σιλωάμ, τῆς Πηγῆς σου Παρ-
θέne, καθορῶμεν ἅπαντες· ὅμματα
γὰρ, προσλαμβάνει πυρός· ἅπαν-
τες δὲ, ῥῶσιν ἀενάως, πρὸς τῇ
ζωῇ πορίζομεθα.

Οἱ ῥῶσιν ζητοῦντες, προσδρά-
μετε ἐν τῇ Πηγῇ· ἡ γὰρ Κόρη Παρ-
θέne, ἐνοικεῖ τῷ ὕδατι· σκίρτα
πιστῶν, καὶ εὐφραίνου πληθὺς,
οὕτως ὡς χρῆ, ἐξεῖς τῷ τεμένει,
καὶ ἀμοιβὴ τῶν αἰτήσεων.

Υψώθη Πηγῆς σου, τὸ ὕδωρ
ὑπὲρ οὐρανοὺς, καὶ τῆς γῆς τὰς
ἀβύσσους, ταῖς ῥοαῖς διέδραμε·
τοῦτό ἐστιν, ἀμβροσία ψυχῆς,
νέκταρ πιστῶν, μέλι τὸ ἐκ πέτρας,
καὶ ἡ τοῦ μάννα διάδοσις.

Εὐφραίνεις Παρθέne, τὸν ἀνα-
κτα ὑπερφύως, ἀναβλύζουσα χά-
ριν, ἐκ πηγῆς ἀένναον, τοῦτο
διδούσα αὐτῷ, κατ' ἐχθρῶν τὴν
ἰσχύν, νίκας ἀεὶ, ῥῶσιν καὶ εἰρήνην,
καὶ αἰτημάτων ἐκπλήρωσιν.

Ἐξαποστείλαριον, τοῦ Πάσχα.

Σαρκεὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ
Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος
ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθο-
ρᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον, Πά-
σχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου
σωτήριον.

Καὶ τῆς Θεοτόκου, ἡμῶν.

Πηγὴ ὑπάρχεις ἀληθῶς, ὕδα-

τος ζῶντος Δέσποινα· ἐκπλύνεις οὖν νοσήματα, ψυχῶν σωμάτων χαλεπὰ, ἐν τῇ προσψάσει μόνῃ σου, ὕδωρ τῆς σωτηρίας, Χριστὸν ἢ προχέουσα.

Εἰς τοὺς Αἰῶνες, ὑπῶμεν σίχ. ἡ· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὁκτωήχου δ'.

Ἦχος πλ. β'.

Ο Σταυρὸς σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Η ταφή σου Δέσποτα, Παράδεισον ἡνοιξε τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκ φθορᾶς λυτρωθέντες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι Χριστὸν ἀνυμνήσωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοώμεν· Σὺ ζωὴ ὑπάρχεις ἡμῶν καὶ ἀνάστασις· ἐλέησον ἡμᾶς.

Τρίτημος ἀνέστης Χριστὲ ἐκ τάφου, καθὼς γέγραπται, συνεγείρας, τὸν Προπάτορα ἡμῶν· διό σε καὶ δοξάζει, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν Ἀνάστασιν.

Καὶ τῆς Θεοτόκου, Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθῆ.

Υδὼρ τὰ τῆς Πηγῆς, σωτήριον ὑπάρχει, πᾶσι τοῖς ἀσθενοῦσι· προσέλθωμεν οὖν πίστει, καὶ χάριν ἀρυσώμεθα.

Φρέαρ τὸ ζωηρὸν, πηγῆς τῆς ἀθανάτου, τοῖς προσιούσι πόθῳ, ἰάσεων παρέχει, πλημμύραν ἀνεξάντητον.

Στίχ. Ἠρίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ ὕψιστος.

Ρώννυσσι τὰς ψυχὰς, τὸ ὕδωρ τῆς Παρθένου· οἱ τῶν παθῶν ἐν ῥύποις, προσδράμωμεν τῇ Κόρῃ, καὶ τούτους ἀποπλύνωμεν.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὄρμηματα εὐφραίνουσι τὴν πάλιν τοῦ Θεοῦ.

Στάμνος ἡ ἱερά, τὸ μάννα νῦν ἀφθόνως, πηγῆς ἐξ ἀενάου, προχέει τοῖς αἰτούσι· τὴν χρεῖαν πᾶς ἀντλήσωμεν.

Εἰτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Ἐκτενῆς καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα.

Προκείμενον ἦχος δ'.

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε.

Στίχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Πράξεις τῶν Ἀποστόλων

τὸ ἀνάγνωσμα.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἀνέβαινον εἰς τὸ ἱερὸν ἐπὶ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς τὴν ἐνάτην. Καὶ τις ἀνὴρ χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων, ἐδοκίμαζετο, ὅτι ἐτίθουν καθ' ἡμέραν πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἱεροῦ τὴν λεγομένην Ὡραίαν, τοῦ αἰτεῖν εἰς τὴν εἰσπορευομένην παρὰ τῶν εἰσπορευομένων εἰς τὸ ἱερὸν. Ὃς ἰδὼν Πέτρον καὶ Ἰωάννην μέλλοντας εἰσιέναι εἰς τὸ ἱερὸν, ἡρώτα ἐλεημοσύνην λαβεῖν. Ἀπενίτας δὲ Πέτρος εἰς αὐτὸν σὺν τῷ Ἰωάννῃ, εἶπε, Βλέψον εἰς ἡμᾶς. Ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς, προσδοκῶντι παρ' αὐτῶν λαβεῖν. Εἶπε δὲ Πέτρος, Ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐκ ὑπάρχει μοι, ὃ δὲ ἔχω, τοῦτό σοι δίδωμι. Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζαρεαίου, ἔγειραι καὶ περιπάτει. Καὶ κρατήσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἤγειρε· παραχρῆμα δὲ ἐστερεώθησαν αὐτοῦ αἱ βάσεις καὶ τὰ σφυρά. Καὶ ἐξαλλόμενος ἕστη, καὶ

περιπάται, καὶ εἰσῆλθε σὺν αὐτοῖς εἰς τὸ ἱερὸν, περιπατῶν καὶ ἀλλόμενος, καὶ αἰνῶν τὸν Θεόν.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ.

Καὶ τῆς Θεοτόκου, ζῆτει Σεπτεμβρίου, ἡ Κοινωνικὴ, τοῦ Πάσχα. Μεγαλυνάριον τῆς Θεοτόκου, πρὸς τὸ,

Τὴν τιμιωτέραν.

Ἦδωρ τὸ ζωήρρυτον τῆς Πηγῆς, μάννα τὸ προχέον, τὸν ἀθάνατον δροσισμόν, τὸ νέκταρ τὸ θεῖον, τὴν ξένην ἀμβροσίαν, τὸ μέλι τὸ ἐκ πέτρας, πιστεῖ τιμήσωμεν.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα δ'. Ἦχος πλ. δ'.

Εσπερινὸν ὕμνον, καὶ λογικὴν λατρείαν, σοὶ Χριστέ προσφέρωμεν· ὅτι ἠρδόκησας τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μὴ ἀπορρίψης ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου· ἀλλὰ εὐδόκησον τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Χαῖρε Σιών ἁγία, μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, Θεοῦ κατοικητήριον· σὺ γὰρ ἐδέξω πρώτη ἄφεισιν ἁμαρτιῶν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Στιχηρά Ἀνατολικά.

Ὁ ἐκ Θεοῦ Πατρός Λόγος, πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶς, ἐπ' ἐσχάτων δὲ τῶν χρόνων ὁ αὐτὸς ἐκ τῆς ἀπειρογάμου σαρκωθεὶς, βουλήσει σταύρωσιν θανάτου ὑπέμεινε, καὶ τὸν πάλαι νεκρωθέντα ἄνθρω-

πον ἔσωσε, διὰ τῆς ἐαυτοῦ Ἀναστάσεως.

Τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν δοξολογοῦμεν Χριστέ, δι' ἧς ἡλευθέρωσας Ἀδαμαιοὺς γένος, ἐκ τῆς τοῦ ἄδου τυραννίδος καὶ ἐδωρήσω τῷ κόσμῳ ὡς Θεὸς ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτήρ, Υἱὲ Θεοῦ μονογενές, ὁ προσπαγεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ καὶ ἀναστὰς ἐκ τάφου τριήμερος.

Δόξα.

Σὲ δοξάζομεν Κύριε, τὸν ἐκούσιως δι' ἡμᾶς Σταυρὸν ὑπαμείναντα, καὶ σὲ προσκυνοῦμεν. Παντοδύναμε Σωτήρ, μὴ ἀπορρίψης ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου· ἀλλ' ἐπάκουσον, καὶ σῶσον ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου φιλόανθρωπε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤρθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη. Ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν, μετὰ τῆς προσλήψεως, εἰς ἐστὶν Υἱὸς, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ὃν ἰκέτευε, Μητὲρ ἀνόμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσόδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν καὶ τὸ

Προκείμε. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου, Κύριε.

Στίχ. Ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σὲ ἐκέκραξα.

Στίχ. Σκεπαθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ
τῶν πτερυγίων σου.

Στίχ. Οὕτω ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχ. Τὸ Ἀνασάσιμον Στιχηρὸν,
Ἦχος πλ. δ'.

Ανηλθες ἐπὶ Σταυροῦ, Ἰησοῦ,
ὁ καταβάς ἐξ οὐρανοῦ. ἦλθες ἐπὶ
θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος· πρὸς
τοὺς ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ἀλη-
θινόν· πρὸς τοὺς πεσόντας, ἡ
πάντων ἀνάστασις. Ὁ φωτισμὸς
καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Εἰτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, τὸ,
Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Ἐκτενής, καὶ Ἀπό-
λυσις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΠΡΩΤῆ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, ἡ Ἀκολουθία, ὡς προε-
γράφη. Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν στίχ.
δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀνασάσιμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέ-
στης, ὑπὸ Πιλάτου κρινόμενος,
ἀλλ' οὐκ ἀπελείφθης τοῦ Θρόνου,
τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος· καὶ
ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, τὸν κόσμον
ἡλευθέρωσας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ
ἀλλοτρίου, ὡς οἰκτίρμων καὶ φι-
λάνθρωπος.

Κύριε, εἰ καὶ ὡς θνητὸν ἐν
μνημείῳ, Ἰουδαῖοί σε κατέθεντο,
ἀλλ' ὡς Βασιλέα ὑπνοῦντα στρα-
τιῶταί σε ἐρύλαττον, καὶ ὡς ζωῆς
θησαυρὸν, σφραγίδι ἐσφραγίσαντο·
ἀλλὰ ἀνέστης, καὶ παρέσχες ἀφ-
θαρσίαν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Κύριε, ὅπλον κατὰ τοῦ Διαβό-
λου, τὸν Σταυρὸν σου ἡμῖν δέδω-
κας· φρίττει γὰρ καὶ τρέμει, μὴ

φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν·
ὅτι νεκροὺς ἀνίστα, καὶ θάνατον
κατήργησε. Διὰ τοῦτο προσκυνού-
μεν τὴν ταφήν σου καὶ τὴν ἐγερσιν.

Ο Ἀγγελὸς σου Κύριε, ὁ τῇ
Ἀνάστασιν κηρύξας, τοὺς μὲν
φύλακας ἐφόβησε, τὰ δὲ Γύναῖα
ἐφώνησε, λέγων. Τί ζητεῖτε τὸν
ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; ἀνέστη
Θεὸς ὢν, καὶ τῇ Οἰκουμένῃ ζωὴν
ἐδωρήσατο.

Εἰτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ
τῶν Στίχων αὐτῶν· τὸ, Χριστὸς ἀνέ-
στη, γ'. Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Προκεί-
μενον τοῦ Ἀποστόλου, Ἦχος γ'.
Κύριος φωτισμὸς μου καὶ σωτὴρ μου.
Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς
μου.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων
τὸ ἀνάγνωσμα.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, κρατοῦντος
τοῦ ἱαθέντος χωλοῦ τὸν Πέτρον, καὶ
Ἰωάννην, συνέδραμε πρὸς αὐτοὺς πᾶς ὁ
λαὸς, ἐπὶ τῇ Στοᾷ, τῇ καλουμένῃ Σο-
λομῶντος, ἐκθαμβοί. Ἰδὼν δὲ Πέτρος,
ἀπεκρίνατο πρὸς τὸν λαόν, Ἄνδρες Ἰσ-
ραηλῖται, τί θαυμάζετε ἐπὶ τούτῳ, ἢ
ἡμῖν τί ἀτενίζετε, ὡς ἰδίᾳ δυνάμει, ἢ
εὐτεβεῖα πεποιηκόσι τοῦ περιπατεῖν αὐ-
τόν; Ὁ Θεὸς Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαὰκ καὶ
Ἰακώβ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν ἐ-
δόξεσε τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰησοῦν, ὃν ὑ-
μεῖς παρεδώκατε, καὶ ἡγήσασθε αὐτόν
κατὰ πρόσωπον Πιλάτου, κρίναντος ἐ-
κείνου ἀπιλῦν. Ἦμεῖς δὲ τὸν Ἅγιον
καὶ Δίκαιον ἡγήσασθε, καὶ ἡτήσασθε
ἄνδρα φονέα χαρισθῆναι ὑμῖν. Τὸν δὲ
ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς ἀπεκτείνετε ὃν ὁ
Θεὸς ἡγμεν ἐκ νεκρῶν, οὗ ἡμεῖς μάρ-
τυροί ἐσμεν. Καὶ ἐπὶ τῇ πίστει τοῦ

ὀνόματος αὐτοῦ τοῦτον, ὃν θεωρεῖτε· καὶ οἰδατε, ἐσπερώσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ· καὶ ἡ πίστις ἡ δι' αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ὁλοκληρίαν ταύτην ἀπέναντι πάντων ὑμῶν.

Ἀλληλοῦῖα, ἤχος πλ. α.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, εἰς τὴν Ἰουδαίαν γῆν.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Εἰς δὲ τὴν τράπεζαν, μετὰ τὸ ὑψώσθαι τὸν ἄρτον, ὡς προεδήλωται, σελ. 10. κατακλᾷ αὐτὸν ὁ Κελλαρῆτης, καὶ δίδωσι τοῖς Ἀδελφοῖς φαγεῖν.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὴν Ἐννάτην ὥραν ψάλλοντες τριψαλμον, ὡς σύνηθες, ἐν ἡ λέγομεν Ἀπολυτίκιον μὲν, ἔξ ὕψους κατήλθες ὁ εὐσπλαγχνος. Κοντάκιον δὲ, ἰὴ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ

Ἦτοι, ἡ ψηλάφησις τοῦ
ἁγίου Ἀποστόλου

ΘΩΜΑ.

Ἰστέον, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ ἁγίᾳ Κυριακῇ τοῦ Ἀντιπάσχα, οὐ ψάλλονται Ἀναστάσιμα, ἀλλ' ἅπαντα τῆς Ἑορτῆς.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετὰ τὸ εὐλογῆσαι τὸν ἱερέα, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. τὸν Προοιμιακὸν ψαλμὸν, καὶ τὸ πρῶτον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου· εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλοντες Στίχ. Ἰδιόμελα ς'. δευτεροῦντες τὰ τέσσαρα πρῶτα· τὰ δὲ δύο δευτέρα πρὸς ἑν.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἦχος α.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, εἰσῆλ-

θες ἄφνω παντοδύναμε Ἰησοῦ, ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ στὰς ἐν μέσῳ αὐτῶν, εἰρήνην δοῦς, ἐπλήρωσας ἁγίου Πνεύματος· προσμένειν τε προσέταξας, καὶ μηδαμῶς χωρίζεσθαι ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσωνται τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν· διὸ βοᾶμέν σοι· Ὁ φωτισμὸς, καὶ ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν, δόξα σοι. Αἰς.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ τῆς Ἑγέρσεώς σου Κύριε, ὠρῆθης τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν τόπῳ οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ φωνήσας αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν· τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τὰς χεῖρας ὑπέδειξας, καὶ τὴν ἄχραντον πλευράν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι. Αἰς.

Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε εἰσῆλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· ὅθεν καὶ ἠπίσται τοῖς ῥηθείαις αὐτῷ, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν. Οὐκ ἀπηξίωσας δὲ, Ἀγαθὲ ὑποδεῖξαι αὐτῷ τὴν ἄχραντον πλευράν σου, καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μῶλωπας. Ὁ δὲ ψηλάφησας καὶ ἰδὼν, ὡμολόγησέ σε εἶναι Θεὸν οὐ γυμνὸν, καὶ ἄνθρωπον οὐ φιλόν· καὶ ἐβόα· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι. Αἰς.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὁγδόῃ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δοῦς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησεν· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἥλους ἐπῆξας· Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ· τῶν

πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἐδόξησεν. Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δίς.

ἤχος β'.

Μετὰ τὴν ἐγερσίν σου Κύριε, συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐν μέσῳ ἑστῆς, εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς· πεισθεὶς δὲ καὶ ὁ Θωμᾶς. τῇ ὁράσει τῶν χειρῶν, καὶ τῆς πλευρᾶς σου, Κύριον καὶ Θεόν σε ὡμολόγησε, σῶζοντα τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σὲ φιλόνηρωπε.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστάς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοβίαν καὶ εἰρήνην ἐδίδου. Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾶ· Τί μοι ἀπιστεῖς, ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν; φέρε ὧδε τὴν χειρά σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ ἴδε· σοῦ γὰρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον τὰ πάθη καὶ τὴν ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ. Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθητάς· τότε ὁ Θωμᾶς οἰκονομικῶς οὐχ εὐρέθη μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γάρ, Οὐ μὴ πιστεύσω, ἐὰν μὴ ἴδω καγὼ τὸν Δεσπότην· ἴδω τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξῆλθε τὸ αἷμα, τὸ ὕδωρ, τὸ βάπτισμα· ἴδω τὴν πληγὴν ἐξ ἧς ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος· ἴδω πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὀστέα. Ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ Θωμᾶν πληροφορήσας, Κύριε δόξα σοι.

Εἰσόδος· τὸ, πῶς ἱλαρόν. Προκείμε-

νον τῆς ἡμέρας. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσιν· Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχ. Ἰδιόμελα.

ἤχος δ'.

Κύριε, τῇ ἀστέκῳ τῆς σῆς Θεότητος αἴγλη, τῶν θυρῶν ἐπέστης οὐσῶν κεκλεισμένων· καὶ εἰς ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν, τὴν πλευράν ἐξεγύμνωσας, καὶ τραυμάτων σου χειρῶν, καὶ τῶν ποδῶν τὰς ὠτειλὰς δεικνύων, ἀθυμίας τὴν κατήφειάν τε λύων, σαφῶς ἐφώνησας· Ὅν τρόπον ἐν ἐμοὶ καθορᾶτε ὦ φίλοι, τῆς σαρκὸς τὴν πρόσληψιν, οὐ πνεύματος φέρω φύσιν· τῷ δὲ διττάζοντι Μαθητῇ, προετρέπου ψηλαφῆσαι ορκτικῶς κατειπών· Ἐρευνήσας ἅπαντα, δεῦρο λοιπὸν μὴ ἀμφίβαλλε· ὁ δὲ αἰσθόμενος ἐν τῇ χειρὶ τῆς σῆς διπλῆς οὐσίας, ἐν φόβῳ ἀνεβόχπιστῶς, τῇ πίστει ἐλκόμενος. Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι.

ἤχος πλ. δ'.

Αψι Θωμᾶ, τῆς πλευρᾶς τῇ χειρὶ, λέγει Χριστὸς, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλίων δεῦρο ψηλάφησον, πίστει ἐρευνήσον, καὶ γίνου μοι πιστός, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος. Ὁ δὲ Θωμᾶς, τῷ δακτύλῳ ὡς ἤφατο τοῦ Δεσπότη, μέγα ἀνεβόησε· Σὺ μου Θεὸς καὶ Κύριος, εὐσπλαγχνε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Ἀνατολίου.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ στὰς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ Θωμᾶ· Δεῦρο ψηλάφησον,

καὶ ἶδε τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν·
ἐκτεινόν σου τὴν χεῖρα, καὶ ἄψαι
τῆς πλευρᾶς μου, καὶ μὴ γίνου
ἄπιστος, ἀλλὰ πιστεῖ κήρυξον,
τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.
Εἰς τὸν Στίχον Σπυχηρά Ἰδιόμελα.

Ἦχος δ'.

Τοῦ παραδόξου θαύματος!
ἄπιστία πίστιν βεβαίαν ἐγέννησεν·
εἰπὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς· Ἐάν μὴ ἴδω,
οὐ μὴ πιστεύσω· ψηλαφῆσας δὲ
τὴν πλευράν, ἐθεολόγη· τὸν σαρ-
κωθέντα, τὸν αὐτὸν Υἱὸν τοῦ
Θεοῦ· ἐγνώρισεν ὡς πεπονθότα
σαρκί· ἐκήρυξε τὸν ἀναστάντα
Θεόν· καὶ ἐδόθη λαμπρὰ τῇ
φωνῇ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός
μου, δόξα σοι.

Στίχ· Ἐπαίνει Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύ-
ριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

Τοῦ παραδόξου θαύματος!
τοῦ πυρὸς ὁ χόρτος ἀψάμενος
σέσωσται· βαλὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς
ἐν τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ τὴν χεῖρα,
Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, οὐ κα-
τεσφéléθη τῇ ψηλαφῇ· τῆς ψυ-
χῆς γὰρ τὸ δυσπειθές μετέβαλεν
εἰς εὐπιστίην θερμῶς· ἐκέκραξεν
ἀπὸ βαθέων ψυχῆς· Ὁ Δεσπότης
σύ μου εἶ καὶ Θεός, ὁ ἐκ νεκρῶν
ἐγγηγερμένος· δόξα σοι.

Στίχ· Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μαχλοὺς
τῶν πτωχῶν σου.

Τοῦ παραδόξου θαύματος!
Ἰωάννης στήθει τοῦ Λόγου ἀνέ-
πνεσε, Θωμᾶς δὲ τὴν πλευράν προσ-
ψηλαφῆσαι κατηξιώθη· ἀλλ' ὁ
μὲν, ἐκείθεν φρικτῶς Θεολογίας
βυθὸν ἀνέλκει· τὴν οἰκονομίαν ὁ
δὲ, ἡξιώται μυσταγωγῆσαι ἡμᾶς·
(TOM. E.)

παρίστησι γὰρ τὰς ἀποδείξεις
τράνω· τῆς Ἐγέρσεως αὐτοῦ, ἐκ-
βοῶν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός
μου, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνεί-
χαστον τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρῶν
σου· ὅτι ἐμακροθύμησας, ὑπὸ Ἰ-
ουδαίων ραπιδόμενος, ὑπὸ Ἀπο-
στόλου ψηλαφώμενος, καὶ ὑπὸ
τῶν ἀθετούντων σε πολυπραγμο-
νούμενος· Πῶς ἐσαρκιώθης; πῶς
ἐσταυρώθης ὁ ἀναμάρτητος; ἀλ-
λά συνέτισον ἡμᾶς, ὡς τὸν Θω-
μᾶν βοᾷν σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ
ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος βαρύς.

Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος,
ἡ ζωὴ ἐκ τάφου ἀνέτειλες Χρι-
στὲ ὁ Θεός· καὶ τῶν θυρῶν κε-
κλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέ-
στης ἡ πάντων ἀνάστασις, πνεύ-
μα εὐθὲς δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων ἡ-
μῖν, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Εὐ γ'.

Καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν Ἁγίων, μεθ'
ἣν ἡ συνήθεια ἀνάγνωσις εἰς τὰς Πρά-
ξεις, καὶ καθέξης ἡ λαικὴ τῆς Ἀγρυ-
πνίας Ἀκολουθία.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἀπὸ τῆς παρού-
σης Κυριακῆς, ἐὰν συμβῇ εἶναι τὸν
Μάιον μῆνα, οὐ γίνεται ἀρτοκλασία
μετὰ τὴν τῶν Ἁγίων εὐλόγησιν διὰ τὸ
βραχὺ τῆς νυκτός.

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΤΕΚΤΙΚῳ.

Κανὼν Τριαδικός, ψαλλόμενος ὅτε οὐ
γίνεται Ἀγρυπνία. Ἐστὶ δὲ καὶ οὗτος,
καὶ οἱ ἐφεξῆς πάντες ποιήματα Μητρο-
φάνους Σμύρνης. Ὁ δὲ παρὼν ἔχει ἀ-
κριτικῶς τὴνδε.

Μίαν σε μέλω τὴν τρισήλιον φύσιν.

Ἦχος α΄.

Ῥδὴ Α. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Μίαν τρισυπόστατον ἀρχὴν τὰ Σεραφίμ ἀσιγήτως δοξάζουσιν, ἀναρχον, αἰδιον, ποιητικὴν ἀπάντων, ἀκατάληπτον· ἦν καὶ πᾶσα γλῶσσα πιστῶς γεραίρει τοῖς ἁσμασιν.

Ἰνα τοῖς ἀνθρώποις ἐνικήν τὴν τριλαμπὴ σου δηλώσης Θεότητα, πλάσας πρὶν τὸν ἄνθρωπον, κατὰ τὴν σὴν εἰκόνα διεμόρφωσας, νοῦν αὐτῷ, καὶ λόγον, καὶ πνεῦμα δούς, ὡς φιλόανθρωπος.

Ανωθεν δεικνὺς μοναδικὸν θεαρχικαῖς ἐν τρισὶν ὑποστάσεσι κράτος, Πάτερ, ἔρησας τῷ ἰσουργῷ Υἱῷ σου, καὶ τῷ Πνεύματι· Δεῦτε, καταβάντες, αὐτῶν τὰς γλώσσας συγγέωμεν.

Θεοτοκίον.

Νοὺς μὲν, ὁ ἀγέννητος Πατήρ εἰκονικῶς τοῖς σοφοῖς προηγορεῖται· Λόγος δὲ συνάναρχος, ὁ συμφυὴς Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα ἄγιον, τὸ ἐν τῇ Παρθένῳ τοῦ Λόγου κτίσαν τὴν σάρκασιν.

Ῥδὴ Γ΄. Ὁ μόνος εἰδώς.

Σὺ πάλα σαφῶς τῷ Ἀβραάμ ὡς ὠφθης τρισυπόστατος, μοναδικός τε φύσει Θεότητος, θεολογίας τὸ ἀκραιφνέστατον τυπικῶς ἐνέφηνας· καὶ πιστῶς ὑμνοῦμέν σε, τὸν μονάρχην Θεὸν καὶ τρισήλιον.

Εκ σοῦ γεννηθεὶς θεοπρεπῶς, ἀρρεῦστος, Πάτερ, ἔλαμψε φῶς ἐκ φωτός, Υἱὸς ἀπαράλλακτος, καὶ Πνεῦμα θεῖον φῶς ἐκπεπό-

ρευται· καὶ μιᾶς Θεότητος αἴγλην τρισυπόστατον προσκυνούμεν πιστῶς, καὶ δοξάζομεν.

Μονὰς ἡ Τριάς ὑπερφῶς, ἀρρήτως, ὑπὲρ ἐννοίαν, ταῖς νοεραῖς οὐσίαις δοξάζεται, ταῖς τρισαγίαις φωναῖς ἀσίγητον ἐκβοῶσαις αἰνεσιν· αἷς συμφώνως ὑμνεῖται καὶ ἡμῖν τρισυπόστατος Κύριος.

Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ χρονικῶς ἀνευ σποράς προῆλθεν ὁ ὑπέρχρονος, ὁμοιωθεὶς ἡμῖν ὁ ἀνείδεος, καὶ μίαν φύσιν καὶ κυριότητα τοῦ Πατρὸς ἐδίδαξε, καὶ Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος, Θεοτόκε· διό σε δοξάζομεν.

Καθίσματα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πατέρα, καὶ Υἱὸν προσκυνήσωμεν πάντες, καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθὲς καὶ ἰσότημον δόξῃ, Τριάδα τὴν ἀκτιστον καὶ ὑπέρθεον δύναμιν, ἣν δοξάζουσι τῶν ἁσμάτων αἱ τάξεις· ταύτην σήμερον καὶ ἡμετεῖς μετὰ φόβου πιστῶς εὐφημήσωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Οδηγήσον ἡμᾶς ἐν ὁδῷ μετανοίας, ἐκκλίνοντας ἀεὶ πρὸς κακῶν ἀνοδίας, καὶ τὸν υπεράγαθον παροργίζοντας Κύριον, ἀπειρόγαμε, εὐλογημένη Μαρία, καταφύγιον ἀπεγνωσμένων ἀνθρώπων, Θεοῦ ἐνδιαίτημα.

Ῥδὴ Δ΄. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Λάμψον μοι, θεαρχία τρισήλιε, λάμψεσι σῶν θεουργῶν μαρτυρῶν, ταῖς τῆς καρδίας ὁφθαλμοῖς τὸ κάλλος φαντάζεσθαι

τῆς ὑπὲρ νοῦν θεαρχικῆς σου ἀοράτου, καὶ ὀρωμένης τε κτί-
λαμπρότητος, καὶ φωτουργοῦ, καὶ
γλυκείας μεθέξεως.

Πρότερον οὐρανοὺς ἐστερέω-
σας, Κύριε, καὶ πᾶσαν δύναμιν
αὐτῶν, τῷ Λόγῳ σου τῷ πάν-
τουργῷ, καὶ Πνεύματι στόματος
τῷ συμφυεῖ· μεθ' ὧν δεσπόζεις
τοῦ σύμπαντος, ἐν τριλαμπεῖ μο-
ναρχίᾳ Θεότητος.

Ωs ἐπλασας κατ' εἰκόνα με-
σὴν καὶ ὁμοίωσιν, Θεαρχικῇ, παν-
τουργικῇ, Τριάς ἀσύγχυτε μονάς,
συνέτισον, φώτισον, πρὸς τὸ ποι-
εῖν τὸ θέλημά σου τὸ ἅγιον, τὸ
ἀγαθὸν ἐν ἰσχύϊ καὶ τέλειον.

Θεοτοκίον.

Τέτοκας τῆς Τριάδος τὸν ἔ-
να, Πανάχραντε, θεαρχικώτατον
Υἱόν, σωματωθέντα δι' ἡμᾶς ἐκ
σοῦ, καταυγάζοντα τοὺς γηγενεῖς,
τῆς τρισηλίου Θεότητος τῷ ἀνε-
σπέρῳ φωτὶ, καὶ ταῖς λάμπεσιν.

Ἠδὴ Ε'. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Η τὸν πρῶτον τῶν Ἀγγέλων
ἀμέσως διάκοσμον, ἀπροσίτοις
τοῦ σοῦ κάλλους ἀκτίσιν ἐλλάμ-
πουσα, ταῖς σαῖς αἰγλαῖς φώτι-
σον, Τριάς ἡ μοναρχικωτάτη, τοὺς
ὀρθοδόξως σε μέλποντας.

Νῦν ἡ φύσις, ἐνικῇ θεαρχίᾳ
τρισήλιε, ἀνυμνεῖ σε, ἣν οὐσίωσας
δι' ἀγαθότητα, τῶν πταισμάτων
λύτρωσιν καὶ πειρασμῶν ἐξαιτου-
μένη, καὶ τῶν δεινῶν καὶ τῶν
ὀλίψεων.

Τὸν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ τὸ
Πνεῦμα τὸ ἅγιον, μίαν φύσιν,
καὶ Θεότητα πίστει δοξάζομεν,
μεριστὴν ἀμέριστον, ἐνα Θεὸν τῆς

ἀοράτου, καὶ ὀρωμένης τε κτί-
σεως.

Θεοτοκίον.

Ρῆσεις πᾶσαι Προφητῶν, προ-
διέγραψαν Ἀχραντε, τὸν σὸν τό-
κον, τὸν ἀπόρρητον, καὶ δυσερ-
μήνευτον· ὃν ἡμεῖς ἐγνώκαμεν,
μυσαγωγὸν τῆς ἐνιαίας, καὶ τρισ-
ηλίου Θεότητος.

Ἠδὴ ς'. Εὐκλόωσεν ἡμᾶς.

Ισόρροπον τὴν δύναμιν ὡς ἔ-
χουσα, Τριάς ἡ ὑπερούσιος, ἐν
ταυτότητι βουλήσεως μονάς, πέ-
φυκας, ἀπλή καὶ ἀδιαίρετος. Σὺ
οὖν ἡμᾶς, ἐν τῇ δυνάμει σου περι-
φρούρησον.

Δίς.

Σὺ πάντας τοὺς αἰῶνας τῇ
βουλήσει σου, ὡς ἀγαθὴ ὑπέστη-
σας, ἐξ οὐκ ὄντων, ἀκατάληπτε
Τριάς· εἶτα καὶ τὸν ἄνθρωπον δι-
ἐπλασας. Ἀλλὰ καὶ νῦν ἐκ πάσης
ῥῦσαι με περιστάσεως.

Θεοτοκίον.

Ηλίου τοῦ ἀδύτου οἴκος γέγο-
νας, τοῦ κτίσαντος καὶ τάξαντος,
τοὺς φωστήρας τοὺς μεγάλους
πανσθενῶς, ἄχραντε Παρθένε Θεο-
νύμφευτε. Ἀλλὰ καὶ νῦν, τῆς τῶν
παλῶν με ῥῦσαι ζοφώσεως.

Καθίσματα ἡχος α'. Τὸν τάφον σου.

Τριάδα τὴν σεπτὴν, καὶ ἀμέρι-
στον φύσιν, Προσώποις ἐν τρισὶ,
τεμνομένη ἀτμήτως, καὶ μένου-
σαν ἀμέριστον, κατ' οὐσίαν Θεό-
τητος, προσκυνήσωμεν, οἱ γηγε-
νεῖς μετὰ φόβου, καὶ δοξάσωμεν,
ὡς ποιητὴν καὶ Δεσπότην, Θεὸν
ὑπεράγαθον.

Δόξα καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον ἀγνή, τὴν ἀθλίαν

φυχήν μου, καὶ οἰκτερον αὐτήν, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, βυθῷ ἐλισθαίνουσαν ἀπωλείας, πανάμωμε· καὶ ἐν ᾧ με τῇ φοβερᾷ τοῦ θανάτου, σὺ ἐξάρπασον κατηγορούντων δαιμόνων, καὶ πάσης κολάσεως.

Ῥδὴ Ζ'. Σὲ νοητὴν Θεοτόκε.

Λόγε Θεοῦ, συμφυὲς ἀπαύγασμα τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ, ὡς ὑπέσχου τὴν παρά σου θεουργὸν ἐνοίκησιν, ποιήσον ὡς εὐσπλαγχνος, σὺν τῷ Πατρὶ σου καὶ τῷ Πνεύματι, καὶ φοβερόν τοῖς δαίμοσι με δεῖξον, καὶ πάθειςιν.

Ἰνα τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, Δέσποτα, δείξης τὸ πέλαγος ἡμῖν, τὸν Υἱόν σου πρὸς τὴν ἡμῶν πέμψας ταπεινότητα, αὐτὸς ἀνεμόρφωσας πρὸς τὴν ἀρχαίαν λαμπρότητα. Ἀλλὰ καὶ νῦν τῷ θεῷ με συνέτισον Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Θ Χερουβίμ. Ὁρόνῳ ἐποχοῦμενος, καὶ τῶν ἀπάντων Βασιλεὺς, ἐν γαστρὶ σου παρθενικῇ ᾤκησε, Πανάχραντε, πάντας ἐκλυτρούμενος, ἐκ τῆς φθορᾶς, ὡς φιλόανθρωπος. Ἀλλὰ καὶ νῦν ταῖς σαῖς πρεσβείαις με περιφρούρησον.

Ῥδὴ Η'. Θαύματος ὑπερφυῶς.

Πνεύματι Θεουργικῷ, Κύριε πάντων, τρισυπόστατε καὶ παντοκράτορ, οὐρανοὺς ἐξέτεινας ὡσεὶ δέσρην, εἶτα καὶ γῆς ἀπώρησας τὸ βάθος, παντθενεῖ σου δρακί. Διὰ καὶ τοὺς δούλους σου κραταίωσον τῇ ἀγάπῃ καὶ πίστει τῇ σῇ, φιλόανθρωπε, ἵνα σε δοξάζωμεν πόθῳ εἰς αἰῶνας.

Φώτισον, θεαρχικὸν φῶς, τοὺς ὑμνοῦντας τὸ τρισήλιον φῶς τοῖς προσώποις, ἐνιαῖον αὐτὸς δὲ τῇ οὐσίᾳ, καὶ πρὸς τὰς σὰς φωταδότιδας ἀκτῖνας, ἐπιβλέπειν αἰὲν δι' ὧν χορτασθήσομαι τὴν δόξαν σου, τὴν γλυκεῖαν καὶ φωτουργὸν καὶ πανόλβιον, καὶ ὑπερυψῶ σε πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ἦψωσεν εἰς οὐρανοὺς, τὴν τῶν ἀνθρώπων προσλαβόμενος φύσιν ἀτρέπτως, ὁ Υἱὸς σου πάναγνος Θεοτόκε, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος, ρυσάμενος τῆς πάλαι φθορᾶς· ᾧ καὶ εὐχαρίστως ἀναμέλπομεν. Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ Θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Σώσον ὁ Σωτὴρ τῆς κτίσεως, τῆς αἰσθητῆς καὶ νοουμένης, τοὺς δούλους σου, τῆς τῶν δεσμῶν ἐπιβουλῆς καὶ κακώσεως, παναγία Τριάς ὁμοούσιε, καὶ φρούρει τὴν σὴν παίμνην, διὰ παντὸς ἀνεπιβούλευτον. Δίς.

Ἰνα τὸν βυθὸν τὸν ἀπειρον τῆς οὐσιώδους, δείξης σου ἀγαθότητος, δέδωκας ἡμῖν, ἐπαγγελίας τρισήλιε, καὶ μονάρχα Θεὲ παντοδύναμε, σωστικῶς τοῖς σοῖς δούλοις, ὥς ἐκπληρῶσαι καταξίωσον. Θεοτοκίον.

Πεῦσον ταῖς ἡμῶν δεήσεσιν, ὁ ἐν τρισὶ θεαρχικαῖς ὑποστάσεσι μόνος εἰς Θεὸς ἀληθινὸς πιστευόμενος, καὶ παράσχου σοῖς δούλοις παράκλησιν, πρεσβείαις τῆς ἀχράντου, καὶ πανυμνήτου Θεομητορος.

Τὸ, ἀξίόν ἐστι, κτλ. καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ὁ Ἐξάψαλμος· τὸ, Θεὸς Κύριος· ἡ συνήθης Στιχολογία· ἀντὶ δὲ τοῦ ἁγίου μου, ὁ Πολυέλεος, διὰ τὴν Δεσποτικὴν ἑορτήν.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.
Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῷ φόβῳ τῶν Ἑβραίων, κεκρυμμένων τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, εἰσηλθὼς πρὸς αὐτοὺς Ἀγαθέ· καὶ ἑστὴς, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν χαροποιᾷς, καὶ ὑπεδείξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ τῆς ἀχράντου σου πλευρᾶς τοὺς μώλωπας, λέγων τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ· Φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ ἐρεῦνα, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, ὁ διὰ σὲ παθητός. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.
Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐπέστης ἡ ζωὴ, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, Χριστέ τοῖς Μαθηταῖς, καὶ πλευρὰν ὑπεδείκνυς, καὶ χεῖράς σου καὶ πόδας σου, τὴν ἐκ τάφου σου ἔγαρσιν, προπιστούμενος· ἀλλ' ὁ Θωμᾶς οὐχ εὐρέθη· ὅθεν ἔλεγεν· Ἦν μὴ θεάσωμαι τοῦτον, οὐ πείσωμαι τοῖς λόγοις ὑμῶν. Δίς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα ὁμοιον.

Ἰδὼν μου τὴν πλευρὰν, καὶ τὰς τρήσεις τῶν ἡλων, Θωμᾶ, τί ἀπιστεῖς, τῇ ἐμῇ Ἀναστάσει; ὁ Κύριος ἔλεγεν, ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος, ὁπτανόμενος, τοῖς Ἀποστόλοις ἀρρήτως· ὁ δὲ Δίδυ-

μος, πεισθεὶς ἐβόα τῷ κτίστῃ Θεῷ μου εἰ καὶ Κύριος. Δίς.

Οἱ Ἀναβαθμαὶ τοῦ ἁγίου Ἀντίφωνοῦ τοῦ δ'. ἤχου. Εἶτα,

Προκείμενον, ἦχος δ'.

Ἐπαίνει Ἱερουσαλήμ τὴν Κύριον, αἰνεῖ τὸν Θεόν σου Σιών.

Στίχ. ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου.

Τὸ, Πᾶσα Πνὴ. Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον, Ἑωθινὸν Α'.

Εἰθ' οὕτω, τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ μετὰ τὸν Πεντηκοστὸν Παλμόν,

Δόξα, Ἦχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ὁκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνομημά μου.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου, καθὼς προσέειπεν, ἔδωκεν ἡμῖν, τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ μέγα ἔλεος.

Εἶτα ὁ Κανὼν. Τοὺς Εἱρμούς ἀνάδω· καὶ τὰ Τροπάρια εἰς δώδεκα.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

ᾠδὴ Α'. ἦχος α'. Ὁ Εἱρμός.

« Ἀσωμεν πάντες ἡσὶ, τῷ ἐκ πικρᾶς δουλείας, Φαραὼ τὸν Ἰσραὴλ ἀπαλλάξαντι, καὶ ἐν βυθῷ θαλάσσης, ποδὶ ἀβρόχως ὁδηγήσαντι, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδοξασται.

Σήμερον ἔαρ ψυχῶν, ὅτι Χριστὸς ἐκ τάφου, ὥσπερ ἥλιος ἐκ λάμπας τριήμερος, τὸν ζοφερόν χειμῶνα ἀπῆλασε τῆς ἁμαρτίας ἡμῶν· αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, ὅτι δεδοξασται.

Η βασιλεὺς τῶν ὠρῶν, τῇ λαμ-
προφύῳ ἡμέρᾳ, ἡμερῶν τε βα-
σιλίδι φανότατα, δορυφοροῦσα,
τέρπει τὸν ἔγκριτον τῆς Ἐκκλη-
σίας λαόν, ἀπαύστως ἀνυμνοῦ-
σα, τὸν ἀναστάντα Χριστόν.

Πύλαι θανάτου Χριστέ, οὐδὲ
τοῦ τάφου σφραγίδες, οὐδὲ κλει-
θρα τῶν θυρῶν σοι ἀντέστησαν·
ἀλλ' ἐξαναστὰς ἐπέστης, τοῖς Φί-
λοις σου εἰρήνην, Δέσποτα δω-
ρούμενος, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέ-
χουσαν.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ῥδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Σ**τερέωσόν με Χριστέ ἐπὶ τὴν
πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, καὶ φω-
τισόν με φωτὶ τοῦ προσώπου σου·
οὐκ ἔστι γὰρ ἅγιος, πλήν σου φι-
λάνθρωπε.

Καινοὺς ἀντὶ παλαιῶν, ἀντὶ
φθοαρτῶν δὲ ἀφάρτους, διὰ Σταυ-
ροῦ σου Χριστέ τελέσας ἡμᾶς,
ἐν καινότητι ζωῆς πολιτεύεσθαι,
ἀξίως προσέταξας.

Εν τάφῳ περικλεισθεῖς, τῇ πε-
ριγράφῃ σαρκὶ σου, ὁ ἀπερίγρα-
πτος, Χριστέ ἀνέστης, θυρῶν κε-
κλεισμένων δὲ ἐπέστης, σοὺ τοῖς
Μαθηταῖς, πανταδύναμε.

Τοὺς μὴλωπάς σου Χριστέ,
οὓς ἐκούσιως ἐπέστης, ὑπὲρ ἡμῶν
τοῖς Μαθηταῖς σου φυλάξας μαρ-

τύριον, τῆς σῆς ἐδειξας ἐνδόξου
Ἀναστάσεως.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίνωμεν.

Ἡ Ἰπακοή· ἤχος πλ. 6'.

Ως ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν σου
παρεγένου, Σωτὴρ, τὴν εἰρήνην
διδούς αὐτοῖς, ἐλθέ καὶ μεθ' ἡμῶν,
καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Θεολόγον.

Ἐγκαίνια τιμᾶσθαι.

Ῥδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Μ**έγα τὸ μυστήριον τῆς σῆς,
Χριστέ, οἰκονομίας! τοῦτο γὰρ
ἄνωθεν προβλέπων θεοπτικῶς ὁ
Ἀββακούμ· Ἐξήλθες, ἐβόᾳ σοι,
εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου, φιλάνθρω-
πε.»

Χολῆς μὲν ἐγεύσατο, τὴν πά-
λαι γεῦσιν ἰώμενος· νυνὶ δὲ σύν
κηρίῳ μέλιτος, τοῦ φωτισμοῦ με-
ταδιδούς Χριστὸς τῷ Προπάτορι,
καὶ τῆς αὐτοῦ γλυκείας μεθέξεως.

Χαίροις ἐρευνώμενος· διό, φι-
λάνθρωπε, πρὸς τοῦτο προτρέπεις
τὸν Θωμᾶν, προτείνων διαπισθύν-
τι τὴν πλευράν, τῷ κόσμῳ πι-
στούμενος τὴν σὴν Χριστέ τριῆ-
μερον ἔγερσιν.

Πλοῦτον ἀρυσάμενος ἐκ θη-
σαυροῦ τοῦ ἀσυλήτου, τῆς θείας
Εὐεργέτα, λόγῃ διανοιγείσης
σου πλευρᾶς, σοφίας καὶ γνώσεως
ἀναπιμπλᾷ τὸν κόσμον ὁ Δίδυμος.

Σοὺ ἡ παμμακάριστος ὑμνεῖ-
ται γλώσσα, ὦ Δίδυμε. Πρώτη
γὰρ εὐσεβῶς κηρύττει τὸν ζωο-
δότην Ἰησοῦν, Θεόν τε καὶ Κύ-
ριον, ἐκ τῆς ἀφῆς πλησθεῖσα τῆς
χαρίτος.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ῥδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

« **Εκ** νυκτὸς ὀρθρίζοντες, ὑμνοῦμέν σε Χριστέ, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν· τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ παράσχου φιλόανθρωπε. »

Επιστάς τοῖς φίλοις ἀθυμοῦσιν ὁ Σωτὴρ, τῇ παρουσίᾳ, ἀπασαν ἀπελαύνει τὴν κατῆφειαν, καὶ σκιρτᾶν διεγείρει τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Ω τῆς ἀληθῶς ἐπαινουμένης τοῦ Θωμᾶ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! τολμηρῶ; γὰρ ἐψηλάφησε τὴν πλευράν, τὴν τῷ θείῳ πυρὶ ἀπαστράπτουσαν.

Απιστίαν πίστει γενηνῆτριαν ἡμῖν τὴν τοῦ Θωμᾶ ἀνέδειξας· σὺ γὰρ πάντα τῇ σοφίᾳ σου προνοεῖς συμφερόντως, Χριστέ, ὡς φιλόανθρωπος.

Καταβασία. Ὁρθεῖσμεν ὄρθρου.

Ῥδὴ Σ'. Ὁ Εἰρμός.

« **Τὸν** Προφήτην διέσωσας ἐκ τοῦ κήτους Φιλόανθρωπε· καὶ με τοῦ βυθοῦ τῶν πταισμάτων ἀνάγαγε, δέομαι. »

Τὸν Θωμᾶν οὐ κατέλιπες, βαπτίζόμενον, Δέσποτα βυθῷ ἀπιστίας, παλάμας προτείνας εἰς ἔρευναν.

Ο Σωτὴρ ἡμῶν ἔλεγε· Ψηλαφῶντές με, ἴδετε ὅστέα καὶ σάρκα φοροῦντα· ἐγὼ οὐκ ἡλλοίωμαι.

Τὴν πλευράν ἐψηλάφησε, καὶ πιστεύσας ἐπέγνωκε Θωμᾶς, μὴ παρῶν σου τῇ πρώτῃ εἰσόδῳ, Σωτὴρ ἡμῶν.

Καταβασία. Κατῆλθε ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον, ἤχος πλ. δ'.

Τῇ φιλοπράγματι δεξιᾷ, τὴν ζωοπάρσχόν σου πλευράν ὁ Θωμᾶς ἐξηρεύνεσε, Χριστέ ὁ Θεός· συγκεκλεισμένων γὰρ τῶν θυρῶν ὡς εἰσῆλθες, σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις ἐβόᾳ σοι· Κύριος ὑπάρχεις καὶ Θεός μου.

Ὁ Οἶκος.

Τίς ἐφύλαξε τὴν τοῦ Μαθητοῦ παλάμην τότε ἀχώνευτον, ὅτι τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ προσήλθε τοῦ Κυρίου; τίς ἔδωκε ταύτῃ τόλμαν, καὶ ἰσχυσε ψηλαφῆσαι φλόγιον ὁστούν; ψηλαφηθεῖσα· εἰμὴ γὰρ ἡ πλευρά δύναμιν ἐχορήγησε πηλίνῃ δεξιᾷ, πῶς εἶχε ψηλαφῆσαι παθήματα, σαλεύσαντα τὰ ἄνω καὶ τὰ κάτω; Αὕτη ἡ χάρις Θωμᾶ ἐδόθη, ταύτην ψηλαφῆσαι, Χριστῷ δὲ ἐκδοῆσαι· Κύριος ὑπάρχεις καὶ Θεός μου.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ δευτέρᾳ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὰ ἐγκαίνια ἑορτάζομεν τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως, καὶ τὴν τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ ψηλάφησιν.

Σίχοι.

Εἰ νηδύος κλείς, ἡ τάφου μὴ κωλύει.

Σὴν, Σῶτερ, ὁρμήν, κλείς θυρῶν πῶς κωλύσει.

Ταῖς τοῦ σοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ, προσεβίαις Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

« **Εἰκότι** λατρεύειν, μουσικῆς συμφωνίας συγκαλουμένης λαοῦς, ἐκ τῶν ᾠδῶν Σιών ᾄδοντες πατρικῶς οἱ Παῖδες Δαβὶδ, τυράννου ἔλυσαν, τὸ παλίμνημον δόγμα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον μετέβαλον

ὑμνον ἀναμέλποντες. Ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.»

Ες πρώτη ὑπάρχει ἡμερῶν καὶ κυρία, ἡ λαμπροφόρος αὕτη, ἐν ἣ ἀγάλλεσθαι ἄξιον τὸν καινὸν καὶ θεῖον λαόν· ἐν τρίτῃ φέρει γὰρ καὶ αἰῶνος τὸν τύπον, ὡς δοξᾶς τελοῦσα τοῦ μέλλοντος. Ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Ο μόνος τολμήσας, τῇ ἀπίστω τε πίστει εὐεργετήσας ἡμᾶς, Θωμᾶς ὁ Δίδυμος, λύει μὲν τὴν ζωφώδη ἀγνοίαν τοῖς πᾶσι πέρασι, τῇ πιστῇ ἀπιστείᾳ· ἑαυτῷ δὲ τὸν στέφανον πλέκει σαφῶς λέγων· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Οὐ μάτην διστάσας ὁ Θωμᾶς τῇ Ἐγέρσει σου, οὐ κατέθετο, ἀλλ' ἀναμφίλεκτον, ἔσπευδεν ἀποδείξαι ταύτην, Χριστέ, τοῖς πᾶσι ἐθνέσιν· ὅθεν δι' ἀπιστίας πιστωσάμενος πάντας, ἐδίδαξε λέγειν· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Εμφοδῶς τὴν χεῖρα ὁ Θωμᾶς τῇ πλευρᾷ σου τῇ ζωηφόρῳ, Χριστέ, ἐνθεῖς, ὑπότρομος ἤσθετο, ἐνεργείας Σῶτερ διπλῆς τῶν δύο φύσεων, τῶν ἐν σοὶ ἡνωμένων ἀσυγχύτως, καὶ πίστει ἐκράυγαζε, λέγων· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

ᾠδὴ II. Εἰρμός.

« Τὸν ἐν φλογὶ πυρὸς, καιο-

μένης καμίνου, διαφυλάξαντα Παῖδας, καὶ ἐν μορφῇ Ἀγγέλου συγκαταβάντα τοῖς, ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. »

Επιποθήσας σου, τὴν χαρμόσυνον θέαν, τὸ πρὶν ἠπίσται ὁ Θωμᾶς· ἀξιωθείς δὲ ταύτης, Θεὸν καὶ Κύριόν σε ἐκάλει Δέσποτα· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἀνασχόμενον, τῆς Θωμᾶ ἀπιστίας, καὶ ὑποδείξαντα πλευράν, καὶ τῇ αὐτοῦ παλάμῃ ἀκριβοποιηθέντα, ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σοὺ τὸ περίεργον, Ὁ θσαυρὸν κεκρυμμένον, ἡμῖν ἀνέωξε Θωμᾶ· ὁσολογήσας γλῶσση γὰρ θεοφορομένη· Ὑμνεῖτε, ἔλεγε, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

ᾠδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

« **Σ**ὲ τὴν φαεινὴν λαμπάδα, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀρίζηλον δοξαν, καὶ ἀνωτέραν πάντων τῶν ποιημάτων, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν. »

Σοὺ τὴν φαεινὴν ἡμέραν, καὶ ὑπέρλαμπρον Χριστέ, τὴν ὁλόφωτον χάριν, ἐν ἣ ὥραιος κάλλει τοῖς Μαθηταῖς σου, ἐπέστης, μεγαλύνομεν.

Σὲ τὸν χοικτὴ παλάμῃ φηλαφώμενον πλευράν, καὶ μὴ φλέξαντα ταύτην, πυρὶ τῇ τῆς αὐλοῦ θείας οὐσίας, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Σὲ τὸν ὡς Θεὸν ἐκ τάφου, ἀναστάντα Χριστὸν, οὐ βλεφάροις

ιδόντες, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ πεπι-
τευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καταβασία Φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ἄγιος Κύριος ὁ Θεός· ἐκ γ'.

Ἐξαποστειλάρια, ἦχος γ'.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Εμῶν μελῶν χειρὶ σου, ἐξε-
ρευνήσας τὰς πληγὰς, μὴ μοι
Θωμᾷ ἀπιστήσης, τραυματιανέντι
διὰ σέ· σὺν Μαθηταῖς ὁμοφρόνει,
καὶ ζῶντα κήρυττε Θεόν. Δίς.

Σήμερον ἔαρ μυρίζει, καὶ καινὴ
κτίσις χορεύει· σήμερον αἶρονται
κλειθρα, τυρῶν καὶ τῆς ἀπιστίας,
Θωμᾷ τοῦ φίλου, βοῶντος. Ὁ Κύ-
ριος καὶ Θεός μου. ἀπαξ.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἱστῶμεν Στίχους δ'·
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'·
δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μετά τὴν ἐκ τάφου σου φρι-
κτὴν, ζωοδότα ἔγερσιν, ὥσπερ
σφραγίδας οὐκ ἔλυσας, Χριστέ τοῦ
μνήματος, οὕτω κεκλεισμένων,
θυρῶν εἰσελήλυθας, πρὸς τοὺς πα-
νευχλεῖς Ἀποστόλους σου, χα-
ροποιῶν αὐτοὺς, καὶ εὐθὺς σου
παρεχόμενον, τούτοις Πνεῦμα,
δι' ἄμετρον ἔλεος. Δίς.

Θωμᾶς, ὁ καὶ Δίδυμος οὐκ ἦν,
ἐνδημῶν ἡνίκα σὺ τοῖς Μαθηταῖς
ῶφθης Κύριε· ὅθεν ἠπίστησες, τῇ
σῇ Ἀναστάσει, καὶ τοῖς κατιδούσι
σε, ἐβόα. Εἰ μὴ βάλῃ τὸν δάκτυ-
λον, εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, καὶ
τῶν ἡλῶν τὰ τυλῶματα, οὐ πι-
στεύω, ὅτι ἐξεγήγερται.

Ὁς θέλεις ψηλάφῃσον, Χριστός
τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· βάλε τὴν χεῖρα,
καὶ γνώθι με, ὅστέα ἔχοντα, καὶ

(ΤΟΜ. Ε')

γεῶδες σῶμα· καὶ μὴ γίνου ἀπι-
στος, ἐπίσης δὲ τοῖς ἄλλοις πι-
στώθητι· ὁ δὲ ἐβόησεν. Ὁ Θεός
μου καὶ ὁ Κύριος, σὺ ὑπάρχεις·
δόξα τῇ ἐγέρσει σου.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτῶ, τῆς ἐγέρ-
σεώς σου, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, μονο-
γενές Λόγε τοῦ Πατρὸς, ὡφθης
τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων
τῶν θυρῶν, τὴν εἰρήνην σου παρε-
χόμενος· καὶ τῷ ἀπιστοῦντι Μα-
θητῇ τοὺς τύπους ἐδειξας· Δεῦρο
ψηλάφῃσον τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς
πόδας, καὶ τὴν ἀκήρατόν μου
πλευράν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι.
Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου,
δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἀπὸ δὲ τῆς σήμερον ἄρχονται πά-
λιν αἱ Λιταὶ ἐν τῷ Νάρθηκι· ὡσαύτως
καὶ αἱ Κατηχήσεις τοῦ ὁπίου Πατρὸς
ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου· ἐν ᾗ
ψάλλομεν τὸ Κωθινὸν Ἰδιόμειλον τοῦ
ἤχου.

ἦχος α'.

Εἰς τὸ ὅρος τοῖς Μαθηταῖς
ἐπειγομένοις, διὰ τὴν χαμόθεν ἔ-
παρσιν, ἐπέστη ὁ Κύριος· καὶ
προσκυνήσαντες αὐτὸν, καὶ τὴν
δοθεῖσαν ἐξουσίαν, πανταχοῦ δι-
δάχθέντες, εἰς τὴν ὑπὲρ οὐρανὸν
ἐξαπεστελλόντο, κηρύξαι τὴν ἐκ
νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ τὴν εἰς
οὐρανοὺς ἀποκατάστασιν· οἷς καὶ
συνδιακονῆσαι, ὁ ἀφειδῆς ἐπηγ-
γεῖλατο, Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σα-
τὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πρόσχε, ὅτι αἱ Λιταὶ ἐν τῷ Νάρ-
θηκι, πρὸ τῆς πρώτης ὥρας γίνονται·
ἡ δὲ Κατήχησις τοῦ Στουδίτου, μετὰ
τὴν πρώτην ὥραν λέγεται· τὰ δὲ Κοι-

θινὰ ψάλλονται, μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ὄρθρου, πρὸ τῆς Λιτῆς.

Ἰστέον, ὅτι ἡ Ἀκολουθία τῶν ἐπιλαχόντων ἁγίων ἐν πάσαις ταῖς Κυριακαῖς τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς, ψάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείκνοις τῶν Κυριακῶν.

Ἡ λειτουργία γίνεται ταχύτερον διὰ τὸν κόπον τῆς Αγρυπνίας. Αἱ ὥραι ψάλλονται τριψαλμοί, κατὰ τὸν Τύπον, ἐν τῷ Νάρθηκι· ἤγουν ἡ Τριθέκτη, καὶ ἡ Ἐνάτη. Λέγεται δὲ καὶ ὁ ἐξ ἔθους ψαλμὸς, ἀπερχομένων εἰς τὴν τράπεζαν ὡσαύτως καὶ ἀνισταμένων.

Εἰς τὴν λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, ψάλλομεν ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς Ὡδὴν Γ'. καὶ Γ'.

Ἀπολυτ. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος. Κοντάκ. Τῇ φιλοπράγματι δεξιᾷ.

Τὸ Τρισάγιον.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου, ἦχ. γ'.

Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ.

Στ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων,
τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, διὰ τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων ἐγένετο σημεῖα, καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά, (καὶ ἦσαν ὁμοθυμαδὸν ἅπαντες ἐν τῇ Στοᾷ Σολομῶντος, τῶν δὲ λοιπῶν οὐδεὶς ἐτόλμα κολλᾶσθαι αὐτοῖς, ἀλλ' ἐμεγάλυνεν αὐτοὺς ὁ λαός· μᾶλλον δὲ προσετίθεντο πιστεύοντες τῷ Κυρίῳ, πλήθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν) ὥστε κατὰ τὰς πλατείας ἐκφέρειν τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ τιθέναι ἐπὶ κλινῶν καὶ κραββάτων, ἵνα ἐρχομένου Πέτρου, κἂν ἡ σκιά ἐπισκιάσῃ τινὲς αὐτῶν. Συνήρχετο δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν περὶ πόλεως εἰς Ἱερουσαλὴμ, φέροντες ἀσθενεῖς καὶ ὀχλουμένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρ-

των, οἵτινες ἐθεραπεύοντο ἅπαντες. Ἀναστὰς δὲ ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ πάντες οἱ σὺν αὐτῷ, ἡ οὖσα αἵρεσις τῶν Σαδδουκαίων, ἐπλήσθησαν ζήλου, καὶ ἐπέδαλον τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, καὶ ἐθεντο αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ. Ἄγγελος δὲ Κυρίου διὰ τῆς νυκτὸς ἤνοιξε τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, ἐξαγαγὼν τε αὐτοὺς, εἶπε, Πορεύεσθε, καὶ σταθέντες λαλεῖτε ἐν τῷ Ἱερῷ τῷ Λαῷ πάντα τὰ ῥήματα τῆς ζωῆς ταύτης.

Ἀλληλουῖα, ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ.

Στίχ. Ὅτι Θεὸς μέγας Κύριος,

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην, Ἐθὴν. Θ'.

Οὗτης ὀφίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Κοινωνικόν.

Ἐπίνειν Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ

ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους Γ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ

προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Μετὰ τὴν ἐκ τᾶρου σου φρικτὴν.

Θωμᾶς, ὁ καὶ Δίδυμος, οὐκ ἦν.

Ὡς θέλεις ψηλάφησον, Χριστός.

(Ζῆτει ταῦτα εἰς τοὺς Αἵνους.)

Καὶ ἐκ τοῦ Μηναιίου, τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν Ἀγίου προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος α'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων. σελ. 31

Εἰσοδος. Τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον.

Ἦχος βαρὺς.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου.

Στίχ. Καὶ εἶπα. Νῦν ἠρξάμην.

Στίχ. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου.

Εἶτα, Ἐκτενής, τὸ, Καταξίωσον, καὶ τὰ λοιπὰ.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὁκτιώχου.
Ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δεΐξας ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Στ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Οτι τὸ πέλαγος πολὺ, τῶν παραπτωμάτων μου Σωτήρ, καὶ δεινῶς βεβύλισμαι ταῖς πλημμυλείαις μου, δός μοι χεῖρα, σῶσόν με, ὡς τῷ Πέτρῳ, ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Μαρτυρικόν.

Τῇ πρεσβείᾳ, Κύριε, πάντων τῶν Ἀγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτιρμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος α'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ. σελ. 31.

Τὸ, νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον· καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν, Ἀπολυτ. ἤχ. βαρύς. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος· σελ. 33.

Καὶ ἀπόλυσις.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, λέγομεν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Εἶτα τὸν Εὐαγγέλιον· μεθ' ὃν τὸ, Θεὸς Κύριος. Ἀπολυτικόν, ἤχος βαρύς. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος· ὅπερ λέγεται δι' ὅλης τῆς ἑβδομάδος· καὶ ἡ Στιχολογία τῶν δύο Καθισμάτων τοῦ Ψαλτηρίου. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα τῆς Ὁκτιώχου· ἤχος α'.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ στρατιῶται τήρουντες, νεκροὶ τῇ ἀσραπῇ τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου ἐγένοντο κηρύττοντος, γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καταιρέτην, σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τῆς γῆς, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Κατανυκτικόν.

Εν ἀνομίαις συλληφθεὶς ἐγὼ ὁ ἄσωτος, οὐ τολμῶ ἀτενίσαι εἰς τὰ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ· ἀλλὰ θάρσυνον εἰς τὴν φιλανθρωπίαν σου, κράζω· Ὁ Θεός, ἐλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Αθλήσεω· καύχημα, καὶ σεφάριον ἀξίωμα, οἱ ἐνδοξοὶ Ἀθλοφόροι περιέβληνται σε, Κύριε· καρτερία γὰρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους ἐτροπώσαντο· καὶ δυνάμει θεικῇ ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, ἐλευθέρωσον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ Σωτήρ καὶ σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Θαῦμα θαυμάτων Κεχαριτωμένη, ἐν σοὶ θεωροῦσα ἡ κτίσις, ἀγάλλεται· συνέλαβες γὰρ ἀσπύρωτες, καὶ ἔτεκες ἀφράστως, ὃν ταξιαρχία· Ἀγγέλων ὄραν οὐ δεδύνηται· αὐτὸν ὡς Θεὸν ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στίχ. Κάθισμ. τῆς Ἑορτῆς.
Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αψάμενος χειρὶ, τῆς πλευρᾶς τῆς ἀστέκτου, ὁ Δίδυμος Θωμᾶς, οὐκ ἐφλέχθη τῇ φαύσει, ἀλλ' ἐμείνε τοὺς μάλωπας, φηλαφῶν ἁ-

κριθέστερον, καὶ φεγγόμενος, τῷ δι' ἡμᾶς λογχευθέντι. Σὺ μου Κύριος, καὶ σὺ Θεὸς μου ὑπάρχεις, καὶ πάθος ὑπήνεγκας. Δίς.

Εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου, εἰς δ. Ἀπὸ γ'. Ὡδῆς, Καθίσματα τοῦ Μηναίου, καὶ τῆς Ἑορτῆς ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς εἰς τὴν θ'. στιχολογοῦμεν τὴν, Τιμωτέραν. Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς δις.

Εἰς τοὺς Λίνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Ὑμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον πάθος καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Ἄλλος σε κόσμος ψυχῇ, ἀναμένει καὶ κριτῆς, τὰ σὰ μέλλων δημοσιεύειν κρυπτὰ καὶ δεινὰ· μὴ οὖν ἐμμείνῃς τοῖς ὧδε, ἀλλὰ πρόσφθασον βοῶσα τῷ κριτῇ. Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· τοὺς φωστῆρας τοῦ κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς πίστεως· τὴν πηγὴν τὴν ἀένναον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος α'.

Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος· σελ. 31

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Χεῖλεσι καθαροῖς, ὑμνεῖτε σὺν Ἀγγέλοις, βροτοὶ τὸν ἀναστάντα τριήμερον ἐκ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

Ἐρῶς τοῖς ἱεροῖς, σοῦ Σῶτερ Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων, ἡμῖν τὸ θεῖον Πνεῦμά σου.

Στ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου, εὐλόγησε τοὺς υἱοὺς σου ἐν σοί.

Νῦν σε Παμβασίλει, ἰδόντες σὺ βλεφάροις, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ, Θεὸν πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος α'.

Τῶν Μυητῶν διαζόντων· σελ. 31.

Τὸ Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος. Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν Στίχ. γ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυρι.

Ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος, κεκλεισμένων ἐφίστασαι, τῶν θυρῶν τοῖς φίλοις σου, παντοδύναμι· καὶ τῷ Θωμᾷ ἀπιστήσαντι, τῶν ἡλῶν ὑπέδειξας, διατρήσεις καὶ πλευράς, τὴν ἐκ λόγῃς ἐκέντησιν, βεβαιῶν αὐτὸν, καὶ πιστούμενος Λόγε, ὡς αὐτὸς εἶ, ὃ δι' οἶκτον ὑπομείνας, σωτηριῶδη παύματα.

Τὴν πολλὴν συγκατάβασιν, καὶ δι' οἶκτον ἀμέτρητον, καθορῶν μου

κένωσιν, μὴ ἀμφίβαλλε, ἀλλὰ πιστώθητι Δίδυμε, ὁ Κύριος ἔφησεν ὡς αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, ὁ παθὼν καὶ τριήμερος, ἐκ τοῦ μνήματος, ἀναστὰς καὶ τοῦ ἁδου τὰ ταμεῖα, ἐκκενώσας καὶ ζωώσας, τοὺς ἀπ' αἰῶνος τεθνήξαντας.

Εκπλαγείς ὡς ἐώρακεν, ὁ Θωμᾶς ἀνεβόησεν, ὁπηνίκα εἶδὲ σε, Παντοδύναμε. Σὺ εἶ Θεὸς μου καὶ Κύριος· πιστεύω φιλόανθρωπε, ὡς αὐτὸς εἶ ὁ παθὼν, καὶ τὰ πάθη ἰώμενος, τῶν ψυχῶν ἡμῶν προσκυνῶ σου τὸ κράτος, καὶ τῷ κόσμῳ, διαγγέλλω τὴν φρικτὴν σου, καὶ παντοδύναμον ἔγερσιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος α'.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων. σελ. 31.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτήν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Στι. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου.

Κατανυκτικόν.

Οτι ἐννοίαις πονηραῖς καὶ ἐργοῖς καταδεδίκασμαι Σωτῆρ, λογισμὸν μοι δώρησαι ἐπιστροφῆς ὁ Θεός, ἐνακράζω. Σῶσόν με, Εὐεργέτα ἀγαθέ, καὶ ἐλέησόν με.

Στιχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Μαρτυρικόν.

Η ἐν σταδίῳ ὁμῶν ὁμολογία ἅγιοι, τῶν δαιμόνων κατέπηξε τὴν δύναμιν, καὶ τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρώπους ἡλευθέρωσε· διὸ καὶ

τὰς κεφαλὰς ἀποτεμνόμενοι, ἐκράζετε· Γενέσθω Κύριε, ἡ θυσία τῶν ψυχῶν ἡμῶν εὐπρόσδεκτος ἐνώπιόν σου· ὅτι τεθνήσαντες, κατεφρονήσαμεν τῆς προσκαίρου ζωῆς, φιλόανθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος β'.

Μετὰ τὴν ἔγερσίν σου Κύριε. σελ. 32.

Ἀπολυτ. Ἐσπραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ. ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχολ. Καθίσ. τῆς Ὀκτωήχου· ἤχος α'.

Ἀναστάς. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Πυναίκες πρὸς τὸ μῆμα παρεγένοντο ὄρθριαι, καὶ ἀγγελικὴν ὁπτασίαν θεασάμεναι, ἔτρεμον· ὁ τάφος ἐξηστράπηται ζωὴν, τὸ θαῦμα κατέπληχτεν αὐτάς· διὰ τοῦτο ἀπελθοῦσαι, τοῖς Μαθηταῖς ἐκήρυττον τὴν ἔγερσιν. Τὸν ἁδὴν ἐσκύλευσε Χριστός, ὡς μόνος κραταιὸς καὶ δυνατός· καὶ φθαρέντας συνήγειρε πάντας, τὸν τῆς κατακρίσεως λύσας, φόβον, δυνάμει Σταυροῦ.

Κατανυκτικόν.

Εἰ ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, ἐγὼ ποῦ φανοῦμαι ὁ ἁμαρτωλός; τὸ βάρος καὶ τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας οὐκ ἐβάστασα· τοῖς περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, συναριθμήσόν με ὁ Θεός, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Ος καλοὶ στρατιῶται, ὁμοφρόνως πιστεύσαντες, τὰς ἀπειλὰς τῶν τυράννων μὴ προσούμενοι ἄγιοι, προσήλθετε προθύμως τῷ

Χριστῷ, ἀράμενοι τὸν τίμιον Σταυρον· καὶ τελέσαντες τὸν δρόμον, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξασθε. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν πᾶσιν ἰάματα.

Θεοτοκίον.

Αρρήκτον τεῖχος κεκτημένοι πιστοί, τὴν Θεοτόκον Μαρίαν, δευτε προσκυνήσωμεν, καὶ προσπέσωμεν αὐτῇ, παρρησίαν γὰρ ἔχει πρὸς τὸν τεχθέντα ἐξ αὐτῆς, καὶ πρεσβεῦειν καὶ σώζειν, ἀπὸ ὀργῆς καὶ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Ἀπόστολον πάντες καὶ μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ, εὐφημησωμεν ὕμνοις ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ· θεοπρεπῶς γὰρ τὰς ἡμῶν διανοίας αὐτὸς, τύπους τῶν ἡλίων ψηλαφῶν, βεβαίαν πίστιν ἐκζητῶν, ἐσήριξεν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ δυσωπεῖ τὸν Σωτῆρα, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Αἶς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν'. εἰτα ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου, εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης ᾠδῆς, Κάθισμα τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἰνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχ. τῆς Ὁκτωήχου, Ἦχος α'.

Ἀναστάσιμον.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰργένυσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, Κύριε, ὡς μέγας παντοδύναμος.

Αἶς.

Κατανυκτικόν.

Μὴ ἀποδοκιμάσης με Σωτὴρ μου, τῇ ῥαθυμίᾳ τῆς ἀμαρτίας συνεχόμενον· διεγείρον μου τὸν λογισμὸν πρὸς μετάνοιαν, καὶ τοῦ σου ἀμπελῶνος ἐργάτην δόκιμον ἀνάδειξόν με, δωρούμενός μοι τῆς ἐνδεκάτης ὥρας τὸν μισθόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Οὔτοι οἱ στρατιῶται τοῦ Βασιλέως τοῦ μεγάλου, ἀντέστησαν τοῖς δόγμασι τῶν τυράννων, γενναίως κατεφρόνησαν τῶν βασάνων, καὶ τὴν πλάνην πᾶσαν πατήσαντες, ἀξίως στεφανωθέντες, αἰτοῦνται παρὰ τοῦ Σωτῆρος, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστὰς ὁ Ἰησοῦς. σελ. 32.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐραβᾶ.

Υπνῆσωμεν πιστοί, ἀπαύστως σὺν Ἀγγέλοις, Χριστὸν τὸν ἀναστάντα, τρίτημερον ἐκ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Θωμᾶς σου τὴν πλευρὰν, εὐσπλαγγνε ψηλαφῆσας, πρὸς πίστιν ἐπανῆλθε· καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ σε, Θεὸν λοιπὸν ἐπέγνωμεν.

Στ. Οἱ οὐρανοὶ διηγόνται δόξαν Θεοῦ.

Νέμεις αὖ λυτρωτά, εἰρήνην τῷ λαῷ σου, ἐξαναστάς τοῦ τάφου, καὶ κόσμον συνεξεγείρας, ἐξ ἄβου Παντοδύναμε.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ἐπέστης Χριστέ, σελ. 32.

Ἀπολυτ. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.
Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στί-
χους 7. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά προσό-
μια τῆς Ἑορτῆς γ'. ἤχος α'.

Πανεύφημοι μάρτυρες.

Ψηλάφησον λέγει τῷ Θωμᾷ,
ἐκ νεκρῶν τριήμερος, ἐξαναστὰς
ὁ Φιλάνθρωπος, καὶ ἶδε χεῖράς
μου, καὶ ποδῶν τὰς τρήσεις, καὶ
πλευρᾶς τὴν πόρωσιν, καὶ γινώθι
με Θεὸν ἀναλλοίωτον, γεῶδες φύ-
ραμα, κατ' Οὐσίαν μορφωσάμενον,
καὶ τὸ Πάθος ἐν αὐτῷ δεξάμενον.

Ηπόρει τὰς τρήσεις ἐνορῶν,
τῶν ποδῶν ὁ Δίδυμος, καὶ τῶν
χειρῶν τὰ τυλώματα, καὶ ἦν θαμ-
βούμενος, τὸ φρικῶδες θαῦμα, καὶ
χειρὶ τὴν Ἀχραντον, πλευρὰν καὶ
ψηλαφῶν καὶ θεώμενος, ἐξ ὧν
ὑπέδειξεν, ἀναμφίβολον τοῖς ἔθνε-
σι, τὴν ἐκ τάφου τριήμερον ἔγερ-
σιν.

Λαμβάνω μεγίστην χαρμονὴν,
σὴν Σωτὴρ μου ἔγερσιν, βεβαιου-
μένην θεώμενος, ἐξ ὧν ἡξίωται,
τολμηρῶν πραγμάτων, ὁ Θωμᾶς
ἐφάπασθαι διὸ σε τὸν ἀπλοῦν
δογματίζομεν, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον,
ἐνεργείας δύω φέροντα, οὐσιώδεις,
τῶν ἐξ ὧν συντέθεισαι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος δ'.

Κύριε, τῇ ἀστέκτῃ. σελ. 32.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Ἐν ταῖς Τετράσι καὶ ταῖς Παρασκευ-
αῖς, εἰς τὰ Ἀπόστιχα, καὶ Καθίσματα,

καὶ τοὺς Αἶνους, προηγούνται τῶν Ἀ-
ναστασίμων τὰ Σταυρώσιμα. Στιχηρά
διότι ὁ Κύριος ἡμῶν πρῶτον ἐσταυρώ-
θη, εἰθ' οὕτως ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

ἤχος α'. Σταυρώσιμον.

Σταυρὸς κατεπάγη ἐν Κρανίῳ,
καὶ ἠνθρῆσεν ἡμῖν ἀθανασίαν ἐκ πη-
γῆς ἀενάου, τῆς πλευρᾶς τοῦ
Σωτῆρος.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.
Ἀναττάσιμον.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ
προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξάζον-
τες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστα-
σιν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν,
ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ τὸν
κόσμον λυτρώσάμενος.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε,

Μαρτυρικόν.

Ω τῆς καλῆς ὑμῶν πραγμα-
τείας ἅγιοι! ὅτι αἵματα ἐδώκατε,
καὶ οὐρανούς ἐκληρονομήσατε· καὶ
πρὸς καιρὸν πειρασθέντες, αἰωνί-
ως ἀγάλλεσθε. Ὅντως καλὸν ὑ-
μῶν τὸ ἐμπόρευμα· φθαρτὰ γὰρ
καταλιπόντες, τὰ ἄφθαρτα ἀπε-
λάβετε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύ-
οντες, ὑμνεῖτε ἀπαύστως, Τριάδα
ὁμοούσιον.

Δόξα, καὶ νῦν ἤχος πλ. δ'.

Ἄψαι Θωμᾷ τῆς πλευρᾶς. σελ. 32.

Ἀπολυτ. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.
Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.
ΠΡΩΗ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχ.
Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου, ἤχος α'.

Σταυρώσιμον.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἀ-
νηρέθη ἡ τυραννίς, ἐπατήθη ἡ δύ-
ναμις τοῦ ἐχθροῦ, οὔτε γὰρ Ἀγ-

γελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσεν ἡμᾶς, δόξα σοι.

Ἀναστάσιμον.

Ο Ἰσαὰκ ἐν τῷ βουνῷ ἀνιήθη, ὁ Ἰωῆς ἐν τῷ βυθῷ κατηνέχθη, καὶ ἀμφοτέροι τοῦ πάθος σου Σωτὴρ ἐξεικόνιζον. ὁ μὲν τὰ δεσμά καὶ τὴν σφαγὴν, ὁ δὲ τὴν ταφὴν, καὶ τὴν ζωὴν τῆς παραδόξου Ἐγέρσεώς σου. Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Τὰς ἀλγυδόνας τῶν Ἀγίων, ἃς ὑπὲρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι, Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν τὰς δούνας, ἴασαι φιλόανθρωπε, δεόμεθα.

Σταυροθεοτοκίον.

Οἱ τὴν σὴν προστασίαν κεκτημένοι, Ἀχραντε, καὶ ταῖς σαῖς ἱκεσίαις τῶν δεινῶν ἐκλυτρούμενοι, τῷ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου ἐν παντί φρουρούμενοι, κατὰ χρέος σε πάντες εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχ. Κἀθ. τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτὴρ.

Αψάμενος χειρὶ, τῆς πλευρᾶς τῆς ἀστέκτου, ὁ Δίδυμος Θωμᾶς, οὐκ ἐφλέχθη τῇ ψαύσει, ἀλλ' ἔμεινε τοὺς μῶλωπας, ψηλαφῶν ἀκριβέστερον, καὶ φεγγόμενος, τῷ δι' ἡμᾶς λογχευθέντι. Σὺ μου Κύριε, σὺ καὶ Θεός μου ὑπάρχεις καὶ πάθος ὑπήνεγκας.

Δίς.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι καὶ ὁ Ν'. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου, εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης ὥδης, Κάθισμα, τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἰνους, ἱστῶμεν Στιχ. δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος α'. Σταυρώσιμον.

Σὲ τὸν ἐν ξύλῳ προσπαγέντα, καὶ ζωὴν ἡμῖν παρεσχηκότα, ὡς Σωτὴρα καὶ Δεσπότην, ὑμνοῦμεν ἀπαύστως.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Ο τὸν ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας, τῇ Ἀναστάσει σου, Χριστέ, ἀξιώσον ἡμᾶς ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Μαρτυρικόν.

Υμᾶς πανεύφημοι μάρτυρες, οὐ Ολίφις, οὐ στενοχωρία, οὐ λιμός, οὐ διωγμός, οὐδὲ μάστιγες, οὐ θυμός θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐ δὲ πῦρ ἀπειλοῦν, χωρίσαι Θεοῦ δεδύνηται. πόθῳ δὲ μᾶλλον τὸ πρὸς αὐτὸν, ὡς ἐν ἁλλοτρίοις ἀγωνισάμενοι σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάβετε, θανάτου καταφρονήσαντες. ὅθεν καὶ ἐπαξίως, τῶν πόνων ὑμῶν, μισθὸν, ἐκομίσασθε. Οὐρανῶν Βασιλείας κληρονόμοι γεγονάτε. ἔχοντες παρῆρσιν πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι. σελ. 32.

Εἰς τὸν Στιχ. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Θαύματος καινοῦ! ὦ παραδόξου τρόπου! πῶς χόρτος οὐκ ἐφλέχθη, ἡ χεὶρ τοῦ Ἀποστόλου, πυρὶ τῷ τῆς Θεότητος.

Στιχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ.

Σπείδωμεν καὶ ἡμεῖς, τὰς χεῖ-
ρας ἀγιάσαι, τῇ τῶν παθῶν ἀρ-
γία, καὶ οὕτω τοῦ Δεσπότου, τῆς
πλευρᾶς ἐραφόμεθα.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν
Θεοῦ.

Εγκαίνισον ψυχὴ, πάσας σου
τὰς αἰσθήσεις, πρὸς θεῖαν θεωρίαν·
Χριστὸς γὰρ οὕτω θέλει, τελει-
σθαι τὰ ἐγκαίνια.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ορα μοι νοητῶς, τὴν ἀλλαγὴν
τοῦ κόσμου, καὶ κόσμησον, τὰ ἐν-
δον, ταῖς ἀρεταῖς ὡς φύλλοις, ψυ-
χῇ, καὶ ὠραίσθητι.

λύσας, σοῦ τοῖς Μαθηταῖς ἐνεφά-
νης, τὴν σὴν ἐξανάστασιν πιστού-
μενος.

Πάσχα, ἡ παροῦσα Ἑορτή·
Πάσχα· μυστικόν, Πάσχα θεῖον,
Πάσχα σωτήριον, Πάσχα, πρὸς
ἀθάνατον ζωὴν μετάγον ἡμᾶς·
Πάσχα, πᾶσαν κατήρειαν, ἐξαίρον
ἐκ μέσου· Πάσχα, τὴν εὐφρόσυ-
νον χάριν διδόν Μαθηταῖς· ὅθεν,
ὁ Θωμᾶς ἀνεβόα. Κύριος Θεός μου
ὕπάρχεις, ὁ σκυλεύσας ἄδου τὰ
βασίλεια.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ·.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος δ'.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος, ἀπιστία
πίστιν. σελ. 33.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν
Στίχ. ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προ-
σώμια, τῆς Ἑορτῆς, γ'. ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Κόλπους μὴ λιπῶν τοὺς πα-
τρικοὺς, ὠρθῆς ἐπὶ γῆς σαρκοφό-
ρος, δι' εὐσπλαγχνίαν Χριστέ πά-
θος τε καὶ θάνατον καταδεξάμενος
ἐξανέστης τριήμερος· θυρῶν κε-
κλεισμένων, ἐνδον εἰσελήλυθας,
ὡς πατηδύναμος· ὅθεν, τὴν πλευ-
ράν σου τὴν θεῖαν, χαίρων ὁ Θω-
μᾶς φηλαφήσας, Κύριον καὶ κτί-
στην σε ἐδόξασεν.

Ηλοῖς προσηλώθης τῷ Σταυ-
ρῷ, λόγῃ τὴν πλευράν ἐκεντή-
θης, χολῆς ἐγεύσω Χριστέ, θά-
νατον ὑπέμεινας, τάφῳ τελεῖς ὡς
νεκρός· ὡς Θεός δὲ συνέτριψας,
δεσμούς τοῦ· τοῦ ἄδου καὶ συνε-
ξανέστησας, τοὺς ἀπ' αἰῶνος νε-
κρούς· ὅθεν, τὰς σφραγίδας μὴ

(TOM. Ε'.)

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωή-
χου ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Τῷ πάθει σου Χριστέ, παθῶν
ἠλευθερώθην, καὶ τῇ ἀναστάσει
σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθην. Κύ-
ριε, δόξα σοι.

Ἀποστολικόν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ
φθόγγος αὐτῶν.

Η τῶν Ἀποστόλων παναρμό-
νιος λύρα, ἐξ ἁγίου Πνεύματος
κινουμένη, τὰς τῶν στυγερῶν δαι-
μόνων τελετὰς κατήργησε· καὶ
τὸν ἕνα Κύριον κηρύξασα, ἔθνη ἐ-
λυτρώσατο τῆς πλάνης τῶν εἰ-
δώλων, καὶ προσκυνεῖν ἐδίδαξε,
Τριάδα ὁμοούσιον.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁ-
γίοις αὐτοῦ.

Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς,
οὐχ ἡ γῆ κατέκρυψεν, ἀλλ' οὐρα-
νὸς ὑπεδέξατο· ἠνοίγησαν ὑμῖν,

7

Παραδείσου πύλαι, καὶ ἐντὸς γε-
γόμενοι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπο-
λαύετε. Χριστῷ πρεσβεύσατε, δω-
ρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν
εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος, τοῦ πυ-
ρὸς ὁ χόρτος. σελ. 33.

Ἀπολ. Ἐσφραγισμένου τοῦ μηνύματος.
Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχ.
Καθίσ. τῆς Ὀκτωήχου, ἤχος α'.

Ἀναστάσιμ. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Εν τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς,
ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ ἐν νε-
κροῖς λογισθεὶς, ὁ ἀθάνατος Κύ-
ριος, ἀνέστης τριήμερος Σωτὴρ,
ἐγείρας τὸν Ἀδὰμ ἐκ τῆς φθορᾶς·
διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν οὐρα-
νῶν ἐβόων σοι ζωοδότα. Δόξα τῷ
θεῷ πάθει σου Χριστέ. δόξα τῇ
Ἀναστάσει σου. δόξα τῇ συγκα-
ταβάσει σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Ἀποστολικόν.

Οἱ σοφοὶ τῆς οἰκουμένης ἀλι-
εῖς, ἐκ Θεοῦ λαβόντες τὸ συμπα-
θές, πρεσβεύσατε καὶ νῦν ὑπὲρ ἡ-
μῶν τῶν βρώντων. Κύριε σῶσον
τοὺς Βασιλεῖς, καὶ τὴν πόλιν σου,
καὶ τῶν συνεχόντων δεινῶν ἐλευ-
θέρωσον, διὰ τῶν Ἀποστόλων,
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοὺς Μάρτυρας Χριστοῦ, ἱκε-
τεύσωμεν πάντες· αὐτοὶ γὰρ τὴν
ἡμῶν σωτηρίαν αἰτοῦσι· καὶ πάν-
τες προσέλθωμεν, πρὸς αὐτοῦ·

μετὰ πίστεως· οὗτοι βρῶσι τῶν
ισμμάτων τὴν χάριν· οὗτοι φάλαγγας
ἀποσοδοῦσι δαιμόνων, ὡς φύ-
λακες τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Προφηταὶ σε τρανῶς προκα-
τήγγειλαν Κόρη, Μητέρα τοῦ
Θεοῦ· καὶ Ἀπόστολοι θετοὶ ἐν κό-
σμῳ ἐκήρυξαν, καὶ ἡμεῖς ἐπιστεῦ-
σαμεν· ὅθεν ἅπαντες, εὐσεβοφρό-
νως τιμῶντες, ἀνυμνοῦμέν σε, καὶ
Θεοτόκον κυρίως, αἰεὶ ὀνομάζομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα.

τῆς Ἑορτῆς, ἤχος α'. Τὸν τάφον σου.

Ἰδὼν μου τὴν πλευρὰν, μὴ ἀ-
πίσται μοι πλέον, ὁ Λόγος τῷ Θω-
μᾷ ἀπιστοῦντι ἐβόα· δακτύλῳ με
ψηλάφησον, καὶ χειρὶ ἐξερεύνη-
σον, καὶ γνωρίσας μου τὰς ὤτει-
λάς τῶν τραυμάτων, κόσμῳ κή-
ρυττε τὴν ζωηφόρον μου ταύτην,
ἐκ τάφου Ἀνάστασιν. Δίς.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ· καὶ ὁ Ν'. Ὁ Κα-
νὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς
ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Ἀπὸ γ'. ᾠ-
δῆς Κάθισμα τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον
καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἱστώμεν Στιχ. δ'.
καὶ ψάλ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Τὴν θεοπρεπῆ σου συγκατάβα-
σιν δοξάζοντες, ὑμνοῦμέν σε Χρι-
στέ. Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ
ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρὶ· ἔ-
παιξες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως
ὑπέμεινας Σταυρόν· ἀνέστης ἐκ
τοῦ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προ-
ελθὼν, ἵνα σώσης τὸν κόσμον.
Κύριε δόξα σοι. Δίς.

Ἀποστολικόν. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Πῆτρον καὶ Παῦλον συμφώνως

ἀνευρημήσωμεν, Δουκᾶν, Ματθαῖον, Μάρκον, Ἰωάννην, Ἀνδρέαν, Θωμᾶν, Βαρθολομαῖον, Σίμωνα τὸν Κανανίτην, Ἰακώβον, Φίλιππον· καὶ τὴν ὁμήγυριν πᾶσαν τῶν Μαθητῶν, ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Μαρτυρ.

Αγαλλιᾶσθε Μάρτυρες ἐν Κυρίῳ, ὅτι τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἡγωνίσασθε· ἀντέστητε βασιλεῦσι, καὶ τυράννοις ἐνίκησατε· πῦρ καὶ ξίφος οὐκ ἐπτοήθητε· θηρῶν ἀγρίων κατεσθιάντων τὰ σώματα ὑμῶν, τῷ Χριστῷ μετὰ Ἀγγέλων τὴν ὑμνωδίαν ἀναπέμποντες, τοὺς ἀπ' οὐρανῶν στεφάνους ἐχομίσασθε· αἰτήσασθε δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἥχος δ'.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος, ἰωάννης στήθει. σελ. 33.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθ.

Κατήφεια παθῶν, καὶ λογισμῶν ἡ ζάλη, μακρὰν ἐξοριζέσθω, καὶ οὕτως ἐξανθήσει, τὸ ἔαρ τὸ τῆς πίστεως.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Θαύτης τοῖς ἱεροῖς, σοῦ Σωτῆρος Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων, τὸ θεῖον Πνεῦμα σήμερον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Νῦν σε Παμβασιλεῦ, ἰδόντες οὐ βλεφάροις, ἀλλὰ καρδίᾳ πόθῳ, Θεὸν πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα καὶ νῦν, Ἦχος πλ. β'.

Μεθ' ἡμέρας ὁκτίς τῆς ἐγέρσεώς σου ἰητοῦ Βασιλεῦ. σελ. 41.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχ. Γ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια, τῆς ἑορτῆς, γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Δικαιοσύνης ἐσθῆτα περιβαλλόμενοι, λευκὴν ὑπὲρ χιόνα, τῇ παρουσίᾳ τοῦ Πάσχα, ἡμέρᾳ εὐφρανθῶμεν, ἐν ᾗ ὁ Χριστὸς, δικαιοσύνης ὡς ἥλιος, ἐκ τῶν νεκρῶν ἀνατείλας, πάντας ἡμᾶς, ἀφθαρσία κατεφαίδρυνεν.

Η βασιλὶς καὶ κυρία, τῶν ἑορτῶν Ἑορτῇ, ἡ νῦν ἐστὶν ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὄντως, ὁ Κύριος· ἐν ταύτῃ, ὡς ψάλλει Δαυὶδ, μυστικῶς εὐφρανθῶμεν λαοί· τῶν γὰρ θυρῶν κεκλεισμένων τοῖς Μαθηταῖς, τὴν εἰρήνην ἐδωρήσατο.

Η τοῦ Θωμᾶ ἀπιστία, τὴν κοσμοσώτειραν, τοῦ Θεανθρώπου Λόγου, τὴν ἐξ ἁδου κευθμῶνος, ἐγερσιν πιστοῦται, τρήσιν χειρῶν, καὶ ποδῶν τολμηρότερον, ἐμφηλαφῶσα πρὸς πιστῶσιν κοσμικὴν, δεξιᾷ τῇ φιλοπράγματι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ἐπιστάς ὁ ἰητοῦς. σελ. 32.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχ. τῆς Ὀκτωῆς.

Ἦχος α'. Σταυρώσιμον.

Αρρήκτον τείχος ἡμῶν ἐστὶν, ὁ τίμιος Σταυρὸς ὁ τοῦ Σωτῆρος· ἐν αὐτῷ γὰρ πεποιθότες, σωσόμεθα πάντες.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.
Ἀναστάσιμον.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἅφεσιν ἁμαρτιῶν. ὅτι μόνος εἶ ὁ δεΐξας, ἐν κόσμῳ τὴν ἀνάστασιν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Τῇ πρεσβείᾳ Κυρίου, πάντων τῶν Ἀγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτιρῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἡχὸς πλ. δ'.

Ἄψαι. Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς. σελ. 32.

Ἀπολ. Ἐσφραγισμένου τοῦ μηνήματος.

Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜ. ΠΡΩΪ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχο-λογ. Καθίσμ. τῆς Οὐκωήχου, ἦχος α'. Σταυρώσιμον.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον, προσκυνοῦμεν φιλόνητο, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώτης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων. Παράδεισον ἡνέωξας Σωτήρ, τῷ πιστεῖ προσελθόντι σοι Ληστῇ· καὶ τρυφῆς κατηξιώθη, ὁμολογῶν σοι. Μνήσθητί μου Κύριε. Δέξαι ὥσπερ ἐκεῖνον καὶ ἡμᾶς κραυγάζοντας. Ἠμάρτομεν, πάντες τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μὴ ὑπερίδῃς ἡμᾶς.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, σπρωτῶνται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀσπληνείᾳ, τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντες, ἔνθα τὴν

Ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φόβας καθαιρέτην, σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Ἀθλήσεως καύχημα, καὶ στεφάνων ἀξίωμα, οἱ ἐνδοξοὶ Ἀθλοφόροι περιέβληνται σε Κύριε· καρτερία γὰρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους ἐτροπώσαντο, καὶ δυνάμει θεϊκῇ, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἱεραῖς ἐλευθέρωσον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ Σωτήρ καὶ σῶσον με.

Σταυρωτοσολόν.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἡ ἀπὸ τοῦ ἀμύδαντος, τὸν ἀμύδαντος καὶ ποιμένα, κρεμάμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλου ὀρώσα, ὀρηνοῦσα ἐφ' ὀρέγγετο, μητρικῶς ὀλοῦζουσα· Πῶς ἐνέγκω σου τὴν ὑπὲρ λόγον, γιέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὰ ἐκούσια πάθη, Θεὲ ὑπεράγαθς; Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθ. τῆς Ἑορτῆς.

ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μακάριος εἶ σύ, τὰς πληγὰς ψηλαφῆσας τῆς κρείττονος πλευρᾶς, τοῦ τὸ μέγιστον τραῦμα, τοῦ Ἀδάμ ἱατρεύσαντος, καὶ ἡμῖν τοῖς πιστεύουσι, τὸν ἀνώλεον μακαρισμὸν προσενήσας, μόνοις ῥήμασι τοῖς τῶν σεπτῶν Ἀποστόλων, τὴν τούτου Ἀνάστασιν. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· καὶ ὁ Ν'. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δι. Ἀπὸ τρίτης ὥδης, Κάθισμα τοῦ Μηναιίου. Κοντάκ. καὶ Ἐξαποστειλ. τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστῶμεν Στίχ. δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Οὐκωήχου

ἦχος α'. Σταυρώσιμον.

Διὰ τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, μία ποίμνη γέγονεν Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, καὶ μία Ἐκκλησία· οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἀγάλλεται· Κύριε δόξα σοι.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον πάθος, καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Μαρτυρόν.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμῶμεν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· τοὺς φωστῆρας τοῦ κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς πίστεως· τὴν πηγὴν τὴν ἀέννητον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα· Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μηθητῶν συνελθοῦσάντων ἐπέστη. σελ. 32.

Εἰς τὸν Στίχ. Στίχ. προσόμ. ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Σταυρωθεὶς, τὸν Παράδεισον, τοῖς ἀνθρώποις ἠνέψας, καὶ νεκροὺς συνήγειρας, ἡ ζωὴ ἡμῶν, καὶ ἐξανέστης τὸν θάνατον, ἐλὼν τῇ δυνάμει σου, καὶ συνήψας οὐρανοῖς, ἀληθῶς τὰ ἐπίγεια, καὶ ἐπλήρωσας, θυμηδίας ἀπλέτου, Θεοῦ Λόγε, τὸν χορὸν τῶν Ἀποστόλων, τούτοις εἰρήνην φεγγάζαμενος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Η φθορὰ ἐξωστράχιστα· ἄ-

φθορὰ ἐξῆλθον· ὁ θάνατος ὁ χρόνιος διαλείπεται· οἱ οὐρανοὶ ἐφφραίνεσθωσαν, γῆ καὶ τὰ ἐπίγεια ἐξανέστη γὰρ ὁ Χριστός· ἐκκυλεύθη ὁ θάνατος· ἡ εὐφρόσυτος, ἐπεφάνη ἡμέρα· κεκλεισμένων, τῶν (θυρῶν ἐνδον εἰσῆλθεν, ὁ ζωοδότης καὶ Κύριος.

Στίχ. Οἱ Οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Τῇ ἡμέρᾳ ὁ Κύριος, ἦν ἐποίησε σήμερον, ἀγαλλιασώμεθα, ἐφφραίνόμενοι· ὁ ζωοδότης ἐγγέρει· ὁ ἄδης ἐσκύλευται· Ἀποστόλων ὁ χορὸς, τὴν χαρὰν ἀκουτίζεται· ἐφθλάφησε, τὴν πλευρὰν τοῦ Δεσπότη, ἀπιστήσας, ὁ Θωμᾶς· καὶ ψηλαφήσας, διπλὴν οὐσίαν ἐκήρυξε.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Ἄψαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς. σελ. 32.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜ.

ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδίῳ· τῆς Ἑορτῆς γ'. ἦχος α'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ.

Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος.

(Ὡρα ταῦτα σελ. 31.)

Εἶτα τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ἐπέστης Χριστέ. σελ. 32.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ἦχος α'.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρείσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν, τὴν ἐπουράνιον πόλιν, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν ἀσωμάτων τὸ ἄ-

σμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλ-
λώπισμα. Αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη οὐ-
ρανός, καὶ ναὸς τῆς Θεότητος·
αὕτη τὸ μεσότειχον τῆς ἐχθρας
καθελοῦσα, εἰρήνην ἀντεισῆξε, καὶ
τὸ βασιλεῖον ἠνέωξε. Ταύτην οὖν
κατέχοντες, τῆς πίστεως τὴν ἁγ-
κυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν, τὸν ἐξ
αὐτῆς τεχθέντα Κύριον. Θαρσεῖτω
τοῖνυν, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ·
καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς
ἐχθρούς, ὡς παντοδύναμος.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Ἀναστά-
σιμα, ἦχος α΄.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς,
πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καὶ παρά-
σχου ἡμῖν, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· ὅτι
μόνος εἶ ὁ δειξάς, ἐν κόσμῳ τὴν
Ἀνάστασιν.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέ-
πειαν ἐνεδύτατο.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ
περιλάβετε αὐτήν, καὶ δότε δόξαν
ἐν αὐτῇ τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν·
ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ
λυτρωσάμενος ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνο-
μιῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσεν τὴν αἰκου-
μένην ἣτις οὐ σαλευθήσεται.

Δευτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ
προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξά-
ζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀ-
νάστασιν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς
ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχ-
θροῦ τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Σψχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα
Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Τῷ πάθει σου Χριστέ, παθῶν
ὑλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει
σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν· Κύ-
ριε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. α΄.
Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνείκαστον
τὸ πλῆθος. σελ. 33.

Ἀπολυτικ. Ἐσφραγισμένου. ἐκ γ΄.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Οἱ δὲ Νεκρώσιμοι Κανόνες τῶν ὁ-
λων Σαββάτων τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν
τοῖς Ἀποδείκνυσι τῶν Παρασκευῶν ψάλ-
λονται.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ Β΄ ΕΒΔΟΜ.

ΠΡΩΪ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α΄ Στιχο-
λογ. Καθίσματα Ἀναστάσιμα.

ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου Σωτῆρ, στρα-
τιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀτρα-
πῇ, τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγέ-
νοντο, κηρύττοντος, Γυναῖξί τὴν
Ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν
τῆς φθορᾶς καθαιρέτην· σοὶ προσ-
πίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου,
καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα, ἦχος ὁ αὐτός.

Τοῦ λίθου σπραγισθέντος.

Γυναῖκες πρὸς τὸ μνήμα, πα-
ρεγένοντο ὄρθρῳ, καὶ ἀγγελικὴν
ὀπτασίαν ἐασάμεναι, ἔτρεμον, ὁ
τάφος ἐξήστραπτε ζωὴν, τὸ θαῦμα
κατέπληκτεν αὐτάς· διὰ τοῦτο ἀ-
πελθοῦσαι, τοῖς Μαθηταῖς ἐκή-
ρυκτον τὴν ἐγερσιν. Τὸν ἄδην ἐ-
σκύλευσε Χριστός, ὡς μόνος κρα-
ταῖος καὶ δυνατός, καὶ φθαρέντας
συνήγειρε πάντας, τὸν τῆς κατα-
κρίσεως φόβον, λύσας, δυνάμει
Σταυροῦ.

Καὶ νῦν. Θεστολίον ὁμοῖον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοὶ
Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ
ἐσαρκούτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης,

ἐν σοὶ τῇ ἁγίᾳ κιθῳτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαβὶδ· ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βασιτάσασα τὸν χτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευσέντων ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Μετὰ τὴν β'. Στιχ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῷ φόβῳ τῶν Ἑβραίων, κεκρυμμένων τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, εἰσηλθες πρὸς αὐτοὺς ἀγαθὲ καὶ Ἰησοῦς κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν χαροποιῶς, καὶ ὑπέδειξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ τῆς ἀγράντου σου πλευρᾶς τοὺς μώλωπας, λέγων τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ. Φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ ἐρεύνα, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, ὁ διὰ σέ παθητός.
Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Πεντηκοστός. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ζ'. τοῦ κατὰ τὴν μονὴν Ἀγίου εἰς δ'. καὶ τοῦ Μηναίου, εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὠδῆς, Κάθισμα τοῦ Μηναίου καὶ τῆς Ἑορτῆς· καὶ ὁ Οἶκος.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στιχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα,
Ἦχος α'.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον πάθος, καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, Κύριε, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Ο τὸν ᾄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν

ἄνθρωπον ἀναστήσας, τῇ ἀναστάσει σου Χριστέ, ἀζίζισον ἡμᾶς ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Τὴν θεοπρεπῆ σου συγκατάβασιν δοξάζοντες, ὑμνοῦμέν σε Χριστέ. Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρί. ἔπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας Σταυρὸν· ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθὼν, ἵνα σώσῃς τὸν κόσμον. Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'.

Μεθ' ἡμέρας ὁκτὼ τῆς ἐγέρσεώς σου Ἰησοῦ Βασιλεῦ. σελ. 41.

Εἰς τὸν Στιχόν, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς. ἦχ. α'. Πανεύφημοι. Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου φρικτὴν. Θωμᾶς ὁ καὶ Δίδυμος.

Ὡς θέλεις ψηλάφητον Χριστός.

(Ὡρα ταῦτα σελ. 41.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος α'.

Τῶν μαθητῶν διαταζόντων. σελ. 31.

Ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου.

Καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς Ὡδὴν γ'. καὶ ζ'. Προκείμενον, καὶ Ἀλληλουάριον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Νεκρώσιμον ὡσαύτως, καὶ Κοινωνικόν.

Ἰστέον ὅτι, ὅτε οὐκ ἔστι Λειτουργία, ψάλλομεν τὴν Τριθέκην ὥραν ἐν τῇ νάρθηκι· καὶ τότε εἰσερχόμεθα εἰς τὸν ναόν, καὶ ψάλλομεν τὰ Τυπικά· Ἐν δὲ τοῖς Μακαρισμοῖς, ῥῆθ' πρώτη τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς· ὁ Ἀπόστολος εἰς τὰς Πράξεις· τὸ Εὐαγγέλιον, κατὰ Ἰωάννην, καὶ τὰ λοιπὰ, κατὰ τὸ σύνθηρ. Εἰ δὲ ἔστι Λειτουργία, ψάλλομεν ταῦτα ἐν αὐτῇ.

ΚΥΡΙΑΚΗ

Τῶν Ἀγίων Μυροφόρων Γυναι-
κῶν, καὶ Ἰωσήφ τοῦ Δικαίου.

Τῇ ΣΑΒΒΑΤῇ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ὡς σὺνήθες. Εἶτα
ὁ Προσκυμῶν Φαλμός, καὶ τὸ πρῶτον
Κάθισμα τοῦ Φαλτρίου. Εἰς δὲ τὸ,
Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι.
καὶ ψάλλοντες Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ'.

Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου κατήγγησας.

Ἡνοίγησάν σοι Κύριε.

Τὸν σωτήριον ὕμνον ᾄδοντες

(Ὅρα ταῦτα, εἰς σελ. 11—12.)

Εἶτα τῶν Μυροφόρων, Στιχ. ἰδιόμ. γ'.

Ἦχος β'. Ἀνατολίου.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθο-
ρου βαθεὺς, ἀρώματα λαβοῦσαι,
τοῦ Κυρίου τὸν Τάφον κατέλαβον·
ἅπερ δὲ οὐκ ἠλπίζον εὑροῦσαι,
διελογίζοντο εὐλαβούμεναι τοῦ
λίθου τὴν μετάθεσιν, καὶ πρὸς
ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν
αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ
ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστῳδία,
καὶ ἀκριβὴς ἀσφάλεια; γέγονε δὲ
μηνυτὴς τῶν ἀγνωσυστῶν γυναι-
κῶν, ἐξαστράπτων Ἀγγελος, καὶ
φάσκων πρὸς αὐτάς· Τί μετὰ θρή-
νων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωοποι-
ήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξη-
γέρθη Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ
νεκρῶν ὡς Παντοδύναμος, παρέ-
χων πᾶσιν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καὶ
ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Κουμουλά.

Τί τὰ Μύρα τοῖς δάκρυσι Μα-
θήτριάι κερνᾷτε; ὁ λίθος κεκλύε-
ται, ὁ Τάφος κεκένωται· ἴδετε τὴν
φθορὰν τῇ Ζωῇ πατηθεῖσαν· τὰς
σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυ-
γῶς· ὑπνοῦντας δεινῶς τοὺς φύ-
λακας τῶν ἀπειθῶν τὸ θνητὸν σέ-
σωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ ἄδης ὀρηγεῖ·
δραμοῦσαι χαρᾶ, εἶπατε τοῖς Ἀπο-
στόλοις· Ὁ νεκρώσας Χριστὸς τὸν
θάνατον, Πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν,
ὡμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρίαι γενό-
μεναι, καὶ τὸ Μνήμά σου μετὰ
σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτουν
σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ
ἄχραντον σῶμά σου, καὶ τοῦ Ἀγ-
γέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι,
χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστό-
λοις ἐκήρυκτον· Ὅτι ἀνέστη ὁ
Ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν,
σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ
κόσμῳ δωρούμενος, ζῶν αἰώνιον
καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἦχος πλ. β'. Κοσμά Μοναχοῦ.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν
Τάφον σου καταλαβοῦσαι, καὶ τὰς
σφραγίδας τοῦ Μνήματος ἰδοῦσαι,
μὴ εὑροῦσαι δὲ τὸ ἄχραντον σῶμά
σου, ὀδυρόμεναι μετὰ σπουδῆς,
ἦλθον λέγουσαι· Τίς ἐκλεψεν ἡ-
μῶν τὴν ἐλπίδα; Τίς εἴληφε νε-
κρὸν, γυμνόν, ἐσμυρνισμένον, τῆς
Μητρὸς μόνης παραμύθιον; ὡς πῶς
ὁ νεκρὸς ζωῶσας τεθανάτωται;
ὁ τὸν ἄδην σκυλεύσας, πῶς τέ-
θαπται; ἀλλ' ἀνάσθη ὁ Σωτὴρ αὐ-
τεξουσίως, καθὼς εἶπας τριήμε-
ρος, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, ἦχος β'.

Παρήλθεν ἡ σκία τοῦ νόμου. σελ. 12.

Εἰσοδος· τὸ Φῶς ἰλαρόν. Προκείμε.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Εἰς τὴν Λιτὴν· Στιχηρὰ ἰδιόμ.

Ἦχος α'.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθετε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀνέστη ὁ Κύριος, ὁαρσεῖτε, βοᾶ ὁ Ἀγγελος.

Ὁ αὐτός.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ Γυναῖκες ἐπὶ τὸ μνημα, ἀρώμασι τὸ σῶμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἀγγελος, καὶ εἶπεν. Ἀνέστη Χριστός, ὁωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Ηλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον, καὶ τὸν Ἀγγελον εἶδον ὥσει ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς. Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη, καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε· πρὸς ὃν βοήσωμεν. Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Ητήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστᾶδος προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίαν· ὁ αὐτός.

Ο ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ (TOM. E')

τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρῶην κατάρας τὸν Ἀδάμ ἠλευθέρωσες· διό σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν αἰγιήτως, τὸ Χαῖρε, τοῦ Ἀγγέλου, Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στιχόν, Στιχ. Ἀναστάς.

ἦχος β'.

Η Ἀναστασίς σου, Χριστὲ Σωτήρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην· καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, Πάσχα ἱερὴν ἡμῖν, κτλ. μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. (Ὁρα σελ. 6.)

Δόξα, ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς, ὡς περ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν, γυμνόν, ἀταφον, εὐσυνπάθητον ὀρθῶν ἀναλαβὼν, ὀδυρόμενος ἔλεγεν· Οἶμοι! γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὃν πρὸ μικροῦ ὁ ἥλιος, ἐν σταυρῷ κρεμάμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλ-λετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διερρήγγυτο ναοὺ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμὲ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσψαύσω τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ, οἰκτιρῶν; Μεγαλύνω τὰ πάθη σου, ὕμνο-λόγῳ καὶ τὴν ταφὴν σου σὺν τῇ ἀ-

ναστήσει κραυγάζων· Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν· Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ἀπολυτίκιον, ἦχος β'.

Οτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τὸν ἄδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχρόνιων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δόξα.

Ο εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνι καθαρᾷ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο· ἀλλὰ τριήμερος ἀνέστης Κύριε, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν.

Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί, παρὰ τὸ μνημα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα· Τὰ μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια· Χριστὸς δὲ διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος· ἀλλὰ κραυγάσατε· Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Κανὼν Τριαδικός, ψαλλόμενος ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὸ τρισσὸν ὕμνω τῆς θεαρχίας σέλας.

Ἦδὴ Α'. ἦχος β'.

Ἐν βυθῷ κατέστρωσέ ποτε.

Τὴν τριττὴν καὶ μίαν ἀρχικὴν, φύσιν τῆς Θεότητος, ἀσματικῶς ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· Τοῦ ἐλέους πέλαγος ἀνεξάντλητον, οὐσιῶδες ὡς ἔχουσα, τοὺς σὲ προ-

σκυνοῦντας, οἰκτεIRON καὶ σῶσον· ὡς φιλόανθρωπος.

Ο πηγὴ καὶ ρίζα πεφυκώς, ὁ Πατὴρ ὡς αἷτιος, τῆς ἐν Υἱῷ καὶ ἀγίῳ σου πνεύματι, συμφυοῦς Θεότητος, τὸ τρισήλιον, τῇ καρδίᾳ μου πῆγασον, σέλας· καὶ μετέξει λάμπρυνον τῆς θεουργοῦ ἐλλάμψεως.

Τριφεγγὴς Μονὰς θεαρχικῇ, πᾶσαν διασκεδάσον, ἀμαρτιῶν καὶ παθῶν μου τὴν ζόφωσιν, φωτουργῶν ἀκτίνων σου, γλυκυτάταις ἐν μετουσίαις· καὶ ποιήσον, τῆς σῆς ἀπροσίτου δόξης με ναὸν, καὶ σκηνὴν ἄχραντον.

Θεοτοκίον.

Ποῦν τὸν πρὶν τῆς φύσεως ἡμῶν, πεπονθυίας ἄτοπον, καὶ πρὸς φορὰν ὀλισθησάσης, Ἄχραντε, σαρκωθείς ἐν μήτρᾳ σου, ὁ Θεὸς Λόγος, φιλοανθρώπως ἀνέπλασε, καὶ τὴν θεαρχίαν τρίφωτον, ἡμᾶς ἐμυσταγωγῇσεν.

Ἦδὴ Γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ισότητι τῆς φύσεως θεαρχία, ὁμότιμον δοξάζω σε τοῖς προσώποις· ζωὴ γὰρ ἐκ ζωῆς σὺ προελθοῦσα, ἀρρέυστως πέφυκας· σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου, Κύριε.

Σὺ τάξεις τὰς αὐλοῦς καὶ οὐρανίους, ὑπέστησας, ὡς ἔσοπτρα τοῦ σοῦ κάλλους, Τριάς ἡ ἀδιαίρετος μοναρχία, ὕμνεῖν ἀπαύστως σε· ἀλλὰ καὶ νῦν ἡμῶν, ἐκ πηλίου στόματος δέξαι τὴν αἴνεσιν.

Σπερέωσον τῆς πίστεως ἐν τῇ πέτρᾳ, καὶ πλάτυνον ἀγάπης σου τῷ πελάγει, καρδίαν καὶ διάνοιαν

τῶν σῶν δούλων, Μονάς τρισήλιε·
σύ γὰρ Θεὸς ἡμῶν, ἐφ' ᾧ περ ἐλ-
πίζοντες, μὴ αἰσχυνείημεν.

Θεοτοκίον.

Ο πᾶσαν πρὶν ὑπόστασιν οὐ-
σιώσας, τῆς κτίσεως, ἐν μήτρᾳ σου
οὐσιώθη, ἀπείρω ἀγαθότητι Θεο-
τόκε· καὶ φῶς τρισήλιον πᾶσιν ἀ-
νέτειλε, τῆς μιᾶς Θεότητος καὶ
κυριότητος.

Κάθισμα. ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν,

Αγία Τριάς, ἐλέησον οὓς ἐ-
πλασας καὶ ῥῦσαι πυρός, καὶ πά-
σης κατακρίσεως· ὅτι πάντα δύ-
νασαι, ὡς οἰκτίρμων Θεὸς καὶ πο-
λυέλεος· διὸ προσπίπτομέν σοι
κράζοντες. Ἡμάρτομεν, συγχώ-
ρησον φιλήνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Παρθένε ἀγνή, ἐλέησον τοὺς
δούλους σου, καὶ ῥῦσαι πυρός, καὶ
πάσης κολάσεως, ἐν νυκτὶ κραυ-
γάζοντας, καὶ ἡμέρᾳ τῷ σῷ Υἱῷ,
ἄχραντε. Μὴ ὑπερίδῃς τὴν ποι-
μνὴν σου, πρεσβεύεις, Χριστέ, τῆς
τεκούσης σε.

ᾠδὴ Δ'. Ἕμῳ σε· ἀκοῇ γὰρ Κύριε

Νοεῖν σε, οὐδὲ τάξεις αὐλοῖ,
ἐξισχύουσι τῶν Ἀγγέλων, Τριά-
μονάς ἀναρχε· ἀλλ' οὖν ἡμεῖς πη-
λίγη γλώσση, τὴν σὴν οὐσιώδη
ἀγαθότητα, καὶ ἀνυμνοῦμεν πίστει,
καὶ δοξάζομεν.

Υπάρχων, πλαστοουργὸς τῆς
φύσεως, Παντοκράτωρ τῆς τῶν
ἀνθρώπων, πᾶσαν ἐμὴν βλέπεις
νῦν, ὡς πανδερκὴς ἀδυναμίαν· διὸ
κατοικτεῖρήσον τὸν δούλόν σου,
καὶ πρὸς ζωὴν βελτίστην ἐπανα-
γαγε.

Μονάδος, ἀρχικῆς ἀσύγχυτα,
τρία Πρόσωπα ἀνυμνοῦμεν, ὡς
ἰδικῶς ἔχοντα, καὶ μεριστῶς τὰς
ὑποστάσεις· ἀλλ' οὖν ἡνωμένα καὶ
ἀμέριστα, ἐν τε βουλῇ, καὶ δόξῃ,
καὶ Θεότητι.

Θεοτοκίον.

Ναόν σε, καθαρὸν καὶ ἄχραν-
τον, ἀειπάρθενε Θεοτόκε, ὁ παν-
τουργὸς εὗρηκε, μόνην σαρκῶς ἐκ
τοῦ αἵματος, ἐν ᾧ κατοικήσας ἀ-
νεμόρφωσε, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύ-
σιν, ὡς φιλήνθρωπος.

ᾠδὴ Ε'. Ὁ φωτισμός.

Ως ὀλικῶς, ἐπὶ πάντα τὰ ὄντα
τῆς σῆς προνοίας, τὰς εἰρηνοδώ-
ρους ἀπλῶν ἀκτῖνας, καὶ σωτηρί-
ους, Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φρού-
ρησόν με ἐν τῇ εἰρήνῃ σου· σύ
γὰρ εἰ ζωῇ, καὶ εἰρήνῃ τοῦ σύμ-
παντος.

Τῷ Μωϋσῇ, ἐν τῇ βάτῳ ὡς ὠ-
φθης πυρός ἐν εἶδει, Ἀγγελος ἐ-
κλήθης Πατὴρ ὁ Λόγος, τὴν πρὸς
ἡμᾶς σου προδηλῶν παρουσίαν,
δι' ἧς πᾶσι σαφῶς ἀνήγγειλας,
κράτος θεαρχίας μιᾶς τρισυπό-
στατον.

Η φυσικὴν συναίδιον δόξαν
προβαλλομένη, μοναρχικωτάτη
Τριάς ἀγία, τοὺς ἀνυμνοῦντας ὀρ-
θοδόξῳ σε πίστει, τῆς σῆς δόξης
ἰδεῖν ἀξίωσον, ἀναρχον καὶ μίαν
αὐγὴν τὴν τρισήλιον.

Θεοτοκίον.

Συνεκτικὸς κατ' οὐσίαν ὑπάρ-
χων ὁ Θεὸς Λόγος πάντων τῶν
αἰώνων ἐν τῇ γαστρὶ σου, Παρ-
θενομήτορ, συνεσχέθη ἀφράστως,
τοὺς ἀνθρώπους ἀνακαλοῦμενος,

πρὸς τὸ ἐνικὸν τῆς μιᾶς κυριότητος.

Ῥδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Θελητά τοῦ ἐλέους, ἐλέησον τοὺς εἰς σέ πιστεύοντας, Θεὲ τρισήλιε, καὶ τῶν πταισμάτων λύτρωσαι, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων τοὺς δούλους σου. Δίς.

Εν ἀφάτῳ πελάγει χρηστότητος, τὴν ἀπερινόητον τῆς σῆς ἐλλάμψεως, καὶ τριλαμποῦς Θεότητος φωτοδότιδα αἵγλην μοι βράβευσον. Θεοτοκ.

Απορρήτως Παρθένε, ὁ ὕψιστος ἄνθρωπος ἐγένετο ἐκ σοῦ, τὸν ἄνθρωπον ὀλικῶς ἐνδυσάμενος, καὶ τῷ φωτὶ τρισηλίῳ κατηύγασε.

Κάθισμα, ἦχος β'. Εὐσπλαγχνίας.

Εὐσπλαγχνίας τὸ πέλαγος ἡμῖν ὑφαπλώσας, ὑπόδεξαι ἡμᾶς ἐλεῆμον· βλέψον εἰς λαὸν τὸν σέ δοξάζοντα· δέξαι τὰς ψυχὰς τῶν αἰτουμένων σου, Τριάς μονὰς ἀναρχε· εἰς σέ γὰρ ἐλπίζομεν τὸν τῶν ὅλων Θεόν, τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρησιν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίαν.

Εὐσπλαγχνίας κυήσασα πηγὴν, συμπαθὴς σὺ ὑπάρχεις, ἀγαθὴ Θεοτόκε σὺ γὰρ τῶν πιπῶν μόνη ἀντίληψις, σὺ τῶν λυπουμένων ἢ παράκλησις. Διό σοι νῦν ἅπαντες, ἐν πίστει προσπίπτομεν, εὑρεῖν λύσιν δεινῶν, οἱ πλουτοῦντες μόνην σε βοήθειαν.

Ῥδὴ ζ'. Εἰκόνας χρυσῆς.

Ρυθμίζεις αἰεὶ τῶν Ἀγγέλων στρατίας πρὸς ἀτρεψίαν, μόνος ὑπάρχων ἀναλλοίωτος, ὁ τρισυ-

πότατος Κύριος· δεῖξον οὖν καὶ μοὺ τὴν καρδίαν ἀπερίτρεπτον πάντοτε, εἰς τὸ δοξάζειν σε θερμῶς, καὶ ἀνυμνεῖν εὐσεβῶς.

Χοροὶ νοεροὶ, τῶν ἀύλων οὐσιῶν ταῖς σαῖς ἀκτίσι, Θεὲ μονάρχα καὶ τρισήλιε, καταυγαζόμενοι γίνονται θέσει δευτερεύοντα φωτα. ὧν καὶ ταῖς ἐλλάμψεσι καὶ μετουσίαις δεῖξόν με φῶς, ὡς φωτουργὸς τριλαμπής. Θεοτ.

Ιθύνειν ἡμᾶς, καὶ ὕψυν πρὸς οὐρανὸν μὴ διαλίπης τοὺς σέ φιλοῦντας, ὁ δι' ἄφατον φιλανθρωπίαν γενόμενος ἄνθρωπος ἐν μήτρᾳ Παρθένου, καὶ θεώσας τὸν ἄνθρωπον, καὶ θρόνῳ δόξης τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος.

Ῥδὴ Η'. Ἰνδάλματος χρυσοῦ.

Απρόσιτε Τριάς, συναΐδιε συνἀναρχε Θεαρχία ἢ ἀπαράλλακτος ἐν πᾶσι, πλην τῶν φωσφόρων ἰδιοτήτων, πᾶσαν πονηρὰν κατάργησον, τῶν ἀντικειμένων βουλήν, καὶ συντήρησον τοὺς σοὺς δούλους, ἀνεπηρέαστως αἰεὶ· Κύριε πάντων.

Σοφῶς καὶ πανσθενῶς, ἀπερίγραπτε Τρισήλιε Μοναρχία, ἢ ὑποστήσασα τὸν κόσμον καὶ συντηροῦσα ἐν ἀλωδῇ τῷ τάξει παντελεῖ, ἐνοίκησον τῇ ἐμῇ καρδίᾳ, ὕμνεῖν καὶ δοξάζειν σε ἀσιγήτως, σὺν χοροῖς Ἀγγέλων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτ.

Σοφία τοῦ Πατρὸς ἀκατάληπτε, ἀνέκφραστε Θεοῦ Λόγε, τὴν ἀμετάβλητόν σου φύσιν οὐκ ἀλλοιώσας, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν συμπαθῶς ἀνέλαβες, καὶ τὴν ἐνιαιάν Τριάδα, ἐδίδαξας πάντας

σέβειν, ὡς Κυριαρχίαν, ἀπάντων τῶν αἰώνων.

Ῥδὴ θ'. Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου.

Εκ φωτός ἀνάρχου, συνάναρτος Υἱός, φῶς ἐξανέτειλε, καὶ συμφυές φῶς Πνεῦμα ἐκπεπόρευται, ἀπορρήτως Θεοπρεπῶς, ἀρρέψου τῆς γεννήσεως πιστευομένης, ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀφράτου ἐκπορεύσεως.

Αμφὸν τὰς καρδίας, τρισήλιε Θεότης, τῶν ὑμνούντων σε, τῷ τριλαμπεῖ φωτί σου, καὶ δὸς σύνεσιν, τοῦ ἐν πᾶσι κατανοεῖν, καὶ πράττειν τὸ σὸν θέλημα τὸ ἀγαθὸν καὶ τέλειον, καὶ μεγαλύνειν καὶ δοξάζειν σε.

Απειρος τῇ φύσει ὑπάρχων ὡς Θεός, ἄπειρον πέλαγος τῶν οἰκτιρμῶν ὡς ἔχων, κατωκτείρησας Ἰριάς πρῶτην· οὕτω καὶ νῦν, οἰκτείρησον τοὺς δούλους σου, καὶ τῶν πταισμάτων λύτρωσαι, καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με Θεέ μου, παντοῖας ἐπηρείας καὶ κακώσεως, ὁ ἐν τρισὶ Προσώποις ἀνυμνούμενος, ἀνεκφράστως μοναδικῶς, Θεός καὶ παντοδύναμος, καὶ τὴν σὴν ποιμνὴν φύλαττε, τῆς Θεοτόκου ταῖς ἐντεύξεσι.

Τὸ, ἀξίον ἐστι, κτλ. καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΕΩ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Ἀναστάσιμα. ἤχος β'.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτρην τῆς πίστεως, ἀναστὰς παρέσχες πᾶσι· Κύριε δόξα σοι.

Δόξα.

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον, ἐν ὀψίαις μὴ κενώσας, ταφὴν καὶ ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάντων κατεδέξω, Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἐννοίαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστήρια· τῇ ἀγνείᾳ, ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενίᾳ φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδής, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν· αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν ἕτερα.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρίζι γενόμεναι, καὶ τὸ μνήμα κενόν θεασάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Τὴν φορὰν καθεῖλεν ὁ κραταῖός, καὶ τοὺς ἐν ᾧδου ἤρπασε τῶν δεσμῶν· κηρύξατε παρρησίᾳ· Ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, διωρόμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα.

Τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου, αἱ Γυναῖκες κομίσασαι, λαθραίως πρὸς τὸ μνήμα παρεγένοντο ὀρθρίαι, τῶν Ἰουδαίων δειλιῶσαι τὴν αὐθάδειαν, καὶ στρατιωτῶν προσρῶσαι τὴν ἀσφάλειαν· ἀλλὰ φύσις ἀσθενής τὴν ἀνδρίαν ἐνίκησεν· ὅτι γνώμη συμπαθῆς τῷ Θεῷ εὐήρεστησε· προσφόρως οὖν ἐκραύγαζον· Ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Υπερδέδοξασμένη ὑπάρχεις Θεοτόκε, ὑμνοῦμέν σε· διὰ γὰρ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ σου κατεδύθη ὁ ἄδης, καὶ ὁ θάνατος τέθηκε·

νεκρωθέντες ἀνέστημεν, καὶ ζωῆς ἡξιώθημεν· τὸν Παράδεισον ἐλάβομεν, τὴν ἀρχαίαν ἀπόλαυσιν· διὸ εὐχαριστοῦντες δοξολογοῦμεν, ὡς κραταῖον Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ μόνον πολυέλεον.

Εἶτα, ὁ Ἄμωμος, τὰ Εὐλογητάρια, καὶ ἡ Ἰπακοή. ἤχος β'.

Μετά τὸ πάθος πορευθεῖσαι ἐν τῷ μνήματι, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ σῶμά σου αἱ Γυναῖκες, Χριστέ ὁ Θεός, εἶδον Ἀγγέλους ἐν τῷ τάφῳ καὶ ἐξέστησαν· φωνῆς γὰρ ἤκουον ἐξ αὐτῶν. "Οτι ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἥχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ οὐρανῷ τὰ ὄμματα ἐκπέμπω μου τῆς καρδίας, πρὸς σέ Σωτήρ· σῶσόν με σὴ ἐπιλάβῃ.

Ελέησον ἡμᾶς, τοὺς πταίοντάς σοι πολλά, καθ' ἑκάστην ὥραν, ὦ Χριστέ μου, καὶ δός πρότελους τρόπους τοῦ μετανοεῖν σοι.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, τὸ βασιλεύειν πέλει, τὸ ἀγιαζεῖν, τὸ κινεῖν τὴν κτίσιν· Θεὸς γὰρ ἐστίν, ὁμοούσιος Πατρὶ καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰμὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, τίς ἱκανὸς σώος φυλαχθῆναι ἐκ τοῦ ἐχθροῦ, ἅμα καὶ ἀνθρωποκτόνου.

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν, μὴ παραδῶς Σῶτερ τὸν σὸν ζούλον· λέοντος τρόπον κατ' ἐμοῦ κινεῖνται, καὶ γὰρ οἱ ἐχθροί μου.

Δόξα καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ζωαρχία καὶ γέρας· πάντα γὰρ τὰ κτιστά, ὡς Θεὸς ὢν δυναμοὶ, συντηρεῖ ἐν Πατρὶ, δι' Υἱοῦ δέ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον, ἐσκάσιν ὅρει τῷ ἁγίῳ, οἱ οὐδαμῶς σαλεύονται, προσβολαῖς τοῦ Βελίαρ.

Εν ἀνομίαις χειρας αὐτῶν, μὴ ἐκτεινάντων οἱ θεῶς ζῶντες· οὐ γὰρ ἐξ Χριστός, τῇ βλάβῃ τὸν κληρον αὐτοῦ.

Δόξα καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, προσπηγάξει πᾶσα σοφία, ἐνθεν χάρις Ἀποστόλοις, καὶ τοῖς ἁγίοις καταστέφονται Μάρτυρες, καὶ Προφῆται ὁρώσι.

Προκείμενον.

Ἐξεγέρθητι Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν προτάγματι, ᾧ ἐνετείλω, καὶ συναγωγὴ λαῶν κυκλώσει σε.

Στ. Κύριε ὁ Θεός μου, ἐπὶ σοὶ ἠλπίσα.

Τὸ, πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἐωθ. Δ'.

Εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. κτλ.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς δ'. (Ὅρα αὐτοὺς, τῇ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα.) τῆς Θεοτόκου εἰς β'. καὶ τῶν Μυροφόρων εἰς γ'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα, ἤχος α'.

Ῥδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

Ἀναπτάτῃς ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου ἤχος α'.

Ὁ ἡ ἀκροστιχίς ἐν τοῖς πρώτοις Τροπάρεις. Θεοφάνους.

Ῥδὴ Α'. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Θανατώσας τὸν ὄρον ἀνεμάρ-

χλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν κυοφορήσας Χριστὸν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδοῦσα, σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, Θεοχαρίτῳ ἀγνῇ, καὶ τὸ χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρᾶς αἰτία εἰσδέξασθαι, Θεομητορ πανάμωμε.

Κανὼν τῶν Μυροφόρων. Ἦχος β'.

Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

Ῥδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

« Τὴν Μωσέως ὥδην ἀναλαβοῦσα, βόησον ψυχῇ· Βοηθὲς καὶ σκεπαστὴς ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν· οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν. »

Εσταυρώθης σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ φύσει τοῦ Πατρὸς, ἐκεντήθης τὴν πλευράν, πηγάσας κόσμῳ αἷμα καὶ ὕδωρ. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Τὸν Σταυρόν σου τιμῶ, καὶ τὴν Ταφὴν δοξάζω ἀγαθὲ, καὶ ὑμῶν καὶ προσκυνῶ τὴν ἔγερσίν σου, καὶ ἀνακράζω· Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Κὰν ἐγεύσω χολῆς, ὁ γλυκασμός τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐπήγασας ἡμῖν τὴν ἀφθαρσίαν, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Ελογίσθης Σωτὴρ, μετὰ νεκρῶν, νεκροὺς ἐγείρας, ἀπεγεύσω τῆς φθορᾶς· διαφθορὰν γὰρ ὅλως οὐκ ἔγνω. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Εὐφραινέσθω Σιών, ἀγαλλιά-

σθω καὶ ὁ οὐρανός· ἐξανέστη Χριστός, νεκροὺς ἐγείρας ὕμνολογοῦντας. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Οθονίοις εἰλήσας, Ἰωσήφ τὸ σῶμά σου Χριστέ, ἐν μνημείῳ τῷ καινῷ κατέθετό σε τὴν σωτηρίαν· νεκροὺς δὲ ὡς Θεός ἐξανέστησας.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον, αἱ Γυναῖκες, εἶδον τὸν Χριστὸν, καὶ τοῖς λείοις Μαθηταῖς, ἐβόων. Ὁντως Χριστὸς ἀνέστη· δεῦτε σὺν ἡμῖν ἀνυμνεῖτε αὐτόν.

Δόξα.

Παναγία Τριάς, μία Θεότης, ἀναρχε μονάς· ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱός, καὶ θεῖον Πνεῦμα, σῶξε τὸν κόσμον. Σὺ ἡμῶν Θεός καὶ δοξάζομέν σε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν ἀρχαίαν ἀράν, ἐν γαστρὶ σου λύσασα, Σεμνή, ἀνεβλάστησας ἡμῖν, τὴν εὐλογίαν, βρέφος τεκοῦσα· οὗτος γὰρ Θεός, εἰ καὶ σάρκα φορεῖ.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Τοῦ Πάσχα. Ῥδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός.

Χθὲς συνεβαπτόμην σοι Χριστέ.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν ἐπανερχόμενοι σήμερον, ἀγαθότητι τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνῇ, τὸ φέγγος ἀστράψαντος.

Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεχειρόμενον, θεασαμένη Ἀγνή, χόρευε· καὶ

τοῦτον ὡς Θεὸν ἄχραντε μεγάλυνε.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

« Στειρωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ Θεὸς ἀνάδειξόν με, γεωργὲ τῶν καλῶν, φυτουργετῶν ἀγαθῶν τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου. »

Τὰς παλάμας Ἰησοῦ, προσηλώσας ἐν Σταυρῷ, τὰ ἔθνη πάντα ἐκ τῆς πλάνης συλλαβῶν, πρὸς ἐπίγνωσιν τῆς σῆς συνεκαλέσω, Σωτήρ.

Ιουδαίων ὁ λαὸς τῷ Πιλάτῳ ἐχέσῃ. Ἀπόλυσόν μοι τὸν κακοῦργον ληστήν ἄρον, ἄρον σταύρωσον τὸν ἀναμάρτητον.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, συνεσκότασε τὸ ζῶς, ἡ γῆ ἐσείσθη, καὶ ἐκ τάφου νεκροὶ ἐξανέστησαν πολλοί, φόβῳ τοῦ κράτους σου.

Παραστῶσα τῷ Σταυρῷ, ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ, κλαυθμῷ ἐβόα. Ποῦ πορεύῃ Υἱέ; ποῦ ἀπέρχῃ ὁ ἀμνός, ὁ ὑπὲρ πάντων σφαγείς;

Προσκυνῶ σου τὸν Σταυρόν, ἀνυμνῶ καὶ τὴν ταφήν, τιμῶ τὰ πάθη, καὶ τοὺς ἥλους τῶν χειρῶν, καὶ τὴν λόγχην Ἰησοῦ, καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Ἐξανέστης Ἰησοῦ, ἐσκυλεύθη ὁ ἐχθρός, Ἀδὰμ ἐρρύσθη, καὶ ἡ Εὐὰ σὺν αὐτῷ τῶν δεσμῶν καὶ τῆς φθορᾶς, τῇ Ἀναστάσει σου.

Ἀναστάντος σου Χριστέ, συνετρίβησαν μοχλοί, καὶ πύλαι ἄδου, καὶ θανάτου τὰ δεσμὰ διελύθησαν εὐθὺς, φόβῳ τοῦ κράτους σου.

Θεοδόχε Ἰωσήφ, δεῦρο στήθι μεθ' ἡμῶν, Ἀνέστη κράζων, Ἰη-

σοὺς ὁ λυτρωτῆς, ὁ ἐγείρας τὸν Ἀδὰμ, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ αὐτοῦ.

Εὐφραινέσθω σὺν ἡμῖν Μαθητῶν ἡ δωδεκάς, σὺν Μυροφόροις γυναιξί, καὶ Ἰωσήφ, καὶ τοῖς ἄλλοις Μαθηταῖς, καὶ Μαθητρίαις Χριστοῦ. Δόξα.

Σὺν πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, τὴν μίαν φύσιν, προσκυνῶ, καὶ ἀνυμνῶ, τοῖς προσώποις διαιρῶν, καὶ τῇ οὐσίᾳ αἰνῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μαρία εἰ Σεμνή, ἡ ἐκ ρίζης Ἰεσσαί, ἐξ ἧς ἡ ράβδος, καὶ τὸ ἄνθος ὁ Χριστὸς, κατὰ σάρκα δι' ἡμᾶς, ἀναβλαστήσασα.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίωμεν.

Κάθισμα, ἡχ. β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς τῷ τάφῳ προσκομίζουσαι γυναῖκες Σωτήρ, Ἀγγέλου τῇ λαμπρότητι τὰς ψυχὰς ἡγάλλοντο, καὶ Θεὸν σε τῶν ὄλων ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων. Ὅντως ἀνέστη ἐκ τάφου ἡ πάντων ζῶη.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορὸς, σὺν Μυροφόροις γυναιξίν, ἀγάλλεται συμφώνως· κοινὴν γὰρ ἑορτάζουσιν, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς σῆς Ἀναστάσεως, καὶ δι' αὐτῶν Φιλάνθρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σου παράσχου τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Πάσχα. Ἠδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοίξαν.

Ὡς ἐνιαύσιος ἀμνός.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαβὶδ.

Τῆς Θεοτόκου ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ, τὸν

σὸν προπάτορα, Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ, καὶ θανάτῳ τῷ οἰκείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σήμερον, καὶ κατηύχασε πάντας, ταῖς Θεिकाῖς ἀρραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ον ἀπεκύησας Χριστὸν, ὥραιο-τάτως ἐκ νεκρῶν, λάμψαντα Ἀγνή καθορώσα, ἡ καλὴ καὶ ἁμωμος, ἐν γυναιξὶν ὥραια τε, σήμερον, εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δόξαζε.

Τῶν Μυροφόρων, ὁ Εἰρμός.

« Τὴν ἐκ Παρθένου σου γεννήσιν, ὁ Προφήτης προβλέπων, ἀνεκέρυττε βοῶν. Τὴν ἀκοήν σου ἀκήκοα καὶ ἐφοβήθην· ὅτι ἀπὸ Θαιμάν, καὶ ἐξ ὄρους ἁγίου κατασχίου, ἐπεδήμησας Χριστέ. »

Τροπάριον.

Διὰ Σταυροῦ ἡγμάλωτεις, τὴν τοῦ ἄδου γαστέρα, καὶ συνήγειρας νεκροῦς, καὶ τοῦ θανάτου κατέλυτας τὴν τυραννίδα· ὅθεν οἱ ἐξ Ἀδάμ προσκυνοῦντες, ὑμνοῦμέν τὴν ταφήν σου, καὶ τὴν ἔγερσιν Χριστέ.

Ο εὐδοκήσας Σωτὴρ ἡμῶν, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, προσπαγῆναι τῷ Σταυρῷ, καὶ τῆς πατρῴας λυτρώσασθαι ἡμᾶς κατάρας, λυσόν μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ο ἐν Σταυρῷ προσηλώσας μου, τὴν ἀρχαίαν κατάραν, καὶ πηγᾶσας μοι Σωτὴρ, τὴν εὐλογίαν δι' αἵματος, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου, λυσόν μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων.

(ΤΟΜ. Ε΄.)

κλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Αδὴς Σωτὴρ συναντήσας σοι, ἐν τοῖς καταχθονίοις ἐπικράνθη, ἐνορῶν, ὅτι οὓς πάλαι κατέπιεν ἰσχύσας, ἄρτι ἄκων ἀποδιδούς ἐρעυνᾶται τὰ κάτω, καὶ γυμνοῦται καὶ σκυλεύεται νεκρούς.

Εἰ καὶ ὁ λίθος ἐσφράγισται, μετὰ τῆς κουστωδίας, ὡς παράνομοι ἐχθροί, ἀλλ' ἐξενέστη ὁ Κύριος, καθὼς προσεῖπε, λύων μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων, δύναται γὰρ ὅσα θέλει ἐκπληροῦν.

Ο ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος· καὶ σκυλεύσας τὸν ἄδην, καὶ ζωῶσας τοὺς νεκροὺς, καὶ ἀφθαρσίαν πηγᾶσας μοι, τῇ σῇ ἐγέρσει, λυσόν μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων, δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Οντως αἰσχύνηθητε ἄνομοι· ὁ Χριστὸς γὰρ ἀνέστη, καὶ συνήγειρε νεκροὺς, κρᾶζων. Παρεῖτε νενίκηκα ἐγὼ τὸν κόσμον· πείσθητε οὖν αὐτῷ, ἡ σιγήσατε πλάνοι, ἀθετοῦντες τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ.

Ο Μυροφόροις τὸ, Χαίρετε ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου, προσφωνήσας ἀγαθὲ, καὶ Ἀποστόλοις, Κηρύξατε τὴν ἔγερσίν μου· λυσόν μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ἰωσήφ τὸν εὐσχήμονα, ἤλω· τὴν εὐσεβείας, βουλευτὴν καὶ μαθητὴν, σὺν Μυροφόροις τιμήσωμεν, καὶ Ἀποστόλοις, κρᾶζοντες σὺν αὐτοῖς καὶ πιστῶς ἀνυμνοῦν-

τες, τοῦ Σωτῆρος τὴν Ἀνάστασιν
φαιδρῶς. Δόξα.

Ἰπερουσίῳ Θεότητος, τὴν ἀ-
μέριστον δόξαν, τίς ἰσχύσει ἐξει-
πεῖν; ἔν γὰρ τῇ φύσει ὑπάρχουσα,
Τριάς ὑμνεῖται, ἀναρχος, συμφυῆς,
ὡς μονὰς ἐν τριάδι ὑμνουμένη, ὑ-
ποστάσεις ἀπλῆς.

Καὶ νῦν Θεοτακίον.

Τὸν ἐν γαστρί σου σκηνώσαντα,
ἀλοχεύτως τεκοῦσα, Μητροπάρ-
γενε ἀγνή, ἀκαταπαύστως ἰκέτευε,
ὡς Θεοτόκος, λῦσαι μου τὰ δεσμὰ
τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνα-
σαι γὰρ ὅσα θέλεις βοηθεῖν.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος.

Τὴν ἁμετρόν σου εὐσπλαγχίαν.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι καὶ
ζωηφόροις, ταῖς τῆς Ἀναστάσεως
τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ ἄχραντε,
καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλῃται, τῶν
εὐσεβῶν ἡ ὁμήγουρις.

Οὐκ ἤνοιξας πύλας Παρθένου,
ἐν τῷ σαρκουσθαι· μνήματος οὐκ
ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ
τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα σε,
Θεασαμένη ἠγάλλετο.

Τῶν Μυροφόρων, ὁ Εἰρμός.

« **Τ**ὴν ἀχλὺν τῆς ψυχῆς μου,
Σωτήρ μου διασκεδάσας, τῷ φωτὶ
τῶν ἐντολῶν σου καταύγασόν με,
ὡς μόνος τῆς εἰρήνης Βασιλεὺς. »

Σὺ τὴν ἀρχαίαν στολὴν μου,
ἦν μοι ἐξύφανεν, οἶμοι! ὁ σπορευὺς
τῆς ἁμαρτίας, ἐξέδυσάς με Σω-
τήρ μου, ἐνδυσάμενος ἐμέ.

Φύλλα συκῆς ἔρραφέ μοι, ἡ
ἁμαρτία μου, οἶμοι, μὴ φυλάξαντι
Σωτήρ μου, τὴν ἄχραντον ἐντο-
λήν σου, τῇ τοῦ ὄψεως βουλή.

Τὴν πληγωθεῖσαν ψυχὴν μου,
τοῖς ληστρικοῖς λογισμοῖς μου,
ἐπιστάς ὁ ἐκ Μαρίας, καὶ ἔλαιον
ἐπιχύσας, ἐθεράπευσε Χριστός.

Εν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, ἡ
ἄμεμπτος Θεοτόκος, μητρικῶς ἀ-
νεκαλεῖτο. Κατέλιπές με τὴν μό-
νην, ὦ Υἱέ μου καὶ Θεέ.

Σὺ τὸν ἀρχέκακον ὄφιν, τῷ ὁ-
πλῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ σου, καθε-
λὼν τῇ σῇ ἐγέρσει, συνέτριψας τὸ
κέντρον, τοῦ θανάτου, Ἰησοῦ.

Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον;
ποῦ σου ἄδη τὸ νίκος; ὁ Ἀδὰμ
συνεκβοάτω· συντέτριψαι ζωάσει
τοῦ ἐγείραντος νεκρούς.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸ
μνήμα καταλαβοῦσαι, τοῦ ζωώ-
σαντος τοὺς κάτω, φωνῆς ἤκουσον
λεγοῦσης· Ἐξανέστη ὁ Χριστός.

Τῶν εὐσεβῶν Μυροφόρων, τὴν
μνήμην ἐπιτελοῦντες, καὶ πάντων
τῶν Μαθητῶν σου, ἐν παιδρᾷ σου
ἐγέρσει, ἀνυμνοῦμέν σε Χριστέ.

Τὸν Εὐσχήμονα πάντες, τιμή-
σωμεν ἐπαξίως, ὅς τὸ σῶμα τοῦ
Κυρίου, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθεῖλε,
καὶ ἐκήδευσεν πιστῶς.

Δόξα.

Σὲ τὸν Θεὸν καὶ τὸν Πατέρα,
καὶ τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, προ-
σκυνῶ τρεῖς ὑποστάσεις, καὶ ἐν τῷ
τρία πιστεύω, οὐσιότητι μιᾷ.

Καὶ νῦν, Θεοτακίον.

Σὲ τὴν ἀσπάρω κυήσει, γεν-
νήσασαν ὑπὲρ φύσιν, τὸν καινίσαντα

τὴν φύσιν, Χριστὸν τὸν μόνον Δεσπότην, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοί.

Καταβασία. Ὁρθεῖσθωμεν ὁρθρου.

Τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ σ'. Ὁ Εἰρμός.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

φυλάξας τὰ σήμαντρα σώα.

Σωτὴρ μου τὸ ζῶν τε.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Ανῆκται τὸ πᾶν κρατούμενον τῷ θανάτῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος ἐκ σῆς ἀχράντου γαστροῦ, πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ αἰδίου ζωῆν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λαγόσι σου Ἀγνή, κατελθὼν καὶ οἰκήσας, καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν ἐαυτῷ τὸν Ἀδὰμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῶν Μυροφόρων, ὁ Εἰρμός.

Βυθῷ ἀμαρτημάτων συνέχομαι αἰεὶ, καὶ ἐν πελάγει τοῦ βίου βυθίζομαι· ἀλλ' ὥσπερ τὸν Ἰωάνν ἐκ τοῦ θηρός, κάμει τῶν παθῶν ἀνάγαγε, καὶ διάσωσόν με.

Νεκρὸς ἐστὶν ὁ ἄδης, θαρσεῖτε γηγενεῖς· ὁ γὰρ Χριστὸς ἐπὶ ξύλου κρεμάμενος, ἀπέρριψε τὴν ῥομφαίαν κατ' αὐτοῦ, καὶ κεῖται νεκρός· οὕς εἶχε γὰρ ἐσकुλεύθη γυμνωθεῖς.

Εσकुλεύεται ὁ ἄδης θαρσεῖτε οἱ νεκροί· καὶ τὰ μνημεῖα ἠνοιχθῇ, ἐγειρέσθω· βοᾷ ὑμῖν ἐκ τοῦ ἄδου ὁ Χριστὸς, ὁ πάντας ἐλθὼν λυτρώσασθαι ἐκ θανάτου καὶ φθορᾶς.

Νεκρούς, οὗς περ ἰσχύσας κατέπιες ποτὲ, νῦν ἀπαιτούμενος, ἄδῃ, ἀπόδος μοι· βοᾷ σοι ὁ ζωοδότης καὶ Θεός, ὁ πάντας ἐλθὼν λυ-

τρώσασθαι, τῆς ἀπλήστου σου γαστροῦ.

Ο Κύριος ἀνέστη, σκυλεύσας τὸν ἐχθρόν, καὶ τοὺς δεσμίους ἐκσπάσας, ἀνήγαγε πάντας, καὶ τὸν πρωτόπλαστον Ἀδὰμ, αὐτὸν ἀνιστῶν ὡς εὐσπλαγγνος, καὶ φιλάνθρωπος Θεός.

Σινδόνι σε εἰλήσας, κατέλετο Χριστέ, Ἰωσήφ ὁ εὐσχήμων ἐν μνήματι· μυρίτας δὲ τὸν λυθέντα σου ναὸν τοῦ σώματος, προσεκύλισε, λίθον μέγαν τῇ σαφῇ.

Γυναῖκες Μυροφόροι, τί σπεύδετε λοιπόν; τί δὲ τὰ μύρα τῷ ζῶντι κομίζετε; ἀνέστη, καθὼς προεῖπεν, ὁ Χριστός· παυσάσθω ὑμῶν τὰ δάκρυα, μετελθόντα εἰς χαράν.

Δόξα.

Τριάδα ἐν μονάδι ὑμνήσωμεν πιστοί, σὺν τῷ Υἱῷ τὸν Πατέρα δοξάζοντες, καὶ Πνεῦμα τὸ ὁμοούσιον Υἱῷ, καὶ ὃν ἐν Πατρὶ συναναρχον, καὶ αἰδίου Θεόν.

Καὶ νῦν Θεοτακίον.

Γατρί ἀγεωργήτως συνῆλθες Ἀγνή, τῆς ἀφθαρσίας τὸν βότρυν ὡς ἀμπελος, ἐξ οὗ τῆς ἀθανασίας οἱ κρουνοὶ, ὡς οἶνον ἡμῖν πηγάζουσι, τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Καταβασ. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις. Κοντάκιον, Λυτρώμελον. ἤχος β'.

Τὸ Χαῖρε ταῖς Μυροφόροις φεγεζάμενος, τὸν θρῆνον τῆς προμήτορος Εὐας κατέπαυσας, τῇ Ἀναστάσει σου, Χριστέ ὁ Θεός· τοῖς Ἀποστόλοις δὲ τοῖς σοῖς κηρύττειν ἐπέταξας. Ὁ Σωτὴρ ἐξάνεση τοῦ μνημείας. Ὁ Οἶκος.

Επὶ τὸν τάφον σου Σωτὴρ, αἱ

Μυροφόροι πορευόμεναι, πρὸς ἐ-
αυτὰς διηπόρουν τῶ νοί, καὶ ἐφθέγ-
γοντο. Τίς ἡμῖν τὸν λίθον ἀποκυ-
λίσει τοῦ μνήματος; Καὶ ἀναβλέ-
ψασαι, ὁρῶσιν ὅτι ὁ λίθος ἀποκε-
κύλισται· τῇ μορφῇ δὲ τοῦ Ἀγ-
γέλου σὺν τῇ στολῇ ἐθαμβοῦντο,
συνείχοντο δὲ τρόμῳ, καὶ φεύγειν
ἐνόμιζον· καὶ πρὸς αὐτὰς ὁ νεανί-
σκος ἐβόησε. Μὴ φοβεῖσθε ὑμεῖς·
δὴν ζητεῖτε, ἀνέστη· δεῦτε, ἴδετε
τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα
τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ταχὺ πορευθεῖσαι,
ἀπαγγεῖλατε τοῖς Μαθηταῖς. Ὁ
Σωτὴρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἰτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τρίτῃ ἀπὸ
τοῦ Πάσχα, τὴν τῶν ἁγίων γυναικῶν
Μυροφόρων ἑορτὴν ἐορτάζομεν· ἐτι δὲ
μνησθῆναι ποιούμεθα καὶ τοῦ ἐξ Ἀρμαθαί-
ας Ἰωσήφ, ὅς ἦν μαθητὴς κεκρυμμέ-
νος· πρὸς δὲ καὶ τοῦ νυκτερινοῦ μαθη-
τοῦ Νικοδήμου.

Στίχοι.

Χριστῷ φέρουσιν αἱ Μαθήτριαι μύρα.
Ἐγὼ δὲ ταύταις ὕμνον, ὡς μύρον, φέριω.
Ταῖς τῶν ἁγίων Μυροφόρων προσ-
εΐπαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλήησον
ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Πάσχα. Ὁδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων.

Θανάτου ἐορτάζομεν.

Ἦς ὄντως ἱερὰ καὶ πανέορτος.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν βί-
νατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι
τοῖς θνητοῖς τὴν διαμένουσιν
ζωὴν εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρη-
ται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πα-
τέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ὁ πάσης βασιλεύων τῆς κτί-
σεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ᾤκη-
σε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτε νηδύν
καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνα-
τον, ἀνέστη Θεοπρεπῶς, συνεγεί-
ρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Τῶν Μυροφόρων, ὁ Εἰρμός.

« Τὰ Χερουβὶμ μιμούμενοι,
Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ ἐχόρευον
βοῶντες· εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὅτι
ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγαγε
ταῦτα πάντα διὰ τὰς ἁμαρτίας
ἡμῶν· ὁ ὑπερύμνητος, καὶ δεδο-
ξασμένος εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὺ ὡς φιλόανθρωπος, θέλων
πάντας σῶσαι ἐκ πλάνης, οὗς ἐ-
πλασας, ἡνέσχου προσηλωθῆναι
τῷ σταυρῷ ἵνα τὴν συγχωσθῆσαν
εἰκόνα τοῖς πάθεσι, ταύτην τῇ σαρκί
σου ἀνανεώσης Σωτὴρ· καὶ ἄδῃ
καθελών, συνεξανέστησας καὶ τοὺς
θανόντας σεαυτῷ.

Ἐν τῷ σταυρῷ ὑψούμενος, πάν-
τας προσεκαλέσω πρὸς σεαυτὸν ὁ-
κτίρμον, ὡς ἐπηγγείλω ἀγαθὲ· ὅτι
ἐν ἀληθείᾳ ταῦτα πάντα, διὰ τὰς
ἁμαρτίας ἡμῶν, παθεῖν ὑπόδεχσας
ὅθεν καὶ τῷ Ἀγαστῇ, τὰς τοῦ Πα-
ραδείσου πύλας ἡνέφξας Σωτὴρ.

Σὺ τὸν γαδὸν τοῦ σώματος, ἡ-
γεῖρας τὸν λυθέντα, τριήμερον ἐκ
τάφου, ὡς ἐπηγγείλω, ἀγαθὲ, ἵνα
ἐν ἀληθείᾳ γνωρίσης τὴν δόξαν
σου, ἣν ἡμῖν πηγάζεις διὰ τῆς πί-
στεως, δεσμίους ἀφελών, οὗς κα-
τεῖχε πάλαι, ἄδης πεπεδημένους.

Ἡ Ἰουδαίων ἀνοία, ὡς μαγία ἀ-
νόμων· τί ἄπιστον ἰδόντες, οὐκ ἐ-
πιστεύσατε Χριστῷ; ὅτι τοὺς ἀσθε-
νεύοντας ἐν λόγῳ οὐκ ἠγείρεν; ἢ

ὅτι πάντα κόσμον αὐτὸς οὐκ ἔσωσε; Πεισάτωσαν ὑμᾶς καὶ οἱ στρατιῶται· οἱ ἀναστάντες ἐκ νεκρῶν.

Οἱ νεκρωθέντες φύλακες, νῦν λεγέτωσαν. Ὅπως ἐκλήπη ὃν οὐκ εἶδον, οἱ ἀγνώμονες παντί· εἰ γὰρ ἐξαναστάντα οὐκ εἶδον, οὐκ ἤθοντο, πῶς κλαπέντα οὕτω νοῆσαι εἶχόν ποτε; Πεισάτωσαν ὑμᾶς, καὶ ὁ λίθος οὗτος, καὶ τὰ ἐντάφια Χριστοῦ.

Τί ὥς νεκρὸν φυλάττετε; Τί σφραγίδας τῷ λίθῳ τεθείκατε; Ἑβραῖοι, φόβον φοβούμενοι κλοπῆς; ἰδοὺ ἐν ἀληθείᾳ, ὁ τάφος ἐσφράγισται· πῶς οὖν ἐξανέστη, εἰ μὴ Θεὸς ἦν ὁ Χριστός; Πεισάτωσαν ὑμᾶς οἱ ἐξαναστάντες, καὶ ὁραθέντες τοῖς πολλοῖς. Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ δοξαζόμεν, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, βοῶντες, ἀκαταπαύστῳ τῇ φωνῇ· Τριάς μοναδική οὐσία, ἐλήσων· σῶσον πάντας, ἡ ἐν τρισὶ προσώποις μονάς· οἰκτιρήσον ἡμᾶς, ὁ δεδοξασμένος Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν, Θεοτ.

Εν τῇ γαστρὶ σου Ἀχραντε, πῶς ἐχώρησας βρέφος, ὃν τρέμουσι δυνάμεις, αἱ τῶν Ἀγγέλων ὡς Θεόν, εἰ μὴ ὡς ἐβουλήθη; ὡς εἶδεν, ἐσκήνωσε πάντας οὐλῶν, σῶσαι τοὺς ἐξ Ἀδὰμ γηγενεῖς, λύσας τὸν Ἀδὰμ τῆς ἀράς ἐκείνης τῆς διὰ βρώσεως πικρᾶς.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Τοῦ Πάσχα ῥδὴ Π. Ὁ Εἰρμός.

Αὕτη ἡ κλητὴ, καὶ ἁγία ἡμέρα.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου.

Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Ἦλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ ἁδου, διαρρήξας θνητοῖς, τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο· διὸ εὐλογοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅλον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐξέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Μυροφόρων ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωταί, τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαντά ποτε, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἱ τοῦ ἡλίου αὐγαί, σανεστέλλοντο φόβῳ, τῶν Χριστοῦ παθημάτων, καὶ ἀνίσταντο νεκροί, καὶ ὄρη ἐκλονεῖτο, καὶ ἐδονεῖτο ἡ γῆ, καὶ ἄδης ἐγυμνοῦτο.

Οἱ ἐν καμίνῳ ποτέ, τρισμακάριοι Παῖδες, ἀνυψοῦντες τὰς χεῖρας, προσετύπουν ἀγαθὴ, τὸν ἄχραντον Σταυρόν σου· δι' οὗ καθεῖλες Χριστέ, ἐχθροῦ τὴν δυναστείαν.

Ἰουδαῖοι τυφλοὶ, πλάνοι καὶ παραβάται, οἱ Χριστοῦ τῇ ἐγέρσει ἀπειθοῦντες ὡς ψευδεῖ· τί ἀπίστον ὁράτε; ὅτι ἀνέστη Χριστός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας;

Ἰουδαῖοι ἐχθροὶ, καὶ ἡμῖν ἀπιστεῖτε, τοὺς ὑμῶν στρατιώτας, ἐρωτήσατε ὑμεῖς· τί ἔπαθον ἐκεῖνοι; τίς ὁ κυλίσας χερσὶ, τὸν λίθον τοῦ μνημείου;

Τίς ὁ ξηράνας συκῆν; τίς δὲ τὴν ξηρανθεῖσαν, ἰασάμενος χεῖρα; τίς ὁ χορτάσας ποτὲ, τὰ πλήθη ἐν ἐρήμῳ; εἰμὴ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας;

Τίς ὁ φωτίσας τυφλοὺς, καὶ λεπροὺς ἐκκαθάρας, καὶ χωλοὺς ἀνορθώσας, καὶ πεζεύσας ὡς ξηράν, τὴν θάλασσαν ἀβρόχως; εἰμὴ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Τίς ὁ ἐγείρας νεκρὸν, τεταρταῖον ἐκ τάφου, καὶ τῆς Λήρας τὸν υἱόν; τίς ὁ σφίγξας ὡς Θεός, παράλυτον ἐν κλίνῃ; εἰμὴ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Κράζει ὁ λίθος αὐτὸς, αἱ σφραγίδες βοῶσιν, ὅς ὑμεῖς ἐπιθέντες, κατεστήσατε φρουροὺς, φυλάσσοντας τὸ μνημα· ὄντως ἀνέστη Χριστὸς, καὶ ζῇ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οντως ἀνέστη Χριστὸς, ἐσχυλεύθη ὁ ἄδης, ἐνεκρώθη ὁ ὄφας, ἐλυτρώθη ὁ Ἀδάμ, ἐσώθησαν οἱ κάτω· τί ἀπιστεῖτε λοιπὸν, ἐχθροὶ καὶ παραβάται; **Δόξα.**

Σὺν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν Θεότητι μιᾷ, δοξάζομεν βόωντες. Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Εν τῇ γαστρὶ σου, Ἄγνη, τὸν αἰίζων ἄρτον, φυραθέντα ἀφύρτως, ἐν κυράματι ἡμῶν, ἐγέννησας ἀτρέπτως, ἕνα Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐν δυοῖ ταῖς οὐσίαις.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Φωτίζου, φωτίζου.

ὦ θείας! ὦ φίλης!

ὦ Πάσχα τὸ μέγα.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σὲ μακαρίζομεν πιστοί. Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἐμψυχε· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε σήμερον φῶς τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμψας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάζας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τῶν Μυροφόρων, ὁ Εἰρμός.

«**Τ**ὴν ὑπερφύως σαρκὶ συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προεκλάμψαντα Λόγον, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις, μεγαλύνωμεν πιστοί.»

Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ Ληστήν, ἐπιγνόντα σε Θεόν, κληρονόμον εἰργάσω νοητοῦ Παραδείσου, τὸ, Μνήσθητι βοῶντα, παντοδύναμε Σωτήρ.

Ερραπίσθης δι' ἡμᾶς, ἐνεπτύσθης Ἰησοῦ, ὑπὸ τῶν παρανόμων, ὁ τὰς πλάκας τοῦ νόμου χαράξας ἐν Σιναίῳ, τῷ θεράποντι Μωσεῖ.

Θεὸς καὶ χολὴν Σωτήρ, ἐποτίσθης δι' ἡμᾶς, ὁ δοὺς ἡμῖν τὸ σῶμα καὶ τὸ τίμιον αἷμα, εἰς βρώσιν τε καὶ πόσιν, αἰωνίου σου ζωῆς.

Τὴν ζωοποιὸν πλευράν, λόγῳ χη κεντηθεὶς Χριστέ, τὸ ἄχραντόν σου Αἷμα, καὶ τὸ τίμιον Ὑδωρ, ἐπήγασας τῷ κόσμῳ, ὡς αἰίζων πηγὴν.

Ελογίσθης ἐν νεκροῖς, τοὺς

νεκρούς· ὁ ζώσας τοὺς νεκρούς· ἐν τάφῳ κατετίθης, ὁ κενώσας τοὺς τάφους· ἐσκύλευσας τὸν ἄδην, ἀναστήσας τὸν Ἀδὰμ.

Εξανέστης Ἰησοῦ, ἐδεσμεύθη ὁ ἐχθρὸς, ἐσκυλεύθη ὁ ἄδης, ἐγυμνώθησαν τάφοι, ἠγέρθησαν οἱ κάτω, προσκυνοῦντές σε Χριστέ.

Τίς ὁ κλέψας τὸν νεκρόν; μάλιστα δὲ καὶ γυμνόν; τί πλανᾷσθε Ἑβραῖοι; ὁ Χριστὸς ἐξανέστη, καὶ λέλυνται τοῦ Ἄδου τὰ δεσμά καὶ οἱ μοχλοί.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτὴρ, ὁ πηγάσας τὴν ζωὴν, καὶ τὸ φῶς ἀνατείλας τοῖς ἐν σκότει ἀγνοίας, καὶ πᾶσαν καταλάμψας τῇ Ἐγέρσει σου τὴν γῆν.

Ο εὐσχήμων βουλευτὴς, ἀνυμνεῖσθω Ἰωσήφ, μετὰ τῶν Μυροφόρων, καὶ τῶν θείων Μαθητῶν, ὡς κήρυξ ὢν καὶ οὗτος, τῆς ἐγέρσεως Χριστοῦ.

Ιωσήφ τὸν θαυμαστόν, εὐφημήσωμεν πιστοί, σὺναμα Νικοδήμῳ, καὶ πισταῖς Μυροφόροις. Ὁ Κύριος ἀνέστη, ἐκβοῶντες ἀληθῶς.
Δόξα.

Αναρχος εἶ ὁ Πατὴρ, ἄκτιστος εἶ ὁ Υἱός, σύνθρονον καὶ τὸ Πνεῦμα· Ἐν τὰ Ἱερά τῇ φύσει, καὶ τρία τοῖς προσώποις, Εἷς Θεὸς ἀληθινός.
Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Εὐφρανείσθω Ἰεσσαί, χορευέτω καὶ Δαυὶδ, ἰδοὺ γὰρ ἡ Παρθένος, ἡ Θεόφυτος ῥάβδος, ἐβλάστησε τὸ ἄνθος, τὸν ἀειζώνον Χριστόν.

Καταβασία φωτίζω, φωτίζω.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεός· ἐκ γ'.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα. Ἠχ. β'.

Σαρχὶ ὑπνώτας ὡς ὀνητὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγειράς ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀρθαρσίας, τοῦ Κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τῶν Μυροφόρων ἀντίομελον, ἦχος, ὁ αὐτός.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε, φωνὴν ἀγαλλιάσεως· τύραννον ἄδην πατήσας, φθορᾶς ἐξήγειρα Κόσμον· Δράμετε φίλοις εἶπατε, τοῖς ἐμοῖς Εὐαγγέλια· βούλομαι γάρ τὸ πλάσμα μου, χαρὰν ἐκείθεν αὐγάσαι, ἐξ ἧς προήλθεν ἡ λύπη. Δίς Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν σίχ· ἡ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ὁκτώ.
ἦχος β'.

Πᾶσα πνοή, καὶ πᾶσα κτίσις.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι,

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Ἄγγελος μὲν τὸ Χαίρει.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 13.)

Ἔτερα, Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Ερράναν μύρα μετὰ δακρύων, ἐπὶ τὸ μνημά σου αἱ Γυναῖκες, καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν. Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Αἰνεσάτωσαν ἔθνη καὶ λαοί, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐκουσίως δι' ἡμᾶς Σταυρὸν ὑπομείναντα, καὶ ἐν τῷ ἄδῃ τριμερεῦσαντα· καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτοῦ, τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, δι' ἧς πεφώτισται, πάντα τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Εσταυρώθης, ἐτάφης, Χριστέ, ὡς ἡδουλήθης· ἐσκύλευσας τὸν θάνατον, καὶ ἀνέστης ἐν δόξῃ, ὡς

Θεός καὶ Δεσπότης, δωρούμενος τῷ κόσμῳ ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Οὕτως παράνομοι, σφραγίσαντες τὸν λίθον, μείζονος ἡμᾶς θαύματος ἡξιώσατε. Ἐχουσι τὴν γνῶσιν οἱ φύλακες. Σήμερον προήλθε τοῦ μνήματος· καὶ ἔλεγον. Εἶπατε, ἔτι ἡμῶν κοιμωμένων, ἦλθον οἱ Μαθηταί, καὶ ἔκλεψαν αὐτόν. Καὶ τίς κλέπτει νεκρόν; μάλιστα δὲ καὶ γυμνόν; Αὐτὸς ἀνέστη αὐτεξουσίως ὡς Θεός, καταλιπὼν καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ. Δεῦτε ἴδετε, Ἰουδαῖοι, πῶς οὐ διέβρῆξε τὰς σφραγίδας, ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἀτελεύτητον ζωὴν δωρούμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, τὸ Ἑωθινόν, ἤχος β'.

Μετὰ μύρων προσελθούσαις, ταῖς περὶ τὴν Μαριὰμ Γυναίξί καὶ διαπορουμέναις, Πῶς ἔσται αὐταῖς τυχεῖν, τοῦ ἐφετοῦ, ὥραθη ὁ λίθος μετρημένος, καὶ θεῖος νεανίας, καταστέλλων τὸν θόρυβον αὐτῶν τῆς ψυχῆς· ἡ γέρθη γάρ, φησὶν, Ἰησοῦς ὁ Κύριος· διὸ κηρύξατε τοῖς κήρυξιν αὐτοῦ Μαθηταῖς, εἰς τὴν Γαλιλαίαν δραμεῖν, καὶ ὄψεσθε αὐτόν, ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ὡς ζωοδότην καὶ Κύριον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

ὑπερυλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἰησοῦ, εἰς δ'.

ἤχος β'.

Μνήσθητι εὐσπλαγχνε καὶ ἡ-

μῶν, καθὼς ἐμνημόνευσας τοῦ Ἀη-στοῦ, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Οὐλον ἐξεδίωξε τὸν Ἀδάμ, Σταυρὸς ἀντεισήγαγε τὸν Ἀη-τήν, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Τάφος ὑπεδέξατό σε Σωτῆρ, τὸν τάφους κενώσαντα, καὶ νεκροῖς ζωὴν δωρησάμενον ὡς Θεόν.

Ἀπόστολοι ἐνδοξοὶ τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸν ἱκετεύσατε ἐκτενώσ, ἵνα τῶν κινδύνων σώσῃ ἡμᾶς.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Μυροφόρων, Ῥδὴ ε'. εἰς δ'. Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον, ἤχος β'.

Ἰσχύς μου καὶ ὑμνησίς μου ὁ Κύριος.

Στ. Παιδεύων ἐπαίδευσέ με ὁ Κύριος.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, τὸ ἀνάγνωσμα.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, πληθυνάντων τῶν Μαθητῶν, ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν. Προσκαλεσάμενοι δὲ οἱ Δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν Μαθητῶν, εἶπον, Οὐκ ἀρεστόν ἐστιν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, διακονεῖν τραπέζαις. Ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἐπιτά, πλήρεις Πνεύματος ἁγίου καὶ σοφίας, εὖς καταστήσωμεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης. Ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκατεργήσομεν. Καὶ ᾤρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλῆθους· καὶ ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄνδρα πλήρη πίστεως, καὶ Πνεύματος ἁγίου, καὶ Φίλιππον, καὶ Πρόχορον, καὶ Νικάνορα, καὶ Τίμωνα, καὶ Παρμενᾶν, καὶ Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχείας, οὓς ἔστησαν ἐνώπιον τῶν Ἀποστόλων· καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας. Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἠύξανε, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἄ-

ριθμὸς τῶν Μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ σφόδρα, πολὺς τε ὄχλος τῶν Ἰσραελίων ὑπήκουον τῇ πίστει.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ, ὁ ἀπὸ Λαριμαθαίας.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῇ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΦΩΝ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. σ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια, τῆς ἑορτῆς, γ'. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀκηρτικῶν.

Ἡλοις προσηλωθεῖς, τὴν ἀρὰν τὴν ἐν τῷ ξύλῳ διὰ ξύλου ἐξήλειψας· τεθεῖς δὲ ἐν τῷ μνημείῳ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς, θεϊκῇ δυνάμει ἐξανέστησας· τὴν σὴν δυναστείαν, μεγαλοφώνως δοξάζομεν. Πάσχα τὸ θεῖον, Ἰησοῦ παντοδύναμη, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα. Ὅθεν τὰ ἐπουράνια, τῇ γῇ συναγάλλονται, ἐπινικίους ᾠδὰς σοι, νικοποιεῖ Λόγε ἄδοντες, Χριστέ παντοκράτορ, τῷ παρέχοντι τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀρα μετὰ νεκρῶν ἡ ζωὴ, ὑπὸ τὴν γῆν τε ὁ ἀνέσπερος Ἥλιος, εἰσέτι καὶ νῦν ὑπάρχει· τῶν Μυροφόρων χορὸς, θρηνηδῶν ἐβόα. Δεῦτε δράμωμεν, σπουδῇ καὶ ὁψώμεθα, πρὸς τὸ μνήμα τὸ ἅγιον. Ἐνδον δὲ τούτου, ἐξαστράπτοντα Ἀγγελον θεασάμεναι, ἀποροῦσαι ἐξίσταντο· ὅς τις μεταβαλὼν αὐτῶν, τὸν θρῆνον ἐβόησεν. Ὁ ζωοδότης ἀνέστη, μὴ ἐκθαμβεῖσθε φιλόσεμναι· αὐτὸς βασιλεύει, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

(TOM. E')

Ορθρου ὁ τῶν Γυναίων χορὸς, τὸν πρὸ ἡλίου ἐξεζήτησεν Ἥλιον, ἐν τῷ φῶς δύναντα τότε· ὁ φωταυγῆς δὲ αὐταῖς, προσεφώνει Ἀγγελος ἐξανέτειλε, τὸ φῶς καταυγάζας, τοὺς ἐν τῷ σκότει, καθεύδοντας· τοῖς ἑωσφόροις, Μαθηταῖς ἀπαγγεῖλατε· τὴν κατήφειαν, εἰς χαρὰν μετατρέψατε. Πάσχα δὲ τὸ χαρμόσυτον, καὶ κόσμῳ σωτήριον, καὶ ἀδιστάκτῳ καρδίᾳ, περικρούσθαι χορεύσατε. Χριστὸς ἐξανέστη, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος α'.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ ταφῷ τί προσήλθετε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀνέστη ὁ Κύριος· θαρσεῖτε, βοᾷ ὁ Ἀγγελος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκοθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν. Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταρῇ παρεδόθη ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἕσωτέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου. Κατανοητικόν.

Ἡμαρτον εἰς σέ Σωτὴρ, ὡς ὁ Ἀσωτος υἱός· δέξαι με Πάτερ μετανοοῦντα, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς. Μαρτυρικόν.

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, οὐρανίαν

10

ἀγαθῶν ἡξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων
συμπολῖται γεγόνاسι. Κύριε, πρε-
σβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον
ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος α΄.

Μετὰ φόβου ἡλὸν αἱ Γυναῖ-
κες ἐπὶ τὸ μνήμα, ἀρώμασι τὸ
Σῶμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι·
καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν
πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν
Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς
Ἀγγελος καὶ εἶπεν. Ἀνέστη Χρι-
στὸς, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα
ἐλεος.

Ἀπολυτ. Ὁ Εὐσχήμων Ἰωτήρ.

Δόξα. Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον.

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Γ΄. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α΄. Στιχο-
λογ. Κάθισμα τῆς Ὀκτωήχου ἦχος β΄.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφρα-
γισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν
τῆς Πίστεως, ἀναστὰς παρέσχες
πᾶσι, Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Ωs κύματα θαλάσσης ἐπ' ἐμέ,
ἐπανέστησαν αἱ ἀνομίαι μου· ὡς
σκάφος ἐν πελάγει ἐγὼ μόνος χει-
μάζομαι, ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν
ἀλλ' εἰς εὐδιον λιμένα ὁδήγησόν
με Κύριε, τῇ μετανοίᾳ καὶ σῶσόν
με.

Μαρτυρικόν.

Σὲ τὸν περιβάλλοντα τὸν Οὐ-
ρανὸν ἐν Νεφέλαις, ἔχοντες οἱ ἄ-
γιοι περιβολὴν ἐν τῷ κόσμῳ, τὰς
βασάνους τῶν ἀνόμων ὑπέμειναν,
καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων κα-

τήργησαν· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, καὶ
ἡμᾶς ἐλευθέρωσον τοῦ ἀοράτου ἐ-
χθροῦ, Σωτήρ, καὶ σῶσον ἡμᾶς·
Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα πη-
γὴ, συμπαθείας ἀξίωσον ἡμᾶς Θεο-
τόκε, βλέψον εἰς Λαὸν τὸν ἁμαρ-
τήσαντα, δεῖξον, ὡς αἰετὴν τὴν δυνα-
στεῖαν σου· εἰς σέ γὰρ ἐλπίζον-
τες, τὸ Χαῖρε βοῶμέν σοι, ὡς ποτε
ὁ Γαβριὴλ, ὁ τῶν Ἀσωμάτων Ἀρ-
χιστράτηγος.

Μετὰ τὴν β΄ στιχ. Κάθισμα τῆς

Ἑορτῆς ἦχ. β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προ-
σκομιζουσαι, Γυναῖκες Σωτήρ, Ἀγ-
γέλου τῇ λαμπρότητι, τὰς ψυχὰς
ἡγάλλοντο, καὶ Θεὸν σε τῶν ὅλων
ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων
Ὅντως ἀνέστη ἐκ τάφου, ἡ πάν-
των Ζωή.

Δίς.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ· καὶ ὁ Ν΄. Ὁ Κο-
νὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμών, εἰς
ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ΄. Ἀπὸ γ΄. ὡ-
δὴς Κάθισμα τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον
καὶ Ἑξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἵνους ἱστῶμεν Στίχ. δ΄,
καὶ ψάλ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

ἦχος β΄. Ἀναστάσιμον.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις,
σὲ δοξάζει Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ
Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας
ἵνα δείξης ταῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νε-
κρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος
φιάνθρωπος.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν
ἐννοῶν τὰ ἀτοπα, ἐπὶ τοὺς σοὺς
καταφεύγω οἰκτιρμοὺς, Τελώνη
μμούμενος, καὶ Πόρνην τὴν δα-
κρύσασαν, καὶ τὸν Ἀσωτον υἱόν

διὸ καὶ προσπίπτω σοι Ἐλεῆμον,
πρίν με καταδικάσῃς, φείσαι μου
ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Ὑπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι
θανάτου, ὧ Ἀθλοφόροι Μάρτυρες,
φυχάς μὲν ἔχετε εἰς Οὐρανοὺς ἐν
χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ Κόσμον ὅλον
δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανα,
Ἱερεῖς καὶ Βασιλεῖς προσκυνοῦσι,
καὶ Λαοὶ πάντες ἐπαγαλλόμενοι,
συνήθως βοῶμεν Ὑπνος τίμιος
ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατός τῶν
Ὅσιων αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος α΄.

Ἦλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγ-
δαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζη-
τοῦσαι τὸν Κύριον, καὶ τὸν Ἀγ-
γελον εἶδον ὡσεὶ ἀστραπὴν, κα-
θεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέ-
γοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζών-
τα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη
καθὼς εἶπεν, ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν
εὐρήσατε· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ
ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν Κύριε δό-
ξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β΄. Τριήμερος ἀνέστης.

Ἐξάρξατε Λαοὶ ψαλμικῶς, ὑ-
μνήσατε Χριστὸν ἐν χαρᾷ. Πάσ-
χα μέγα, ἐξανέτειλεν ἡμῖν, ὁ ἀ-
ναστὰς ἐκ Τάφου, Χριστὸς ὁ Ζωο-
δότης, καὶ Λυτρωτὴς πάσης τῆς
Κτίσεως.

Στ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Τὸ χαῖρε Μυροφόροις εἰπὼν,
τῆς Εὐας τὸ κατάκριμα, διαλύεις
εἰς χαρὰν καὶ Μαθηταῖς, ἀναστὰς
ἀποστέλλεις, κηρύττει τὴν ἐκ τά-
φου, τριήμερόν σου Ἐξανάστασιν.

Στ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήνευσαν.

Πάσχα σεπτὸν καὶ ἅγιον, ἡμῖν
Χριστὸς κατηύγαγε· δεῦτε πάντες,
λαμπρυνώμεν τὰς ψυχάς· ἰδοὺ
γάρ νῦν ἡμέρα, ἐπέλαμψεν ἐν ταῦθα
ἀγαλλιᾶσθε καὶ εὐφραίνεσθε.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος β΄.

Ἐβράναν μύρα μετὰ δακρύων,
ἐπὶ τὸ μνημά σου αἱ Γυναῖκες· καὶ
ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν,
ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ἱεροῦ,
καὶ ἀλύσεις.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Γ', ΕΒΔΟΜΑΔ. ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στί-
χους Γ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσό-
μοια τῆς Ἑορτῆς γ'. ἤχος β΄.

Ὅτε ἐκ τοῦ ἔθλου σε.

Ὅτε, Μυροφόροι σε Χριστέ, λί-
αν τῷ πρῶτῳ ἐπεζήτησαν, τὴν τῶν
ἀπάντων ζωὴν, μύρα καὶ ἀρώματα
ἔχουσαι ἤρχοντο· καὶ τῷ ποθῶν δα-
κρύουσαι, ἤκουον ἐκ τάφου, νεα-
νίου λέγοντος. Παύσασθε κλαίου-
σαι· ὁμῶς τῇ ὑμῶν σωτηρίᾳ, χαί-
ρουσαι, βοήσατε πάντιν· Ὅτι ἐξε-
γήγερται ὁ Κύριος.

Ἰσμεν ὡ εὐσχήμων Ἰωσήφ, σὲ
χερουβικὸν καθὼς ἄρμα, τὸν Βα-
σιλέα Χριστόν, ὡμοῖς σου βαστά-
ζοντα, Σταυροῦ κατάγοντα. Μα-
καρίζομεν χεῖράς σου, καὶ ὄμματα
θεῖα, σέβομεν παλάμας σου, δι' ὧν
τὸν ἥλιον, Λόγον καὶ Θεὸν ἐπὶ
τάφου, φέρων κατατέθεικας· ὅθεν,
καὶ τὴν θεῖαν μνήμην σου γεραί-
ρομεν.

Ἀρθρὴ ἡ πανήγυρις ἡμῖν, τῶν

θεοπρεπῶν Μυροφόρων, καὶ Ἰω-
σήφ τοῦ σεπτοῦ, ἄλλος ὡς Παρά-
δεισος, πηγὴν παρέχων ζωῆς· τὰ
τῆς χάριτος νάματα, ὁμβρίζει τῷ
κόσμῳ, βρύει τῆς ἐγέρσεως, Χρι-
στοῦ τὰ ρεῖθρα θερμῶς· στίφη
τῶν πιστῶν ἐορτάζει, καὶ κραυγά-
ζει· Δόξα τῷ δόντι, τὴν αὐτοῦ ἀ-
νάστασιν τοῖς πέρασι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῶς γενόμεναι. σ. 56.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ
καθ' ἡμῶν χειρόγραφον, προση-
λώσας τῷ Σταυρῷ, ἐξήλειψε, καὶ
τοῦ θανάτου τὸ κράτος, κατήργη-
σε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ, τὴν τρι-
ήμερον ἔγερσιν.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Κράζω σοι Χριστέ Σωτὴρ, τοῦ
Τελώνου τὴν φωνήν. Ἰλάσθητί
μοι, ὥσπερ ἐκείνῳ, καὶ ἐλέησόν με
ὁ Θεός.

Στίχ. Κλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων πρεσ-
βευόντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χρι-
στὸν ὑμνοῦντων, πᾶσα πλάνη πέ-
παυται, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γέ-
νος πίστει διασώζεται.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος β'.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι. σελ. 56.

Ἀπολυτ. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Δόξα. Ὅτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον.

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόραις γυναιξί.

Ἐκτενές, καὶ ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.
ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχηρὰ
Καθίσ. τῆς Ὁκτωήχου· ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν κόλπον τὸν ἀχραντον, ἐν
ὑψίστοις μὴ κενώσας, ταφὴν καὶ
ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάντων κατεδέ-
ξω, Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Εγὼ ὑπάρχω τὸ δένδρον τὸ
ἄκαρπον, Κύριε, κατανύξεως καρ-
πὸν μὴ φέρων τὸ σύνολον, καὶ
τὴν ἐκκοπὴν πτοῦμαι, καὶ τὸ πῦρ
ἐκεῖνο δειλιῶ τὸ ἀκοίμητον· διὸ σε
ἐκτεύω. Πρὸ ἐκείνης τῆς ἀνάγκης
ἐπίστρεψον καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Ο φαιδρύνας τοὺς ἁγίους σου
ὑπὲρ χρυσόν, καὶ δοξάσας τοὺς
Ὅσιους σου ὡς ἀγαθός, ὑπ' αὐτῶν
δυσωπούμενος, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν
ζωὴν ἡμῶν εἰρήνευσον ὡς φιάν-
θρωπος, καὶ τὴν εὐχὴν κατεύθυνον
ὡς θυμίαμα, ὁ μόνος ἐν Ἀγίοις
ἀναπαυόμενος.

Θεοτοκίον.

Τοὺς νόμους λαθοῦσα τῆς φύ-
σεως, τῷ θείῳ τόκῳ τὴν παρθενί-
αν συνήρμωσας· μόνη γὰρ ἔτεκε
τὸν πρὸ σοῦ γεννηθέντα ἀχρόνῳ,
διὸ σε Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχ. Καθ. τῆς Ἐορτῆς

Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῶς γενό-
μεναι, καὶ τὸ μνήμα κενὸν θεασά-
μεναι, τοῖς Ἀποστόλοις ἐλεγον·
Τὴν φθορὰν καθεῖλεν ὁ κραταίει·
καὶ τοὺς ἐν ᾧ ἦρπασε τῶν δε-
σμῶν. Κηρύξατε παρρησίᾳ· Ὅτι
ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, ὡραῖον

μενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι Ὁ Ν'. Οἱ Κανόνες τῆς ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιῖου, εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι. Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διὰ τί γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἡ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἡ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν. Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τὰς ἀνομίας μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ τὴν καρδίαν μου καθάρισον, Ναὺν αὐτὴν ποιῶν τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος· μὴ με ἐξουθενώσης ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος.

Μαρτυρ.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ λαβόντες οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, ὅπλον ἀκαταγώνιστον, πᾶσαν τοῦ διαβόλου τὴν ἰσχὺν κατήργησαν· καὶ λαβόντες στέφος οὐράνιον, τεῖχος ἡμῖν γεγόνασιν, ὑπὲρ ἡμῶν ἀειπρεσβεύοντες.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες. σελ. 56.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς ἑορτῆς, Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Σέλας τὸ τρισήλιον ἐν γῇ, σήμερον φαιδρῶς ἐξαστράπτει, καὶ ζόφον αἶρει παλῶν· φαίνει ἡ Ἀ-

νάστασις, Χριστοῦ φρουροῦσα πιστούς. Ἀποστόλων χορεύουσι, τὰ τάγματα πόθῳ· Ἰωσήφ εὐφραίνεται, καὶ Μυροφόρων σεπτῶν, μνήμη τῇ παιδρὶ καταστέφει, τοὺς αὐτὰς πιστῶς εὐφημοῦντας, καὶ τὴν θείαν Ἐγερσιν δοξαζόντας.

Στίχ. Εὐδόκησας, Κύριε, τὴν γῆν σου,

Ἀρας ἐπὶ ὤμων Ἰωσήφ, τὸν ἐν δεξιᾷ τῇ πατροφᾷ, Υἱὸν καθήμενον, Μύρον τὸ ἀκένωτον, μύροις ἐκήδευσας· τὴν τοῦ Κόσμου Ἀνάστασιν, προτέθεικας τάφῳ τὸν ἀναβαλλόμενον, φῶς ὡς ἱμάτιον, λίθῳ συγκαλύπτεις ἀρράστως· δοῦν τούτου μέλπωμεν ὕμνοις, τὰ φωσφόρα Πάθη καὶ τὴν Ἐγερσιν. Στ. ἔλεος καὶ ἀλήθεια συνήνεσαν.

Φρίττει τῶν Ἀγγέλων ἡ πληθὺς, σὲ ὡ Ἰωσήφ καθορώσα Χριστὸν κηδεύοντα, Κόσμος μακαρίζει σε, πιστοὶ θαυμάζομεν· τὴν σεπτὴν τε Ἀνάστασιν, τιμῶντες ἐνθέως, σὺν ταῖς Μυροφόροις σε, θερμῶς γεραίρομεν· ὅθεν καὶ βοῶμεν ἀπαύτως, πρέσβευε σὺν ταύταις σωθῆναι, καὶ ἡμᾶς κινδύνων τε καὶ ὀλίψεων.

Δόξα, καὶ νῦν ἦχος α'.

Μετὰ φόβου ἦλθον. σελ. 57.

Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία, τοῦ ὁρθρου, καὶ ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα ἱστώμεν Στίχ. ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσομίᾳ τῆς ἑορτῆς γ'. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Χαίρουσι μαθήτριάι Χριστοῦ, τῶν ἐκ τοῦ Ἀγγέλου ῥημάτων,

ἐπακροώμεναι δι' ὧν τὴν Ἀνάστασιν, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐν νεκροῖς, λογισθέντος πιστούμεναι, καὶ πρὶν Μυροφόροι, τάφῳ παρεπιστήκεισαν, καὶ ἐθρηνώδουν αὐτὸν, λίθον, ἀναβλέπουσι τούτου, ἀποκυλισθέντα ἀθρόον, οὗ διηποροῦντο τὴν μετάθεσιν.

Αληκτον καὶ θεῖαν χαρμονὴν, ἐπιχορηγοῦσαι τοῖς θείοις, καὶ Ἱεροῖς Μαθηταῖς, ὥφθησαν Μαθήτριαι, αἱ Μυροφόροι Χριστοῦ, ἐκπληροῦσαι τὸ κέλευσμα, τοῦ θείου Ἀγγέλου, οὗ ἐξεθαμβήθησαν, τὴν λευκοφόρον στολὴν, λέγουσαι, ἐσκύλευται Ἄδης, τῇ πανσωστικῇ Ἀναστάσει, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν θανέντος Ἀνακτος.

Ρεῖθρα δακρυρρόου ἐκ πηγῆς, θρήνον ἀναστείλασαι θεῖαι, Χριστοῦ Μαθήτριαι, ῥήματα χαρμόσυνα, διαπορθεύουσι νῦν, τοῖς Αὐτόπταις τῆς Χάριτος, μηνύουσαι τούτοις, τὴν τοῦ Λόγου Ἐγερσιν, καὶ τὴν ἐκ τάφου χαράν, ὅθεν, τὴν ἀντίθετον λύπης, ἤκουον φωνὴν παραδόξως, ταύταις τὴν τὸ Χαίρετε προστάττουσαν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες τὸν τάφον σου καταλαβοῦσαι. σελ. 56.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχ. τῆς Ὀκτωήχου. ἦχος β'. Σταυρώσιμον.

Σῶσόν με Χριστέ Σωτήρ, τῇ δυνάμει τοῦ σταυροῦ, ὁ σῶσας Πέτρον ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ἀναστάσιμον.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν. αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστὶ, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. καὶ ἐν δόξῃ φοβερᾷ, καὶ κραταίᾳ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται κρίναι κόσμον ὃν ἐπλασε. Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Μαρτυρικόν.

Χοροὶ Μαρτύρων ἀντέστησαν, τοῖς τυράννοις λέγοντες. Ἡμεῖς στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων. εἰ καὶ πυρὶ καὶ βασάνοις ἀναλώσῃτε ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τὴν δύναμιν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'.

Ἡτήσατο Ἰωσήφ. σελ. 57.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχ. Καθία. τῆς Ὀκτωήχου, ἦχος β'.

Σταυρώσιμον.

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστέ ὁ Θεός. ἐπὶ Σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυνάγων πάντα τὰ ἔθνη, κράζοντα. Κύριε, δόξα σοι.

Ἀναστάσιμον.

Αναγὰς ἐκ τοῦ Μνήματος, καὶ τὰ δεσμὰ διαρρήξας τοῦ ἄδου, ἔλυσας τὸ κατάκριμα τοῦ θανάτου Κύριε, πάντας ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ ῥυσάμενος, ἐμφανίσας σεαυτὸν τοῖς Ἀποστόλοις σου, ἐξαπέστειλας αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κήρυγμα. καὶ δι' αὐτῶν τὴν εἰρήνην σου παρέσχες τῇ οἰκουμένῃ, μόνε πολυέλεε.

Μαρτυρικόν.

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πιανθεῖσα τοῖς αἵμασιν ὑμῶν. καὶ ἅγια αἱ σκηναὶ, αἱ δε-

ζάμεναι τὰ πνεύματα ὑμῶν· ἐν σταδίῳ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσατε, καὶ Χριστὸν μετὰ παύρησας ἐκηρύξατε. Αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σταυροθετοκίον.

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ σου ἡ ἀσπόρως τεκοῦσά σε, καὶ μὴ φέρουσα ὄραν ἀδίκως πάσχοντα, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ, καὶ ἀνεβόα σοι. Πῶς πάσχεις ὁ τῇ φύσει ἀπαθής, γλυκύτατε Υἱέ; ὕμῳ σου τὴν ἄκραν ἀγαθότητα.

Μετὰ τὴν β'. Στίχ. Καθισμ. τῆς Ἑορτῆς. ἤχος β'. Εὐσπλαγχνίας.

Πρὸς τὸ μνημῆμά σου Σῶτερ, αἰσεπταὶ Μυροφόροι ἐλθοῦσαι, τὸν Δεσπότην ἀλείψασθαι μύροις, ὡς βροτὸν σε κατηπείγοντο. Ἄγγελος δὲ αὐταῖς χαρὰν ἐμήνυσεν· Ἀνέστη ὁ Κύριος· διὸ κηρύξατε Ἀποστόλοις, τὴν ἐκ τάφου ὄντως φρικτὴν τούτου ἐξανάστασιν.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν'. εἰτα ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Ἑιρμῶν, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου, εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλῆριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰσθῶμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στίχ. τῆς Ὀκτωήχου, ἤχος β'. Σταυρώσιμον.

Εκουσίως πτωχεύσας τὴν πτωχείαν τοῦ Ἀδάμ, Χριστέ ὁ Θεὸς, ἦλθες ἐπὶ γῆς, ἐκ Παρθένου σαρκοωθείς· καὶ Σταυρὸν κατεδέξω, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Χαίrete λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνημῆματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐδοίας. Χαίrete λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἀγίων σου τὰ πλήθη δυσωποῦσί σε Χριστέ· ἐλέησον ἡμᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος α'.

Μετὰ φόβου ἦλθον, σελ. 57.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχησὰ προσόμοια, τῆς Ἑορτῆς, ἤχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ζύλου σε νεκρὸν.

Ἄρα, ἐν νεκροῖς ὁ λυτρωτής; ὁρῆνοις Μυροφόροι ἐβόων, Χριστοῦ μαθήτριά· ἥλιος δ' ὁ μέγιστος, μέχρι καὶ νῦν ὑπὸ γῆν, ἡ ἀνέστη, ὡς ἔφησε. Καὶ οὕτω κλαιούσαις, ἐκ τοῦ τάφου Ἄγγελος, τὴν θείαν ὄντως χαρὰν ἔφη. Ὁ Χριστὸς ἐξανέστη· δράμετε, κηρύξατε πᾶσι, τούτου τὴν ἐκ τάφου θείαν ἔγερσιν.

Στ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Μύρα, ἐτοιμάσασαι σεπτὰ, εἰς τῆς σκοτίας ἐνούσης, τῇ τῶν Σαββάτων μιᾷ, ἦλθον πρὸς τὸ Μνημῆμά σου, αἱ Μυροφόροι Χριστέ, τοῦ μυρίσαι τὸ ἄχραντον, καὶ θεῖόν σου Σῶμα· ὅθεν τὴν Ἀνάστασιν, καταμαθοῦσαι τὴν σὴν, ἐσπευδὸν μηνῦσαι καὶ Μύσταίς, αἷς προπαντήσας ἐκ τάφου, Χαίrete βοᾶς φιλάνθρωπότερον.

Στ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήνησαν.

Υψιστον, Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνταφιασθέντα ὡς νέκυν, μυρίσαι σπεύδουσι, τούτου αἱ Μαθήτριά.

δι' ἁρωμάτων σεπτῶν· καὶ ἐν τάφῳ καθήμενον, καινὸν νεανίαν, βλέψασαι ἐξέστησαν, ἐν ἀστραπτύσῃ μορφῇ· ὅθεν, τὴν ἐκ τάφου τοῦ Λόγου, Ἐγερσιν τριήμερον γνοῦσαι, ταύτην Ἀποστόλοις κατεμήνυσαν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἡχος πλ. α'.
Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον. σελ. 57.

Ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,
καὶ ἀπόλυτις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν
Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια, τῆς Ἑορτῆς, γ'. ἡχ. β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ρήματα ἀκούσασαι χαρὰς, ἐκ τῶν ἐν τῷ Τάφῳ τοῦ Λόγου, προσκατημένων Νοῶν, δρόμον ἐπεδείξαντο, σπουδαιοτέρας ὁρμῆς, καὶ τὴν τάξιν ἀφέμεναι, τῶν πρὶν Μυροφόρων, ὡς εὐαγγελίστριαι, ἐλευρώθησαν, Ἐγερσιν ἐξ ᾄδου κευθμῶνων, εὐαγγελιζόμεναι Μύσταις, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἐνανθρωπήσαντος.

Ορθρον προλαβοῦσαι τὸν βαλὺν, φόβῳ Μυροφόροι γυναῖκες, τάφῳ παρέστησαν, μύρα προσκομίζουσαι, τῷ Ζωοδότῃ Χριστῷ, ἐν νεκροῖς λογιζόμεναι, τὸν ἄδην νεκροῦντα· ἀλλὰ θεῖος Ἀγγελος, ἐπέστη ταύταις βοῶν· Τί τὸν ζωοφόρον καὶ ζῶντα, μετὰ τῶν νεκρῶν ἐκζητεῖτε; ἅπιτε τὴν Ἐγερσιν κηρύττουσαι.

Φέρεῖς τὸν ἐπ' ὤμων Χερουβὶμ, ἐπαναπαυόμενον Λόγον μακαριστὴ Ἰωσήφ, ἄλλο ὡς περ ὁ

χρημα, ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν σῶν σαρκωθέντα τὸ πρότερον, καὶ νῦν νεκρωθέντα, ὃς ἐξωποίησε, τοῖς νεκρωθέντας ἡμᾶς, οὗ τὴν Ἐξανάστασιν βλέπων, χαίροις σὺν σπυταῖς Μυροφόροις, καὶ προεθρονεῖτε τούτου νέκρωσιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἡχος α'.

Ἦλλον ἐπὶ τὸ μνημεῖον. σελ. 57.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου
ἡχος β'. Ἀναστάσιμον.

Η Ἀνάστασις σου Χριστέ Σωτήρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκαλῶσα τὸ ἴδιον πλάσμα, Παντοδύναμε, Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Ἀποστολικόν.

Εμεγάλυνας Σωτήρ, ἐν τῇ οἰκουμένῃ τῶν κορυφαίων Ἀποστόλων τὰ ὀνόματα· ἔμαθον τῶν οὐρανῶν τὰ ἄρρητα, ἔδωκαν τοῖς ἐπὶ γῆς ἰάματα, καὶ αἱ σκιαί αὐτῶν μόναι τὰ πάθη ἐθεράπευον· ὁ ἐξ Ἀλίου ἐθαυματούργει, καὶ ὁ ἐξ Ἰουδαίων ἐθεολόγει, τῆς χάριτος τὰ δόγματα· δι' ὧν εὐσπλαγχνε, ὃς ἡμῖν τὸ μέγα σου ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Μαρτυρικόν.

Μεγάλῃ ἡ δόξα, ἣν ἐκτίσασθε Ἅγιοι διὰ τῆς πίστεως· οὐ μόνον γὰρ ἐν τῷ πάσχειν τὸν ἐχθρόν ἐνίκησατε, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον πνεύματα ἀπελαύνετε, ἀσθενούντας θεραπεύετε, ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰατροί. Πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἡχος β'.
Ἐρράναν μύρα. σελ. 71.
Ἀπολυτίκια τὰ συνήθη.
Καὶ ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσμ. τῆς Ὁκτωήχου, ἡχος β'. Ἀναστάσιμον.

Τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου, αἱ γυναῖκες κομίσασαι, λαθραίως πρὸς τὸ μνήμα παρεγένοντο ὀρθρίαι, τῶν Ἰουδαίων δειλιῶσαι τὴν αὐθάδειαν, καὶ στρατιωτῶν προσρῶσαι τὴν ἀσφάλειαν· ἀλλὰ φύσις ἀσθενῆς τὴν ἀνδρίαν ἐνίκησεν· ὅτι γνῶμη συμπαθῆς τῷ Θεῷ εὐηρέστησε· προσφόρως οὖν ἐκραύγαζον· Ἀνάστα Κύριε βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Ἀποστολικόν.

Ο σοφίας ὑπὲρ ῥήτορας τοῖς ἁλίοις, καὶ ἐκπέμφας ὡς περ κήρυκας πάσῃ τῇ γῇ, τῇ ἀφάτῳ φιλανθρωπία σου, Χριστέ ὁ Θεός, δι' αὐτῶν κραταίωσον τὴν Ἐκκλησίαν σου, καὶ τοῖς πιστοῖς κατάπεμψον τὴν εὐλογίαν σου, ὁ μόνος ἐλεήμων καὶ φιάνθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Απόστολοι, Μάρτυρες, καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσιοι, καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελῶσαντες, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες· παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτήρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

(ΙΟΜ. Ε'.)

Θεοτακίον.

Θείας γεγόναμεν κοινωνοὶ φύτεως, διὰ σοῦ Θεοτόκε ἀειπάρθενε· Θεὸν γὰρ ἡμῖν σεσαρκωμένον ἔτεκες· διὸ κατὰ χρέος σε πάντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθ. τῆς Ἑορτῆς.
ἡχος β'. Τὰ ἀνωζήτων.

Τὰ μύρα Σωτήρ, Γυναῖκες προσκομίζουσαι, ἐξήτουν σπουδῇ, μύρισαι σε φιάνθρωπε· ἐκ τοῦ τάφου δὲ Ἀγγελος, πρὸς αὐτάς ἐβόα· Ἐγήγερται ὁ ζωοδότης καὶ Κύριος, πατήσας τὸν ἄδην καὶ τὸν θάνατον.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ καὶ ὁ Ν'. καὶ τῶν Κανόνων ἡ Ἀκολουθία ὡς πρὸς δεδήλωται.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἱστῶμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.
ἡχος β'. Ἀναστάσιμον.

Αγγελος μὲν τό, Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν· Ἀγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν· ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν· διὸ βοῶμεν σοι. Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα σοι. Δίς.

Ἀποστολικόν.

Οἱ ἐξ ἀδίκων πράξεις, πάντοθεν πολεμούμενοι, καὶ πρὸς σὲ καταφεύγοντες, τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, τὴν φωνὴν τῶν σῶν Μαθητῶν προσφερομέν σοι λέγοντες· Σῶσον ἡμᾶς, Ἐπιστάτα, ἀπολλύμεθα· δείξον καὶ νῦν τοῖς ἐχθροῖς

ἡμῶν, δεόμεθα, ὅτι σκέπεις λαόν, καὶ σώζεις ἐκ κινδύνων, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀποστόλων, παρορῶν ἁμαρτίας διὰ πολλὴν ἀγαθότητα. Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Πᾶσα πόλις καὶ χώρα, τιμὰ ὑμῶν τὰ λείψανα, ὧ ἀβλοφόροι Μάρτυρες· ὑμεῖς γὰρ νομίμως ἀθλήσαντες, στέφανον οὐράνιον ἐλάβετε· καὶ διὰ τοῦτο ἱερέων ἔστε τὸ καύχημα, βασιλέων τὸ νίκος, Ἐκκλησιῶν ἡ εὐπρέπεια.

Δόξα, καὶ νῦν, ἡχος β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες. σελ. 56.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχ. προσόμ. τῆς Ἑορτῆς. ἡχος β'. ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Οτε, ἐξανέστης ὡς Θεός, τότε χαίρειν δέδωκας Λόγε, ταῖς Μυροφόροις, εἰπών. Οὐπω ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου· καὶ λοιπὸν μὴ μου ἄπτεσθε· πορεύεσθε μόνον, εἶπατε τοῖς Φίλοις μου· Ἰδοὺ προάγει ὑμᾶς. "Ὅθεν, μετὰ ταῦτα ὥράθης, καὶ δι' ἐμφυσήματος τούτοις, δέδωκας Σωτῆρ Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Ρήσεις, Μυροφόρων γυναικῶν, τὰς ἐκ τῶν νεκρῶν κηρυττούσας, Χριστοῦ Ἀνάστασιν, Μύσται μὴ πιστεύσαντες, ἔσπευσαν μνήμα ἰδεῖν· καὶ σιγῶν καὶ σουδάριον, ὁράται τῷ τάφῳ, ὃ δ' αὐτὸς ζητούμενος, οὐχὶ τεθέαται. "Ὅθεν, τὴν Ἀνάστασιν γνόντες, κήρυκες ὁρῶνται ἐν κόσμῳ, ταύτην καὶ τοῖς θνεσι μηνύοντες.

Στ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήνητησαν.

Ἐσθθ, φῶς ἀπρόσιτον ἡμῖν,

λάμπων ἀπὸ τάφου ὠραῖος, Χριστὸς ὁ Κύριος· ἄδης ἡχμαλώτισταί, Σατὰν ἠφάνισται, χαίρει καὶ σμου τὰ πέρατα, χορεύει ἡ κτίσις μέλπει ἑορτάζουσα, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, μνήμην Ἰωσήφ τοῦ πανσόφου, καὶ τῶν Μυροφόρων σὺν τούτῳ, γυναικῶν γεραίρει τὴν πανηγυριν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἡχος β'.

Τί τὰ μύρα ταῖς δάκρυσι. σελ. 56.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους γ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

ἡχ. πλ. δ'. ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος Χριστοῦ φανέντος τοῖς ἔχνεσιν ἀκολουθοῦσαι σεμναί, καὶ αὐτὰν θεραπεύουσαι, γνώμης προθυμότητα, Μυροφόροι εὐθύτητι, οὐδὲ θανόντα τοῦτον ἐλίπετε, ἀλλ' ἀπελθοῦσαι μύρα σὺν δάκρυσιν, ἀπεκομίσατε, συμπαθῶς κινούμενα· ὅθεν ἡμῶν, Μνήμην τὴν πανίερον πανηγυρίζομεν.

Θείων γυναικῶν κατάλογος· βλέψαι ποθὼν τὴν ζωὴν, νεκρῶν θείσαν ἐν Μνήματι, νυκτὸς παρέγένετο, καὶ Ἀγγέλων ἀκήκοε· καὶ ὥς προέφη, Χριστὸς ἐγήγερται· σπουδῇ τοῖς τούτου, Μαθηταῖς εἶπατε, καὶ τὴν κατήφειαν, ἐκ ψυχῆς ἀπώσασθε, ἀντὶ κλαυθμοῦ χαρὰν ἀνεκλάλητον ἀναλαβόμενα. Σήμερον πιστοὶ χορεύσωμεν ἐπὶ τῇ Μνήμῃ ὑμῶν, Μυροφόροι δοξάζοντες, τὸν ὑμᾶς δοξάσαντα, ὑπεράγαθον Κύριον· ὃν δοῦσά πεῖτε ἀπαύστως πάνσεμνοι, αἱ

ωνιζούτης, δόξης τυχεῖν ἡμᾶς, καὶ τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἀγίων ἔχουσαι, τὴν πρὸς αὐτόν, παρρησίαν πάντοτε, Θεομακάριστοι.

Εἶτα τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα καὶ νῦν, Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθριαί. σελ. 56.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου Ἦχος β'. Σταυρώσιμον

Σταυρωθῆτω ἑκράζον, οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων ἀεὶ ἐντρυφῶντες, καὶ κακοῦργον ἀντ' εὐεργέτου ἡτοῦντο λαβεῖν οἱ τῶν δικαίων φονευταί· ἐσιώπας δὲ Χριστέ, φέρων αὐτῶν τὴν προπέτειαν, παθεῖν βέλων καὶ σῶσαι ἡμᾶς, ὡς φιλόανθρωπος.

Ἀναστάς.

Στ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες, Ἀθλοφόροι, οὐρανίων ἀγαθῶν ἡξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολῖται γεγόνاسι. Κύριε πρεσβεύαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. β'.

Ἡτήσατο Ἰωσήφ. σελ. 57.

Ἀπολυτίκια τὰ συνήθη.

Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὄρθρον μετὰ τὴν 4. Στιχαλογίαν Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Σταυρώσιμον.

Τὴν ἄχραντον εἰκόνα σου προσκυνούμεν ἀγαθέ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός· βουλήσει γὰρ ἡδόκησας σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ οὓς ἐπλασας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι. Καρὰς τὰ πάντα ἐπλήρωσας, Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τὸ σῶσαι τὸν κόσμον.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτρην τῆς πίστεως, ἀναστὰς παρέσχες πᾶσι, Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Οτε τοῖς ἁθλοῖς ἡγωνίσαντο, τοῦ Κυρίου οἱ Μάρτυρες, τότε τὸ θράσος ἡμαύρωται τῶν ἀσεβῶν διὰ πίστεως· ὅτε δὲ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων ἐνθέως κατήργησαν, τότε τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἐδέξαντο ἄνωθεν, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον.

Η παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὀρώσά σε νεκρὸν ἡπλωμένον, κλαίουσα πεκρῶς, Υἱέ μου, ἔλεγε· Τί τὸ φοβερόν τούτου μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ, πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπονείδιστον;

Μετὰ τὴν β'. Στιχ. Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς ἤχ. β'. Τὰ ἅνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜ.
ΠΡΩΪ.

προσκομίζεσθαι, Γυναῖκες Σωτήρ,
Ἀγγέλου τῇ λαμπρότητι, τὰς
ψυχὰς ἡγάλλοντο, καὶ Θεόν σε
τῶν ὅλων ἐκήρυττον, καὶ Μαθη-
ταῖς ἐβόων. "Οὕτως ἀνέστη ἐκ τά-
φου ἡ πάντων ζωὴ. Δίς.

Εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεα-
σάμενοι. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς
Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμών, εἰς ἡ. καὶ
τοῦ Μηναίου, εἰς δ. Κοντάκιον καὶ
Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχ. δ.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωή-
χου, ἤχος β. Σταυρώσιμον.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον,
Χριστέ ὁ Θεός, ξύλον ζωῆς ἀνέ-
δειξας ἡμῖν, τοῖς πιστεύουσιν εἰς
σέ· καὶ δι' αὐτοῦ καταργήσας τὸν
τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου,
ἐξωποίησας ἡμᾶς, νεκρωθέντας
τῇ ἁμαρτίᾳ· διὸ βοῶμέν σοι. Εὐ-
εργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα
σοι. Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Πᾶσα πνοή, καὶ πᾶσα κτίσις,
σὲ δοξάζει, Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ
Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργη-
σας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν
ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς
μόνος φιλόνητος.

Μαρτυρικόν.

Ἐπεὶ Χριστοῦ παθόντες μέχρι
θανάτου, ὡς Ἀθλοφόροι Μάρτυρες,
ψυχὰς μὲν ἔχετε εἰς οὐρανοὺς ἐν
χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ κόσμον ὅλον
δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανα· ἱ-
ερεῖς καὶ βασιλεῖς προσκυνοῦσι,
καὶ λαοὶ πάντες ἐπαγαλλόμενοι,
συνήθως βοῶμεν. Ὑπνος τίμιος
ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τῶν
ῥημάτων αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος α.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τά-
φῳ τί προσήλθετε; τί ζητεῖτε τῶν
ζώντων ἐν νεκροῖς; Ἀνέστη ὁ Κύ-
ριος, θαρσεῖτε, βοᾷ ὁ Ἀγγέλος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς
ἤχ. β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Χαίρουσι Μαθήτριάι Χριστοῦ
τῶν ἐκ τοῦ Ἀγγέλου ῥημάτων
ἐπακρωμέναι, ὅθεν τὴν Ἀνάστα-
σιν, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐν νεκροῖς, λο-
γισθέντος πιστούμεναι, καὶ πρὶν
Μυροφόροι, τάφῳ παρειστήκεισαν
καὶ ἐθρηνώδουν αὐτὸν, λίθον ἀνα-
βλέπουσι τούτου, ἀποκυλισθέντα
ἀθρόον, οὗ διηποροῦντο τὴν με-
τάθεσιν.

Στ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Ἀληκτον καὶ θείαν χαρμονὴν
ἐπιχορηγοῦσαι τοῖς θεαῖσι, καὶ ἱε-
ροῖς Μαθηταῖς, ὥφθησαν μαθή-
τριάι, αἱ Μυροφόροι Χριστοῦ, ἐκ-
πληροῦσαι τὸ κέλευσμα, τοῦ θείου
Ἀγγέλου, οὗ ἐξεθαμβήθησαν τὴν
λευκοφόρον εὐαγγέλιον, λέγουσαι. Ἐ-
σχύλευται ἄδης, τῇ πανσωτικῇ
ἀναστάσει, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν θανέν-
τος Ἀνακτος.

Στ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήνησαν.

Πεῖθρα δακρυρρόου ἐκ πηγῆς
θρήνων ἀναστεῖλαι θεῖαι, Χρι-
στοῦ Μαθήτριάι, ῥήματα χαρμό-
συνα, διαπορθεύουσι νῦν, τοῖς
αὐτόπταις τῆς χάριτος, μηνύου-
σαι τούτοις, τὴν τοῦ λόγου ἐγερ-
σιν, καὶ τὴν ἐκ τάφου χαράν· ὅθεν
τὴν ἀντίθετον λύπης, ἤκουον φω-
νὴν παραδόξως, ταύταις τὴν τῶ
Χαίρετε, προστάττουσαν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος α.

Μετὰ φόβου ἤλθον. σελ. 57.

Ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου.
καὶ ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜ.
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν
Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδίῳ.
τῆς Ἑορτῆς γ'. ἤχος β'.

Αἱ μυροφόροι γυναῖκες.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσιν.

Αἱ Μυροφόροι ὁρβριαὶ γενόμεναι.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 56.

καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, ἤχος πλ. β'.

Αἱ μυροφόροι γυναῖκες τὸν τάφον σου
καταλαβοῦσαι. σελ. 56.

καὶ νῦν, Θεοτοκίον ἤχος β'.

Παρ ἤλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου. σελ. 12

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Ἀναστά-
σιμα, ἤχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ πατρός. σελ. 83.

Στ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Χριστός ὁ Σωτὴρ, ἡμῶν τὸ
καθ' ἡμῶν χειρόγραφον, προση-
λώσας τῷ Σταυρῷ, ἐξήλειψε, καὶ
τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε.
Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τρίτημε-
ρον Ἑγερσιν.

Στ. Καὶ γὰρ ἐστερεώσῃ.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν
Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς
γὰρ λυτρωτὴς ἐστὶ, καὶ σωτὴρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φο-
βεῖται, καὶ κραταίῃ δυνάμει, πάλιν
ἔρχεται, κρῖναι κόσμον ὃν ἐπλασε.

Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα.

Ἡ Ἀνάστασις σου, Χριστέ Σω-
τὴρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκου-
μένην· καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλά-
σμα. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον. σελ. 57.

Ἀπολυτίκια. Ὁδοσχημῶν ἰωσήφ.

Δόξα. Ὅτε κατήλθες.

καὶ νῦν. Ταῖς μυροφόροις.

Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜ.

ΠΡΩΙ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα
τῆς Ὀκτωήχου, ἤχ. β'. Ἀναστάσιμα.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος σφρα-
γισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν
τῆς πίστεως, ἀναστάς, παρέσχες
πᾶσι. Κύριε, δόξα σοι.

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον ἐν
ὕψιστοις μὴ κενώσας, ταφὴν καὶ
ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάντων κατεδέ-
ξω. Κύριε, δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἐννοίαν, πάντα ὑ-
περένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστή-
ρια· τῇ ἀγνείᾳ, ἐσφραγισμένη, καὶ
παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ ἐ-
γνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τέκουσα
ἀληθινόν. Αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι
τάς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα
τῆς Ἑορτῆς, ἤχος β'.

Τῶν μαθητῶν σου ὁ χορός. σελ. 64.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι·
καὶ ὁ Πεντηκοστός. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορ-
τῆς, μετὰ τῶν Εἰρημῶν, εἰς ζ'. τοῦ
Ἁγίου τῆς Μονῆς εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ
Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἰστώμεν Στίχους δ'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς
Ὀκτωήχου. ἤχος β'.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πάντα κτίσις.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι.

Χαίρετε λαοί.

Ἄγγελος μὲν τὸ, Χαίρε-

(Ὅρα ταῦτα σελ. 13.)

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Ἦλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον. σελ. 57.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς ἑορτῆς.
ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν,
ὁ Ἀριμαθαίας καθεῖλε, τὴν τῶν ἀ-
πάντων Ζωὴν, σμύρνη καὶ σινδόνι
σε, Χριστέ, ἐκήδευσεν, καὶ τῷ πό-
θῳ ἠπείγετο, καρδίᾳ καὶ χεῖλει,
Σῶμα τὸ ἀκήρατον, σοῦ περιπτύ-
ξασθαι· ὁμως, συστελλόμενος φό-
βῳ, χαίρων ἀνεβόᾳ σοι· δόξα, τῇ
συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Στ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Ὅτε, ἐν τῷ τάφῳ τῷ καινῷ, ὑ-
πὲρ τοῦ παντός· κατετέθης, ὁ Λυ-
τρωτῆς τοῦ παντός, ἄδης ὁ παγ-
γέλαστος, ἰδὼν σε ἐφρίξεν· οἱ μο-
χλοὶ συνετρίβησαν· ἐθλάσθησαν
πύλαι, μνήματα ἠνοίχθησαν, νε-
κροὶ ἠγείροντο· τότε, ὁ Ἀδάμ εὐ-
χαρίστως, χαίρων ἀνεβόᾳ σοι· Δό-
ξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλάν-
θρωπε.

Στ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Ὅτε, αἱ Δυνάμεις σε Χριστέ,
πλάνον ὑπ' ἀνόμων ἐώρων, συκο-
φαντούμενον, ἐφρίττον τὴν ἄφατον,
μακροθυμίαν σου· καὶ τὸν λίθον
τοῦ Μνήματος, χερσὶ σφραγισθέν-
τα, αἷς σου τὴν ἀκήρατον, πλεу-
ρὰν ἐλόγχευσαν· ὁμως, τῇ ἡμῶν
σωτηρίᾳ, χαίρουσαι ἐβόων σοι·
Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλάν-
θρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'.

Ἡγίστατος Σωτῆρ, σελ. 57.

Εἰς τὴν Αἰτουργίαν.

Τὰ συνήθη, Ἀπόστολον, Εὐαγγέλιον, καὶ
Κοινωνικὸν τῆς ἡμέρας.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, κτλ. εἰς
τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ἑ.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα
τῆς Ὀκτωήχου ζ'. ἦχος γ'.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ.

Περὶ πάντας τὰ σύμπαντα.

Δοξάζω τοῦ Πατρός.

Τὸν Σταυρὸν σου τὸν τίμιον.

Ἰμνοῦμεν τὸν Σωτήρα.

Τοῖς ἐν ἄλῃ καταβάς.

Οἱ ἀναξίως ἐστῶτες.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 14.)

Στιχηρὰ ἰδιόμελα τοῦ Παραλύτου δύο
ἦχος α'.

Ὅτῃ παλάμῃ τῇ ἀχράντῳ, πλα-
στουργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἤλθες
εὐσπλαγχνε, τοὺς νοσοῦντας ἰά-
σασθαι Χριστέ. τὸν Παραλύτον ἐν
τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, διὰ τοῦ
λόγου σου ἀνέστησας. Αἰμόρρου
δὲ τὸ ἅλγος ἐθεράπευσας· τῆς Χα-
ριτοῦ τὴν παῖδα ἐνοχλουμένην
ἠλέησας· καὶ τὴν αἴτησιν τοῦ Ἐ-
κατοντάρχου οὐ παρείδες· διὰ τοῦ-
το κράζομεν, Παντοδύναμε Κύριε
δόξα σοι.

Αἰς.

Ἀταφος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Πα-
ράλυτος, ἰδὼν σε ἐβόησεν, Ἐλέη-
σόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμ-
βος μοι ἐγένετο· τί μοι κέρδος
ζωῆς; εὐὶ χρῆζω τῆς προβατικῆς
κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστὶ μοι τις
ὁ ἐμβάλλων με, ταρattoμένων
τῶν ὑδάτων, ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ
προσέρχομαι τῶν ἱαμάτων, ἵνα

καὶ γὰρ μετὰ πάντων κράζω, Παν-
τοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, ἤχος πλ. α΄.

Ανέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Τεροσό-
λυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμ-
βήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰου-
δαίους Βηθεσδᾶ, πέντε στοᾶς ἔ-
χουσα· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο
πλήθος τῶν ἀσθενούντων. Ἀγγε-
λος γὰρ τοῦ Θεοῦ κατὰ καιρὸν ἐ-
πιφοιτῶν, διετάραττεν αὐτήν, καὶ
ῥῶσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν
ἐν πίστει· καὶ ἰδὼν ὁ Κύριος χρα-
νιούντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐ-
τόν. Θέλεις ὑγιᾶς γενέσθαι; ὁ ἀ-
σθενὼν ἀπεκρίνατο· Κύριε ἄνθρω-
πον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ
τὸ ὕδωρ, βάλλῃ με εἰς τὴν κολυμ-
βήθραν· ἰατροῖς κατηγάλωσα τὸν
ἅπαντά μου βίον, καὶ ἐλέους τυ-
χεῖν οὐκ ἤξιώθην· ἀλλ' ὁ Ἰατρός
τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων λέ-
γει πρὸς αὐτόν. Ἄρὸν σου τὸν
κράββατον καὶ περιπάτει, κηρύτ-
των μου τὴν δύναμιν, καὶ τὸ μέ-
γα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασι.

Καὶ νῦν, Θεοδοκίον, ἤχος γ'.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν. σελ. 15.

Εἰς τὴν Λιτὴν τὸ Στιχηρὸν
τοῦ ἁγίου τῆς Μονῆς.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. α΄.

Ποίημα τοῦ Κουμουλά.

Επὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβή-
θρᾳ, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθε-
νείᾳ· καὶ ἰδὼν σε Κύριε, ἐβόα.
Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν
ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλλῃ με ἐν
αὐτῷ· ἐν ᾧ δὲ πορεύομαι, ἄλλος
προλαμβάνει με καὶ λαμβάνει τὴν
ἰασιν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν ἀτάκηναι.

Καὶ εὐθὺς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σω-
τὴρ, λέγει πρὸς αὐτόν. Διὰ σὲ ἄν-
θρωπος γέγονα, διὰ σὲ σάρκα πε-
ριβέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπον
οὐκ ἔχω; Ἄρὸν σου τὸν κράββα-
τον καὶ περιπάτει. Πάντα σοι ду-
νατὰ, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑ-
ποτάσσεται· πάντων ἡμῶν μνη-
σθητι, καὶ ἐλέησον Ἀγίε, ὡς φι-
λάνθρωπος.

Καὶ νῦν, Θεοδοκίον, ὁ αὐτός.

Ναὸς καὶ πόλη ὑπάρχεις, πα-
λάτιον, καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως
Παρλένε πάνσεμνε· δι' ἧς ὁ λυτρω-
τὴς μου, Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς
ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν,
ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φω-
τίσαι θέλων, οὗς ἐπλάσε κατ' εἰ-
κόνα ἰδίαν, χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ. Διὸ,
πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρη-
σίαν πρὸς αὐτόν κεκτημένη, ἀδια-
λείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Ἀναστά.

ἤχος γ'.

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ ἄμαυ-
ρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ
τῆς σῆς Ἀναστάσεως, φαῖδρυνας
τὰ σύμπαντα· πρόσδεξαι ἡμῶν τὸν
ἐσπερινὸν ὕμνον φιλάνθρωπε.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα,
Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν, κτλ. μετὰ τῶν Στιχ.
αὐτῶν. (Ὑρα σελ. 6.)

Δόξα, ἤχος πλ. δ'.

Εν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομῶντος,
ἐκεῖ κατέκειτο πλήθος τῶν ἀσθε-
νούντων· καὶ μεσοῦσης τῆς Ἑερ-
τῆς, εὗρεν ὁ Χριστὸς, ἐκτὼ καὶ
τριάκοντα ἐτῶν, Παράλυτον καί-
μενον· δεσποτικῇ φωνῇ λέγει πρὸς

αὐτόν. Θέλεις ὑγιὲς γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο. Κύριε, ἀνθρώπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν παραχρῆ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήσαν. Ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν. Ἄρὸν σου τὴν κλίνην· ἴδε, ὑγιὲς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε. Τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Κύριε, κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, ἦχος πλ. α΄.

Ἀναστάσεως ἡμέρα. σελ. 6.

Ἀπολυτίκιον, ἦχος γ΄.

Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια, ἀγαλλιásθω τὰ ἐπίγεια, ὅτι ἐποίησε κράτος, ἐν βραχίονι αὐτοῦ ὁ Κύριος· ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τὸν λάνατον· πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο· ἐκ κοιλίας ἁδου ἐρρύσατο ἡμᾶς, καὶ παρέσχε τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν, τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν, Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Κανὼν Τριαδικός, ψαλλόμενος ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ· οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Αἰνῶ Τριάς σε, τὴν μίαν θεαρχίαν.

Ἠδὴ Α΄. ἦχος γ΄. Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι

Ακατάληπτε μόνῃ Κυριαρχία, καὶ μία τριαδικὴ Θεαρχία, τριλαμπούς αἰγλης με τῆς σῆς ἀξίωσον νῦν, ὅπως ἀνυμνήσω σε, τὴν ὑμνουμένην ἀπαύστως, τρισαγίοις ἁσμασιν, Ἀγγέλων στόμασιν.

Ιερῶς τῶν Ἀδύλων πᾶσαι αἰτέξεις ὑμνοῦσι, ποιητικὴν ὡς αἰτίαν, ἐνικὴν, τρίφωντον, ἀρχικωτάτην σαφῶς· αἷς συμφώνως μέλψωμεν καὶ τῶν ἀνθρώπων τὰ πλήθη, καὶ πιστῶς δοξάζωμεν πηλίνοις στόμασι.

Νοῦν καὶ λόγον καὶ Πνεῦμα, οἱ θεολόγοι προσφόρως συμβολικῶς σε καλοῦσιν, ἀπαθῇ γέννησιν ἐξ ἀγεννήτου Πατρὸς τοῦ Υἱοῦ σημαίνοντες, Θεὲ μονάρχῃ τῶν ὁλῶν, ἅμα καὶ τοῦ Πνεύματος θείαν ἐκπόρευσιν.

Θεοτοκίον.

Ως φιλόανθρωπος φύσει, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν προσεῖληφως Θεοῦ Λόγε, τὸ τρισσὸν ἔλαμψας μοναρχικώτατον φῶς τῆς μιᾶς Θεότητος, δεδοξασμένην τοῖς πᾶσι, δείξας τὴν τεκοῦσάν σε Παρθένον ἄχραντον.

Ἠδὴ Γ΄. Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα

Τρισεῦσαι πάλαι τὸ ὕδωρ προστεταχώς Ἠλίας ταῖς σχίδαξι, τυπικῶς παρενέφηνε τὴν τριττὴν ὑπόστασιν, τῆς ἐνιαίας Θεοῦ Κυριαρχίας.

Ρωδῆς φύσις ὑμνεῖ σε τῶν γηγενῶν, τὸν ἕνα καὶ τρίφωντον Πλαστουργόν, ἀναλλοίωτον, καὶ βοᾷ σοι. Δέσποτα, παντοδαπῆς με τροπῆς ῥύσαι, καὶ σῶσόν με.

Ισηγοροῦντες τοῖς λόγοις τῶν Προφητῶν, κλεινῶν Ἀποστόλων τε, καὶ κηρύκων τῆς Πίστεως, ἰσουργὸν Τριάδα σε δοξολογοῦμεν πιστῶς, Θεὲ τῶν ὁλῶν.

Θεοτοκίον.

Απὸ τοῦ θρόνου κατήλθε τοῦ

ὕψηλός ὁ Χριστὸς, τὸν ἄνθρωπον ἀνυψῶν ὡς φιλόανθρωπος διὰ σοῦ, Πανάχραντε, καὶ τὸ τρισήλιον φῶς ἔλαμψε πᾶσι.

Κάθισμα. ἤχος γ'. Τὴν ὁσιότητα.

Ο ὑπερούσιος καὶ μόνος Κύριος, Χριστὸς καὶ γέννημα τοῦ προανάρχου Πατρὸς, καὶ Πνεῦμα τὸ θεϊκότατον, ἐλήσων τοὺς δούλους σου· πάντες γὰρ ἡμάρτομεν, ἀλλὰ σοῦ οὐκ ἀπέστημεν· ὅθεν δυσωποῦμέν σε, Τρισυπόστατε Κύριε, ὡς ἔχων ἐξουσίαν, τὸ πλάσμα σου σῶσον ἐκ πάσης περιστάσεως.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ο ὑπερούσιος Θεὸς καὶ Κύριος ἐκ σοῦ αὐσάρχεται δι' ἀγαθότητα, τὰ καθ' ἡμᾶς οὐσιωθεῖς, καὶ μείνας ὅπερ πέφυκεν· ὅθεν καὶ Θεάνθρωπον τοῦτον σέβομεν Πανάχρτε, σὲ τὴν Ἀπειρόγαμον Θεοτόκον κηρύττομεν, δοξάζοντες τὸ μέγιστον θαῦμα τῆς σῆς ἀσπόρου κυήσεως.

Ὡδὴ Δ'. Ἐθού πρὸς ἡμᾶς.

Στέλεχος διττὸν ἐκ Πατρὸς ὡς ρίζης ἐβλάστησεν, ὁ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, οἱ συμφυσεῖς βλαστοὶ καὶ θεόφωτοι, καὶ ἄνθη συνάναρχα· ὡς τρία εἶναι φῶτα τῆς Θεότητος.

Στίφη νοερῶν οὐσιῶν ἀπαύτως ὑμνοῦσά σε, τὸν ἀπερινόητον Θεόν· μεθ' ὧν ἡμεῖς δοξάζομεν λέγοντες· Τριάς ὑπεράυσιε, τοὺς σοὺς οἰκέτας σῶσον ὡς φιλόανθρωπος.

Θεοτοκίον.

Εθελξας ἡμᾶς εἰς ἀγάπην σὴν, πολυέλεε Λόγε τοῦ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σωματωθεὶς ἀτρέπτως, καὶ

(TOM. E.)

τρίφωτον τὴν μίαν Θεότητα μεταγωγῆσαι· ὅθεν σε δοξάζομεν.

Ὡδὴ Ε'. Ὡς εἶδεν Ἠσαΐας.

Τὸν ἕνα κυριάρχην εἰκονικῶς ὡς εἶδεν Ἠσαΐας Θεόν, ἐν τρισὶ προσώποις, δοξολογούμενον ἁγράντοις φωναῖς Σεραφίμ, ἀπεστάλη τοῦ κηρύξαι παρευθὺς τρίφωτον οὐσίαν, καὶ μονάδα τρισήλιον.

Η πάντων ἀοράτων καὶ ὁρατῶν τὴν φύσιν, ἐξ οὐκ ὄντων τὸ πρὶν, ὑποστησαμένη μονά· τρισήλιε, τοὺς ἕνα Θεόν σε πιστῶς εὐφημοῦντας ἐκ παντοίων πειρασμῶν ἐκλυτρωσαμένη, τῆς σῆς δόξης ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Νυμφὸν ἡ φωτοφόρον καὶ καθαρόν Παρθένη, γεγονυῖαν Θεοῦ, ἀνυμνοῦμεν πόθῳ καὶ μακαρίζομεν· ἐκ σοῦ γὰρ ἐτέχθη Χριστὸς ἐν οὐσίᾳ καὶ θελήσει διττός, ὁ εἰς τῆς Τριάδος καὶ τῆς δόξης ὡς Κύριος.

Ὡδὴ Γ'. Ἀδυνασὶς ἐσχάτη.

Μέτοικος ὑπάρχων ὁ Ἀδραμ, κατηξιώθη τυπικῶς υποδέξασθαι, ἐνικὸν μὲν Κύριον, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν· ὑπερούσιον, ἀνδρικαῖς δὲ μορφώσεσιν.

Ιθύνον καρδίας πᾶν οἰκετῶν, πρὸς φῶς τὸ ἀπρόσιτον, ὡ τρισήλιε Κύριε· καὶ σῆς δόξης ἑλλαμψιν, παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τοῦ φαντάζεσθαι τὸ σὸν κάλλος τὸ ἄρρητον.

Θεοτοκίον.

Ανοίξον τὰς πόλεις μας τοῦ φωτός, τοῦ κυρθέντος ἐκ νηδύος σου, ἀχραντε, ἵνα βλέπω τρίφω-

τον, ἀκτίνα τῆς Θεότητος, καὶ δο-
ξάζω σε τὴν ὁλόφωτον Δέσποιναν.

Κάθισμα, ἦχος γ'. Θείας πίστωσης.

Θείας φύσεως ὁμοουσίου, τὸ
τρισήμερον ὑμνοῦμεν κράτος, καὶ
τρισαγίαις φωναῖς ἐκδοήσωμεν.
Ἄγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ προάναρχος.
Ἄγιος εἶ, ὁ Υἱὸς ὁ συνάναρχος.
Πνεῦμα ἅγιον, ὁ εἰς ἀμερῆς Θεὸς
ἡμῶν, καὶ πάντων ποιητὴς, καὶ
φιλάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θαῦμα μέγιστον· πῶς συνε-
σχέθη, ὁ ἀχώρητος ἐν τῇ γαστρί
σου, καὶ ἐσαρκώθη, καὶ ἐφάνη ὡς
ἄνθρωπος, μὴ ὑπομείνας φυρμὸν
ἢ διαίρεσιν, τῆς θεικῆς καὶ ἀτρέ-
πτου, Θεότητος, Κόρη πάναγνε·
διὸ Θεοτόκον σε πιστῶς, κηρύττο-
μεν αἰεὶ, καὶ δοξάζομεν.

Ῥδὴ Ζ'. Ὡς πάλαι τοὺς εὐσεβεῖς.

Ναόν με δεῖξον τῆς σῆς Θεό-
τητος, Δέσποτα, τῆς τριλαμποῦς
ὅλον φωτεινόν, ἀμαρτητικῆς ἀ-
μαυρώσεως δεινῆς, καὶ παθῶν ἀ-
νώτερον, ταῖς φωτουργαῖς σου λάμ-
ψεσιν ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεότητος τὴν μορφήν, μίαν
καταγγέλλομεν, ἐν τρισὶν ὑποστα-
τικαῖς, καὶ διαιρεταῖς ιδιότησι,
Πατὴρ, καὶ Υἱὸς, καὶ Πνεύματος.
Εὐλογητὸς εἶ, κράζοντες, ὁ Θεὸς
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εφάνη τῷ Ἀβραάμ, Θεὸς τρι-
συνπόστατος, ἐν τῇ ὁρῇ πάλαι τῇ
Μαμβρῇ, τῆς φιλοξενίας μισθὸν
τὸν Ἰσαάκ, ἀντιδοῦς δι' ἔλεον, ὃν
περ καὶ νῦν δοξάζομεν, ὡς Θεὸν
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Εφάνη ἐπὶ τῆς γῆς, γενόμενός
ἄνθρωπος, ὁ παντουργὸς ἀγαθός·
πρεπῶς, ἐκ παρθενικῆς καὶ ἀχράν-
του σου γαστρός, καὶ ἡμᾶς ἐθέλω-
σεν, εὐλογημένη πάναγνε, Θεο-
τόκε πανάχραντε.

Ῥδὴ Η'. Ἀστέκτω πυρί.

Ἀνάρχου Πατρός, ὡς ἐκ πί-
ζης, Λόγος, καὶ τὸ Πνεῦμα συν-
ανάρχως πεφυκότες, ὡς βλαστοὶ
τῆς ὑπερουσίου Θεαρχίας, ἔδειξαν
σῆς Τριάδος, δόξαν μίαν τε καὶ
δύναμιν· ἣν ὑμνοῦμεν πάντες πε-
στοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ρυθμίζεις ταῖς σαῖς φρουκτωρί-
αις, τάξεις οὐρανίους ἀναμέλπειν
ἀσιγήτως, τρισαγίοις ἁσμασι θεο-
οῖς, Πάτερ, Λόγε σύμμορφε, καὶ
τὸ Πνεῦμα, τρίφωτον κράτος καὶ
ισόρροπον· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Χρησμοὶ Προφητῶν τὸν σὸν
τόκον, πόρρωθεν ἰδόντες, Θεοτόκε,
ἀνευφήμουν, ὡς ἀσπόρως καὶ ὑπὲρ
φύσιν, γεννηθέντα Δέσποινα, καὶ
συμφώνως τοῦτον ὑμνοῦμεν, ὡς
Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάν-
τας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ Θ'. Καινὸν τὸ θαῦμα.

Ἰδεῖν τὴν δόξαν τὴν τρισο-
λαμπήν, αἱ θεοειδεῖς τῶν ἀσωμά-
των τάξεις, σαφῶς ἀνιέναι πτέρυ-
ξιν ἐφένται ἄνω· ἀλλ' εὐλαβοῦν-
ται σφοδρὰ τὸ ἀπρόσιτον φῶς, καὶ
ὑμνον ἀπαύστως ἐκδοῶσι· ταῦτάς
συμφώνως, μοναδικῇ Τριάδι σε
δοξάζομεν.

Ἀπλέτω πόθῳ καὶ αἱ ἐπὶ γῆς

νοερὰν ψυχὴν ἐκ σοῦ λαβόντες, καὶ λογικὴν, σὲ ὑμνοῦμεν, Δέσποτα, Θεὲ τῶν ἀπάντων, τὴν ἐνιαίαν φύσιν ἀληθῶς, καὶ τριττὴν προσώποις ἐξ ὅλης τῆς καρδίας· διὸ οἰκτιρμον, ὡς πολυέλεος ἡμῶν οἰκτερον. Θεοτοκίον.

Ναόν με δεῖξον τῆς μοναρχικῆς, καὶ τριφεγγυδς σου θεαρχίας φωτοειδῆ, καθαρῶς λατρεύειν σοὶ τῷ κτίστῃ τῶν ὅλων, καὶ τῆς ἀφράστου δόξης, νοερὸν θεωρὸν, πρεσβείαις τῆς μόνης Θεοτόκου, ἣν ἐπαξίως, ὡς ὑπερένδοξον μεγαλύνομεν.

Τὸ, Ἄξιόν ἐστι, καὶ τὰ λοιπὰ ὡς σύνηθες, καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσμ. Ἀναστάσιμα, ἤχος γ'.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων· ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως, καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν ἐν ἑαυτῇ ἀνεκαίνισεν· Οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις, ὁ γὰρ τῶν ὅλων Δεσπότης τὸ κράτος σου κατέλυσε.

Δόξα.

Σαρκεὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τῇ ἐγέρσει σου· καὶ τὸν ἄνθρωπον κατ' αὐτοῦ ἐνισχύσας, τῆς ἀρχαίας κατάρας τὴν ἡτταν ἀνεκαλέσω μοι. Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, αὐτόμελον.

Τὴν ωραιότητα τῆς παρθενίας

σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοὶ Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον προσαγάγω ἐπαξίον; Τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι. Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν

Καθίσματα, ἤχος γ'.

Τὴν ωραιότητα.

Πάντα ἀνθρώπινα καταδεξάμενος, πάντα ἡμέτερα οἰκειωσάμενος, προσηλωθῆναι ἐν Σταυρῷ, εὐδόκησας ποιητὰ μου, θάνατον ἐλομενος ὑπομείναι ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸ ἀνθρώπινον ἐκ θανάτου λυτρώσῃς ὡς Θεός· διὸ ὡς ζωοδότῃ βοῶμέν σοι. Δόξα Χριστῇ τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου. Δόξα.

Τὸ ἀκατάληπτον τὸ τῆς σταυρώσεως, καὶ ἀνερμήτευτον τὸ τῆς ἐγέρσεως, θεολογοῦμεν οἱ Πιστοὶ ἀπόρρητον Μυστήριον. Σήμερον γὰρ θάνατος, καὶ ὁ ἄδης ἐσχύλευται, γένος δὲ ἀνθρώπινον ἀφθαρσίαν ἐνδέδεται· διὸ καὶ εὐχαρίστως βοῶμέν σοι. Δόξα Χριστῇ τῇ Ἀναστάσει σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὰ οὐράνια πόθῳ ἠγάλλοντο, καὶ τὰ ἐπίγεια τρόμῳ ἐξίσταντο, ὅτε ἡ ἄχραντος φωνὴ ἐπῆλθε σοι, Θεοτόκε· μία γὰρ πανήγυρις, ἀμφοτέροις ἐπέλαμψεν· ὅτι τὸν πρωτόπλαστον, ἐκ θανάτου, ἐρρύσατο· διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ, βοῶμέν σοι. Χαῖρε ἀγνὴ Παρθενομῆτορ.

Μετὰ τὸν Ἄμωμον τὰ Εὐλογητέρια.

Εἶτα ἡ Ἰσακὴ. ἤχος γ'.

Εκπληκτικὴν τῇ ὁράσει, ὁρᾷ-

ζων τοῖς ῥήμασιν, ὁ ἀστράπτων
 Ἄγγελος ταῖς Μυροφόροις ἔλε-
 γε. Τὸν ζῶντα τί ζητεῖτε ἐν μνή-
 ματι; Ἠγέρθη κενώσας τὰ μνή-
 ματα· τῆς φθορᾶς ἀλλοιωτὴν γινώ-
 τε τὸν ἀναλλοίωτον· εἶπατε τῷ
 Θεῷ. Ὡς φοβερά τὰ ἔργα σου!
 ὅτι τὸ γένος ἔσωσας τῶν ἀν-
 θρώπων.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών σὺ ἐ-
 ξείλου ἐκ Βαβυλῶνος· καὶ ἐκ
 τῶν παθῶν πρὸς ζωὴν ἐλκυσον,
 Λόγε.

Εν τῷ Νότῳ οἱ σπείροντες, δά-
 κρυσιν ἐνθέοις, θεριοῦσι στάχυν
 ἐν χαρᾷ ἀειζωίας.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, πᾶσα ἀγαθο-
 δωρία, ὡς Πατρὶ καὶ Υἱῷ συνα-
 στράπτει, ἐν ᾧ τὰ πάντα ζῇ καὶ
 κινεῖται.

Ἀντίφωνον Β'.

Εὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶ-
 κον τῶν ἀρετῶν, μάτην κοπιῶμεν·
 τὴν δὲ ψυχὴν σκέποντος, οὐδεὶς
 ἡμῶν πορθεῖται τὴν πόλιν.

Τοῦ καρποῦ τῆς γαστρὸς τῷ
 Πνεύματι, υἱοποιητῶς σοι τῷ Χρι-
 στῷ ὡς Πατρὶ, οἱ Ἅγιοι πάντο-
 τέ εἰσι.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι ἐνθεωρεῖται
 πᾶσα ἀγιότης, σοφία· οὐσιᾶν πᾶ-
 σαν γὰρ χτίσιν· αὐτῷ λατρεύσω-
 μεν, Θεὸς γάρ, ὡς Πατρὶ τε καὶ
 Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον κα-

κάριοι· τριβους βαδιοῦνται τῶν ἐν-
 τολῶν, φάγονται ζωὴν γὰρ παρὰ
 καρπίαν.

Κύλῳ τῆς τραπέζης σου ἐν-
 φράνθητι, καθορῶν σου, Ποιμέναρ-
 χα, τὰ ἔγγονα φέροντα κλάδους
 ἀγαθοεργίας.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ὁ πᾶς πλοῦ-
 τος τῆς δόξης, ἐξ οὗ χάρις καὶ
 ζωὴ πᾶσιν τῇ κτίσει· σὺν Πατρὶ
 γὰρ ἀνυμνεῖται καὶ τῷ Λόγῳ.

Προκείμενον.

Εἶπατε ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅτι Κύριος
 ἐβασίλευσε· καὶ γὰρ κατώρθωσε τὴν
 οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Στ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.
 Τὸ, πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἐωθ. Ε.
 Εἰτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Πεν-
 τηκοστός, κτλ.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Ἐψα-
 λμῶν εἰς δ'. (Ὅρα αὐτοὺς, τῇ μεγάλῃ
 Κυριακῇ τοῦ Πάσχα) τῆς Θεοτόκου
 εἰς β'. καὶ τοῦ Παραλύτου εἰς γ'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα, ἤχος α'.

Ῥδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν.
 Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις.
 Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὅρον ἀνεμό-
 χλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν κυ-
 φορήσασα Χριστὸν, τὸν ἐκ τάφου
 ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε
 πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φω-
 τίσαντα.

Ανασάντα κατιδούσα σὺν Υἱῷ
 καὶ Θεῷ, χαίροις σὺν Ἀποστό-
 λοις, θεοχαρίτωτε ἀγνῇ, καὶ τῷ
 Χαίρε πρωτοεργῶς, ὡς πάντων

χαρὰς αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου. Ἦχος γ'.
Οὐ ἡ ἀκροστιχὶς ἐν τῇ ἑνωτῇ ᾠδῇ.
Ι ω σ ἡ ρ.

Ποίημα ἱωσήφ Θεσσαλονίκης.

ᾠδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

« Θαυμαστός ἐνδόξως ποιῶν τέρατα, σὺ εἶ Θεός, ὁ αὖθις σὺν γεώσας, καὶ ἄρματα καλύψας, καὶ λαὸν διασώσας, ἄδοντά σοι ὡς λυτρωτῇ ἡμῶν Θεῷ. »

Ενεργῶν σημεῖα, ποιῶν τέρατα, μόνε Βασιλεῦ, Σταυρὸν ἐβολουσίως ὑπέστης, ὡς οἰκτιρῶν. καὶ θάνατον θανάτῳ, θανατώσας, ἐξωποιοήσας ἡμᾶς.

Τῇ Χριστοῦ ἐγέρσει, λαοὶ σήμερον, χορεύσωμεν πιστῶς· ἐσχύλονται ὁ ἄδης, δεσμίους οὗς κατεῖχεν, ἀπέδωκε σπουδαίως, ἀνυμνοῦντας τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ δυνάμει θείᾳ, ποτὲ Παράλυτον, λόγῳ σου, Χριστέ, συσφίξας, καὶ πραστάζας, αὐτῷ τὴν κλίνην ἄραι, χρονίως ἀσθενοῦντι τὴν ψυχὴν μου νοσοῦσαν, ἴσσαι δεινῶς.

Ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ, ποτὲ Ἀγγελος, τῇ Προβατικῇ, κατήρχετο, καὶ ἕνα ἱάτρη κατὰ χρόνον. Βαπτίσματι δὲ θείῳ, νῦν καθαίρει, ἀπειρα πλήθῃ ὁ Χριστός.

Ἀρχηγὲ Ἀγγέλων, Ἀρχιστράτηγε τῶν ἀνω λειτουργῶν, τοὺς συναθροισμένους, ἐν τῷ σπηταῷ ναὸ σου, καὶ τὸν Θεὸν ἀνυμνοῦντας, σκέπε φρουρεῖ, ἀπὸ παντοίων πειρασμῶν.

Δόξα.

Ἐν τρισὶ προσώποις, μιᾷ φύσει

δὲ, ἀναρχον Θεόν, ὑμνήσωμεν ἀπαύστως, μετὰ τῶν ἀσωμάτων, Πατέρα, Λόγον, Πνεῦμα, βασιλείαν ἔχουσαν καὶ κράτος ἡμέρης.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν τιμῶσαν ταύτην, Ἀγνή, πόλιν σου πάντοτε πιστῶς, περισσῶς κινδύνων· ἀλώσεως βαρβάρων, πολέμου ἐμφυλίου, καὶ μαχαίρας, καὶ πάσης ἄλλης ἀπειλῆς.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Τοῦ Πάσχα. ᾠδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

Δεῦτε πόμα πίωμεν κανόν.

Νῦν πάντα πεπληρωταί φωτός.

Χθὲς συνελαπτόμην σοι Χριστέ.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Ἐπὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀστράφαντος.

Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καλῶς εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θεασαμένη Ἀγνή χόρευε· καὶ ταῦτον ὡς Θεόν, ἄχραντε μεγάλυνε.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου, ὁ Εἰρμός.

« Στείρα ψυχὴ καὶ ἄγονε, κτήσαι καρπὸν εὐκλεῆ, εὐτεκνουμένη βόησον· ἐστερεώθη ἡ καρδία μου· οὐκ ἔστιν ἅγιος, καὶ οὐκ ἔστι δικαίος, πλήν σου, Κύριε. »

Ὁρῶν σε πάλαι ἥλιος, ξύλω κρεμάμενον, Λόγε, τὸ φῶς συνέστειλε, καὶ ἐδονεῖτο ἡ γῆ ἅπασα· νεκροὶ ἐξανίσταντο, νεκροῦ γενομένου σου, παντοδύναμι.

Μετὰ ψυχῆς ἐλθόντος σου, ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς γῆς, ψυχὰς ὡς περ ἐκέκτητο, ἐναπεδίδου ἄδης σπουδῇ, βιώσας τῷ κράτει σου, ὡδὴν χαριστήριον, μόνε Κύριε.

Τὴν ἐπὶ χρόνους πλείονας, ἐξασθενοῦσαν δεινῶς, ψυχὴν μου ὑπεράγαθε, ὡς τὸν Παράλυτον πρὶν, ὑγίωσον· ὡς ἂν βηματίζω σου, τὰς τρίβους, ἃς ἔδειξας τοῖς ποθοῦσί σε.

Μετά τῶν ἄνω τάξεων, Θεοῦ Ἀρχάγγελε, ἱκετηρίαν ποίησον, ὑπὲρ τῶν πίστει ἀνυμνούντων σε, φρουρῶν, συντηρῶν ἡμᾶς, τοῦ βίου τοῖς πάθεσι περιπίπτοντας.

Δόξα.

Δόξα Πατρὶ βοήσωμεν, Υἱῶ, καὶ Πνεύματι· εἰς γὰρ ὑπάρχει φύσει Θεός, ὃν αἱ δυνάμεις πᾶσαι τῶν οὐρανῶν, ἐν φόβῳ δοξάζουσι, τὸ, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος κράζουσai.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ασπορον ἔσχες σύλληψιν, καὶ ὑπὲρ νοῦν τοκετόν, Παρθενομήτητορ ἄχραντε· ἔργον φρικῶδες, θαῦμα μέγιστον, Ἀγγέλοις τιμώμενον, βροτοῖς δοξαζόμενον, Κόρη Δέσποινα.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίνωμεν.

Κάθισμα, ἡχ. γ'. Τὴν ωραιότητα.

Ρῆμα Παράλυτον, μόνον συνέσφιγξεν, ὡς ὁ παγκόσμιος, λόγος ἐφθέγγετο, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς, ὁφθέντος δι' εὐσπλαγχνίαν· ὅθεν καὶ τὸν κράββατον, ἐπιφέρων διήρχετο, καὶ οἱ Γραμματεῖς ὄραν, τὸ πραχθὲν οὐχ ὑπέφερων, κακίας κατεχόμενοι φθόνῳ, τῷ ψυχᾷ παραλύοντι.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν ωραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγαίς, εὐῶ σοι, Θεοτόκε. Ποῖόν σοι

ἐγκώμιον προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην, βοῶ σοι Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Τοῦ Πάσχα. ᾠδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοίξαν.

Ὡς ἐνιαύσιος ἄμνός.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαβίδ.

Τῆς Θεοτόκου ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνήν, πλάττεται ἐκ σοῦ καὶ θανάτῳ, τῷ οἰκίῳ ἔλυσε, τὸν δ' ἐκείνου θάνατον, σήμερον καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς Θεϊκαῖς ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ον ἀπεκύησας Χριστόν, ὡραστάτως ἐκ νεκρῶν, λάμπαντα Ἀγνήν καθορώσα, ἡ καλὴ καὶ ἁγνὸς, ἐν γυναιξὶν ὡραία τε, σήμερον εἰς βροτῶν σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δόξαζε.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου, ὁ Εἰρμός.

Τὸ κατάσκιον ὄρας ὁ Ἀββακούμ προεώρα, τὴν ἄχραντόν σου μήτραν, Ἀγνή· διὸ καὶ ἀνεκραύγαζεν· Ἀπὸ Θαιμᾶν ἦξεν ὁ Θεός, καὶ ὁ Ἅγιος ἐξ ὄρους, κατάσκιον δασέος.

Τῶν Ἑβραίων ὁ δῆμος, φλόγῳ τηχόμενος, ξύλῳ ἐσταύρωσέ σε Κύριε· καὶ λύσας τὸ κατάκριμα, τὸ τοῦ θανάτου ὡς κραταιός, ἐξηγήγερσαι, τὸν κόσμον, σεαυτῷ συνεγείρας.

Μετά μύρων Γυναῖκες, τί τὸ ἀκένωτον μύρον, ζητεῖτε; ἐξεγγηγεῖται, ταῖς Μυροφόροις ἐφησεν, ὁ καθεζόμενος ἐν λευκαῖς, τὴν ὑ-

φθλιον πληρώσας νοητῆς εὐωδίας.

Δούλου φέρων εἰκόνα, ὑπερβολῇ εὐσπλαγχνίας, βαδίζων παραγέγονας καὶ ὑγιῇ ἀπέδειξας, τὸν ἐπὶ χρόνοις Λόγε πολλοῖς, κατακείμενον κελεύσας, καὶ τὸν κράββατον ἄραι.

Αγγελος μὲν Κυρίου, κατὰ καιρὸν καταβαίνων, τὸ ὕδωρ ἐν τῇ Προβατικῇ ἐτάρασσε, τελῶν ὑγιῇ ἓνα καὶ μόνον· ὁ δὲ Χριστὸς πλήθῃ ἀπειρα, τῷ θεῷ Βαπτισμῷ διασώζει.

Αρχηγὲ τῶν Ἀγγέλων, καὶ ὁδηγὲ πλανωμένων, Κυρίου Ἀρχιστράτηγε, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, μέσον ἡμῶν παραγενοῦ, καὶ τὰς προσευχὰς πάντων προσάγαγε, τῷ μόνῳ Ποιητῇ καὶ Δεσπότῃ. Δόξα.

Εννομένη τῇ φύσει, διαιρουμένη προσώποις, ὑπάρχει ἡ ἁγία Τριάς· Πατὴρ ὁ ὑπερούσιος, ὁ συναϊδιὸς τε Υἱὸς, καὶ τὸ Ἅγιον καὶ μόνον, Παντοδύναμον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Η ἀγνὴ πῶς θηλάζεις; πῶς δὲ ἐγέννησας βρέφος, τοῦ Ἀδάμ ἀρχαιότερον; πῶς ἐν ἀγκάλαις φέρεις Υἱόν, τὸν ἐπὶ ὤμων Χερουδικῶν; ὥς ἐπίσταται, ὥς οἶδεν, ὁ τὸ πᾶν οὐσιώσας.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ Ἐ. Ὁ Εἰρμός.

Ὁρθρίσωμεν ὁρθρου βαθέος.

Τὴν ἄμετρον σου εὐσπλαγχνίαν.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θεαίς ἀκτίσι, καὶ ζωφόροις, ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ ἄχραντε,

καὶ χαρμονῆς ἐμπιπλάται, τῶν εὐσεβῶν ἡ ὁμήγουρις.

Οὐκ ἤνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκουθεῖαι, Μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς Κτίσεως· ὅθεν ἐξανάσταντα σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου, ὁ Εἰρμός.

«Φωτὶ τῷ ἀνεσπέρῳ σου Χριστῇ, καταύγασον τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, καὶ ὁδήγησον εἰς τὸν φόβον σου· διότι φῶς τὰ προσταγμάτων σου.

Υψώθης ἐπὶ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, καὶ κόσμον ἅπαντα συνάνυψωσας· καὶ γενόμενος ἐν νεκροῖς ὁ Θεὸς, νεκροὺς ἐγείρεις τοὺς ἀπ' αἰῶνος.

Ανέστη καθὼς εἶπεν ὁ Χριστὸς, κενώσας ἅπαντα ἄδου τὰ βασίλεια, καὶ ὁπτάνεται Ἀποστόλοις, χαρὰς μεταδίδους διαιωνιζούσης.

Λευχείμων καθωράθη Γυναιξιν, ἀσράπτων Ἀγγελος, φάσκων, Μὴ κλαίετε· ἡ ζωὴ ἡμῶν ἐξεγήγερται, τοὺς ἐν τοῖς τάφοις νεκροὺς ζωώσας.

Παράλυτον ὡς ἤγειρας Χριστέ, τὴν παρειμένην μου ψυχὴν ὑγίωσον, παραβάσσει, καὶ βαδίζειν μετὰς σὰς ὁρθὰς εὐόδωσον τρίβους.

Αγγέλων Ἀρχηγέτα Μιχαήλ, τὸν ἀθροιζόμενον ἐν τῷ Τεμένει σου λαὸν σήμερον, καὶ κηρύττοντα τὰ τοῦ Θεοῦ, σώζε μεγαλεῖα. Δόξα.

Ισότημος Τρισάριθμος Μονάς, διαιρουμένη μὲν πιστῶς ταῖς ὑποστάσεσιν, ἐννομένη δὲ εἰς

πέφυκε, Πατήρ, Υἱὸς καὶ τὸ Θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν ἀσπορον λοχείαν σου Ἀγνή, τὴν ἀκατάληπτον ὑμνοῦμεν γέννησιν, μακαρίζοντες ὡς Μητέρα σε, τοῦ Ποιητοῦ πάντων καὶ Δεσπότου.

Καταβασία. Ὁρβρίσωμεν Ὁρθρου.

Τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Ανῆχται τὸ πάλαι κρατούμενον, τῷ θανάτῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωλέντος, ἐκ σῆς ἀχράντου γαστρὸς, πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ αἰδίον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λαγός σου Ἀγνή, κατελθὼν, καὶ οἰκήσας, καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν, ἐαυτῷ τὸν Ἀδὰμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου, ὁ Εἰρμός.

«**Β**υθός μοι τῶν παθῶν ἐπαγέστη, καὶ ζάλη ἐναντίον ἀνέμων· ἀλλὰ προφθάσας με σὺ, σῶσον Σωτήρ, καὶ ῥύσαι φθορᾶς, ὡς ἔσωσας τοῦ βήρὸς τὸν Προφήτην.»

Ἦψώθης ἐκουσίως ἐν ξύλῳ, ἐτέθης ὡς νεκρὸς ἐν μνημείῳ, καὶ τοὺς ἐν ᾧ νεκροὺς πάντας ὁμοῦ ζωώσας, Χριστέ, ἀνέστησας θεικῇ δυναστείᾳ.

Ο ἄδης συναντήσας σοι κάτω, οἰκτίρμον, ἐπικράνθη, δεσμώτας ἀποδίδους ἐν σπουδῇ, σοῦ τὴν φρι-

κτὴν ὑμνοῦντας Σωτήρ Ἀνάσσειν, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις.

Οἱ θεοὶ Μαθηταὶ κατιδόντες, ἐκ τάφου τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, ἐγγηγεμένον Χριστόν, πόθῳ πολὺ, καὶ γνώμῃ εὐθεῖ, καὶ θυμηδία ψυχῆς προσεκύνουν.

Ο πάλαι ἐπὶ κλίνης ὀδύνης ἐν χρόνοις κατακείμενος πλείστοις, τῇ σῇ προστάξει, Χριστέ, ἀρτιωθείς, δοξάζει ὑμῶν τὴν εὐσπλαγχνίαν, τὴν σὴν ζωοδότα.

Αγγέλων Μιχαὴλ ἀρχηγέτα, τῷ θρόνῳ παρὲς ὡς τοῦ Δεσπότου, πάρεσο μέσον ἡμῶν, καθοδηγῶν πρὸς τρίβους ζωῆς, τοὺς σὲ προστατὴν θερμὸν κεκτημένους.

Δόξα.

Τριάδα τοῖς προσώποις σε σέβω, μονάδα τῇ οὐσίᾳ κηρύττω, ἀναρχε Πάτερ, Υἱέ, Πνεῦμα εὐθές, Θεέ τοῦ παντός, μετὰ τῶν ἁγίων, φρικτῶν στρατευμάτων.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ο πάντα θεῖω νεύματι φέρων, κρατεῖται Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ταῖς ἀγκάλαις ταῖς σαῖς, πάντας ἡμᾶς ἀρπάζων χειρὸς, δουλείας τοῦ πονηροῦ, ὡς οἰκτίρμων.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον, ἦχ. γ'. Ἡ Παρθένος.

Τὴν ψυχὴν μου Κύριε, ἐν ἁμαρτίαις παντοίαις, καὶ ἀτόποις πράξεσι δεινῶς παραλελυμένην, ἐγειρον τῇ θεικῇ σου ἐπιστασίᾳ, ὡς περ καὶ τὸν Παραλύτον, ἤγειρας πάλαι, ἵνα κράζω σεσωσμένος. Οἰκτίρμον δόξα, Χριστέ, τῷ κράτει σου. Ὁ Οἶκος.

Ο χειρὶ σου δρακί περικρατῶν

τὰ πέρατα, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς, ὁ τῷ Πατρὶ συνάναρχος, καὶ Πνεύματι ἁγίῳ συνδεσπόζων ἀπάντων, σαρκὶ ἐφάνης, νόσους ἰώμενος, καὶ πάθῃ ἀπήλασας, τυφλοὺς ἐφώτισας, καὶ τὸν Παράλυτον λόγῳ θεϊκῷ σὺ ἐξανέστησας, περιπατεῖν ἀθρώως προστάξας, καὶ τὴν βεσπιάσαν αὐτὸν κλίνην ἐπὶ τῶν ὤμων ἄραι· ὅθεν πάντες σὺν τούτῳ ἀνυμνοῦμεν καὶ ἐκδοῦμεν. Οἱ κτίρμον δόξα, Χριστέ, τῷ κράτει σου.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἴτα τὸ παρὸν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τετάρτῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τοῦ Παραλύτου μνηεῖον ποιούμεθα, καὶ ὡς εἰκὸς τὸ τοιοῦτον ἐορτάζομεν θαῦμα.

Στίχοι.

Τὸ ῥῆμα Χριστοῦ σφίγμα τῷ παρεμμένῳ. Οὕτω ἴαμα τοῦτο ῥῆμα καὶ μόνον.

Τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Πάσχα. ᾠδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου βυσάμενος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων.

Θανάτου ἐορτάζομεν.

Ἔς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱὸς σου τὸν βλάτον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς τὴν διαμένουσαν ζωὴν εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ᾤκησε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτε νηδύν· καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστης θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

(ΓΟΜ. Ε')

Κανὼν τοῦ Παραλύτου, ὁ Εἰρμός.

« **Ο** τὴν φλόγα δροσίσας τῆς καμίνου, καὶ τοὺς Παῖδας ἀφλέκτους διασώσας, εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν. »

Απλωθέντα σε ξύλῳ ὡς εὔρα, φῶς συνέστειλεν ἥλιος, μὴ σθένων τῷ κόσμῳ φαίνει, σοῦ ἐκουσίως δύναντος Παμβασιλεῦ, εἰς φαῦσιν πάντων ἐθνῶν.

Εξανέστης κενώσας τὰ μνημεῖα, καὶ σκυλεύσας τὸν ἄδην δυναστεία παντοδυνάμῳ· διὸ ὕμνοῦμεν τὴν σεπτὴν σου Χριστέ, καὶ θεῖαν ἔγερσιν.

Ως νεκρὸν τί τὸν ζῶντα ἐχζητεῖτε; ἐξηγέρθη, οὐκ ἔστιν ἐν τῷ τάφῳ· ταῖς Μυροφόροις ἐβόα· πάλαι, ἐξαστράπτων μορφῇ, ὁ Θεὸς Ἄγγελος.

Κατακείμενον χρόνους ἐπὶ πλείστοις τὸν Παράλυτον, λόγῳ ὑγιώσας, ἐβόα· Ἄρον τὸν κράδβατόν σου, καὶ πορεύου ὕμνων τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε Κυρίου, τοὺς πιστῶς ἐν τῷ θείῳ σου τεμένει ἀθροιζομένους Θεοῦ εἰς αἶνον, ὁδήγει, σκέπε ἐκ παντοίων κακῶν, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Δόξα.

Τριάς, τοὺς πίστει σε ὕμνουσας, ὡς Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ Δεσπότην, ἀπὸ παντοίων κινδύνων σώζε, καὶ τῶν σῶν ἀγαθῶν μετόχους ποίησον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Παρθενεύεις τεκοῦσα ὑπὲρ λόγον τὸν πρὸ πάντων αἰώνων γεν-

νηθέντα ἐκ τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς ἀρρέουστος· διὰ τοῦτο Ἀγνή, σὲ μακαρίζομεν.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Τοῦ Πάσχα ᾠδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.
 Αὕτη ἡ κλητὴ, καὶ ἁγία ἡμέρα.
 Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου.
 Ἀρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου.
 Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Ἦλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ ἄδου διαρρήξας θνητοῖς τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδώρησατο· διὸ εὐλογοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅλον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου, ὁ Εἰρμός.

«**Τὸν ὑπ'** Ἀγγέλων ἀσιγήτως ἐν ὑψίστοις δοξαζόμενον Θεόν, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, γῆ καὶ ὄρη καὶ βουνοί, βυλὸς καὶ πᾶν γένος ἀνθρώπων, ὕμνοις αὐτὸν ὡς κτίστην καὶ λυτρωτὴν εὐλογεῖτε.»

Τὸ καταπέτασμα ἐσχίσθη, σταυρωθέντος σου Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ ἀπεδίδου τοὺς νεκροὺς, οὓς κατέπιεν ὁ θάνατος· καὶ ἄδης ἐγυμνοῦτο, σὲ καθορῶν ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς γεγονότα.

Ποῦ σου τὸ κέντρον ἐστὶ, θάνατε; ποῦ σου ἄδῃ νῦν τὸ νίκος; τῷ ἀναστάντι Βασιλεῖ ἐνεκρώθης, καὶ ἀπόλωλας· οὐκ ἔτι βιβαλεύεις· ὁ

κραταῖος ἀφείλετο γὰρ, οὓς εἶχες δεσμίους.

Δράμετε τάχος, ἀπαγγεῖλατε Ἀποστόλοις τὴν Ἀνάστασιν, ταῖς Μυροφόροις ὁ φανὴς νεανίας ἀπεφθέγγετο· Ἀνέστη ὁ Δεσπότης, καὶ σὺν αὐτῷ οἱ ἀπ' αἰῶνος νεκροὶ παραδόξως.

Ἔτεσι πλείστοις κατακείμενος ὁ Παράλυτος, ἐκραύγαζεν· Ἐλέησόν με, λυτρωτά, ἀπορία συνεχόμενον· ὁ δὲ προστάττει τούτῳ ἄραι σπουδῇ τὸν κράββατον, καὶ ὁρθῶς βηματίζειν.

Ὡς τῶν ἀύλων προηγούμενος, Ἀρχιστράτηγε Δυνάμεων, σὺν ταύταις αἰτῆσαι ἡμῖν τῶν πταισμάτων ἀπολύτρωσιν, διόρθωσίν τε βίου, καὶ τῶν ἐκεῖ ἀπόλαυσιν ἀγαθῶν αἰωνίων.

Δόξα.

Ἀκτιστον, ἄτμητον οὐσίαν, τρισυπόστατον Θεότητα, Πατέρα ἄναρχον Θεόν, καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ὑμνήσωμεν συμφώνως, τῶν Σεραφίμ κραυγάζοντες τὴν φρικτὴν μελωδίαν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τόμον σε πάλαι ἐθεάσατο Ἡσαίας, Ἀειπάρβενε, ἐν ᾧ δακτύλῳ τοῦ Πατρὸς, Λόγος ἄχρονος ἐγγεγραπτο, ἐκ πάσης ἀλογίας σώζων ἡμᾶς, τοὺς λόγοις σε ἱεροῖς ἀνυμνοῦντας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Τοῦ Πάσχα. ᾠδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.
 Φωτίζου, φωτίζου.
 ὦ θεῖας! ὦ φίλης!
 ὦ Πάσχα τὸ μέγα.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σέ μακαρίζομεν πιστοί· Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἔμφυγε· χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμψας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάσας, Θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τοῦ Παραλύτου, ὁ Εἰρμός.

« **Ε**ν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατείδέσε, ἐν τῇ βράτῃ Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, δεξαμένην ἐν γαστρί. Δανιὴλ δέ σε εἶδεν, ὅρος ἀλατόμητον· ῥάβδον βλαστήσασαν, Ἡσαίας κέκραγε, τὴν ἐκ ῥίζης Δαβίδ. »

Ιησοῦ, ἐπὶ ξύλου ὑψούμενος, συνανύψωσας ἡμᾶς· καὶ τεθεὶς ἐκουσίως ἐν μνήματι, ἐκ μνημάτων τοὺς νεκροὺς ἐξανέστησας πάντας, ὑμνοῦντας τὸ κράτος σου, τὸ ἀκατάληπτον, καὶ τὴν δυναστείαν τὴν αὐτὴν τὴν αἰτήτητον.

Ωραιότατος τάφου ἀνέτειλας ὡς νυμφίος, ἐκ πατρὸς, ὡραιότατε Λόγε, καὶ ἔλυσας, τὸ τοῦ ἄδου ἀμειδές, καὶ δεσμώτας ἐξήρας, συμφώνως κράζοντας. Δόξα τῇ δόξῃ σου, δόξα Ἰησοῦ ὁ Θεὸς τῇ ἐγέρσει σου.

Στεναγμοὺς τε καὶ δάκρυα φέρουσαι μετὰ μύρων ἐν σπουδῇ, τὸ πανάγιον μνημα κατέλαβον, αἱ Γυναῖκες· καὶ Χριστοῦ, ἐδιδάσκοντο πιστεῖ τὴν ἐνδοξον ἐγερσιν, ἥτις

ἐορτάζομεν, ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς εὐφραινόμενοι.

Ηκολούθει ἡ ῥῶσις τοῦ σώματος, τῇ προστάξει σου, Χριστέ, καὶ ὠράτο ὁ πρόων Παράλυτος, διερχόμενος σπουδῇ, καὶ τὸν κράββατον φέρων, ἐφ' ὃν κατεκλίνετο, ἔτεσι πλείοσιν, ἀνυμνολογῶν τὴν πολλὴν δυναστείαν σου.

Φωτισμὸν ἡμῖν αἰτῆσαι μέγιστε, Ἀρχιστράτηγε αἰ, τῷ μεγάλῳ φωτὶ παριστάμενος, καὶ εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, ἐπηρείας πάντοτε τοῦ ὄψεως, καὶ περιστάσεις βίου δονουμένην αἰ ἀξιάγαγε.

Δόξα.

Φῶς καὶ φῶτα ζωὴν τε δοξάζω σε, καὶ ζωᾶς πανευσεβῶς, Πάτερ, Λόγε, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τριςυπόστατε μόνῃς, ἀδιαίρετον κράτος, Θεότης ἀσύγχυτε, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, βοῶν, σὺν ταῖς ἀνω δυνάμεσι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Φωτοφόρου προήλθε νηδύος σου, μέγας ἥλιος, Χριστὸς, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισεν, ἄχραντε, ἐπιλάμψεσι φαιδραῖς, καὶ τὸ σκότος ἐξῆρε, τὸ τῆς παραβάσεως· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε, πάντων ὡς αἰτίαν καλῶν Θεοσύμφευτε.

Καταβατρία φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεός· ἐκ γ'.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀεθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τοῦ Παραλύτου.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Επέστη ὁ φιλόανθρωπος, καὶ πανοικτίρμων Κύριος, Προβατικῇ κολουμβήθρᾳ, τοῦ θεραπεῦσαι τὰς νόσους· εὗρε δὲ κατακείμενον, ἄνθρωπον πλείστοις ἔτεσι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόησεν. Ἄρον τὸν κράββατον, ἴθι, πρὸς τὰς ὁδοὺς τὰς εὐθείας.

Εἰς τοὺς Αἰνους, ἱστώμεν σίχ· ἡ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.
ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινώτε τοῦ φοικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γάρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα· αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φύλακές σου, Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος πληρῶσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασιν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει· ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρὰς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς ἀναστάσεως τὴν πέτραν εἰληφότα· Μαρία γάρ ἡ Μαγδαληνὴ, ἐπὶ τὸ μνήμα ἦλθεν· εὗρεν Ἀγγελον, ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς ἱματίοις ἐξαστράπτοντα, καὶ λέγοντα. Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἐγγύγερται, καθὼς εἶπε, προάγων ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

Εν τῷ φωτί σου, Δέσποτα, ὁψόμεθα φῶς, φιλόανθρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτήριαν τῷ γένει

τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος, ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀναμάρτητον· ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἔτερα, Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Υμνον ἐωθινόν, αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὰ δάκρυα προσέφερον· Κύριε· εὐωδίας γὰρ ἀρώματα κατέχουσαι, τὸ μνήμά σου κατέλαβον, τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα μυρίσαι σπουδάζουσαι. Ἀγγελος καθήμενος ἐπὶ τὸν λίθον, αὐταῖς εὐηγγελίσατο. Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τὸν θάνατον γὰρ πατήσας, ἀνέστη ὡς Θεός, παρέχων πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Εξαστράπτων Ἀγγελος, ἐπὶ τὸ μνήμά σου τὸ ζωοποιόν, ταῖς Μυροφόροις ἔλεγεν. Ἐκένωσε τοὺς τάφους ὁ λυτρωτής, ἐσχύλευσε τὸν ἄδην, καὶ ἀνέστη τριήμερος ὡς μόνος Θεός καὶ παντοδύναμος.

Εἰς τὸ μνήμά σε ἐπεζήτησεν, ἐλθοῦσα τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ· μὴ εὐροῦσα δὲ, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ βοῶσα. Οἱμοὶ Σωτὴρ μου! πῶς ἐκλάπης πάντων Βασιλεῦ. Ζευγὸς δὲ ζωηφόρων Ἀγγέλων, ἐνδοθεν τοῦ μνημείου ἐβόα. Τί κλαίεις, ὦ γύναι; Κλαίω, φησὶν, ὅτι ἦραν τὸν Κύριόν μου τοῦ τάφου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἐβηκαν αὐτόν. Αὐτὴ δὲ στραφεῖσα ὀπίσω, ὡς κατεῖδε σε, εὐθέως, ἐβόα. Ὁ Κύριός μου, καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εβραῖοι συνέχλεισαν ἐν τῷ τάφῳ τὴν ζωὴν· Ἀηστὴς δὲ ἀνέωξεν ἐν τῇ γλώσσει τὴν τρυφήν, κραυγάζων καὶ λέγων. Ὁ μετ' ἐμοῦ εἰ· ἐμὲ σταυρωθεῖς, συνεκρέματό

μοι ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἐφαίνετό μοι ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος· αὐτὸς γάρ ἐστι Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, τὸν Παραλύτον οὐχ ἡ κολυμβήθρα ἐθεράπευσεν, ἀλλ' ὁ σὸς λόγος ἀνεκαίνισε· καὶ οὐδὲ ἡ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνεπόδισε νόσος· ὅτι τῆς φωνῆς σου δευτέρα ἡ ἐνέργεια εἰδείχθη· καὶ τὸ δυσβάστακτον βάρος ἀπέρριψε, καὶ τὸ φορτίον τῆς κλίνης ἐβάστασεν, εἰς μαρτύριον τοῦ πλήθους τῶν οἰκτιρμῶν σου, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν α'. Ὡραν, τὸ Ἑσπρινόν, ἦχος γ'.

Τῆς Μαгдаληνῆς Μαρίας, τὴν τοῦ Σωτῆρος εὐαγγελιζομένης, ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, καὶ ἐμφάνειαν, διαπιστοῦντες οἱ Μαθηταί, ὠνείδιζοντο τὸ τῆς καρδίας σκληρόν· ἀλλὰ τοῖς σημείοις καθοπισθέντες καὶ θαύμασι, πρὸς τὸ κήρυγμα ἀπεστέλλοντο. Καὶ σὺ μὲν, Κύριε, πρὸς τὸν ἀρχίφωτον ἀνελήφθης Πατέρα· οἱ δὲ ἐκήρυττον πανταχοῦ τὸν λόγον, τοῖς θαύμασι πιστούμενοι. Διὸ οἱ φωτισθέντες δι' αὐτῶν, δοξάζομέν σου τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, φιλόνηρωπε Κύριε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἦχος γ'.

Αθετήσαντα, Χριστέ, τὴν ἐντολήν σου, τὸν προπάτορα Ἀδὰμ, τοῦ Παραδείσου ἐξώρισας· τὸν δὲ Ἀποστόλῃ οἰκτίρμον, ὁμολογήσαντά σε ἐν Σταυρῷ, ἐν αὐτῷ εἰσώκισας

κράζοντα· Μνήσθητί μου Σωτῆρ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Αναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, συνελανέστησας ἡμᾶς ἐκ τῶν παθῶν, τῇ Ἀναστάσει σου, Κύριε· τοῦ δὲ θανάτου πάσαν, τὴν δυναστείαν ὤλεσας, Χριστέ· διὰ τοῦτο πιστεῖ κραυγάζομεν. Μνήσθητι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῇ τριτημέρῳ σου ταφῇ, τοὺς ἐν τῷ ᾄδῃ νεκρωθέντας ὡς Θεὸς ζωοποιήσας συνήγειρας· καὶ ἀφ' ὧν θάνατον πᾶσιν ὡς ἀγαθὸς ἐπήγασας ἡμῖν, τοῖς ἐν πίστει κράζουσι πάντοτε· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Αμαρτήσαντας ἡμᾶς, τῇ τοῦ θανάτου κατεδίκασας ἀρχὴ ὁ Ζωοδότης καὶ Κύριος, ἐν δὲ τῷ σώματί σου ἀναμαρτήτως Δείπνῃ παλῶν, τοὺς θνητοὺς ἐζώωσας κράζοντας· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Παραλύτου ψδὴ 5'.

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκειμενον, ἦχος γ'.

Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν ψάλατε.

Στ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων

τὸ ἀνάγνωσμα.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων, κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδαν. Εὗρε δὲ ἐκεῖ ἄνθρωπον τινα Λίνεαν ὀνόματι, ἐξ ἐτῶν ὀκτὼ κατακείμενον ἐπὶ κρεβάτι, ὃς ἦν παραλελυμένος. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος, Λινέα, ἰάταί σε Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνάστη, καὶ στρώσον σεαυτῷ· καὶ εὐθὺς ἀνέστη. Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδαν, καὶ τὸν Σάβωνα,

οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἐν Ἰόπῃ δέ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά, ἥ διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὕτη ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων, καὶ ἐλεημοσυῶν, ὧν ἐποίει. Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀσθενήσασαν αὐτὴν ἀποθανεῖν· λούσαντες δὲ αὐτήν, ἔθηκαν ἐν τῷ ὑπερῷῳ. Ἐγγὺς δὲ οὗτης Λυδδῆς τῇ Ἰόπῃ, οἱ Μαθηταὶ ἀκούσαντες, ὅτι Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῇ, ἀπέστειλαν δύο ἀνδρας πρὸς αὐτὸν, παρακαλοῦντες μὴ ἀκνηῶσαι διελθεῖν ἕως αὐτῶν. Ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνήλθεν αὐτοῖς· ὃν παραγενόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῷον, καὶ παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίουσαι, καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια, ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν οὕσα ἡ Δορκάς. Ἐκ βαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος, θείς τὰ γόνατα προσεκύατο· καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα, εἶπε, Ταβιθά, ἀνάστηθι. Ἡ δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς· καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον ἀνεκάθησε. Δοὺς δὲ αὐτῇ χεῖρα ἀνέστησεν αὐτήν· φωνήσας δὲ τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας, παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν. Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ' ὅλης τῆς Ἰόπκης, καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Χρὴ γινώσκειν, ὅτι ἡ Ἀκολουθία τοῦ Παραλύτου ψάλλεται ἡμέρας τρεῖς· τῇ Κυριακῇ, τῇ Δευτέρᾳ, καὶ τῇ Τρίτῃ.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῇ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὴν, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχ. ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσευχῆς, τῆς Ἑορτῆς, γ'. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Τοῦ παραδόξου θαύματος!

ὁ ποιητὴς τοῦ παντός, σαρκοφόρος γενόμενος, τὴν ἡμῶν ἐπιώχουσε, φύσιν, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνδιατόμενος, θαυμάτων πλήθῃ, Ἐβραίοις δέδειχεν· ὅθεν ἰάσατο, τὸν ποτὲ Παράλυτον, εἰπὼν αὐτῷ· Ἄρόν σου τὸν κράββατον, ἐν Βῆθεσδα ἐπιστάς.

Σῶτερ Θεέ μου καὶ Κύριε τοῦ πεπτωκότας βροτοῦς, ἀναστήσαι βουλόμενος, ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος, περιήρχου ἰώμενος, πάντων τὰς νόσους δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν· διὸ φοιτήσας, Προδατικῇ ἐν στοᾷ, σῶσον ἀνέδειξας, τὸν ποτὲ Παράλυτον, λόγῳ τῷ σῷ ὀκτώ καὶ τριάκοντα, ἔτεσι κείμενον.

Φθόνῳ Ἐβραῖοι τηρόμενοι, ἐργασίας τὰς σὰς, ὑπεράγαθε Κύριε, ἀφορμὴν ποιούμενοι, καὶ μακρίας ὑπέκκαυμα, παρανομοῦντες αὐτοὶ τὸν νόμον αἰεὶ, σὲ ἐπεζήτουν κτεῖναι τὴν ὄντως ζωὴν, διὰ τὸ Σάββατον, ὅτε ὅλον ἄνθρωπον, ἔδειξας σὺ, ὕγιῃ, Παράλυτον ὄντα τὸ πρότερον.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. α'.

Ἐπὶ τῇ προδατικῇ κολυμβήτρᾳ. σ. 87.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Αναπατάσιμον.

Τῷ σῷ Σταυρῷ, Χριστέ, Σωτὴρ, θανάτου κράτος λέλυται, καὶ διαδόλου ἡ πλάνη κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἤρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Εσπερινὸν ὕμνον προσφέρομέν σοι, Χριστέ, μετὰ θυμιάματος, καὶ ὡδῶν πνευματικῶν· ἐλέησον, Σωτήρ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Μεγάλῃ τοῦ Σταυροῦ σου, Κύριε, ἡ δύναμις· ἐπάγη γὰρ ἐν τόπῳ, καὶ ἐνεργεῖ ἐν κόσμῳ, καὶ ἀνέδειξεν ἐξ ἀλλείων Ἀποστόλους, καὶ ἐξ ἐθνῶν Μάρτυρας, ἵνα πρεσβεύωσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος α΄.

Ὁ τῇ παλάμῃ τῇ ἀχράντῳ. σελ. 86.

Ἀπολυτίκ. Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια.

Θεοτοκίον. Σε τὴν μεσιτεύσασαν.

Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Δ΄. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὴν α΄ Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου ἤχος γ΄.

Ἀναστάσιμον.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων, ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως, καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν, ἐν αὐτῷ ἀνεκαίνισεν. Οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις· ὁ γὰρ τῶν ὅλων Δεσπότης, τὸ κράτος σου κατέλυσε.

Κατανυκτικόν.

Παροικοῦσα ἐν τῇ γῇ, ψυχὴ μου μετανόησον· χοῦς ἐν τάφῳ οὐχ ὕμνῃ, πταισμάτων οὐ λυτροῦται· βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ, Καρδιογνώστα ἡμάρτον, πρὶν καταδικάσης με, ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Τὸ εὐψυχον τῆς καρτερίας ὁμῶν, ἐνίκησε τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Ἀθλοφάροι Μακάριοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε Μακαριότητος· ἀλλὰ πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ σῶσαι τὸ ποίμνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Δόξα καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου. σ. 94

Μετὰ τὴν β΄. Στίχ. Κάθισμ. τῆς Ἑορτῆς.

Τὴν ὡραιότητα.

Πάρεσιν εὗραντο τὴν ὁλοσώματον, οἱ παραλύσει φθόνου σφιγγόμενοι, τὴν ἐν Σαββάτῳ Παραλύτου σφίγγειν κατανοοῦντες, λέγοντες. Οὐκ ἔξεισι, θεραπεύειν τοῖς Σάββασιν, λύειν τε τὴν πάτριον τοῦ Σαββάτου κατάπαυσιν· τοῦ νόμου σε μὴ γνόντες Δεσπότην, καὶ θεραπευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δίς.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ· καὶ ὁ Ν΄. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ΄. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἱστώμεν Στίχ. δ΄. καὶ ψάλ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

ἤχος γ΄. Ἀναστάσιμον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γνῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκδὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα αὐτὸν προσκυνήσωμεν. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Πολλάκις τὴν ὑμνωδίαν ἐκτελῶν, εὗρέθην τὴν ἁμαρτίαν ἐκπληρῶν· τῇ μὲν γλώττῃ ᾠσματα

φβεγγόμενος, τῇ δὲ ψυχῇ ἄτοπα
λογιζόμενος· ἀλλ' ἐκάτερα διόρ-
θωπον Χριστέ ὁ Θεός, διὰ τῆς με-
τανοίας, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἀγίων Ἀθλοφόρων τὴν
μνήμην, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τι-
μῶμεν· ὅτι θεάτρον γενόμενοι,
Ἀγγέλοις καὶ Ἀνθρώποις, τὸν
τῆς νίκης στέφανον παρὰ Χριστοῦ
ἐκομίσαντο, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. α΄.

Ἀταφος νεκρῶς. σελ. 86.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτ.

ἦχος γ΄. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Σημείων καὶ τεράτων βλέπον-
τες τὴν δύναμιν, οἱ φθόνῳ παρει-
μένοι, καὶ δυνατοὶ κακία οὐκ ἐπί-
στευον, ὡς σὺ Θεοῦ Υἱὸς ὑπάρχεις,
καὶ τοῦ παντὸς πρῦτανις, ὁ καὶ
Παράλυτον ὑγιῇ δείξας λόγῳ.

Στίχ. Τὰ ἐλέη σου Κύριε εἰς τὸν
αἰῶνα ἄσομαι.

Ἰδόντες οἱ Σαββάτων φύλακες
Παράλυτον σφιγχθέντα ἐν Σαββά-
τῳ, τὴν ψυχὴν ἐχαυνοῦντο, καὶ,
Οὐκ ἔξεσιν, ἐν τῷ Σαββάτῳ θερα-
πεύειν, καὶ βεβηλοῦν τὸ Σάββατον,
τάχα ὡς νόμιμοι, Γραμματεῖς ἐ-
πεβόων.

Στίχ. ὅτι εἶπας· Εἰς τὸν αἰῶνα ἔ-
λεος οἰκοδομηθήσεται.

Σαββάτων αὐτουργὸν, μὴ γνόν-
τες σε καὶ Κύριον, οἱ Σάββατα τη-
ροῦντες, τὴν Παραλύτου σφίγξιν,
διεγόγγυζον, τὴν ἐν Σαββάτῳ γε-
νομένην, ὡς σὺ καλὸν λέγοντες,
αἰρεῖν τὸν κράββατον ἐν ἡμέρᾳ
Σαββάτου.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. α΄.

Ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς. σελ. 87.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Δ΄. ΕΒΔΟΜΑΔ.
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στί-
χους γ΄. καὶ ψάλλομεν τὰ δύο ἰδιόμε-
λα τῆς Ἑορτῆς. ἦχος α΄.

Ὁ τῇ παλάμῃ τῇ ἀχράντῃ,
πλασουργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἤλ-
θες εὐσπλαγχνε, τοὺς νοσοῦντας
ἰάσασθαι, Χριστέ· τὸν Παράλυτον
ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, διὰ
τοῦ λόγου σου ἀνέστησας· Αἰμόρ-
ρου δὲ τὸ ἄλγος ἐθεράπευσας· τῆς
Χαναanaίας τὴν παιῖδα, ἐνοχλουμέ-
νην ἡλέησας· καὶ τὴν αἰτήσιν τοῦ
Ἑκατοντάρχου οὐ παρείδες· διὰ
τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύ-
ριε, δόξα σοι. Δίς.

Ἀταφος νεκρῶς ὑπάρχων ὁ
Παράλυτος, ἰδὼν σε ἐβόησεν. Ἐ-
λέησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου
τύμβος μοι ἐγένετο. Τί μοι κέρδος
ζωῆς; οὐ χρήζω τῆς Προβατικῆς
κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστὶ μοι τις
ὁ ἐμβάλλων με, ταραττομένων τῶν
ὕδατων· ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσ-
έρχομαι τῶν ἰαμάτων, ἵνα καγὼ
μετὰ πάντων κράζω. Παντοδύνα-
με Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ΄.

Δόξα, καὶ νῦν ἦχος πλ. α΄.

Ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς. σελ. 87.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.
ἦχος γ΄. Ἀναστάσιμον.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ
Ἀναστάσει σου Κύριε, καὶ ὁ Πα-
ράδεισος πάλιν ἠνέφκεται· πᾶσα
δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὤ-
μνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Κατανυκτικόν.

Στ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου.

Σῶσόν με Κύριε ὁ Θεός μου, σὺ γάρ πάντων ἡ σωτηρία· ὁ κλύδων με τῶν παθῶν ἐκταράττει, καὶ τὸ βάρος τῶν ἀνομιῶν με βυθίζει· δός μοι χεῖρα βοηθείας, καὶ πρὸς φῶς ἀνάγαγέ με κατανύξεως, ὡς μόνος Εὐσπλαγχνος καὶ Φιλάνθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Μεγάλη τῶν Μαρτύρων σου Χριστέ ἡ Δύναμις· ἐν μνήμασι γάρ κεῖνται, καὶ πνεύματα διώκουσι· καὶ κατήργησαν ἐχθροῦ τὴν ἐξουσίαν, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας.

Δοῦα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομώντος σελ. 87.

Ἀπολυτίκιον. Τὸ Ἀναστάσιμον μετὰ τοῦ Θεοτοκίου· καὶ ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΠΡΩΤΗ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχολ.

Καθίσ. τῆς Ὀκτωήχου· ἤχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Σαρχὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος, Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τῇ ἐγέρσει σου· καὶ τὸν ἄνθρωπον κατ' αὐτοῦ ἐνισχύσας, τῆς ἀρχαίας κατάρας τὴν ἤτταν ἀνεκαλέσω μοι. Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν, Κύριε, δοῦα σοι.

Κατανυκτικόν.

Εως πότε ψυχὴ μου ἐπιμένεις τοῖς πταίσμασιν; ἕως τίνος οὐ λαμβάνεις μετανοίας ὑπέρβειν; λάβε κατὰ νοῦν τὴν κρίσιν τὴν μέλλουσαν· καὶ βόησον Χριστῷ τῷ

(ΤΟΜ. Ε')

Θεῷ· Ἠμαρτον, ἀναμάρτητε Κύριε ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Εκλάμπετε διὰ τῆς Πίστεως ὑπέρλαμπροι φωστῆρες Ἅγιοι, Θεοσεβείας ἐρασταί, Ἀθλοφόροι Πανεύφημοι τῶν Ὑπάρχοντων γὰρ τὰς αἰκίσεις μὴ δειλιάσαντες, τῶν Εἰδῶλων τὴν πλάνην κατηδαίσατε, τρόπαιον ἔχοντες ἀήττητον, τὸν σταυρὸν τῆς ἀληθείας.

Θεοτοκίον.

Καταφυγὴ καὶ δύναμις ἡμῶν Θεοτόκε, καὶ κραταῖα βοήθεια τοῦ Κόσμου, ταῖς πρεσβείαις σου σῶζε τοὺς δούλους σου, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, μόνῃ Εὐλογημένῃ.

Μετὰ τὴν β'. στίχ. Κάθισμα τῆς

Εὐρτής ἤχ. γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Πάρεσιν εὗραντο τὴν ὁλοσώματον, οἱ παραλύσει φθόνου σφίγγόμενοι, τὴν ἐν Σαββάτῳ Παραλύτου σφίγγειν κατανοοῦντες· λέγοντες. Οὐκ ἐξεστὶ, θεραπεύειν τοῖς Σάββασιν, λύειν τε τὴν πάτριον τοῦ Σαββάτου κατάπαυσιν, τοῦ νόμου σε μὴ γνόντες Δεσπότην, καὶ θεραπευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θιασάμενοι. Ὁ Ν'. εἰτα ὁ Κανὼν τῆς Εὐρτής, μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου, εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλῆριον τῆς Εὐρτής.

Εἰς τοὺς Αἵνους. ἱστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στίχ. τῆς Ὀκτωήχου, ἤχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φύλακές σου Κύριε, ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος,

14

πληρῶσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐ-
τῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνα-
στασίν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει·
ἐλέησον ἡμᾶς. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τὸν διεσπαρμένον μου νοῦν συ-
νάγαγε Κύριε, καὶ τὴν χειρῶθει-
σάν μου καρδίαν καθάρισον, ὡς
τῷ Πέτρῳ διδούς μοι μετάνοιαν,
ὡς τῷ Τελῶνῃ στεναγμὸν, καὶ ὡς
τῇ Πόρνῃ δάκρυα, ἵνα μεγάλη τῇ
φωνῇ κραυγάζω σοι· Ὁ Θεὸς σῶ-
σόν με ὡς μόνος εὐσπλαγχνος,
καὶ φιλόανθρωπος. Μαρτ.

Βασιλέων καὶ Τυράννων τὸν
φόβον ἀπώσαντο, οἱ Χριστοῦ στρα-
τιῶται, καὶ εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως
αὐτὸν ὡμολόγησαν, τῶν ἀπάντων
Κύριον Θεὸν καὶ Βασιλέα ἡμῶν,
καὶ πρεσβεύουσιν ἀπαύστως, ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, τὸν Παράλυτον. σελ. 101.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

ἦχος γ'. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Ἐφάνη παρειμένους μέλεσιν ὁ
λόγος σου, ὡς σφίγμα ζωηφόρον,
ζωοποιέ μου Λόγε· οὐ μαρτύριον,
ἢ παρ' ἐλπίδα κλίνης ἄρσις, ἣν
κελευσθεὶς ἔφερεν, ὁ κατακείμενος
ἐπ' αὐτῆς ἐπὶ πλεῖστον.

Στίχ. Τὰ ἐλέη σου Κύριε εἰς τὸν αἰ-
ῶνα ἄσονται.

Γηρόμενος πληροὶ τὸ πρόσταγ-
μα Παράλυτος, τῆς σῆς παντο-
δυνάμου, Δεσποτικῆς ἰσχύος, καὶ
τὸν κράββατον φέρων αὐτοῦ πε-
ριεπάτει, καὶ μαρτύρων ἐκραύγα-
ζεν. Ὁ ἰασάμενος, τοῦτο ποιεῖν
κελεύει.

Ὅτι εἶπας· Εἰς τὸν αἰῶνα ἔλεος οἱ
κοδομηθήσεται.

Ἐν ἔτεσι πολλοῖς καὶ χρόνοις
κατακείμενος, ἐλέησόν με κράζει,
ὁ παρειμένος μέλη, λυτρωτὰ Χρι-
στὲ, συνεσφιγμένος ἀπορία· καὶ ὁ
Σωτὴρ κράββατον αἶρειν προσέ-
ταττε, κατασφίγξας τὰ μέλη.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. α'.

Ἐπὶ τῇ προβατικῇ. σελ. 87.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Τῇ Τρίτῃ τῆς Δ'. Ἑβδομάδος ἑσπέ-
ρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν
Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα
τρία προσόμοια, δευτεροῦντες αὐτά.

ἦχος δ'.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Πάρεστιν ἡ μεσότης ἡμερῶν,
τῶν ἐκ σωτηρίου ἀρχομένων Ἐ-
γέρσεως· Πεντηκοστῇ δὲ τῇ θείᾳ
σφραγιζομένων, καὶ λάμπει τὰς
λαμπρότητας, ἀμφοτέρωθεν ἔχου-
σα, καὶ ἐνοῦσα τὰς δύο· καὶ πα-
ρεῖναι τὴν δόξαν προφαίνουσα, τῆς
Δεσποτικῆς Ἀναλήψεως σεμνύ-
νεται.

Ἦκουε καὶ εὐφράνθη ἡ Σιών,
εὐαγγελισθείσης τῆς Χριστοῦ Ἀνα-
στάσεως· οἱ δὲ πιστοὶ αὐτῆς γόνοι
ἠγαλλιάσαντο, τοῦτον θεασάμενοι,
καὶ ἐκπλύνοντα Πνεύματι, ρύπον
Χριστοκτονίας· εὐτρεπίζεται πανη-
γυρίζουσα, τὴν τῶν ἐκατέρων εὐ-
φρόσυτον μεσότητα.

Ἦγγικεν ἡ τοῦ Θεοῦ δαψιλῆς,
χύσις ἐπὶ πάντας, ὡς περ γέγρα-
πται Πνεύματος· ἡ προθεσμία κη-
ρύττει, ἡμισευθεῖσα, τῆς μετὰ Χρι-
στοῦ θάνατον, καὶ ταφὴν καὶ Ἀ-

νάστασιν, παρ' αὐτοῦ δεδομένης, ἀψευδοὺς Μαθηταῖς ὑποσχέσεως· τὴν τοῦ Παρκαλήτου δηλοῦσης ἐπιφάνειαν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. β'.

Τῆς Ἑορτῆς μεσοῦσης, τῆς σῆς Χριστὲ Ἀναστάσεως, καὶ θείας παρουσίας τοῦ Ἀγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες τῶν θαυμάτων σου, ἀνυμνοῦμεν τὰ Μυστήρια· ἐν ᾗ κατὰπεμφον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰσόδος, τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Μιχαίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος. Ἐκ Σιών ἐξελεύσεται νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλὴμ, καὶ κρινεῖ ἀνὰ μέσον λαῶν πολλῶν, καὶ ἐλέγξει ἔθνη ἰσχυρὰ, ἕως εἰς τὴν γῆν μακράν. Ὅτι πάντες οἱ λαοὶ πορεύσονται ἑκαστος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, ἡμεῖς δὲ πορεύσόμεθα ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν, εἰς τὸν αἰῶνα. **Τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ·** Ἀκούσατε βουνοί, καὶ φάραγγες θεμέλια τῆς γῆς, ὅτι κρίσις τῷ Κυρίῳ πρὸς τὸν Λαὸν αὐτοῦ· διελεγχθήσεται γὰρ μετὰ τοῦ Ἰσραὴλ, λέγων. Λαὸς μου, τί ἐποίησά σοι, ἢ τί ἐλύπησά σε; ἀποκρίθητί μοι. Διότι ἀνήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐξ οἴκου δουλείας ἐλυτρώσάμην σε, καὶ ἐξαπέστειλα πρὸ προσώπου σου τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἀαρών. Λαὸς μου, τί ἐβουλεύσαντο κατὰ σοῦ οἱ ὑπεναντίοι; εἰ ἀνηγγέλη σοι, ἄνθρωπε, τί καλόν; καὶ τί Κύριος ἐχζήτει παρά σοῦ, ἀλλ' ἢ τοῦ ποιεῖν κρίμα, καὶ ἀγαπᾶν ἔλεος, καὶ ἐτοιμον εἶ-

ναι τοῦ πορεύεσθαι μετὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου; Διότι ἐν ἰσχύϊ μεγαλυνθήσεται Κύριος, καὶ ποιμανεῖ τὸ ποίμνιον αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ, ἕως ἁκρῶν τῆς γῆς.

Προφητείας Ἰσαίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος. Οἱ διψῶντες πορεύεσθε ἐρ' ὕδωρ· καὶ ὅσοι μὴ ἔχετε ἀργύριον, βαδίσαντες ἀγοράσατε· καὶ φάγεσθε, καὶ πίεσθε, ἄνευ ἀργυρίου καὶ τιμῆς, οἶνον καὶ στέφρ· ὅτι, τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ ὁμῖν. Λαὸς μου, ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης, ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου· καὶ ἔρεῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν αὐτοῦ, μιμνήσκεισθε, ὅτι ὑψώθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Λαὸς μου, ἀκούσατέ μου, καὶ φάγεσθε ἀγαθὰ, καὶ ἐντρύφησε ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν. Προσέχετε τοῖς ὤσιν ὑμῶν, καὶ ἐπακολουθήσατε ταῖς ὁδοῖς μου· εἰσακούσατέ μου, καὶ ζήσεται ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν· καὶ διαθήσομαι ὑμῖν διαθήκην αἰώνιον, καὶ ἐπικαλέσεσθε ἡνίκα δ' ἂν ἐγγίξητέ μοι, ἀπολιπέτω ὁ ἀσεβὴς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ ἀνὴρ ἄνομος τὰς βουλάς αὐτοῦ, καὶ ἐπιστρέφητε πρὸς με, καὶ ἐλέησω ὑμᾶς, καὶ ἀφήσω τὰς ἀμαρτίας ὑμῶν. Οὐ γὰρ γινώσκουσιν αἱ βουλαί μου, ὡς περ αἱ βουλαὶ ὑμῶν· λέγει Κύριος. ὡς περ ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, οὕτως ἀπέχει ἡ ὁδός μου ἀπὸ τῶν ὁδῶν ὑμῶν, καὶ τὰ διαλογήματά ὑμῶν ἀπὸ τῆς διανοίας μου. Ὡς γὰρ

ἐὰν καταβῇ ὑετός ἢ χιών ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀποστραφῇ ἐκείθεν, ἕως ἂν μεθύσῃ τὴν γῆν, καὶ ἐκτέκῃ, καὶ βλαστήσῃ, καὶ δῶ σπέρμα τῷ σπείροντι, καὶ ἄρτον εἰς βρώσιν· οὕτως ἔσται τὸ ῥῆμά μου, ὃ ἐὰν ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ στόματός μου, οὐ μὴ ἀποστραφῇ πρὸς με κενόν, ἕως ἂν συντελεσθῇ πάντα ὅσα ἠθέλησα, καὶ εὐδοώσω τὰς ὁδοὺς μου, καὶ τὰ ἐντάλματά μου. Ἐν γὰρ εὐφροσύνῃ ἐξελεύσεσθε, καὶ ἐν χαρᾷ διδαχθήσεσθε· τὰ γὰρ ὄρη καὶ οἱ βουνοὶ ἐξαλοῦνται, προσδεχόμενοι ὑμᾶς ἐν χαρᾷ· καὶ πάντα τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ ἐπικροτήσῃ τοῖς κλάδοις αὐτῶν· καὶ ἀντὶ τῆς στοιβῆς, ἀναβήσεται κυπάρισσος· ἀντὶ τῆς κονύζης, ἀναβήσεται μυρσίνη· καὶ ἔσται Κύριος εἰς ὄνομα, καὶ εἰς σημεῖον αἰώνιον, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ἁγίος Ἰσραήλ.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Η σοφία ᾠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπῆρξε στύλους ἐπτά· ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς ὀνόματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἡτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἐαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα, λεγούσα· Ὅς ἐστὶν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με· καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν· Ἐλθετε, φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων, καὶ ἐπίετε ἐκ τοῦ ἐμῶν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀποκλίπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνῶσει. Ὁ παι-

δεύων κακούς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν· ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμῆσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἐλεγκοὶ τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπες αὐτῷ. Μὴ ἐλέγχε κακούς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἐλέγχε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σωώτερος ἔσται· γινώριζε δικαίω, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου· καὶ βουλὴ ἁγίων, σύνεσις· τὸ δὲ γινώσκειν νόμον, διανοία· ἐστὶν ἀγαθὴ· τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζῆλον χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοὶ ἐν τῇ ζωῇ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ, Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'. Ἰωάννου Μοναχοῦ

Πεντηκοστῆς ἐφέστηκεν ἡ τῶν ἡμερῶν μεσότης, ἐν ἣ Ἰησοῦς Χριστὸς, παραγυμνώσας ἀμυδρῶς, θεϊκὴν δυναστείαν, Παράλυτον συνέσφιγγε, λόγῳ αὐτὸν τῆς κλίνης ἐξαναστήσας· καὶ θεοπρεπῶς θαυματουργῶν ἐν ὀσφυαίνῳ σώματι, τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, ἥς ἐκτίτω ἀπ' ἀρχῆς.

Εν τῷ ἱερῷ ἐπέστη ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, μεσούσης τῆς ἑορτῆς, διδάσκων καὶ ἐλέγχων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, τοὺς Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν παρρησιαίᾳ πρὸς αὐτούς. Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω ὕδωρ ζωηρόν, καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ πιστεύων τῇ ἐμῇ χρηστότητι, ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ζωῆς αἰωνίου. Ἡ

τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Στίχος. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν, πρὸ αἰώνων ἐργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Οτε τὸ μέσον τῆς ἐορτῆς ἐπέστη, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τὸ ἱερόν, καὶ ἐδίδασκε λέγων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους. Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω, ὕδωρ ζωηρὸν αἰώνιον, καὶ οὐ μὴ διεψῇ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ποταμοὶ ῥεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ, καὶ ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἐορτῆς, διδάσκοντός σου Σωτῆρ, ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι. Πῶς οὗτος οἷδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, ὅτι σὺ εἶ ἡ σοφία, ἡ κατασκευάσασα τὸν κόσμον· δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἐορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισοννάματα· ὅτι πᾶσι Σωτῆρ ἐβόησας. Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω. Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς Χριστέ ὁ Θεός, δόξα σοι.

Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις.

Τῆς ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὸ, Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτ. Μεσούσης τῆς ἐορτῆς καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ο πάντων ἐπιστάμενος τῶν καρδιῶν λογισμούς, ἐν μέσῳ ἀνέ-

κραζε τοῦ ἱεροῦ ἐστήκως, τοῖς ψεύσταις λέγων ἀλήθειαν. Τί ζητεῖτε πιάσαι, ἐμὲ τὸν ζωοδότην; ἐορτῆς μεσαζούσης, ἐκβοῶν παρρησίᾳ. Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε παράνομοι. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον.

Ο Δεσπότης τῶν ὧλων ἐν τῷ ναῷ ἐστήκως, ἐορτῆς μεσαζούσης Πεντηκοστῆς τῆς σεπτῆς, τοῖς Ἑβραίοις προσλαλῶν, διελέγχει τρανῶς ἐν παρρησίᾳ πολλῇ, ὡς Βασιλεὺς ὢν καὶ Θεός, τὴν τύραννον αὐτῶν τόλμαν· ἡμῖν δὲ πᾶσι δωρεῖται δι' εὐσπλαγχνίαν τὸ μέγα ἔλεος. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, ὁ τοῦ δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ πλ. δ'. εἰς ς'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἦχου δ'.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

«Μέστην ἐορτῶν τῶν μεγίστων αἰνέσω.»
Ποῦμα Θεοφάνους. Ὡδὴ Α'. Ὁ Εὐεργός.
«Θελάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἔχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσὶ, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.»

Μεγάλη τῆς ὑπὲρ νοῦν σου, Δέσποτα θείας σαρκώσεως εὐεργεσίαι λάμπουσιν ἡμῖν, δωρεαὶ τε καὶ χάριτες, καὶ θεῖαι λαμπρότητες, ἀγαθοδότως ἀναδρύνουσαι.

Επέστης, μαρμαρυγὰς Θεότητος ἐξαποστέλλων Χριστέ, τῆς ἐορτῆς ἐν μέσῳ προφανῶς· ἐορτὴ γὰρ χαρομένης τῶν σωζομένων

πέφυκας, καὶ σωτηρίης ἡμῖν πρό-
ξενος.

Σοφία, δικαιοσύνη Κύριε, καὶ ἀπολύτρωσις, παρὰ Θεοῦ σὺ γέγονας ἡμῖν, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνιον διαβιβάζων ὕψωμα, καὶ Πνεῦμα θεῖον χαριζόμενος.

Θεοτοκίον.

Η σάρξ σου διαφορὰν ἐν μνήματι οὐκ εἶδε Δέσποτα· ἀλλ' ὡς συνέστη ἀνενθεν σποράς, τὴν φθορὰν οὐκ ἐδέξατο, ἀκολουθία φύσεως ὑπερουσίως μὴ δουλεύσασα.

Ὁ Κανὼν τοῦ ἤχου πλ. δ'.

Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης Ὁδὴ Α'.

Θάλασσαν ἐπηξας.

Εθνη κροτήσατε, Ἑβραῖοι θρηνήσατε· ὁ ζωοδότης γὰρ Χριστός, τὰ δεσμὰ διέβρῆξε τοῦ ἄδου, καὶ νεκροὺς ἀνέστησε, καὶ νόσους ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ. Οὗτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ δοὺς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Θαῦμα παρέδειξας, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μετελθὼν, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ποταμοὺς, μεταστρέψας, Δέσποτα, εἰς αἶμα· καὶ νεκροὺς ἀνέστησας, σημεῖον τοῦτο δεύτερον τελέσας. Δόξα Σωτῆρ, τῇ ἀφάτῳ σου βουλῇ, δόξα τῇ κενώσει σου, δι' ἣς ἐκαίνισας ἡμᾶς.

Ρεῖθρον ἀένναον ὑπάρχων Κύριε, ζωῆς ἀληθινῆς, σὺ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν· θέλων ἐκοπίσας Σωτῆρ μου· καὶ ἐκὼν ἐδίψησας, τοῖς νόμοις τῆς φύσεως ὑπείκων· καὶ εἰς Σιχάρ ἀφικόμενος σαρκί, τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, τῆς Σαμαρείτιδος πιεῖν.

Αρτους εὐλογήσας, ἰχθύας ἐπλήθυνας, ὁ ἀκατάληπτος Θεός,

καὶ λαοὺς ἐχόρτασας ἀφρόνως, καὶ πηγὴν ἀένναον σοφίας, τοῖς διψῶσιν ἐπηγγείλω. Σὺ εἶ Σωτῆρ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ δοὺς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι τῷ σῶ.

Δόξα.

Τρία συνάναρχα, δοξάζω καὶ σύνθρονα, Πατέρα ἀναρχον Θεόν, καὶ Υἱὸν συνάναρχον, καὶ Πνεῦμα συναἰδὼν Υἱῶ, τὴν μίαν τρισυπόστατον οὐσίαν· μίαν ἀρχὴν ὑπεράρχιον ὑμῶν, ἀνάρχου Θεότητος καὶ οὐσιότητος, τιμῶ.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μόνῃ ἐχώρησας, τὸν κτίστην τὸν ἴδιον, Θεογεννητορ ἐν γαστρὶ, καὶ σαρκὶ ἐκύησας ἀφράστως, καὶ Παρθένης ἔμεινας, μηδὲν τῆς παρθενίας λυμανθείσης· τοῦτον ἀγνή, ὡς Υἱόν σου καὶ Θεόν, ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῆς ποιμνῆς σου ἀεὶ.

Καταβασία.

«**Θ**άλασσαν ἐπηξας, βυθίσας σὺν ἄρμασι τὸν ἀλαζόνα Φαραῶ, καὶ λαὸν διέσωσας ἀβρόχως Κύριε, καὶ εἰσήγαγες αὐτοὺς εἰς ὄρος ἀγιάσματος, βοῶντας. Ἀσωμένσοι τῷ Θεῷ ἡμῶν, ᾧδὴν ἐπινίκιον, τῷ ἐν πολέμοις κραταίῳ.»

Ὁδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγή καὶ στερῶμα.»

Ναμάτων ζωοποιῶν, τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς πηγὰς ἡνοιξας· Εἴτις διψᾷ, πρόθυμος, ἔτω καὶ πινέτω, βοῶν ἀγαθῇ.

Εκ γῆς μὲν πρὸς οὐρανόν, ἀνυψωθῆναι προφανῶς ἔλεγες, ἐξ

οὐρανῷ Πνεῦμα δέ, πέμπειν ἐπιγγεῖλω τὸ ἅγιον.

Θεοτοκίον.

Ο φύσει ζωοποιός, καὶ ἐκ Πατρὸς γεννηθεὶς Κύριος, πᾶσι πιστοῖς δεδώρηται τὴν ἀθανασίαν ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἄλλος. Ἐστερεύθη ἡ καρδιά μου.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι, διδάσκων ἔλεγεν ὁ Δεσπότης, ὡς ἐπέστη τῷ Ἱερῷ καθὼς γέγραπται, μεσούσης τῆς νομικῆς Ἑορτῆς.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι· Χριστὸς γὰρ ἦλθεν ὄνπερ ἐκάλουν, οἱ Προφῆται, ἐκ Σιών ἐλευσόμενον, καὶ κόσμον ἀνακαλούμενον.

Εἰ καὶ τοῖς λόγοις οὐ πιστεύετε Ἰουδαῖοι, τοῖς ἔργοις πείσθητε τοῦ Δεσπότη· τί πλανᾶσθε ἀθετοῦντες τὸν Ἄγιον, ὃν ἔγραψεν ἐν τῷ Νόμῳ Μωσῆς;

Εἰ τὸν Μεσσίαν πάντως δεῖ ελθεῖν Ἰουδαῖοι, Χριστὸς δὲ ἦλθεν νῦν ὁ Μεσσίας· τί πλανᾶσθε ἀθετοῦντες τὸν Δίκαιον, ὃν ἔγραψεν ἐν τῷ Νόμῳ Μωσῆς;

Δόξα.

Σὲ προσκυνοῦμεν Πάτερ Ἀναρχε τῇ Οὐσίᾳ, ὑμνοῦμεν Ἀναρχὸν τὸν Υἱόν σου, καὶ τὸ Πνεῦμα εὐσεβῶς τὸ Πανάγιον, ὡς ἓνα τὰ Τρία φύσει Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς τῆς Τριάδος ὦν, γεγόμενος σὰρξ ὠράθης, οὐ τρέφας Κύριε τὴν Οὐσίαν, οὐδὲ φλέγας τῆς Τεκούσης τὴν ἀφθαρτον γαστέρα, Θεὸς ὦν ὅλος καὶ πῦρ.

Καταβασία.

«**Ε**στερεύθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώθη κέρας μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθροῦ μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθην ἐν σωτηρίῳ σου.»

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Εστηκὼς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ἱεροῦ, μεσαζούσης ἐνθέως τῆς Ἑορτῆς, ὁ διψῶν ἀνέκραξες, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ γὰρ πίνων ἐκ τούτου τοῦ Θεοῦ μου νάματος, ποταμοὺς ἐκ κοιλίας, ἐκρεῖσσει δογμάτων μου· ὅστις δὲ πιστεύει, εἰς ἐμὲ τὸν σταλέντα, ἐκ Θεοῦ Γεννήτορος, μετ' ἐμοῦ δοξασθήσεται, διὰ τοῦτο βοᾷμέν σοι· Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι πλουσίως ἐξέχας τὰ νάματα, τῆς σῆς φιλανθρωπίας τοῖς δούλοις σου.

Δόξα, καὶ νῦν, ὅμοιον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ, καὶ τῆς ζωῆς, ἀναβλύζων τῷ κόσμῳ, πάντας Σωτὴρ, καλεῖς τοῦ ἀρῶσθαι, σωτηρίας τὰ νάματα· τὸν γὰρ θεῖον Νόμον σου, δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ σβεννύει, τῆς πλάνης τοὺς ἄνθρακας· ὅθεν εἰς αἰῶνας, οὐ διψήσει οὐ λήξει, τοῦ κόρου σου Δέσποτα, Βασιλεῦ ἐπουράνιε· διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τὸ κράτος σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.

Ῥδὴ Δε. Ὁ Εἰρμός.

«**Ε**παρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ σταυροῦ τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει σου»

τῆς εικότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. »

Ρήξας θανάτου τὰς πύλας τῇ σῇ δυνάμει, ὁδοὺς ζωῆς ἐγνώρισας τῇ ἀθανασίας· πύλας δὲ διήνοιξας, τοῖς πίστει κραυγάζουσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τὴν μεσότητά τῶν ὅλων, καὶ τέλος ἔχων, καὶ τῆς ἀρχῆς ὡς ἀναρχος περιεδραγμένος, ἔστης ἐν τῷ μέσῳ βοῶν· τῶν θείων θεόφρονες δευτεδωρεῶν ἀπολαύσατε.

Ως Θεὸς καὶ πάντων ἔχων τὴν ἐξουσίαν, ὡς δυνατὸς, τὸ κράτος καθελὼν τοῦ θανάτου, πέμπειν ἐπιγγεῖλω Χριστέ, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ ἐκ Πατρὸς προερχόμενον. Θεοτ.

Νέμεις πλουσίως τὴν χάριν τοῖς σὲ ὑμνοῦσι, καὶ τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα προαιώνιον Λόγον, Μῆτερ ἀπειρόγαμε, πταισμάτων τὴν ἄφραν τούτοις αἰτουμένη, πανάχραντε.

Ἄλλος. Ὁ Προφήτης Ἀβδακούμ.

Εἰ Μεσσίαν δεῖ ἐλθεῖν, ὁ δὲ Μεσσίας Χριστὸς ἐστὶ παράνομοι, τί ἀπιστεῖτε αὐτῷ; Ἰδοὺ παραγέγονε, καὶ μαρτυρεῖ ὅτι αὐτὸς ποιεῖ· τὸ ὕδωρ οἶνον ἐποίησε, Παράλυτον λόγῳ συνέσφιγξε.

Μὴ συνιέντες τὰς Γραφάς, πλανᾶσθε πάντες ὑμεῖς, Ἑβραῖοι ἄνομοι, ὅντως γὰρ ἦλθε Χριστὸς, καὶ πάντα ἐφώτισε, καὶ ἐν ὑμῖν ἔδειξε πολλὰ σημεῖα καὶ τέρατα· καὶ μάτην ἀρνείσθε τὴν ὄντως ζωὴν.

Εν ἔργον ἔδειξαύμιν, καὶ πάντες ἤδη θαυμάζετε, ἀνέκραξε τοῖς

Ἰουδαίοις Χριστὸς· ὑμεῖς περιτέμνετε καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνθρωπον, φηαίν· ἐμοὶ δὲ τί ἐγκαλεῖτε λοιπὸν, ἐγείραντι λόγῳ Παράλυτον.

Εργα ἐποίησα πολλὰ, καὶ διὰ ποῖον ἔργον λιθάζετέ με; τοῖς Ἰουδαίοις Χριστὸς, ἐλέγχων ἀνέκραζεν· ὅτι ἄνθρωπον ὑγιᾶ ὅλον λόγῳ ἐποίησα; μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν ἄνθρωποι.

Εν Ἀποστόλοις ἐνεργῶν, καὶ ἐν Προφήταις αὐτὸς, ἐπαναπαυόμενος μετὰ τοῦ Πνεύματος, τὸ ἀχραντον γέννημα τῆς πατρικῆς φύσεως Χριστέ, τὰ ἔθνη πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν ἀνῆγες διὰ τῶν σημείων σου. Δόξα.

Τριάς ἀμέριστε μονάς, ἀναρχε Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἡ ἐν μονάδι Τριάδι ὁμότης, σύνθρονε, ζωοποιέ, ἁκτιστε Θεέ, σῶζε τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, καὶ ῥύσαι κινδύνων καὶ θλίψεων.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἡ ἐν γαστρὶ σου τὸν Θεὸν ἀπεριγράπτως χωρήσασα, Θεόνυμφε Παρθενομήτορ ἀγνή, μὴ παύσῃ πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως διὰ σοῦ ῥυσθῶμεν τῶν περιστάσεων· πρὸς σὲ γὰρ αἰεὶ καταφεύγομεν. Καταβασία.

Ο Προφήτης Ἀβδακούμ τοῖς νοεροῖς ὀφθαλμοῖς προεώρα, Κύριε, τὴν παρουσίαν σου· διὸ καὶ ἀνέκραζεν· ἀπὸ Θαιμὰν ἤξει ὁ Θεός. Δόξα τῇ δόξῃ σου Χριστέ, δόξα τῇ συγκαταβάσει σου. »

Ῥδὴ Ε. Ὁ Εἰρμός.

« Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν Κόσμον ἐλήλυθας, φῶς Ἅγιον

ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.»

Τῶν θείων ἑορτῶν, τὴν μνηστῆρτα φθάσαντες, τὸ τέλειον τῆς ἐνθέου, ἀρετῆς ἐξασκήσαι, σπουδάζωμεν θεόφρονες.

Ως ὄντως Ἰερὰ, ἡ παροῦσα Πανήγυρις, μεσότητα τῶν μεγίστων ἑορτῶν γὰρ ὀρίζει, καὶ λάμπει ἀμφοτέρωθεν.

Θεοτοκίον.

Νοῦς Ἀρχαγγελικός, οὐκ ἰσχύει νοησαί σου, τὸν ἄφραστον ἐκ Παρθένου, καὶ Πανάχραντον Τόκον, Σωτὴρ μου Πολυέλεε.

Ἄλλος. Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Θαύμασι κατεκόσμησας, τοὺς Ἀποστόλους σου, τέρασιν ἐμεγάλυνας τοὺς Μαθητάς, ἐν παντί τῷ Κόσμῳ, δοξάσας Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ δούς αὐτοῖς τὴν Βασιλείαν σου.

Απαντα κατεφώτισαν, τῆς γῆς τὰ πέρατα, θαύμασι καὶ διδάγμασιν οἱ Μαθηταί, καὶ ποικίλοις τρόποις τὸν λόγον κηρύξαντες, Χριστὲ Σωτὴρ τῆς Βασιλείας σου.

Αἴνεσιν ἀναπέμπομεν, τῇ Βασιλείᾳ σου. ὕμνον σοὶ δὲ προσάγομέν, τῷ δι' ἡμᾶς ἐπὶ γῆς ὁφθέντι, καὶ Κόσμον φωτίσαντι, καὶ τὸν Ἀδὰμ ἀνακαλέσαντι.

Δόξα.

Δόξα σοὶ Πάτερ Ἀγίε, Θεὲ ἀγέννητε. Δόξα σοὶ Λόγε ἄχρονε Μονογενές. Δόξα σοὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Θεῖον καὶ σύνθρονον, καὶ Ὁμοούσιον Πατρὶ καὶ Υἱῷ.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Γέγονεν ἡ κοιλία σου, Ἀγία Τράπεζα, ἔχουσα τὸν Οὐράνιον (ΓΟΜ. Ε')

Ἄρτον, ἐξ οὗ πᾶς ὁ τρώγων οὐ θνήσκει, ὡς ἔφαθες, ὁ τοῦ παντός Θεογεννήτωρ τροφεύς.

Καταβάσι.

«**Κ**ύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰρήνην δὲς ἡμῖν. Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, κτῆσαι ἡμᾶς. Κύριε ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ἀνομάζομεν.»

Ἦδὴ σ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λυθροῦ κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.»

Μεσότης, Πεντηκοστῆς ἐφέστηκε σήμερον, ἐνθεν τοῦ Θεοῦ μὲν Πάσχα, θειοτάτῳ φέγγει καταυγασθεῖτα, ἐκεῖθεν δὲ, τοῦ Παράκλητου λάμπουσα χάριτι.

Ελάλεις, ἐν τῷ ναῷ Χριστέ, παριστάμενος, τῶν Ἰουδαίων τοῖς δῆμοις, τὴν οἰκίαν δόξαν ἀποκαλύπτων· καὶ προφαίνων, τὴν συμφύαν πρὸς τὸν γεννήτορα.

Θεοτοκίον.

Γενοῦ μοι, προστασία καὶ ταῖχος ἀκράδαντον, τῶν κοσμικῶν μεσκανδάλων, λυτρουμένη μόνη Θεογεννήτωρ, καὶ ταῖς θείαις, φωτοχυσίαις καταλαμπρύνουσα.

Ἄλλος. Ὡς ὕδατα θαλάσσης.

Ο πάντα περιέπων τὰ πέρατα, ἀνῆλθες Ἰησοῦ, καὶ ἐδίδασκες, ἐν τῷ ἱερῷ τοῦς ὄχλους, τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης ὡς Ἰωάννης βοᾷ.

Ανέπτηξας τὰ χεῖλη σου Δέσποτα, ἐκήρυξας τῷ κόσμῳ, τὸν ἄχρονον Πατέρα, καὶ τὸ πανάγιον

Πνεῦμα, τὸ συγγενές ἀμφοτέρων φυλάττων, καὶ μετὰ σάρκωσιν.

Τὸ ἔργον τοῦ Πατρὸς ἐτελείωσας, τοῖς ἔργοις ἐπιστώσω τοὺς λόγους σου, ἴασεις τελῶν Σωτῆρ καὶ σμεῖα, Παράλυτον ἀνορθῶν, λεπρούς καθαίρων, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνίσπῶν.

Ὁ ἀναρχὸς Υἱὸς, ἀρχὴ γέγονε, λαβὼν τὸ καθ' ἡμᾶς, ἐνηνθρώπησε· καὶ μέσον τῆς ἐορτῆς ἐδίδασκε λέγων. Προσδράμετε τῇ πηγῇ τῇ ἀεννάῳ, ζῶν ἀρύσασθαι.

Δόξα.

Τὴν μίαν ἐν Τριάδι Θεότητα, οὐσίαν τρισυπόστατον ἀκτιστον, ἀμέριστον πάντες, δοξολογοῦμεν, Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὡς τρία οὖσαν καὶ ἐν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὕμνουμέν σε, Παρθένον καὶ Μητέρα δοξάζομεν, σὲ μόνην ἁγνὴν, θεόνυμφε Κόρη· ἐκ σοῦ γὰρ ὄντως Θεὸς ἐσαρκώθη, ζωοποιήσας ἡμᾶς.

Καταβασία.

«Ὡς ὕδατα θαλάσσης φιλάνθρωπε, τὰ κύματα τοῦ βίου χεῖμαζέι με· διδὼ, ὡς Ἰωνᾶς, σοὶ κραυγάζω Λόγε. Ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου εὐσπλαγχνε Κύριε.»

Κοντάκιον. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἐορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούσης, ὁ τῶν ἀπάντων ποιητῆς καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόντας ἔλεγες Χριστέ ὁ Θεός· Δεῦτε καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ἀθανασίας· ὁθεν σοὶ προσπίπτομεν, καὶ πιστῶς ἐκδοῶμεν· Ταύς οἰκτιρμούς σου

δώρησαι ἡμῖν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν χερσωθεῖσάν μου ψυχὴν, πταισμάτων ἀνομίαις, ῥοαῖς τῶν σῶν αἱμάτων κατάρδευσον, καὶ δεῖξον καρποφόρον ἀρεταῖς· σὺ γὰρ ἔφης πᾶσι, τοῦ προσέρχεσθαι πρὸς σέ, Λόγε Θεοῦ πανάγιε, καὶ ὕδωρ ἀφθαρσίας ἀρύεσθαι, ζῶν τε καὶ καθαῖρον ἁμαρτίας, τῶν ὑμνούντων τὴν ἐνδοξὸν καὶ θείαν σου ἔγερσιν, παρέχων ἀγαθὲ, τὴν ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐνεχθεῖσαν ἀληθῶς τοῖς Μαθηταῖς σου, Πνεύματος ἰσχύν, τοῖς σέ Θεὸν γινώσκουσι· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ Τετάρτῃ τοῦ Παραλύτου, τὴν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ἐορταζόμεν ἐορτήν.

Στίχοι.

Ἐς ὧς διδάσκει τῆς ἐορτῆς ἐν μέσῳ, Χριστὸς Μεσσίας τῶν διδασκάλων μέσον.

Τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Ε**ν τῇ χαρίνῳ, Ἀβρααμίαι· Παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μαῖλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἰ ἐν τῷ Ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.»

Ἰσχύϊ Σῶτερ, τὴν τοῦ θανάτου λύσας δύναμιν, τρίβον τῆς ζωῆς ἐγνώρισας τοῖς θνητοῖς· εὐχαρίστως σοὶ κραυγάζουσιν· Εὐλογημένος εἰ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Σάρκα φοροῦντα, θεοαπέννοι οὐκ ἐπέγνωσαν, δῆμοι τῶν Ἑβραίων·

ων Λόγε σε τοῦ Θεοῦ· ἀλλ' ἡμεῖς σοι ἀναμείπομεν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου, ἡγιασμένον θείον σκῆνωμα, Χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις Πανάμωμε Δέσποινα.

Ἄλλος. Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμιнос.

Σαρχικῶς ἐκοπίσας, ἡ ἀνάπαυσις πάντων· ἐκουσίως ἐδίψησας ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων· τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, ὕδωρ τὸ ζῶν, Ἰησοῦ ἐπαγγελιάμενος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, γυναικί προσωμίλει· διελέγχων τὴν ἀνοίαν, τῶν ἀνόμων Ἑβραίων, ἡ μὲν γὰρ ἐπίστευσεν, Υἱόν σε εἶναι Θεοῦ, οἱ δὲ ἠρνήσαντο.

Υδωρ ζῶν τὸ ἀλλόμενον ὕδωρ, ἀθανασίας, ἡ πηγὴ ἡ αἰζώως, παρέχειν ἐπηγγειλῶ, τοῖς πιστεῖ τὸ Πνεῦμά σου, προσδεχομένοις Σωτῆρ, τὸ προῖόν ἐκ Πατρὸς.

Πέντε ἄρτοις ἐξέθρεψας, χιλιάδας πεινώντων, καὶ τοῦ κόρου τὰ λείψανα, εἰς ἄλλας μυριάδας, Σωτῆρ ἐπερίσσευσας, δεικνὺς τὴν δόξαν σου, τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς.

Ο ἐσθίων τὸν Ἄρτον σου, ζῆσεται αἰωνίως, καὶ ὁ πίνων τὸ Αἶμά σου, ἐν σοὶ μένει Σωτῆρ μου· καὶ σὺ ἐν αὐτῷ μένεις, καὶ ἀναστήσεις αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ῥοπῇ.

Εθαυμάστωσας Δέσποτα, τὴν σὴν Οἰκονομίαν, πιστωσάμενος θαύμασι, τὴν θείαν ἐξουσίαν· τὰς

νόσους ἀπῆλσας, νεκροὺς ἀνέστησας, τυφλοὺς ἐφώτισας ὡς Θεός.

Τοὺς λεπροὺς ἐκαθάρισας, τοὺς χωλοὺς ἀνωρθώσας, παραλύτους συνέσφιγγας, αἰμόρρουν θεραπεύσας· ἐπέξουσας πέλαγος, δεικνὺς τὴν δόξαν σου, τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς.

Δόξα.

Προσκυνοῦμέν σου Κύριε, τὸν ἄχραντον Πατέρα, καὶ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, ἦν τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις, Θεὸς ὢν διένεμας, ἐξαποστέλλων αὐτοῖς ἐπὶ τὸ κήρυγμα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Εν γαστρὶ σου ἐχώρησας, τὸν ἄχωρητον Λόγον· ἐκ μαζῶν σου ἐθήλσας, τοῦ κόσμου τὸν τροφέα ἀγκάλαις ἐβάστασας, τὸν παροχέα ἡμῶν, Θεογεννητὸρ ἀγνή.

Καταβασία.

Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμιнос, πυρὶ φλογιζομένη, ἐδροσίζετο Πνεύματι, Θεοῦ ἐπιστασίᾳ· οἱ παῖδες ὑπέφαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἐφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἐσέσσαν, ἀρετὴν περιώσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταὶ παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Βραῖος ἐκ τάφου ἀναστὰς, τῇ σῆς Θεότητος δόξῃ κοσμούμενος, τοῖς Ἀποστόλοις σου Κύριε, ἐπέφανης τὴν τοῦ Πνεύματος ἐπαγγελιολόγος αὐτοῖς, πέμπειν ἐνέρ-

γειαυ, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νεκρώσας τὸν ἄδην ὡς Θεός, Ζωαρχικώτατε, πᾶσιν ἐπήγασας, ζωὴν αἰώνιον· ἦν περ νῦν, εἰκονίζουσι φανότατα, τῶν λαμπροφύρων ἡμερῶν τούτων αἱ χάριτες, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ακτίνας ὡς "Ἡλιος Χριστέ, Δικαιοσύνης φανείς, Κόσμῳ ἀπέστειλας, τοὺς Ἀποστόλους σου ῥέροντας, σὲ τὸ φῶς τὸ ἀκατάληπτον, καὶ τῆς ἀγνοίας τὴν ἀχλὺν ἀποδιώκοντας, καὶ βοῶντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ νῦν ἐξέλιπε σαρῶς ἐκ τῆς Ἰούδα φυλῆς, ἀρχῶν ἡγούμενος· σὺ γὰρ πανάμωμος τέτοκας, τὰ αὐτῷ πρὶν ἀποκείμενα, τὴν προσδοκίαν τῶν ἐθνῶν, Χριστὸν, ᾧ ψάλλομεν. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἄλλος. Ἄγγελοι καὶ οὐρανοί.

Δεῦτε ἴδετε λαοὶ τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἀνυμνούμενον, ὑπὸ λαῶν ἀνόμων βλασφημούμενον· καὶ ἰδόντες ὑμνεῖτε, τὸν ἐν Προφήταις Μεσσίαν προῤῥηθέντα.

Σὺ εἰ ὄντως ὁ Χριστός, ὁ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον προερχόμενος, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, καὶ ἡ ἄφεσις τῶν πατρίων σφαλμάτων· σὺ ἡ ὄντως ζωὴ τῶν σοὶ πεπιστευκότων.

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐορτῆς μεσούσης, καθὼς γέγραπται, τῷ ἱερῷ ἐπέστη καὶ ἐδίδασκεν. "Οτι

ὄντως αὐτὸς ἦν, ὁ Μεσσίας Χριστός, δι' οὗ ἡ σωτηρία.

Εν τοῖς Σάββασι Χριστός, καὶ ἐν ἡμέραις ὅλαις ἐπεδείκνυτο, τῶν σημειῶν ἔργα ἐξιῶμενος, τοὺς ἐν νόσοις ποικίλαις· ἀλλ' ὁ πλάτης λαός, θυμῷ ἐνεχοτεῖτο.

Τὸν Παράλυτον, φησί, τὸν δεχρόνοις πλείστοις κατακείμενον, ἐν τῷ Σαββάτῳ οὗτος ἐθεράπευσε, καὶ παρέβη, τὸν νόμον, Ἰουδαῖοι Χριστῷ, πικρῶς ἐλοιδόρουντο.

Οὐ Μωσῆς ὑμῖν, φησί, τὸν νόμον δούς, κελεύει περιτέμνεσθαι; καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνδρα περιτέμνετε, ἵνα μήπως ὁ νόμος τῶν πατέρων λυθῇ, Χριστὸς τοῖς Ἰουδαίοις.

Οἱ ἀγνώμονες παντὶ, οἱ ἐν ἐρήμῳ πάλαι παροικήσαντες, τὸν εὐεργέτην φθόνῳ κατενέσκηπτον· βλασφημοῦντες, κινοῦντες τὰς ἀδίκους γλώσσας, κενὰ προσμελετῶντες.

Δόξα.

Εἰς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὗ τοῦ Πατρὸς ἐκσάντος εἰς υἰότητα, αὐτὸς δὲ Υἱὸς τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ ἅμῳ, φῶς Θεὸν τὰ τρία, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Πῶς ἐγέννησας, εἰπέ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχράντως προσκλάμψαντα, καὶ σὺν ἁγίῳ Πνεύματι ὑμνούμενον; ἡ ὡς οἶδεν ὁ μόνος, εὐδοκήσας ἐκ σοῦ τεχθῆναι Θεοτόκε.

Καταβασία.

« Ἀγγελοι καὶ οὐρανοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἐποχούμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. »

ἢ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογείται.

Ἦδη θ'. Ὁ Εἰρμός.

« Αἰθεός ἀχειρότητος ὄρους
ἐξ ἀλαφεύτου σου Παρθένε, ἀκρο-
γωνιαῖος ἐτμήθη Χριστός, συνά-
ψας τὰς διεσπῶσας φύσεις· διὸ ἐ-
παγαλλόμενοι σὲ Θεοτόκε μεγα-
λύνομεν.

Νέαν καὶ καινὴν πολιτείαν,
παρὰ Χριστοῦ μεμαθηκότες, ταύ-
την μέχρι τέλους φυλάττειν, δια-
φερόντως πάντες σπουδάσωμεν·
ὅπως ἁγίου Πνεύματος τὴν πα-
ρουσίαν ἀπολαύσωμεν.

Σὺ μου τὸ θνητὸν Ζωοδότα,
περιβολὴν ἀθανασίας καὶ τῆς ἀ-
φθαρσίας τὴν χάριν ἐνδύσας Σω-
τερ συνεξάνεστησας, καὶ τῷ Πα-
τρὶ προσήγαγες, τὸν χρόνιον μου
λύσας πόλεμον.

Εἰς τὴν ἐπουράνιον πάλιν δια-
γωγὴν ἀνακληθέντες, τῇ τῆς με-
σιτείας δυνάμει τοῦ κενωθέντος
μέχρι καὶ δούλου μορφῆς, καὶ ἡ-
μᾶς ἀνυψώσαντος, τοῦτον ἀξίως
μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ῥίζαν πηγὴν καὶ αἰτίαν
τῆς ἀφθαρσίας σε Παρθένε, πάν-
τες οἱ πιστοὶ πεπεισμένοι, ταῖς
εὐφημίαις καταγεραίραμεν· σὺ γὰρ
τὴν ἐνυπόστατον ἀθανασίαν, ἡ-
μῖν ἐβλύσας.

Ἄλλος. Ἀλλότριον τῶν μητέρων.

Τῆς εορτῆς μεσαζούσης τῶν
Ἰουδαίων, ἀνῆλθες ὁ Σωτὴρ μου
ἐπὶ τὸ ἱερόν σου, καὶ ἐδίδασκες
πάντας· ἐθαύμαζον δὲ Ἰουδαῖοι,
καὶ πόθεν οὗτος οἶδε γράμματα,
μὴ μεμαθηκώς; ἔλεγον.

Ἰάματα χαρισμάτων ὁ λυτρω-
τῆς μου πηγάζων, ἐπετέλει τέρατα
καὶ σημεῖα, φυγαδεύων τὰς νό-
σους, ἰώμενος τοὺς ἀσθενούντας·
ἀλλ' Ἰουδαῖοι ἐξεμαίνοντο, τῷ
πλήθει τῶν θαυμάτων αὐτοῦ.

Τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους ὁ λυ-
τρωτῆς μου, ἐλέγχων ἀνέβόα.
Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν
δικαίαν κρίσιν κρίνετε· καὶ γὰρ ὁ
νόμος καὶ ἐν Σαββάτῳ περιτέμνε-
σθαι κελεύει πάντα ἄνθρωπον.

Τὰ μείζονα τῶν θαυμάτων
τοῖς Μαθηταῖς σου, Σωτὴρ, ὡς ἐ-
πηγγείλω παρέσχες, ἀποστείλας
εἰς τὰ ἔθνη κηρύξαι τὴν δοξαν
σου· οἱ δὲ τῷ κόσμῳ, ἐκήρυττόν
σου τὴν Ἀνάστασιν, τὴν χάριν
καὶ τὴν σάρκωσιν.

Εἰ ἄνθρωπον περιτέμνετε ἐν
Σαββάτῳ, μήπως λυθῇ ὁ νόμος,
νῦν ἐμοὶ τί χολᾶτε, ὅτι ἄνθρωπον
ὅλον ἐποίησα ὑγιὴ λόγῳ; κατὰ
τὴν σάρκα ὑμεῖς κρίνετε, φησὶ,
τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός.

Ὁ τὴν ξηρὰν θεραπεύσας χεῖρα
τῷ λόγῳ, τὴν ξηρανθεῖσαν πάλαι
γῆν τῆς ἐμῆς καρδίας, ἰασάμενος
Λόγε, ἀνάδειξόν με καρποφόρον,
ἵνα ἐργάσωμαι καὶ γὰρ Σωτὴρ, καρ-
ποὺς ἐν μετανοίᾳ θερμῇ.

Ἀεπρώσάν μου τὴν καρδίαν ἀ-
ποκαθάρας, καὶ τῆς ψυχῆς μου
Λόγε τὰ ὄμματα φωτίσας, ἐπὶ
κλίνης ὀδύνης μου, κείμενον ἀν-
όρθωσόν με, ὡς τὸν Παράλυτον ἀ-
νέστησας, ἐν κλίνῃ κατακείμενον.

Δόξα.

Ἀλλότριον τοῖς ἀνόμοις ἐστὶ
τὸ σέβειν, τὴν ἀναρχον Τριάδα·

Πατέρα καὶ Υἱόν τε, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἀκτιστον παντοκρατορίαν, δι' ἧς ὁ σύμπας κόσμος ἡδράσκει, τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτῆς. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Εχώρησας ἐν γαστρί σου, Παρθενομήτορ, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν Ζωοδότην, ὃν ὕμνεῖ πᾶσα κτίσις, καὶ τρέμουσιν οἱ ἄνω θρόνοι. Αὐτὸν δυσώπει παμμακάριστε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καταβασία.

« **Α**λλότριον τῶν μητέρων ἡ παρθενία, καὶ ξένον ταῖς παρθένοις ἡ παιδοποιία· ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε, ἀμφοτέρω ὡκονομήθῃ· διό σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀπαύστως μακαρίζομεν. »

Ἐξαποστειλῆριον.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ο τὸν κρατῆρα ἔχων, τῶν ἀκινώτων δωρεῶν, δός μοι ἀρύσασθαι ὕδωρ, εἰς ἀφεσιν ἁμαρτιῶν, ὅτι συνέχομαι διψῇ, εὐσπλαγχνε μόνε οἰκτίρμων. Δίς.

Εἰς τοὺς Αἰνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια.

Ἦχ. δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Η σοφία καὶ δύναμις, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, Λόγος ὁ αἰδίδιος καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐν ἱερῷ παρεγένετο, σαρκὶ καὶ ἐδίδασκεν, Ἰουδαίων τοὺς λαοὺς, τοὺς δεινοὺς καὶ ἀγνώμονας, καὶ ἐθαύμαζον, τῆς σοφίας τὸν πλοῦτον, ἐκδοῶντες. Πόθεν γράμματα γινώσκει, παρ' οὐδενός, μὴ μεμαθηγώς; Δίς.

Γραμματεῖς ἐπεσώμιζεν, Ἰουδαίους διήλεγχεν, ὁ Μεσσίας Κύ-

ριος, ἐκδοῶν αὐτοῖς. Μὴ τὴν κατ' ὄψιν παράνομοι, ὡς ἄδικοι κρίνετε· ἐν Σαββάτῳ γὰρ ἐγὼ, τὸν Παράλυτον ἡγείρα· ὅθεν Κύριος τοῦ Σαββάτου ὑπάρχω καὶ τοῦ νόμου· τί ζητεῖτέ με φονεῦσαι, τὸν τοῦς θανόντας ἐγείραντα;

Μωσῆς ἐλίθασαν, οἱ δεινοὶ καὶ παράνομοι, Ἰουδαίων σύστημα τὸ ἀχάριστον· τὸν Ἡσαΐαν δὲ ἐπρίσαν, ξυλίνῳ ἐν πρίονι· ἐν βορβόρῳ τὸν σοφὸν Ἰερεμίαν ἐνέβαλον· τὸν δὲ Κύριον, ἐν Σταυρῷ ἀνυψοῦντες ἐπεβόων· τὸν ναδὸν ὁ καταλύων, σῶσον σαυτὸν, καὶ πιστεύσομεν.

Δόξα καὶ νῦν, Ἦχος δ'.

Ἀνατολίου.

Φωτισθέντες ἀδελφοί, τῇ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ φθάσαντες τὸ μέσον τῆς ἑορτῆς τῆς δεσποτικῆς, γηνησίως φυλάξωμεν τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ· ἵνα ἄξιοι γενώμεθα καὶ τὴν Ἀνάληψιν ἑορτάσαι, καὶ τῆς παρουσίας τυχεῖν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

—ο—

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς ἑορτῆς Ὡδὴ Γ' καὶ ε'.

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον, Ἦχος γ'.

Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχύς αὐτοῦ.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ὅτι ἀγαθός.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων,

Τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, κατέφυγον οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὰς πόλεις τῆς Συκαρίας, Λύστραν, καὶ Δέρβην, καὶ

τὴν περίχωρον, καὶ οἱ ἦσαν εὐαγγελιζόμενοι. Καὶ τις ἀνὴρ ἐν Λύστραις ἀδύνατος τοῖς ποσὶν ἐκάθητο, χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων, ὃς οὐδέποτε περιεπεπατήκει. Οὗτος ἤκουε τοῦ Παύλου λαλοῦντος, ὃς ἀτενίσας αὐτῷ, καὶ ἰδὼν ὅτι πίστιν ἔχει τοῦ σωθῆναι, εἶπε μεγάλην τῇ φωνῇ. Ἀνάστηθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου ὀρθός. Καὶ ἤλλετο, καὶ περιεπάτει. Οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες ὃ ἐποίησεν ὁ Παῦλος, ἐπῆραν τὴν φωνὴν αὐτῶν Λυκαονιστὶ λέγοντες. Οἱ Θεοὶ ὁμοιωθέντες ἀνθρώποις, κατέβησαν πρὸς ἡμᾶς· ἐκάλουν τε τὸν μὲν Βαρνάβαν Δία, τὸν δὲ Παῦλον Ἑρμῆν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦν ὁ ἡγούμενος τοῦ λόγου. Ὁ δὲ ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ ὄντος πρὸ τῆς πόλεως αὐτῶν, ταύρους καὶ στέμματα ἐπὶ τοὺς πυλῶνας ἐνέγκας, σὺν τοῖς ὄχλοις ἤθελε θύειν. Ἀκούσαντες δὲ οἱ Ἀπόστολοι Βαρνάβας καὶ Παῦλος, διέβρῃξαν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ εἰσεπήδησαν εἰς τὸν ὄχλον κράζοντες, καὶ λέγοντες, Ἄνδρες, τί ταῦτα ποιεῖτε; καὶ ἡμεῖς ὁμοιοπαθεῖς ἐσμεν ὑμῖν ἄνθρωποι, εὐαγγελιζόμενοι ὑμᾶς ἀπὸ τούτων τῶν ματαίων ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα, ὃς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς. Ὡς ἐν ταῖς παρρησιάζουσιν γενεαῖς, εἶπεν πάντα τὰ ἔθνη πορεύεσθαι ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν. Καὶ τοι γε οὐκ ἀμαρτυροῦν ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ἀγαθοποιῶν, οὐρανόθεν ἡμῖν ὑετοὺς διδοὺς καὶ καιραὺς καρποφόρους, ἐμπιπλὼν τροφῆς καὶ εὐφροσύνης τὰς καρδίας ἡμῶν. Καὶ ταῦτα λέγοντες, μόλις κατέπαυσαν τοὺς ὄχλους τοῦ μὴ θύειν αὐτοῖς.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῆς ἑορτῆς μεσομένης, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ ἐδίδασκε, καὶ θαυμάζον οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες.

Κοινωνικόν.

Ὁ πρῶγων μου τὴν σάρκα, καὶ πίνων μου τὸ Αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ, εἶπεν ὁ Κύριος.

Ἐορτάζεται δὲ ἡ ἑορτὴ αὕτη, ἡμέρας ἡ.

Τῆς ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στεχηρά προσόμοια τῆς ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Προκαταλύσας τὸ κράτος τοῦ θανάτου, Χριστέ τῷ θανάτῳ σου, ζωὴν παρέσχες βροτοῖς, ἐν τῇ ἐνδοξῇ ἐγέρσει σου, συνεξεγείρας, γένος ἀνθρώπων τῇ καταβάσει σου. Ὅθεν χαριστήριον, αἰνὸν σοι ᾄδομεν, τὴν ἑορτὴν ἑορτάζοντες, τῆς τριημέρου, καὶ λαμπροφόρου σου Ἀναστάσεως, ἐν ἣ τὸ μέσον, τῶν πανσέπτων νῦν ἡμερῶν, ἡμῖν πάσιν ἐπέλαμψεν, Ἰησοῦ ζωοδότα, εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πρὸ τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου καὶ τοῦ πάθους, θαυμάτων τὰ ἐνδοξα, ἐπιτελῶν τοῖς λαοῖς, τῆς ἑορτῆς, καθὼς γέγραπται, ἐν μέσῳ ἔσθης, τῆς νομικῆς Χριστέ Παντοδύναμι, καὶ πᾶσιν ἐδόξασας. Εἴ τις διψᾷ, πρὸς ἐμὲ, αὐτομολαίτω, καὶ ὕδατος, τοῦ θείου πόμα, ἀπαντλήσάτω καὶ ζωῆς νάματα· ὕδωρ ζωῆς γὰρ καὶ δυνάμειος, καὶ σοφίας ἐγὼ πᾶσι δίδωμι, ὅτι θέλω ἀνθρώποις, ὁμοιωθῆναι ὡς φιλόανθρωπος.

Ὡς ἐπὶ κλίνης με κείμενον δυνάμεις, Χριστέ πολυέλεε, τῶν ἐκκλησιῶν μου, καὶ παρσιμένων

τοῖς μέλεσιν, ὡς διὰ μέγα, φι-
λανθρωπίας πέλαγος ἄνθρωπος,
βελήσει γενόμενος, νῦν ἀοράτως
με, ὡς τὸν Παράλυτον ἔγειρον,
καὶ τρίβους θείας, τῶν ἐντολῶν
σου τρέχειν εὐόδωσον, ὁ πρὸ τοῦ
πάθους, τοῖς λαοῖς Σωτὴρ, τῶν
Ἑβραίων θαυμάτων τοῖς πλήθεσι,
παριστάμενος ὅτι, Θεὸς ὢν, βου-
λήσει πάσχεις σαρκί.

Εἶτα τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος β'.

Οτε παρεγένου ἐν ἱερῷ, Χριστέ
ὁ Θεός, μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, τότε
τοῖς λαοῖς ἐδίδασκες βοῶν. Ὁ πι-
στεύων εἰς ἐμέ, καὶ ἀποθάνη ζή-
σεται. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι διεπρίοντο,
μετὰ τῶν Φαρισαίων, καὶ Σαδδου-
καίων καὶ Γραμματέων, λέγοντες.
Τίς ἐστὶν οὗτος, ὃς λαλεῖ βλασ-
φημίας; μὴ λογιζόμενοι, ὅτι αὐ-
τὸν ὑπάρχεις ὁ πρὸ πάντων αἰώνων,
σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι δοξαζό-
μενος, Θεὸς ἡμῶν· δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωή-
χου ἦχος γ'. Αναστάσιμον.

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυ-
ρώσας τὸ ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ
τῆς σῆς ἀναστάσεως, φαιδρύνας
τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν
ἐσπερινὸν ὕμνον, φιλάνθρωπε.

Ἀποστολικόν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ
εὐαγγέλιος ὑμῶν, ἅγιοι Ἀπόστολοι·
εἰδῶλων πλάνην ἐλύσατε, θεογνω-
σίαν κηρύξαντες· οὗτος ὁ καλὸς
ἀγὼν ὑμῶν ὑπάρχει μακάριοι· διὸ
ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν ὑμῶν
τὰ μνημόσυνα.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, πίστι
στηριχθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες,
τῇ ἀγάπῃ τοῦ Σταυροῦ σου ψυχι-
κῶς ἐνωθέντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν
τυραννίδα ἔλυσαν· καὶ τυχόντες
τῶν στεφάνων, μετὰ τῶν ἀσωμά-
των πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. ἦχος γ'. Γερμανοῦ.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, δοξά-
ζομεν τὸν ἐν μέσῳ τῆς γῆς, σω-
τηρίαν ἐργασάμενον· μέσον μὲν
ἄνθρωπος, ἡ ζωὴ ἐν ξύλῳ ἐκρέ-
ματο· καὶ τῷ μὲν βλασφημοῦντι
ἐσιώπα, τῷ δὲ πιστεύοντι ἐβόα.
Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσθ' ἐν τῷ Πα-
ραδείσῳ. Κατῆλθεν ἐν τάφῳ, ἐσ-
κύλευσε τὸν ἄδην, καὶ ἀνέστη τρι-
ήμερος, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς.

Τὸ αὐτὸ λέγομεν καὶ εἰς τὸ, Θεὸς
Κύριος, μέχρι τῆς ἀποδόσεως τῆς πα-
ρούσης ἑορτῆς.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤΗ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχο-
λογ. Καθίσμ. τῆς Ὀκτωήχου, ἦχος γ'.
Αναστάσιμον.

Τὴν ὑπαιότητα τῆς παρθενίας σου.

Πάντα ἀνθρώπινα καταδεξά-
μενος, πάντα ἡμέτερα οἰκειωσά-
μενος, προσήλωθῃς ἐν Σταυρῷ
ῥυδόκῃσας ποιητά μου· θάνατον
ἐλόμενος, ὑπομείναι ὡς ἄνθρωπος,
ἵνα τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ θανάτου
λυτρώσῃ ὡς Θεός· διὸ ὡς ζωοδό-
τη βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστέ τῇ
Ἀναστάσει σου.

Ἀποστολικόν.

Τῶν Ἀποστόλων σου τὴν μνή-
μην Κύριε, ὑπερεφαιδρυνας, ὡς
παντοδύναμος· ὅτι ἐνίσχυσας αὐ-
τούς, τὰ πάθη σου μιμήσασθαι·
ἐνίκησαν ἀνδρείως γὰρ, τοῦ Βε-
λίας τὴν δύναμιν· ὅθεν καὶ ἀπέ-
λαβον, ἱαμάτων χαρίσματα. Αὐ-
τῶν ταῖς ἱκεσίαις φιλόνητο, εἰ-
ρήνην παράσχου τῷ λαῷ σου.

Μαρτυρικόν.

Θωρακισάμενοι τὴν πανοπλίαν
Χριστοῦ, καὶ ἐνδυσάμενοι ὅπλα
τῆς πίστεως, τὰς παρατάξεις τοῦ
ἐχθροῦ, ἀνδρικῶς κατεβάλετε προ-
θύμως τῇ ἐλπίδι γὰρ, τῆς ζωῆς
ὑπεμείνατε, πάσας τῶν τυράννων
πρὶν, ἀπειλὰς τε καὶ μάστιγας·
διὸ καὶ τοὺς στεφάνους ἐδέξασθε,
Μάρτυρες Χριστοῦ καρτεροψυχοί.

Θεοτοκίον.

Προφῆται προεκήρυξαν, Ἀπό-
στολοι ἐδίδαξαν, Μάρτυρες ὡμο-
λόγησαν, καὶ ἡμεῖς ἐπιστεύσαμεν,
Θεοτόκον σε κυρίως ὑπάρχουσιν·
διὸ καὶ μεγαλύνομεν τὸν τόκον
σου τὸν ἄφραστον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Καθ. τῆς ἑορτῆς.
ἤχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Εσθηκῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱε-
ροῦ, μεσαζούσης ἐνθέως τῆς ἑορ-
τῆς. Ὁ διψῶν, ἀνέκραξες, ἐρχέ-
σθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ γὰρ
πίνων ἐκ τούτου, τοῦ θείου μου
νάματος, ποταμοὺς ἐκ κοιλίας ἐκ-
ρεῦσει δαγμάτων μου· ὅς τις δὲ
πιστεύει, εἰς ἐμὲ τὸν σταλέντα,
ἐκ θείου γεννήτορος, μετ' ἐμοῦ δο-
ξασθήσεται· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι.
Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι πλου-

(TOM. E')

σίως ἐξέχεας τὰ νάματα, τῆς σῆς
φιλανθρωπίας τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεα-
σάμενοι. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες ὁ τοῦ δ'.
τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρημῶν, εἰς ἡ. καὶ
τοῦ Μηναίου, εἰς δ. Κοντάκιον καὶ
Εὐκτατοειδίον τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στιχ. δ'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

ἤχος γ'. Αναστάσιμον.

Εν τῷ φωτί σου Δέσποτα, ὁ-
ψόμεθα φῶς φιλόνητο· ἀνέτης
γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ
γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος,
ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ τὸν
μόνον ἀναμάρτητον· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δίς.

Ἀποστολικόν.

Τὰς τοῦ Χριστοῦ παραγγελίας,
ἀμέμπτως φυλάξαντες, ἅγιοι Ἀ-
πόστολοι, δωρεὰν ἐλάβετε, δωρε-
ὰν παρέχετε, ἱατρούοντες τὰ πά-
θη τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων
ἡμῶν· διὸ ἔχοντες παρρησίαν, αὐ-
τὸν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Ως φωστῆρες ἐν κόσμῳ λάμ-
πετε, καὶ μετὰ θάνατον, ἅγιοι
Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν
ἀγωνισάμενοι· διὸ ἔχοντες παρ-
ρησίαν, Χριστὸν ἱκετεύσατε, ἐλεη-
θῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου
Σταυροῦ, τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης, ἐν
τῷ ἱερῷ ἀνῆλθες, Ἰουδαίους παρ-
ρησίᾳ διδάσκων, τὰ Μωσέως, καὶ
ἐν νόμῳ διὰ σοῦ νομοθετηθέντα·
ἐκπληττόμενοι δὲ Χριστέ, τῆς σῆς

σοφίας καὶ ἀφραστον μυστήριον, τὴν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν ἑαυτοῖς φθόνῳ ἐμελέτων. Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, σὲ τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχ. προσόμ. τῆς Ἑορτῆς ἤχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Μέγας εἶ Βασιλεῦ, καὶ μέγα σου τὸ κράτος· μεγάλως γὰρ πτωχεύσας, μεγάλων χαρισμάτων τὴν οἰκουμένην ἐπλησας.

Στ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Ἔστης ἐν τῷ ναῷ, ἐκβλύζων σου τὰ ρεῖθρα, τῆς ἐορτῆς μεσοῦσης, καὶ ἄρδων τοὺς διψῶντας, τὴν θείαν χάριν εὐσπλαγχνε.

Στ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σῶσαι με βουληθεῖς, σαρκούσαι παραδόξως, ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, καὶ μέσον τοῦ ναοῦ σου, τὴν χάριν μοι ἐπήγγασας.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Ἰωάννου μοναχοῦ.

Μεσοῦσης τῆς ἐορτῆς πρὸ τοῦ πάθους, καὶ τῆς ἐνδόξου ἀναστάσεώς σου Κύριε, ἧς διδάσκων ἀγαθὲ ἐν τῷ ἱερῷ, τοὺς ἀπειθοῦντας Ἰουδαίους, καὶ Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν πρὸς αὐτούς. Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω, πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, ὕδατος ζωῆς Πνεύματος θείου, ποταμοὶ ρεῦσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ. Ὁ τῆς ἀρρήτου σοφίας τῆς σῆς συνέσεως! Ὁ τὰ πάντα πληρῶν Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὴν Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

ᾤφθης φωτοφανῆς καὶ τερπνῆ, τῆς τοῦ Σωτῆρος Ἀναστάσεως σήμερον, Μεσοῦσης ἡ παναγία, ὡς μεσημβρία παιδρά, φρυκτωροῦσα Κόσμον θείαις χάρισι, Χριστοῦ τῆς Ἑγέρσεως, λαμπροδουχοῦσα τεράστια· τῆς ἀφθαρσίας, ἀπατρύπτει τὰ σύμβολα, καὶ προδείκνυσι, τὴν εἰς ὕψος Ἀνάληψιν· φαίνει τὴν πολυέραστον, τοῦ Πνεύματος ἔλευσιν, Πεντηκοστῆς τῆς πανσέπτου, τὴν λαμπροτάτην πανήγυριν· διὸ καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξης ὡς θεϊκῆς ποταμὸς, τῆς Ἑορτῆς νῦν μεσαζούσης ὁ Κύριος, τὰ ρεῖθρα τῆς εὐσπλαγχνίας πᾶσι παρέχων βοᾷ· Οἱ διψῶντες δεῦτε καὶ ἀρύσασθε· Πηγὴ συμπαθείας γὰρ, καὶ ἔλεους τὸ πέλαγος, αὐτὸς ὑπάρχων, βρούει Κόσμῳ τὴν ἄρεσιν· πλύνει πταίσματα καὶ καθαίρει νοσήματα· σώζει τοὺς τὴν Ἀνάστασιν, αὐτοῦ ἐορτάζοντας· σκέπει τοὺς πόθῳ τιμῶντας, τὴν μετὰ δόξης Ἀνάληψιν, αὐτοῦ καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Μέσον τοῦ Ἱεροῦ ἐστηκώς, ὁ Ἀπερίγραπτος Θεὸς τε καὶ Κύριος Θεὸς γὰρ ὑπῆρχε φύσει, καὶ δι' ἡμᾶς βροτωφείς, περιγεγραμμένος ὥφθη σώματι, τοῖς πᾶσιν ἀνέβλυζε, τὰ ζωήρρυτα ῥήματα, τοῖς πᾶσι λέγων, τὰς ψυχὰς ἐκκαθάρετε, καὶ τοῦ καύσωνος, τῶν

παθῶν ἀναψύξατε· μή τις ἀποστε-
ρήσαιο, τῆς πόσεως ἀνθρώποι·
θείαν γὰρ χάριν δωροῦμαι, τῆς ἀ-
θανάτου καὶ κρείττονος· καὶ τῆς
Βασιλείας, συμμεθέξει μοι τῷ Κτί-
στη, καὶ δοξαζήσεται.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἡχος πλ. β'.

Τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης τῆς σῆς. α. 107.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὁκ-
τωήχου ἡχος γ'. Σταυρώσιμον.

Ξύλον παρακοῆς τῷ Κόσμῳ
θάνατον ἐβλάστησε, τὸ δὲ ξύλον
τοῦ σταυροῦ, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν,
διό σε προσκυνούμεν, τὸν σταυρω-
θέντα Κύριον· σημειωθῆτω ἐφ' ἡ-
μᾶς, τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου
Κύριε.

Ἀναστάσιμον.

Στ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Τῷ σὺ Σταυρῷ, Χριστέ Σωτήρ,
θανάτου κράτος λέλυται, καὶ δια-
βόλου ἡ πλάνη κατήργηται· γένος
δὲ ἀνθρώπων πιστεῖ σωζόμενον, ὅ-
μνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Μαρτυρικόν.

Στ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε ἔλεησον.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύ-
ριε ἡ δύναμις· ἐπάγγελ γὰρ ἐν τό-
πῳ, καὶ ἐνεργεῖ ἐν κόσμῳ· καὶ ἀν-
έδειξεν ἐξ ἀλίων Ἀποστόλους,
καὶ ἐξ ἐθνῶν Μάρτυρας, ἵνα πρεσ-
βεύωσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἡχος πλ. β'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς πρὸ τοῦ πά-
θους. σελ. 122.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜ.

ΠΡΩΪ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν α'. Στι-
χυολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὁκτωήχου.

ἡχος γ'. Τὴν ὁραιότητα.

Σταυρώσιμον.

Σταυρὸν καὶ θάνατον, παθεῖν
ἐλόμενος, μέσον τῆς Κτίσεως,
τοῦτον κατέπηξας· ὅτε εὐδόκησας
Σωτήρ, τὸ Σῶμά σου προσηλωσάι,
τότε καὶ ὁ ἥλιος, τὰς ἀκτῖνας
ἀπέκρυψε, ταῦτα καὶ Λησῆς ὁ-
ρῶν, ἐν Σταυρῷ σε ἀνύμνει σε, Μνή-
στητι βοῶν μοι ὁ Σωτήρ, καὶ ἔ-
λαβε πιστεύσας τὸν Παράδεισον.

Ἀναστάσιμον.

Τὸ ἀκατάληπτον τὸ τῆς σταυ-
ρώσεως, καὶ ἀνεμνήνευτον τὸ τῆς
Ἑγέρσεως, θεολογοῦμεν οἱ Πιστοί,
Μυστήριον ἀπόρρητον· σήμερον
γὰρ θάνατος, καὶ ὁ ἄδης κατήρ-
γῃται, γένος δὲ τὸ βρότειον, ἀ-
φθαρσίαν ἐνδέδυται· διὸ εὐχαρι-
στοῦντες βοῶμέν σοι. Δόξα Χρι-
στὲ τῇ Ἑγέρσει σου.

Μαρτυρικόν.

Τὸ ἐμφυχον τῆς καρτερίας ὁ-
μῶν, ἐνίκησε τὰ μηχανήματα τοῦ
ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Ἀθλοφόροι
Πανεύφημοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰῶ-
νίου κατηξιώθητε Μακαριότητος·
ἀλλὰ πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ
φιλοχρίστου λαοῦ σῶσαι τὸ Ποί-
μνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς
ἀληθείας.

Σταυροθεοτοκίον.

Ράβδον Δυνάμεως κεκτημένοι,
τὸν σταυρὸν τοῦ Υἱοῦ σου Θεοτό-
κε, ἐν αὐτῷ καταβάλλομεν τῶν
ἐχθρῶν τὰ φρυγγῆματα, οἱ πόθῳ
σε ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Μετὰ τὴν β'. Στιχυολογίαν, Καθίσμα
τῆς ἑορτῆς, ἡχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς

ζωῆς, ἀναβλύζων τῷ κόσμῳ, πάν-
τας Σωτῆρ, καλεῖς τοῦ ἀρύσασθαι,
σωτηρίας τὰ νάματα· τὸν γὰρ
θεῖον νόμον σου, δεχόμενος ἄν-
θρωπος ἐν αὐτῇ σθενύει, τῆς πλά-
νης τοὺς ἀνθρακας· ὅθεν εἰς αἰῶ-
νας, οὐ διψήσει, οὐ λήξει, τοῦ κό-
ρου σου Δέσποτα Βασιλεῦ, ἐπου-
ράνιε· διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τὸ
κράτος σου Χριστέ ὁ Θεός, τῶν
πταισμάτων ἄρεσιν αἰτούμενοι,
καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δού-
λοις σου. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ
οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ πλ. δ'.
μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μη-
ναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστι-
λάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ τῆς Ὁκ-
τῶν ἡχῶς γ'. Σταυρώσιμον.

Φθόνῳ τρυφῆς ἐκβέβλημαι,
πτῶμα πεσὼν χαλεπὸν· ἀλλ' οὐ
παρεῖδες Δέσποτα, ἀναλαβὼν δι'
ἐμέ τὸ κατ' ἐμέ. σταυροῦσαι καὶ
σώξεις με, εἰς δόξαν εἰσάγεις με,
Λυτρωτὰ μου δόξα σοι. Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινώτε
τοῦ φορικτοῦ μυστηρίου τὴν δύνα-
μιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτῆρ ἡμῶν,
ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι'
ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη
ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαν-
τα· αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἀγίων Ἀθλοφόρων τὴν
μνήμην, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμή-
σωμεν, ὅτι θεάτρον γενόμενοι,
Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, τὸν τῆς
νίκης στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐ-

κομίσαντο, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἡχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς τοῦ Πά-
σχα· ἐν τῷ Ναῷ ἀνγέλιες, τοῦ
Ἱεροῦ ὁ Σωτῆρ ἡμῶν, καὶ στὰς
ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐ-
τοὺς παρρησίᾳ καὶ ἔλεγες. Ἐγὼ
εἰμι τὸ φῶς τοῦ Κόσμου. Ὁ ἐμοὶ
ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατήσει ἐν
τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς
ἀθανάτου ζωῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Ολος σὺν τῷ Θεῷ, ὁ Λόγος
σὺν ὑπάρχων, ὀλλύμενόν με θέλων,
ἐξᾶραι τῶν πταισμάτων, ἐνοῦσαί
μαί Φιλάνθρωπε.

Στ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Πεπαυται ἡ σκιά· ἰδοὺ γὰρ ὁ
Μεσσίας, τῆς Ἑορτῆς ἐν μέσῳ,
τὴν χάριν ὥσπερ ἄλλον, φωσφό-
ρον ἐναπήστραψε.

Στ. Ὁ δὲ Θεός Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ερχεσθε εὐπειθῶς, οἱ τῆς ζω-
ῆς τὸ νάμα, πειτὼν ἐπιποθοῦντες,
ἐβόα ὁ Σωτῆρ μου, καὶ πίετε τὴν
χάριν, ἐνθώς ἀγαλλόμενοι.

Δόξα, καὶ νῦν, ἡχος πλ. δ'.

Καθαρθώμεν ἐννοιῶν τοὺς κευ-
ομῶνας, καὶ ψυχικὰς λαμπηδό-
νας διαυγάσωμεν, καὶ τὴν Ζωὴν
κατίδωμεν Χριστὸν, ἐν Ἱερῷ ἀφι-
κόμενον, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος,
ἵνα τὸν ἐχθρόν θριαμβεύσῃ, καὶ
σώσῃ τὸ γένος ἡμῶν, διὰ πάθους
Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως·
πρὸς δὲ βοήσωμεν, Ἀκατάληπτε
Κύριε δόξα σοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜ.
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στι-
χους 5. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσ-
όμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ο Ποιητὴς τῶν πάντων, καὶ
τῆς ζωῆς χορηγός, ὁ τῷ Πατρὶ
τῷ θεῷ, συναϊδίας Λόγος, ἐκὼν
ἐκ τῆς Παρθένου, σὰρκα λαβὼν,
καὶ γενόμενος ἄνθρωπος, τὰ τῆς
ἀρρήτου σοφίας ὡς Ἀγαθός, πᾶ-
σιν ἐβλύσε διδάγματα.

Τῆς Ἑορτῆς μεσαζούσης, τῶν
Ἰουδαίων Χριστέ, τῷ Ἱερῷ ἐπέ-
στης, ὁ τοῦ Νόμου Δεσπότης, δι-
δάσκων ἐξουσία, καὶ Γραμματεῖς,
διελέγχων ὡς γέγραπται, καὶ κα-
ταπλήττων σοφία λόγων τῶν σῶν,
καὶ θαυμάτων ἐπιδείξεσιν.

Ο Χορηγός τῆς σοφίας, καὶ
τῶν καλῶν παροχέως, ὁ χέων θεῖα
ρεῖθρα, ἐκ πηγῆς ἀεινᾶου, Δεῦτε
πρὸς με κράζει, ὕδωρ ζωῆς, οἱ
διψῶντες ἀρύσασθε, καὶ ποταμοὶ
ἐκ κοιλίας ὑμῶν φησί, χαρισμά-
των θεῶν ρεῦσους.

Καὶ τοῦ Μνηαίου γ'.

Δόξα, ἦχος α'.

Πεντηκοστῆς ἐφέστηκεν. σελ. 108.

Καὶ νῦν Θεοτοχίον.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν. σελ. 15.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα
τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Τῷ σῷ Σταυρῷ, Χριστέ Σωτῆρ,
θανάτου κράτος λέλυται, καὶ δια-
βόλου ἡ πλάνη κατήργηται· γένος
δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὁ-
μνον σοὶ καθ' ἐκάστην προσφέρει.
Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασιλεύσει.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ
Ἀναστάσει σου Κύριε, καὶ ὁ Πα-
ράδεισος πάλιν ἠνέωκεται· πᾶσα δὲ
ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον
σοὶ καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Στ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Δοξάζω τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ
Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύματος
ἀγίου, ὕμνῳ τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαι-
ρετον, ἀκτιστον Θεότητα, Τριάδα
ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσάν εἰς
αἰῶνα αἰῶνος.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγιασμα.

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυ-
ρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς
σῆς Ἀναστάσεως, φαιδρύνας τὰ
σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν
ἐσπερινὸν ὕμνον φιλόνηρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος α'.

Ἐν τῷ Ἱερῷ ἐπέστης· σελ. 108.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜ.
ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχη-
ροῖαν Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου,
Ἀναστάσιμα. Ἦχος γ'.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται,
ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων· ὁ
πρωτότοκος τῆς κτίσεως, καὶ δη-
μιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων,
τὴν καταφθάρεισαν φύσιν τοῦ γε-
νους ἡμῶν, ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν.
Οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις· ὁ γὰρ
τῶν ὅλων Δεσπότης, τὸ κράτος
σου κατέλυσε. Δόξα.

Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος·
Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξε-
ταμες τῇ ἐγέρσει σου· καὶ τὸν ἄν-
θρωπον κατ' αὐτοῦ ἐνισχύσας, τῆς
ἀρχαίας κατάρας τὴν ἦνταν ἀνε-

καλέσω μοι. Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς, ἤχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Εορτῆς μεσαζούσης τῆς νομιχῆς, ἥς διδάσκων Σωτὴρ μου ἐν ἱερῷ· ἐλέγχων τε τὴν ἀνοίαν, τῶν ἀπίστων Ἑβραίων, καὶ βοῶν ὀχλοῖς, θεία φωνῇ ὡς φιλόανθρωπος. Ὁ διψῶν, ἀνέκραζες, ἐρχέσθω πρός με καὶ πινέτω· ὅθεν ἐπηγγείλω, τοῖς πιστεύουσι νέμειν, σοφίας τὰ νάματα, ἐκ πηγῆς ἀκηράτου σου· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι. Κατάπεμψον, Χριστέ ὁ Θεός, τὸ πανάγιον Πνεῦμά σου, καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὅτι μόνος ὑπάρχεις πολυέλεος Δίς.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ· καὶ ὁ Ν'. Οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ε'. τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς εἰς δ'. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς ἱστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη.

Διηγῆσαντο πάντα.

Χαρᾶς τὰ πάντα.

Ἐν τῷ φωτὶ σου Δέσποτα.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 100.)

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος δ'.

φωτισθέντες ἀδελφοί. σελ. 118.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς· ἤχος β'. Οἰκῆς τοῦ Εὐφραθα.

Νάουσα ἡ πηγὴ, τῆς σῆς σοφίας πόμα, πνευματικὸν πηγάζει, οὐ πίνοντες δαγμάτων, ἐνθῶν ἐμπιπλώμεθα.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Τέτρωται τὸ δεινόν, Ἑβραίων ὄντως γένος, ἀκούοντές σου Λόγε, διδάσκοντος τοῖς ὀχλοῖς, σωτήρια διδάγματα.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ηκεῖς ὁ πλαστοουργός, ἐν τῇ Σιών καὶ ἑστης, ἐν μέσῳ τοῦ Ναοῦ σου, καὶ τοῖς λαοῖς ἐδίδως, τὴν χάριν τὴν σωτήριον.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου. α. 121.

ΚΥΡΙΛΙΚΗ

ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη γ'. τὸν Προϊμακόν, κτλ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. τῆς Μεσοπεντηκοστῆς γ'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος ἰδιόμελα τρία.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα· ἤχος δ'.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν, ἀπαύστως προσκυνοῦντες, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας, τὴν καταφθαρείσαν, τῶν ἀνθρώπων φύσιν, παντοδύναμε· καὶ τὴν εἰς οὐρανούς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Τοῦ ἐύλου τῆς παρακοῆς, τὸ

ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτῆρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἐκουσίως προσηλωθεῖς· καί εἰς ἄδου κατελθὼν θανάτῃ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά, ὡς Θεὸς διέρρηξας· διὸ προσκυνούμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες. Παντοδύναμε Κύριε, δοῦξαι σοι.

Πύλας ἄδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σὸ θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ φθορᾶς ἡλευθέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὸν Ἀνατολικόν.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὴν τοῦ Σωτῆρος τριήμερον ἔγερσιν, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, τῶν τοῦ ἄδου ἀλύτων δεσμῶν, καὶ ἀφθαρσίαν, καὶ ζωὴν, πάντες ἐλάβομεν κλάζοντες. Ὁ σαυρωθεῖς, καὶ ταφείς, καὶ ἀναστάς, σώσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου μονε φιλάνθρωπε.

Τῆς Μεσοπεντηκαστῆς· ἤχ. ὁ αὐτός.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Πάρεστιν ἡ μεσοτῆς ἡμερῶν.

Ἦκουσε, καὶ εὐφράνθη ἡ Σιών.

Ἦγγικεν ἡ τοῦ θείου θαυμάτου.

(Ὁρα ταῦτα, σελ. 106.)

καὶ τῆς Σαμαρείτιδος ἰδιόματα.

Ἦχος α.

Επὶ τὴν πηγὴν, ἐπέστη ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων, ἐν τῇ ἑκτῇ ὥρᾳ τῆς Εὐᾶς ζωοποιεῖν καρπὸν· ἡ γὰρ Εὐᾶ ἐν ταύτῃ ἐξεληλυθεν, ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἀπάτῃ τοῦ ὀφθῶς· ἡγγικεν οὖν ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλήσαι ὕδωρ· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτῆρ, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ὁ ὕδατος ἀλλομένου ἐμπλήρωσε καὶ

εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα ἡ σώφρων τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐθύς· Δεῦτε ἴδετε Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Επὶ τὰ φρέαρ, ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμαρεῖτις ἡρώτα τὸν εὐσπλαγχνον, Παράσχου μοι τὸ ὕδωρ τῆς πίστεως, καὶ λήψομαι τῆς Κολυμβήθρας τὰ νάματα, ἀγαλλιάσιν καὶ λύτρωσιν, Ζωοῦτα Κύριε δοῦξαι σοι.

Ὁ αὐτός.

Ο Συνάναρχος καὶ συναΐδιος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν ἱαμάτων· καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσασα ὕδωρ παραγέγονεν· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτῆρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ἀπελθούσα φώνησόν σου τὸν ἄνδρα· ἡ δὲ ὡς ἀνθρώπῳ διαλεγομένη καὶ οὐ Θεῷ, λαβεῖν σπουδάζουσα ἔλεγεν. Οὐκ ἔχω ἄνδρα· καὶ ὁ Διδάσκαλος πρὸς αὐτὴν· Ἀληθῶς εἶπας οὐκ ἔχω ἄνδρα· πέντε γὰρ ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις, οὐκ ἐστὶ σου ἀνὴρ· ἡ δὲ ἐπὶ τῷ ῥήματι ἐκπλαγεῖσα, κατέειπεν τὴν πόλιν δραμοῦσα, τοῖς ὄχλοις ἐπέββα λέγουσα· Δεῦτε ἴδετε Χριστὸν, ὃς ὠρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δοῦξαι, Ἦχος αλ. β'.

Παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εὐρών ὁ Ἰησοῦς τὴν Σαμαρεῖτιδα, αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς, ὃ νάρει καλύπτων τὴν γῆν· ὡ τοῦ θαύματος! ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχοῦμενος, πόρνη γυναικὶ διελέγετο, ὕδωρ αἰτῶν, ὃ ἐν ὕδατι τὴν γῆν κρε-

μάσας ὕδωρ ζιτῶν, ὁ πηγὰς καὶ λίμνας ὕδατων ἐκχέων, θέλων ἐλπίσαι ὄντως αὐτήν, τὴν θηρευμένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ, καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζωῆς, τὴν ἀλεγχομένην ἐν τοῖς ἀτοπήμασι· δεινῶς, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ο διὰ σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαβὶδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειά σοι ποιήσαντι· Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου· σέ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσας εὐδοκήσας Θεός· ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθέν, ὀρειάλωτον εὐρῶν, πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ· καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ δυνάμεσι· καὶ σώσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰς τὴν Αἰτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς, ὡς ἔθος.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος γ'.

Αγαλλιᾶσθω σήμερον φαιδρῶς, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ· ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἄδὰμ ἐξάρτῃ τῆς κατάρας παγενῆ· καὶ θαυμαστοῦται θαύμασιν, ἐν Σαμαρείᾳ προσσφικόμενος· γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδωρ ζιτῶν, ὁ νεφέλαις ὕδασι περιβαλλόμενος. Διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλαγχνῶ βουλῇ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον τῆς Ὀκτωήχου, Ἦχος δ'.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίου· ἡλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωροῦμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σου ἐγερσιν.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, Πάσχα ἱερρονήμιν, κτλ. μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. (Ὁρα σελ. 6.)

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Ως ὠφθης ἐπὶ γῆς, Χριστέ, ὁ Θεός, δι' ἄφατον οἰκονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρεῖτις, τοῦ λόγου σου τοῦ φιλάνθρωπου, κατέλιπε τὸ ἀντλήμα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἔδραμε λέγουσα τοῖς ἐν τῇ πόλει. Δεῦτε, ἴδετε καρδιογνώστην· μήτι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστός, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, διδάσκοντός σου Σωτὴρ, ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι. Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, ὅτι σὺ εἶ ἡ σοφία, ἡ κατασκευάσασα τὸν κόσμον· δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον, Ἦχ. δ'.

Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα, ἐκ τοῦ Ἀγγέλου μαθεῖν, αἱ τοῦ Κυρίου Μαθήτριάι, καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον. Ἐσχύλευται ὁ θάνατος, ἡγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός,

δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον τῆς ἑορτῆς. ἤχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, διψῶ-
σάν μου τὴν ψυχὴν, εὐσεβείας πό-
τισοννάματα· ὅτι πᾶσι Σωτὴρ ἐ-
δόξας. Ὁ διψῶν ἐρχέσθω, πρὸς
με καὶ πινέτω. Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς,
Χριστέ ὁ Θεὸς· δόξα σοι.

Τὰ αὐτά, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Ἐν τῷ Μεσονυχτικῷ· ψάλλεται Κανὼν
Τριαδικός. Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τέταρτος ὕμνος τῷ Θεῷ, Μητροπάνου·
Ὡδὴ Α'. ἤχος δ'.

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τριάδα θεαρχικὴν δοξάζομεν
ταῖς ὑποστάσεσι, μοναδικὴν δὲ
φύσιν τῶν τριῶν, συναίδιον σύν-
θρονον· ἣν δυσωποῦντες λέγομεν·
Σῶσον τοὺς πίστει σε δοξάζοντας.

Ευχρίσθης ὑπὸ Πατρός τῷ
Πνεύματι, ἀγαλλιάσεως θεουργι-
κῷ ἐλαίῳ, ὡς Υἱός, καὶ βροτὸς ἐ-
χρημάτισας, καὶ τῆς μιᾶς Θεό-
τητος τὸ τρισυπόστατον ἐδίδαξας.

Τὸ κάλλος τῆς ἀπροσίτου δό-
ξης σου, μονὰς τρισήλιε, τὰ Σε-
ραφίμ μὴ φέροντα ὄραν, συγκα-
λύπτονται πτέρυξι, καὶ τρισαγίοις
ἄσμασιν ἀκαταπαύστως σε δοξά-
ζουσι. Θεοτοκ.

Αφράστως τὸν ποιητὴν γεγέν-
νηκας τῶν ὄλων πάναγνε, τῆς
παλαιᾶς λυτρούμενον ἄρας τοὺς
βροτούς, καὶ θανάτου φοβράς· καὶ
διὰ σοῦ ἐπέγνωμεν ἓνα Θεὸν τὸν
τρισυπόστατον.

Ὡδὴ Γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ρώμην ἐξ ὕψους, τοῖς ἁγίοις·
(ΤΟΜ. Ε΄.)

τὸ πρὶν Ἀποστόλοις σου, ὡς ἀ-
πέστειλας Χριστὲ, παρὰ Πατρός·
τὸν Παράκλητον, τὴν μίαν ἐνέφη-
νας φύσιν τρισήλιον.

Τῷ πατριάρχῃ Ἀθραῶν, ὅτε
ὤφθης ἐν σχήματι ἀνδρικῷ, τριττῇ
μονάῃ, τὸ ἀπαράλλακτον ἐδειξας
τῆς σῆς ἀγαθότητος, καὶ κυριό-
τητος.

Ο χαρακτήρσιν ἐν τρισὶν εἰς
Θεὸς πιστευόμενος, ἀπερίγραπτος
σαφῶς, ἀπερινόητος ἅπασι, ῥῦσαι
τάς ψυχὰς ἡμῶν ἐκ πάσης θλί-
ψεως. Θεοτοκ.

Στοιχειωθέντες, τοῦ Υἱοῦ σου
σαφαῖς εἰσηγήσῃς, ἐνικὴν καὶ
τριλαμπὴ τὴν θεαρχίαν δοξάζο-
μεν καὶ σὲ μακαρίζομεν τὴν Ἀει-
πάρθενον.

Καθίσματα, ἤχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Τρισήλιε, ἄκτιστε καὶ ὁμοού-
σιε, μονὰς τρισυπόστατε καὶ ἀκ-
τάληπτε, τοὺς δούλους σου οἰκ-
τεῖρον· σῶσον ἐκ τῶν κινδύνων,
ὡς Θεὸς ἐλεήμων· σὲ γὰρ Κύριε,
μόνον λυτρωτὴν καὶ Δεσπότην κε-
κτήμεθα βοῶντες· Γενοῦ ἡμῖν ἰ-
λεως.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Πολλαῖς περιστάσεις καὶ συμ-
φοραῖς τῶν δεινῶν Παρθένη κυ-
κλούμενοι, καὶ πρὸς ἀπόγνωσιν
αἰεὶ περιπίπτοντες, μόνῃν σε σω-
τηρίαν, καὶ ἐλπίδα, καὶ τεῖχος ἔ-
χομεν, Θεοτόκε, καὶ πρὸς σὲ κατὰ
χρὲος ἐν πίστει καὶ νῦν προστρέ-
χομεν. Σῶσον τοὺς δούλους σου.

Ὡδὴ Δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ.

Υπερούσιον Τριάδα, ἐν μονά-
17

δι Θεότητος, καὶ κυριαρχίαν σὺν ταῖς Σεραφίμ σε δοξάζομεν, ὡς ἀδιάρητον φύσει, ὡς ἀσύγχυτον, ὡς ἰσοῤῥοπον δόξης, Θεὲ ἀκατάληπτε.

Μεριστὴν οὖσαν ἀφράστως τοῖς προσώποις Θεότητα, καὶ ταυτιζομένην ἅμα τῇ μιᾷ κυριότητι, ἀπερίοριστον μόνην, ἀπερίγραφτον, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν Ποιητὴν πάσης κτίσεως.

Νοῦς ὁ ἀναρχος τὸν Λόγον ἀπορρήτως γεγέννηκε, καὶ τὸ θεῖον Πνεῦμα τὸ ἰσσοθενὲς ἐκπεπόρευκε· καὶ διὰ τοῦτο Τριάδα ὁμοῦσιον τὸν Δεσπότην τῶν ὧλων Θεὸν καταγγέλλομεν.

Θεοτοκίον.

Οπανόμενος τοῖς πάλοι τυπικῶς προκατήγγειλε τὴν ἐκ σοῦ, Παρθένε, σάρκωσιν ὁ Λόγος· ἀλλ' ὕστερον ἐπιφανεῖς τοῖς ἀνθρώποις κατ' ἀλήθειαν, τρισυπόστατον μίαν ἄρχὴν ἐφανέρωσεν.

Ῥδὴ Ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Συνέντες ἐκ πίστεως τῆς παντουργοῦ Θεότητος μίαν μὲν ἀπόσιτον οὐσίαν, τρεῖς δ' ὑποστάσεις ζωαρχικὰς, συμφυεῖς, ὑμνοῦμεν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον συναἰδιον ὑπαρξίν.

Τὸ σέλας τρισήλιε, τῆς οὐσιώδους αἰγλῆς σου, λάμψον ἐνιαίᾳ μοι Θεότης, ἁκτιστε φύσις, καὶ φωτουργαία πηγὴ πάσης φωτοδοτίδος αὐγῆς, ἵνα κατοπτρίζωμαι τὸ σὸν κάλλος τὸ ἄρρητον.

Σε μόνον ὑπάρχοντα δημιουργὸν τοῦ σύμπαντος, καὶ συνέκτικόν, καὶ κυβερνήτην πάνσοφον ὄν-

τα, καὶ τῆς ζωῆς χορηγόν· ἐνθεν καὶ βοῶμέν σοι πιστῶς. Δέσποτα τρισήλιε, τοὺς ὑμνοῦντάς σε φρουρήσον.

Θεοτοκίον.

Θεῶσαι βουλόμενος τὸν πρὶν φθαρέντα ἄνθρωπον, ὁ δι' ἀγαθότητα Παρθένε πλάσας, καὶ δεῖξας εἰκόνα θείας μορφῆς, ἄνθρωπος ἐγένετο ἐκ σοῦ, καὶ μίαν τρισάριθμον Θεαρχίαν κατήγγειλεν.

Ῥδὴ ς'. Ἐδόησε προτυπῶν.

Ενέφηγεν, ὁ Πατὴρ ἐκλαλῶν τὴν υἰότητα, καὶ τὸ Πνεῦμα, τῷ Χριστῷ, βαπτισθέντι ὁρώμενον· διὰ τοῦτο μίαν, καὶ τριττὴν θεαρχίαν δοξάζομεν.

Σε εἶδέ σε, τρισαγίαις φωναῖς ἀνυμνούμενον, Ἡσαΐας, ὑψηλοῦ ἐπὶ θρόνου καθήμενον, τὴν τριττὴν ἐπέγνω, τῆς μιᾶς θεαρχίας ὑπόστασιν.

Μετάρσιον ὑψηλὲ Βασιλεῦ τρισυπόστατε, τὴν καρδίαν, καὶ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων ἀνάδειξον, ἵνα τῆς σῆς δόξης, θεωρῶμεν λαμπρῶς τὴν φαιδρότητα.

Θεοτοκίον.

Ηξίωσε, μορφωθῆναι σαφῶς τὸ ἡμέτερον, ἐκ Παρθένου, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὡς φιλόανθρωπος, καὶ τῆς θείας δόξης, κοινωνοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησε.

Καθίσματα, ἤχος δι'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Πατέρα ἀγέννητον, τὸν δὲ Υἱὸν γεννητὸν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐκπορευτὸν ἐκ Πατρὸς, φρονούντες κηρύττομεν, ἀναρχον βασιλείαν, καὶ Θεότητα μίαν ἡνπερ δο-

ξολογούντες, ὁμοφρόνως βοῶμεν. Τριάς ὁμοούσιε, σῶσον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὸν χρόνον ἐπέκεινα, καὶ πρὸ αἰώνων Θεόν, ἐν χρόνῳ ἐκύησας, ὑπερφῶς ἐν σαρκὶ Θεάνθρωπον, ἀχραντέ· ὅθεν σε Θεοτόκον ἀληθῶς καὶ κυρίως πάντες ὁμολογούντες, ἐκτενῶς σοι βοῶμεν. Τῆς δόξης τῆς αἰωνίου πάντας ἀξιώσον.

Ῥδὴ Ζ'. Ἐν τῇ καρδίᾳ.

Τὰς τεταγμένας ἐπουρανίους φύσεις, καὶ νοεράς τάξεις, ὀρθόδοξως πάντες οἱ γηγενεῖς ἐκμιμούμενοι, δοξάζομεν μίαν Θεότητα, ἐν τρισὶν ἰσουργοῖς ὑποτάσσει.

Ρήσεις Ἀγίων, ὑποφητῶν σε πάλοι συμβολικῶς, ἕνα τῶν αἰώνων πάντων δημιουργόν, προεδήλωσαν ἀνέκφραστον, Θεόν καὶ Κύριον, θεαρχικαῖς ἐν τρισὶν ὑποτάσσει. Θεοτοκίον.

Ο κατ' οὐσίαν, ἀθεώρητος Λόγος καὶ παντουργός, ὥφθη τοῖς ἀνθρώποις, ἄνθρωπος ἐξ ἀγνῆς Θεομήτορος, τὸν ἄνθρωπον, ἀνακαλούμενος, πρὸς μετουσίαν τῆς σῆς Θεότητος.

Ῥδὴ Η'. Χείρας ἐκτετάσας.

Φῶς μοναδικὸν καὶ τριλαμπές, οὐσία ἀναρχε, κάλλος ἀμήχανον· ἐν τῇ καρδίᾳ μου οἶκησον, καὶ ναὸν τῆς Θεότητος, φωτισεῖς καὶ καθαρὸν δεῖξόν με κρᾶζοντα. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Απὸ τῶν ποικίλων με παθῶν, Τριάς ἀμέριστε, μονὰς ἀσύγχυτε, καὶ τῆς ζοφώσεως λύτρωσαι, τῶν

πταισμάτων καὶ καταύγασον, μαρμαρυγαῖς σου θεωρυγαῖς, ἵνα φαντάζωμαι, τὴν σὴν δόξαν, καὶ ἀνυμνῶ σε τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νοὺς μὲν ὁ ἀγέννητος Πατήρ, καὶ Λόγος σύμμορφος, καὶ Πνεῦμα σύνθρονον, οὐσία, δύναμις, ὑπαρξεις, ὑπερούσιε, ἀνέκφραστε, μεγαλουργέ Τριάς μονὰς, φροῦρει τὴν ποιμνὴν σου, ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, ὡς φύσει φιλόανθρωπος.

Ῥδὴ Θ'. Ἀπας γηγενής.

Ολὴν νῦν πρὸς σέ, κινῶ τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν διάνοιαν, καὶ τὰς διαθέσεις δέ, ψυχῆς ἀπάσας, καὶ τὰς τοῦ σώματος, τὸν πλασταυργὸν καὶ ῥύστην μου, μονάρχᾳ τρίφωτε, καὶ βοῶ σοι. Σῶσόν με τὸν δοῦλόν σου, πειρασμῶν ἐκ παντοίων καὶ θλίψεων.

Υψωσον ἡμῶν, τὸν νοῦν, καὶ διάνοιαν πρὸς σέ τὸν Ὑψιστον· φώτισον σοῖς λάμπουσιν ἀχράντοις Πατέρ, Λόγε, Παράκλητε, ὁ ὡς οἰκῶν ἀπρόσιτον, τῆς δόξης ἦλιε, φωτοκράτορ, πάντοτε δοξάζειν σε, τὸν μονάρχῃν Θεόν καὶ τρισήλιον.

Θεοτοκίον.

Σῶσον τοὺς εἰς σέ, πιστεύοντας Κύριε, καὶ καταγγέλλοντας, ἀναρχον, αἰδίων, οὐσίαν μίαν, τρία δὲ πρόσωπα, θεαρχικὰ καὶ σύμμορφα, σῆς κυριότητος, καὶ τῆς θείας, δόξης σου ἀξίωτον, ταῖς λιταῖς τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος.

Τὸ, ἅγιόν ἐστι, καὶ τὰ λοιπὰ ὡς συνήθες, καὶ ἀπόλοις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετά τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσμ.
τῆς Ὀκτωήχου, ἤχος δ'.

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἴσοδον, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγελίου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο, λέγουσαι. Ἄρα ἐκλάπη, ὁ τῷ Ἀηστῇ ἀνοίξας Παράδεισον; ἄρα ἠγέρθη, ὁ καὶ πρὸ πάθους κηρύξας τὴν ἐγερσιν; Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, τοῖς ἐν ᾄδῃ παρέχων ζωὴν καὶ ἀνάστασιν.

Δόξα. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ανέστης ὡς ἀθάνατος, ἀπὸ τοῦ τάφου Σωτὴρ, συνήγειρας τὸν κόσμον σου τῇ δυναστείᾳ τῇ σῇ. Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐθράυσας ἐν ἰσχύϊ, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἐδείξας ἐλεῆμον, τὴν ἀνάστασιν πᾶσι· διό σε καὶ δοξάζομεν, μόνε φιλόθρωπε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται. Θεός, ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετά τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

ἤχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εκ τῶν ἄνω κατελθὼν, τῶν ὑψωμάτων Γαβριήλ, καὶ τῇ πέτρᾳ προσελθὼν, ἐνθα ἡ πέτρα τῆς ζωῆς λευχειμονῶν, ἀνεκραύγαζε ταῖς κλαιούσαις. Παύσασθε ὑμεῖς, τῆς θρηγνύδους κραυγῆς, ἔχουσαι αἶ

τὸ εὐσυμπάθητον· ὃν γὰρ ζητεῖτε κλαίονσαι, θαρσεῖτε, ὡς ἀληθῶς ἐξεγήγερται· διὸ βοᾶτε, τοῖς Ἀποστόλοις· Ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος.

Δόξα, ὁμοιον.

Εκουσία σου βουλή, Σταυρὸν ὑπέμεινας Σωτὴρ, καὶ ἐν μνήματι καινῷ, ἀνθρωποὶ ἔθεντο θνητοί, τὸν διὰ λόγου τὰ πέρατα συστησάμενον· ὅθεν δεσμευθεὶς ὁ ἄλλότριος, θάνατος δεινῶς ἐσκυλευέτο· καὶ οἱ ἐν ᾄδῃ ἅπαντες ἐκραύγαζον, τῇ ζωηφόρῳ ἐγέρσει σου. Χριστὸς ἀνέστη, ὁ ζωοδότης μένων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, αὐτόμελον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑπὸν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου, Θεοτόκε· βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάρλεκτον· ῥάβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν· καὶ μαρτυρῶν ὁ Μνήστῳ σου καὶ φύλαξ τοῖς ἱερῶσιν ἐκραύγαζε· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον πάλιν μένει Παρθένος.

Μετά τὸν Ἄμωμον τὰ Εὐλογητάρια.

Εἶτα ἡ Ἰπακοή, ἤχος δ'.

Τὰ τῆς σῆς παραδόξου ἐγέρσεως προδραμοῦσαι αἱ Μυροφόροι τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον Χριστὸν, ὅτι ἀνέστης ὡς Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εκ νεότητός μου πολλὰ πολέμει με πάθῃ· ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτὴρ μου.

Οἱ μισοῦντές Σιών ἀισχύνητε

ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γὰρ πυρὶ ἐσσεθε ἀπεξηραμένοι.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑφούται, λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Ἀντίφωνον Β'.

Εκέκραξά σοι, Κύριε, θερμῶς ἐκ βάθους ψυχῆς μου· Κάμοι γενέσθω πρὸς ὑπακοὴν τὰ θειά σου ὦτα.

Επὶ τὸν Κύριον ἐλπίδα πᾶς τις κεκτημένος, ὑψηλότερός ἐστι πάντων τῶν λυπούντων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ρεῖθρα, ἀρδεύοντα ἅπασαν τὴν κτίσιν, πρὸς ζωογονίαν.

Ἀντίφωνον Γ'.

Η καρδία μου πρὸς σέ Λόγε ὑψώθῃτω, καὶ οὐδὲν θέλξει με τῶν τοῦ κόσμου τερπνῶν, πρὸς χαμαιζήλιαν.

Επὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ ὡς ἔχει τις στοργήν, ἐπὶ τῷ Κυρίῳ θερμότερον φίλτρον χρεωστοῦμεν.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, θεογνωσίας πλοῦτος, θεωρίας καὶ σοφίας· πάντα γὰρ ἐν τούτῳ τὰ πατρῶα δόγματα ὁ Λόγος ἐκκαλύπτει.

Προκείμενον.

Ἀνάστηθι Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ὅσιν ἡμῶν ἠκούσαμεν.

Τὸ, πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἐωθ. Ζ'.
Εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Πεντηκοστός, κτλ.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρ-

μῶν εἰς δ'. (Ὅρα αὐτοὺς, τῇ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα) τῆς Θεοτόκου εἰς Γ'. καὶ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς εἰς δ'· καὶ τῆς Σαμαρείτιδος εἰς δ'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα, ἦχος Α'.

Ῥδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

Ἀναπτάτεις ἡμέρα, λαμπρυνῶμεν.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαΐξω.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὅρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν κυοφορήσασα Χριστὸν, τὸν ἐκ τάρου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναπάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, Θεοχαρίτωτε ἀγνή, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρᾶς αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. ἦχος

πλ. δ'. Ῥδὴ Α'. Θάλατταν ἐπηξας.

Εὐνη κροτήσατε, Ἑβραῖοι θρηνήσατε· ὁ ζωοδότης γὰρ Χριστὸς, τὰ δεσμὰ διέρρηξε τοῦ ἄδου, καὶ νεκροὺς ἀνέστησε, καὶ νόσους ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ. Οὗτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ δοὺς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Θαῦμα παρέδειξας, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μετελθὼν, ὃ ἐν Αἰγύπτῳ ποταμοῦς, μετατρέψας, Δέσποτα, εἰς αἶμα· καὶ νεκροὺς ἀνέστησας, σημεῖον τοῦτο δεύτερον τελέσας· Δόξα, Σωτῆρ, τῇ ἀπάτῃ σου βουλῇ, δόξα τῇ κενώσει σου, δι' ἧς ἐκάτισας ἡμᾶς.

Ρεῖθρον ἀένναον, ὑπάρχων Κύριε, ζωῆς ἀληθινῆς, οὐ εἴ ἢ ἀνά-

στασις ἡμῶν· θέλων ἐκοπίσας Σωτὴρ μου· καὶ ἐκὼν ἐδίψησας, τοῖς νόμοις τῆς φύσεως ὑπέικων· καὶ εἰς Σιχάρ ἀφικόμενος σαρκί, τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, τῇ Σαμαρείτιδι πιεῖν.

Θεοτοκίον.

Μόνῃ ἐχώρησας τὸν κτίστην τὸν ἴδιον, Θεογεννητορ ἐν γαστρὶ, καὶ σαρκὶ ἐκύησας ἀφράστως, καὶ Παρθένος ἐμείνας, μὴδὲν τῆς παρθενίας λυμανθείσης· τοῦτον ἀγνή, ὡς Υἱόν σου καὶ Θεόν, ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου ἀεί.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος, Ἦχ. δ'.
Οὐ ἡ ἀκροστιχὶς ἐν τῇ ἑννάτῃ ᾠδῇ.
Ι ω σ ή φ.

Ποίημα Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης.

ᾠδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

« **Ο** πατάξας Αἴγυπτον, καὶ Φαραὼ τὸν τύραννον βυθίσας ἐν θαλάσῃ λαὸν διέσωσας δουλείας, Μωσαϊκῶς ἄδοντα ᾠδὴν ἐπινίκιον· "Οὐ δεδοξασται. »

Ο ταφεῖς ἐγγήγερται· ἐν αὐτῷ συνήγειρε τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· ἀγαλλιᾶσθω πᾶσα κτίσις, καὶ νοηταὶ σήμερον βανάτωσαν νεφέλαι δικαιοσύνην σαφῶς.

Ο σταυρὸν ἐκούσιον σαρκὶ καταδεξάμενος, τριήμερος ἀνέστης ἐκ τῶν νεκρῶν, ἄδου ταμεῖα, ζωαρχικῇ Κύριε, κενώσας καὶ ἐξάξας πεπεδημένας ψυχάς.

Τῇ μορφῇ ἀττράπτοντα αἱ Μυροφόροι βλέψασαι, τὸν Ἀγγελὸν ἐν φόβῳ, ἐκ τοῦ Μνημείου ὑπεχώρουν· τὴν δὲ Χριστοῦ Ἐγερσιν μαθεῖν, μὴ γύσαι σπεύδουσι τοῖς Μαθηταῖς.

Ο στεγάζων ἐν ὕδασι, τὰ ὑπὲρ ῥῶα Κύριε, ὕδωρ ζωῆς ὑπάρχων, τῇ Σαμαρείτιδι αἰτούσῃ, τὰ σепτά νόματα παρέσχες, ἐπιγνούσῃ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου.

Δόξα.

Ω Τριάς τοὺς πίστει σε, εἰληχρινεῖ δοξάζοντας, Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα, ὡς Ποιητὴς τῶν ὅλων σῶζε, καὶ ἱλασμὸν δώρησαι ἡμῖν ἁμαρτημάτων, ὡς Ὑπεράγαθος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θρόνε πύρινε, χαῖρε λυχνία πάγχρυσε, χαῖρε φωτὸς Νεφέλη, χαῖρε Παλάτιον τοῦ Λόγου, καὶ νοητὴ Τράπεζα, Ἄρτον ζωῆς ἁγίως Χριστὸν βαστάσασα.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.
Τοῦ Πάσχα. ᾠδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.
Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν.
Νῦν πάντα πεπληρωται φωτός.
Χθὲς συνεπαπτόμην σοι Χριστέ.
Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανερχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀστράφαντος.

Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καλῶς εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θεασαμένη Ἀγνή χόρευε· καὶ τοῦτον ὡς Θεόν, ἄχραντε μεγάλυνε.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς,
Ἔσπερώθη ἡ καρδία μου.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι, διδάσκων ἔλεγεν ὁ Δεσπότης, ὡς ἐπέστη τῷ ἱερῷ καθὼς γέγραπται, μεσούσης τῆς νομικῆς ἑορτῆς.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρί-

νετε Ἰουδαῖοι· Χριστὸς γὰρ ἤλ-
θεν, ὃν περ ἐκάλουν οἱ Προφῆται,
ἐκ Σιών ἐλευσόμενον, καὶ κόσμον
ἀνακαλούμενον.

Εἰ καὶ τοῖς λόγοις οὐ πιστεύ-
ετε Ἰουδαῖοι, τοῖς ἔργοις πείσθη-
τε τοῦ Δεσπότου· τί πλανᾶσθε ἀ-
θετοῦντες τὸν ἅγιον, ὃν ἔγραψεν
ἐν τῇ νόμῳ Μωσῆς ;

Θεοτοχίον.

Εἰς τῆς Τριάδος ὦν, γε-
νόμενος σὰρξ ὠράθη, οὐ τρέφας
Κύριε τὴν οὐσίαν, οὐδὲ φλέξας
τῆς τεκούσας τὴν ἀφθονον γα-
στέρα, Θεὸς ὦν ὅλως καὶ πῦρ.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

« **Ἐ**στερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν
Κυρίῳ, τῷ διδόντι εὐχὴν τῷ εὐ-
χομένῳ· ὅτι τόξον δυνατόν ἡσθέ-
νησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες περιε-
ζώσαντο δύναμιν. »

Εθελουσίως ἐπὶ ξύλου ὑψώθη
Λόγε, καὶ ὀρώσαι ἐρρήγγυντο αἱ
πέτραι, καὶ ἡ κτίσις ἐκλονεῖτο ἅ-
πασα, καὶ νεκροὶ ἐκ τῶν τάφων,
ὡς ἐξ ὕπνου, ἐξηγείροντο.

Μετὰ ψυχῆς σε πρὸς τὸν ἁ-
δην ἐλθόντα Λόγε, κατιδοῦσαι πᾶ-
σαι ψυχαὶ δικαίων, αἰωνίων δεσ-
μῶν ἀπελύοντο, ἀνυμνολογοῦσαι,
τὴν ὑπὲρ νοῦν δυναστείαν σου.

Τί ἐκθαμβεῖσθε; τί ἐν τάφῳ ὑ-
μεῖς ζητεῖτε, μετὰ μύρων γυναῖ-
κες τὸν Δεσπότην; ἐξηγέρθη,
καὶ Κόσμον συνήγειρεν, Ἄγγελος
ἀστράπτων, ταῖς Μυροφόροις
ἐφθέγγετο.

Ζωὴ ὑπάρχων καὶ πηγὴ τῆς
ἀθανασίας, ἐκαθέσθης πρὸς τὴν πη-
γὴ Οἰκτίρμον, καὶ τῶν σῶν αἰτη-

σαμένην ἐπλησας, πανσόφων να-
μάτων, τὴν Σαμαρεῖτιν ὑμνοῦσαν
σε.

Δόξα.

Εἰς ἐπὶ πάντων ἐν Τριάδι Θεὸς
ὑμνεῖται, ὁ Πατήρ, καὶ ὁ Υἱός,
καὶ θεῖον Πνεῦμα, φάβῳ ὃν δοξά-
ζει Οὐρανῶν τὰ τάγματα, τρανώς
ἐκβοῶντα, Ἅγιος Ἅγιος Ἅγιος
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν, Θεοτοχίον.

Ανερμηνεύτως συλλαβοῦσα ἐν
τῇ γαστρὶ σου, τὸν τῶν ὀλων Θε-
ὸν Παρθενομῆτορ, ὑπὲρ ἔννοιαν
καὶ λόγον τέτοικας, μείνασα Παρ-
θένος ὡς πρό τοῦ Τόκου Θεόνυμφε.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίνωμεν.

Κοντάκιον τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Τῆς Ἑορτῆς τῆς νομικῆς με-
σαζούσης, ὁ τῶν ἀπάντων Ποιη-
τῆς καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς πα-
ρόντας ἔλεγες Χριστέ ὁ Θεός, Δεῦ-
τε καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ἀθανασίας·
ὅθεν σοι προσπίπτομεν, καὶ πι-
στῶς ἐκβοῶμεν, τοὺς οἰκτιρμοὺς
σου δώρησαι ἡμῖν. Σὺ γὰρ ὑπάρ-
χεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Κάθ. τῆς Σαμαρείτιδος, ὁμοίαν.

Αγαλλιᾶσθω Οὐρανός χορευέ-
τω, τὰ ἐπὶ γῆς ὅτι Χριστός ἐκ
Παρθένου, ἐπιφανείς ὡς ἄνθρωπος
ἐρρύσατο φθορὰς, ἅπαν τὸ ἄνθρω-
πινον, τῷ ἰδίῳ θανάτῳ· θαύμασιν
ἐκλάμψας δέ, γυναῖκί Σαμαρεί-
τιδι, ὕδωρ αἰτῶν παρέχει τὴν πη-
γὴν, τῶν ἱαμάτων ὡς μόνος ἀθά-
νατος.

Δόξα, καὶ νῦν.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, ὁμοίαν.

Οτῆς σοφίας χορηγός καὶ Δε-

σπότης, τῆς ἑορτῆς τῆς νομικῆς ἐπιστάσης, ἐν Ἱερῷ καθήμενος ἐδίδασκες, λέγων οὕτως ἅπασιν, Ἐρχεσθε οἱ διψῶντες, πίετε τοῦ νύκματος, οὗ ἐγὼ νῦν παρέχω δι' οὗ ζωῆς ἐν θεοῦ καὶ τρυφῆς, ἐπαπολαύσατε πάντες οἱ ἄνθρωποι.

Τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ Δ'. Ὁ Εἰρκός.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοίξαν.

Ὡς ἐνιαύσιος ἀμνός.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαβίδ.

Τῆς Θεοτόκου ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ καὶ θανάτω, τῷ οἰκίῳ ἔλυσεν, τὸν δ' ἐκείνου θάνατον, σήμερον καὶ κατηύγαγεν πάντας, ταῖς Θεϊκαῖς ἀστροπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ον ἀπεκύησας Χριστὸν, ὥραι-οτάτως ἐκ νεκρῶν, λάμπαντα Ἀγνή καθορώσα, ἡ καλὴ καὶ ἁμωμος, ἐν γυναιξὶν ὡραία τε, σήμερον εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δόξαζε.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ.

Εἰ Μεσσίαν δεῖ ἐλθεῖν, ὁ δὲ Μεσσίας Χριστὸς ἐστὶ παράνομος· τί ἀπιστεῖτε αὐτῷ; ἰδοὺ παραγέγονε, καὶ μαρτυρεῖ ἅ αὐτὸς ποιεῖ· τὸ ὕδωρ οἶνον ἐποίησε, Παράλυτον λόγῳ συνέσφιγξε.

Μὴ συνιέντες τὰς γραφάς, πλανᾶσθε πάντες ὑμεῖς, Ἑβραῖοι ἄνομοι· ὄντως γὰρ ἦλθε Χριστὸς, καὶ πάντας ἐφώτισε, καὶ ἐν ὑμῖν ἔδειξε πολλὰ σημεῖα καὶ τεράτια, καὶ μάλιστα ἀρνεῖσθε τὴν ὄντως ζωὴν.

Εν ἔργον ἔδειξα ὑμῖν, καὶ πάντες ἤδη θαυμάζετε, ἀνέκραγε τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός· ὑμεῖς περιτέμνετε, καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνθρωπον φησὶν, ἐμοὶ δὲ τί ἐγκαλεῖτε λοιπὸν, ἐγείραντι λόγῳ Παράλυτον; Θεοτοκίον.

Η ἐν γαστρὶ σου τὸν Θεόν, ἀπεριγράπτως χωρήσασα θεόνυμφε, Παρθενομῆτορ ἁγνή, μὴ παύσῃ πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως διὰ σοῦ ρυσώμεν τῶν περιστάσεων· πρὸς σὲ γὰρ αἰεὶ καταφεύγομεν.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρκός.

«**Εἰ**σακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην, ὅτι τῆς σῆς αἰνέσεως πλήρης ἡ γῆ.»

Οἱ οὐρανοὶ εὐφραίνέσθωσαν, ἐορταζέτω ἡ κτίσις πάντα· ἐξεγήγγηται ὁ Κύριος καὶ ἐφάνη, πᾶσι τοῖς σοφοῖς Ἀποστόλοις αὐτοῦ.

Κατεπόθη σου θάνατε, ἡ δυναστεία, Χριστοῦ θανέντος· οἱ νεκροὶ ὡς ἐκ θαλάμων, τῇ ἐγέρσει τούτου, ἐκ τῶν τάφων προσήλθωσαν.

Τὶ θρηγεῖτε ὦ γυναῖκα; τί μετὰ μύρων ἐπιζητεῖτε, τὸν ἀθάνατον; ἐγγήγεσθαι καθὼς εἶπεν, ἔφη Μυροφόροις ὁ Ἀγγελος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, αἰτησαμένην παρέσχες ὕδωρ, τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ κράτους σου, ὅθεν εἰς αἰῶνας, οὐ διψᾷ ἀνυμνοῦσά σε.

Δόξα.

Ω Τριάς Ὑπερούσιε, Πάτερ καὶ Λόγος καὶ Θεῖον Πνεῦμα, ὁμοδύναμε συνάναρχε, σῶσον ἡμᾶς πάντας, τοὺς πιστῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ νυν, Θεοτοκίον.

Ακατάφλεκτον βάτον σε, ὁ Νομοθέτης ἑώρα πάλαι· Δανιὴλ δὲ ὅρος ἅγιον κατενόει, μόνη Μητροπάρθενε Δέσποινα.

Καταβάσια. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Τοῦ Πάσχα. Ὁδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁρροῖσθωμεν ὁρθρου βαθέος.

Τὴν ἄμετρον σου εὐσπλαγγίαν.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι, καὶ ζωηφόροις, ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπύπλῃται, τῶν εὐσεβῶν ἡ ἐμήγουρις.

Οὐκ ἤνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκοῦσθαι, Μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς Κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Θαύμασι κατεκόσμησας, τοὺς Ἀποστόλους σου, τέρασιν ἐμεγάλυνας τοὺς Μαθητάς, ἐν παντὶ τῷ Κόσμῳ, δοξάσας Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ δούς αὐτοῖς τὴν Βασιλείαν σου.

Απαντα κατεφώτισαν, τῆς γῆς τὰ πέρατα, θαύματι καὶ διδάγμασιν οἱ Μαθηταί, καὶ ποικίλοις τρόποις τὸν λόγον κηρύξαντες, Χριστὲ Σωτὴρ τῆς Βασιλείας σου.

Ανέσιν ἀναπέμπομεν, τῇ Βασιλείᾳ σου· ὕμνον σοι δὲ προσάγομεν, τῷ δι' ἡμᾶς ἐπὶ γῆς ὀρθένει, καὶ Κόσμον φωτίσαντι, καὶ τὸν Ἀδὰμ ἀνακλέσαντι.

Θεοτοκίον.

Γέγονεν ἡ καλιὰ σου, Ἁγία Τράπεζα, ἔχουσα τὸν Οὐράνιον
(ΤΟΜ. Ε'.)

Ἄρτον, ἐξ οὗ πᾶς ὁ τρώγων οὐ θνήσκει, ὡς ἐφῆσεν, ὁ τοῦ παντός Θεογεννήτωρ τροφεύς.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

Ἀνάτειλόν μοι Κύριε, τὸ φῶς τῶν προσταγμάτων σου, ὅτι πρὸς σέ Χριστέ, τὸ πνευμά μου ὁρροῖζει, καὶ ὕμνεῖ σε· σὺ γὰρ εἰ Θεός ἡμῶν, καὶ πρὸς σέ κατέφυγον, τῆς εἰρήνης Βασιλεῦ.

Τὸ μνῆμά σου τὸ ἅγιον, καταλαβούσαι ὁρροῖαι, αἱ Μυροφόροι, ἐξαστράπτοντα κατεῖδον νεανίαν, καὶ ἐνεθαρβήθησαν, τὴν σὴν διδασκόμεναι, θείαν ἐγερσιν Χριστέ.

Ο θάνατος νενέκρωται, ὁ ἄδης ἠχμαλώτισται, οἱ ἐν δεσμοῖς ἠλευθερώθησαν, Χριστοῦ τῇ Ἀναστάσει· Ἀγαλλιασώμεθα, καὶ χεῖρας κροτήσωμεν, ἐορτάζοντες φαιδρῶς.

Απόστολοι σκιρτήσατε, καὶ Ἄγγελοι χορεύσατε, οἱ γηγενεῖς πάντες ἀγάλλεσθε· ὁ Κύριος ἀνέστη, φθορὰ ἐξωστράκισται, καὶ ἡ λύπη πέπαυται, καὶ χορεύει ὁ Ἀδὰμ.

Πηγὴ ὑπάρχων Κύριε, ζωῆς ὕδωρ ἀφέσεως, καὶ ἐπιγνώσεως· δωδῶρησαι, γυναῖκι αἰτησάσῃ, πάλαι Σαμαρείτιδι· διὸ ἀνυμνοῦμέν σου, τοὺς ἀράτους οἰκτιρμούς.

Δόξα.

Μονάδα τρισυπόστατον, Τριάδα ὁμοούσιον, Πατέρα, Λόγον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἀμέριτον τῇ φύσει, Θεὸν ἕνα σέβομεν, ποιητὴν καὶ Κυρίον, καὶ Δεσπότην τοῦ παντός.

Καὶ νυν Θεοτοκίον.

Σὲ πύλην ἀδιόδευτον, καὶ χῶς

ραν ἀγεώργησαν, καὶ κιβωτὸν τὸ
μάννα φέρουσαν, καὶ στάμνον καὶ
λυχνίαν, καὶ θυμιατήριον, τοῦ Ἀ-
βύλου ἀνθρακος, ὀνομάζομεν ἀγνή.

Καταβασία. Ὁρῶμεν Ὁρθρου.

Τοῦ Πάσχα. Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα.

Σωτὴρ μου τὸ ζῶν τε.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Ανῆκται τὸ πάλα κρατούμε-
νον, τῷ θανάτῳ καὶ φθορᾷ, διὰ
τοῦ σαρκωθέντος, ἐκ σῆς ἀχράν-
του γαστροῦ, πρὸς τὴν ἀφθαρτον,
καὶ αἰδίδιον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις
τῆς γῆς, ὁ λαγόσι σου Ἀγνή, κα-
τελθὼν, καὶ οἰκήσας, καὶ σαρκω-
θεὶς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν, ἐ-
αυτῷ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ
τάφου.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ὡς ὕδατα θαλάσσης.

Ο πάντα περιέπων τὰ πέρατα,
ἀνῆλθες Ἰησοῦ, καὶ ἐδίδασκες, ἐν
τῷ ἱερῷ τοῦς ὄχλους, τὸν λόγον
τῆς ἀληθείας, τῆς ἐορτῆς μεσοῦ-
σης ὡς Ἰωάννης βοᾷ.

Τὸ ἔργον τοῦ Πατρὸς ἐτελεί-
ωσας, τοῖς ἔργοις ἐπιστώσω τοὺς
λόγους σου, ἰάσεις τελῶν Σωτὴρ
καὶ σημεῖα, Παράλυτον ἀνορθῶν,
λεπρούς καθαίρων, καὶ τοὺς νε-
κροὺς ἀνιστῶν.

Ο ἀναρχος Υἱός, ἀρχὴ γέγονε,
λαβὼν τὸ καθ' ἡμᾶς, ἐνηνθρώπησε-
καὶ μέσον τῆς ἐορτῆς ἐδίδασκε λέ-
γων. Προσδράμετε τῇ πηγῇ τῇ
ἀενάῳ, ζῶν ἀρύσασθαι.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὕμνοῦ-
μέν σε, Παρθένον καὶ Μητέρα δο-
ξάζομεν, σὲ μόνην ἀγνή, θεόνυμφε
Κόρη· ἐκ σοῦ γὰρ ὄντως Θεὸς ἐ-
σαρκώθη, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

Μὴ καταποντισάτω με κα-
ταιγὶς ὕδατος, μηδὲ καταπιέτω με
βυθός· ἀπερρίμμαι γὰρ εἰς βάθη
καρδίας θαλάσσης τῶν κακῶν μου·
διό σοι κραυγάζω ὡς Ἰωνᾶς. Ἀ-
ναβήτω ἐκ φθορᾶς ἡ ζωὴ μου πρὸς
σέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν. »

Σταυρῷ σε οἱ παράνομοι, Ἰη-
σοῦ ἤλωσαν, καὶ λόγῃ ἐξεκέντη-
σαν Χριστέ, καὶ Ἰωσήφ ὁ εὐσχή-
μων σε κηδεύει, ἐν τῷ καινῷ μνη-
μείῳ· ἐξ οὗ μετὰ δόξης ἐξαναστὰς,
συνανέστησας Σωτὴρ, πᾶσαν κτί-
σιν ὕμνοῦσαν τὸ κράτος σου.

Μοχλοὺς καὶ πύλας Δέσποτα,
δυνατῶς ἐθραυσας τοῦ ἄδου, καὶ
ἀνέστης ὡς Θεός· καὶ ὑπαντήσας,
τὸ, Χαῖρε, προσεῖπας ταῖς Γυναι-
ξί, καὶ ταύτας εἰπεῖν ἐξαπέστειλας
Μαθηταῖς· Ἐξεγήγερται ὁ ζῶν,
καὶ ὥραθη φωτίζων τὰ πέρατα.

Τί κλαίετε; τί φέρετε ὡς θνη-
τῷ γύναια τὰ μύρα; ἐξηγέρθη ὁ
Χριστός, ἐβόα πάλα ἀστράπτων
μεγάλως, ὁ φανείς Νεανίας, κενὰς
τὰς σινδόνας καταλιπὼν· ἀπελ-
βοῦσαι τοῖς αὐτοῦ, ἀπαγγεῖλατε
φίλοις τὴν Ἐγερσιν.

Πεῖθρον ὑπάρχων Κύριε, τῆς
ζωῆς ἀφθονον, ἀβυσσος ἐλέους
Ἀγαθὲ, ὁδοιπορήσας καθεῖξ, πλη-
σίον τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ
τῇ Σαμαρείτιδι ἐκδοᾷς· Δός μοι

ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὅπως λάβῃς ἀφ' ἐ-
σεως νάματα.

Δόξα.

Τῷ Πατέρα ἄναρχον, καὶ
Υἱὸν σύμβρονον, καὶ Πνεῦμα ὁμο-
ούσιον πιστῶς, μίαν οὐσίαν, καὶ
φύσιν, καὶ δόξαν, καὶ μίαν Βασι-
λείαν, Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ Ποι-
ητὴν, Συνοχέα τοῦ παντός, μετὰ
τῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων.

Καὶ νῦν, Θεοτοχίον.

Παρθένον μόνην τίκτουςαν, καὶ
νηδὺν ἀφθορον τηρήσασαν, ὑμνοῦ-
μέν σε Ἀγνή, Θρόνον Κυρίου, καὶ
Πύλην καὶ Ὅρος, καὶ νοητὴν λυ-
χνίαν, νυμφῶνα ὁλόζωτον τοῦ
Θεοῦ, καὶ σκηνὴν δόξης σαφῶς,
κιβωτόν τε καὶ στάμνον, καὶ τρά-
πεζαν.

Καταβασ. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.
Κοντ. τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχ. πλ. δ'.

Πίστει ἐλθοῦσα ἐν τῷ φρέατι,
ἡ Σαμαρεῖτις ἐθέασατο, τὸ τῆς
σοφίας ὕδωρ σε, ᾧ ποτισθεῖσα θα-
ψιλῶς, βασιλείαν τὴν ἄνωθεν ἐκ-
ληρώσατο, αἰωνίως ἡ αἰοίδιμος.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν σεπτῶν μυστηρίων ἀκού-
σωμεν, Ἰωάννου ἡμᾶς ἐκδιδάσκον-
τος, τὰ ἐν τῇ Σαμαρείᾳ γινόμενα-
πῶς γυναικὶ ὤμιλει ὁ Κύριος, ὕ-
δωρ αἰτήσας, ὃ τὰ ὕδατα εἰς τὰς
συναγωγὰς αὐτῶν συναΐξας, ὁ Πα-
τὴρ καὶ τῷ Πνεύματι σύμβρονος·
ἦλθε γὰρ ἐκζητῶν τὴν εἰκόνα αὐ-
τοῦ, αἰωνίως ὡς αἰοίδιμος.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἰτα τὰ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ πέμπτῃ
ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τῆς τῆς Σαμαρείτιδος
ἐορτῆς ἐορτάζομεν. Στίχοι.

Ἰδὼς λαβεῖν ἐλθοῦσα τὸ φθαρτόν, γύναι,
τὸ ζῶν ἀπαντλεῖς, ᾧ ρύπους ψυχῆς
πλύνεις.

Ταῖς τῆς σῆς Μάρτυρος Φωτεινῆς
πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡ-
μᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων.

Θανάτου ἐορτάζομεν.

Ἔς ὄντως ἱερὰ καὶ πανέορτος.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θά-
νατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι
τοῖς ὀνητοῖς τὴν διαμένουσαν ζω-
ὴν εἰς αἰῶνας αἰώνων δωδῶρηται·
ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων
Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς κτί-
σεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὥκη-
σε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτε νηδύν·
καὶ σταυρόν ὑπομείνας καὶ θάνα-
τον, ἀνέστης θεοπρεπῶς, συνεγεί-
ρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμιнос.

Σαρικῶς ἐκοπίσας, ἡ ἀνά-
παυσις πάντων· ἐκουσίως ἐδίφη-
σαι ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων· τὸ ὕ-
δωρ ἐζήτησας, ὕδωρ τὸ ζῶν, Ἰη-
σοῦ ἐπαγγελιάμενος.

Σαμαρεῖτιδι Κύριε, γυναικὶ προ-
σωμίλεις· διελέγχων τὴν ἀνοίαν,
τῶν ἀνόμων Ἑβραίων, ἡ μὲν γὰρ
ἐπίστευσεν, Υἱόν σε εἶναι Θεοῦ, οἱ
δὲ ἠρνήσαντο.

Οἱ τὸν ἄρτον ἐσθίοντες, τῆς
σαρκὸς τοῦ Κυρίου, καὶ τὸ αἷμα
λαμβάνοντες, τῆς πλευρᾶς τοῦ
Δεσπότου, καινότητι Πνεύματος
πολιτευσόμεθα, ζῶντες τῇ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Εν γαστρί σου ἐχώρησας, τὸν ἀχώρητον Λόγον· ἐκ μαζῶν σου ἐθήλασας, τοῦ κόσμου τὸν τροφέα ἀγκάλαις ἐβάστασας, τὸν ποιητὴν τοῦ παντός, Θεογεννήτορ ἀγνή.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

«**Μ**ὴ παραδῶῃς ἡμᾶς εἰς τέλος διὰ τὸ ὄνομά σου, καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀπ' ἡμῶν, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, ὁ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας. »

Μετά ἀνόμων, Χριστέ οἰκτίρμον, ἐκὼν κατελογίσθης, καιρῶ τοῦ θείου πάθους· καὶ ταῦτα βλέπουσα ἐσεῖετο ἡ γῆ, καὶ πέτραι παντουργῶ νεύματι ἐρρήγνυντο, ἀκατάληπτε, καὶ ἀνίσταντο νεκροὶ οἱ ἀπ' αἰῶνας.

Μετά ψυχῆς καταβάς εἰς μέρη κατώτερα τοῦ ἄδου, ἐξήγες ἐν ἀνδρίᾳ δεσμίους ἅπαντας, οὓς ἐκ τοῦ αἰῶνος ὀνόματος εἶχεν, ὁ πικρὸς τύραννος, ἐκβοῶντάς σοι, Χριστέ ὁ Θεός· Δόξα σου τῇ φρικτῇ οἰκονομίᾳ.

Μετά νεκρῶν τί ὑμεῖς ζητεῖτε τὸν ζῶντα εἰς αἰῶνας; ἡγέρθη, καθὼς εἶπεν· ἰδοὺ ὡς βλέπετε, κεναὶ αἱ σινδόνες, κενὸς ὁ τάφος, ὁ φανείς ἔλεγε γυναιξὶ νεανίας· σπουδῇ ἅπιτε, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις.

Γδωρ ὑπάρχεις ζωῆς, ἐδόξα Χριστῷ ἡ Σαμαρεῖτις· πότισον οὖν με Λόγε, διψῶσαν πάντοτε, σοὺ τὴν θείαν χάριν, ὅπως μηκέτι, Ἰησοῦ Κύριε, ἀγνωσίας κρατῶ·

μαὶ αὐχμῶ, ἀλλὰ κηρύττω σοὶ τὰ μεγαλεῖα.

Δόξα.

Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ θεῖον ὕμνολογοῦμεν Πνεῦμα, ἀμέριστον Τριάδα φύσει ὑπάρχουσιν, μερῶστίν προσώποις, μίαν οὐσίαν συμφυῆ, ἀναρχον, ποιητὴν τοῦ παντός καὶ Θεόν, ὃν πᾶσαι οὐρανῶν ὕμνοισι τάξεις.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μετά λοχείαν φρικτῇ, παρθένος ἀγνή διεφυλάχθης, ἀγία Θεοτόκε· διό σε ἅπασαι, Ἀγγέλων χορεῖται, καὶ τῶν ἀνθρώπων γενεαὶ ἅπασαι, ἀσιγήτοις ἀνυμνοῦσι φωναῖς, χωρίον καθαρὸν τοῦ ἀχωρήτου.

Καταβασία. Ὁ Παιδάς ἐκ καμήνου.

Τοῦ Πάσχα Ἰδὲ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

Αὕτη ἡ κλητὴ, καὶ ἀγία ἡμέρα.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου.

Ἀραν κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Ἦλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ ἄδου διαβρήξας θνητοῖς τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο· διὸ εὐλογοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ολον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταίος, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐθέωσεν· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ἀγγελοι καὶ οὐρανοί.

Δεῦτε ἴδετε λαοὶ τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης καθεζόμενον, ὑπὸ λα-

ἢ ἀνόμων βλασφημούμενον· καὶ ἰδόντες ὑμνεῖτε, τὸν ἐν Προφήταις Μεσοίαν προῤῥηθέντα.

Σὺ εἶ ὄντως ὁ Χριστὸς, ὁ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον προερχόμενος, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, καὶ ἡ ἄφεσις τῶν πατρώων σφαλμάτων· σὺ ἡ ὄντως ζωὴ τῶν σοὶ πεπιστευκότων.

Η σοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐφορτῆς μεσοῦσης, καθὼς γέγραπται, τῷ ἱερῷ ἐπέστη καὶ ἐδίδασκεν. Ὅτι ὄντως αὐτὸς ἦν, ὁ Μεσσίας Χριστὸς, δι' οὗ ἡ σωτηρία.

Θεοτοκίον.

Πῶς ἐγέννησας, εἰπέ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως προεκλάμφαντα, καὶ σὺν ἁγίῳ Πνεύματι ὑμνούμενον; ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος, εὐδοκήσας ἐκ σοῦ τεχθῆναι Θεοτόκε.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

« **Τ**ὰ σύμπαντα Δέσποτα, τῇ σῇ σοφίᾳ συνεστήσω· γῆς δὲ πάλιν ἤδρασας, ὡς οἶδας τὸν πυθμένα, τῇ βάσει πηξάμενος ἐπὶ ὑδάτων· διὸ πάντες βοῶμεν ἀναμέλποντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου ἀπαύστως τὸν Κύριον. »

Θάνατον ὑπέμεινας, μόνε ἀθάνατε, βουλήσει, ἄδην ἤχμαλώτους, πύλας χαλκᾶς συνέτριψας, Βασιλεῦ οὐράνιε, καὶ ἀφείλες δεσμίους, ἀπ' αἰῶνος ἐκείθι χρηματίζοντας, ἀνυμνοῦντας ἀπαύστως τὸ κράτος τῆς σῆς ἀγαθότητος.

Γψώθης μακρόθυμε, ἐθέλουσίως ἐπὶ ξύλου, καὶ πέτραι ἐσχίσθησαν, καὶ ἡλῖος ἐσθέσθη, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ διεῤῥάγη, καὶ ἡ γῆ ἐσαλεύθη, καὶ ἐτρόμα-

ξεν ὁ παγγέλαστος ἄδης, καὶ πάντας δεσμίους ἀπέλυσεν.

Επέφανες Κύριε, ταῖς ἐν τῷ σκότει καθημένοις, φῶς ὑπάρχων αὐτοῦτον, καὶ ζωὴ τῶν ἀπάντων· διὸ σε ὡς ἐβλεψε τῶν δικαίων ὁ δῆμος, ἀνεσκίρτησε Λόγε, καὶ ἀνεβόησεν· Ἦλθες πάντων δεσμῶν ἀπολῦσαι· ὑμνοῦμεν τὸ κράτος σου.

Πλησίον ἐκάθησας πηγῆς, ἐν ᾧ ῥα Σῶτερ ἔκτῃ, καὶ τῇ Σαμαρείτιδι ὕδωρ τὸ ζῶν παρέσχες, καὶ γνώσεως νάματα, διὰ πολλὴν εὐσπλαγχνίαν, μεθ' ἧς πάντες βοῶμεν ἀναμέλποντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου ἀπαύστως τὸν Κύριον.
Δόξα.

Πατέρα προάναρχον, Υἱὸν συνάναρχον ὑμνοῦμεν Πνεῦμα, τὸ ἅγιον, Θεὸν ἕνα τὰ τρία, ἀσύγχυτον, ἄτμητον, δημιουργὸν τῶν ἀπάντων ὁμοδύναμον, κράτος αὐτεξούσιον, καὶ βοῶμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τὸν Κύριον.
Καὶ νῦν, Θεοῦ.

Ανθρακι καθαίρεται, ὁ Ἥσαρ· ἀς, προκηρύττων τὸν νοητὸν ἄνθρακα, σπρικούμενον Παρθένε, ἐκ σοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, καταπλέγοντα πάντων τῶν βροτῶν τὰ ὑλῶδη ἁμαρτήματα, καὶ θεοῦντα δι' αἰκτον τὴν φύσιν ἡμῶν, παναμώμητε.

Καταδασία. Αὕτη ἡ κλητὴ τοῦ Πάσχα. Ἰδοὺ εἰ. Ὁ Εἰρμός· φωτίζου, φωτίζου.
Ὁ Θεὸς! Ὁ φίλος!
Ὁ Πάτῃ τὸ μέγα.

Τῆς Θεοτόκου, ἡ αὐτὴ.
Συμφώνως Παρθένε, σὲ μακα-

γῆ ἐφρίξαν ἄδου πυλωροί, ὅτε ἐν τῷ μνημείῳ ὡς θνητὸς κατετέθης· καὶ γὰρ τοῦ θανάτου καταργήσας τὴν ἰσχύν, τοῖς τεθνεῶσι πᾶσιν ἀφθαρσίαν παρέσχες, τῇ Ἀναστάσει σου Σωτήρ. Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρὰ ἰδιόμ. τῆς Σαμαρείτιδος.

Ἦχος δ'.

Στ. ἔντεινε καὶ κατεσοδοῦ καὶ βασιλευε.

Αγαλλιάσθω σήμερον φαιδρῶς, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδὰμ ἐξάρῃ ἐκ κατάρας παργενῆ· καὶ θαυμαστοῦται θαύμασιν, ἐν Σαμαρείᾳ προσεφικόμενος· γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλαις ὕδασι περιβαλλόμενος· διὸ πάντες αἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλάγχυν βουλῇ.

Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν.

Τάδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρείτιδι· Εἰ ἤδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι. Δός μοι ὕδωρ πιεῖν σὺ ἂν ἤτησας αὐτὸν, καὶ ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ διψήσῃς εἰς τὸν αἰῶνα· λέγει Κύριος.

Δόξα, ἦχος ὁ αὐτός.

Η πηγὴ τῆς ζωαρχίας, Ἰησοῦς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστάς, τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, πιεῖν ἐξήτει ὕδωρ παρὰ γυναικὸς Σαμαρείτιδος. Τῆς δὲ τὸ ἀκοινώνητον τῶν Ἰουδαίων προσεipoύσης, ὁ σοφὸς δημιουργὸς με-

οχεύει αὐτὴν, ταῖς γλυκαῖς προρήσεσι, μᾶλλον πρὸς αἵτησιν τοῦ αἰδίου ὕδατος· ὁ καὶ λαβοῦσα, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν εἰποῦσα. Δεῦτε, ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ Θεὸν, παραγενόμενον σαρκί, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ νῦν. Ἰπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν α'. Ὡραν, τὸ Ἑσθινόν.

Ἦχος βαρύς.

Ισοῦ, σκοτία καὶ πρωί· καὶ τί πρὸς τὸ μνημεῖον Μαρία ἐστήκας, πολὺ σκότος, ἔχουσα ταῖς φρεσίν, ὑφ' οὗ ποῦ τέθεται ζῆτεῖς ὁ Ἰησοῦς; ἀλλ' ὅρα τοὺς συντρέχοντας Μαθητάς, πῶς τοῖς ὀθονίοις, καὶ τῷ σουδαρίῳ, τὴν Ἀνάστασιν ἐτεκμήραντο, καὶ ἀνεμνήσθησαν τῆς περὶ τούτου Γραφῆς. Μεθ' ὧν, καὶ δι' ὧν, καὶ ἡμεῖς πιστεύσαντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ζωοδότην Χριστόν.

Εἰς τὴν ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τοπικά καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἦχος δ'.

Διὰ ξύλου ὁ Ἀδὰμ Παραδείσου γέγονεν ἀποικος, διὰ ξύλου δὲ σταυροῦ, ὁ Ἀγστής Παράδεισον ὤκησεν· ὁ μὲν γὰρ γευσάμενος, ἐντολήν ἠθέτησε τοῦ ποιήσαντος, ὁ δὲ συσταυρούμενος Θεὸν ὡμολόγησε τὸν κρυπτόμενον, Μνήσθητί μου, βοῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ο σταυρωθεὶς καὶ ἀναστὰς ὡς δυνατός ἐκ τάφου τριήμερος, καὶ τὸν πρωτόπλαστον Ἀδὰμ ἐξαναστήσας, μόνε Ἀθάνατε, κάμει εἰς μετάνοιαν ἐπιστρέφει Κύριε κατα-

ζῶτον, ἐξ ὅλης καρδίας μου, καὶ ἐν θερμῇ τῇ πίστει αἰὶ κραυγάζειν σοι. Μνήσθητί μου Σωτὴρ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Οὕτως ἀνέστη ὁ Χριστός, καὶ μαρτυρεῖ ὁ τάφος, παράνομοι τὰ γὰρ ἐντάφια αὐτοῦ καταλιπὼν, ἀνέστη τριήμερος· ὁ λίθος ἐσφράγιστο, καὶ πρὸ τοῦ τάφου φύλακες περιίσταντο· ὁ ἄδης ἐσκόλευται, ὁ θάνατος τέθνηκε. Πιστεύσατε οὖν σὺν ἡμῖν τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ τὸ τοῦ ἁδου κράτος σκυλεύσαντα, καὶ ὁραθέντα γυναιξὶ Μυροφόροις λέγοντα, Χαίρετε, πιστοὶ ὁσωπήσωμεν, ἐκ φθορᾶς λυτρώσασθαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, κραυγάζοντες πάντοτε Ἀγστοῦ τοῦ εὐγνώμονος τὴν φωνὴν πρὸς αὐτόν, Μνήσθητί καὶ ἡμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνης τῆς Μεσοπεντηκοστῆς Ὁδὴ Γ'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος Ὁδὴ ε'.

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον, ἤχος δ'.

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποιήσας.

Στ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων,

Τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, διασπαρίντες οἱ Ἀπόστολοι ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ, διήλθον εἰς Φινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μνηθεὶ λαλοῦντες τὸν λόγον, εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίοις. Ἦσαν δὲ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν, ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνοιστάς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν. Καὶ ἦν

(TOM. Ε')

χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν, πολὺς τε ἀριθμὸς πιστεύσας, ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἡκουσθὲν δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὠτα τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱερουσολύμοις περὶ αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας. Ὃς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πάντας τῇ προτίσει τῆς καρδίας προσμένειν τῇ Κυρίῳ. Ὃτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, καὶ πίστεως· καὶ προστεθὴ ὄχλος ἱκανὸς τῇ Κυρίῳ. Ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητῆσαι Σαῦλον, καὶ εὗρών αὐτὸν ἤγαγεν αὐτόν εἰς Ἀντιόχειαν· ἐγένετο δὲ αὐτοῖς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ διδάξαι ὄχλον ἱκανὸν χρηματίζειν τε πρώτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατέλθον ἀπὸ Ἱερουσολύμων προφῆται εἰς Ἀντιόχειαν. Ἀναστὰς δὲ εἰς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἀγαθός· ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος, λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην, ὃς τις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Τῶν δὲ μαθητῶν, καθὼς ὑπόκειτο τις, ὥρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς. Ὁ καὶ ἐποίησαν, ἀποστείλαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρῶν Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν πόλιν τῆς Σαμαρείας.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῇ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰζώμεν εἰχ. ε' καὶ ψάλλοντες Στιχηρὰ προσομοίᾳ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς γ'.

ἤχ. πλ. α. Χαίροις ἀκηπτικῶν.

Ἦσθη φωτοφανής.

19

Δόξης ὡς θείκης ποταμός.

Μέσον τοῦ ἱεροῦ ἐστηκώς.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 122.)

Εἶτα τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, πρὸ τοῦ πά-
θους. σελ. 122.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωή-
χου ἦχος δ'. Αναστάσιμον.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν, ἀ-
παύτως προσκυνοῦντες, Χριστέ
ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνά-
στασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ
ἀνεκαίνισας, τὴν καταφθαρεῖσαν
τῶν ἀνθρώπων φύσιν, παντοδύνα-
με· καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδὸν
καλυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀ-
γαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ηθελον δάκρυσιν ἐξαλειψαί,
τῶν ἐμῶν πταισμάτων, Κύριε, τὸ
χειρόγραφον, καὶ τὸ ὑπόλοιπον
τῆς ζωῆς μου, διὰ μετανοίας εὐ-
αρεστῆσαι σοι· ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς ἀ-
πατᾷ με, καὶ πολεμεῖ τὴν ψυχὴν
μου. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπό-
λωμαι, σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Ο ἐνδοξάζομενος, ἐν ταῖς μνεί-
αις τῶν ἁγίων σου, Χριστέ ὁ Θεός,
ὕπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, κατὰ
περιφον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'.

Τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης τῆς σῆς Χρι-
στὲ Ἀναστάσεως. σελ. 107.

Ἀπολυτίκιον. Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στίχ.

Καθίσματα τῆς Ὁκτωήχου, ἦχος δ'.
Ἀναστάσιμον.

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν
εἰσοδὸν, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγ-
γέλου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι
σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο, λέγουσαι,
Ἄρα ἐκλάπη ὁ τῷ Ληστῇ ἀνοίξας
Παράδεισον; Ἄρα ἠγέρθη, ὁ καὶ
πρὸ πάθους κηρύξας τὴν Ἐγερσιν;
ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός,
τοῖς ἐν Ἄδῃ παρέχων ζωὴν καὶ
ἀνάστασιν.

Κατανυκτικόν.

Τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν ἐπί-
σκεψαί Κύριε, τὴν ἐν ἁμαρτίαις
τὸν βίον ὅλον δαπανήσασαν· ὃν
τρόπον τὴν Πόρνην, δέξαι καμῆ
καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Σήμερον τὰ τῶν Ἀγγέλων
στρατεύματα, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν
Ἀθλοφόρων παραγέγονε, τὰς τῶν
πιστῶν διανοίας φωτίσαι, καὶ τὴν
Οἰκουμένην τῇ χάριτι παιδρῶναι·
δι' αὐτῶν ὁ Θεός δυσωπούμενος,
δωρῆσαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Τεῖχος ἀκαταμάχητον ἡμῶν
τῶν Χριστιανῶν, ὑπάρχεις Θεο-
τόκε Παρθέने· πρὸς σέ γὰρ κατα-
φεύγοντες, ἄτρωτοι διαμένομεν,
καὶ πάλιν ἁμαρτάνοντες, ἔχομέν
σε πρεσβεύουσιν· διὸ εὐχαριστοῦν-
τες βοῶμέν σοι, Χαῖρε Κεχαρι-
τωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσμα
τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. ἦχ. πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Η Σοφία ὁ Λόγος ὁ τοῦ Πα-
τρὸς, ὁ καὶ δοὺς Ἀποστόλοις ῥή·

μα Θεοῦ, κηρύξαι τοῖς πέρασιν, τὴν ἐν γῇ αὐτοῦ ἔλευσιν, ὑπὸ πλάνων Ἑβραίων, μανία ὑβρίζετο, δαιμονίων καὶ πλάνος, φρικτῶς λοιδορούμενος, ὃς ἀνεξικάκως, πρὸς αὐτοὺς ἀνεβόα· Μὴ κρίνετε ἄκριτον κατ' ἐμοῦ κρίσιν, ἀνομοι· πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν· Φιλάνθρωπε Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν κατὰπεμψον, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἐν πίστει, τὴν ἀνείκαστον δόξαν σου. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ αἱ Κανόνες, τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλ. τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἰνους ἱσθῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου ἤχος δ'. Ἀναστάσιμον.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Πρόδατόν εἰμι τῆς λογικῆς σου ποιμένης, καὶ πρὸς σέ καταφεύγω τὸν ποιμένα τὸν καλόν· ζήτησόν με τὸν πλανηθέντα, ὁ Θεός καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Τίς οὐκ ἐξίσταται ὁρῶν ἄγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν ὃν ἡγωνίσασθε; πῶς ἐν σώματι ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρὸν ἐνίκησατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ σταυρῷ ὀπλισάμενοι; Ὅθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καὶ βαρβάρων πολέμιοι· ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα. σελ. 124.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

ἤχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Κλίνας τοὺς οὐρανοὺς, κατήλθες ὁ Σωτὴρ μου, καὶ σάρκα ἐκ Παρθένου, δίχα τροπῆς ὑπέδυσ, πηγάζων μοι τὴν ἄφεσιν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ολος ἐν τῷ Θεῷ, ὁ Λόγος σὺ ὑπάρχεις, ὁλλύμενόν με θέλων, ἐξαῖραι τῶν πταισμάτων, ἐνοῦσάι μοι φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Σὺ εἶ, Παμβασιλεῦ, Σοφία ἡ μεγάλη, δι' οὗ Πατὴρ τὸν Κόσμον πεποίηκε πανσόφως, σὺν τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Καθαρθῶμεν ἐννοιῶν. σελ. 124.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔ.

ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Προτόμ. τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ἤχ. α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ο ποιητῆς τῶν ἀπάντων, καὶ τῆς ζωῆς χορηγός, ὁ τῷ Πατρὶ τῷ θεῷ, συναίδιος Λόγος, ἐκὼν ἐκ τῆς Παρθένου, σάρκα λαβὼν, καὶ γενόμενος ἄνθρωπος, τὰ τῆς ἀρρήτου σοφίας ὡς ἀγαθός, πᾶσιν ἐβλυσε διδάγματα.

Τῆς ἑορτῆς μεσάζουσας, τῶν Ἰουδαίων Χριστέ, τῷ ἱερῷ ἐπέστης, ὁ τοῦ νόμου Δεσπότης, διδάσκων ἐξουσία, καὶ Γραμματεῖς, διελέγχων ὡς γέγραπται, καὶ καταπλήττων σοφία λόγων τῶν σῶν, καὶ θαυμάτων ἐπιδείξεις.

Ο χορηγὸς τῆς σοφίας, καὶ τῶν καλῶν παροχεύς, ὁ χέων θεῖα ρεῖθρα, ἐκ πηγῆς ἀενάου, Δεῦτε πρὸς με, κράζει, ὕδωρ ζωῆς οἱ διψῶντες ἀρύσασθε· καὶ ποταμοὶ ἐκ κοιλίας ὑμῶν, φησὶ, χαρισμάτων θεῶν ρεύσουσι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.
Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος β'.

Ὅτε παρεγένου ἐν ἱερῷ. σελ. 120.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου ἤχος δ'. Ἀναστάσιμον.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτὴρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἐκουσίως προσηλωθεῖς· καὶ εἰς αἵτου κατελθὼν δυνατὲ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά, ὡς Θεὸς διεβρήξας· διὸ προσκυνούμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Στ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Τίς χειμαζόμενος καὶ προσρέχων, τῷ λιμένι τούτῳ οὐ διασώζεται; ἢ τίς ὀδυνώμενος καὶ προσπίπτων, τῷ ἱατρῷ τούτῳ οὐ θεραπεύεται; Δημιουργε τῶν ἀπάντων, καὶ ἱατρὲ τῶν νοσοῦντων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Ο τῶν ἁγίων Μαρτύρων δεξιόμενος τὴν ὑπομονήν, καὶ παρ' ἡμῶν δέχου τὴν ὑμνωδίαν φιλάνθρωπε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος γ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς δοξάζομεν. σ. 120.

Ἀπολυτίκιον. Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.
ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσμ. τῆς Ὀκτωήχου. ἤχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ. Ἀναστάσιμον.

Εκουσία σου βουλῇ, σταυρὸν ὑπέμεινας Σωτὴρ, καὶ ἐν μνήματι καινῷ ἄνθρωποι ἔθεντο θνητοί, τὸν διὰ λόγου τὰ πέρατα συστησάμενον· ὅθεν δεσμευθεὶς ὁ ἀλλότριος θάνατος, δεινὸς ἐσκυλεύετο, καὶ οἱ ἐν αἵτῳ ἅπαντες ἐκράυγον, τῇ ζωηφόρῳ ἐγέρσει σου. Χριστὸς ἀνέστη, ὁ ζωοδότης, μένων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κατανυκτικόν, ὁμοιον.

Αναλόγισαι ψυχῇ, πῶς παραστῶμεν τῷ κριτῇ· ἐπὶ βήματος φρικτοῦ, τίθενται θρόνοι φοβεροί, καὶ τῶν ἀνθρώπων αἱ πράξεις διελέγχονται. Τότε ὁ κριτὴς ἀδυσώπητος. Ἐκεῖ τὸ πῦρ δεινῶς συμπαρίσταται, ὥσπερ ἀγρία θάλασσα, σὺν ἡχῷ κατακαλύψει τοὺς πταίσοντας. Ἀναλογίξου, ταῦτα, ψυχῇ μου, καὶ τὰ ἔργα σου εὐθρονον.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι, Χριστὲ ὁ Θεός. Τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου κατάπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Φοβερόν τὸ μυστήριον, καὶ τὸ θαῦμα παράδοξον· πῶς ἡ Παρθέν-

νος σὲ τὸν Κτίστην τῶν ἀπάντων
ἐβάστασε, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν
σῶα καὶ Παρθένος διέμεινεν; Ὁ
τεχνίεις ἐξ αὐτῆς, τὴν πίστιν στή-
ριξον, τὰ ἔθνη πράυνον, καὶ τὸν
κόσμον εἰρήνευσον, ὡς φιλάν-
θρωπος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν Κάθισμα
τῆς Μεσοπεντηκоста. ἤχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ, καὶ τῆς
ζωῆς, ἀναβλύζων τῷ κόσμῳ, πάν-
τας Σωτήρ, καλεῖς τοῦ ἀρύσασθαι,
σωτηρίας τὰνάματα· τὸν γὰρ
θεῖον Νόμον σου, δεχόμενος ἄν-
θρωπος, ἐν αὐτῷ σθενύνει, τῆς
πλάνης τοὺς ἀνθρακας· ὅθεν εἰς
αἰῶνας, οὐ διψήσει οὐ λήξει. τοῦ
κόρου σου Δέσποτα, Βασιλεῦ ἐπ-
ουράνιε· διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τὸ
κράτος σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν
πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι,
καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δού-
λοις σου. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν'. καὶ
οἱ Κανόνες, τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρ-
μῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ.
Κοντάκιον, καὶ ἑξαποστειλάριον τῆς
ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχ. δ'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.
Ἦχος δ'. Αναστάσιμον.

Εν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς
ἀρχαίας κατάρας, ἡλευθέρωσας
ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου τὸν
τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα,
διάβολον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ ἐ-
γέρσει σου, χαρὰς τὰ πάντα ἐπλή-
ρωσας· διὸ βοῶμέν σοι. Ὁ ἀνα-
στάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε· δόξα σοι.
Δίς.

Κατανυκτικόν.

Πλυνόν με, τοῖς δάκρυσί μου
Σωτήρ, ὅτι θερύπωμαι ἐν πολλαῖς
ἁμαρτίαις· διὸ καὶ προσπίπτω σοι,
ἐλεήμον· Ἠμαρτον, ἐλέησόν με,
ὁ Θεός.

Μαρτυρικόν.

Αγγέλων συμμέτοχοι γεγό-
νατε, ἅγιοι Μάρτυρες, ἐν σταδίῳ
τὸν Χριστὸν ἀνδρείως κηρύξαντες,
πάντα γὰρ τὰ ἐν κόσμῳ κατελί-
πετε τερπνά, ὡς ἀνύπαρκτα, τὴν
πίστιν δὲ, ὡς ἀκχυραν ἀσφαλῆ ἐ-
κρατήσατε· ὅθεν καὶ τὴν πλάνην
ἀπελάσαντες, πηγάζετε τοῖς πι-
στοῖς ἰαμάτων χαρίσματα, ἀπαύ-
στως πρεσβεύοντες, σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀρχάντου σου. σ. 121.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Μεσο-
πεντηκостῆς· ἤχος β'.

Τέλος ὦν καὶ ἀρχή, μεσότης
τε, ἐν μέσῳ, τῆς ἑορτῆς ἐπέστης,
τῷ ἱερῷ Χριστέ μου, πηγάζων μοι
τὴν ἄφεσιν.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Ηκουσεν ἡ Σιών, τῆς Ἀναστά-
σεώς σου, τὸ θεῖον κράτος Λόγε,
καὶ χαίρει σὺν τοῖς τέκνοις, ὁ-
μνοῦσά σε τὸν εὐσπλαγχνον.

στ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σέλας τὸ ἐκ Πατρὸς, ἐξέλαμ-
ψας ὁ Λόγος· ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων
χρόνων, ἐφάνης ὡς βροτὸς μοι,
πταισμάτων νέμων ἄφεσιν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς πρὸ τοῦ πά-
θους. σελ. 122.

Τῇ Τρίτῃ τῆς ε΄ ἑβδομάδος
Ἑσπέρας.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδίδεται ἡ ἑορτὴ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, καὶ ψάλλομεν πάντα τὰ αὐτῆς (πλὴν τῶν Ἀναγνώσμάτων) ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τῷ Ὄρθρῳ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ· ἅπερ ζῆτει, σελ. 106—119.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Σαμαρείτιδος γ'. Ἦχος δ'.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Παρά τὸ φρέαρ Χριστὸς τὴν Σαμαρείτιν, εὐρὼν ἐξητήσατο, ὕδωρ πιεῖν ἐξ αὐτῆς, διψῶν τὴν ταύτης διόρθωσιν, καὶ σωτηρίαν, ὃ καὶ ἐγνώσθη ἔργοις πληρούμενον· ταύτην γὰρ ἀνέγκουσιν, πόμα τοῦ πόματος, αὐτὸς ἀνέλκει καὶ ὕδατος· πληροῖ τοῦ ζῶντος, τὴν συμπολίταις διαγορεύουσιν· Ἰδοὺ ὁ πάλαι, ἐν τῷ νόμῳ ῥηθεῖς, Μεσσίας Χριστὸς ἐπεφάνη ὡς ἄνθρωπος, ἐννοιῶν κεκρυμμένων, ἐκκαλύπτων τὰ ἀπόρρητα.

Ἰδοὺ Μεσσίας Χριστὸς τοῖς ἐν τῇ πόλει, ἐν γῇ πεφανέρωται, ἡ Σαμαρεῖτις φησιν, ὁ γεγραμμένος ἐλεύσεσθαι, ἐν νόμῳ πάλαι, προφήτης μέγας Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ὃς καὶ τὰ πρακτέα μοι ἐπεξηγήσατο, καὶ τὰ ἐν βάθει καρδίας μου, ἐγκεκρυμμένα, πάντα μοι, εἶπεν ὡς ἐπετέλεσα· ὅθεν ἡ πόλις, συνδραμοῦσα ὁρᾷ, τοὺς λόγους αὐτῆς κατὰ πᾶν ἀληθεύοντας, καὶ τὸ πρᾶγμα θαυμάζει, καὶ πιστοῦται τῷ θεάματι.

Σὲ τὸν ἐν ἑκτῇ τῇ ὥρᾳ ὡς Δεσπότην, ποτὲ πρὸς Παράδεισον, περιπατοῦντα Θεόν, ἡ τῆς Προμήτορος ἐβλεψε, Οὐγάτηρ πάλιν, ἐν ὥρᾳ ἑκτῇ οὕτω καθήμενον, ἐνθα πηγὴ ὕδατος, καὶ φρέαρ ὠρυκτο· καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξαιτούμενον, πιεῖν ὡς ὕδωρ, αὐτὴν ποτίσης ζωῆς ἀλλόμενον, ὃ καὶ ἐπράχθη, καὶ τοῦ ὕδατος, ζωηφόρου τοῦ σου ἐκροφήσασα, τοῖς ἐν πόλει κηρύττει, τὴν τοῦ νάματος θαψίλειαν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἡχος α'.

Ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, σελ. 127.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Οκτωήχου· ἡχος δ'· Ἀναστάσιμον.

Πύλας ἄβου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σπ· θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ φθορᾶς ἡλευθέρωσας, ζῶν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀποστολικόν.

Στ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Τῶν Ἀποστόλων τὸν χορὸν, Πνεύματι ἁγίῳ ἐφώτισας Χριστέ, καὶ ἡμῶν τὸν ρύπον τῆς ἁμαρτίας, δι' αὐτῶν ἀπόπλυνον ὁ Θεός, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός.

Ἐχοντες παρρησίαν πρὸς τὸν Σωτῆρα Ἅγιοι, πρεσβεύσατε ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, ἄφεςιν πταισμάτων αἰτούμενοι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἡχος β'.

Ἐπὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν. σελ. 127.

Ἀπολυτίκιον. Τὸ φαιδρόν.
Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Τῇ ΠΕΜΠΤῇ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὁρθρὸν, μετὰ τὴν α'. Στιχο-
λογίαν καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου,
Ἀναστάσιμον. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ο σταυρωθεὶς ὑπὲρ ἡμῶν ἐκου-
σίως, καὶ λογισθεὶς ἐν τοῖς νεκροῖς
ζωοδότα, καὶ ἀναστὰς τριήμερος,
Χριστέ ὁ Θεός, ἐθραυσας δυνάμει
σου, τοῦ θανάτου τὸ κράτος, πάν-
τας τῇ ἐγέρσει σου, τοὺς ἐν ᾄδι
ζώσας· καὶ ἀνυμνοῦντες σέβομεν
τὴν σὴν, ἐγερσιν πάντες, ἀλλήλατε
Κύριε.

Ἀποστολικόν.

Φωστῆρας εἰς τὰ πέρατα, τοὺς
Μαθητάς σου Σωτὴρ, ἀνέδειξας
ἐκλάμποντας ἐν τῷ κηρύγματι,
ψυχὰς καταυγάζοντας, πλάνην
τὴν τῶν εἰδώλων, δι' αὐτῶν ἀμαυ-
ρώσας, δόγμασιν εὐσεβείας κα-
ταλάμπας τῷ κόσμῳ· αὐτῶν ταῖς
ἐκείαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Σταυρῷ ὀπλισάμενοι οἱ Ἀθλο-
φόροι σου, τὴν πλάνην ἐνίκησαν,
τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Χριστέ ὁ
Θεὸς ἡμῶν· ἐλαμψεν ὡς φωστῆ-
ρες, τοὺς βροτοὺς ὁδηγοῦντες· νέ-
μουνται τὰς ἰάσεις, τοῖς ἐν πίστει
αἰτοῦσιν· αὐτῶν ταῖς ἐκείαις, σῶ-
σον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε τὸν ὑπε-
ράγαθον, Θεὸν ἢ κηρύσασα, σὺν
Ἀποστόλοις αὐτὸν, ἀπαύστως ἰ-
κέτευε, ἄρεσιν τῶν πταισμάτων,

καὶ διόρθωσιν βίου, δοῦναι ἡμῖν
πρὸ τέλους, τοῖς ἐν πίστει καὶ
πόθῳ, ὑμνοῦσί σε κατὰ χρέος, μό-
νη πανύμνητε.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα τῆς
Σαμαρείτιδος' Ἦχος πλ'. β'.

Ως τῇ πιστῇ Σαμαρείτιδι, Κύ-
ριε, τῆς Θεότητος τῆς σῆς, τὴν
πηγὴν ἠνέφξας, καὶ ἐβλύσας θεο-
γνωσίαν ἐπ' αὐτήν, ἀρδεύων πόμα
θεόληπτον· καὶ νῦν πᾶσιν ἡμῖν
κατάπεμψον, πταισμάτων ἰλασ-
μόν, ὑπεράγαθε. Δίς.

Εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεα-
σόμενοι. Ὁ Ν'. καὶ αἱ Κανόνες τῆς Σα-
μαρείτιδος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ
τοῦ Μηναιῖου, εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ
ἑξαποστειλάριον τῆς Σαμαρείτιδος.

Εἰς τοὺς Λῆνους, ἱστῶμεν Στιχ. δ'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Ἀναστάσιμον.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ
χωρισθεὶς μονογενὲς Λόγε τοῦ
Θεοῦ, ἡλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλαν-
θρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀ-
τρέπτως, καὶ σταυρὸν καὶ θάνα-
τον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ
Θεότητι· ἀναστὰς δὲ ἐκ νεκρῶν,
ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν
ἀνθρώπων, ὡς μόνος Παντοδύ-
ναμος. Δίς.

Ἀποστολικόν.

Τοὺς ἀγραμμάτους Μαθητάς,
τὸ πνεῦμά σου τὸ ἅγιον, παιδεύτας
ἀνέδειξε, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τῇ
πολυφθόγγῳ ἁρμονίᾳ τῶν γλωσ-
σῶν, τὴν πλάνην κατήργησεν ὡς
Παντοδύναμος.

Μαρτυρικόν.

Πῶς ὑμῶν θαυμάσωμεν, τοὺς

ἀγωνάσας ἅγιοι Μάρτυρες, ὅτι σῶμα
ὀνητόν περιεείμενοι, τοὺς ἀσωμά-
τους ἐχθροὺς ἐτροπώσατε· οὐκ
ἐφόβησαν ὑμᾶς τῶν τυράννων αἱ
ἀπειλαί, οὐ κατέπηξαν ὑμᾶς, τῶν
βασάνων αἱ προσβολαί· ὁντως ἀ-
ξίως παρὰ Χριστοῦ ἐδοξάσθητε,
καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν αἰτεῖσθε τὸ
μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος β'.

Ὁ συνάναρχος καὶ συναΐδιος· σελ. 127.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ προσόμοια
τῆς Σαμαρείτιδος, ἤχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Σὺ πηγὴ ἀγαθότητος, καθυ-
πάρχων καὶ πέλαγος, τῆς ζωῆς
ταμίας τε, μόνε εὐσπλαγχνε, πῶς
γυναικὶ Σαμαρείτιδι, ὁμιλῶν ἐφώ-
νησας· Δός μοι ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὃ
πὺς λάβης τὴν ἄφесιν, ἀνυμνοῦμέν
σου, τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν,
δι' ἧς σώζεις, τῶν βροτῶν ἅπαν
τὸ γένος, διὰ πολλὴν ἀγαλότητα.

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδού.

Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς ἐξ-
εἶπέ μοι σήμερον, τῇ πηγῇ καλῇ-
μενος τί ἐποίησα· Προφῆτης γάρ
ἀληθέστατος, ὑπάρχει καὶ μέγι-
στος· τὰ κρυπτὰ καὶ φανερά, ἐπι-
στῆμενος ἅπαντα· ἀλλὰ δώρησαι,
ὕδωρ ζωῆς, ὃ παρέχεις τοῖς διψώ-
σιν, ἵνα μὴ διψήσω πάλιν, εἰς τὸν
αἰῶνα φιλόανθρωπε.

Στίχ. Πράπηρας δικαιοσύνην.

Ἡ πηγὴ ἡ ἀένναος, ἡ ζωὴ ἡ
ἀθάνατος, ρεῖθρον τὸ ἀκένωτόν τε
καὶ ἀρθαρτόν, ὁδοιπορήσας ἐκά-
θητο, πλησίον τοῦ φρέατος, τοὺς
οἰκείους μαθητάς, ἀποστείλας πρὸς
βρώματα· προσωμίλει δὲ, γυναικὶ

ἁπαντλούσῃ, ταύτην θέλων, τοῦ
θηρεῦσαι καὶ φωτίσαι, τὰς τῆς
ψυχῆς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος γ'.

Ἀγαλλιάσθω σήμερον. σελ. 128.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν
Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. ἤχος δ'.

Ἴδετε, ὃν προέγραψε Μωσῆς,
Τησοῦν Μεσσίαν ἐν τῷ νόμῳ ἐλεύ-
σεσθαι, ἐπὶ τῆς γῆς θεαθέντα, δι'
εὐσπλαγχνίαν ἡμεῖς προσομιλή-
σαντα, ὡς βροτὸν ἐν τῷ φρέατι·
ὁντως οὗτος ὑπάρχει, ὁ Ἀριστὸς,
ὁ ἐν κόσμῳ ἐρχόμενος, τοῖς ἐν τῇ
Σιχαρ Σαμαρείτις ὥρθη λέγουσα.

Στόματος, ἐξ ἡδέος γυναικὸς,
ὕδατος ποτίμου γλυκεροῦ ἀναβλύ-
ζοντος, οἱ ἐν τῇ πόλει πιόντες,
καὶ πρὸς τὸ φρέαρ τὸ ρέον τὴν δα-
ψίλειαν, τὴν τοῦ νάματος ἐσπευ-
δὸν ἀναχθῆναι τὸ τάχος, καὶ πη-
γὴν κατιδεῖν τὴν ἀένναον, τὴν τὰς
ἐκτακείσας ψυχὰς ἐπαναψύχουσαν.

Σύμμορφον, κατιδόντες τὴν
πηγὴν, καὶ ὁμοειδῆ τῆς τῶν ἀν-
θρώπων συστάσεως, τῇ γυναικὶ ἐ-
πεβόων, οἱ ἐν τῇ πόλει. Οὐκ ἔτι
διὰ σὴν ἡμεῖς, λαλίαν πεπιστεύ-
καμεν, ἀληθῶς ἐπιγινόντες, ὅτι
οὗτος ὑπάρχει ἡ λύτρωσις, καὶ ἡ
σωτηρία τοῦ κόσμου ἡ αἰώνιος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. β'.

Παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ. σελ. 127.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆ-
χου. ἤχος δ'.

Πάντοτε ἔχοντες Χριστέ, τὸν Σταυρόν σου εἰς βοήθειαν, τὰς παγίδας τοῦ ἐχθροῦ εὐχερῶς καταπατοῦμεν.

Ἀναστάσιμον.

Στ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ ᾄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἡλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρούμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τὴν ζωοποιόν, καὶ σωτήριον σου ἔγερσιν.

Μαρτυρικόν.

Στ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε ἐλέησον.

Περεῖα ἐμφυχα, ὀλοκαυτώματα λογικά, Μάρτυρες Κυρίου, ὑμᾶς τέλεια Θεοῦ, Θεὸν γινώσκοντα, καὶ Θεῷ γινωσκόμενα πρόβατα, ὧν ἡ μάνδρα λύκοις ἀνεπίδατος· πρεσβεύσατε, καὶ ἡμᾶς συμπομπανθῆναι ὑμῖν, ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως.

Δόξα, καὶ νῦν, ἥχος πλ. β'.

Τάδε λέγει Κύριος. σελ. 144.

Ἀπολυτικίον. Τὸ παιδρὸν.

Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜ.

ΠΡΩΪ.

Εἰς τὸν ὄρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου· ἥχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σταυρώσιμον.

Σταυρῷ σε προσήλωσαν, οἱ Ἰουδαῖοι Σωτῆρ, δι' οὗ ἐκ τῶν ἐθνῶν ἡμᾶς, ἀνεκαλέσω στοργῇ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἠπλώσας τὰς παλάμας, ἐν αὐτῷ σὴ βουλήσῃ· λόγχῃ δὲ τὴν πλευράν σου,

(ΤΟΜ. Ε')

κατεδέξω νυγῆναι, τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, δόξα φιλάνθρωπε.

Ἀναστάσιμον.

Ανέστης ὡς ἀθάνατος, ἀπὸ τοῦ τάφου Σωτῆρ, συνήγειρας τὸν κόσμον σου, τῇ δυναστείᾳ τῇ σῇ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐθραυσας ἐν ἰσχύϊ, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἔδειξας ἐλεημον, τὴν ἀνάστασιν πᾶσι· διό σε καὶ δοξάζομεν μόνε φιλάνθρωπε.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο, τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γὰρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον, ἐθραυσαν καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεὸς σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ σε ὑψούμενον ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἄχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφ' ἐγγετο· τί τὸ καινὸν καὶ ξένον τοῦτο θαῦμα, Υἱέ μου; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὅλων, ὁμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζῶσαι τοὺς θανέντας θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς, ἥχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Εκ φρέατος νάματα τοῦ γεηροῦ καὶ φαρτοῦ, ἐλθοῦσα ὡς συνήθεις, ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλεῖν, τὸ ζῶν ὕδωρ ἤντηλσεν, οὕτως ἐφειρηκυῖα, τὴν πηγὴν καθημένην, ἐνθα πηγὴ καὶ φρέαρ, Ἰακώβ διωρύχβη, Κόσμου τοὺς φλογοτρόφους, δροσίζουσιν καύσωνάς.

20

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Σαμαρείτιδος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'.

Εἰς τοὺς Αἰνους, Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου ἤχος δ'. Σταυρώσιμον.

Εδωκας σημείωσιν, τοῖς φοβουμένοις σε Κύριε, τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, ἐν ᾧ ἐθριάμβευσας τὰς ἀρχὰς τοῦ σκότους, καὶ τὰς ἐξουσίας, καὶ ἐπανήγαγες ἡμᾶς, εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα· διό σου τὴν φιλάνθρωπον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Τῷ σῷ Σταυρῷ, Χριστέ Σωτὴρ, ὁδηγήσων ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ῥύσαι ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ· ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς πεσόντας τῇ ἁμαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου φιλάνθρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου.

Μαρτυρικόν.

Τίμιος ὁ θάνατος, τῶν Ἀγίων σου Κύριε· ξίφεσι γὰρ καὶ πυρὶ καὶ φύχει συντετριμμένοι, ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, ἐλπίδα ἔχοντες εἰς σέ, ἀπολαβεῖν τοῦ καμάτου τὸν μισθόν, ὑπέμειναν καὶ ἔλαβον παρὰ σοῦ, Σῶτερ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. β'.

Ἡ πηγὴ τῆς ζωαρχίας. σελ. 144.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχ. προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάττυσι.

Μεθ' ὑδρίας ἀρδεύσασθαι, ἀπελθούσα, καὶ φρέατι, τὴν ὑδρίαν ἀνυδρον καταλείψασα, μόνη πρὸς πόλιν ἐπέδραμε, πηγὴν τὴν ζωήρυτον, ἐκβοῶσα ἐφευρεῖν, Σαμαρεῖτις τὴν ἀφθονον· ὅθεν ἠρδευσε, τὸ

σωτήριον νῆμα, καὶ τὴν ταύτης ἐπανεψύξε καρδίαν, τὴν ἐκτακείσαν τοῖς πάθεσι.

Στίχ. ἔντεινε καὶ κατευοδόυ.

Αληθῶς εἶπας, εἰρηκεν, ὁ Σωτὴρ Σαμαρείτιδι, ὡς οὐκ ἔχεις σήμερον, ἄνδρα νόμιμον· πέντε γὰρ ἔσχες τὸ πρότερον, καὶ νῦν, ὄνπερ κέκτησαι, οὐχ ὑπάρχει σου ἀνὴρ, ἀλλὰ νόμῳ ἀλλότριος· ἡ καὶ σπεύσασα τοῖς ἐν πόλει ἐβόα· Εἶδον ἄνδρα, ὃς ἐξείπέ μοι τὰ πάντα, ὅσα κρυφίως ἐποίησα.

Στίχ. Πγάπητας δικαιοσύνην.

Πρεθρον ἄλλο ζωήρυτον, οὐρανίου ἐκ φρέατος, Σαμαρεῖτις ἠντλησεν ἐπὶ φρέατος, τοῦτο εὐρύσσασα χεόμενον, ἐξ οὗ τὸ ἐπίκηρον, εἶχε σύνηθες ἀντλεῖν, ὕδωρ ἄλλο τὸ χθόνιον, ὃ ἀλλόμενον, ἐν τῇ ταύτης καρδίᾳ, ἀνεδείχθη, ὡς πηγὴ τις ἄλλη νέα, παλῶν δροσίζουσα καύσωνας.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Ὡς ὠφθης ἐπὶ γῆς σελ. 128.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜ.

ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχ. σ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Σαμαρείτιδος γ'. ἤχος α'.

Επὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη.

Επὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν.

Ὁ συνάναρχος καὶ συναῖδιος.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 127.)

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, ἤχος πλ. β'.

Παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ. σ. 127.

Καὶ νῦν, ἤχος δ'.

Ὁ διὰ σὲ θεοπάτωρ. σελ. 128.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχ. Ἀναστάσιμα τῆς Ὁκτωήχου, ἤχος δ'.

Τὸν ζωοποιὸν σου Σταυρόν.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακτῆς.

Στ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Ἠύλας ἄδου συνέτριψας σ. 126.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει, ἁγίασμα.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἡλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρούμενος, τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξαζόμεν, τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σου ἔγερσιν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἡχος πλ. δ'.

ὡς ὤρθης ἐπὶ γῆς. σελ. 128.

Ἀπολυτίκιον. Τὸ παιδρὸν.

Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ Ε΄. ΕΒΔΟΜ.

ΠΡΩΪ.

Εἰς τὸν ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχ.

Καθίσματα Ἀναστάσιμα, ἡχος δ'.

Ἀναβλέψασα τοῦ πάφου.

Ἀνέστης ὡς ἀθάνατος.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον. σελ. 132

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς

Εορτῆς, ἡχ. δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Αγαλλιᾶσθω οὐρανός, εὐφρανέσθω, τὰ ἐπὶ γῆς, ὅτι Χριστὸς ἐκ Παρθένου, ἐπιφανείς ὡς ἄνθρωπος, ἐβρύσατο φθορᾶς, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον, τῷ ἰδίῳ θανάτῳ· θαύμασιν ἐκλάμψας δὲ, γυναικὶ Σαμαρεῖτιδι, ὕδωρ αἰτῶν παρέχει τὴν πηγὴν τῶν ἰαμάτων, ὡς μόνος ἀθάνατος.

Δίς.

Τὸ. Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Εορτῆς μετὰ τῶν Βίρμωνεις γ'. τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς εἰς δ'. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Εορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους· ἱσταμέν Στιχ. δ'. καὶ ψάλλ. Στιχ. Ἀναστάς. ἡχ. δ'.

Ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου· Χριστέ.

Τῷ σοῦ Σταυρῷ Χριστέ.

Τῶν πατριῶν σου κόλπων.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 142.)

Δόξα, καὶ νῦν, ἡχος πλ. β'.

Ἡ πηγὴ τῆς ζωαρχίας. σελ. 144.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Εορτῆς. ἡχος δ'. ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Τὴν πηγὴν ἐν τῷ φρέατι, κατιδὼν τὴν ἀέναον, καθημένην γύναιον, φέρον καύσωνας, πλείστων παθῶν ἀκεσώδυνον, λαβεῖν ἐπεζητήσεν, ὕδωρ ζῶν τὸ ἐξ αὐτῆς, κρουνηδὸν ἐκχεόμενον· ὃ καὶ ἔλαβε, ὡρεᾶν ἐκ τοῦ λόγου· καὶ οὐκέτι πρὸς τὸ φρέαρ ἐπισπεύδει, τὸ γεγρόν καὶ ἐπὶ κηρον.

Στιχ. ἔντεινε καὶ κατευσδοῦ.

Κουδαίων τὰ ἔθιμα, τοῦ γυναιχοῦ διώκοντος, καὶ τὸ σοφῶν προβάλλοντος ἀκοινώνητον, τῇ μεταλήψει τοῦ ὕδατος, Χριστὸς μετωχέτευσεν, ὁ σοφὸς δημιουργός, τοῖς ἡδέσι προσφθέγμασι, ἐξαιτήσασθαι, τὸ ζωήρρυτον πόμα, θεῖον ὕδωρ· οὐ πιούσα πρὸς τὴν πόλιν, μετοχετεύει τὰνάματα.

Στιχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Οὔτε ἀντλημα κέκτησαι, καὶ τὸ φρέαρ βαθύτατον· πόθεν οὖν καὶ δώσεις μοι ὕδωρ ἀφθαρτον; ἡ Σαμαρεῖτις ἐβόα σοι· Χριστέ σε ὡς ἄνθρωπον, οἰομένη οὐ Θεόν, καὶ τοὺς λόγους θαυμάζουσα· ἦν προσρήμασι, γλυκυτάτοις ἀρδεύσας, σὲ Θεόν τε, καὶ Σωτῆρα τῶν ἀπάντων, ὁμολογεῖν παρεσκεύασας.

Δόξα, καὶ νῦν, ἡχος πλ. β'.

Τάδε λέγει Κύριος. σελ. 144.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη γ'. τὸν Προοιμιακόν, κτλ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα ζ'. καὶ τὰ δύο ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Στιχηρά Ἀναστάσιμα. ἤχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, διάβολον ἡσχυνας, καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ κέντρον τῆς ἁμαρτίας ἡμβλυνας, καὶ ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου. Δοξάζομέν σε Μονογενές.

Ο τὴν ἀνάστασιν διδοὺς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη. Ἐφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ ἄδου, καὶ ἐπὶ ἤρθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰτε-λήλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστὸς λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς. Ἐξέλθετε καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει. Ἀνακαλύπτεσθε.

Μέγα θαῦμα, ὁ τῶν ἀοράτων Κτίστης διὰ φιλανθρωπίαν, σαρκὶ παλῶν, ἀνέστη ὁ Ἀθάνατος. Δεῦτε πατρίαι τῶν Ἑθνῶν, τοῦτον προσκυνήσωμεν, τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ ἐκ πλάνης ῥυσθέντες ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἕνα Θεὸν ὁμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στιχηρά Ἀνατολικά.

Ἑσπερινὴν προσκύνῃσιν, προσφερόμέν σοι τῷ ἀνεσπέρῳ φωτί, τῷ ἐπὶ τέλει τῶν αἰώνων ὡς ἐν ἐσώπτρῳ διὰ σαρκὸς λάμπαντι τῷ

κόσμῳ, καὶ μέχρις ἄδου κατελθόντι, καὶ τὸ ἐκείθι σκότος λύσαντι, καὶ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντι· φωτοδότα Κύριε δοξα σοι.

Τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας ἡμῶν, Χριστὸν δοξολογήσωμεν· αὐτοῦ γὰρ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος, κόσμος ἐκ πλάνης σέσωσται, χαίρει χορὸς Ἀγγέλων, φύγει δαιμόνων πλάνη, Ἀδάμ πέσων ἀνίσταται, διάβολος κατήργηται.

Οἱ τῆς κουστωδίας ἐνηχοῦντο ὑπὸ τῶν παρανόμων. Καλύψατε Χριστοῦ τὴν ἔγερσιν, καὶ λάβετε ἀργύρια, καὶ εἶπατε, ὅτι ἡμῶν κοιμωμένων, ἐκ τοῦ μνημείου ἐσυλήθη ὁ νεκρός. Τίς εἶδε, τίς ἤκουσε νεκρὸν κλαπέντα ποτέ; μάλιστα ἐσμυρνισμένον καὶ γυμνόν, καταλιπόντα καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ; Μὴ παλινᾶσθε Ἰουδαῖοι, μάθετε τὰς ῥήσεις τῶν προφητῶν, καὶ γινώτε, ὅτι αὐτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Αὐτρωτὴς τοῦ κόσμου, καὶ Παντοδύναμος.

Κύριε ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν θάνατον πατήσας, Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ φωτίσας τὸν κόσμον, τῷ σταυρῷ τῷ τιμίῳ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρά ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ.

ἤχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς ἐν τῷ ἐδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγώ, δι' ἁμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγώ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν. Πότε νῦν, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσμα-

τα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλάστουργήσαντα. Ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με. Δίς.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὗρεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγχνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωὰμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγγισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας δέηνοίξεν, ὥς οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωὰμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. α.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὗρες ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε, λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου, ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι

εἰς τοῦ Σιλωὰμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ, νιψάμενος, ὕγιης ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σε. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Εν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τῆς ἀπειρογάμου Νύμφης εἰκὼν διεγράφη ποτέ· Ἐκεῖ Μωσῆς διακρίτης τοῦ ὕδατος, ἐνθάδε Γαβριὴλ ὑπηρέτης τοῦ θαύματος· τότε τὸν βυθὸν ἐπέξευσεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ, νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος· ἡ θάλασσα μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἄβατος, ἡ ἀμemptος μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἑμμανουὴλ, ἔμεινεν ἀφθορος. Ὁ ὢν καὶ προὖν, καὶ φανείς ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς.

Δόξα, Ἦχος δ.

Ολον τὸν βίον ὁ Τυφλός, νόκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἀνοιξόν μου τὰς κόρας, γέε Δαβὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων καγὼ ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Πεῦσον παρακλήσεσι σῶν σκεπτῶν πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σέ γάρ μόνην ἀσφαλὴ καὶ βεβαίαν ἀγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα· μὴ αἰσχυνθῶμεν Δέσποινα, σὲ προσκαλούμενοι· σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν τῶν σοὶ πιστῶς βρῶντων· Χαῖρε Δίς.

ποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον.

Ἦχος πλ. α΄.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα σωτῆρα Χριστόν, καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἁσμάτων μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρόν καὶ θάνατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλόανθρωπος Κύριος· σκυλεύσας ἄδου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν, κτλ. μετὰ τῶν Στίχ. αὐτῶν. (Ὅρα σελ. 6.)

Δόξα, ἦχος πλ. δ΄.

Δικαιοσύνης ἤλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσφύσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα, τῶν ψυχῶν αὐγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δείξον, ἵνα πίσει βοῶμέν σοι. Πολλή σου καὶ ἄφατος, ἡ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία· φιλόανθρωπε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα. σελ. 6.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον,

ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι, τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ, καὶ προσκυνήσωμεν· ὅτι ἠδόκησε σαρκί, ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ θάνατον ὑπομεῖναι, καὶ ἐγεῖραι τοὺς τεθνεώτας, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Ἐσπερον. Θεοτοκίον.

Χαῖρε, πύλη Κυρίου ἡ ἀδιό-

δευτος· χαῖρε, τείχος καὶ σκέπη τῶν προστρέχόντων εἰς σέ· χαῖρε, ἀχέμαστε λιμὴν καὶ ἀπειρόγαμ· ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλίπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις.

Εν τῷ μεσονυχτικῷ.

Ψάλλεται κανὼν Τριαδικός.

Ὁδὴ ἡ ἀκροστιχίς.

Κανὼν ὁ πέμπτος φωτὶ τῷ τρισηλίῳ.

Ῥοδὴ Α΄. Ἦχος πλ. α΄.

ἵππον καὶ ἀναβάτην.

Κράτος τῆς ἐνταῖας καὶ τρισηλίου μορφῆς ἀνυμνούντες βοῶμεν. Τὸν νοῦν ἡμῶν καταύγασον, Θεὲ παντοδύναμε, καὶ πρὸς τὴν σὴν Δέσποτα, μετεώρισον δόξαν ἄφραστον.

Ανω σε τῶν Ἀγγέλων διάκονοι νοεροὶ ἀσιγήτως ὑμνοῦσιν, ἐν τρισαγίοις ἁσμασι, Μονάδα τρισάριθμον, καὶ Τριάδα σύμμορφον, ὑπερούσιον, παντοδύναμον.

Νέκταρ τῆς σῆς ἀγάπης γλυκύτατον, φωτουργόν, τῇ ψυχῇ μου παράσχου, Τριάς Μονάς ἀρχίφωτε, καὶ θεῖαν κατάνυξιν, καθαρτικὴν, Δέσποτα πολυέλεε πάσης κτίσεως.

Θεοτοκίον.

Ωσπερ ἐπὶ τὸν πόκον κατήλθεν ἀφοσητὶ οὐρανόθεν, Παρθένε, ὁ ὕετός ἐν μήτρᾳ σου ὁ θεός, καὶ ἔσωσε ξηρανθεῖσαν ἅπασαν τῶν ἀνθρώπων τὴν φύσιν Ἀχραντε.

Ῥοδὴ Γ΄. ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Νοήσας τὰς νοεράς οὐσίας, ὁ

πέψας, ὑμνωδοὺς ἀπαύτως τῆς
σῆς Θεότητος, τρίτωτε Θεέ καὶ
παντοργεῖ ἄλλὰ καὶ τῶν πηλίνων
καὶ γηγενῶν δέξαι τὴν δέησιν, καὶ
τὴν ἱκεσίαν ὡς εὐσπλαγχνος.

Ο πάσης κατὰ φύσιν τροπῆς
ἀπαράδεκτος, τοῖς ἀλλοιούμενοις
ἡμῖν, καὶ μέλπουσι τὴν ἀναξί-
νιστον πηγὴν τῆς σῆς ἀγαθωσύ-
νης, πλημμελημάτων δὸς συγ-
χώρησιν καὶ τὴν σωτηρίαν ὡς εὐ-
σπλαγχνος.

Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν καὶ πνεῦ-
μα δοξάζομεν, ἐν ἀπαρallάκτω
μορφῇ Θεότητος, σὲ τὸν ἐνικόν
καὶ τριλαμπὴ Κύριον τῶν πάν-
των, ὡς οἱ προφῆται καὶ Ἀπό-
στολοι παρὰ σοῦ σαφῶς ἐδιδάχ-
θησαν.

Θεοτοκίον.

Εφάνης τῷ Μωϋσεὶ ἐν βάτῳ,
ὡς Ἀγγελος βουλῆς τῆς μεγά-
λης τοῦ Παντοκράτορος, σοῦ τὴν
ἐκ Παρθένου προδηλῶν σάρκωσιν
Θεοῦ Λόγε, δι' ἧς ἡμᾶς μετεστοι-
χείωσας, καὶ πρὸς οὐρανοὺς ἀνε-
βίβασας.

Κάθισμα, Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ελεήμων ὑπάρχεις, Τριάς ἀ-
μέριστε ἐλεεῖς γὰρ τοὺς πάντας,
ὡς παντοδύναμος καὶ πανοικτίρ-
μων, συμπαθὴς καὶ πολυέλεος.
διὸ προσφεύγομεν πρὸς σέ, οἱ ἁ-
μαρτήμασι πολλοῖς βαρούμενοι
κεκραγότες. Ἰλάσθητι τοῖς σοῖς
δούλοις, καὶ ῥῦσαι πάντας πάσης
κολάσεως.

Δόξα, καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Παναγία παρθέने, ἡμᾶς ἐλέη-
σον τοὺς προσφεύγοντας πίστει,

πρὸς σέ τὴν εὐσπλαγχνον, καὶ αἰ-
τουμένους τὴν θερμὴν σου νῦν ἀντί-
ληψιν· δύνασαι γὰρ ὡς ἀγαθὴ τοὺς
πάντας σώζειν, ὡς οὖσα Μήτηρ
Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ταῖς μητρικαῖς
σου πρεσβείαις αἰεὶ χρωμένη, Θεο-
χαρίτωτε.

Ἦδὴ Δ'. Τὴν θείαν ἐνοήσας σου.

Μυεῖται τῆς μιᾶς Κυριότητος
τὸ τριφαῆς ὁ Δανιήλ, Χριστὸν κρι-
τὴν θεασάμενος, πρὸς τὸν Πατέρα
ιδόντα, καὶ Πνεῦμα τὸ προφαῖνον
τὴν ὄρασιν.

Πηλίνους τοὺς ὑμνοῦντάς σε
στόμασι τὸν ὑπερούσιον Θεόν, τρι-
αδικὸν ὑποστάσεις, μοναδικὸν δὲ
τῇ φύσει, τῆς δόξης τῶν Ἀγγέ-
λων ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Τὸ ὄρος τὸ δασύ καὶ κατάσκιον
ὁ εἶδε πρὶν ὁ Ἀββακούμ, ἐξ οὗ
προήλθεν ὁ Ἅγιος, τὸν δυσθεώ-
ρητον τόκον ἐδήλου σῆς Παρθένης
συλλήψεως.

Ἦδὴ Ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Ο δι' ἀγαλότητα, κτίσας τὸν
ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα τὴν σὴν
ποιήσας, ἐν ἐμοὶ κατοίκησον, τρί-
φωτε Θεέ μου, ὡς ἀγαθὸς καὶ εὐ-
σπλαγχνος.

Σὺ με καθοδήγησον, μόνας
τρισήλιε, πρὸς τρίβους θείας τῆς
σωτηρίας, καὶ τῆς σῆς ἐλλάμψε-
ως, πλήρωσον ὡς φύσει, Θεός ἀ-
πειροδύναμος.

Φῶς τὸ ἀδιαίρετον, τῆς μιᾶς
φύσεως, μεμερισμένον τοῖς χαρ-
ακτηρίαι, τριλαμπές, ἀνέσπερον, τὴν
ἐμὴν καρδίαν ταῖς αἴγλαις σου κα-
ταύγασον.

Θεοτοκίον.

Ως κατεῖδε πάλαι σε, Ἀγνή πανάχραντε, ὁ ὑποφῆτης, βλέπουσαν πύλην, πρὸς τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, εὐθύς σε ἐπέγνω, Θεοῦ κατοικητήριον.

Ῥδὴ ς'. Μαίνομένην κλύδωνι.

Τριφασὺς ὑπάρχουσα, θεαρχία, ὑποστατικῶς, ἐνιαία πέφυκας ὡς σύμμορφος, καὶ ἰσοουργός, καὶ κατ' οὐσίαν καὶ βούλησιν.

Ἰκανῶς ἐδήλωσεν, ὁ Προφήτης, ἄδων τῷ Πατρὶ· Σὺ φωτὶ τῷ Πνεύματι ὁφόμεθα, φῶς τὸν Υἱόν, ἓνα Θεὸν τὸν τρισήλιον. Θεοτ.

Τῶν πταισμάτων λύτρωσιν, καὶ κινδύνων, εὐσπλαγχνε Θεέ, ἐνικέ καὶ τρίφωτε κατὰπεμψον, σοὶς ὑμνηταῖς πρεσβείαις τῆς Θεομήτορος.

Κάθισμα. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸ τρισήλιον σέλας δοξολογήσωμεν, καὶ ἀπλὴν τὴν Τριάδα νῦν προσκυνήσωμεν· ὅτι ἐφώτισεν ἡμᾶς, καὶ ἡλέησε, καὶ ἐρρύσατο φθορᾶς, τὸ γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, λυτρώσασα ἐκ τῆς πλάνης, εἰδῶλων πάντα τὸν κόσμον, καὶ βασιλείαν ἡμῖν παρέσχετο.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Απορήσας ἐκ πάντων, πρὸς σὲ κατέφυγον, τὴν ἐλπίδα ἀπάντων καὶ τὸ προσφύγιον, ἀμαρτωλῶν καὶ ταπεινῶν, κράζων τὸ, Ἥμαρτον· ἀλλ' ἐπιμένω τοῖς κακοῖς, ἀναισθητῶν ὁ ἄθλιος· Ἐλέησόν με πρὸ τέλους, ἐπίστρεψόν με καὶ ῥῦσαι, πάσης κολάσεως τὸν ἀνάξιον.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ως ἐλέους ἄδυσσον, κεκτημέ-

νος Κύριε, καὶ πέλαγος ἄπειρον, οἰκτίρμον ἐλέησον, τὸν ἓνα σε ὑμνοῦντας, τριλαμπῇ Θεὸν τῶν ὄλων.

Τὸν ἀπερινόητον, ἐνικὸν καὶ τρίφωτον, Θεὸν σε καὶ Κύριον, ὑμνοῦντες βοᾶμέν σοι. Παράσχου τοῖς σοῖς δούλοις, ἱλασμόν ἀμαρτημάτων. Θεοτοκίον.

Ράδαμνον ἐβλάστησας, τοῦ Πατρὸς συνάναρχον, ἀνθος τῆς Θεότητος, βλαστὸν συναϊδίον, Παρθένε τὸν διδόντα, τὴν ζωὴν πᾶσιν ἀνθρώποις.

Ῥδὴ η'. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Ἰνα τῆς μιᾶς ἀνακαλύψῃς πάλαι, σαφῶς φῶς κυριότητος τριττὴν ὑπόστασιν, ὥφθης, Θεέ μου, ἐν σχήματι ἀνθρώπου, Ἀβραὰμ ὑμνοῦντι, σὸν κράτος ἐνιαῖον.

Σύ με πρὸς τὰς σὰς θεουργικὰς ἀκτῖνας, δέρκειν καταξίωσον, φῶς τὸ ἀπρόσιτον, Πάτερ οἰκτίρμον, καὶ λόγε, καὶ τὸ Πνεῦμα, τοῦ εὐαρεστεῖν σοι, αἰεὶ Κύριε πάντων.

Θεοτοκίον.

Ηστραψας ἡμῖν τῆς τρισηλίου δόξης, τὸν ἓνα πανύμνητε, Χριστὸν τὸν Κύριον, πάντας μωοῦντα τὴν μίαν θεαρχίαν, ἐν τρισὶ πρόσωποις, ὑμνεῖν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ἥσαϊα χόρευε.

Λαλιαὶ σε βρότεια, κατ' ἄξιαν ἀναρχε μονάς, οὐ σθένουσιν ὑμνεῖν· πλὴν ὡς ἐφικτὸν, τολμῶντες ἐκ πίστεως, θεαρχικὴ σύνθρονε τριάς, δόξαν προσφέροντες, τῷ σὺ κράτει, καὶ τὴν αἰνεσιν.

Ισορρόπῳ δόξῃ σε, τὸν μονάρχην τρίφωτον Θεὸν, ὑμνοῦσι τὰ

Χερουβιμ, καὶ τὰ Σεραφίμ, ἀγράν-
τοις ἐν στόμασιν· μεθ' ὧν ἡμᾶς,
τοὺς ἁμαρτωλοὺς, πρόσδεξαι Κύ-
ριε, τὸ σὸν κράτος μεγαλύνοντας.
Θεοτοκίον.

Ως ἀγνή καὶ ἁμωμος καὶ Παρ-
θένος τέτοκας Υἱόν, λυτρούμενον
ἡμᾶς, ἀπὸ πειρασμῶν, Θεὸν ἀναλ-
οίωτον· ἀλλὰ καὶ νῦν, ἄρεσιν
ἡμῖν, τῶν παραπτώσεων, τοῦτον
δοῦναι καθικέτετε.

Τὸ, ἅγιόν ἐστι, κτλ. ὡς σύνηθες,
καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσμ.
Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγ-
κωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν ἀγί-
αν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀ-
νάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν·
ὅτι συνήγειρε νεκροὺς ἐκ τῶν
μνημάτων ὡς Θεὸς, σκυλεύσας
κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν Δια-
βόλου· καὶ τοῖς ἐν Ἀδὴ φῶς ἀ-
νέτειλε. Δόξα.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης,
ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνή-
ματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνή-
ματα· ἄνω κρατιῶται τὸν τάφον
ἐφύλαττον· κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶ-
νος νεκροὺς ἐξανέστησας. Παν-
τοδύναμη καὶ ἀκατάληπτε Κύριε,
δόξα σοι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Χαῖρε, ἅγιον ὄρος καὶ θεοδιά-
ριστον· χαῖρε, ἔμφυχε βράτε καὶ
ἀκατάφλεκτε· χαῖρε, ἡ μόνη πρὸς
Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μετὰ χου-
σα θνητοῦς πρὸς τὴν αἰώνιον ζω-

(ΤΟΜ. Ε').

ήν· χαῖρε, ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀ-
πειρανδρως τεκοῦσα τὴν σωτηρί-
αν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.
Ἦχος πλ. α'.

Κύριε ἐν μέσῳ σε προσήλθω-
σαν οἱ παράνομοι τῶν καταδίκων,
καὶ λόγῃ τὴν πλευράν σου ἐξε-
κέντησαν ὡς Ἐλεῆμον· ταφὴν δὲ
κατεδέξω ὁ λύσας ἄδου τὰς πύ-
λας καὶ ἀνέστης τριήμερος. Ἐ-
δραμον Γυναῖκες ἰδεῖν σε, καὶ ἀ-
πήγγειλαν Ἀποστόλοις τὴν ἐγερ-
σιν. Ὑπερυφούμενε Σωτὴρ, θν ὑ-
μνοῦσιν Ἀγγελοι, εὐλογημένε
Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα.

Τὸ ξένον σου Σωτὴρ μου μυ-
στήριον, τῷ κόσμῳ σωτηρία γεγε-
νηται· ἀναστὰς γὰρ ἐκ τάφου θεο-
πρεπῶς, τοὺς φθαρέντας συνήγει-
ρας ὡς Θεός· ἡ πάντων ζωὴ, Κύ-
ριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε Νύμφη Θεογεν-
νήτρια, ἡ τῆς Εὐας τὴν λύπην χα-
ροποιήσασα, ἀνυμνοῦμεν οἱ Πιστοὶ
καὶ προσκυνοῦμέν σε, ὅτι ἀνήγα-
γες ἡμᾶς ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀράς·
καὶ νῦν δυσώπει ἀπαύστως, πα-
νύμνητε Παναγία, εἰς τὸ σωθῆ-
ναι ἡμᾶς.

Μετὰ τὸν Ἄμωμον τὰ Εὐλογητάρια.
Εἶτα ἡ Ὑπακοή, Ἦχος πλ. α'.

Αγγελικῇ ὁράσει τὸν νοῦν ἐκ-
θαμβοῦμεναι, καὶ θεϊκῇ ἐγέρσει
τὴν ψυχὴν φωτίζόμεναι, αἱ Μυρο-
φόροι τοῖς Ἀποστόλοις εὐγγε-
λίζοντάς· Ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔ-
θνεσι τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου,

21

συνεργούντος τοῖς θαύμασι, καὶ παρέχοντος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ ὑλίβεσθαί με δαυιτικῶς ἄδω σοι Σωτήρ μου. Ῥῥσαί μου τὴν ψυχὴν ἐκ γλώσσης δολίας.

Τοῖς ἐρημικοῖς ζωὴ μακαρία ἐστὶ, Θεῷ ἔρωτι πτερουμένοις.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι περικρατεῖται πάντα, τὰ ὁρατά τε σὺν τοῖς ἀοράτοις· αὐτοκρατὲς γὰρ ὄν, τῆς Τριάδος ἐν ἐστὶν ἀψεύστως.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰς τὰ ὄρη ψυχὴ ἀρθώμεν· δευρο ἐκέισε, ὅθεν βοήθεια ἔκει.

Δεξιὰ σου χεὶρ κἀμέ, Χριστέ ἱπταμένη, σκαιωρίας πάσης περιφυλαξάτω.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι θεολογοῦντες φῶμεν. Σὺ εἶ Θεός, ζωὴ, ἔρως, φῶς, νοῦς, σὺ χρηστότης, σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀντίφωνον Γ'.

Επὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι. Εἰς τὰς αὐλὰς προσβῶμεν Κυρίου· χαρὰς πολλῆς πληθεῖς· εὐχὰς ἀναπέμπω.

Επὶ οἶκον Δαβὶδ τὰ φοβερά τελεσιουργεῖται· πῦρ γὰρ ἐκεῖ φλέγον ἅπαντα αἰσχρὸν νοῦν.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ζωαρχικὴ ἀξία, ἐξ οὗ πᾶν ζῶον ἐμψυχούται, ὡς ἐν Πατρὶ, ἅμα τε καὶ Λόγῳ.

Προκείμενον.

Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου· ὅτι σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Ἐξημολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Τὸ, πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἐφθ. Η'. Εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Πεντηκοστός. κτλ.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς δ'. (Ὅρα αὐτοὺς, τῇ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα) τῆς Θεοτόκου εἰς δ'. καὶ τοῦ Τυφλοῦ εἰς ζ'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα, ἤχος α'.

Ῥδὴ Α. Ὁ Εἰρμός.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνώμεν. Καθαρθώμεν τὰς αἰσθήσεις.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως·

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὅρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν κυοφορήσας Χριστόν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάψαντα σήμερον, Παρθέने πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Ανασάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, Θεοχαρίτωτε ἄγνη, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρὰς αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομητορ πανάμωμε.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. ἤχος πλ. α'.

Οὐ ἡ ἀκροστιχὶς ἐν τῇ ἑννάτῃ Ῥδῇ.

Ιωσὴφ.

Ποίημα ἰωσήφ Θεσσαλονίκης.

Ῥδὴ Α. Ὁ Εἰρμός.

«**Γ**ῆν, ἐφ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν, οὐκ εἶδεν ἡλίος ποτε· ἄβυσσον, ἣν οὐχ ἑώρακε γυμνὴν, τὸ κύτος οὐρανοῦ, Ἰσραὴλ διώδευσεν ἀβρόχως, Κύριε· καὶ εἰσῆγαγες αὐτὸν εἰς ὄρος ἀγιάσματος σου, ἄδοντα, ψάλλοντα· ἐπινίκιον Ῥδῆν.»

Σταύρωσιν ἐκούσιον, καταδεξάμενος σαρκί, ἐπήγαγας εὐλο-

γίαν, καὶ ζῶν τῷ κόσμῳ Δέσπο-
τα, μόνε παντευλόγητε, καὶ τοῦ
παντός δημιουργέ. ὅθεν εὐλογοῦ-
μέν σε, ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν,
ἄδοντες ψάλλοντες ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Λάκω κατωτάτω σε, νεκρὸν
γενόμενον Χριστέ, ἔθετο ὁ εὐσχή-
μων Ἰωσήφ, καὶ προσεκύλισε λί-
θον τῇ θύρᾳ τοῦ μνήματος, μα-
κρόθυμε· ἀλλ' ἀνέστης ἐν δόξῃ, καὶ
κόσμον συνάνεσθης, ἄδοντα ψάλ-
λοντα, ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Μύρα τί κομίζετε, μετὰ θα-
κρῶν ὑμεῖς; ἔλεγε ταῖς τιμαῖς
Γυναιξίν ὁ Ἄγγελος φάνεις· ὁ
Χριστὸς ἐγγήγερται· δραμοῦσαι εἵ-
πατε, τοῖς θεόπταις μαθηταῖς, πεν-
θοῦσίν τε καὶ κλαίουσιν, ὅπως σχιρ-
τήσωσι καὶ χορεύσωσι φαιδῶς.

Θαύματα παράδοξα, ἐπιτελῶν
ὁ λυτρωτὴς ἰάσατο καὶ Τυφλὸν ἐκ
γενετῆς, πηλὸν ἐπιχρίσας, καὶ εἰ-
πὼν· Πορεύθητι καὶ νῖφαι ἐν τῷ
Σιλωάμ, ὅπως γνῶσθι με Θεόν, ἐπὶ
γῆς βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα,
διὰ σπλάγχνα οἰκτιρῶν.

Δόξα.

Μίαν τρισυπόστατον, οὐσίαν
σέβοντες πιστοί, δοξάσωμεν τὸν
Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ
εὐδές, ποιητὴν καὶ Κύριον καὶ λυ-
τρωτὴν τοῦ παντός, ἕνα ἄκτιστον
Θεόν, σὺν ἁσωμάτοις κράζοντες·
ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἰ, Βασιλεῦ.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Μήτραν ἀπειρόγαμον, τὴν σὴν
κατώκησεν Ἀγνή, Κύριος, διὰ
σπλάγχνα οἰκτιρῶν, σῶσαι βου-
λόμενος, τὸν φλαρέντα ἄνθρωπον,
ταῖς μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ· αὐτὸν

οὖν ἰκέτευε, τὴν πόλιν ταύτην σώ-
ζεσθαι, πάσης ἀλώσεως, καὶ ἐχ-
θρῶν ἐπιδρομῆς.

Καταβασία.

«**Τ**ῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ
λαόν, ποσὶν ἀδρόχοις ὁδηγήσαντι,
καὶ Φαραὶ πανστρατιά καταπονί-
τίσαντι, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι
δεδόξασται.»

Τοῦ Πάσχα. ᾠδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

Δεῦτε πόμα πῖωμεν καινόν.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός.

Χθὲς συνεπαπτόμην σοι Χριστέ.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπα-
νέρχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ
γεννηθέντος ἐκ σοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς
πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀστρά-
ψαντος.

Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νε-
κρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεγειρόμενον,
θεασαμένη Ἀγνή χόρευσ· καὶ τοῦ-
τον ὡς Θεόν, ἄχραντε μεγαλύνε.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

«**Σ**αλευομένην τὴν καρδίαν μου
Κύριε, τοῖς κύμασι τοῦ βίου στε-
ρέωσον, εἰς λιμένα εὐδίου, καθε-
δηγὼν ὡς Θεός.»

Σαλευομένων τὰς καρδίας ἐς ῥή-
ριξας, τὴν γῆν πᾶσαν σαλεύσας
μακρόθυμε, τῇ σεπτῇ Σταυρώσει
σου, ἦν καθυπέσχης σαρκί.

Καινῷ μνημείῳ, Ἰωσήφ σε κα-
τέθετο, οἰκτίρμον ὁ εὐσχήμων· ἀ-
νέστης δὲ ἐκ νεκρῶν τριήμερος, κα-
νοποιήσας ἡμᾶς.

Τί ὡς νεκρὸν ἐπιζητεῖτε τὸν
Κύριον; ἀνέστη καθὼς εἶπεν ὁ
Ἄγγελος, γυναιξίν ἐφθέγγετο,
ἀστράπτων θεῖα μορφῇ.

Τυφλόν ποτε ἐκ γενετῆς, προσελλόντα σοι ἰάσω Πανοικτίρμον, δοξάζοντα τὴν Οἰκονομίαν σου καὶ τὰ θαυμάσια.

Δόξα.

Θεὸν Πατέρα προσκυνούμεν Προάναρχον, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Θεῖον, Τρισάκτιστον, φύσιν Ἐρισυπόστατον, ἓνα Θεὸν τοῦ παντός.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ ἀπεκύησας, Θεὸν σαρκαρῶμενον, ὃν αἰτῆσαι, Παναγία Δέσποινα, κατοικτειρήσαι ἡμᾶς.

Καταβασία.

«**Δ**υνάμει τοῦ σταυροῦ σου Χριστέ, στερέωσόν μου τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σου, τὴν σωτήριον Ἀνάληψιν.

Κάθισμα, ἤχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ο τῶν ὅλων Δεσπότης καὶ Ποιητὴς παρερχόμενος εὗρεν ἐν τῇ ὁδῷ, Τυφλὸν καθεζόμενον, ὀρηκωδούντα καὶ λέγοντα, Οὐ κατείδον ἐν βίῳ, τὸν Ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ τὴν Σελήνην, τὸ φέγγος ἀγαζούσαν· ὅθεν ἐκβοᾷ σοι· Ὁ τεχθεὶς ἐκ παρθένου, φωτίσαι τὰ σύμπαντα, φωτίσόν με ὡς Εὐσπλαγχνος, ἵνα κράζω προσπίπτων σοι. Δέσποτα Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄρεσίν μοι δώρησαι, διὰ πλῆθος ἐλέους, μόνε Φιλάνθρωπε.

Δίς.

Τοῦ Πάσχα. ᾠδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοίξαν.

Ἦς ἐνιαύσιος ἀμύξις.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν ἀπεβίβ.

Τῆς Θεοτόκου ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδάμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ καὶ θανάτῳ, τῷ οἰκείῳ ἔλυσσε, τὸν δ' ἐκείνου θάνατον, σήμερον καὶ κατήργησας πάντας, ταῖς Θεϊκαῖς ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ον ἀπεκύησας Χριστὸν, ὥραι-σάτως ἐκ νεκρῶν, λάμπαντα Ἀγνή καθορώσας, ἡ καλὴ καὶ ἁμωμος, ἐν γυναιξὶν ὥραία τε, σήμερον εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δόξαζε.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

«**Α**κήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην, κατενόησα τὴν οἰκονομίαν σου, καὶ ἐδόξασά σε μόνε φιλάνθρωπε.»

Τεθυήξαντα ξύλω με, τεθεὶς ἐν ξύλῳ, ζωὴ ὑπάρχων, ἀνεζώωσας διὰ μέγα ἔλεος· διὰ τοῦτο Λόγε, δοξάζω σε.

Τοῖς Μύσταῖς σου Κύριε, συναυλιζόμενος παραδόξως, τούτοις ἔλεγες· Ἀπίτε, κηρύξατε, πανταχοῦ τὴν ἐμὴν Ἀνάστασιν.

Πιστοῦμενος Κύριε, τὴν ἔγερσίν σου τὴν ἐκ τοῦ τάφου, τοῖς φιλοῦσί σε Χριστά, ἐν ἡμέραις πλείοσι συνηυλίζου χαροποιῶν αὐτούς.

Ωμιλάτωσας Κύριε, Τυφλὸν ἐκ μήτρας, γεγεννημένον εἰπόν· Ἀπελθε, νέψαι καὶ ἀνάβλεψον, τὴν ἐμὴν δοξάζων Θεότητα.

Δόξα.

Ομοῦτι με ἀναρχε, Ἐνός ἀμεριστε τῇ οὐσίᾳ, μεριστῇ ταῖς ὑποστάσεσι, σώλεις πάντας, τοὺς πιστῶς σε φόβῳ δοξάζοντας.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὸν τόκον σου Ἀχραντε, πόν
ὑπὲρ φύσιν δοξολογοῦμεν, μακα-
ρίζοντες πίστει σε, πανάμωμα, ὡς
Θεοῦ τῶν ὄλων λοχεύτριαν.

Καταβασία.

«**Ε**ἰσακήκοα τὴν ἀκοήν, τῆς
δυναστείας τοῦ Σταυροῦ σου, ὡς
Παράδεισος ἡνοίγη δι' αὐτοῦ, καὶ
ἐδόξα. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύ-
ριε. »

Τοῦ Πάσχα. ᾠδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.
Ὁρθρίσωμεν ὁρθροῦ βαθέας.
Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν.
Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι, καὶ
ζωηφόροις, ταῖς τῆς Ἀναστάσεως
τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομητορ Ἀχραντε,
καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλῃται, τῶν
εὐσεβῶν ἡ ὁμήγουρις.

Οὐκ ἠνοίξας πύλας Παρθένου,
ἐν τῷ σαρκουθεῖν, Μνήματος οὐκ
ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ
τῆς Κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα
σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

«**Τ**ὴν τάλαιναν ψυχὴν μου νυ-
κτομαχοῦσαν τῷ σκότει τῶν πα-
θῶν, προσθάσας, οἰκτερον, καὶ
λάμψον νοητὴ ἤλιε, ἡμεροφαι-
ἀκτίνας ἐν ἐμοί, τοῦ διαυγᾶσαι
τὴν νύκτα εἰς φῶς. »

Γφώθης ἐπὶ ἔθλον, καὶ συνα-
νύψωσας πάντας τοὺς βροτούς,
καὶ τὸν πολέμιον οἰκτίρμον, ὅσιν
ἐθανάτωσας, καὶ ἐζώωσας τὸ πλά-
σμα τῶν χειρῶν, τῶν σῶν, ὡς μά-
νος Θεός τοῦ παντός.

Επίθης ἐν μνημένῳ ὁ ἐκουσίως

γενόμενος νεκρός, καὶ τὰ βασίλεια
τοῦ ἄδου, Βασιλεῦ ἀθάνατε, ἀπαν-
τα ἐκένωσας, νεκροὺς τῇ ἀναστά-
σει ἐγείρας τῇ σῇ.

Θαυμάσια μεγάλη, ἐκτελῶν
Λόγε ἐπὶ γῆς, λαὸς σε ἀπέκτεινεν
ἀνόμων ἄλλ' αὐτός, Κύριε, μόνος
δυνατὸς ὑπάρχων, ἐκ νεκρῶν κα-
θὼς προεῖπας, ἀνέστης Χριστέ.

Τὰ ὄμματα ἀνοίξας, τοῦ μὴ
ἰδόντος τὸ φῶς τὸ αἰσθητόν, ψυ-
χῆς ἐφώτισας τὰς κόρας, καὶ δο-
ξάζειν ἐπεισας, τοῦτον ἐπιγινόντα
σε Ποιητὴν, δι' εὐσπλαγχνίαν ὁ-
φθέντα βροτόν.

Δόξα.

Τριάδα ἐν Μονάδι, καὶ ἐν Τρι-
άδι Μονάδα οἱ Πιστοὶ δοξολογῇ-
σωμεν, Πατέρα καὶ Υἱὸν ἅπαντες,
καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, ἓνα Θεὸν
Δημιουργὸν τοῦ παντός ἀληθινῶς.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Πῶς τέτοκας μὴ γνοῦσα, Παρ-
θενομητορ Ἀγνή, πείραν ἀνδρὸς
Θεοχαρίτωτε, πῶς τρέψεις τὸν
τὴν Κτίσιν τρέποντα; μόνος ὡς
ἐπίσταται αὐτός, ὁ τοῦ παντός
Ποιητὴς καὶ Θεός.

Καταβασία.

«**Ο**ρθρίζοντες, βοῶμέν σοι Κύ-
ριε, σῶσον ἡμᾶς· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς
ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ ἔ-
δαμεν. »

Τοῦ Πάσχα. ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.
Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.
φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα.
Σωτὴρ μου τὸ ζῶν τε.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Ληῆται τὸ πάλοι κρατούμε-
νον, τῷ θανάτῳ καὶ φθορᾷ, διὰ

τοῦ σαρκωθέντος, ἐκ σῆς ἀχράντου γαστροῦ, πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ αἰδιον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λαγόσι σου Ἀγνή, κατελθὼν, καὶ οἰκήσας, καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν, ἐαυτῷ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

«**Ω**ς τὸν Προφήτην τοῦ θηρός, ἐρρύσω, Κύριε, καὶ τοῦ βυθοῦ τῶν ἀκαθέκτων παθῶν ἀνάγαγε, δέομαι· ἵνα προσθήσω τοῦ ἐπιβλέψαι με, πρὸς ναὸν τὸν ἁγίον σου.»

Ο σταυρωθεὶς μετὰ ληστῶν, ἐρρύσω Δέσποτα, ληστῶν πονηρῶν, καὶ ψυχοφθόρων παθῶν, φιλάνθρωπε Κύριε, πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σου τὴν σταύρωσιν καὶ τὴν ἔγερσιν συμφώνως.

Εθεντο ἀπνουν σε νεκρὸν, Χριστέ ἐν μνήματι, τὸν πᾶσι νεκροῖς ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν· ἀνέστης δὲ Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τὰ μνήματα, Θεϊκῇ σου δυναστείᾳ.

Μετά τὴν ἔγερσιν Χριστέ, τοῖς φίλοις ἔλεγες· καθήσατε δὴ ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ, ἕως ἂν ἐνδύσηθε, σθένος ἐξ ὕψους ἀήττητον, καὶ βεβαίαν συμμαχίαν.

Πηλὸν ποιήσας ὀφθαλμοῦς, Τυφλοῦ ἐπέχρισας, τοῦ ἐκ γενετῆς, καὶ ἐχαρίσω αὐτῷ τὸ βλέπειν, ὑμνοῦντί σου Λόγε τὴν ἀχραντον Δύναμιν, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον.

Δόξα.

Η τρισυπόστατος Μονάς, Πάτερ ἀγέννητε, Υἱὲ γεννητέ, καὶ Πνεῦμα ἐκπορευτὸν, Τρισάγιε Κύ-

ριε, μία οὐσία καὶ Δύναμις, σῶζε πάντα τὸν λαόν σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίαν.

Τὰ μεγαλεῖά σου Ἀγνή, τίς διηγῆσεται; Θεὸν γὰρ ἐν σαρκί, ἔτεκες ὑπερφύως, κόσμον διὰ σοῦ ρυόμενον, Παρθένε Πανάμωμε, ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας.

Καταβασία.

«**Ε**κύκλωτέ με ἄβυσσος, ταφή μοι τὸ κῆτος ἐγένετο, ἐγὼ δὲ ἐβόησα, πρὸς σέ τὸν φιλάνθρωπον, καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιὰ σου Κύριε.»

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης.

Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα, πεπηρωμένος, σοὶ Χριστέ προσέρχομαι, ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ γενετῆς, ἐν μετανοίᾳ κρρυγάζων σοι. Σὺ τῶν ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Ὁ Οἶκος.

Ρειθρόν μοι δώρησαι, Χριστέ, σοφίας τῆς ἀρρήτου, καὶ γνώσεως τῆς ἁνῶ, τὸ φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, καὶ πλανωμένων ὁδηγέ· ἵνα διηγῶμαι, ἅπερ ἡ θεία βίβλος ἐδίδαξε, τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, δηλονότι, τὴν τοῦ Τυφλοῦ θαυματοποιάν· ὅτι ἐκ γενετῆς τυφλὸς ὑπάρχων, ὀφθαλμοῦς τοὺς αἰσθητοὺς ἀπολαμβάνει, καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς, ἐν πίστει ἀνακραγάζων. Σὺ τῶν ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἰτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ἕκτῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὸ εἰς τὸν ἐκ γενετῆς Τυφλὸν ἐορτάζομεν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ θαῦμα.

Στίχοι.

Φωτὸς χορηγός, ἐκ φάους πέλων φάος, Τὸν ἐκ γενετῆς ὁμματοῖς Τυφλὸν, Λόγε.

Τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, φωτοδάτα
Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σώ-
σον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων.

Θανάτου ἐορτάζομεν.

Ὡς ὄντως ἱερὰ καὶ πανέορτος.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν βί-
ατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι
τοῖς θνητοῖς τὴν διαμένουσαν ζω-
ὴν εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται·
ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων
Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς κτί-
σεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ᾤκη-
σε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτε νηδύν·
καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνα-
τον, ἀνέστης θεοπρεπῶς, συνεγεί-
ρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

« Πυρὸς σβεστήριον τῶν Παί-
δων ἢ προσευχῇ, δροσίζουσα κά-
μινος κήρυξ τοῦ θαύματος, μὴ
φλογίζουσα, μηδὲ συγκαίουσα
τοὺς ὑμνολόγους Θεοῦ τῶν Πα-
τέρων ἡμῶν. »

Αναρτηθέντος σου ἐπὶ τοῦ ξύ-
λου Σωτήρ, ἐσθέσθη ὁ ἥλιος, γῆ
ἐκυμαίνετο, ἐσαλεύετο ἡ κτίσις ἁ-
πασα, καὶ ἐκ τῶν τάφων νεκροὶ ἐ-
ξηγείροντο.

Εξεγερθέντος σου ἐκ τῶν νε-
κρῶν Βασιλεῦ, ψυχαὶ συνηγέρθη-
σαν, ἐκεῖ καθεύδουσαι, καὶ δοξά-
ζουσαι τὴν δυναστείαν σου, δι' ἧς
θανάτου δεσμὰ διελύθησαν.

Ορθρου, μυρίσαι σε γυναῖων
ἤλθε χορός· μαθοῦσαι δὲ Κύριε,

ἐξεγερθέντα σε, συνέχαιρον τοῖς
ἱεροῖς Μαθηταῖς· δι' ὧν παράσχου
ἡμῖν ἰλασμόν τῶν κακῶν.

Ηγλὸν ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τοῦτο προ-
σέταξας πρὸς Σιλωάμ ἀπελθεῖν·
νιψάμενος δὲ ἀνέβλεψεν, ὕμνολο-
γῶν σε, Χριστέ Βασιλεῦ τοῦ παν-
τός. Δόξα.

Πατέρα ἀναρχον, συνἀναρχόν
τε Υἱόν, καὶ Πνεῦμα πανάγιον ὁ-
μνολογήσωμεν· Ἅγιος, Ἅγιος,
Ἅγιος εἶ ὁ Θεός, Βασιλεῦ τοῦ
παντός. Καὶ νῦν, Θεοτ.

Μετὰ τὴν κύησιν παρθένος ὠ-
φθης Ἀγνή· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας,
καινοτομήσαντα φύσεις ἄχραντε,
τῇ δυνάμει αὐτοῦ· ὃν ἐκδυσώπει
αἰεὶ, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καταβασία.

« **Ο** ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς τοὺς
ὕμνολόγους σώσας Παῖδας, εὐλο-
γητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡ-
μῶν. »

Τοῦ Πάσχα Ὡδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.
Αὕτη ἡ κλητὴ, καὶ ἀγία ἡμέρα. |
Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου.
Ἀρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου.
Πάτερ παντοκράτωρ, καὶ λόγε.
Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Ηλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον
ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ
τὴν γαστέρα τοῦ ἁδου διαρρήξας
θνητοῖς τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδώ-
ρησατο· διὸ εὐλογοῦμεν αὐτὸν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Ολον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ
κράτος ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ
αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεός κρα-
ταῖος, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐθέ-

ωσπ· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

«**Α**γγέλων σύστημα, ἀνθρώπων σύλλογος, τὸν Βασιλέα καὶ κτίστην τοῦ παντός, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε λευταί, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Αγγέλων τάγματα, Σταυροῦ κρεμάμενόν σε κατιδόντα, Χριστὲ παμβασιλεῦ, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν ἀλλοιοῦντα τῷ φέβῳ, ἐξέστησαν ὑμνοῦντα τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Ο ἄδης κάτω σε ἰδὼν ἐστέναξε, καὶ ἀπεδίδου σπουδαίως τοὺς νεκροὺς, τοὺς ἐκ τοῦ αἵματος ἐκείθι φρουρουμένους Χριστέ, ὑμνολογοῦντας τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Τελὼν τεράστια Χριστέ ἐξαίσια, ἐθειλουσίως ὑψώθης ἐν σταυρῷ καὶ νεκροῖς συνήφθης, ὁ νεκρώσας τὸν ἄδην, καὶ πάντας ἐν ἀνδρίᾳ ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλὸν ὠμμάτωσας, σοὶ προσελθόντα Χριστέ, τούτῳ προστάξας πηγῇ τοῦ Σιλωὰμ νίψασθαι καὶ βλέψαι, καὶ Θεὸν σε κηρύξαι, σαρκὶ ἐπιφανέντα εἰς κόσμου σωτηρίαν.

Δόξα.

Τριάς ἀμέριστε, μονὰς ἀσύγχυτε, Θεὲ τῶν ὅλων, καὶ κτίστα τοῦ παντός, τοὺς ὑμνολογοῦντας, καὶ πιστῶς προσκυνοῦντας τὸ κράτος σου παντοίων πειρατηρίων σῶζε.

Καὶ νῦν, Θεοτ.

Παρθένε ἀχραντε, θεοχαρίτωτ, τὸν σὸν δυσώπει Υἱὸν διὰ παντός, μὴ με κατασχύναι ἐν ἡμέρᾳ

τῆς δίκης, ἀλλὰ συναριθμῆσαι τοῖς ἐκλεκτοῖς προβάτοις.

Καταβασία.

«**Τ**ὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων γεννηθέντα Υἱὸν καὶ Θεὸν, καὶ ἐπ' αἰσχάτων τῶν χρόνων σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μητρὸς, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Φωτίζου, φωτίζου.

Ὁ Θεὸς! ὦ φίλης!

Ὁ Πάσχα τὸ μέγα.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθέने, σὲ μακαρίζομεν πιστοί. Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἐμψυχῆ· χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμψας ἡλίου φωιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγᾶσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

«**Ο**τι ἐποίησέ σοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός, παρθένον ἀναδείξας σε ἀγνήν, μετὰ τὴν κύησιν, ὡς τεκοῦσαν ἀσπόρως τὸν ἑαυτῆς ποιητήν· διὸ σε Θεοτόκε, μεγαλύνομεν.»

Ιχρίφ προσεπάγης τοῦ Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ πάσας ἐθριαμβεύσας ἐχθροὺς τὰς ἐναντίας ἀρχάς, καὶ τὴν πρῶην κατάραν, Σῶτερ ἠφάνισας· διὸ σε κατὰ γρῆος μεγαλύνομεν.

Ως ἐδλεφέ σε Δόγε, ἄδης κάτω μετὰ ψυχῆς ἐστέναξε, καὶ πάντ

τας τοὺς νεκροὺς, φόβῳ ἀπέλυσεν, ἐπιγνόντας τὸ κράτος τῆς ἐξουσίας σου· μεθ' ὧν σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Σημεῖα ἐκτελοῦντα, καὶ τεράστια φοβερά, ὁ δῆμος τῶν Ἑβραίων καθορῶν, φθόνῳ ἀπέκτεινε, τὸν σκυλεύσαντα ἄδην τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ, καὶ πάντας ὡς δυνατὸς συνεγείραντα.

Ηγέρθῃς, καθὼς εἶπας, Ζωόδοτα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὥφθῃς τοῖς ἁγίοις Μαθηταῖς μετὰ τὴν ἔγερσιν, ὁ σημεῖα ποιήσας, καὶ ὀμματώσας τυφλοὺς· μεθ' ὧν σε εἰς αἰῶνας μεγαλύνομεν.

Δόξα.

Φῶς τὸν Πατέρα σέβω, φῶς δοξάζω καὶ τὸν Υἱόν, φῶς ἀνυμνῶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές· ἐν φῶς ἀμέριστον, ἐν τρισὶ χαρακτῆρσι κατανοούμενον, Θεὸν Βασιλέα πάσης κτίσεως.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Φανείσα πλατυτέρα οὐρανῶν, Παρθένε ἀγνή, ἐχώρησας Θεὸν σωματικῶς, τὸν ἀπερίγραπτον, καὶ ἐκύησας πάντων εἰς ἀπολύτρωσιν, τῶν πίστει ἀδιστάκτῳ ἀνυμνούων σε. **Καταβασία.**

«**Σ**ὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν, καὶ λόγον Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον ἀφράστως κυήσασαν, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.»

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεός· ἐκ γ'.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρξὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πά-
(ΓΟΜ. Ε΄.)

σχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Τοῦ Τυφλοῦ, ὅμοιον.

Τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμοὺς, πεπηρωμένους· Κύριε, ἐκ ζοφερᾶς ἀμαρτίας, σὺ φωταγωγῆσον, ἐν-θεις, οἰκτίρμον, τὴν ταπεινώσιν, καὶ τοῖς τῆς μετανοίας, καθάρας με δάκρυσιν.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκούσθητε.

Παράγων ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, εὐρε Τυφλὸν ἀόμματον· πτύσας χαμαὶ καὶ ποιήσας πηλὸν, ἐπέχρισε τοῦτον· πρὸς Σιλωὰμ ἀπέστειλε, τοῦ ἀπελθεῖν καὶ νίφασθαι· ὁ δὲ νιψάμενος ἤλθε, βλέπων τὸ φῶς σου, Χριστέ μου.

Εἰς τοὺς Αἰνους, ἱστῶμεν Στίχ. ἡ· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ'.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προήλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου· οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης οἱ ἀσώματοί σου Ἀγγελοὶ· οὐκ ᾔσθοντο, πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε στρατιῶται· ἀμφοτέρα γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνῶσι, πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνοῦσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίαςιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρίψας, καὶ δεσμὰ διαβρήξας τοῦ μνήματος, ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριήμερου ταφῆς σου, καὶ προήγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος,

Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ. Ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ γυναῖκες ἔδραμον ἐπὶ τὸ μνήμα, τοῦ ἰδεῖν σε τὸν Χριστὸν, τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα καὶ προσελθοῦσαι, εὗρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα, καὶ πρὸς αὐτὰς ἐβόησε λέγων. Ἀνέστη ὁ Κύριος· εἶπατε τοῖς μαθηταῖς, ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὥσπερ ἐξηλθες, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, οὕτως εἰσήλθες, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων πρὸς τοὺς Μαθητάς σου, δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἅπερ καταδέξω Σωτήρ μακροθυμήσας. Ὡς ἐκ σπέρματος Δαβὶδ, μὴλωπας ὑπήνεγκας, ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ κόσμον ἡλευθέρωσας. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ! Ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἔτερα Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Κύριε, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων καὶ ποιητὴς τῶν πάντων, ὁ δι' ἡμᾶς σαύρων καὶ ταφὴν σαρκὶ καταδεξάμενος, ἵνα ἡμᾶς τοῦ αἵματος ἐλευθερώσῃς πάντας, σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Κύριε, τὰ ὑπερλάμποντά σου θαύματα τίς διηγῆσεται; ἢ τίς ἀναγγελεῖ τὰ φρικτά σου μυστήρια; ἐνανθρωπήσας γὰρ δι' ἡμᾶς, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας, τὸ κράτος ἐφάνερωσας τῆς δυνάμεώς σου· ἐν γὰρ τῷ σταυρῷ σου τῷ Ληστῇ Παράδεισον ἡνοιξας, καὶ ἐν τῇ ταφῇ σου, τοὺς μοχλοὺς τοῦ αἵματος σου,

νέτριψας, καὶ ἐν τῇ Ἀναστάσει σου, τὰ σύμπαντα ἐπλούτισας, Εὐσπλαγγχνε δόξα σοι.

Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου καταλαβοῦσαι λίαν πρῶτῃ, ἐπέζητουν σε μυρίσαι τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεόν. καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, ὑπέστρεφον ἐν χαρᾷ, τοῖς Ἀποστόλοις μηνύσαι ἐμφανῶς, ὅτι ἀνέστης ἡ ζωὴ τῶν πάντων, καὶ παρέχεις τῷ κόσμῳ ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Τυφλοῦ ἰδιόμελον ἔν.

Ἦχος πλ. δ'.

στ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με.

Ο διὰ σπλάγγχῃα ἐλέους σαρκωθείς, Χριστέ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτὸς ἐστερημένον ἀπὸ μητρός, σπλάγγχοις ἀφάτοις οἰκτιρμῶν, λαμπηδόνης θείας κατηξίωσας, τοῦτου τὰς κόρας τῷ χαί τοις πλασουργοῖς δακτύλοις σου προσψάσας. Αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις· οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μητρός παρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὠμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη.
Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν α. ὥραν, τὸ ἑωθινόν.

Ἦχος πλ. δ'.

Τὰ τῆς Μαρίας δάκρυα οὐ μά-
την χεῖνται θερμῶς· ἰδοὺ γὰρ κα-
τηξίωται καὶ διδασκόντων Ἀγγέ-
λων, καὶ τῆς ὀφείας τῆς σῆς, ὡ
Ἰησοῦ· ἀλλ' ἔτι πρόσγεια φρονεῖ,
οἷα γυνὴ ἀσθενῆς· διὸ καὶ ἀποπέμ-
πεται μὴ προσπαῦσαι σοι Χριστέ·
ἀλλ' ὅμως κήρυξ πέμπεται τοῖς
σοῖς Μαθηταῖς, οἷς εὐαγγέλια ἔ-
φησε, τὴν πρὸς τὸν πατρώον κλη-
ρον ἀνοδὸν ἀπαγγέλλουσα· Μεθ'
ῆς ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς τῆς ἐμφα-
νείας σου, Δέσποτα Κύριε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤγου.

Ο Ληστὴς ἐν τῷ Σταυρῷ, Θεὸν
εἶναι σε πιστεύσας Χριστέ, ὡμο-
λόγησέ σε εἰλικρινῶς ἐκ καρδίας,
Μνήσθητί μου Κύριε βοῶν, ἐν τῇ
βασιλείᾳ σου.

Τὸν ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ,
ζωὴν ἀνθήσαντα τῷ γένει ἡμῶν,
καὶ ξηράναντα τὴν ἐκ τοῦ ξύλου
κατάραν, ὡς Σωτῆρα καὶ δημιουργ-
γόν, συμφῶνως ὑμνήσωμεν.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἐν
μέσῳ δύο καταδίκων ληστῶν, ὁ
μὲν εἰς βλασφημῶν σε, κατεκρίθη
δικαίως· ὁ δὲ ἄλλος σὲ ὁμολογῶν,
Παράδεισον ἔχησε.

Τῶν Ἀποστόλων τὸν χορὸν,
παραγενόμεναι γυναῖκες σεμναί,
ἀνεβόησαν· Ὁ Χριστὸς ἀνέστη·
ὡς Δεσπότην καὶ δημιουργόν, αὐ-
τὸν προσκυνήσωμεν.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τοῦ Τυφλοῦ,
Ὡδὴ ε'.

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον, ἦχος πλ. α'.

Σὺ Κύριε, φυλάξαις ἡμᾶς, καὶ διατη-
ρήσαις ἡμᾶς.

Στίχος. Σώσόν με Κύριε, ὅτι ἐκλέ-
λαιπεν ὅτιος.

Πράξεον τῶν Ἀποστόλων,

Τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο
πορευομένων ἡμῶν τῶν Ἀποστόλων εἰς
προσευχὴν, παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν
πνεῦμα Πύθωνος ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἥτις
ἐργασίαν πολλὴν παρῆχε τοῖς κυρίοις
αὐτῆς, μαντευομένη. Αὕτη κατακολου-
θήσασα τῷ Παύλῳ καὶ ἡμῖν, ἔκραζε
λέγουσα. Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι, δούλοι τοῦ
Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου εἰσὶν, οἵτινες καταγ-
γέλλουσιν ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας. Τοῦτο
δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας· διακονη-
θεὶς δὲ ὁ Παῦλος, καὶ ἐπιστρέψας, τῷ
πνεύματι εἶπε. Παραγγέλλω σοι ἐν τῷ
ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐξελθεῖν ἀπ'
αὐτῆς· Καὶ ἐξῆλθεν αὐτὴ τῇ ὥρᾳ. Ἰδόν-
τες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς, ὅτι ἐξῆλθεν ἡ
ἐλπίς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμε-
νοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν, εἰλκυ-
σαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας.
Καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς Στρα-
τηγοῖς, εἶπον. Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκ-
ταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν, Ἰουδαῖοι
ὑπάρχοντες, καὶ καταγγέλλουσιν ἔθνη ὅ
οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι, οὐδὲ
πιεῖν, Ῥωμαῖοις οὗτοι. Καὶ συνεπέστη ὁ
ὄχλος κατ' αὐτῶν, καὶ οἱ στρατηγοὶ πε-
ριρρήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια, ἐκέλευον
ραβδίζειν. Πολλὰς τε ἐπιθέντες αὐταῖς
πληγὰς, ἔβαλον εἰς φυλακὴν, παραγ-
γείλαντες τῷ δεσμοφύλακι, ἀσφαλῶς
τηρεῖν αὐτούς· ὅς παραγγέλιον τρια-
κτὴν εἰληπὼς, ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐ-
κτετέραν φυλακὴν, καὶ τοῦ εὐαγγε-
λίου ἀκούοντες.

τῶν ἡσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν Θεόν, ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμοι. Ἄφνω δὲ σεισμός ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμοτηρίου, ἀνέωχθησάν τε παραρῆμα αἱ θύραι πᾶσαι, καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη. Ἐξυπνος δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ, καὶ ἰδὼν ἀνεωγμένους τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, σπασάμενος μάχαιραν, ἐμελλεν ἑαυτὸν ἀναιρεῖν, νομίζων ἐκπεφευγῆναι τοὺς δεσμίους. Ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγάλη ὁ Παῦλος, λέγων. Μηδὲν πράξης σεαυτῷ κακόν· ἅπαντες γὰρ ἐσμεν ἐνθάδε. Αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, καὶ ἔντρομος γενόμενος, προσέπεσε τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ, καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς ἔξω, ἔφη· Κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ; Οἱ δὲ εἶπον. Πίστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ σωθήσῃ σύ καὶ ὁ οἶκός σου. Καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. Καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς, ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πληγῶν, καὶ ἔβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες παραρῆμα. Ἀναγαγὼν τε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκόν αὐτοῦ, παρέθηκε τράπεζαν, καὶ ἡγαλλιάσατο πανοικί πεπιστευκῶς τῷ Θεῷ.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγων ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῇ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν σίχ. Γ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

ἦχ. πλ. α. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ὁμμα ὁλομελείας βροτῶν, καὶ οφθαλμὸς τοῦ κοσμικοῦ τούτου

σώματος, ὑπάρχων Θεὸς καὶ Λόγος, καὶ τῶν ὁμμάτων κοινός, δημιουργός καὶ πλάστης γνωριζόμενος· καὶ νῦν ἐκ τοῦ κράματος, τοῦ χόδς καὶ τοῦ πτύσματος. Τυφλὸν ἀβρήτως, ὁμματοῖς ἐν δακτύλοις σοῖς, καταπλάττουσι, καὶ πηλὸν καὶ τὴν ὄρασιν· ἥς καὶ τυχὼν ὁ πρὶν, ἐν γεννητοῖς γνωριζόμενος, ἥλιος ὅλως μὴ βλέπων, σὲ τὸν γλυκὺν ὁρᾷ ἥλιον, ἰδὼν τὴν εἰκόνα τοῦ ἡμᾶς δι' εὐσπλαγχνίαν, ἀφατον πλάσαντος.

Μέλῃ καὶ διαρτίαν πλουτῶν, τῆς τῶν βροτῶν σωματικῆς ὀργανώσεως, ὁ πρῶην Τυφλὸς ἐκ μήτρας, τῆς μητρικῆς προσελθὼν, ὡς μηδὲ τὴν πλάσιν εἶναι ὥστο, ὁμμάτων τὴν στέρῃσιν, εὐπορήσας ἀνόθευτον, ἐξ ἧς τοὺς πόδας, καὶ τὰ πλείω τοῦ σώματος, τοῖς προσκρούσμασι, τοῖς τῶν λίθων ἐξήρρωτο· ὃς διὰ σοῦ καὶ τοῦτον, τὸν πλουτισμὸν ἐπικτώμενος, βλέπει τὸ φῶς τοῦ κόσμου· καὶ τὸν τῶν φώτων σε πρύτανιν, Θεὸν καὶ Δεσπότην, τῶν κτισμάτων καταγγέλλει, κτίστην παγκόσμιον.

Υποπτος Γραμματεῦσι τυφλοῖς ὁμματοθεῖς, ὁ πρὶν τυφλώττων τεθέαται, ὡς τάχα μηδὲν βλέπων, ἀλλὰ ψευδῶς τὸ ὁρᾶν, τοῦ Σωτῆρος χάριν προσποιούμενος, τυφλωττεῖν ἐθέλουσι, σκοτασμοῖς τοῖς τοῦ γράμματος, ἐν οἷς ἐκλάμπει, ὁ γλυκὺς Χριστὸς ἥλιος, σαββατοῦργησιν, καινουργὸν διαπράξας μοι· ὃς τὸ σκιῶδες τούτου, φωτουργῶν καὶ τὸ κάλυμμα, αἰφρων τὸ φῶς τὸ ἐν τούτοις, τοῖς

πρὶν τυφλοῖς ἐχορήγησε· καὶ νῦν καθορώμενος, τὸν τῶν φῶτων παροχέα, κόσμῳ κηρύττουσιν.

Εἶτα τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα καὶ νῦν, ἦχος β'.

Ὁ Τυφλὸς γεννηθεὶς. σελ. 156.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου ἦχος πλ. α'. Αναστάσιμον.

Διὰ τοῦ τιμίου σου σταυροῦ Χριστέ, διάβολον ἡσχυνας, καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ κέντρον τῆς ἁμαρτίας ἡμβλυνας, καὶ ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου, δοξάζομέν σε Μονογενές.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἴρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κύριε ἁμαρτάνων οὐ παύομαι, φιλανθρωπίας ἀξιούμενος οὐ γινώσκω· νίκησόν μου τὴν πώρωσιν, μόνε Ἀγαθὲ καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Τῶν ἐπιγείων ἀπάντων καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βασάνων ἀνδρείως κατατολμήσαντες, τῶν μακαρίων ἐλπίδων οὐκ ἡστοχήσατε, ἀλλ' οὐρανῶν Βασιλείας κληρονόμοι γεγονάτε, Πανεύφημοι Μάρτυρες· ἔχοντες παρρησίαν πρὸς τὸν φιλόθρωπον Θεόν, τῷ Κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσαθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος β'.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς. σελ. 157.

Ἀπολυτίκ. Τὸν συνάναρχον Λόγον. Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ Τῆς σ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχ. Καθίσματα τῆς Ὁκτωήχου, ἦχ. πλ. α'.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν Ἀγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκρούς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν διαβόλου, καὶ τοῖς ἐν ᾄδῃ φῶς ἀνέτειλε.

Κατανυκτικόν.

Πάντες ἀγρυπνήσωμεν, καὶ Χριστῷ ὑπαντήσωμεν Πίτσι, μετὰ πλήθους ἐλέους καὶ λαμπάδων φαινῶν, ὅπως τοῦ Νυμφῶνος ἐνδον ἀξιωθώμεν· ὁ γὰρ τῆς θύρας ἔξω φθανόμενος, ἀπρακτα τῷ Θεῷ κέκραγεν, ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Κύριε, τὸ ποτήριον τοῦ πάθους σου οἱ Ἀθλοφόροι σου ζηλώσαντες, κατέλιπον τὴν τοῦ βίου τερπνότητα, καὶ γεγονάσι τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχοι· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσι, παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Ἀγγέλων τὰ οὐράνια, μετὰ ἀνθρώπων τὰ ἐπίγεια, ἐν φωτὶ ἀγαλλιάσεως, Θεοτόκε, βοῶμέν σοι. Χαῖρε πύλη τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα· χαῖρε μόνη τῶν γηγενῶν σωτηρία· χαῖρε σεμνὴ, χαῖρε κεχαριτωμένη, ἡ τεκοῦσα Θεὸν σεσωματωμένον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς, ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου, οἰκτίρ-

μον, καὶ τῆς ἐγέρσεως, παριόντι σοι πυρὸς ἀπὸ γεννήσεως, ἀνεβόῃ σοι θερμῶς. Υἱὲ Δαβὶδ ἐλέησον· δός μοι τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, ἵνα βλέπω σε καὶ γὰρ οὐ τὰς κόρας ἐπιχρίσας, πηλὸν ἐκ πτύσματος Λόγε, αὐτῷ τὸ φῶς λαμπρῶς ἐχορήγησας.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ ἔξαποστεῖλ. τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου ἤχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Κύριε ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, ὑπὸ τῶν παρανόμων, προήλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου. Οὐκ ἐγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί σου Ἄγγελοι οὐκ ἤσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε στρατιῶται· ἄμφοτερά γὰρ ἐσφράγισαι τοῖς ἐρευνῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνοῦσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Οἵμοι, τί ὁμοιώθην ἐγὼ τῇ ἀκάρπῳ συκῇ, καὶ προῦμαι τὴν κατάραν σὺν τῇ ἐκκοπῇ; ἄλλ' ἐπουράνιε γεωργέ, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν χειρωθεῖσάν μου ψυχὴν, καρποφόρον ἀνάδειξον, καὶ ὡς τὸν Ἀσωτονοῦϊόν δέξαι με καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Εὐλογημένος ὁ στρατὸς τοῦ Βασιλέως τῶν οὐρανῶν· εἰ γὰρ γηγενεῖς ὑπἄρχον οἱ Ἀθλοφόροι,

ἄλλ' ἀγγελικὴν ἀξίαν ἔσπευδον φθάσαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καὶ διὰ τῶν παθημάτων τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀξιωθέντες τιμῆς. Εὐχαῖς αὐτῶν, Κύριε, κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος δ'.

Ὅλον τὸν βίον ὁ Τυφλός. σελ. 157.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια. τῆς ἑορτῆς ἤχ. πλ. α'. Ὅσιε Πάτερ.

Τυφλωσὶς ὤφθη, ὁ Τυφλὸς τοῖς τάχα βλέπουσι, σκοτίζων καὶ τὰς φρένας, καὶ τὰς ψυχάς, καὶ τὸν νοῦν, τὴν τούτου θεωροῦσιν ἄωρον βλέψιν· καὶ φωνήσαντες ἡρώτων δεινῶς, Πῶς ἄρτι ὁρᾶσαι ὡς εἷς τῶν φῶς ὁρώντων, Τυφλὸς ὑπάρχων ἐκ γενετῆς, καὶ προκαθήμενος τρίβοις καὶ προσαιτῶν; ὅθεν ὑπέδειξε τὸν τὸ φῶς χαρηγοῦντα, καὶ πλαστοουργήσαντα τὰ φῶτα ἐν τῷ Κόσμῳ, ἐξ ὧν κηρύττεται, Υἱὸς Θεοῦ Προάναρχος, ἐπ' ἐσχάτων, ἐκ τῆς Παρθένου βροτὸς φανείς, δι' οἰκτον ἐκ θείου Πνεύματος.

Στίχ. Εἰπίβλεπον ἐπ' ἐμέ.

Ὅσπερ φορτίον, καὶ γεῶδες ἀχοφόρημα, ὥρᾳτο τοῖς ἐν Κόσμῳ, περιπατῶν ὁ Τυφλός, καὶ ἐν ταῖς πλατείαις πόδας συντρίβων, τάχα ὡς ὄρασιν τὴν ῥάβδον πλουτῶν· ὅθεν καταφεύγει πρὸς τὸν φωτοδότην, ἐξ οὗ λαμβάνει τὸ φῶς ὄραν, καὶ ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ βλέπειν τὸν Ποιητὴν, τὸν καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ, καὶ κατ' εἰκόνα, δημιουργήσαντα τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ἐκ γῆς τὸ πρότερον· καὶ νῦν χοῖ καὶ πτύσματι, καταυγάσαντα

τούτου τὰς κόρας, καὶ δόντα φι-
λανθρώπως βλέπειν τὸν ἥλιον.

Στ. τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον.

Σύμμορφον εἶδε, τῆς ἀνθρώ-
πων διαπλάσεως, τὸν Ἀδὸν τὸν
Ἡατρώον, τὸ φῶς ἰδὼν ὁ Τυφλός,
ἐξ οὗ καὶ τὸν φωσφόρον καὶ ἡμε-
ράρχην, ἐβλεπεν ἥλιον ὡς ἄλλοι
βροτοί, χαίρων τῇ ὁράσει τῇ και-
νοπρεπεστέρᾳ, δι' ἧς ὥραθ' εὐθυ-
πορῶν, καὶ ἀπροσκόπτως βαδίζων
τὰς ἀτραπούς, καὶ τὸν φωτίσαντα
Υἱὸν Θεοῦ γνωρίζων, ἐνανθρωπή-
σαντα δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν,
καὶ ὃ ἦν μείναντα, Θεὸν βροτὸν
γενόμενον, καὶ λαβόντα ὃ οὐχ ὑ-
πῆρχεν, ἀσύγχυτον τε τηροῦντα,
τὴν τούτου ἐνωσιν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. α.

Κύριε παράγων ἐν τῇ ὁδῷ. σελ. 157

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ε'. ΕΒΔΟΜΑΔ. ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ὁρα ἐμπροσθεν, μετὰ τὴν συμπλή-
ρωσιν τῆς ἐν τῇ Τετάρτῃ Ἀκολουθίας,
τὰ περὶ τῆς ἀποδόσεως τῆς τε Ἑορτῆς
τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τῆς τοῦ Πάσχα. (Σελ.
185.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ
Προσόν. τῆς Ἑορτῆς ἦχος πλ. α.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Στόματι καὶ ψυχῇ καὶ νοῦ, τὸν
ἐκ χάος πλαστουργικῶς καὶ τοῦ
πύσματος, ὀμμάτων τὰς κόρας
δόντα, καὶ τὸν κοινὸν φωτισμόν,
ὃ τὸ πρὶν τυφλώττων ὠμολόγησε,
κτισμάτων παγκόσμιον, προβολέα
καὶ Πρύτανιν, δι' αἶκτον μόνον,
βροτωθέντα τοῦ πλάσματος, καὶ
ἐκλήρυττεν, ὡς Θεὸν Παντοδύνα-
μον, οὗ γραμματεῖς τὸν ζῆλον,

καὶ τὴν πρὸς τούτους διάλεξιν,
ὅλως μὴ φέροντες βλέπειν, ἀπο-
συνάγωγον κρίνουσι, τυφλώττων-
τες πλέον, τοῦ ποτὲ τυφλοῦ τὰς
κόρας, ψυχῇ καὶ σώματι.

Τρόπαιον ἀριστείας τυφλός,
κατὰ βλεπόντων κατὰ κράτος ἐ-
ξήρατο· τὸν Κτίστην καὶ γὰρ τὸν
τούτου, καὶ Πλαστουργὸν τοῦ
παντός, καὶ τυφλὸς ὑπάρχων ἐ-
θεάσατο, ἰδὼν τὴν ὀμμάτων, τὴν
πλασθεῖσαν ἐκ πύσματος, καὶ
ταύτῃ μόνῃ, ἐπιγνοὺς τὸν φωτί-
σαντα, καὶ Υἱὸν Θεοῦ, καὶ Δεσπό-
την παγκόσμιον, ὃν οἱ ὁρῶντες
φθόνου, κακίᾳ τυφλώττωντες ὅλως
οὐκ εἶδον καὶ ταῦτα, πολλαπλα-
σίονα βλέποντες, ἐκ τούτου θαυ-
μάτων, ἐνεργείας παραδόξους,
μόνοις τοῖς ῥήμασιν.

Ἰποπτος γραμματεῦσι τυφλοῖς
ὀμματοῦσι ὃ πρὶν τυφλώττων
τεθέαται, ὡς τάχα μὴδ' ὅλως βλέ-
πων, ἀλλὰ ψευδῶς τὸ ὄραν, τοῦ
Σωτῆρος χάριν προσποιούμενος,
τυφλώττειν ἐθέλουσι, σκοτασμοῖς
τοῖς τοῦ γράμματος, ἐν οἷς ἐ-
κλάμπει, ὁ γλυκὺς Χριστὸς ἥλιος,
Σαββατοῦργῃσιν, καινουργῶν δια-
πράξας μοι, ὃς τὸ σκιῶδες τούτου,
φωτουργῶν καὶ τὸ κάλυμμα, αἵ-
ρων τὸ φῶς τὸ ἐν τούτοις, τοῖς
πρὶν τυφλοῖς ἐχορήγησε, καὶ νῦν
καθαρῶντες, τὸν τῶν φώτων πα-
ροχέα, Κόσμῳ κηρύττουσι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ.

Δικαιοσύνης ἡλιε. σελ. 158.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου

ἦχος πλ. α. Ἀναστάσιμον.

Ο τὴν Ἀνάστασιν διδοὺς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· ἐφριξαν τοῦτον, οἱ ἄρχοντες τοῦ αἵτου, καὶ ἐπὴρθησαν πύλαι ὁδυνηραί· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστὸς, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς ἐξέλθετε, καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει ἀνακαλύπτεσθε.

Κατανυκτικόν.

Στ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κύριε, καὶ τὸν φόβον σου πτοοῦμαι· καὶ τὸ πονηρὸν ποιεῖν οὐ παύομαι· τίς ἐν δικαστηρίῳ τὸν Δικαστὴν οὐ πτοεῖται; ἢ τίς λαθῆναι βουλόμενος, τὸν ἱατρὸν παροργίζει ὡς καγὼ; Μακρόθυμε Κύριε, ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ μου σπλαγχνίσθητι, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Τὸν θυρεὸν τῆς Πίστεως περιβαλλόμενοι, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ σταυροῦ ἑαυτοὺς διαναστήσαντες, πρὸς τὰς βασάνους ἀνδρείως ἀπητυομολήσαν, καὶ διαβόλου τὴν πλάνην καὶ τὸ θράσος κατήργησαν, οἱ Ἅγιοί σου Κύριε· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις ὡς Παντοδύναμος Θεός, τῷ Κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατὰπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Ὁ διὰ σπλάγχνα ἑλέους. σελ. 170.

Ἀπολυτίκ. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Σ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΠΡΩΤΗ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α. Στιχο-

λογ. Κάθισμ. τῆς Ὀκτωήχου.

ἦχος πλ. α. Ἀναστάσιμον.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα· ἄνω, στρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον· κάτω, τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Κριτοῦ καθεζομένου, καὶ Ἄγγέλων ἐστῶτων, σάλπιγγος ἡχοῦσης, καὶ φλογὸς καιομένης, τί ποιήσεις ψυχὴ μου, ἀπαγομένη εἰς κρίσιν; τότε γὰρ τὰ δεινὰ σοι παρίστανται, τὰ κρυπτά σου ἐλέγχονται ἐγκλήματα· διὸ πρὸ τέλους βόησον τῷ Κριτῇ. Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Λάμπει σήμερον ἡ μνήμη τῶν Ἀθλοφόρων· ἔχει γὰρ οὐρανόθεν ἀπαύγασμα· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων πανηγυρίζει, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος συνεορτάζει· διὸ πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεοῦ Παναγία, τὸ τεῖχος τῶν Χριστιανῶν, ῥῖσαι Λαὸν σου συνήθως, κραυγάζοντά σοι ἐκτενῶς, ἀντιτάχῃ τι αἰσχροῖς καὶ ἀλαζόσι λογισμοῖς, ἵνα βοῶμέν σοι, Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς, ἦχος πλ. α.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Αναβλέψας ὁράται, Τυφλὸς τῷ πνύσματι, τοῦ τὴν βροτῶν διαρτίαν πρὶν πλαστοουργήσαντος,

μή ὄρων ἐκ γενετῆς, τὸν μέγαν ἥλιον· ὅθεν καὶ χάριτας Θεῷ, ἀναπέμπει ἐκ ψυχῆς, τὴν τοῦτου ἰδὼν εἰκόνα, καθ' ὁμοίωσιν πεπλασμένην, τοῦ τὴν εἰκόνα πλασουργήσαντος.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ. Κοντάκιον, καὶ Ἐξοποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρίψας, καὶ δεσμὰ δι-αρρήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριημέρου ταφῆς σου· καὶ προήγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτῆρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Κατανυκτικόν. Δίς.

Τὰ πλήθη τῶν πταισμάτων μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ πάσας ἐξάλειψον τὰς ἀνομίας μου, λογισμὸν μοι παρέχων ἐπιστροφῆς, ὡς μόνος φιάνθρωπος, δέομαι, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Ἀθλοφόροι σου Κύριε, τὰς τάξεις τῶν Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώματοι ταῖς βασάνοις ἐνεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ἐλπίδα ἔχοντες, τῶν ἐπηγγελημένων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸ μέγα ἔλεος.

(TOM. E')

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου. σ. 170
Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά προσόμοια τῆς Ἑορτῆς, ἦχος πλ. α'. Ὅσιε Πατερ.

Δάμψιν φωσφόρον, καταλάμψαν θεώμενοι προδήλως ἐν Σαββάτῳ, τῷ φωτοφόρῳ Τυφλῷ, οἱ νόμοις τοῖς Μωσείως ἐντεθραμμένοι, γνώμη τυφλώττουσιν, ὄρωντες σκιά, σκίασμα μὴ γνόντες τὸ συγκαλύπτον νόμους, ἐξ οὗ οὐκ εἶδον τὸν φωτουργόν, καὶ τὸν τῷ λόγῳ Σαββάτου δημιουργόν, τὸν ὁμματώσαντα Τυφλὸν τῇ ἀπονίψει, καὶ τῇ τοῦ πύσματος καινῇ πηλ-εργασίᾳ· μεθ' οὗ μιγνύμενοι, Θεὸν αὐτὸν κατίδωμεν, τὴν ἐκτύφλωσιν Φαρισαίων, ἐλέγχοντες ὁράσει τῇ ἐκ τοῦ κρείττονος.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ.

Ορθρος ἀνίσχει, τῷ ἐν σκότει διατρίβοντι, νυκτὸς ἀορασίας πολυδύνω Τυφλῷ, ἐν ρείθροις λουσαμένῳ, τὸ φῶς ὁμμάτων θεῶν κελεύσματι, πηγῇ Σιλωάμ· ὅθεν σελασφόρος καινότερος ὁράται, δ-μίχλην σκότους νυκτοποιόν, τῶν νομικῶν διελέγχων Γραμματιστῶν, καὶ τὴν σκοτόμαιναν, τῆς τούτων ἀθλεψίας, ταῖς ἀναλάμψεσι φωτί-ζων ταῖς φωσφόροις· ἐξ ὧν ἡ τύ-φλωσις τοῦ πρὶν σκιάδους γράμ-ματος, ὁμματοῦται ταῖς ἐκ τοῦ Λόγου, ἡμῖν παρεχομέναις, φαι-δραῖς ἐλλάμψεσι.

Στί. Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον.

Υψους ἐπέβη, φωτοφόρου ἐπι-βάσεως, φωτὶ θεογνωσίας κατα-λαμφθεὶς ὁ Τυφλός· κἂν πρῶτην ἐτυρλοῦτο ἐξ ἀμφοῖν, τὸν φωτο-

δότην γνωρίζει και φωτουργόν, τὸν ἀναλάμπαντα ἐκ τάφου τριημέρως, καὶ γῆν φαιδρύναντα αὐτοῦ τῇ Ἀναστάσει, ἐξ ἧς ἐπέλαμψε, τὸ φῶς τῆς ἀναπλάσεως, τοῖς ἐν σκότει κέκρατῆμένοις βροτοῖς, δι' εὐσπλαγχνίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἡχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης ἡλιε. σελ. 158.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Ϛ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἀποδόσεις τῆς Ἑορτῆς τοῦ
Πάσχα.

Μετὰ τὸν ὑψολογτὸν, ψάλλομεν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ ἀπαρallάκτως, καθὼς καὶ ἐν τῇ Διακαινησίμῳ Ἑβδομάδι.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους Ϛ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ. Ἠχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγὼ, δι' ἁμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ, δι' ἁπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, πότε νῦν, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γάρ εἶδον τὸν ἡλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλαστοουργήσαντα. Ἀλλὰ δέομαί σου Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπιβλέψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὔρεν ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγχνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἰταγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωᾶμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀνα-

πέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγγίσταί αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἴσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωᾶμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἠχος δ'.

Ὅλον τὸν βίον ὁ Τυφλὸς νύκτα λογιζόμενος, ἐδόθησε πρὸς σέ, Κύριε· Ἀνοιχόν μου τὰς κόρας, γιὰ Δαβὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων καγὼ ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Ἠχος πλ. α'.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὔρες ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκλιμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐδόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπεχρίσας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε νίψαι εἰς τοῦ Σιλωᾶμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος, ὑγιὴς ἐγένετο, καὶ ἐδόα πρὸς σέ· Ἰστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέν σοι· Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος πλ. δ'.

Δίκαιοσύνης ἤλπε νοητὲ, Χριστὲ ὁ Θεὸς, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτὸς ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσφάσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὅμματα τῶν ψυχῶν αὐγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι. Πολλή σου καὶ ἄρατος ἡ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία· φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Ὁ διὰ σπλάγχνα ἐλέους σαρκοθεῖς Χριστὲ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτὸς ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας, σπλάγχνοις ἀράτοις Οἰκτιρμῶν, λαμπηδόνας θείας κατηξιώσας, τούτου τὰς κόρας, πηλὸν τοῖς σοῖς πλαστοουργοῖς δακτύλοις ἐπέχρισας· αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὥς μόνος ἀρθρονοπάροχος.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυνατεῖάς σου. σ. 170

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν σαρκοθέντα Σωτῆρα Χριστόν, καὶ τῶν Οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἁσμάτων μεγαλύνομεν, ὅτι σταυρὸν καὶ θάνατον κατεδέξω διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὥς φιλάνθρωπος Κύριος· σκυλεύσας ἄβου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα.

Ἦχος πλ. α'.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν. κτλ. σελ. 6.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. α'.

Ἀναστάσεως ἡμέρα. σελ. 6.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. τὸ, Νῦν ἀπολύεις. Τὸ, Τριήμερον, κτλ. Εἶτα,

Ἀπολυτικά. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.

Καὶ ἀπόλυτις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ Ϛ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Εἰς τὸν ὉΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν λοιπὴν συνήθη Ἀκροθυῖαν, τὸ, Θεὸς Κύριος. τὸ Ἀναστάσιμον Τροπάριον τῆς Ὀκτωήχου, δις· καὶ τὸ Θεοτοκίον.

Μετὰ δὲ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης.

Χαῖρε ἅγιον ἄρος, καὶ θεοβάδιστον.

(Ὁρα ταῦτα σελ. 161.)

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα τοῦ Τυφλοῦ. ἤχ. πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον.

Τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι ὁ συνάναρχος, ὁ τὸ φῶς ὡς χιτῶνα περιβαλλόμενος, φιλάνθρωπως τὴν ἡμῶν φύσιν ἐνδεδυται, καὶ τὰς νόσους τῶν βροτῶν ἀπελαύνων, ὡς Θεός, ἐφώτισε καὶ τὰς κόρας τοῦ ἐκ νηδύος μητρώας ἐστερημένου φωτός.

Εἶτα τὸ, Ἀνάστατιν Χριστοῦ. Ὁ Πεντηκοστός. κτλ.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς Ϛ'. (Ὁρα αὐτοὺς, τῇ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα) τοῦ Τυφλοῦ εἰς δ'. καὶ ὁ Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως εἰς δ'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα, ἤχος α'.

Ἦδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνώμεν.

Καθαρθώμεν τὰς αἰσθήσεις.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως·

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ, Ἦδὴ Α'.

Ἦχος πλ. α'. Γῆν ἐρ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν.

Σταύρωσιν ἐκούσιον, καταδεξάμενος σαρκί, ἐπήγασας εὐλο-

γίαν, καὶ ζώην τῷ κόσμῳ Δέσπο-
τα, μόνη παντευλόγητε, καὶ τοῦ
παντός δημιουργέ· ὅθεν εὐλογοῦ-
μέν σε, ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν,
ᾄδοντες ψάλλοντες ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Δάκκω κατωτάτω σε, νεκρὸν
γενόμενον Χριστέ, ἔθετο ὁ εὐσχή-
μων Ἰωσήφ, καὶ προσεκύλισε λί-
θον τῇ θύρᾳ τοῦ μνήματος, μα-
κρόθυμε· ἀλλ' ἀνέστης ἐν δόξῃ, καὶ
κόσμον συνανέστησας, ᾄδοντα ψάλ-
λοντα, ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Θαύματα παράδοξα, ἐπιτελῶν
ὁ λυτρωτὴς ἰάσατο καὶ τυφλὸν ἐκ
γενετῆς, πηλὸν ἐπιχρίσας, καὶ εἰ-
πών· Πορεύθητι καὶ νίψαι ἐν τῷ
Σιλῳάμ, ὅπως γνῶσθαι με Θεὸν, ἐπὶ
γῆς βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα,
διὰ σπλάγχνα οἰκτιρῶν.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἀπειρόγαμον, τὴν σὴν
κατώκησεν Ἀγνή, Κύριος, διὰ
σπλάγχνα οἰκτιρῶν, σῶσαι βου-
λόμενος, τὸν φθαρέντα ἄνθρωπον,
ταῖς μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ· αὐτὸν
οὖν ἰκέτευε, τὴν πόλιν ταύτην σώ-
ζεσθαι, πάσης ἀλώσεως, καὶ ἐχ-
θρῶν ἐπιδρομῆς.

Κανὼν Προσόρτις τῆς Ἀναλήψεως.

Οὐ ἡ ἀκροστιχὶς κατ' ἀλφάβητον.

Ἐν δὲ τῇ Θ'. Ὡδῆ, Ἰωσήφ.

Ὡδῆ Α. Ἦχος πλ. α'.

Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Ανω πρὸς τὸν Πατέρα, Χρι-
στὸς ἀνέρχεται, καὶ προσάγει τὴν
σάρκα, ἣν ἐξ ἡμῶν ἀνέλαθεν· αὐ-
τὸν ἀνυμνήσωμεν, ἐν αἰνέσει σῆ-
μερον, ἐπινίκιον ὕμνον ᾄδοντες.

Βιβλοὶ γραφῶν ἐνθέων, καὶ τὰ
κηνύγματα, τῶν σοφῶν Θεηγόρων,

πέρας σαφῶς ἐδέξαντο· μετὰ γὰρ
τὴν ἐγερσιν, ὁ Δεσπότης ἄνεισι,
μετὰ δόξης εἰς τὰ οὐράνια.

Γῇ μυστικῶς χορεύει, καὶ τὰ
οὐράνια, θυμηδίας πληροῦται, ἐπὶ
τῇ Ἀναλήψει Χριστοῦ, τοῦ τὰ πρὶν
ἐνώσαντος, διεστῶτα χάριτι, καὶ
φραγμὸν τὸν τῆς ἐχθρας λύσαντος.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Τοῦ Πάσχα. Ὡδῆ Γ'. Ὁ Βίρμος.

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν.

Νῦν πάντα πεπληρώται φωτός.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ.

Κανὼν τοῦ τυφλοῦ.

Σαλευομένην τὴν καρδίαν.

Καινῷ μνημείῳ, Ἰωσήφ σε κα-
τέθετο, οἰκτίρμον ὁ εὐσχήμων· ἀ-
νέστης δὲ ἐκ νεκρῶν τρίτημερος, και-
νοποιήσας ἡμᾶς.

Σαλευομένων τὰς καρδίας ἐστή-
ριξας, τὴν γῆν πᾶσαν σαλεύσας
μακρόθυμε, τῇ σεπτῇ Σταυρώσει
σου, ἡ καθυπέστης σαρχί.

Τυφλὸν ποτε ἐκ γενετῆς, προ-
σελθόντα σοι ἰάσω Πανοικτίρμον,
δοξάζοντα τὴν Οἰκονομίαν σου
καὶ τὰ θαυμάσια.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς ἀπε-
κύησας, Θεὸν σεσαρκωμένον, ὃν
αἶτησαι, Παναγία Δέσποινα, κατοι-
κτειρῆσαι ἡμᾶς.

Κανὼν Προσόρτις τῆς Ἀναλήψεως.

Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Δεσμεύσας τῷ σῶ θανάτῳ, λό-
γε τὸν θάνατον, ἐκ νεκρῶν ἀνέστης
σαφῶς τρίτημερος· καὶ πρὸς τὰ οὐ-
ράνια Σωτὴρ, ἀνῆλθες μετὰ δό-
ξης, ὕμνολογούντων ἁσωμάτων
σου, τὴν οἰκονομίαν τὴν ἄφατον.

Επέστης τοῖς ἐπὶ γῆς, Χριστέ

ὄντι σώματος, καὶ φορέσας σάρκα, Σταυρὸν ὑπέμεινας, καὶ ἐξαναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνῆλθες μετὰ δόξης, πρὸς τὸν ἀρχιφῶτον Πατέρα σου, εἰρηνοποιήσας τὰ σύμπαντα.

Ζητήσας τὸ ἐπὶ γῆς, πλανώμενον πρόβατον, ἀπλανέσι Λόγε τοῦτο συντάξας· καὶ ἀναληφθεὶς πρὸς οὐρανοὺς, ἐκάθηται ἐν δόξῃ, ἐκ δεξιῶν τοῦ σοῦ Γεννήτορος· Δόξα τῇ πολλῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Καταβάσις. Δεῦτε πόμα πίωμεν.
Κοντάκ. τοῦ Τυφλοῦ, Ἦχ. δ'. Ἐπεφάνης.

Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα, πεπηρωμένος, σοὶ Χριστέ προσέρχομαι, ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ γενετῆς, ἐν μετανοίᾳ κρρυγάζων σοι. Σὺ τῶν ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Ὁ Οἶκος.

Πεῖθρόν μοι δώρησαι, Χριστέ, σοφίας τῆς ἀρρήτου, καὶ γνώσεως τῆς ἀνω, τὸ φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, καὶ πλανωμένων ὁδηγέ· ἵνα ἐνισχύσω τὰ θαυμάσια τὰ σὰ ὁ τάλας διηγῆσθαι, ἅπερ ἡ θεία βίβλος ἐδίδαξε, τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, δηλονότι, τὴν τοῦ Τυφλοῦ θαυματοποιίαν· ὅτι ἐκ γενετῆς τυφλὸς ὑπάρχων, ὀφθαλμοὺς τοὺς αἰσθητοὺς ἀπολαμβάνει, καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς, ἐν πίστει ἀνακραυγάζων. Σὺ τῶν ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Κάθισμα τοῦ Τυφλοῦ, Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ωμμάτωσας Χριστέ, τὸν ἐκ μήτρας τεχθέντα, ὁμμάτων δεικνύς Ἰουδαίοις Σωτήρ μου, τὴν δόξαν σου τὴν ἀρρήτον, καὶ ὡς φῶς

πάντων πέφυκας· ἀλλὰ φθόνῳ σε, πεπωρωμένοι πάς φρένας, ἐνεδρεύοντες, τὸν τῆς ζωῆς παροχέα νεκρῶσαι ἠπείγοντο.

Δόξα, καὶ νῦν, Προεόρτιον, ὁμοῖον.

Ετέχθης ὡς αὐτὸς, σὺ ἠθέλησας Σῶτερ· ἐφάνης πάλιν δέ, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης, καὶ ἐπαθες ὡς ἄνθρωπος· ὡς Θεὸς δὲ ἀνίστασαι· ἀνελήλυθας εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης, καὶ ἀνήγαγες τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, καὶ δόξα κατεκάλλυνας.

Τοῦ Πάσχα. Ἰδιὴ Δ'. Ὁ Εἰρημὸς.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἄρτεν μὲν ὡς διανοῖξαν.

ὡς ἐνιαύσιος ἀμνός.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαβὶδ.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

Ἀκήκη Κύριε τὴν ἀκοὴν σου.

Τοῖς Μύσταις σου Κύριε, συναυλιζόμενος παραδόξως, τοῦτοις ἔλεγες· Ἄπιτε, κηρύξατε, πανταχοῦ τὴν ἐμὴν Ἀνάστασιν.

Τεθνῆξαντα ξύλω με, τειθεὶς ἐν ξύλῳ, ζωὴ ὑπάρχων, ἀνεζώσας διὰ μέγα ἔλεος· διὰ τοῦτο Λόγε, δοξάζω σε.

Ωμμάτωσας Κύριε, Τυφλὸν ἐκ μήτρας, γεγεννημένον εἰπών· Ἀπελλε, νίψαι καὶ ἀνάβλεψον, τὴν ἐμὴν δοξάζων Θεότητα.

Τὸν τόκον σου Ἀχραντε, τὸν ὑπὲρ φύσιν δοξολογοῦμεν, μακαρίζοντες πίστει σε, πανάμωμε, ὡς Θεοῦ τῶν ὅλων λοχεύτριαν.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Η πρὶν τῇ ἁμαρτίᾳ κατάκριτος, φύσις ἡμῶν Παμβασιλεὺς, τῇ σῇ προσλήψει ἡλέηται, ὕμνολο-

γούσά σου φόβω, τὴν Ἐγερσιν καὶ θείαν Ἀνάληψιν.

Θαμβεῖται Ἀσωμάτων τὰ τάγματα, κατανοοῦντά σε Χριστέ, βροτείαν φύσιν φορέσαντα, καὶ ἐπιβάντα νεφέλῃ, καὶ πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἀνερχόμενον.

Ἰδοῦσαι ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, τὰ σὰ Χριστέ Παμβασιλεῦ, τῇ σῇ ἀνόδῳ ἐξέστησαν, αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, καὶ φόβῳ καὶ χαρᾷ προσεκύνησαν.

Κροτήσωμεν τὰς χεῖρας, ὁ Κύριος, ἐξεγερθεὶς ἐκ τῶν νεκρῶν, πρὸς οὐρανοὺς ἀνελήλυθεν, ὑποταγόντων Ἀγγέλων, αὐτῷ, ὡς ποιητῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.
Ὁρρίσωμεν ὄρθρου βαθέος.
Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν.
Προσέλωμεν λαμπαδηφόροι.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

Τὴν τάλαιναν ψυχῇ μου.

Ἐτέθης ἐν μνημείῳ ὁ ἐκουσίως γινόμενος νεκρὸς, καὶ τὰ βασιλεία τοῦ ἄδου, Βασιλεῦ ἀθάνατε, ἅπαντα ἐκένῳσας, νεκροὺς τῇ ἀναστάσει ἐγείρας τῇ σῇ.

Ἰψώθης ἐπὶ ξύλου, καὶ συνανύψωσας πάντας τοὺς βροτοὺς, καὶ τὸν πολέμιον οἰκτίρμον, ὅφιν ἐθανάτωσας, καὶ ἐζώωσας τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου, ὡς μόνος Θεὸς ὢν τοῦ παντός.

Τὰ ὄμματα ἀνοίξας, τοῦ μὴ ἰδόντος τὸ φῶς τὸ αἰσθητὸν, ψυχῆς ἐφώτισας τὰς κόρας, καὶ δοξάζειν ἐπεισας, τοῦτον ἐπιγνόντα

σε Ποιητὴν, δι' εὐσπλαγχνίαν δ' φθέντα βροτόν. Θεοτόκ.

Πῶς τέτοκας μὴ γνοῦσα, Παρθενομῆτορ Ἀγνή, πείραν ἀνδρὸς Θεοχαρίτωτε; πῶς τρέφεις τὸν τὴν Κτίσιν τρέφοντα; μόνος ὡς ἐπίσταται αὐτός, ὁ τοῦ παντός Ποιητὴς καὶ Θεός.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Λύσας τὸ κατάκριμα τῆς ἀνθρωπότητος, Χριστὸς ἀγέστη, καὶ ἀνελήφθη, πρὸς τὰ ἐπουράνια, Πατρὸς συνεδρία, τιμήσας οὐς ἡγάπησε.

Μετά τὴν Ἀνάστασιν, χαροποιήσας Χριστέ τοὺς Μιθητάς σου, ἀνῆλθες ἄνω, πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα, οὗ οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ τοῖς βροτοῖς ὡμίλησας.

Νέμου προσκιάσματα, καὶ τὰ κηρύγματα, τῶν θεηγόρων Χριστέ πληρώσας, ἀνῆλθες νεφέλῃς σε, καθυποβαλοῦσής, Σωτὴρ πρὸς τὰ οὐράνια.

Καταβασία. Ὁρρίσωμεν ὄρθρου.

Τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ Σ'. Ὁ Εἰρμός.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα.

Σωτὴρ μου τὸ ζῶν τε,

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

Ὡς τὸν Προφήτην τοῦ θηρός.

Ὁ σταυρωθεὶς μετὰ ληπτῶν, ἐρρύσω Δέσποτα, ληστῶν πονηρῶν, καὶ ψυχοφθόρων παθῶν, φιλάνθρωπε Κύριε, πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς σου τὴν σταύρωσιν καὶ τὴν ἔγερσιν συμφώνως.

Ἐθεντο ἄπνουν σε νεκρὸν, Χριστέ ἐν μνήματι, τὸν πᾶσι νεκροῖς

ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν· ἀνέστης δὲ Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τὰ μνήματα, Θεῖκή σου δυναστεία.

Πηλὸν ποιήσας ὀφθαλμούς, Τυφλοῦ ἐπέχρισας, τοῦ ἐκ γενετῆς, καὶ ἐχαρίσω αὐτῷ τὸ βλέπειν, ὕμνουντί σου Λόγε τὴν ἄφατον Δύναμιν, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον. Θεοῦ.

Τὰ μεγαλεῖά σου Ἀγνή, τίς διηγῆται; Θεὸν γὰρ ἐν σαρκί, ἔτεκες ὑπερφυῶς, κόσμον διὰ σοῦ ρυόμενον, Παρθένε Πανάμωμε, ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Μαινομένην κλύδωνι.

Γένον ὠρθῆς θεάμα, τοῖς Ἀγγέλοις, βρότειον μορφήν, φέρων τῇ ἀνόδῳ σου φιλόανθρωπε, τῇ φρικώδει· ὅθεν ἐν φόβῳ ἀνυμνοῦμέν σε.

Ο τῶν ὅλων Κύριος, μετὰ δόξης ἄνειςαι φαειρῶς, πρὸς τὸν τοῦτου Ἀναρχὸν Γεννήτορα· πᾶσα Κτίσις, νῦν ἑορτάζει χορεύουσα.

Πᾶσα γλῶσσα σήμερον, ἐκβοάτω ἐν ἀλαλαγμῷ· ὁ Χριστὸς ἀνέβη, καὶ ἐν σάλπιγγος θεῖα φωνῇ, πρὸς Οὐρανοῦς, οὗ οὐκ ἔλιπε.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν ταῖς.

Κοντάκιον τοῦ Πάσχα.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες.

Τὸν πρὸ ἡλίου ἥλιον, σελ. 3—4.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου.

Τοῦ Πάσχα. ᾠδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός· ὁ παῖδας ἐκ κοιλίου ρυσάμενος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων,

Θανάτου ἑορτάζομεν.

Τίς ὄντως ἱερά καὶ πανεπύρτος.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

Πρὸς σθεστήριον.

Εξεγερέντος σου ἐκ τῶν νεκρῶν Βασιλεῦ, ψυχαὶ συνηγέρθησαν, ἐκεῖ καθεύδουσαι, δοξάζουσαι τὴν δυναστείαν σου, δι' ἧς θανάτου δεσμῶν διελύθησαν.

Αναρτηθέντος σου ἐπὶ τοῦ ξύλου Σωτήρ, ἐσβέσθη ὁ ἥλιος, γῆ ἐκυμαίνετο, ἐσαλεύετο ἡ κτίσις ἅπασα, καὶ ἐκ τῶν τάφων νεκροὶ ἐξηγείροντο.

Πηλὸν ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τοῦτω προσέταξας πρὸς Σιλωάμ ἀπελθεῖν· νιψάμενος δὲ ἀνέβλεψεν, ὕμνου γὰρ σε, Χριστέ Βασιλεῦ τοῦ παντός. Θεοῦ.

Μετά τὴν κύησιν παρθένος ὠρθῆς Ἀγνή· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, καινοτομήσαντα φύσεις ἄχραντε, τῇ δυνάμει αὐτοῦ· ὃν ἐκδυσώπει αἰεὶ, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ῥῆξας τὸ μεσότηριον, τὸ τῆς ἐχθρας Κύριε, σταυρῷ καὶ τῷ πάθει σου, Νεφέλῃ ὀχοούμενος, ἀνῆλθες μετὰ δόξης, πρὸς τὸν Ἀναρχὸν Πατέρα.

Σύντρομοι ἐκράυγξον, αἱ Δυνάμεις ἄρατε, πόλεις παραγέγονε, Χριστὸς σῶμα γήινον, φορῶν καὶ θεῖο πάθει, τὸν Βελίχρ θανατώσας.

Τί σου τὰ ἱμάτια ἐρυθρὰ φιλόανθρωπε; ληνὸν νῦν ἐπάτησα, Χριστὸς ταῖς Δυνάμεσι, ταῖς θεαῖς πυθόμεναις, ἀνερχόμενος ἐβόα.

Τμνοῖς σου τὴν σταύρωσιν, Χριστέ καὶ τὴν ἑγερσιν, συμφῶνως δοξάζομεν, λυμπτῶς ἑορτά-

ζοντες, ἐπὶ τῇ Ἀναλήψει, τῇ σπῆτι σου εἰς αἰῶνας.

Καταβασία. Ὁ παῖδας ἐκ κορίνου.

Τοῦ Πάσχα ᾠδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

Αὕτη ἡ κλητὴ, καὶ ἁγία ἡμέρα.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου.

Ἄρον κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμοὺς σου.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

Ἀγγέλων σύστημα.

Ἀγγέλων τάγματα, Σταυρῶ κρεμάμενόν σε κατιδόντα, Χριστέ παμβασιλεῦ, καὶ τὴν κτίσιν πασαν ἀλλοιοῦντα τῷ φόβῳ, ἐξέστησαν ὑμνοῦντα τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Τελῶν τεράστια Χριστέ εξαίσια, ἐθελουσίως ὑψώθης ἐν σταυρῷ καὶ νεκροῖς συνήθης, ὁ νεκρώσας τὸν ἄδην, καὶ πάντας ἐν ἀνδρίᾳ ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλὸν ὠμμάτωσας, σοὶ προσελθόντα Χριστέ, τούτῳ προστάξας πηγὴ τοῦ Σιλωὰμ νίψασθαι καὶ βλέψαι, καὶ Θεὸν σε κηρύξαι, σαρκὶ ἐπιφανέντα εἰς πάντων σωτηρίαν.

Θεοτ.

Παρθένε ἄχραντε, θεοχαρίτω, τὸν σὸν δυσώπει Υἱὸν διὰ πάντος, μή με καταισχύνῃ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ἀλλὰ συναριθμῆσαι τοῖς ἐκλεκτοῖς προβάτοις.

Κανὼν Προόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Σὺ τῷ παντουργῷ.

Φῶς σε ἐκ φωτός, ὑπάρχοντα Νεφέλῃ, φωτεινὴ ὑπέλαβεν, ἐξ ὁρῶν τῶν Ἑλαινῶν, πάντων ὁρώων, τῶν βείων Μαθητῶν σου, καὶ σὲ ἀνυμνοῦντων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χεῖρας φαλμικῶς, κροτήσωμεν ἀνέστη, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἀνελήλυθεν, ὅθεν κατήλθε, πρὸς ἡμᾶς φιλανθρωπῶς, εἰρηνοποιήσας τὰ πάλοι διεστώτα.

Ψάλλων ὁ Δαβὶδ, βοᾷ Χριστὸς ἐπέβη, ἐπὶ Χερουβὶμ αὐτοῦ, καὶ ἐπετάσθη σαφῶς, ἐπὶ πτερύγων τῶν λογικῶν ταγμάτων, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ψῶρης μαθηταῖς, ἐξαναστὰς τοῦ τάφου, καὶ τούτους ἀνήγαγες ἐν ὄρει τῶν Ἑλαινῶν ὅθεν Νεφέλῃ φωτὸς ὑπολαβοῦσα, ἦρε πρὸς τὰ ἄνω, Χριστέ σε μετὰ δόξης.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Τοῦ Πάσχα ᾠδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Φωτίζου, φωτίζου.

ὦ θεῖας! ὦ φίλης!

ὦ Πάτχα τὸ μέγα.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὅτι ἐποίησέ σοι.

Ἰκρίῳ προσεπάγης τοῦ Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ πάσας ἐθριάμβευσας ἐχθροὺς τὰς ἐναντίας ἀρχάς, καὶ τὴν πρῶν κατάραν, Σῶτερ ἡράνισας διό σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Ὡς ἐβλεπέ σε Λόγε, ἄδης κάτω μετὰ ψυχῆς ἐξέναξε, καὶ πάντας τοὺς νεκροὺς, φόβῳ ἀπέλυσεν, ἐπιγνόντας τὸ κράτος τῆς ἐξουσίας σου· μεθ' ὧν σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Ἡγέρθης καθῶς εἶπας, Ζωοδότα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὥφθης τοῖς Ἁγίοις Μαθηταῖς μετὰ τὴν Ἑγερσιν, σημεῖα ποιήσας, καὶ ὁμματοῦσας Τυφλοὺς, μεθ' ὧν σε εἰς αἰῶνας μεγαλύνομεν. Θε.

Φανεῖτα πλατυτέρα Οὐρανῶν,

Παρλένε Ἀγνή, ἐχώρησας Θεὸν
σωματικῶς, τὸν ἀπερίγραφτον,
καὶ ἐκήρυσας πάντων εἰς ἀπολύ-
τρωσιν, τῶν πίστει ἀδιστάκτῳ ἀ-
νυμνούντων σε.

Κανὼν Προζόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Ἡσαΐα χόρευε.

Ἰερὰν πανήγυριν, πᾶσα κτίσις
ᾄγει ἐμφανῶς, τῇ ἀναλήψει τῇ σῇ
Λογε τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾗ προσεήνο-
χας, τῷ Πατρὶ σου, ἣν περ εἰς ἡ-
μῶν, φύσιν ἀνέλαβες, ὑπὲρ λόγον
ἀναλλοίωτε.

Ὡς Θεὸς συνέτριψας, πύλας ᾄ-
δου, Σῶτερ καὶ μοχλοῦς, καὶ ἀνα-
στάς ἐκ νεκρῶν, πρὸς τοὺς οὐ-
ρανούς, ἐνδοξῶς ἀνέδραμες, τῶν
ταγμάτων τῶν ἀγγελικῶν, πύλας
διᾶρατε, ἐκβοώντων μετ' ἐκπλή-
ξεως.

Σοῦ τὴν θείαν ἄναδον, θαυμα-
ζόντων θείων Μαθητῶν, ἐπέτησαν
ἐμφανῶς, Ἀγγελοι αὐτοῖς βοῶν-
τες ὃν βλέπετε, ἀνιόντα εἰς τοὺς
οὐρανούς, οὗτος ἐλεύσεται, μετὰ
δόξης κρίναι ἅπαντας.

Ἦν Χριστὲ δεδώρησαι, πρὸς τὰ
ἄνω πάλαι ἀνιῶν, εἰρήνην σοῖς
Μαθηταῖς, ταύτην καὶ ἡμῖν, πλου-
σίως κατέπεμψον, ἐν ἀγάπῃ, πάν-
τα συγκρατῶν, ὅπως συμφώνως
σε, τὸν Σωτῆρα μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον ὄχημα, τοῦ Ἡλί-
ου σύ τοῦ νοητοῦ, γεγένησαι ἀλη-
θῶς, Ἀχραντε Ἀγνή· δι' οὗ οἱ
καθήμενοι, ἐν τῷ σκότει, ἐβλεψαν
τὸ φῶς, τῆς ἐπιγνώσεως, κατὰ
χρῆός σε δοξάζοντες.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

(TOM. E.)

Ἐξαποστειλάρια.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός.

Τοὺς νερούς μου ὀφθαλμούς. σ. 169.

Εἰς τοὺς Λίνους ἱστώμεν Στίχους ἢ
καὶ ψάλλοντες Στιχηρὰ ἰδιόμελα τοῦ
Τυφλοῦ δ'· καὶ τοῦ Πάσχα δ'.

Στιχηρὰ τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος β'.

Ὁ Τυφλὸς γεννηθείς.

Παράγων ὁ Ἰησους.

Ὅλον τὸν βίον ὁ Τυφλός.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ.

(ὅρα ταῦτα σελ. 178.)

Τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Ἦχος πλ. α'.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον. κλπ. σ. 6.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. α'.

Ἀναστάσεως ἡμέρα. σελ. 6.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'.

Δοξολογία μεγάλη.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Καὶ γίνεται ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τοπικὰ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ
Πάσχα, ᾠδὴ Γ' καὶ Γ'. Ὁ Ἀπόστολος,
καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνία. Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε.

Καὶ οὕτω ἀποδίδεται ἡ ἱερὴ τῆς
ἁγίας καὶ ζωηφόρου τοῦ Χριστοῦ Ἀνα-
στάσεως.

Εἰς τὴν Τράπεζαν γίνεται τοῖς Ἀδελφοῖς
Παράκλησις μεγάλη, καὶ εἰτα ἰχθυοφα-
γούμεν.

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ι Σ

Ἡ ἀνωτέρω διατύπωσις καὶ τάξις
περὶ τῆς ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα συνη-
νωμένως μετὰ τῆς ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ,
ἅπαντ' εἰς πάντα τὰ τετυπωμένα
Πεντηκοστάρια, εἰ δὲ καὶ εἰς τινὰ τῶν
χειρογράφων· ἀλλ' ἐπειδὴ χειρόγραφ' αἰ-
πάλιν ἕτερα καὶ Πεντηκοστάρια καὶ Το-
πικὰ, ὡς καὶ τὸ τετυπωμένον Τοπικὸν
τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας,
ταύτους ἰδίως μὲν, κατὰ τὴν προλα-

βοῦσαν Τρίτην, τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἑορ-
τῆς τοῦ Τυφλοῦ, μετὰ καὶ τῆς Ἀναστα-
σίμου Ἀκολουθίας, τοῦ πλ. α. ἡχου, ἰ-
δίως δὲ τὴν τοῦ Πάσχα, κατὰ τὴν σή-
μερον μεμονωμένην, καὶ πάσης ἄλλης
Ἀκολουθίας ἀνεπίμικτον, (ὑπερ καὶ τα-
κτικώτερον καὶ εὐλογώτερον δοκεῖ, ὡς
σύμφωνον ταῖς ἀποδόσεσιν ἀπασῶν τῶν
λοιπῶν Δεσποτικῶν τε καὶ Θεομητορι-
κῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑορτῶν.) Διὰ τοῦτο
καταχωροῦμεν ἐνταῦθα ἐξ ὑπαρχῆς τὰ
τῆς ἀποδόσεως τῶν δύο τούτων ἑορ-
τῶν, ἀνατυπῶντες καὶ αὐτῆς διηρημέ-
ως καὶ ἀσυγχύτως τὰ εἰς ἑκατέραν
αὐτῶν ἰδιάζοντα, ἵνα ἔχῃ ὁ βουλόμενος
πρόχειρα καὶ τὰ τῆς τάξεως ταύτης.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Σ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν
Στίχ. Σ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα
ἰδιόμελα τῆς ἑορτῆς. ἦχος β'.

Ὁ Τυφλὸς γεννηθεῖς.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς.

Ὅλον τὸν βίον ὁ Τυφλός.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 178.)

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. α'.

Κύριε παράγων ἐν τῇ ὁδῷ. σ. 157.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. σελ. 157.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὁκ-
τωήχου ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμα.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Ὁ τὴν ἀνάστασιν διδούς.

Στ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Μέγα θαῦμα. σελ. 156.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα σωτήρα
Χριστὸν, καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χω-
ρισθέντα, ἐν ζωναῖς ἁσμάτων με-
γαλύνωμεν, ὅτι σταυρὸν καὶ θά-

νατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡ-
μῶν, ὡς φιλόανθρωπος Κύριος,
σκυλεύσας ἄβου πύλας, τριήμερος
ἀνέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης ἤλιε. σελ. 158.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.
Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ Σ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχο-
λογίαν Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου,

ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος. σελ. 161.

Μετὰ τὴν β'. Στιχ. Κάθ. τοῦ Τυφλοῦ.

ἦχ. πλ. α'. Τὸν συνάναρχον.

Τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι. σελ. 179.

Εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεα-
σάμενοι. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τοῦ Τυ-
φλοῦ μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ
Μηναίου, εἰς δ'. Κοντάκιον μετὰ τοῦ
Οἴκου, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς ἑορ-
τῆς τοῦ Τυφλοῦ.

Εἰς τοὺς Αἰνους Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα

δ'. ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐπτραγισμένον τοῦ τάφου.

Κύριε τοὺς μοχλοῦς.

Κύριε, αἱ Γυναῖκες ἔδραμον.

Κύριε, ὥσπερ ἐξηλθες.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 169—170.)

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου σ. 170.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν. Στι-

χηρὰ προτόμ. τῆς ἑορτῆς.

ἦχος πλ. α'. Ὅσις Πάτερ.

Λάμψιν φωσφόρον.

Στίχ. ἐπίδλεψον ἐπ' ἐμέ.

Ὁρθρος ἀνίσχει.

Στίχ. Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον.

Ἰψους ἐπέβη φωτοφόρου.

(ὅρα ταῦτα σελ. 177.)

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Ὁ διὰ σπλάγχνα ἐλέους. σελ. 170.

Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις.

Καὶ οὕτως ἀποδίδεται ἡ ἑορτὴ
τοῦ Τυφλοῦ.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ Σ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα.

Κατὰ τὴν διατύπωσιν τοῦ Τυπικοῦ
τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῆς ἐσπέρας
ταύτης ἕως αὐριον ἐσπέρα· σχολάζει
τοῦ Παλτηρίου ἡ Στιχολογία. Αἱ δὲ
ὥραι, τὸ Ἀπίδειπνον, καὶ τὸ Μεσονυ-
κτικόν, ἀναγινώσκονται ὡς ἐν τῇ Δια-
καινησίμῳ ἐβδομαδίᾳ· ἐτι δὲ καὶ ἡ θ'.
τῆς παρούσης ἐσπέρας. Ὁ δὲ Προεόρτιος
τῆς Ἀναλήψεως Κανὼν καταλιμπάνεται
ἢ ψάλλεται, ὅταν βούληται ὁ προεστώς.

Ἀντὶ τοῦ συγῆθους Εὐλογητοῦ, λέ-
γεται· Δόξα τῇ ἀγίᾳ καὶ ὁμοουσίῳ κτλ.
καὶ ψάλλομεν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, με-
τὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ ἀπαρallάκτως,
καθὼς καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα.

Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν
Στίχ. σ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀνα-
στάσιμα τῆς Ὀκτωήχου. ἦχος α'.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς,
πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καὶ παράσ-
χου ἡμῖν, ἄφρεσιν ἁμαρτιῶν· ὅτι
μόνος εἶ ὁ δείξας ἐν κόσμῳ τὴν
ἀνάστασιν.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ
περιλάβετε αὐτήν, καὶ δότε δόξαν
ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν·
ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ
λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνο-
μιῶν ἡμῶν.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ

προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξά-
ζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνά-
στασιν· ἐτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡ-
μῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ
τὸν Κόσμον λυτρωσάμενος.

**Εὐφράνθητε οὐρανοί, χαλπί-
σατε τὰ θεμέλια τῆς γῆς, βοή-
σατε τὰ ὄρη εὐφροσύνην. Ἰδοὺ
γὰρ ὁ Ἐμμανουὴλ τὰς ἁμαρτίας
ἡμῶν, τῷ σταυρῷ προσήλωσε, καὶ
ζωὴν ὁ διδοὺς, θάνατον ἐνέκρωσε,
τὸν Ἀδὰμ ἀναστήσας ὡς φιλάν-
θρωπος.**

Τὸν σαρκὶ ἐκουσίως σταυρω-
θέντα δι' ἡμᾶς, παθόντα καὶ τα-
φέντα, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν,
ὕμνησωμεν λέγοντες. Στήριξον
ὀρθοδοξίᾳ τὴν Ἐκκλησίαν σου Χρι-
στὲ, καὶ εἰρήνευσον τὴν ζωὴν ἡ-
μῶν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Τῷ ζωοδόχῳ σου τάφῳ, παρε-
στῶτες οἱ ἀνάξιοι, δοξολογίαν
προσφέρομεν τῇ ἀφράτῳ σου εὐ-
σπλαγχνίᾳ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν,
ὅτι σταυρὸν κατεδέξω, καὶ θάνα-
τον ἀναμάρτητε, ἵνα τῷ Κόσμῳ
δωρήσῃ τὴν Ἀνάστασιν, ὡς φι-
λάνθρωπος.

Δόξα, ὁ αὐτός.

Τὸν τῷ Πατρὶ συνἀναρχον,
καὶ συναίδιον Λόγον, τὸν ἐκ παρ-
θενικῆς νηδύος, προελθόντα ἀφρά-
στως, καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον
δι' ἡμᾶς ἐκουσίως καταδεξάμενον·
καὶ ἀναστάντα ἐν δόξῃ ὑμνήσω-
μεν λέγοντες. Ζωοδότα Κύριε δό-
ξα σοι, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν τὴν ἐξ
ἀνθρώπων σπαρείταν καὶ τὸν Δε-

σπότην τεκοῦσαν, τὴν ἐπουράνιον
 πύλιν, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν
 Παρθένον, τῶν Ἀσωμάτων τὸ ἄ-
 σμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώ-
 πισμα. Αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη οὐρα-
 νός, καὶ Ναός τῆς Θεότητος· αὐ-
 τὴ τὸ μεσότειχον τῆς ἔχθρας κα-
 θελοῦσα, εἰρήνην ἀντεισῆξε, καὶ
 τὸ Βασιλεῖον ἠνέψξε. Ταύτην οὖν
 κατέχοντες, τῆς Πίστεως τὴν ἄγ-
 κυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν, τὸν ἐξ
 αὐτῆς τεχθέντα Κύριον· θαρσεύτω
 τοίνυν, θαρσεύτω Λαὸς τοῦ Θεοῦ·
 καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐ-
 χθρούς, ὡς παντοδύναμος.

Εἰσοδος τὸ, τῶς ἱλαρὸν, Προκείμενον
 τῆς ἡμέρας. Εἶτα Εἰπόμεν πάντες· τὸ,
 Καταξίωσον· τὸ, πληρώσωμεν τὴν ἐσ-
 περινήν, κτλ.

Μετὰ δὲ τὴν ἐκφώνησιν, τὸ Ἀναστά-
 σιμον Στιχηρὸν τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α΄.

Τῷ πάθει σου Χριστέ, παθῶν
 ἡλευθερώθημεν, καὶ τῇ ἀναστάσει
 σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, Κύ-
 ριε δόξα σοι.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ
 τῶν Στίχων αὐτῶν. Ἦχος πλ. α΄.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

(Ὁρα ταῦτα σελ. 6.)

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ΄. καὶ ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ Ϛ΄. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
 ΠΡΩΤῆ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Ζῆτει τὰ τοῦ Πά-
 σχα, ἀπαράλλaktως τὰ πάντα καὶ ἀν-
 ελλιπῶς, πλὴν τοῦ Συναξαρίου. — Εἰς
 τὴν Λειτουργίαν, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγ-
 γέλιον τῆς ἡμέρας. Κοινωνικόν, Σῶμα
 Χριστοῦ μεταλάβετε κτλ.

Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ

ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ Ϛ΄. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
 ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχ.
 δ΄. καὶ ψάλλομεν τὰ Στιχηρὰ τῆς
 ἑορτῆς. Ἦχος πλ. β΄.

Ὁ Κύριος ἀνελήφθη.

Κύριε, τῇ σῇ Ἀναλήψει.

Ἐν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις.

Κύριε, οἱ Ἀπόστολοι.

Δόξα, καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας.

Ἀπόστιχα. Ἦχος α΄.

Ἀνελθὼν εἰς οὐρανοὺς.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ἀνῆλθες Χριστέ.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Οἱ Ἀγγελοὶ σου Κύριε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Ἐτέχθης ὡς αὐτὸς ἠθέλησας.

Ἀπολυτίκιον.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ.

Ζῆτει ταῦτα πάντα εἰς τὸν μέγαν
 Ἑσπερινόν. Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, εἰς τὸ, Κύριε
 ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλο-
 μεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα ε. δευτεροῦντες
 αὐτά. Ἦχος πλ. β΄.

Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρα-
 νοὺς, ἵνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον
 τῷ κόσμῳ· οἱ οὐρανοὶ ἠτοίμασαν

τὸν Θρόνον αὐτοῦ, νεφέλαι τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ. Ἄγγελοι θαυμάζουσιν, ἄνθρωπον ὀρώντες ὑπεράνω αὐτῶν. Ὁ Πατὴρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναίδιον. Ἐὰν πνεῦμα τὸ ἅγιον, κελεύει πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ. Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν· πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας· ὅτι ἀνέβη Χριστὸς, ὅπου ἦν τὸ πρότερον.

Κύριε, τῇ σῇ ἀναλήψει, ἐξεπλάγησαν, τὰ Χερουβίμ, θεωρήσαντά σε τὸν Θεόν, ἐπὶ νεφελῶν ἀνερχόμενον, τὸν ἐπ' αὐτῶν καθεζόμενον· καὶ δοξάζομέν σε, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου· δόξα σοι.

Εν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτοειδῆ τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν τὴν ἐνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες· ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, οἱ Ἀπόστολοι ὡς εἶδόν σε, ἐν νεφέλαις ἐπαίρουμενον, ὀδυρμοῖς δακρύων, ζωοδότα Χριστέ, κατηφείας πληροῦμενοι, θρηνοῦντες ἔλεγον. Δέσποτα, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς, οὓς δι' οἶκτον ἡγάπησας δούλους σου ὡς εὐσπλαγχνός· ἀλλ' ἀπόστειλον, ὡς ὑπέσχου ἡμῖν, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρῶσας τὸ μυστήριον, παραλαβὼν τοὺς σοὺς Μαθητάς, εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν ἀνελάμβανες· καὶ ἰδοὺ, τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ παρήλθες.

Ὁ δι' ἐμέ πτωχεύσας κατέμε, καὶ ἀναβάς, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόστειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν κόλπων τῶν πατρικῶν μὴ χωρισθεῖς, γλυκύτατε Ἰησοῦ, καὶ τοῖς ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος συναναστραφεῖς, σήμερον ἀπ' ὅρους τῶν Ἑλαιῶν, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ· καὶ τὴν πεσοῦσαν φύσιν ἡμῶν, συμπαθῶς ἀνυψώσας, τῷ Πατρὶ συνεκάθηςας. Ὅθεν αἱ οὐράναιαι τῶν Ἀσσιμάτων τάξεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι, ἐξίσταντο θάρβει· καὶ τρόμῳ συνεχόμεναι, τὴν σὴν φιλοφροσύνην ἐμεγάλυνον· Μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου συγκατάβασιν, καὶ τὴν ἀρ' ἡμῶν Ἀνάληψιν δοξολογοῦντες, ἱκετεύομεν, λέγοντες. Ὁ τοῦς Μαθητάς καὶ τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, χαρὰς ἀπείρου πλήσας ἐν τῇ σῇ Ἀναλήψει, καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον, τῶν ἐκλεκτῶν σου τῆς χαρᾶς, εὐχαῖς αὐτῶν, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Εἰσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρ. Προκείμενον· τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἠσαίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος. Ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἐμφανὲς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ἐπ' ἄκρων τῶν ὄρεων· καὶ ὑψωθήσεται ὑπεράνω τῶν βουνῶν· καὶ ἤξουσιν ἐπ' αὐτῷ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ πορεύσονται λαοὶ πολλοὶ καὶ ἐροῦσι· Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ἰκλιώ· καὶ ἀναγγελεῖ ἡμῖν

τὴν ὁδὸν αὐτοῦ καὶ πορευσόμεθα ἐν αὐτῇ.

Προφητείας Ἰσαΐου, τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· Πορεύεσθε, περιέλθετε διὰ τῶν πυλῶν μου· σκευάσατε τὴν ὁδὸν μου, καὶ ὁδοποιήσατε τῷ λαῷ μου, καὶ τοὺς λίθους ἐκ τῆς ὁδοῦ διαβρίψατε· ἐξάρκατε σύσσημον εἰς τὰ ἔθνη. Ἰδοὺ γὰρ ὁ Κύριος ἐποίησεν ἀκουστόν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Εἶπατε τῇ Συγατρί Σιών· Ἰδοὺ ὁ Σωτήρ σου παραγέγονεν, ἔχων τὸν ἑαυτοῦ μισθὸν μεθ' αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ πρὸ προσώπου αὐτοῦ. Καὶ καλέσει αὐτὸν λαὸν ἅγιον, λελυτρωμένον ὑπὸ Κυρίου· σὺ δὲ κληθήσῃ, Ἐπιζητουμένη Πόλις, καὶ οὐκ ἐγκαταλελειμμένη. Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος ἐξ Ἐδῶμ; ἐρύημα ἱματίων αὐτοῦ ἐκ Βοσόρ; οὕτως ὠραίος ἐν στολῇ αὐτοῦ, βοᾷ μετὰ ἰσχύος πολλῆς. Ἐγὼ διαλέγομαι δικαιοσύνην καὶ κρίσιν σωτηρίου. Διὰ τί σου ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ ἐνδύματά σου ὡς ἀπὸ πατητοῦ ληνοῦ; Πλήρης καταπεπατημένη· ληνὸν ἐπάτησα μονώτατος, καὶ τῶν ἐθνῶν οὐκ ἔστιν ἀνὴρ μετ' ἐμοῦ. Τὸν ἔλεον Κυρίου ἐμνήσθην, τὰς ἀρετὰς Κυρίου ἀναμνήσω, τὴν αἰνέσιν Κυρίου ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἡμεῖν ἀνταποδίδωσι. Κύριος, κριτὴς ἀγαθὸς τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ· ἐπάγει ἡμεῖν κατὰ ἔλεον αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν· Οὐχὶ Λαός μου ἐστέ; τέκνα, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσωσι· καὶ ἐγένετο αὐτοῖς εἰς σωτηρίαν ἐκ πάσης θλί-

ψεως αὐτῶν. Οὐ πρέσβυς, οὐδὲ ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσεν αὐτοὺς, διὰ τὸ ἀγαπᾶν αὐτοὺς, καὶ φείδεσθαι αὐτῶν. Αὐτὸς ἐλυτρώσατο αὐτοὺς, καὶ ἀνέλαβεν αὐτοὺς, καὶ ὑπερύψωσεν αὐτοὺς, πάσας τὰς ἡμέρας τοῦ αἰῶνος.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· Ἰδοὺ ἡμέρα ἔρχεται Κυρίου, καὶ στήσονται οἱ πόδες αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐπὶ τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν, τὸ κατέναντι Ἱερουσαλὴμ, ἐξ ἀνατολῶν ἡλίου. Καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐξελεύσεται ὕδωρ ζῶν ἐξ Ἱερουσαλὴμ, τὸ ἡμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν πρώτην, καὶ τὸ ἡμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἐσχάτην· ἐν θέρει, καὶ ἐν ἔαρι ἔσται οὕτω. Καὶ ἔσται Κύριος εἰς Βασιλέα ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν· ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται Κύριος εἴς, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν, κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ τὴν ἔρημον ἀπὸ Γαθαᾶ ἕως Ῥεμμὼν, κατὰ νότον Ἱερουσαλὴμ· καὶ ὑψωθήσεται, καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου μενεῖ, ἀπὸ τῆς πύλης Βενιμὴν, ἕως τοῦ τόπου τῆς πύλης τῆς πρώτης, ἕως τῆς πύλης τοῦ Γομόρ, καὶ ἕως τοῦ πύργου Ἀναμεῆλ, καὶ ἕως τοῦ πύργου τῶν γωνιῶν, καὶ ἕως τῶν ὑποληνίων τοῦ Βασιλέως. Κατοικήσουσιν ἐν αὐτῇ, καὶ ἀνάθεμα οὐκέτι ἔσται, καὶ κατοικήσει Ἱερουσαλὴμ πεποιοῦτως.

Εἰς τὴν Λιτὴν Σπυχ. Ἰδιόμ. Ἥχος α'. **Α**νελθὼν εἰς οὐρανοὺς, ὅθεν καὶ κατήλθες, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὁρ-

φανούς Κύριε· ἐλθέτω σου τὸ Πνεῦμα, φέρων εἰρήνην τῷ κόσμῳ· δεῖξον τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ἔργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλάνθρωπε.

Ὁ αὐτός.

Ανῆλθες Χριστέ, πρὸς τὸν ἀναρχον Πατέρα σου, ὁ τῶν ἀπεριγράπτων αὐτοῦ κόλπων μὴ χωρισθεῖς, καὶ προσθήκην αἱ δυνάμεις τῇ αἰνέσει τοῦ Τρισαγίου οὐκ ἐδέξαντο· ἀλλ' εἷα ὕϊν, καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν, ἐγνώρισάν σε, Κύριε, μονογενῇ τοῦ Πατρός. Ἐν πλήθει σῶν οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ αὐτός.

Οἱ Ἀγγελοὶ σοι Κύριε, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐτίχηκατε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτός ἐστι Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν· οὗτος ἐλεύσεται πάλιν, ὃν τρόπον ἐθέλασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς οὐρανόν· λατρεύσατε αὐτῷ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

ἤχος δ'.

Οτε παραγέγονας ἐπὶ τὸ ὅρος Χριστέ τῶν Ἑλαιῶν, Πατὴρ ἐπιτέλεσαι τὴν εὐδοκίαν, ἐξέστησαν οἱ οὐράνιοι Ἀγγελοι, καὶ ἔφριξαν οἱ καταχθόνιοι· παρίσταντο δὲ οἱ Μαθηταὶ μετὰ χαρᾶς ἑντρομοί, ὡς ἐλάλεις αὐτοῖς· ὡς θρόνος δὲ ἡ τοίμαστο ἐξ ἐναντίας νεφέλη προσμένουσα· πύλας δὲ ὁ οὐρανὸς διαπετάσας, τῷ κάλλει ἐφαίνετο· καὶ ἡ γῆ τοὺς κρυπτήρας ἀνακαλύπτει, Ἄδὰμ τὴν κατάβασιν ὡς γνωσθῆναι, καὶ τὴν αὐθις ἀνάβησιν. Ἀλλ' ἔχνη μὲν ὑψούτο, ὡς ὑπὸ χειρός· τόμα δὲ μέγала ἡ-

λόγε, ὡς ἠκούετο· νεφέλη ὑπελάμβανε, καὶ οὐρανὸς ἐνδον σε ὑπεδέξατο. Ἔργον τοῦτο Κύριε ἐργάσω μέγα καὶ παράδοξον, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὴν κατοβάσαν φύσιν τοῦ Ἀδάμ, εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς ὁ Θεός, καινοποιήσας σαυτῷ, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, ἀνῆγαγες σήμερον· ὡς ἀγάπησας γὰρ συνεκάθησας, ὡς συμπάθησας δὲ, ἠνώσας σαυτῷ, ὡς ἐνώσας συνέπαθες· ὡς ἀπαθὴς παθὼν δὲ, συνεδόξασας· ἀλλ' οἱ Ἀσώματοι, τίς ἐστιν οὗτος ἔλεγον, ὁ ὠραίος Ἀνὴρ; ἀλλ' οὐκ ἀνθρωπος μόνον, Θεὸς δὲ καὶ ἀνθρωπος τὸ συναμφοτέρον τὸ φαινόμενον· ὅθεν ἐξ ἁλλοῖ Ἀγγελοι, ἐν σολαῖς περιπτάμενοι τοῦ Μαθητᾶς, Ἄνδρες ἐδῶν Γαλιλαῖοι, ὃς ἀφ' ὑμῶν πεπόρευται, οὗτος Ἰησοῦς ἀνθρωπος Θεός, Θεάνθρωπος πάλιν ἐλεύσεται, Κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν· πιστοῖς δὲ δωρούμενος ἀμαρτιῶν συγχώρησιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Οτε ἀνελήρθης ἐν δοξῇ Χριστέ ὁ Θεός, τῶν Μαθητῶν ὁρώντων, αἱ Νεφέλαι ὑπελάμβανόν σε μετὰ σαρκός· πύλαι ἐπήρθησαν αἱ οὐράνιοι· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων ἔχαιρεν ἐν ἀγαλλιάσει· αἱ ἀνώτεροι Δυνάμεις ἔκραζον λέγουσαι· Ἀρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, οἱ δὲ Μαθηταὶ ἐκπληττόμενοι ἔλεγον. Μὴ χωρισθεῖς ἡμῶν

ὁ Ποιμὴν ὁ καλὸς, ἀλλὰ πέμψον ἡμῖν τὸ Πνεῦμά σου τὸ Πανάγιον, τὸ ὁδηγοῦν καὶ στηρίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἡχος ὁ αὐτός.

Κύριε τὸ μυστήριον τὸ ἀπὸ τῶν αἰώνων κεκρυμμένον, καὶ ἀπὸ γενεῶν πληρώσας ὡς ἀγαθὸς, ἡλ-
θες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἑλαιῶν, ἔχων τὴν Τεκοῦσαν σε τὸν ποιητὴν καὶ πάν-
των δημιουργόν· τὴν γὰρ ἐν τῷ πάθει σου μητρικῶς πάντων ὑπε-
ραγγήσασαν, ἔδει καὶ τῇ δόξῃ τῆς σαρκὸς σου, ὑπερβαλλούσης ἀπο-
λαῦσαι χαρᾶς· ἥς καὶ ἡμεῖς με-
τασχόντες τῇ εἰς οὐρανοὺς ἀνόδῳ σου Δέσποτα, τὸ μέγα σου ἔλεος, τὸ εἰς ἡμᾶς γεγονὸς δοξάζομεν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος β'.

Ετέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας· ἐφάνης, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης· ἐπαθες σαρκί, ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον· ἀνελήρθης ἐν δόξῃ ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν· καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Αναλαμβάνομένου σου Χριστέ ἐκ τοῦ ὄρους τῶν Ἑλαιῶν, αἱ δυνάμεις ὀρώσαι, ἑτέρα τῇ ἑτέρᾳ ἐβρίων. Τίς ἐστὶν οὗτος; καὶ φησὶ πρὸς αὐτάς. Οὗτός ἐστιν ὁ κραταίος καὶ δυνάστης, οὗτός ἐστιν ὁ δυνατός ἐν πολέμῳ, οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Καὶ ἵνα τί αὐτοῦ ἐρυθρά τὰ ἱμάτια; Ἐκ Βοσὸρ ἦκει, ὅπερ ἐστὶ

τῆς σαρκός. Αὐτὸς δὲ ὡς Θεός, ἐν δεξιᾷ καθήσας τῆς μεγαλωσύνης, ἀπέστειλας ἡμῖν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἵνα ὁδηγήσῃ καὶ σώσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ανελήρθης ἐν δόξῃ, ἐκ τοῦ ὄρους τῶν Ἑλαιῶν, Χριστέ ὁ Θεός, ἐνώπιον τῶν σῶν Μαθητῶν, καὶ ἐκάθης ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἀπέστειλας αὐτοῖς Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίζον καὶ στηρίζον, καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ανέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀποσεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἀγιάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ανελήρθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς μαθητάς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Ἐκ γ'.

Τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχηλὸς. Καθισμα ἡχος α'. Τοῦ λίθου σπραγισθέντος.

Αγγέλων θαυμάζοντων, τῆς ἀνοδοῦ τοῦ ξένου, καὶ Μαθητῶν ἐκ-
πληττομένων, τὸ φρικτὸν τῆς ἐ-
παρσεως, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καὶ πύλαι σοὶ ἐπήρθησαν
Σωτήρ· διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν

οὐρανῶν ἐθαύμαζον βοᾶσαι. Δόξα τῇ καταβάσει σου Σωτήρ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Μετά τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα
ἦχος γ'. Τὴν ἁραιότητα.

Ο προαιώνιος, Θεὸς καὶ ἀναρχος, ἦν περ ἀνείληφε, φύσιν ἀνθρώπειον, θεοποιήσας μυστικῶς, σήμερον ἀνελήφθη. Ἄγγελοι προτρέχοντες, Ἀποστόλοις ἐδείκνυσον, τοῦτον πορευόμενον, εἰς οὐρανοῦς μετὰ δόξης πολλῆς· αὐτῷ δὲ προσκυνήσαντες ἔλεγον· Δόξα Θεῷ τῷ ἀναληφθέντι.

Μετά τὸν Πυλῦλεον. Κάθισμα,
ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον λόγον.

Κατελθὼν οὐρανόθεν, ἐπὶ τὰ ἐπίγεια, καὶ τὴν κάτω κεκρίμενην ἐν τῇ τοῦ ἁδου φρουρᾷ, συναναστήσας ὡς Θεός, Ἀδαμαίαν μορφήν, τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ, εἰς οὐρανοὺς ἀναγαγὼν, τῷ θρόνῳ τῷ πατρικῷ σου, συγκάθεδρον ἀπειργάσω, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόνηρωπος.

Τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τῶν ἀναβαθμῶν τοῦ δ'. ἤχου. Εἴτα.

Προκείμενον, ἦχος δ'.

Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν Γ'. Τό, Ἀνάστατιν Χριστοῦ· καὶ ὁ Ν'.

Δόξα, ἦχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων πρεσβείαις. κτλ.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις. κτλ.

Εἴτα ψάλλομεν τὸ παρὸν ἰδιόμελον.

ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κ. λ. π.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς, αἱ ἄνω δυνάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θε-

(ΤΟΜ. Ε')

ώμεναι, θαυμάζουσιν τοῦ ξένου τρόπου τὴν ἀνοδὸν, διηπόρουν ἀλήλαιοι λέγουσαι· Τίς οὗτός ὁ παρὰ γενόμενος; Βλέπουσιν δὲ τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, τὰς οὐρανίους πύλας αἶρειν διεκелеύοντο. Μεθ' ὧν ἀπαύστως ὑμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ σαρκὸς ἐκείθεν πάλιν ἐρχόμενον, ὡς κριτὴν τῶν πάντων, καὶ Θεὸν παντοδύναμον.

Οἱ Κανόνες, ὁ τοῦ ἤχου πλ. α'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ'. καὶ ὁ τοῦ ἤχου δ'. εἰς ζ'.

Κανὼν τοῦ ἤχου πλ. α'.

Ψαλμὸς Ἰωάννου Μοναχοῦ.

ᾠδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

Τῷ Σωτήρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσσῃ λαόν, ποσὶν ἀβρόχοις ὁδηγήσαντι, καὶ Φαραῶ πανστρατιᾷ καταποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Ἀσωμεν πάντες λαοί, τῷ ἐπὶ ὧμων Χερουβίμ, ἀναληφθέντι μετὰ δόξης Χριστῷ, καὶ συγκαθίσταντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ᾧ δὴ ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Τὸν μεσίτην Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων Χριστόν, χοροὶ Ἀγγέλων θεατάμενοι, μετὰ σαρκὸς ἐν Ὑψίστοις ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δὲ ἀνέμελλον, ὕμνον ἐπινίκιον.

Τῷ ἀφθέντι Θεῷ, ἐπὶ τοῦ Ὁρους Σινᾶ, καὶ Νόμον δόντι τῷ Θεόπτη Μωσῇ, τῶν Ἑλαιῶν ἐκ τοῦ Ὁρους ἀναληφθέντι σαρκί, αὐτῷ πάντες ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντε Μῆτερ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Γεννήτορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα, Θεὸν ἀπαύστως πρέσβευε,

25

ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι εὐ-
ἐπλασέ.

Κανὼν τοῦ ἤχου δ'.

Οὐ ἡ ἀκροστιχὶς κατ' ἀλφάβητον.
Ὑν δὲ τῇ Η' καὶ Θ' Ὡδῇ, Ὡδῇ Ἰωσήφ,
Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.
Ἀνοιξὼ τὸ στόμα μου.

Ανέστης τριήμερος, ὁ κατὰ φύ-
σιν ἀθάνατος, καὶ ὥφθης τοῖς ἐν-
δεκα, καὶ πᾶσι τοῖς Μαθηταῖς, καὶ
ἀνέδραμες, Χριστέ πρὸς τὸν Πα-
τέρα, Νεφέλῃ ὀχούμενος, ὁ τοῦ
παντός Ποιητής.

Βοᾷ ἐμφανέστατα, φάλλων
Δαβὶδ ὁ Θεόπνευστος, Ἀνέβη ὁ
Κύριος, πρὸς τὰ οὐράνια, ἐν ἀλα-
λαγμῷ, καὶ σάλπιγγος ἠχήσει,
καὶ πρὸς τὸν ἀρχίφωτον, Πατέρα
ἐφύσσε.

Γῆράσαντα Κύριε, Κόσμον πολ-
λοῖς ἁμαρτήμασι, καινίσας τῷ
πάθει σου καὶ τῇ ἐγέρσει σου, ἀνε-
λήλυθας, ὀχούμενος Νεφέλῃ, πρὸς
τὰ Ἐπουράνια, δόξα τῇ δόξῃ σου.

Θεοτοκίον.

Δεσπότην ἐκύησας, πάντων
Πανάμωμε Δέσποινα, τὸν πάθος
ἐκούσιον καταδεξάμενον καὶ ἀνελ-
θόντα, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα,
ὅν περ οὐ κατέλιπε, καὶ σάρκα
ἐτίληφε.

Καταβασία.

Θεῖω καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσ-
σος γνόφῳ, Ἐρρητόρευσε τὸν θεό-
γραφον νόμον· Ἰλὺν γὰρ ἐκτινά-
ξας ὀφθαλμοσκόπου, Ὁρᾷ τὸν ὄντα,
καὶ μυεῖται Πνεύματος Γνώσιν,
γεραιῶν ἐνθέοις τοῖς ἄσμασι.

Τοῦ πλ. α'. Ὡδῇ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

« Δυνάμει τοῦ σταυροῦ σου

Χριστέ, στερεώσόν μου τὴν διά-
νοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν
σου, τὴν σωτήριον Ἀνάληψιν. »

Ανῆλθες Ζωοδότα Χριστέ, πρὸς
τὸν Πατέρα, καὶ ἀνύψωσας ἡμῶν
τὸ γένος φιλόφωτον, τῇ ἀπάτῃ
εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων Σω-
τῆρ, βροτεῖαν φύσιν θεασάμεναι,
συνανιούσάν σοι, ἀπαύστως ἐκ-
πληττόμεναι ἀνύμνουν σε.

Εξίσταντο Ἀγγέλων χοροί,
Χριστέ ὁρῶντες μετὰ σώματος ἀ-
ναληφθέντα, καὶ ἀνύμνουν τὴν ἀ-
γίαν σου Ἀνάληψιν.

Τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων Χρι-
στὲ, φθορᾷ πεσοῦσαν ἐξανέστη-
σας, καὶ τῇ ἀνόδῳ σου ὑψώσας,
καὶ σαυτῷ ἡμᾶς ἐδόξασας.

Θεοτοκίον.

Ικέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν
προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ῥυ-
σθῆναι πλάνης διαβολοῦ, τοὺς ὑ-
μνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Τοῦ δ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Επάρατε πύλας οὐρανοῦς, ἰδοὺ
παραγέγονε Χριστὸς, ὁ Βασιλεὺς
καὶ Κύριος, σῶμα φορέσας γήι-
νον, ταῖς ἀνωτέραις ἔλεγον, Δυνά-
μεισιν αἱ κατώτεραι.

Ζητήσας Χριστέ τὸν πλανη-
θέντα, ἀπάτῃ τοῦ ὄφεως Ἀδὰμ,
ὡς τοῦτον ἐνδυσάμενος, ἀνῆλθες
καὶ ἐκάθισας, ἐκ δεξιῶν ὡς σύν-
θρονος, Πατρός ὑμνούντων Ἀγ-
γέλων σε.

Η γῆ ἐορτάζει καὶ χορεῖται, ἀ-
γάλλεται καὶ ὁ οὐρανός, τῇ Ἀ-
ναλήψει σήμερον, τοῦ Ποιητοῦ
τῆς Κτίσεως, τοῦ προφανῶς ἐνώ-

παντος, τὰ διεστῶτα βουλήματι.

Θεοτοκίον.

Θανάτου τεκοῦσα καθαιρότην, τὸν μόνον ἰθάνατον Θεόν, Παρθινομήτορ πάνταγενε, τοῦτον ἀεὶ ἰκέτευε, τὰ θανατοῦντα πλῆθι με, ἀπονεκροῦσαι καὶ σῶταί με.

Καταβασία.

Ἐρῶν ἔξε γαστρός ἡτεκνωμένης πέδας, Ὑβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης, Μόνη προσευχῇ τῆς προφῆτιδος πάλαι, Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον, Πρὸς τὸν δυνάστην καὶ Θεόν τῶν γνώσεων.

Κάθισμα, ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐπιβάς ἐν νεφέλαις τῶν οὐρανῶν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς, ἀνῆλθες καὶ ἐκάθησαι, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τοῦτω, ὑπάρχων καὶ Πνεύματι. ἐν σαρκὶ γὰρ ὤρθης, ἀλλ' ἄτρεπτος ἔμεινας· ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τὸ πέρας, τοῦ κρίναι ἐρχόμενος, ἐπὶ γῆς κόσμον ἅπαντα, δικαιοκρίτα Κύριε, φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἁφесιν δωρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεῆμων τοῖς δούλοις σου. Δίς.

Τοῦ πλ. α'. Ὡδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

« Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν, τῆς δυναστείας τοῦ σταυροῦ σου, ὡς Παράδεισος ἡνοίγη δι' αὐτοῦ, καὶ ἐδόθησα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. »

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς, τὸν Παράκλητον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀπο-

στεῖλαι, διὸ βοῶμεν, Δόξα Χριστῇ τῇ Ἀναλήψει σου.

Ὡς ἀνῆλθεν ὁ Σωτὴρ, πρὸς τὸν Πατέρα σὺν σαρκί, κατεπλάγησαν αὐτῷ, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, καὶ ἐδόθησαν· Δόξα Χριστῇ τῇ Ἀναλήψει σου.

Αἱ τῶν Ἀγγέλων Δυνάμεις, ταῖς ἀνωτέραις ἐδόσαν, πύλας ἀραιε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ Βασιλεῖ, ὃν ἀνυμνοῦμεν ἄρα, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μητέρων οὐκ ἔγνω, ἀλλὰ Μήτηρ μὲν ἐστὶ, Παρθένος δὲ διέμεινεν, ἣν ἀνυμνοῦντες· Χαῖρε Θεοτόκε κραυγάζομεν.

Τοῦ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἰησοῦς ὁ ζωοδότης, προσλαβὼν οὐς ἡγάπησεν, Ἑλαιῶν εἰς ὄρος ἀνέεισι, καὶ τούτους εὐλόγησε, καὶ τοὺς πατρώους νεφέλῃ ἐποχοῦμενος, κόλπους ἐφθασεν, οὐδ' οὐδαμῶς καταλέλοιπε.

Κόσμος ὅλος εὐορτάζει, ὁρατὸς καὶ ἀόρατος, ἐν ἀγαλλιάσει· Ἀγγελοι σικιρτῶσι καὶ ἄνθρωποι, δοξολογοῦντες ἀπαύστως τὴν Ἀνάληψιν, τοῦ σαρκὶ ἐνωθέντος ἡμῖν ἀγαθότητι.

Λύσας κράτος τοῦ θανάτου, ὡς ἀθάνατος Κύριος, τὴν ἀθανασίαν, πᾶσιν ἐδωρήσω φιλόανθρωπε, καὶ ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, καθορώντων σε, τῶν σεπτῶν Μαθητῶν, Ἰησοῦ παντοδύναμε.

Θεοτοκίον.

Μακαρία ἡ κοιλία, σοῦ Πανάμωμε γέγονε· τὸν γὰρ τὴν κοιλί-

αν, ἄδου παραδοξῶς κενώσαντα, ἀνερμηνεύτως χωρῆσαι κατηξίωσαι· ὃν ἰκέτευε, σῶσαι ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καταβάσια.

Αναξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος, Λόγος προελθὼν, Πατὴρ ἐξ ἀναιτίου, Ἰσοσθενὲς σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις, Νημερτὲς ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης, Ἄδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου Κύριε.

Τοῦ πλ. α. Ὡδὴ Ε. Ὁ Εἰρμός.

«**Ο**ρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε, σῶσον ἡμᾶς· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.»

Πληρώσας εὐφροσύνης τὰ σύμπαντα, ἐλεῆμον, ταῖς ἡμῶν Δυνάμεσι, μετὰ σαρκὸς ἐπεδήμησας.

Αγγέλων αἱ δυνάμεις αἰρόμενον, σὲ ἰδοῦσαι, τὰς πύλας ἐκραύγαζον, τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν ἄρατε.

Απόστολοι ἰδόντες ὑψούμενον, τὸν σωτῆρα ἐν τρόπῳ ἐκραύγαζον τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκί τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Τοῦ δ. Εξέστη τὰ σύμπαντα.

Πεκρώσας τὸν θάνατον τῷ σῶθι θανάτῳ, Κύριε, λαβὼν οὐκ ἡγάπησας, ἀνῆλθες, τοῦ Ἑλαιῶνος εἰς ὅρος ἅγιον, κάκειθεν ἀνέδραμες Χριστέ, πρὸς τὸν σὸν Γεννῆτορα τῇ νεφέλῃ ἐποχοούμενος.

Ξένη σου ἡ Γέννησις, ξένη σου ἡ Ἀνάστασις, ξένη καὶ φρικτή σου Ζωοδότα, ἡ ἐκ τοῦ ὅρους βεῖα Ἀνάληψις, ἣν ἐξείκονίζων Ἡλιοῦ,

τέθριππος ἀνῆρχετο, ἀνυμνῶν σε φιλόανθρωπε.

Ορώσιν ἐφλέγγοντο, τοῖς Ἀποστόλοις Ἀγγελοι, ἄνδρες Γαλιλαῖοι τί θαμβεῖσθε, τῇ Ἀναλήψει τοῦ Ζωοδότου Χριστοῦ; οὗτος ἦξει πάλιν ἐπὶ γῆς, κρίναι κόσμον ἅπαντα, ὡς Κριτὴς δικαιοτάτος.

Θεοτοκίον.

Παρθένον φυλάζας σέ, μετὰ τὸν τόκον ἄφθορον, ἅγιαι Χριστὸς πρὸς τὸν Πατέρα, Θεογεννήτορ, ὃν οὐ κατέλιπεν, εἰ καὶ σάρκα εἴληφεν ἐκ σοῦ, ἐννοῦν τε καὶ ἐμψυχον, διὰ ἔλκος ἄφατον.

Καταβάσια.

Λυτήριον καθάρσιον ἀμπλακημάτων, Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον, Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας. Νῦν ἐκ Σιών γὰρ ἐξεληλύθε νόμος, Ἡ γλωσσόπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Τοῦ πλ. α. Ὡδὴ ς. Ὁ Εἰρμός.

«**Ε**κκύλωτέ με ἄβυσσος, τὰρ ἡ μοι τὸ κῆτος ἐγένετο· ἐγὼ δὲ ἐβόησα, πρὸς σέ τὸν φιλόανθρωπον, καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιὰ σου Κύριε.»

Επικύρησαν Ἀπόστολοι, ὁρῶντες μετάρσιον σήμερον, τὸν Κτίστην αἰρόμενον, ἐλπίδι τοῦ Πνεύματος, καὶ εὐδῶ ἐκραζον· Δόξα τῇ ἀνόδῳ σου.

Επέστησαν οἱ Ἀγγελοι, βοῶντες Χριστέ τοῖς Μαθηταῖς σου, ὃν τρόπον κατείδετε, Χριστὸν ἀνερχόμενον, σαρκί ἐλεύσεται, δίκαιος πάντων Κριτὴς.

Ωs εἰδὼν σε Σωτῆρ ἡμῶν, Δυνάμεις αἱ οὐράναι, εἰς ὕψος αἰρόμεγον σύσσωμον, ἐκραύγαζον λέ-

γούσαι· Μεγάλη Δέσποτα ἡ φι-
λανθρωπία σου.

Θεοτοκίον.

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ
ὄρος καὶ κλίμακα ἐμφυγον, καὶ
πύλην οὐράνιον, ἀξίως δοξάζομεν,
Μαρία ἐνδοξε ὀρθοδόξων καύχημα.

Τοῦ δ'. Τὴν θείαν ταύτην.

Ρανάτωσαν ἡμῖν ἀνωθεν, νεφέ-
λαι εὐφροσύνην αἰώνιον· Χριστὸς
νεφέλη γάρ, ὡς Χερουβὶμ ἐποχού-
μενος, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα
ἀνεισι σήμερον.

Σαρκὸς φανείς ὁμοιώματι, τὰ
πρώην διεσῶτα συνήγαγες, εἰς ἓν,
φιλάνθρωπε· καὶ ἀνελήφθης ὁρών-
των σε, τῶν Μαθητῶν οἰκτίρμον,
πρὸς τὰ οὐράνια.

Τί ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, σαρκὸς
τοῦ ἐνωθέντος παχύτητι; ἅγιοι
Ἀγγελοι, Χριστὸν ὁ ὢντες ἐρθέγ-
γοντο, πάθους τιμίου οὐδα, φέρον-
τα σύμβολα.

Θεοτοκίον.

Ἦμνοῦμεν Κορὴ τὴν σύλλη-
ψιν, ἡμνοῦμέν σου τὴν ἄρρητον
γέννησιν, δι' ἧς ἐβδόμημεν, κα-
ταφθορὰς καὶ κακώσεως, καὶ ῥο-
φερὰς τοῦ ἄδου, ἀγνὴ καθείρξεως.

Καταδασία.

Ἰλασμοὺς ἡμῖν Χριστέ καὶ σω-
τηρία, Ὁ Δεσπότης ἐλαμψας ἐκ
τῆς Παρθένου, Ἰν' ὡς Προφῆτην
Θηρὸς ἐκ θαλαττίου, Στέρνων Ἰω-
νᾶν τῆς φθορᾶς διαρπάσῃς, Ὁ
λον τὸν Ἀδὰμ παγγενὴ πεπτω-
κότα.

Κοντ. αὐτόμελον, ἡχ. πλ. β'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰ-
κονομίαν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας,

τοῖς οὐρανόις, ἀνελήφθης ἐν δό-
ξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐδαμό-
θεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀ-
διάστατος, καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπῶ-
σί σε· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ
οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὰ τῆς γῆς ἐπὶ τῆς γῆς κα-
ταλιπόντες, τὰ τῆς τέφρας τῶν
χοί παραχωροῦντες, δεῦτε ἀνα-
νήψωμεν, καὶ εἰς ὕψος ἐπάρωμεν
ὄμματα καὶ νοήματα· πετάσωμεν
τὰς ὀφεις ὁμοῦ καὶ τὰς αἰσθήσεις
ἐπὶ τὰς οὐρανοὺς πύλας οἱ θνη-
τοί· νομίσωμεν εἶναι τοῦ Ἐλαιῶ-
νος εἰς ὄρος, καὶ ἀτενίζειν τῷ λυ-
τρουμένῳ ἐπὶ νεφέλῃς ἐποχουμέ-
νω· ἐλεῖθεν γάρ ὁ Κύριος εἰς οὐ-
ρανοὺς ἀνέδραμεν· ἐκεῖ καὶ ὁ φι-
λόδωρος τὰς δωρεὰς διένειμε τοῖς
Ἀποστόλοις αὐτοῦ, καλέσας ὡς
Πατὴρ, καὶ στηρίξας αὐτούς· ὁ-
δηγήσας ὡς υἱοὺς, καὶ λέξας πρὸς
αὐτούς· Οὐ χωρίζομαι ὑμῶν· ἐγὼ
εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑ-
μῶν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Πέμπτῃ τῆς ἑκτῆς
ἑβδομάδος ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν Ἀνά-
ληψιν ἐορτάζομεν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ
καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι.

Ἐκ δεξιᾶς καθίσας πατρικῆς, Λόγε,
Μύσαις παρασχὼν πῖσιν ἀσφαλεῖέραν.
Ὁ ἀναληφθεὶς ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς
ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ πλ. α'. ᾠδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

«Ὁ ἐν κοίμῳ πυρὸς τοὺς ἡμνο-
λόγους σώσας Παῖδας, εὐλογητὸς
ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.»

Ο ἐν νεφέλῃ φῶτος, ἀναληφθεὶς καὶ σώσας κόσμον, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Επὶ τῶν ὡμῶν Χριστέ, τὴν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθεὶς, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσήγαγες.

Ο ἀνελθὼν ἐν σαρκί, πρὸς τὸν ἀσώματον Πατέρα, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν νεκρωθεῖσαν ἡμῶν, τῇ ἀμαρτίᾳ φύσιν ἄρας, τῷ σὺ ἰδίῳ Πατρὶ Σῶτερ προσήγαγες.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ δ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Φωτεινὴ σε φῶς ὑπάρχοντα, ὑπέλαβε νεφέλῃ Κύριε, ἀπὸ τῆς γῆς ὑπὲρ νοῦν, ἀναλαμβανόμενον, καὶ Ἐπουράνιοι, δῆμοι ἤνεσαν, σὺν Ἀποστόλοις λέγοντες, Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Χείρας ἅπαντες, γηγόμενοι κροτήσωμεν, τῇ Ἀναλήψει Χριστοῦ, καὶ ἀλαλάξωμεν, Ἀνέβη ὁ Κύριος, ἐν φωνῇ σάλπιγγος, καὶ ἐκάθησεν, ἐκ δεξιῶν ὡς σύμβροτος, τοῦ Πατρὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ψάλλων πάλοι, Μωϋσῆς ὁ μέγας ἐκραζε, Προσκυνησάτωσαν, ἀνερχομένῳ Χριστῷ, οὐράνιοι Ἄγγελοι, ὡς τοῦ παντός Βασιλεῖ, ᾧ κραυγάζομεν, Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Θαυμάτων παραδόξων πῶς ἐχώρησας, Θεὸν ἀχώρητον, Θεοχαρίτωτε, τὴν σάρκα πτωχεύ-

σαντα, καὶ μετὰ δόξης πολλῆς, εἰς οὐράνι, ἀναληφθέντα σήμερον, καὶ ζωώτατα ἀνθρώπους.

Καταβασία.

Σύμφωνον ἐθρόνησεν ὁργάνων μέλος, Σέβειν τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας, Ἡ τοῦ Παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις, Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριάς, μόνη, Ἰσοσθενής, ἀναρχος, εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ πλ. α'. Ῥδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων γεννηθέντα Υἱὸν καὶ Θεὸν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μητρός, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. »

Τὸν ἐν δυαί ταῖς οὐσίαις, ἀναπάντα Ζωοδότην Χριστόν, εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης, καὶ Πατρὶ συγκαθεζόμενον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ δουλείας τὴν Κτίσιν, τῶν εἰδώλων λυτρωσάμενον, καὶ παραστήσαντα ταύτην, ἐλευθέραν τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, σὲ Σωτὴρ ὑμνοῦμεν, καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τῇ αὐτοῦ καταβάσει, καθελόντα τὸν ἀντίπαλον, καὶ τῇ αὐτοῦ ἀναβάσει, ἀνυψώσαντα τὸν ἄνθρωπον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ ὑπερτέρα, ἀνεδείχθης Θεοτόκε Ἀγνή, ἐν τῇ γαστρὶ σου τὸν ταῦτοις, ἐποχούμενον βαστάσασα, ὃν σὺν Ἀσωμά-

τοῖς, βροτοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ δ'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἐφθησαν οἱ νόες Ἀποστόλοις, ἐν τῇ Ἀναλήψει καὶ ἐφθέγγοντο, τί ἐνατενίζοντες, ἵστασθε θαμβούμενοι; οὗτος ὁ ἀνερχόμενος εἰς τὰ οὐράνια, ἐλεύσεται καὶ πάλιν τοῦ χρίναι, τοὺς ἐν γῇ ἀνθρώπους, Κριτὴς ὑπάρχων μόνος.

Δώμεν τῷ Θεῷ μεγαλωσύνην, αἰνέσεις συμφωνίᾳ ἀλαλάζωμεν, ᾄσωμεν χορεύσωμεν, χειράς τε κροτήσωμεν· ἀνέβη ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰς οὐρανοὺς ἀπὸ γῆς Ἀγγέλων Ἀρχαγγέλων ὑμνούντων, τοῦτον ὡς Δεσπότην, καὶ Ποιητὴν τῶν ὅλων.

Ἦρθη ὑπεράνω τῶν Ἀγγέλων, ἡ φύσις ἡμῶν ἡ πάλαι ἐκπτώτος, καὶ θρόνῳ ἐνίδρυται, θεῖῳ ὑπὲρ ἔννοιαν. Δεῦτε πανηγυρίσωμεν καὶ ἀνακράζωμεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ ὁ Υἱὸς σου Θεοτόκε, σκυλεύσας Σταυρῷ αὐτοῦ τὸν θάνατον, ἀνέστη τριήμερος, καὶ τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐφανισθεὶς ἀνέδραμε, πρὸς τὰ οὐράνια· μεθ' οὗ σε προσκυνούντες ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Δύει τὰ δεσμά, καὶ δροσιζει τὴν φλόγα, Ὁ τρισσοφεγγὴς τῆς Θεαρχίας τύπος· Ὑμνοῦσι Παῖδες· εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον, Σωτῆρα καὶ παντοῦργόν ὡς εὐεργέτην, Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Τοῦ πλ. α'. Ῥδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμὴ.

«Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον, Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον ἀφράστως κηρύσσαν, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.»

Σὲ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου, Χριστὸν τὸν Θεόν, οἱ Ἀπόστολοι βλέποντες, ἐνθέως ὑψούμενον, μετὰ δέους σκιρτῶντες ἐμεγάλυνον.

Σοὺ τὴν θεωθεῖσαν σάρκα, ὁρῶντες Χριστὲ, ἐν τῷ ὕφει οἱ Ἀγγελοι, ἀλλήλοις διένειον. Ἀληθῶς οὗτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σὲ τῶν ἀσωμάτων τάξεις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐν νεφέλαις αἰρόμενον, ἰδοῦσαι ἐκράυγαζον. Τῷ τῆς δόξης Βασιλεῖ πύλας ἄρατε.

Σὲ τὸν καταβάντα ἐως ἐσχάτου τῆς γῆς, καὶ τὸν ἀνθρώπον σώσαντα, καὶ τῇ ἀναβάσει σου ἀνυψώσαντα, τοῦτον μεγαλύνομεν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε, Θεοτόκε Μητερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ὃν ἐκήρυσας σήμερον, ἐκ γῆς ἀνιπτάμενον, σὺν Ἀγγέλοις ὁρῶσα ἐμεγάλυνες.

τοῦ δ'. Ἄπας γηγενής.

Μεγαλυνάριον.

Ἄγγελοι τὴν ἁγίαν τοῦ Δεσπότη ὁρῶντες ἐξεπλήττοντο· πῶς μετὰ δόξης ἐπήρθη ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.

Ἐ τῶν δωρεῶν, τῶν ὑπὲρ κατὰ ληψιν· ὡ μυστηρίου φρικτοῦ· πάντων ὁ δεσπότης γὰρ, ἐκ γῆς ἀπαίρων πρὸς τὰ οὐράνια, τοῖς Μαθηταῖς ἀπέστειλε, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίσαν, τούτων τὴν διάνοιαν, καὶ πυρίνους τελέσαν ἐν χάριτι.

Ἄγγελοι τὴν ἁγίαν τοῦ Δεσπότη.

Στίφει Μαθητῶν, ὁ Κύριος ἔφησεν· Ὑμεῖς καθήσατε, εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ γὰρ ἐκπέμψω ὑμῖν Παράκλητον, ἄλλον, Πατρί τὸν σύνθρονον, καὶ μοι ὁμοτίμον, ὃν ὄρατε, ἀναλαμβανόμενον, καὶ νεφέλῃ φωτὸς ἐποχούμενον.

Ἄγγελοι τὴν ἀνοδὸν.

Ἦρθη ἐμφανῶς, ἡ μεγαλοπρέπεια, ἀνωθεν τῶν οὐρανῶν, τοῦ σαρκὶ πτωχεύσαντος, καὶ συνεδρία Πατρὸς τετίμηται, φύσις ἡμῶν ἡ ἐκπτώτος. Πανηγυρίζομεν, καὶ συμφώνως πάντες ἀλαλάζομεν, καὶ κροτήσωμεν χεῖρας γηγθόμενοι.

Ἄγγελοι τὴν ἀνοδὸν.

Θεοτοκίον.

Φῶς τὸ ἐκ φωτὸς, ἐκλάμψαν Πανάμωμε, ἐκ σοῦ ἀνέτειλε, καὶ τὴν ἀμαυρότητα τῆς ἀθείας πᾶσαν διέλυσε, καὶ τοὺς νυκτὶ καθεύδοντας ἐφωταγώγησε· διὰ τοῦτο πάντες κατὰ χρέος σε, εἰς αἰῶνας αἰεὶ μακαρίζομεν.

Καταβασία.

Χαίροις Ἀνασσα, μητροπάρθενον κλέος· Ἀπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον τόμα, ῥητορεῖον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως· Ὑλιγγιζ δὲ νοῦς ἅπας σου τὸν τόκον νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον Αὐτόμελον Ἦχος β'.

Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε ἀνελήφθης, Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα, συνεδριάζων. Ἀγγελοι προτρέχοντες ἐκραύγαζον· Ἀρατε πόδας, ἄρατε· ὁ Βασιλεὺς γὰρ ἀγῆλθε, πρὸς τὴν ἀρχιζωτον δόξαν.

(Ἐκ τρίτου.)

Εἰς τοὺς Αἶνους ἱστώμεν Στίχους δ'.

καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'· δευτεροῦντες τὸ α'. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Αγγελικῶς οἱ ἐν κόσμῳ πανηγυρίζομεν, τῷ ἐπὶ θρόνου δόξης, Θεῷ ἐποχουμένῳ, κραυγάζοντες τὸν ὕμνον, Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος, ὁ συναϊδὸς Λόγος, Ἅγιος εἶ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἀγγέλων κατανοοῦντες Σωτὴρ, τὸ τῆς ἀνόδου ξένον, διηπόρου ἀλλήλοις· Τίς ἡ θεὰ αὕτη; ἄνθρωπος μὲν, τῇ μορφῇ ὁ ὁρώμενος, ὡς δὲ Θεὸς ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν, μετὰ σώματος ἀνέρχεται.

Οἱ Γαλιλαῖοι ὁρῶντες, ἀναληφθέντα σε, ἀπὸ τοῦ Ἑλαιῶνος, μετὰ σώματος Λόγε, ἤκουον Ἀγγέλων, βοῶντων αὐτοῖς· Τί ἐστήκατε βλέποντες; οὕτως ἐλεύσεται πάλιν μετὰ σαρκὸς, καὶ ὃν τρόπον ἐθεάσασθε.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος β'.

Ετέχθης ὡς αὐτὸς ἠθέλησας, ἐφάνης ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης· ἐπαθες σαρκὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστη; πατήσας τὸν θάνατον· ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν, καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ ἀνομιεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α'. Ἦχος β'.

Στίχ. α'. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.
Στίχ. β'. Ὅτι Κύριος ὕψιστος, φοβερός,
Βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν
γῆν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.
Στίχ. γ'. Ἰκέταξας λαοὺς ἡμῖν, καὶ ἔ-
θνη ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.
Δόξα, καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.
Ἀντίφωνον Β'. Ὁ αὐτός.

Στίχ. δ. Μέγας Κύριος, καὶ αἰνετός ἀπό-
δρα.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δό-
ξῃ ἀναληφθεὶς ἀπ' ἡμῶν εἰς τοὺς
οὐρανοὺς, ψάλλοντάς σοι, Ἄλ-
ληλουῖα.

Στίχ. β'. Ὁ Θεὸς ἐν ταῖς βάρεσιν αὐτῆς
γινώσκεται.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ.

Στίχ. γ'. Ὅτι ἰδοὺ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς
συνήχθησαν.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος.

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος δ.

Στ. α. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ.

Στίχ. β'. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν
καὶ ἡ μέλῃς τῆς καρδίας μου
σύνεσιν.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ.

Στίχ. γ'. Κλινῶ εἰς παραβολὴν τὸ οὖς
μου, ἀνοίξω ἐν ψαλτηρίῳ τὸ
πρόβημά μου.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ.

Εἰσοδικόν.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ,

Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ.

Ἢτα τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ.

(ΓΟΜ. Ε').

Καὶ τὸ Κοντάκιον.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας.

Τὸ Τρισάγιον, καὶ ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Ἰψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐτόιμη ἡ καρδία μου ὁ Θεός,

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων,

Τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποιήσαμην
περὶ πάντων, ὦ Θεοφίλε, ὃν ἤρξατο ὁ
Ἰησοὺς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν, ἄχρις
ἧς ἡμέρας ἐντειλάμενος τοῖς Ἀποστό-
λοις διὰ Πνεύματος Ἁγίου, οὗς ἐξελέ-
ξατο, ἀνελήφθη. Οἷς καὶ παρίστησεν,
ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν,
ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσ-
σαράκοντα ὅσπανόμενος αὐτοῖς, καὶ λέ-
γων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.
Καὶ συναυλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς
ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ
περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς,
ὣν ἀκούσατέ μου. Ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐ-
βάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσε-
σθε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς
ταύτας ἡμέρας. Οἱ μὲν οὖν συνελθόντες
ἐπηρώτων αὐτὸν, λέγοντες· Κύριε, εἰ
ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν
βασιλείαν τῷ Ἰσραὴλ; Εἶπε δὲ πρὸς
αὐτούς· Οὐχ ὑμῶν ἐστὶ γινῶναι χρόνους
ἢ καιροὺς, οὗς ὁ Πατὴρ ἔλεγο ἐν τῇ
ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ· ἀλλὰ λήψεσθε δύναμιν,
ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ'
ὑμᾶς, καὶ ἐστεσθε μοι μάρτυρες ἐν
τε Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰου-
δαίᾳ, καὶ Σαμαρείᾳ, καὶ ἕως ἐ-
σχάτου τῆς γῆς. Καὶ ταῦτα εἰπὼν,
βλεπόντων αὐτῶν ἐπήρθη, καὶ νεφέλη
ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν
αὐτῶν. Καὶ ὡς ἀτεινίζοντες ἦσαν εἰς
τὸν οὐρανόν, πορευομένου αὐτοῦ καὶ
ἰδοὺ ἄνδρες δύο παρεστήκεισαν αὐτοῖς
ἐν ἐσθῇ λευκῇ, οἱ καὶ εἶπον· Ἄνδρες
Γαλιλαῖοι, τί ἐσθῆκατε ἐμβλέποντες εἰς

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Ϛ'. ΕΒΔΟΜ.

ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ.
Ϛ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσό-
μοια τῆς ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Επαθες ὡς ἄνθρωπος, ὁ ἀπα-
θὴς τῇ Θεότητι· καὶ ἀνέστης τρι-
ήμερος, σκυλεύσας τὸν θάνατον,
καὶ συναναστήσας, πάντας τοὺς
φθαρέντας· καὶ ἀνελήλυθας Χρι-
στὲ, πρὸς τὸν Πατέρα, ἐπαγγελί-
λαμενος, ἐκπέμψειν τὸν Παράκλη-
τον, τοῖς ἱεροῖς Ἀποστόλοις σου,
Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦμεις τί ἐστήκατε, πρὸς οὐρα-
νὸν ἀτενίζοντες; οἱ δρώμενοι Ἀγ-
γελοὶ, ὡς ἄνθρωποι ἔλεγον, τοῖς
τοῦ Λόγου Μύσταίς· οὗτος δὲ ὁ-
ρᾷτε, ὑπὸ νεφέλης φωτεινῆς, ἀνα-
ληφθέντα, αὐτὸς ἐλεύσεται ἄντρο-
πον ἐθαύσασθε, κοῖναι τὸν κόσμον,
ὡς ἔφησε· πορευθέντες οὖν ἅπαν-
τα, τὰ ῥηθέντα τελέσατε.

Μετά τὴν ἐκ τάφου σου, ὑπὲρ
κατάληψιν Ἐγερσιν, παντοδύναμε
Κύριε, λαβὼν οὐς ἠγάπησας, ἕως
Βηθανίας, ἐξήγαγες Λόγε· καὶ
πρὸς τὸ ὄρος γεγονῶς τοῦ Ἑλαι-
ῶνος, τούτους εὐλόγησας· καὶ οὕ-
τως ἀνελήλυθας, ὑποταγέντων,
Ἀγγέλων σοι, Ἰησοῦ παντοδύνα-
με, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς αἱ ἄνω
δυνάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θε-
ώμεναι, θαυμάζουσαι τοῦ ξένου
τρόπου τὴν ἀνοδὸν, διηπόρουν ἄλ-

λήλαις λέγουσαι. Τίς οὗτος ὁ πα-
ραγενόμενος; Βλέπουσαι δὲ τὸν
οἰκεῖον Δεσπότην, τὰς οὐρανίους
πύλας αἶρειν διεκелеύοντο. Μεθ' ὧν
ἀπαύστως ὑμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ
σαρκὸς ἐκεῖθεν πάλιν ἐρχόμενον,
ὡς κριτὴν τῶν ἀπάντων, καὶ Θεὸν
παντοδύναμον.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Πληρώσας ἀγαθῆ, Πατὴρ τὴν
εὐδοκίαν, ἐνώσας τε τὰ ἄνω, τοῖς
κάτω, ἀνελήφθης, ἐν δόξῃ πρὸς
τὸ πρότερον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κρατήσατε.

Ανῆλθες πρὸς τὸν σὸν, Γεννή-
τορα οἰκτίρμον, ὅθεν οὐκ ἐχωρί-
σθης, καὶ ὑψώσας τὴν κάτω, κει-
μένην φύσιν Δέσποτα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Νεφέλῃ σε φωτὸς, ἀνέλαθεν
εἰς ὕψος, καὶ Ἀγγελοὶ ἐν φόβῳ,
καὶ τρόμῳ διηκόνουν, τῷ θεῷ σου
κελεύσματι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος βαρὺς.

Εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν, ἤλ-
θες ὁ ἐλεῶν τὸ γένος τῶν ἀνθρώ-
πων, καὶ νεφέλῃ ὑπέλαβέ σε ἀπὸ
τῶν ὀφθαλμῶν τῶν Μαθητῶν σου,
τρεμόντων μὲν διὰ τὴν ὀπτασίαν,
χαϊρόντων δὲ διὰ τὴν προσδοκίαν
τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ἐν ᾧ στη-
ρίξας Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.
Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς καὶ ἀπόλυσις.

Τῇ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ Ϛ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὁρθρον· Μετὰ τὴν α'. Στιχο-
λογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αγγέλων θαυμαζόντων, τῆς

ἀνόδου τὸ ξένον, καὶ Μαθητῶν ἐκ-
πληττομένων, τὸ φρικτὸν τῆς ἐ-
πάρσεως, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὡς
Θεός, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν
Σωτῆρ· διὰ τοῦτο αἱ Δυνάμεις τῶν
οὐρανῶν, ἐθαύμαζον βοᾶσαι. Δό-
ξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀ-
ναλήψει σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σπραγισθέντος.

Τοῦ ἄδου σκυλευθέντος, ὑπὸ
σοῦ Ζωοδότα, καὶ κόσμου φωτι-
σθέντος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, ἀν-
ῆλθες μετὰ δόξης ὁ Σωτῆρ, ὁ πάν-
τα περιέχων τῇ χειρί· διὰ τοῦτο
σὺν Ἀγγέλοις, δοξολογοῦμέν σε,
παντοκράτορ Κύριε· Δόξα τῇ Ἀ-
ναλήψει σου Χριστέ· δόξα τῇ βα-
σιλείᾳ σου· δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ
σου, μόνε φιλόανθρωπε. Δίς.

Ὁ Ν. καὶ οἱ Κανόνες τῆς ἑορτῆς, ὁ
τοῦ ἡχοῦ δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ.
καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ
Ἐξαποστειλάριον τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Λίνων, Στιχη-
ρὰ Προσόμοια τῆς ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθῆ.

Οὐ λείψω ὀρφανούς, οὓς περ
ἐγὼ συνῆξα, ὁ Κύριος τοῖς φίλοις,
ἐλάλει, ἀλλὰ πέμψω, ὑμῖν Πνεῦ-
μα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ἀγγελοι τοῖς σοφοῖς, ἐβόων
Ἀποστόλοις· Ὡ ἄνδρες Γαλιλαί-
οι, ὃν τρόπον καθοράτε, αὐτὸς πάλιν
ἐλεύσεται.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ.

Κατήλθον ἐν χαρᾷ, ἀπὸ τοῦ
Ἑλαιώρος, οἱ Μαθηταί σου Λόγε,

δοξάζοντες, ὑμνοῦντες, τὴν Θεῖαν
σου Ἀνάληψιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ἀπὸ γῆς
εἰς οὐρανούς, ὁ πάντα πληρῶν τῇ
Θεότητι· καὶ ἐν δεξιᾷ Πατρὸς ἐκά-
θησας, ὁ ἐν ἀρχῇ Θεὸς Λόγος· ὁ-
λεν αἱ οὐράναι δυνάμεις ὀρῶσαι,
τοῖς Ἀποστόλοις ἐμφοβοὶ ἔλεγον·
Τίτι ἀτενίζετε βλέποντες εἰς τὸν
οὐρανόν; ὃν ἐθεάσασθε, αὐτὸς πάλιν
ἐλεύσεται μετὰ δόξης, τοῦ κρι-
ναι πάντα τὴν γῆν, καὶ ἀποδοῦναι
ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· πρὸς
ὃν βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε
δόξα σοι.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ 318 ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑ-
ΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμιῶν, κ. τ. λ. εἰς
τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχ. ἱ.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'.
τῆς Ἀναλήψεως γ'. καὶ τῶν ἁγίων Πα-
τέρων δ'. Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. β'.

Νίκην ἔχων Χριστέ, τὴν κατὰ
τοῦ ἄδου, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀνῆλθες·
ἵνα τοὺς ἐν σκότει θανάτου καθη-
μένους, συναναστήσης σεαυτῷ ὃ ἐν
νεκροῖς ἐλεύθερος· Ὁ πηγάζων ζω-
ὴν ἐξ οἴκειο φωτός, παντοδύναμε
Σωτῆρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σήμερον ὁ Χριστὸς, θάνατον
πατήσας, καθὼς εἶπεν, ἀνέστη,
καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τῷ κόσμῳ ἐ-
δωρήσατο· ἵνα πάντες κραυγὰ

ζοντες, τὸν ὕμνον οὕτως εἰπόμεν·
 Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸ ἀπρόσιτον
 φῶς, παντοδύναμη Σωτὴρ ἐλέη-
 σον ἡμᾶς.

Σὲ Κύριε τὸν ὄντα ἐν πάσῃ τῇ
 κτίσει, ἀμαρτωλοὶ ποῦ φύγωμεν;
 ἐν τῷ οὐρανῷ; αὐτὸς κατοικεῖς·
 ἐν τῷ ἄδῃ; ἐπάτησας θάνατον· εἰς
 τὰ βάθη τὰ τῆς θαλάσσης; ἐκεῖ ἡ
 χεὶρ σου Δέσποτα. Πρὸς σέ κατα-
 φεύγομεν, σοὶ προσπίπτοντες ἱκε-
 τεύομεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νε-
 κρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ τῆς Ἀναλήψεως.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοῦς.

Κύριε τῇ σῇ Ἀναλήψει.

Ἐν τοῖς ἔρεσι τοῖς ἁγίοις.

(Ὁρα ταῦτα σελ. 188—189.)

Στιχηρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων, ἦχος
 ὁ αὐτός. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Εκ γαστρὸς ἐτέχθης πρὸ ἐω-
 σφόδρου, ἐκ Πατρὸς ἀμήτωρ πρὸ
 τῶν αἰώνων· καὶ Ἄρειος κτίσμα
 σε καὶ οὐ Θεὸν δοξάζῃ, τὸλμῃ
 συνάπτων σε τὸν Κτίστην, τοῖς
 κτίσμασιν ἀφρόνως, ὕλην πυρὸς
 τοῦ αἰωνίου, ἑαυτῷ θησαυρίζων·
 ἀλλ' ἡ σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν
 Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρί
 καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Τίς σου τὸν χιτῶνα Σῶτερ δι-
 εἶλεν; Ἄρειος σὺ ἔφης ὁ τῆς Τρι-
 ᾶδος, τεμὼν τὴν ὁμότημον, ἀρχὴν
 εἰς διαιρέσεις· οὗτος ἠθέτησέ σε
 εἶναι, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος· οὗτος
 Νεστόριον διδάσκει, Θεοτόκον μὴ
 λέγειν· ἀλλ' ἡ σύνοδος ἡ ἐν Νι-
 καίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύ-
 ριε, Πατρί καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Κρημνῷ περιπίπτει τῆς ἀμαρ-
 τίας, Ἄρειος ὁ μύσας τὸ φῶς μὴ
 βλέπειν, καὶ θεῖω σπαράττεται,
 ἀγκίστρῳ τοῖς ἐγκάτοις, πᾶσαν
 ἐκδοῦναι τὴν οὐσίαν, καὶ τὴν ψυ-
 χὴν βιαίως· ἄλλος Ἰούδας χρη-
 ματίσας, τῇ γνώμῃ καὶ τῷ τρόπῳ·
 ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν
 Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρί
 καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Αρειος ὁ ἄφρων τῆς παναγίας,
 τέτμηκε Τριάδος τὴν μοναρχίαν,
 εἰς τρεῖς ἀνομοίους τε καὶ ἐκφύ-
 λους οὐσίας· δὶεν Πατέρες Θεο-
 φόροι, συνελθόντες προθύμως,
 ζήλω πυρούμενοι καθάπερ, ὁ Θε-
 σβίτης Ἡλίας, τῷ τοῦ Πνεύματος
 τέμνουσι ξίφει, τὸν τῆς αἰσχυνῆς
 δογματίσαντα βλάσφημον, καθὼς
 τὸ Πνεῦμα ἀπεφῆνατο.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Τὰς μουσικὰς σήμερον τοῦ Πνεύ-
 ματος σάλπιγγας, τοὺς θεοφόρους
 Πατέρας ἀνευσημήσωμεν, τοὺς
 μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκ-
 κλησίας, μέλος ἐναρμόνιον θεο-
 λογίας, Τριάδα μίαν ἀπαράλλα-
 κτον· οὐσίαν τε καὶ Θεότητα, τοὺς
 καθαιρέτας Ἀρείου, καὶ ὁρθοδόξων
 προμάχους, τοὺς πρεσβεύοντας
 πάντοτε Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς
 ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία
 Παρθένε; Τίς μὴ ἀνουμνήσει σου
 τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀ-
 χρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς
 μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς
 Ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράτως σαρ-
 κωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων καὶ

φύσει γινόμενος ἄνθρωπος δι' ἡ-
μᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τε-
μνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων
ἀσυγχύτως γνωρίζομενος. Αὐτὸν
ἱκέτευς, σεμνὴ Παμμακάριστε ἐ-
ληθηθῇ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσόδος· τὸ, πῶς Ἰλαρόν· τὸ Προ-
κείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσμ.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ακούσας Ἀβραμ, ὅτι ἤχμα-
λώτεται Ἀὼτ· ὁ ἀδελφίδους αὐ-
τοῦ, ἠρέμησε τοὺς ἰδίους οἰκογε-
νεῖς αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα καὶ
ὀκτὼ, καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω αὐ-
τῶν ἕως Δάν· καὶ ἐπέπεσεν ἐπ' αὐ-
τοὺς τὴν νύκτα, αὐτὸς καὶ οἱ παῖ-
δες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐπάτα-
ξεν αὐτοὺς, καὶ ἐδίωξεν αὐτοὺς,
ἕως Χοβὰλ, ἣ ἐστὶν ἀριστερὰ Δα-
μασκού. Καὶ ἀπέστρεψε πάντα τὴν
ἵππον Σοδόμων, καὶ Ἀὼτ τὸν ἀ-
δελφίδου αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καὶ
πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, καὶ
τὰς γυναῖκας καὶ τὸν λαόν. Ἐξ-
ῆλθε δὲ βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συ-
νάντησιν αὐτῷ, μετὰ τὸ ἀποστρέ-
φαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς τοῦ Χο-
δολογόμορ, καὶ τῶν βασιλέων τῶν
μετ' αὐτοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ
Σαβῆ· τοῦτο ἦν πεδῖον βασιλείας.
Καὶ Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ,
ἐξῆνεγκεν ἄρτους καὶ οἶνον· ἦν δὲ
ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου. Καὶ
εὐλόγησε τὸν Ἀβραμ, καὶ εἶπεν·
Ἐυλογημένος ὁ Θεὸς τῷ Θεῷ τῷ
ὑψίστῳ, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν, καὶ
τὴν γῆν· καὶ εὐλογητός ὁ Θεὸς ὁ
ὑψίστος ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθρούς
σου ὑποχείριους σοί.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς
Ἰσραὴλ· Ἰδετε, παραδέδωκα ἐνώ-
πιον ὑμῶν τὴν γῆν· εἰσελθόντες,
κατακληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν
ὤμοσα τοῖς πατράσιν ὑμῶν, τῷ
Ἀβραάμ, καὶ τῷ Ἰσαάκ, καὶ τῷ
Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς αὐτήν, καὶ
τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐτούς.
Καὶ εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ και-
ρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Οὐ δυνήσομαι
μόνος φέρειν ὑμᾶς· Κύριος ὁ Θεὸς
ὑμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς, καὶ ἰδοὺ ἐ-
στε σήμερον ὡς τὰ ἄστρα τοῦ ου-
ρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος, ὁ Θεὸς
τῶν Πατέρων ἡμῶν, προσθείη ἡ-
μῖν, ὡς ἐστέ, χιλιοπλασίως, καὶ
εὐλογήσαι ὑμᾶς, καθότι ἐλάλησεν
ὑμῖν. Καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας
σοφοὺς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συ-
νετοὺς, καὶ κατέστησα αὐτοὺς ἡ-
γεῖσθαι ἐφ' ὑμῶν χιλιάρχους, καὶ
ἐκατοντάρχους, καὶ δεκάρχους,
καὶ γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς κρι-
ταῖς ὑμῶν. Καὶ ἐνετείλαμην τοῖς
κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ,
λέγων· Διακούετε ἀνὰ μέσον τῶν
ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνετε δικαί-
ως· ἀνὰ μέσον ἀνδρῶς, καὶ ἀνὰ μέ-
σον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ ἀνὰ μέ-
σον προσηλύτου αὐτοῦ. Οὐκ
ἐπιγνώσεσθε πρόσωπον ἐν κρίσει·
κατὰ τὸν μικρὸν, καὶ κατὰ τὸν μέ-
γαν κρίνετε· οὐ μὴ ὑποστείλη προ-
σωπον ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ
Θεοῦ ἐστίν.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς
Ἰσραὴλ· Ἰδοὺ Κύριος τοῦ Θεοῦ
ὑμῶν ὁ οὐρανός, καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ

οὐρανοῦ, ἡ γῆ, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ· πλήν, τοὺς πατέρας ἡμῶν προεῖλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτοὺς, καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτοὺς, ὑμᾶς, παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμεῖσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἔτι. Ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐ-
τος Θεὸς τῶν θεῶν, καὶ Κύριος τῶν κυρίων· ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρὸς καὶ φοβερός· ὃς τις οὐ θαυμάζει πρόσωπον, οὐδὲ μὴ λάβῃ δῶρον ποιῶν κρίσιν· προσηλύτω καὶ ὁρφανῶ καὶ χήρᾳ· καὶ ἀγαπᾷ τὸν προσήλυτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον· Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καὶ πρὸς αὐτὸν κοληθήσῃ, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὁμῇ. Αὐτὸς καύχημά σου, καὶ οὐ-
τος Θεὸς σου· ὃς τις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καὶ τὰ ἐνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς.

Δόξα, τῶν Πατέρων, ἡχος γ'.

Αποστολικῶν παραδόσεων ἀκριβεῖς φύλακες γεγονάτε, ἄγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ ἀγίας Τριάδος τὸ ὁμοούσιον ὀρθοδοξῶς δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον συνοδικῶς κατεδάλατε· μετ' ὃν καὶ Μακεδόνην, πνευματομάχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχέα καὶ Διόσκοον, Σαβέλλιον τε καὶ Σεβήρον τὸν ἀκέφαλον· ὧν τῆς πλάνης αἰτήσασθε ρυσθέντας ἡμᾶς, ἀκχλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον

ἐν τῇ πίστει φυλάττεσθαι δεόμεθα.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, ἡχ. πλ. β'.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας τὸ μυστήριον, παραλαβὼν τοὺς σοὺς Μαθητάς, εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν ἀνελάμβανες· καὶ ἰδοὺ, τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ παρῆλθες. Ὁ δι' ἐμὲ πτωγεύσας κατ' ἐμὲ, καὶ ἀναβάς ὁθεν οὐκ ἐχωρίσθης, τὸ Πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόστειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου, ἡχ. πλ. β'.

Τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, Ἀγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν.

Τὰ κατ' Ἀλφάβητον.

Πύλας συντρίψας χαλκᾶς, καὶ μοχλοὺς τοῦ ἄδου συνθλάσας ὡς Θεὸς παντοδύναμος, γένος ἀνθρώπων πεπτωκὸς ἀνέστησας· διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ὑμνοῦντες βοῶμεν. Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Ρεῦσεως ἡμᾶς τῆς πάλαι Χριστὸς ἐπανορθῶσαι θέλων, σταυρῶν προσπήγνυται, καὶ τάφῳ τέθιται· ὃν Μυροφόροι γυναῖκες μετὰ δακρύων ζητοῦσαι ὀρηνοῦσαι ἐλεγον. Οἶμοι Σωτήρ τῶν ἀπάντων! πῶς κατεδέξω τάφῳ οἰκῆσαι; Οἰκήσας δὲ θέλων, πῶς ἐκλάπη; πῶς μετετέθης; ποῖος δὲ τόπος τὸ σὸν ζωηφόρον κατέκρυψε σῶμα; ἀλλὰ Δέσποτα, ὡς ὑπέσχου ἡμῖν, ἐμφάνηθι, καὶ παῦσον ἀφ' ἡμῶν τὸν ὀδυρμὸν τῶν δακρύων. Ὁρηνούσαις

δὲ αὐταῖς, Ἄγγελος πρὸς αὐτάς ἀπεβόησε. Τὸν ὁρῶν παυσάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις εἶπατε, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Σταυρωθεὶς ὡς ἡβουλῆθης Χριστέ, καὶ τὸν θάνατον τῇ ταφῇ σου σκυλεύσας, τριήμερος ἀνέστης Θεὸς μετὰ δόξης, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἀτελεύτητον ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα τῶν Πατέρων, ἡ. δ.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς αἰκουμένης συναύροισθέντων ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, τῶν Ὀρθοδόξων τὰ συστήματα εὐσεβοῦντες πιστῶς ἐορτάσωμεν. Οὗτοι γὰρ τοῦ δεινοῦ Ἀρείου τὸ ἄλεον δόγμα εὐσεβοφρόνως καθεῖλον, καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας συνοδικῶς τοῦτον ἐξωστράχισαν· καὶ τρανῶς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ὁμοούσιον καὶ συναίδιον, πρὸ τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πᾶσιν ἐδίδαξαν ὁμολογεῖν, ἐν τῇ πίστεω συμβόλῳ, ἀκριβῶς καὶ εὐσεβῶς τοῦτο ἐκθέμενοι. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, τοῖς θεοῖς αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες, λατρεύομεν σὺν Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἐν μιᾷ Θεότητι, Τριάδα ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς, ἡ. δ. αὐτός.

Κύριε, τὸ μυστήριον τὸ ἀπὸ τῶν αἰώνων κεκρυμμένον, καὶ ἀπὸ γενεῶν, πληρώσας ὡς ἀγαθός, ἦλθες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν, ἔχων τὴν

(TOM. E')

τεκοῦσάν σε τὸν ποιητὴν καὶ πάντων δημιουργόν· τὴν γὰρ ἐν τῷ πάθει σου μητρικῶς πάντων ὑπεραλγήτασαν, ἔδει καὶ τῇ δόξῃ τῆς σαρκὸς σου ὑπερβαλλούσης ἀπολαῦσαι χαρὰς· ἧς καὶ ἡμεῖς μετασχόντες, τῇ εἰς οὐρανοῦς ἀνόδῳ σου Δέσποτα, τὸ μέγα σου ἔλεος, τὸ εἰς ἡμᾶς γεγονός, δοξάζομεν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάς. ἡ. πλ. β.

Αγγελικά καὶ Δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνημῆμά σου, καὶ οἱ φυλάσσοντες ἀπενεκρώθησαν· καὶ ἴστατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ, ζητοῦσα τὸ ἀχραντίνου σου σῶμα. Ἐσκύλευσας τὸν ἄδην μὴ πειρασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ· ὑπήνησας τῇ Παρθένῳ, δωρούμενος τὴν ζωὴν. Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, τῶν Πατέρων, ἡ. δ.

ὑπερδεδοξασμένος εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσας. Πολυεύσπλαγχνε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς, ἡ. δ.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ Θεὸς Κύριος.

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΤΕΚΤΙΚῳ

Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀρσπηγία.
Τὸν ἔκτον ὕμνον προσφέρω σοι Θεοῦ.
Ἡδὴ Α'. Ἦχος πλ. β'.

ὡς ἐν ἡλείῳ πεζεύτας.

Τρεῖς ὑποστάσεις ὑμνοῦμεν Θε-
αρχικάς, ἐνιαίαν φύσεως, ἀπαράλ-
λακτον μορφήν, ἀγαθὸν φιλάν-
θρωπον Θεόν, τῶν πταισμάτων
ἱλασμόν ἡμῖν δωροῦμενον.

Ο ὑπερούσιος μόνος, καὶ τρι-
λαμπῆς χαρακτηῖται Κύριος, ἐν
Θεότητι μιᾷ πεφυκώς, συνέτισον
ἡμᾶς, καὶ ἀξιώσον τῆς σῆς θείας
ἐλλάμψεως.

Νυμφοστολήσας ὁ Παῦλος τὴν
ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλησίαν, ἕνα σε τρι-
συπόστατον Θεόν, προσκυνεῖν ἐδί-
δαξεν, ἐξ οὗ, καὶ δι' οὗ περ, καὶ
ἐν ᾧ τὰ πάντα γέγονε.

Θεοτοκίον.

Εκ τῆς γαστροῦ σου προήλθεν
ὁ νοητὸς Θεοτόκος Ἥλιος καὶ κα-
τηύγασεν ἡμᾶς τριφαοῦς Θεότη-
τος αὐγαῖς. Ὁν ὑμνοῦντες εὐσε-
βῶς, σέ μακαρίζομεν.

Ῥδὴ Γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Κοσμήσας, τρίφωτε Θεέ, Τά-
ξεις τὰς οὐρανίους, κατεσκεύασας
μέλπειν τρισαγίοις σε φωναῖς. Δέ-
ξαι μεθ' ὧν καὶ ἡμᾶς, ἀνυμνοῦν-
τας σοῦ τὴν ἀγαθότητα.

Τὴν μόνην ἄτρεπτον, τριττὴν
σύμμορφον, ἐνιαίαν, Θεαρχίαν ὑ-
μνοῦντες, λιτάζομέν σε θερμῶς,
ἀμαρτημάτων πολλῶν καταπέμ-
ψαι νῦν ἡμῖν συγχώρησιν.

Ο Νοῦς ὁ ἀναρχὸς Πατήρ, σύμ-
μορφε Θεοῦ Λόγε, καὶ τὸ Πνεῦμα
τό λείον, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐθές, τοὺς
ἀνυμνοῦντας πιστῶς τὸ σὸν κρά-
τος, φροῦρησον ὡς εὐσπλαγχνος.

Θεοτοκίον.

Νομὴν ἀνέστειλε φθορᾶς, ἀν-

θρωπος κατ' οὐσίαν γεγονώς ὁ
Θεός μου, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Ἀγνή,
καὶ τοὺς Γενάρχας τῆς πρὶν κατα-
δίκης, μόνος ἡλευθέρωσε.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Δέσποτα Θεέ, ἐπίβλεψον οὐ-
ρανόθεν, ἴδε τὴν ἡμῶν ταπεινώσιν
ὡς οἰκτιρμῶν, καὶ σπλαγχνίσθητι
Φιλάνθρωπε πανάγαθε· οὐδαμοθιν
γὰρ ἐλπίζομεν, συγχωρήσεως τεύ-
ξεσθαι τῶν κακῶν ὧν ἡμάρτομεν·
διὸ γενοῦ μεθ' ἡμῶν, καὶ οὐδεὶς
καθ' ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Δέσποινα Ἀγνή, ἐπίβλεψον οὐ-
ρανόθεν, ἴδε τῶν ἐμῶν τραυμάτων
τὰς ἀλγυδόνας, καὶ σπλαγχνί-
σθητι πανάχραντε, καὶ ἴαται τοῦ
συνειδότος τὸν καύσωνα, τῷ σῶ ἑ-
λέει δροαίζουσα, καὶ βοῶσα τοῖς
δούλοις σου. Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν
καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Ῥδὴ Δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Υψοῦ διάνοιαν, μόνος ἡ τρί-
φωτος, καὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν σῶν
ὑμνητῶν, θάπτον ἀναβίβασον, καὶ
τῆς ἐλλάμψεως τῆς σῆς, καὶ λαμ-
πρότητος ἀξιώτων.

Μετασχημάτισον, καὶ μετα-
μόρφωσον, ἐκ κακίας με πάσης
πρὸς ἀρετὴν, μόνῃ ἀσχημάτιστε,
καὶ ἀναλλοίωτε Τριάς, ταῖς σαῖς
αἰγλαῖς καταλάμπρυνον.

Νοήσας πρότερον, σοφῶς ὑπέ-
στησας, τῶν Ἀγγέλων τὰς τάξεις,
λειτουργικάς σοῦ τῆς ἀγαθότητος,
ὁ τρισυπόστατος Θεός· μεθ' ὧν δέ-
ξαι μου τὴν αἴτησιν.

Θεοτοκίον.

Ο φύσει ἄκτιστος Θεὸς αἰῶνος, τὴν χτιστὴν τῶν ἀνθρώπων προσειληφώς φύσιν, ἀνεμόρφωσεν, ἐν τῇ ἀγίᾳ σου γαστρὶ, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ῥδὴ Ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Προσὺντες φύτιν θεαρχικὴν, προνοητικὴν καὶ σωτικὴν πάντων ὑπάρχουσαν Δέσποτα, τρίφωτόν τε μίαν, πρὸς σέ ὀρροῖζομεν, συγχώρησιν αἰτοῦντες τῶν παραπτώσεων.

Πατὴρ ὁ ἀναρχος καὶ Θεὸς καὶ ὁ συναίδιος Υἱὸς Πνεῦμα τὸ ἅγιον στήριξον, μοναρχικωτάτῃ Τριάδι, τοὺς σοὺς ὑμνητάς, πάσης ἐπηρείας ῥύσαι καὶ ὀλίψεως.

Ρυθμίζων λάμπεισι θεουργοῖς, καὶ πρὸς εὐαρέστησιν τῆς σῆς τρισυποστάτου Θεότητος, Ἦλιε τῆς δόξης, καθοδηγῶν με ἀεὶ, τῆς θείας βασιλείας μέτοχον ποίησον.

Θεοτοκίον.

Ο πάντα φέρων, καὶ συντηρῶν τῇ παντοδυνάμῳ σου χειρὶ, Λόγε Θεοῦ ἀναλλοίωτε, φρούρει καὶ συντήρει τοὺς σέ δοξάζοντας, πρεσβεΐαις τῆς τεκούσης σε Θεομήτορος.

Ῥδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Σοφίαν καὶ σύνεσιν, Θεαρχία τριφαῆς, τοῖς ὑμνηταῖς σου δώρησαι, καὶ τοῦ κάλλους ἀκτίσι τοῦ φωτουργοῦ τῆς σῆς ἀγαθότητος, καταλάμπεσθαι πάντας καταξίωσον.

Φῶς τὸ ἀδικίρετον, κατ' οὐσίαν τριλαμπές, παντοκρατὲς, ἀπρόσιτον, τὰς καρδίας καταύγασον τῷ πιστῶς αἰνούντων τὸ κρά-

τος σου, καὶ πρὸς θείαν ἀγάπην ἀναπτέρωσον.

Θεοτοκίον.

Εν σοὶ κατεσκήνωσεν, Ἀειπάρθενε, σαρκῶς ὁ συνοχεὺς καὶ Κύριος τῶν ἀπάντων, καὶ μίαν τρισολαμπὴ μορφήν τῆς Θεότητος προσκυνεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰσηγήσατο.

Κάθισμα, ἕχος πλ. β'.

τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώτας.

Πατέρ καὶ Υἱέ, σὺν Πνεύματι τῷ ἁγίῳ, βλέψον εἰς ἡμᾶς τοὺς πιστεῖ σε προσκυνούντας, καὶ δοξάζοντας τὸ κράτος σου Εὐσπλαγχνε, σὺν τοῖς πυρίνοις οἱ πῆλιναι. ἄλλον γὰρ πλὴν σου οὐκ οἶδαμεν καὶ βόησον τοῖς ὑμνοῦσί σε. Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Δίεξα καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Βλέψον εἰς ἡμᾶς, πανύμνητε Θεοτόκε, λάμπων φωτισμὸν καρδίαις ἐσκοτισμέναις, καὶ καταύγασον τὴν ποίμνην σου Πανάχραντε· ὅσα γὰρ θέλεις καὶ δύνασαι, ὡς Μήτηρ οὐσα τοῦ Κτίστου σου· καὶ βόησον τοῖς αἰτοῦσί σε. Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Ῥδὴ Δ'. Δροσοβόλιον μὲν τὴν κάμινον.

Ρωμαλεῖαν μοι διάνοιαν πρυτάνευσον, τρίφωτε χαρακτήρσι Μονᾶς, τοῦ φυλάττειν σου καὶ τηρεῖν τὰς θείας ἐντολάς, καὶ πάντοτε ψάλλειν σοὶ πιστῶς. Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ως ταυτότητι τῆς φύσεως ὑμνούμενος ἀφράστως ἐνωίας Θεός, τοῖς προσώποις δὲ τῆς Τριά-

δος φέρων ἀριθμὸν, συντήρησον ἅπαντας ἡμᾶς, ἀπὸ ποικίλων πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Συμφυῆ καὶ συναίδιον δοξάζομεν, ἓνα σε κατ' οὐσίαν Θεὸν, ἰδιότησιν ἀσυγχύτοις ὑποστατικαῖς, Τριάς τὸ διάφορον ἀπλῶς προβαλλομένην, ἐν μορφῇ ἀπαραλάκτῳ σαφῶς. Θεοτ.

Ο Θεὸς ὁ ὑπερούσιος προσείληφεν, Ἀχραντε, ἐκ γαστρός σου ἀγνῆς, τὸ ἡμέτερον φιλανθρώπως εὐρυμα σαφῶς, καὶ πάντας ἐδίδαξε βοᾶν. Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκί κηρύσσασα.

ᾠδὴ Π'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Πλασμὸν τῶν πταισμάτων θάτον παράσχου μοι, καὶ παθῶν πολυτρόπων τὴν ἀπολύτρωσιν, σύμμορφε Τριάς, καὶ μονὰς τρισυπόστατε, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θελητῆς τοῦ ἐλέους καταγγελλόμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων πάντας ἐλέησον, τρίψωτε μονὰς, καὶ Τριάς ὑπεράγαθε, τοὺς δοξολαγοῦντας, τὴν σὴν μεγαλωσύνην.

Εκ φωτὸς αἰδίου φῶς συναΐδιον, τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα Λόγον σὺν Πνεύματι, τῷ ἐκπορευτῷ φωτί, πίσει δοξάζομεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ιατρὸν τοῖς ἀνθρώποις, ἄχραντε τέτακας, παντεδύναμον Λόγον, Χριστὸν τὸν Κύριον, τῆς προγοικῆς πληγῆς, πάντας ἰώμενον, τοὺς ὑπερυψοῦντας αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ Θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Ορᾶν αἱ τάξεις Χερουβὶμ, Δέσποτα, κάλλους τοῦ σοῦ τὴν δόξαν οὐ δυνάμεναι, πτέρυξιν κατακαλυπτόμεναι, ἀπαύστως τριττὸν, ὕμνον ἀναβοῶσι, τὸ τρισυπόστατον, τῆς σῆς Θεαρχίας ἐνικὸν κράτος δοξάζουσαι.

Τὰς σὰς ἐλλάμψεις, ἄδυτε ἤλιε, σὼν οἰκετῶν παράσχου, ταῖς καρδίαις καὶ φώτισον τὰς ψυχὰς, καὶ λύτρωσαι πταισμάτων πολλῶν, μόνε παντελεῆμον καὶ τρισυπόστατε, καὶ τῆς ἀκηράτου σου ζωῆς ἡμᾶς ἀξιώσον.

Θεοτοκίον.

Η φῶς ὁμότιμον καὶ τρισήλιον καὶ φωτουργόν, Θεότης πεφυκυῖα καταύγασον, τοὺς πιστῶς σε μέλποντας, καὶ τῆς ζορεᾶς, ῥῆσαι κακοπραγίας, καὶ καταξιώσον τῶν φωτεινοτάτων σου σκηνῶν, ὡς ὑπεράγαθος.

Σοφῶς τὸν ἀνθρώπον πρὶν διέπλασεν, ὁ σὸς Υἱὸς Παρθένε, καὶ φθαρέντα ἀνέπλασε, διὰ σοῦ πανῶμνητε, καὶ θείου φωτὸς, αἴγλης τῆς ἀνεσπέρου, πάντας ἐπλήρωσε, τοὺς σὲ Θεοτόκον ἀληθῶς πιστεῖν δοξάζοντας.

Καὶ τὰ λοιπὰ ὡς σύνηθες.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν ἁ. Στιχολογ. Καθίσματα.
Ἦχος πλ. β'.

Τοῦ τάφου ἀνεψγμένου, τοῦ ἄδου θύρομένου, ἡ Μαρία ἐδόξα, πρὸς τοὺς κεκρυμμένους Ἀποστόλους. Ἐξέλθετε, οἱ τοῦ ἀμπελῶ-

νος ἐρίγεται, κηρύξατε τὸν τῆς Ἀναστάσεως λόγον· ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα.

Κύριε, παράτατο τῷ τάφῳ σου, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἔκλαιε βοῶσα, καὶ κηπουρόν σε νομίζουσα, ἔλεγε· Ποῦ ἔθηκας τὴν αἰώνιον ζωὴν; ποῦ ἔκρυψας τὸν ἐπὶ θρόνου Χερουβίμ; οἱ γὰρ τοῦτον φυλάσσοντες, ἀπὸ τοῦ φόβου ἀπενεκρώθησαν· ἡ τὸν Κύριόν μου δότε μοι, ἡ σὺν ἐμοὶ κραυγάζατε. Ὁ ἐν νεκροῖς, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀναστήσας, δόξα σοι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ο τὴν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα, ἤλθες ἐπὶ τὸ πάθος ἐκουσίᾳ βουλῇ, λάμψας ἐν τῷ σαρῶ, ἀναζητῆσαι θέλων τὸν Ἀδὰμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις· Συγχαρήτε μοι, ὅτι εὗρέθη ἡ ἀπολωμένη δραχμή. Ὁ πάντα σοφῶς οἰκονομήσας, δόξα σοι.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Καθίσματα.

Η ζωὴ ἐν τῷ τάφῳ ἀνέκειτο, καὶ σφραγίς ἐν τῷ λίθῳ ἐπέκειτο· ὡς βασιλεῖα ὑπνοῦντα, στρατιῶται ἐφύλαττον Χριστόν· καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ ἀορασίᾳ πατάξας, ἀνέστη ὁ Κύριος.

Δόξα.

Τῷ ἐκουσίῳ θανάτῳ σου, ζωὴν ἀθάνατον εὗρομεν, παντοδύναμε, καὶ μόνη τῶν ὄλων Σωτὴρ· σὺ γὰρ ἐν τῇ σεπτῇ σου Ἐγέρτει, πάντας ἀνεκαλέσω, ἀλύσας ἄδου τὸ νίκος, καὶ θανάτου τὸ κέντρον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε, ἰκέτευς τὸν

Υἱόν σου, τὸν ἐκουσίως προσπαγέντα ἐν σταυρῷ καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, Χριστόν τὸν Θεὸν ἡμῶν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰτα, ὁ Ἁγῶς· τὰ Εὐλογητάρια· καὶ Ἰσακοῦ· Ἦχος πλ. β'.

Τῷ ἐκουσίῳ καὶ ζωοποιῷ σου θανάτῳ Χριστέ, πύλας τοῦ ἄδου συντρίψας ὡς Θεός, ἡνοιξας ἡμῖν τὸν πάλαι παράδεισον καὶ ἀνατάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐρρύσω ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ οὐρανῷ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου αἶρω πρὸς σέ Λόγε· οἰκτερόν με, ἵνα ζῶ σοι.

Ελέησον ἡμᾶς τοὺς ἐξουθενημένους, καταρτίζων εὐχριστὰ σκεύη σου Λόγε.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, πανσωστικῇ αἰτία· εἴτινε τούτων κατ' ἀξίαν πνεύσει, τάχει ἐξαίρει τῶν τῆς γῆς, πτεροῖ, αὖξει, τάττει ἄνω.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, οὐδεὶς ἡμῶν ἀντισχεῖν ἠδύνατο ἐχθροῦ πάλαισμα· οἱ νικῶντες γὰρ ἐνθεν ὑψοῦνται.

Τοῖς ἁδοῦσιν αὐτῶν μὴ μου ληφθῆτω ἡ ψυχὴ, ὡς στρουθίου Λόγε· οἴμοι! πῶς μέλλω τῶν ἐχθρῶν ρυσθῆναι, φιλαμαρτήμων ὑπάρχων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ἐνθέωσις τοῖς πάσιν, εὐδοκία, σύνεσις, εἰρήνη· καὶ ἡ εὐλογία· ἰσουργὸν γὰρ τῷ Πατρὶ ἐστί καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον, ἐχθροὶς φοβεροί, καὶ πᾶσι θαυμαστικοί· ἄνω γὰρ ὁρῶσιν.

Εν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν ὁ τῶν δικαίων κληρὸς, ἐπίκουρόν σε ἔχων, Σῶτερ οὐκ ἐκτείνει.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ἀγίῳ Πνεύματι, τὸ κράτος ἐπὶ πάντων, ὅπερ αἱ ἄνω Στρατηγίαι προσκυνοῦσι, σὺν πάσῃ πνοῇ τῶν κατῶ.

Προκείμενον.

Κύριε, ἐξέγειρον τὴν δυναστείαν σου, καὶ ἔλθε εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Στ' ὁ ποιμαίνων τὸν Ἰσραὴλ πρόσχες.

Εὐαγγέλιον Ἑβραίων Γ'.

Τὸ, ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ τὰ λοιπὰ. Ὁ α σελ. 37.

Οἱ Κανόνες· ὁ Ἀναστάσιμος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς δ'. τῆς Ἀναλήψεως εἰς δ'. καὶ τῶν Πατέρων εἰς ζ'.

Κανὼν Ἀναστάσιμος. Ἦχος πλ. β'.

ᾠδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός,

« **Ὡς** ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας, ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ ἔχνεσι, τὸν διώκτην Φαραὼ, καθορῶν ποντοῦμενον, Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἐδόξα, ἄσωμεν. »

Εκτεταμέναις παλάμαις, ἐπὶ Σταυροῦ, πατρικῆς ἐπλήρωσας, εὐδοκίας ἀγαθῆς, Ἰησοῦ τὰ σύμπαντα· διό, ἐπινίκιον ᾠδὴν σοι, πάντες ἄσωμεν.

Φόβῳ σοι ὡς θεραπαινὶς ἡ τελευτῇ, προσταχθεῖσα πρόσσεισι, τῷ Δεσπότῃ τῆς ζωῆς, δι' αὐτῆς βραβεύοντι ἡμῖν, ἀτελεύτητον ζωὴν, καὶ τὴν ἀνάστασιν.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἑαυτῆς δεξαμένη δημιουργο-

γόν, ὡς αὐτὸς· ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπύρου σου γαστρὸς, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον ἀγνή, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς ἐδείχθη Δέσποινα.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως, ἦχ. πλ. α'.

ᾠδὴ Α'. Τῷ Σωτῆρι Θεῷ.

Ἀσωμεν πάντες λαοί, τῷ ἐπὶ ὡμῶν Χερουβὶμ ἀναληφθέντι, μετὰ δόξης Χριστῷ, καὶ συγκαθίσαντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Τῷ ὀφθέντι Θεῷ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, καὶ νόμον δόντι τῷ θεόπτη Μωσῇ τῶν Ἑλλαιῶν ἐκ τοῦ ὄρους ἀναληφθέντι σαρκί, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Τὸν μεσίτην Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων Χριστόν, χοροὶ Ἀγγέλων θεασάμενοι, μετὰ σαρκὸς ἐν ὑψίστοις ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δὲ ἀνέμελπον, ὕμνον ἐπινίκιον.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντε Μητὲρ Θεοῦ, τὸν σαρκαθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ γεννήτορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε, ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἐπλασε.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πατέρων, ἦχ. πλ. β'.

Ὁ ὁ ἁκροστιχίς.

« Τὸν πρῶτον ὕμνῳ σύλλογον τῶν

Ποιμένων. »

ᾠδὴ Α'. Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Τὴν τῶν ἁγίων Πατέρων ἀνευφημῶν, παναγίαν Σύνοδον, τὸ πανάγιον αὐτῆς, ἐν ἐμοὶ χρησιμώδημα βοῶν, ἱκετεύω σε Χριστέ δικαφυλάττεσθαι.

Οἱ θεοφόροι Πατέρες ὡς ἄγραπαι, συνελθόντες σήμερον, σὲ Χρι-

στὲ μοναγενῇ, τῷ Πατρὶ συνάναρ-
χον Υἱόν, ὡμολόγησαν τρανώ-
καὶ ὁμοούσιον.

Νύμφης σου τῆς Ἐκκλησίας
οἱ εὐκλεεῖς, νυμφοσόλκι Δέσποτα,
τὸν τῆς πίστεως σαφῶς, ὀρισμὸν
ἐκθέμενοι, χρυσοῦν, ὡς περ κόσμον
εὐπρεπῇ, ταύτην ἐκόσμησαν.

Θεοτοκίον.

Πεποικίλμένη τῇ δόξῃ τῇ Θεϊ-
κῇ, ἡ σεπτὴ Βασίλισσα, τῷ Υἱῷ
τῷ ἐκτεῖς, καὶ Θεῷ παρίσταται
ἡμῖν, σωτηρίαν ψυχικὴν καθικε-
τεύουσα.

Καταβασία. Θεῶν καλυφθεῖς.

(Ὅρα ταύτας εἰς τὴν Εὐχὴν τῆς
Ἀναλήψεως.)

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

ᾠδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Οὐκ** ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύ-
ριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέ-
ρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθὲ, καὶ
στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς
ὁμολογίας σου.»

Θεὸν σταυρούμενον σαρκί, καθ-
ορῶσα ἡ κτίσις, διελύετο φόβῳ·
ἀλλὰ τῇ συνεκτικῇ, παλάμῃ τοῦ
δὲ ἡμᾶς, σταυρωθέντος, κραταιῶς
συνείχετο.

Θανάτῳ θάνατος λυθεῖς, καίται
δείλαιος ἄπνους· τῆς ζωῆς γὰρ
μὴ φέρων, τὴν ἐνθεον προσβολὴν,
νεκροῦται ὁ ἰσχυρὸς, καὶ διωρεῖται
πᾶσιν ἡ ἀνάστασις.

Θεοτοκίον.

Τοῦ λείου τόκου σου Ἀγνή,
πᾶσαν φύσεως τάξιν, ὑπερβαίνει
τὸ θαῦμα· Θεὸν γὰρ ὑπερφῶς,
συνέλαβες ἐν γαστρὶ, καὶ τεκοῦσα
μένεις ἀειπάρθενος.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως.

Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου.

Ανέπτης ζωοδότα Χριστέ, πρὸς
τὸν Πατέρα καὶ ἀνύψωτας, ἡμῶν
τὸ γένος φιλόνητο, τῇ ἀφάτῳ
εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων Σω-
τῆρ, βροτεῖαν φύσιν θεοσάμεναι,
συνανιοῦσάν σοι, ἀπαύστως ἐκ-
πληττόμεναι ἀνύμνουν σε.

Εξίσταντο Ἀγγέλων χοροί,
Χριστέ ὀρώντες μετὰ σώματος ἀ-
ναληφθέντα, καὶ ἀνύμνουν τὴν ἀ-
γίαν σου Ἀνάληψιν.

Θεοτοκίον.

Ικέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν
προελλόντα ἐκ λαγόνων σου, ῥυ-
σθῆναι πλάνης διαδόλου, τοὺς ὑ-
μνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Κανὼν τῶν Πατέρων.

Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Ροὴν καὶ πάθος καὶ τομὴν,
Ἄρειος ὁ παράτρων, τῇ γεννήσει
τῇ θεῇ, δυσσεβῶς ὁ ἀσεβὴς, προ-
σάπτων τῷ τμητικῷ, τῶν Πατέ-
ρων εἶπε· ἀποτέμενεται.

Σε πάλαι θεῖος Ἀβραάμ, στρα-
τευόμενος πάντες, οἱ σεπτοὶ θεη-
γόροι, τοὺς ἐχθροὺς σου ἀγαθῇ,
τοὺς μακρώδεις τῇ σῇ, δυναστείᾳ
κραταιῶς ἀπώλεσαν.

Τὸ πρῶτον ἄθροισμα τῶν σῶν,
κροτηθὲν ἱερῶν, ὁμοούσιον Σῶ-
τερ, σὲ τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, καὶ
ποιητῇ τοῦ παντός, γεννηθέντα
εὐσεβῶς ἐκήρυξαν.

Θεοτοκίον.

Οὐ σθένει λόγος σε βροτῶν,
οὐδὲ γλῶσσα Παρθένε, εὐφημεῖν
σε ἀξίως· ἐκ σοῦ γὰρ ἄνθρωπος

ὁ ζωοδότης Χριστός, σαρκωθῆναι
πάντα γινε ἡμῶν.

Καταβάσι. Ἐρρήξας γαστρός,

Κοντάκιον τῆς Ἀναλήψεως· ἡχ. πλ. β'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν. σελ. 197.

Καθίσματα τῶν Πατέρων· ἡχ. δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Φωστῆρες ὑπὲρ λαμπροί, τῆς
ἀληθείας Χριστοῦ, τῷ κόσμῳ ἐ-
δείχθητε, ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς,
Πατέρες μακάριοι, τήξαντες τὰς
αἰρέσεις, τῶν δυσφήμων γλωσσάλ-
γων· σθέσαντες τὰς φλογώδεις,
τῶν βλασφημῶν συγχύσεις· διό,
ὡς Ἱεράρχαι Χριστοῦ, πρεσβεύ-
σατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα, ἡχος ὁ αὐτός.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν Νικαέων ἡ λαμπρὰ πόλις
σήμερον, ἐκ πάσης γῆς πρὸς ἐαυ-
τὴν συνεχάλεσε, τριακοσίους δέκα
καὶ ὀκτὼ Ἀρχιερεῖς, κατὰ τοῦ λα-
λήσαντος, βλασφημίαν Ἀρείου, καὶ
κατασμικρύναντος, τῆς Τριάδος
τὸν ἕνα, Υἱὸν καὶ Λόγον ὄντα τοῦ
Θεοῦ· ὃν καθελόντες, τὴν Πίστιν
ἐκράτυναν.

Καὶ νῦν τῆς Ἀναλήψεως, ὅμοιον.

Ο ἀνελθὼν εἰς οὐρανὸς μετὰ
δόξης, καὶ συγκαθίσας τῷ Πατρὶ
δεξιόθεν, οὐ οὐδαμῶς κεχώρισται,
φιλένθρωπε Χριστέ, Πνεῦμα δὲ τὸ
ἅγιον, τοῖς σοφοῖς Μαθηταῖς σου,
πέμψειν ὑποσχόμενος καὶ ἡμῶν
καταυγάσας, τὰς διανοίας διδοῦ
φωτισμὸν, ὡς ἀν' ἀπαύστως ὑμνω-
μέν σε Δέσποτα.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

ᾠδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

« Χριστὸς μου δύναμις, Θεὸς

καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία
θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα,
ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐ-
ορτάζουσα. »

Τὸ ξύλον ἡνθῆσε, Χριστέ τῆς
ὄντως ζωῆς· ὁ Σταυρὸς γὰρ ἐπά-
γη, καὶ ἀρδευθεὶς, αἵματι καὶ ὑ-
δατι, ἐξ ἀκηράτου σου πλευρᾶς,
τὴν ζωὴν ἡμῖν ἐβλάστησεν.

Οὐκ ἐτι ὄφισ μοι ψευδῶς, τὴν
λέωσιν ὑποβάλλει· Χριστὸς γὰρ ὁ
θεουργός, τῆς ἀνθρώπων φύσεως,
νῦν ἀκωλύτως τὴν τρίβον, τῆς
ζωῆς μοι ἀνεπέτασε.

Θεοτοκίον.

Ως ὄντως ἀφ' ἑρχα, καὶ ἀκα-
τάληπτα, τὰ τῆς σῆς Θεοτόκε θε-
οπρεποῦς, πέφυκε κηρύσεως, τοῖς
ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἀειπάρθενη
μυστήρια.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως.

Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκρόν σου.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ ὁ τῶν Ἀγ-
γέλων Βασιλεὺς, τὸν Παράκλη-
τον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀποστεί-
λαι· διό βοῶμεν, Δόξα Χριστέ τῇ Ἀ-
ναλήφῃ σου.

Ως ἀνῆλθεν ὁ Σωτὴρ, πρὸς τὸν
Πατέρα σὺν σαρκί, κατεπλάγησαν
αὐτῷ, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί,
καὶ ἐβόησαν, Δόξα Χριστέ τῇ Ἀ-
ναλήφῃ σου.

Αἱ τῶν Ἀγγέλων Δυνάμεις,
ταῖς ἀνωτέροις ἐβόων, πύλας ἀ-
ρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ Βασι-
λεῖ, ὃν ἀνυμνοῦμεν ἅμα, σὺν Πα-
τρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Η παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μη-
τέρων οὐκ ἔγνω, ἀλλὰ Μήτηρ μὲν

ἔστι, Παρθένος δὲ διέμενεν, ἣν ἀνυμνοῦντες· Χαῖρε Θεοτόκε κραυγάζομεν.

Κανὼν τῶν Πατέρων.

Χριστὸς μοι δύναιμι.

Προεύσας Ἀρειος ὁρενὶ ἀγνώμωνι, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ταῖς πατρικαῖς, ψήφοις ἐξωστράχισται, τῆς Ἐκκλησίας πεσιπός, ὥσπερ μέλος ὁ δυσώυμος.

ὑπὲρ σοῦ Δέσποτα, ἀγωνιζόμενος, ὁ χορὸς τῶν Πατέρων, σοῦ τοὺς ἐχθρούς, ἄγαν ἐτροπώσατο, καὶ συμφυῇ σε τῷ Πατρί, καὶ τῷ Πνεύματι ἐδόξασε.

Μεσίτης γέγονας, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων· ὅθεν Χριστέ, δυσὶ σε ταῖς φύσεσιν, ἕνα γνωρίζοντες Ἰδὼν, οἱ θεόφρονες ἐκήρυξαν. Θεοτ.

Νεκρὸν με ἔδειξε, φυτοῦ ἀπογευσί· τῆς ζωῆς γὰρ τὸ ξύλον ἐκ σοῦ φανέν· Πάναγνε ἀνέστησε, καὶ Παράδεισον τῆς τρυφῆς, κληρονόμον με κατέστησε.

Καταβάτις. Ἀναβῆ ἀνέλτων.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ἦδὲ εἰ. Ὁ Βίρμος.

Τῷ Θεῷ φέγγει σου ἀγαθὲ, τὰς τῶν ὀρθοδόκων σοὶ ψυχὰς, πόθω καυχώμενος, δέομαι. σε εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενος.

Ἐποχωρεῖ μοι τὰ Χερουσίμ νῦν, καὶ ἡ φλογὶν ῥομφαία, Δέσποτα, νῶτά μοι δίδωσι, σὲ ἰδόντα Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, Ἀλητῇ ὁδοποιήσαντα πρὸ Παράδεισον.

(TOM. E.)

Οὐκ ἐτι δέδοικα τὴν εἰς γῆν, Δέσποτα Χριστέ, ὑποστροφῇ· σὺ γὰρ ἐκ γῆς με ἀνήγαγας, ἐπιχειρησμένον, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν, πρὸς ὕψος ἀφρασίας τῇ Ἀναστάσει σου. Θεοτ.

Τοὺς Θεοτόκον σε ἐκ ψυχῆς, Δέσποτα τοῦ κόσμου ἀγαθὴ, ὁμολογούντας διάσωσον· σὲ γὰρ προστασίαν ἀκαταμάχητον, κεκτῆμαι τὴν ὄντως Θεογεννήτριαν.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως.

Ὁρμίζοντες βοθμὲν σοι.

Πληρώσας εὐφροσύνης τὰ σύμπαντα, Ἰελεῖμον, ταῖς ἁγῶν Δυνάμεσι, μετὰ σαρκὸς ἐπεδήμησας.

Αγγέλων αἱ Δυνάμεις αἰρόμενον, σὲ ἰδοῦσαι, τὰς πόλεις ἐκράυγαζον, τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν ἄρατι.

Απόστολοι ἰδόντες ὑψούμενον, τὸν Σωτῆρα ἐν τρόμῳ ἐκαστάζον, τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν δόξα σοι, Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκί τῷ κόσμῳ ἐκήρυσας.

Κανὼν τῶν Πατέρων.

Τῷ Θεῷ φέγγει σου.

Ωραῖαι πόδες ὡς ἀληθῶς, σὲ τῶν κηρυττόντων τὴν εἰρήνην, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν, πάντων τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων Χριστέ, καὶ πλήθει τῆς εἰρήνης κόσμον συνάπτουσαν.

Σοφίαν, δύναιμι τοῦ Πατρὸς, Λόγον ἐνωπράτατον Χριστέ, σὲ συνελθόντες ἐκήρυξαν, οἱ τῆς παναγίας τρυφῆς πεπτώ· τῷ νομῷ σφραγισθέντες ὡς Διδάσκαλοι.

28

Υδάτων νάματα καθαρὰ, τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν ποτίσαντες, ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς ἀναπαύσεως νῦν τρυφᾶτε, δι' αἰῶνος ἀγαλλιώμενοι.

Θεοτοκίον.

Λυχνίαν πάντα γνε φαινήν, πᾶσιν ἀπαυγάζουσιν Χριστὸν, δικαιοσύνης τὸν ἥλιον, σὲ εἰδότες, μόνῃ Θεογεννητορ ἁγνῇ, τὴν σὴν νῦν προτᾶσιν ἐπικαλούμεθα.

Καταβασία. Λυτήριον κάθαρσιν.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ῥδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι. Ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν μου πολυέλεε.

Σταυρούμενος Δέσποτα, τοῖς μὲν ἥλοις τὴν ἀρὰν, τὴν καθ' ἡμῶν ἐξήλειψας· τῇ δὲ λόγχῃ νυττόμενος τὴν πλευράν, Ἀδάμ τὸ χειρόγραφον, διαρρήξας, τὸν κόσμον, ἠλευθέρωσας.

Αδάμ κατενήμεται, δι' ἁπάτης περνησθεὶς, πρὸς τὸ τοῦ ἄδου βάραθρον· ἀλλ' ὁ φύσει Θεὸς τε καὶ συμπαθὴς, κατήλθες πρὸς ἐρευναν καὶ ἐπ' ὤμων βαστάσας συνανέστησας.

Θεοτοκίον.

Η πάντα γνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βροτοῖς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου τὸν ἄσφατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως.

Εὐκλυσέ με ἄβυσσος.

Εσχίρτησαν Ἀπόστολοι, ὁρῶν-

τες μετάρσιον σήμερον, τὸν κτίστην αἰρόμενον, ἐλπίδι τοῦ Πνεύματος, καὶ φόβῳ ἐκραζον· Δόξα τῇ ἀνόδῳ σου.

Επέστησαν οἱ Ἄγγελοι, βοῶντες Χριστέ, τοῖς Μαθηταῖς σου. Ὅν τρόπον κατείδετε, Χριστὸν ἀνερχόμενον, σαρκὶ ἐλεύσεται, δίκαιος πάντων κριτῆς.

Ως εἰδὼν σε Σωτὴρ ἡμῶν, οὐνάμεις αἰ οὐράναι, εἰς ὕψος αἰρόμενον σύσσωμον, ἐκραύγαζον, λέγουσαι· Μεγάλῃ Δέσποτα, ἡ φιλανθρωπία σου.

Θεοτοκίον.

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ ὄρος καὶ κλίμακα ἐμφυχον, κατὰ πύλην οὐράνιον, ἀξίως δοξάζομεν, Μαρία ἐνδοξε ὀρθοδόξων καύχημα.

Κανὼν τῶν Πατέρων.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Λαβεῖν οὐ δεδύνηται, ζιζανίων ὁ σπορευς, τὸ τῆς προνοίας ἄφατον, τῆς μανίας ἐπώνυμος ὁ κληθεὶς· Ἰούδαζ ζηλώσας γάρ, ὡς ἐκείνος ἐρράγη ὁ παμπόνηρος.

Θεὸς κατάλογος, τῶν Πατέρων ὁ σεπτὸς, μονογενὲς ἀπαύγασμα, τῆς οὐσίας ἐκλάμψαν τῆς Πατρικῆς, κηρύττει σε Δέσποτα, καὶ πρὸ πάντων αἰώνων γεννηθέντα Υἱόν.

Παστὴρ διαρρήγνυται, κατὰ λόγον ἡ πηγὴν, τὴν θολερὰν καὶ ἄποτον, αἰρέσεων πηγάσασα δυσσεβῶν, ἀρότρῳ δεήσεως, Ἱερῶν ἐνθέων προμηθέστατα.

Θεοτοκίον.

Ο μέγας προέγραψεν, ἐν Προφῆταις Μωϋσῆς, σὲ κιβωτὸν καὶ

τράπεζαν, καὶ λυχνίαν, καὶ στά-
μνον συμβολικῶς, σημαίνων τὴν
σάρκωσιν, τὴν ἐκ σοῦ τοῦ Ὑψί-
στου Μητροπάρθενε.

Καταβάσις. Ἰλασμός ἡμῖν Χριστέ.

Κοντάκιον, ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα,
καὶ τῶν Πατέρων τὰ δόγματα, τῇ
Ἐκκλησίᾳ μίαν τὴν πίστιν ἐκρά-
τυνε· ἡ καὶ χιτῶνα φοροῦσα τῆς
ἀληθείας, τὸν ὑψαντὸν ἐκ τῆς ἀνω
θεολογίας, ὀρθοτομεῖ καὶ δοξάζει,
τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον.

Ὁ οἶκος.

Εν ὑψηλῷ κηρύγματι τῆς τοῦ
Θεοῦ Ἐκκλησίας, ἀκούσωμεν βοώ-
σης· Ὁ διψῶν ἐρχέσθω καὶ πινέ-
ται· ὁ κρατῆρ, ὃν φέρω, κρατῆρ ἐ-
στι τῆς σοφίας· ταύτου τὸ πόμα
ἀληθείας λόγῳ κεκέρακα, ὕδωρ
οὐ προχέων ἀντιλογίας, ἀλλ' ὁμο-
λογίας· ἧς πίνων ὁ νῦν Ἰσραὴλ,
Θεὸν ὁρᾷ φθειγγόμενον. Ἰδετε, ἴ-
δετε, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ
ἡλλοίωμαι, ἐγὼ Θεὸς πρῶτος, ἐ-
γὼ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ πλὴν ἐμοῦ
ἄλλος οὐκ ἔστιν ὁλως. Ἐντεῦθεν
οἱ μετέχοντες πλησθήσονται, καὶ
αἰνέσουσι, τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα
μυστήριον.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἐβδόμη ἀπὸ
τοῦ Πάσχα, τὴν ἐν Νικαίᾳ πρώτην Οἰ-
κουμενικὴν Σύνοδον ἐορτάζομεν, τῶν
τριῶν δέκα καὶ ὀκτὼ θεοφόρων
Πατέρων.

Στίχοι.

Πόλου νοητοῦ ἀστέρως σελασφόροι,
Ἀκτίσιν ὑμῶν φωτίζαί τε μοι φρενας.

Κατὰ Ἀρείου.

Ξένον τὸν Υἱὸν Πατρὸς οὐσίας λέγων
Ἄρειος, ἦτο· τῆς Θεοῦ δοξῆς ξένος.

Ταῖς τῶν ἁγίων τριακιστίων ἡμέραι καὶ
ὀκτὼ θεοφόρων Πατέρων πρεσβείαις,
Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

ᾠδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Δ**ροσοδόλον μὲν τὴν κάμινον
εἰργάσατο Ἀγγελὸς τοῖς ὁσίοις
Πασι· τοὺς Χαλδαίους δὲ κατα-
φλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύ-
ραννον ἐπέισε βοᾶν. Εὐλογητὸς εἰ
ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.»

Οδυρόμενός τῳ πάθει σου ὁ
ἥλιος, ζόφον περιεβάλετο, καὶ ἐν
ἡμέρᾳ ἐπὶ πᾶσαν, Δέσποτα, τὴν
γῆν τὸ φῶς συνεσκότασε βοᾶν.
Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πα-
τέρων ἡμῶν.

Ημφιάσατο Χριστὲ τῇ κατα-
βάσει σου φέγγος τὰ καταχθόνια·
ὁ Προπάτωρ δὲ θυμηδίας ἐμπλεῶς
ὄφθεις, χορεύων ἐσκήρτισε βοᾶν.
Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πα-
τέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Διὰ σοῦ Μητερ Παρθένε, φῶς
ἀνέτειλε πάση τῇ οἰκουμένῃ φαι-
δρόν· τὸν γὰρ Κτίστην σὺ τῶν ἁ-
πάντων τέτοκας Θεόν· ὃν αἰτῆσαι
Πάναγνε, ἡμῖν καταπεμφθῆναι
τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως.

Ὁ ἐν καμίνῳ πυράς.

Θὲν νεφέλῃ φωτὸς, ἀναληφθεὶς
καὶ σώσας κόσμον, εὐλογητὸς ὁ
Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Επὶ τῶν ὡμῶν Χριστέ, τὴν
πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναλη-
φθεὶς, τῳ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσή-
γαγες.

Ο ἀνεληθὼν ἐν σαρκί, πρὸς τὸν

σώματον Πατέρα, εὐλογητός ὁ
Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεο-
τόκον ἀπειργάσσω, εὐλογητός ὁ
Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁπ. Κανὼν τῶν Πατέρων.

Αρετοβολὸν μὲν τὴν κάμινον.

Νενικήκατε μανίας τὸν ἐπώ-
νυμον Ἀρειον, τὸν μανέντα δει-
νῶς, καὶ λαλήσαντα, εἰς τὸ ὕψος
ἀδικῶ Θεοῦ. Χρῶ γὰρ ἠρνήσατο
βοᾶν. Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν Υἱὸν βροντῆς μιμούμενοι,
λασπέσοι, Λόγον Πατρὶ συνάναρ-
χον καὶ ὁμόθρονον, πυρμαύροισι
στάμασιν ὑμῶν, τοὺς πάντας δι-
δάσχετε βοᾶν. Εὐλογητός εἰ ὁ
Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ωs ὑπόπτεροι, τῷ Λόγῳ βοη-
θήσαντες, ἤκατε Θεομακάριστοι·
οἰκουμένης γὰρ ἐκ περάτων ἤβροι-
σεν ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον
βοᾶν. Εὐλογητός εἰ ὁ Θεός ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νεανίας τρεῖς ἡ κάμινος οὐκ
ἐφλέξε, γέννησιν προτυποῦσα τὴν
σὴν. τὸ γὰρ θεῖον πῦρ σε μὴ φλέ-
ξαν, ὥκησεν ἐν σοί, καὶ πάντας ἐ-
φώτισε βοᾶν. Εὐλογημένη ἡ Θεὸν
σαρκί κηύσασα.

Καταβασία. Σύμφωνον ἐθρόνησεν.

Κανὼν Ἀναστάσεως.

Ῥδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

Εκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις δρό-
σαν ἐπήγαγας, καὶ δικαίου θυτίαν
ὕδατι ἐφλέξας. ἅπαντα γὰρ δρᾷς,
Χριστέ· μόνῳ πῶ βούλεσθαι ἐν ὑ-

περυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰ-
ῶνας.

Τουδαίων τὸν πάλαι Προφη-
κτόνον λαόν, Θεοκτόνον ὃ φθόνος
νὸν ἀπειργάσατο· σὲ ἐπὶ σταυροῦ
ἀναρτήσαντα Λόγῳ Θεοῦ, ἐν ὑπε-
ρυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θυρανίους ἀψίδας οὐ καταλέ-
λοιπας, καὶ εἰς ἄβηθ φαιτήτας, ὅ-
λον συνήγειρας, κείμενον Χριστέ
ἐν σαρκί τὸν ἄνθρωπον, σὲ ὑπε-
ρυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Εκ φωτὸς φωτοδότην Λόγον
συνέλαβες, καὶ τεκοῦσα ἀφράστως
τοῦτον δεδόξασα. Πνεῦμα γὰρ ἐν
σοί Κύρη θεῖον ἐκκήρυξεν· ὅθεν σὲ
ὕμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως.

Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων.

Τὸν ἐν δυὶ ταῖς οὐσίαις ἀνα-
πάντα ζωοδότην Χριστὸν εἰς οὐ-
ρανοὺς μετὰ δόξης, καὶ Πατρί
συγκαθεζόμενον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε,
λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Τὸν ἐκ δουλείας τὴν Κτίσιν, τῶν
εἰδώλων λυτρωσάμενον, καὶ πα-
ραστήσαντα ταύτην, ἐλευθέραν τῷ
ιδίῳ Πατρί, σὲ Σωτὴρ ὕμνοῦμεν,
καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τῇ αὐτοῦ καταβάσει, καθε-
λόντα τὸν ἀντίπαλον, καὶ τῇ αὐ-
τοῦ ἀναβάσει, ἀνυψώσαντα τὸν
ἄνθρωπον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑ-
περυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὼν Χερουβὶμ ὑπερτέρα ἀνε-
δείχθης, Θεοτόκε, ἐν τῇ γαστρὶ

σου τὸν τούτοις ἐποχούμενον βα-
στάσασα· ὁ σὺν Ἀσωμάτοις βρο-
τοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Κανὼν τῶν Πατέρων.

ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Πυρσώθεντες ἀκτίσι τῆς σῆς
Θεότητος, οἱ χρηστοὶ σου ποιμέ-
νες, σὲ ὁμολόγησαν γενεσίουρ-
χὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, ὃν
ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰ-
ῶνας.

Ο χορὸς τῶν Ποιμένων, ὁ πα-
νασίδιμος, ἁθροισθεὶς θεοφρόνως,
Τριάδα ἀκτιστον, νῦν δοξολογῶν,
πάντας διδάσκει βοᾶν. Σὲ ὑπερυ-
ψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιεράρχαι ποιμένες οἱ ἀξιόγα-
στοὶ τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν κα-
ταφωτίζουνσιν, ἄλλοι ἁλλαγὸς
ταύτην καταφαιδρύναντες, καὶ ὑ-
περυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰ-
ῶνας.

Θεός.

Μυστικῶς ἐν εἰκόσι προεθεῶ-
σαντο οἱ Προφῆται σε πάντες,
Λόγον κυήσουσιν· σάρκα γὰρ ἐκ
σοῦ λαβὼν οὗτος προήλθε διπ-
λοῦς, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Λύει τὰ δεσμά.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εὐαγέλις.

Θεὸν ἀνθρώπου ἰδεῖν ἀδύνα-
τον, ὃν οὐ πολὺ Ἄγγέλων ἀτε-
νίσαι τὰ τέγμετα, εἰς σοῦ δὲ πᾶ-
ναγνεῶράν βροτοῖς, Λόγος σε-
σαρκωμένος· ἡν μεγαλύνοντες σὺν
ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς, σὲ με-
καρίζομεν.

Παθὼν ἀμέταχος σὺ διέμεινας

Λόγος Θεοῦ, σάρκι προσεμήλας
τοῖς πάθεσιν· ἀλλὰ λύεις τῶν πα-
θῶν τὸν ἄνθρωπον, πάθεις χρι-
ματίσας πάθος, Σωτὴρ ἡμῶν μὴ-
νος γὰρ ὑπάρχεις ἀπαθής καὶ
παντοδύναμος.

Θρᾶν θανάτου καταθεξάμε-
νος, διαφθορὰς ἐτήρησας τὸ σῶμα
σου ἄγευστον· ἡ δὲ σὴ ζωοποιεῖς
καὶ θεῖα ψυχῇ, Δέσποτα, ἐν τῷ
ἄδῃ σὺ καταλέλειπται, ἀλλ' ὥσπερ
ἐξ ὕπνου ἀναστὰς, ἡμᾶς συνή-
γειρας.

Τριαδικόν.

Θεὸν Πατέρα, Υἱόν, συνάνα-
χον, πάντες βροτοὶ ἐν χεῖρεσιν
ἀγνοοῖς μὲν δεσάζομεν· τὴν δὲ ἀρ-
ρήτον καὶ ὑπερένδοξον Πνεῦματός
παναγίου δύναμιν σέβομεν· μόνῃ
γὰρ ὑπάρχεις παναθενής, Τριάς
ἀχώριστος.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως.

Σὲ τὴν ὑπὲρ νόον.

Σὲ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου,
Χριστὸν τὸν Θεόν, οἱ Ἀπόστολοι
βλέποντες, ἐνθέως ὑφούμενον, με-
τὰ δέους σκικρῶντες ἐμεγάλουνον.

Σοὺ τὴν θεωθεῖσαν σάρκα, ὁ-
ρῶντες Χριστέ, ἐν τῷ ὕψει οἱ Ἀγ-
γелоὶ, ἀλλήλοισι διένευον· Ἀλη-
θῶς οὗτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σὲ τῶν ἁσωμάτων τάξεις, Χρι-
στὲ ὁ Θεός, ἐν νεφέλαις αἰρούμε-
νον, ἰδοῦσαι ἐκρωγάζον· Ἐγὼ τῆς
δόξης Βασιλεὺς πόδας ἄρατε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε, Θεοτόκε Μήτηρ Χριστοῦ
τοῦ Θεοῦ· ὃν ἐκύησας σήμερον, ἐκ
γῆς ἀνιπτάμενον, σὺν Ἀγγέλοις
ὁρῶσα ἐμεγάλυνες.

Κανὼν τῶν Πατέρων.

Θεὸν ἀνθρώποις.

Εὐρὼν συμμάχους ὑμᾶς συνήθροισας, τῇ κραταίᾳ Δυνάμει κατοπλίσας τοῦ Πνεύματος. ὁ Πατὴρ συνάναρχος καὶ σύμβροτος, Λόγος ὁ πρὸ αἰώνων, ὃν νῦν πανέργοι, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς αἰεὶ δοξάζετε.

Νομὴν Ἀρείου δεινῆς αἵρέσεως, ὡς ἱατροὶ ψυχῶν τε καὶ σωμάτων ἐστήκατε, ἱερῶς τῆς Πίστewος τὸ Σύμβολον, πᾶσιν ἐκτεθεικότες, ὃν νῦν κατέχοντες μνήμην τὴν ὑμῶν, ἱερούργοι αἰεὶ δοξάζομεν.

Ὡς φῶς ὑπάρχων Χριστὲ Πανάχραντον, τῆς τῶν παθῶν ἀχλύος, τὴν ψυχὴν μου ἐκλύτρωσαι, ταῖς πρεσβείαις Δέσποτα τῶν σῶν λειτουργῶν, τῶν νῦν σε κηρυζάντων, Ἀναρχον, ἄκτιστον, Κτίστην τε τῶν ὅλων καὶ Θεὸν, Πατὴρ συνάναρχον. Θεοτ.

Νεκροῖς ἀνάστασις, νῦν δεδώρηται διὰ τῆς σῆς ἀφράστου καὶ ἀρρήτου κυήσεως, Θεοτόκε Δέσποινα· ζωὴ γὰρ ἐκ σοῦ, σάρκα περιχειμένη, πᾶσιν ἐξέλαμψε, καὶ τὸ τοῦ θανάτου ἀμειδὲς σαφῶς διέλυσε.

Καταβασία. Χαίροις Ἄνασσα.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν (ἐκ γ').

Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τιβεριάδος θάλασσα, σὺν παισὶ Ζεβεδαίου, Ναθαναὴλ, τῷ Πέτρῳ τε, σὺν δυσὶν ἄλλοις πάλαι, καὶ Θωμᾶν εἶχε πρὸς ἄγραν· οἱ, Χριστοῦ τῇ προσταξεί, ἐν δεξιούς χα-

λάσαντες, πλῆθος εἵλκον ἰχθύων· ὃν Πέτρος γνοῦς, πρὸς αὐτὸν ἐνήχετο· οἷς τὸ τρίτον, φανείς, καὶ ἄρτον ἐδειξε, καὶ ἰχθὺν, ἐπ' ἀνὸράκων.

Ἔτερον τῶν Πατέρων.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Πατέρων βείων σήμερον, τὴν μνήμην ἐορτάζοντες, ταῖς παρακλήσεσι τούτων, δεόμεθα πανοικτίρμον· Πάσης βλάβης αἵρέσεων, ῥύσαι λαόν σου Κύριε, καὶ πάντα καταξίωσον, Πατέρα, Λόγον δοξάζειν, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα.

Ἔτερον τῆς Ἀναλήψεως.

Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε ἀνελήφθης, Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα, συνεδριάζων. Ἀγγελοι προτρέχοντες ἐκραύγαζον· Ἀρατε πύλας, ἀρατε· ὁ Βασιλεὺς γὰρ ἀνῆλθε, πρὸς τὴν ἀρχίζωτον δόξαν.

Εἰς τοὺς Αἰνους ἱστῶμεν Στίχ. ἦ· καὶ ψάλλομεν Σειχηρὰ Ἀναστάσιμα δ', καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων δ'.

Τὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. β'.

Ὁ Σταυρὸς σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἡ ταφή σου Δέσποτα, Παράδεισον ἤνοιξε, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκ φθορᾶς λυτρωθέντες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Χριστὸν ἀνυμνήσωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκδοῦμεν· Σὺ ζωὴ ὑπάρχεις ἡμῶν, καὶ ἀνάστασις· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστὲ, ἐκ τάφου, καθὼς γέγραπται, συνεγείρας τὸν Προπάτορα ἡμῶν· διό σε καὶ δοξάζει, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν Ἀνάστασιν.

Τῶν Πατέρων Προσόμοια· ἡχ. πλ. β'.
Ὀλην ἀποθέμενοι.

Ὀλην συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ θεῷ πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι, τὸ μακάριον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, Θεογράφως διεχάραξαν, ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς Ὁμοούσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδαχαῖς, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι, ὄντως καὶ Θεόφρονες.

Δίς.

Στίχ. Εὐλογητός εἰ, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὀλην εἰσαδεξάμενοι, τὴν νοητὴν λαμπηδόνα, τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυστικὸν χρησιμολόγημα, τῷ βραχεῖ ῥήματι, καὶ πολλῇ συνέσει, βεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς Χριστοκήρυκες, εὐαγγελικῶν προεστάμενοι, δογμάτων οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἀνωθεν λαβόντες, τὴν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο, ὅρον Θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς ὁσίους αὐτοῦ.

Ὀλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐπιστήμην, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον, ἐνδικώτατον, τοὺς βραρεῖς ἤλασαν, καὶ

λοιμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεοὶ Ποιμένες, ὡς δοῦλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθεοῦ κηρύγματος, μύσται ἱερῶτατοι.

Δόξα, ἡχος πλ. α'.

Τῶν Ἀγίων Πατέρων ὁ χορὸς ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατρός, καὶ Υἱοῦ καὶ Πνεύματος Ἀγίου, μίαν Οὐσίαν ἐδογματίσας καὶ φύσιν, καὶ τὸ Μυστήριον τῆς Θεολογίας, τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ, οὗς εὐφημοῦντες ἐν πίστει μακαρίσωμεν λέγοντες· ὡς θεῖα παρεμβολή, Θεηγόροι ὀπλῖται, παρατάξεως Κυρίου· ἀστέρες πολύφωτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος· τῆς μυστικῆς Σιών οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι· τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου· τὰ πάγχρυσα στόματα τοῦ λόγου· Νικαίας τὸ καύχημα· οἰκουμένης ἀγλάισμα· ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἰππερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν α'. ὥραν, τὸ ἑωθινόν.

Ἦχος πλ. β'.

Μετὰ τὴν εἰς ἄδου καθόδον, καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, ἀθυμοῦντες, ὡς εἰκός, ἐπὶ τῷ χωρισμῷ σου, Χριστέ, οἱ Μαθηταί, πρὸς ἐργασίαν ἐτρέφησαν· καὶ πάλιν πλοῖα καὶ δίκτυα, καὶ ἄγρα οὐδαμοῦ. Ἀλλὰ σὺ, Σῶτερ, ἐμφανισθεῖς, ὡς Δεσπότης πάντων, δεξιοὺς τὰ δίκτυα κελεύεις βαλεῖν,

Καὶ ἦν ὁ λόγος ἔργον εὐθύς· καὶ πληθεὺς τῶν ἰχθύων πολὺ, καὶ δειπνον ζέον ἐταίμον ἐν γῇ· οὐ μετασχόντων τότε σου τῶν Μαθητῶν, καὶ ἡμᾶς νῦν νοητῶς καταξίωσον ἐντροφῆσαι, φιλόφρονε, Κύριε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ τοιαῦτα, καὶ οἱ Μακαριοὶ εἰς β'.

Τῆς Ὀκτωήχου εἰς δ'. Ἦχος πλ. β'.

Μνήσθητί μου, ὁ Θεὸς ὁ Σωτήρ μου, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, καὶ σῶσόν με, ὡς μόνος φιλόφρων.

Διὰ ξύλου, τὸν Ἀδὰμ ἀπατήθοντα, διὰ ξύλου Σταυροῦ πάλιν ἔσωσας. Ληστὴν βοῶντα· Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Αδου πύλας, καὶ μοχλοὺς συντρίψας, ζωοδότα, ἀνέστησας ἅπαντας, Σωτήρ, βοῶντας. Δόξα τῇ ἐξέγερσίν σου.

Μνήσθητί μου, ὁ τὸν Θάνατον σκυλεύσας, τῇ ταφῇ σου· καὶ τῇ ἀναστάσει σου, χαρὰς τὰ πάντα, πληρώσας ὡς εὐσπλαγχνος.

Τῆς Ἀναλήψεως ἡ γ'· εἰς δ'. καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡ σ'. Ὡδὴ εἰς δ'.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον· Ἦχος δ'.

Εὐλογητὸς εἰ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Στιχ'. Ὅτι δίκαιος εἰ ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐποίησας ἡμῖν.

Ἠράδων τῶν Ἀποστόλων

τὸ ἀνάγνωσμα.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐκρινεν ὁ Παῦλος παραπλεῖσαι τὴν Ἐρεσον, ὅπως μὴ γένηται αὐτῇ χρονотρῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἐσπευδε γάρ, εἰ δυνατόν ἦν αὐτῇ, τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς γε-

νέσθαι εἰς Ἱερουσόλυμα. Ἀπὸ δὲ τῆς Μηλῆτου πέμφας εἰς Ἐφεσον, μετακλίσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας. Ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς· Προσέχετε ἑαυτοῖς, καὶ παντὶ τῷ Ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Εγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσλεγόμενοι μετὰ τὴν ἀφ᾽ ἐξέ μου λύσιν βαρεῖς εἰς θυμῶς, μὴ φειδόμενοι τοῦ Ποιμνίου. Καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀνάστηνται ἄνδρες, λαλοῦντες δις τραπεζήματα, τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς Μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες, ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν, οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρύων νοθετῶν ἕνα ἕκαστον. Καὶ τὰ νῦν παρατίθημι ὑμᾶς Ἀδελφοί τῷ Θεῷ, καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ, τῷ δυναμένῳ ἐπισκοποῦνταί, καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν. Ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενός ἐπεθύμησα. Αὐτοὶ δὲ γινώσκετε ὅτι ταῖς χερίαις μου καὶ ταῖς οὐσίαις μετ' ἐμοῦ ὑπηρετήσαν αἱ χεῖρες αὐταί. Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν, ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀθηνούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· Μακαρίον ἐστὶν δοῦναι μᾶλλον, ἢ λαμβάνειν. Καὶ ταῦτα εἰπόν, θείας τῆς γονατῆς αὐτοῦ, συν πᾶσιν αὐτοῖς προσεύχαστο.

Ἀλληλουῖα, Ἦχος α'.

Θεὸς Θεὸν Κύριος ἐλάλησε.

Στ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὁσίους.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλάρας ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν.

Καινολόγια.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον. καὶ

Κίς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῇ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν
Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῶν
Πατέρων γ'.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Ἐκ γαστροῦ ἐτέχνης.

Τίς σου τὸν χιτῶνα.

Κρημνῷ περιπίπτει.

(ὅρα ταῦτα σελ. 206.)

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Τὰς μυστικὰς σήμερον. σελ. 206.

Καὶ νῦν, ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις. σελ. 189.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ προσόμοια
τῶν Πατέρων, ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην συγκροτήσαντες.

Ὅλην εἰσδεχόμενοι.

Ὅλην συλλεζόμενοι.

(ὅρα ταῦτα σελ. 223.)

Δόξα, ἦχος γ'.

Ἀποστολικῶν παραδόσεων. σ. 208.

Καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'.

Ἀνέζη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ. σ. 192.

Ἀπολυτίκιον, ἦχος πλ. δ'.

Ἰπερδεδουρασμένος εἰ Χριστέ.

Καὶ τῆς Εὐρυτῆς, ἦχος δ'.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ.

(ὅρα ταῦτα σελ. 209.)

Καὶ ἀποδίδεται ἡ Εὐρυτὴ τῶν ἁγίων
Πατέρων.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡῇ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜ. ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολ.

Κάθισμα τῆς Εὐρυτῆς, ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ἀγγέλων θαυμαζόντων τῆς
ἀνόδου τὸ ξέγον, καὶ Μαθητῶν
ἐκπληττομένων τὸ φρικτὸν τῆς ἐ-

(ΤΟΜ. Ε')

πάρσεως, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὡς
Θεός, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν
Σωτήρ· διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν
οὐρανῶν θαύμαζον βοᾶσαι· Δόξα
τῇ καταβάσει σου Σωτήρ· δόξα τῇ
βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει
σου, μόνε φιλόανθρωπε. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθ. ὅμοιον.

Τοῦ ἁδου σκυλευθέντος ὑπὸ
σοῦ Ζωοδότα, καὶ κόσμου φωτι-
σθέντος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, ἀ-
νῆλθες μετὰ δόξης ὁ Σωτήρ, ὁ
πάντα περιέχων τῇ χειρὶ· διὰ τοῦ-
το σὺν Ἀγγέλοις σε καὶ ἡμεῖς
δοξάζομεν βοᾶντες· Δόξα τῇ Ἀ-
ναλήψει σου Χριστέ· δόξα τῇ βα-
σιλείᾳ σου· δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ
σου μόνε φιλόανθρωπε. Δίς.

Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Εὐρυτῆς ὁ
δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ
Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ Ἐξαπο-
στειλάριον τῆς Εὐρυτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Λίλων Στιχηρὰ
προσόμοια, ἦχος θ'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθῆ.

Ἀλόγου τοῖς Μαθηταῖς, πιστοὶ
συνεπαρθώμεν, τῶν ἀρετῶν εἰς
ὄρη, ὡς ἂν Χριστοῦ τὴν δόξαν,
ιδεῖν ἀξιοθεύημεν.

Στ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ἦσχυναν ἐμφανῶς τὴν Μανι-
χαίων λésχη· οἱ νόες οἷς ἠπόρουν,
Χριστοῦ σαφῶς δηλοῦντες, οὐσ-
ωμον τὴν ἀνέλευσιν.

Στίχ. Ἀνέζη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ἀνάκρουσον Δαβὶδ, γηθόμενος
τὴν λύραν· ἀναλήφθεις Χριστὸς
γάρ, τοῖς πράγμασι τοὺς λόγους,
κυροῖ τῆς προφητείας σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ ἐκ τοῦ ὄρους. σ. 192

29

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν
Στίχ. ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς
Ἑσπέρης γ'. ἤχος δ'.

Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἐπαθες ὡς ἄνθρωπος, ὁ ἀπα-
θής τῇ Θεότητι, καὶ ἀνέστης τριή-
μερος, σκυλεύσας τὸν θάνατον, καὶ
συναναστήσας, πάντας τοὺς φθα-
ρέντας, καὶ ἀνελήλυθας Χριστέ,
πρὸς τὸν Πατέρα ἐπαγγελιάμε-
νος, ἐκπέμψειν τὸν Παράκλητον,
τοῖς Ἱεροῖς Ἀποστόλοις σου, Ἰη-
σοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦμεῖς τί ἐσθήκατε, πρὸς οὐρα-
νὸν ἀτενίζοντες; οἱ ὀρώμενοι Ἄγ-
γελοι, ὡς ἄνθρωποι ἔλεγον, τοῖς
τοῦ Λόγου Μυσταῖς, Οὗτος ὃν ὁ-
ράτε, ὑπὸ Νεφέλης φωτεινῆς, ἀ-
ναληφθέντα αὐτὸς ἐλεύσεται, ὃν
τρόπον ἐθεάσαθε, κρίναι τὸν κό-
σμον ὡς ἔφησε· πορευθέντες οὖν
ἅπαντα, τὰ ῥηθέντα πληρώσατε.

Μετά τὴν ἐκ τάφου σου, ὑπὲρ
κατάληψιν ἔγερσιν, Παντοδύναμε
Κύριε, λαβὼν οὐς ἠγάπησας, ἕως
Βηθανίας, ἐξήγαγες Λόγε, καὶ
πρὸς τὸ ὄρος γεγωνῶς, τοῦ Ἑ-
λαιῶνος τούτους εὐλόγησας, καὶ
οὕτως ἀνελήλυθας, ὑποταγέντων
Ἁγγέλων σοι, Ἰησοῦ Παντοδύνα-
με, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος δ'.

Ὅτε παραγέγονας ἐπὶ τὸ ὄρος. σ. 191.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια,
ἤχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Πληρώσας ἀγαθῇ, Πατὴρ τὴν

εὐδοκίαν, ἐνώσας τε τὰ ἄνω, τοῖς
κάτω ἀνελήφθης, ἐν δόξῃ πρὸς
τὰ πρότερον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ἀνῆλθες πρὸς τὸν σὸν, Γεννή-
τορα Οἰκτίρμον· ὅθεν οὐκ ἐχωρί-
σθης, καὶ ὕψωσας τὴν κάτω, κει-
μένην φύσιν Δέσποτα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Νεφέλῃ σε φωτὸς, ἀνέλαβεν
εἰς ὕψος, καὶ Ἄγγελοι ἐν φόβῳ,
καὶ τρόμῳ διηκόνουν, τῷ βεῖπ σου
κελεύσματι.

Δόξα. καὶ νῦν, ἤχος δ'.

Τὴν καταβάσαν φύσιν. σελ. 191.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΥ
ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στι-
χολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

ἤχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἦψωθεν εἰς γῆν, Χριστέ, κα-
ταβέβηκας· καὶ αὐθις ἐκ γῆς, εἰς
ὕψος ἀνέδραμες, πρὸς τὸν σὸν
Γεννήτορα Μαθητῶν ὁρώντων σου
τὴν ἀνοδὸν· σὺν αὐτοῖς οὖν ἑορ-
τάζοντες, ὑμνοῦμέν σου Σῶτερ τὴν
Ἀνάληψιν. Δίς.

Μετά τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα
ἤχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Ὁ προαιώνιος, Λόγος καὶ ἄ-
ναρχος, ἦν περ ἀνείληφε, φύσιν
ἀνθρώπειον, θεοποιήσας μυστικῶς
σήμερον ἀνελήφθη. Ἄγγελοι προ-
τρέχοντες, Ἀποστόλοις ἐδείκνυν,
τοῦτον πορευόμενον, εἰς οὐρανοῦς
μετὰ δόξης πολλῆς· αὐτῷ δε προ-
σκυνήσαντες, ἔλεγον. Δόξα Θεῷ
τῷ ἀναληφθέντι. Δίς.

Ὁ Πεντηκοστὴς, καὶ οἱ Κανόνες τῆς
Ἑορτῆς ὁ τοῦ πλ. α'. μετὰ τῶν ἑρμῶν

εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαπυστειλάριον τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Οὐ λείψω ὄρφανους, οὓς περ ἐγὼ συνῆξα, ὁ Κύριος τοῖς φίλοις, ἐλάλει, ἀλλὰ πέμψω, ἡμῖν Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ἀγγέλοι τοῖς σοφοῖς, ἐδόων Ἀποστόλοις· ὡς ἄνδρες Γαλιλαῖοι, ἐν τρόπον καθορᾶτε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Κατήλθον ἐν χαρᾷ, ἀπὸ τοῦ Ἑλαιῶνος, οἱ Μαθηταί σου Λόγε, δοξάζοντες, ὑμνοῦντες, τὴν θείαν σου Ἀνάληψιν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος δ'.

Ὅτε ἀνελήφθης ἐν δόξῃ. σελ. 191.

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ 2'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς ἑορτῆς γ'. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Καθωρόντων τῶν θείων σου, Μαθητῶν ἀνελήλυθας, εἰς τὰ ἐπουράνια καὶ ἐκάθησας, ἐν δεξιᾷ τοῦ Γεννήτορος, ὁ τούτου ἀχώριστος, ὑπερούσιε Ἰέε· καὶ ὡς εἶπας, ἀπέστειλας, τὸν Παράκλητον, οὐρανούς· ἐπιγείους· ἐκτελοῦντα, τοὺς σοφοὺς καὶ θεηγόρους, καὶ ἱεροὺς Ἀποστόλους σου.

Ἐσαρκώθης δι' ἄρατον, Ἰησοῦ ἀγαθότητα, καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον, ὁ ἀθάνατος, ἐλελουσίως ὑπέμεινας· καὶ αὐθις τριήμερος, ἀ-

νάστας, ἐκ τῶν νεκρῶν, μεθ' ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἀνελήλυθας, ὅθεν πρῶην κατήλθες, εἰρηνεύσας, τὰ ἐπίγεια καὶ πάντας, προσαγαγὼν τῷ Γεννήτορι.

Εν νεφέλαις ὡς εἰδόν σε, ἐκαιρόμενον Κύριε, οἱ σοφοὶ Ἀπόστολοι, ὀδυρόμενοι, καὶ κατηφεῖς· πληροῦμενοι, εὐδῶν σὺν δάκρυσι· Μὴ ἐάσης ὄρφανους, οὓς δι' οἰκτον ἡγάπησας, ἀλλ' ἀποστείλον, ἐφ' ἡμᾶς, ὡς ὑπέσχου, πανοικτίρμον, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγοῦν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, τοὺς νόας μυηθέντες τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἄληκτον ὕμνον εἰπώμεν, ἐπὶ τοῦ Ἑλαιῶνος, ὡς οἱ Ἀπόστολοι, μετὰ Δαβὶδ βοήσωμεν· Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, ἵνα ῥύσῃται τὰς φυλάς τῶν βροτῶν, ἐκ τῶν σκινδάλων τοῦ ἀλατοροῦ, καὶ φωτίσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχ. β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Θαῦμα καινοπρεπές· ἡ βρότειος γὰρ φύσις, εἰς οὐρανούς· ἀνῆλθεν, ἡ ἐνωθεῖτα Λόγῳ, Θεῷ τῷ παντοκράτορι.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ἐλαμψεν ἡ φαιδρὰ, καὶ πῶμα· φωτὸς ἡμέρα, τῆς θείας τοῦ Δεσπότη, εἰς οὐρανούς· ἀναδου, λαμπρύνουσα τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ὡς περ τοῖς Μαθηταῖς, ἀπέτει-
λας ἐξ ὕψους, τὸ συμπικνὸς σου

πνεῦμα, καὶ τῷ λαῷ σου πέμψον,
Χριστέ Σωτήρ, τὴν χάριν σου.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. α'.

Κύριε, ἀναλαμβάνομένου σου. σ. 203.

Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς,

Καὶ ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στι-
χολογίαν, Κάθισμα, ἤχος πλ. δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Πρὸς τὸν σὸν Γεννῆτορα πα-
λινδρομήσας, παντουργέ τοὺς δού-
λους σου, μὴ καταλίπης ὀρφαν-
οὺς, οἱ Μαθηταὶ ὡς κατείδόν σε,
ἀναληφθέντα ἐβόων φιλόανθρωπε.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχ. Κάθ. ὅμοιον.

Οἱ κλεινοὶ διάκονοι τῶν θείων
Νόων, τὸν τῆς δόξης Κύριον, ἀ-
ναληφθέντα ἐμφανῶς, μετὰ σα-
κὸς θεασάμενοι, πύλας ἐβόων ἀλ-
λήλοις ἐπάρατε.

Δίς.

Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς ἑορτῆς ὁ
δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ. καὶ τοῦ
Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ ἑξαπο-
στειλάριον τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ
προσόμοια, ἤχος πλ. β'.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Δὲ ἄκραν εὐσπλαγχνίαν Χρι-
στέ, ἐτέχθης ἐκ Παρθένου σαρκί-
ἐκουσίως, ὑπομείνας δὲ Σταυρόν,
τρίήμερος ἀνέστης, ἐκ τάφου παν-
οικτίρμον, συναναστήσας καὶ ζω-
ώσας ἡμᾶς.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ορώντων σε Χριστέ ὁ Θεός,
τῶν θείων Μαθητῶν ἐμφανῶς, ἀ-
νελήφθης, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν,

καὶ τοῦτοις ἐπηγγείλω, ἐκπέμψειν
Ζωοδότα, ἐκ τοῦ Πατρὸς Πνεῦμα
τὸ Ἅγιον.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ενίζεταὶ Ἀγγέλων πληθὺς,
τὸ ξένον τῆς ἀνάδου σου καὶ φρι-
κῶδες, Ἰησοῦ Παμβασίλεῦ, καὶ
πύλας οὐρανοῦς, διαίρειν ἐπεβό-
ων, ταῖς ἀνωτέραις νῦν Δυνάμεσι.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. β'.

Τῶν κόλπων τῶν Πατρικῶν. σ. 189

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῇ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν
Στίχους γ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
προσόμοια τῆς ἑορτῆς γ'. ἤχ. δ'.

Ὁ ἐξ ὕψιστου κληθεῖς.

Τὴν ὑπὲρ πάντων τελέσας σω-
τηρίαν, τὸ ὅρος κατέλαβες, τοῦ
Ἑλαιῶνος Χριστέ, ὅθεν ἀνέπτῃς
ἐνώπιον, τῶν Μαθητῶν σου, εἰς
οὐρανοὺς ἐν δόξῃ φερόμενος· διό
τὸ μυστήριον καταπληττόμεναι,
ταῖς ἀνωτέραις ἐκράυγαζον, αἱ κά-
τω τάξεις· Ἄρατε πύλας καὶ εἰσ-
ελεύσεται, ὅθεν ἐξῆλθες, τῶν ἀπάν-
των, ὁ βασιλεὺς Θεός, ὡς ἡυδό-
κησε, παραδόξως τῷ κόσμῳ, σω-
τηρίαν ἐργασάμενος.

Τῶν Μαθητῶν ὁ χορὸς σε, ὡς
ἑώρα, ἀναλαμβανόμενον, ἔλεγε
Δέσποτα· Ποῦ νῦν ἀπαίρεις τῶν
δούλων σου; καὶ ποῦ πορεύῃ, ὁ
ἐν χερσὶ συνέχων τὰ πέρατα; ἡ-
μεῖς καταλείψαντες, ἅπαντα σοὶ
τῷ Θεῷ, ἠκολουθήσαμεν χαίρον-
τες, εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺν σοὶ ἐλ-
πίδας ἔχοντες ἔσσεσθαι· μὴ κατα-
λίπης ὀρφανούς ἡμᾶς, ὡς ὑπέσχου
Πατὴρ ἡμῶν εὐσπλαγχνε· τὸν Πα-

ράκλητον πέμψον, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τελευταίτην παρέχων εὐλογίαν, τοῖς φίλοις σου Δέσποτα, ἐμυσταγώγεις αὐτούς· Ὁράτε φίλοι, πορεύομαι, πρὸς τὸν Πατέρα, ὑμῖν δὲ πέμψω ἄλλον Παράκλητον· οὐ καταλείψω γὰρ πρόβατα, ἅπερ συνῆξα· οὐκ ἐπιλήσομαι οὐς ἡγάπησα· Θεῖαν ἐξ ὑφους ἐνδυσάμενοι δυναστείαν, πορεύεσθε λέγοντες, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, σωτηρίας εὐαγγελία.

Δόξα, καὶ νῦν, ἡχος πλ. β'.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ. σ. 192.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Ἰνα τὸν εἰς γῆν, ἀνυψώσης με πεσόντα, ἤλθες ἐπὶ γῆς· προσλαβὼν δέ με συνάγεις, κἀντεθὼν συνοδοξάζεις, συνεδρία τοῦ φύσαντος, πάσας τὰς ἐπάσεις καταβράξας, τοῦ πάλαι με καταβαλόντος· ὑμῶν Δέσποτα, τὸν ἀκατάληπτον βυθόν, τῆς φιλανθρωπίας σου.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Σκίρτησον Ἀδὰμ, συνευφραίνου καὶ ἡ Εὐα· οὐς γὰρ τῇ φορᾷ, ἐνεδύσασθε χιτῶνας, ἐν Παραδείσῳ πάλαι, ἀφθαρσίαν ἐλπίσαντες, προσλαβὼν ὁ πλάσας ἀπορρήτως, μετέβαλεν εἰς ἀφθαρσίαν, καὶ συνύψωσε, καὶ συνεδρία πατρικῇ, τετίμηκε σήμερον.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Τύραννον ἐχθρόν, ἀποσάτην συμπατήσας, σθένει λεικῶ, ὁ φερέσας μου τὴν φύσιν, ἀτρέπτως, ἀσυγχύτως, ἀμερίσως ἀνέδραμεν, αὐτὸς σὺν αὐτῇ πρὸς τὸν Πατέρα·

οἰχέσθω τῶν αἰρετιζόντων φληναφήματα· εὐσεβοφρόνως δ' οἱ πιστοί, αὐτὸν μεγαλύνωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἡχος πλ. β'.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς. σελ. 204.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΒΡΩΛ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολ.

Κάθισμα, ἡχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Κατελθὼν οὐρανόθεν πρὸς τὰ ἐπίγεια, καὶ τὴν κάτω κειμένην ἐν τῇ τοῦ ἄδου φρουρᾷ, συναναστήσας ὡς Θεός, Ἀδαμιαίαν μορφήν, τῇ ἀναλήψει σου Χριστέ, ἀνήγαγες εἰς οὐρανοὺς, καὶ θρόνῳ τῷ Πατρικῷ σου, συγκαθέδρον ἀπειργάσω, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα,

ἡχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Επὶ τοὺς ἀνελθὼν τοῦ Ἐλαιῶνος, ὁ ἐλεήμων Ἰησοὺς αὐτόθεν ἤρθης, φωτεινῆς σε νεφέλης καθυποβαλούσης· ὁρῶντων τῶν Μαθητῶν σου ἀπὸ τῆς γῆς, βοῶντων καὶ τῶν Ἀγγέλων ἐν οὐρανοῖς· Φόβῳ πύλαι ἐπάρθητε· καὶ γὰρ ὁ μόνος κραταῖδς, νικήσας τὸν ἀλάστορα, πρὸς ἡμᾶς ἐπεδήμησε.

Δίς.

Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς ὁ πλ. α'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλαριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Ἀθῶν, Στιχηρὰ προσόμ. ἡχ. πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Ὁλον με Χριστέ, προσλαβόμενος ἀφράστως, ὀλω μοι τῇ σῇ συνεκράτης θεῇ φύσει, φυρμὸν οὐχ

υπομείνας, οὐ τροπήν, οὐ διαίρεσιν. Δόξα τῇ φρικτῇ σου καταβάσει, τῷ πάθει καὶ τῇ ἀναστάσει, τῇ ἀναβάσει τε· δι' ᾧ ἡ πρὶν χαμαιῤῥιφής, ἀνύψωται φύσις ἡμῶν. Στ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ἦμεῖς ἵνα τί, βλεφαρίδας ἀνυψοῦτε, καὶ θαμβητικῶς τὸν ὄρατον ὁράτε; οἱ Ἀγγελοὶ σου Σω-τερ ἀνεβόων τοῖς Μύσαις σου· οὗτος ὁ ἐν δόξῃ ἀναβαίνων, ὡσαύτως ἤξει σαρκοφόρος, πνοὴν ἀπα-σαν κρίναι, δικαίους ἐν ζυγοῖς, Θεὸς ὢν καὶ ἄνθρωπος.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Θρήνου καὶ χαρᾶς, ὁ χορὸς τῶν Μαθητῶν σου, ἐπὶ τῇ σεπτῇ ἀναλήφει σου Σωτήρ μου, ἐστὼς ἐν μεταίχμῳ, ἐν τῷ ὅρει φιλόανθρωπε, Δέσποτα μὴ λήψης, ἀνεβόων, ὠρφανισμένους τοὺς οἰκέτας· ἀλλ' ἀπόστειλον, Πνεῦμα τὸ θεῖον, τὰς ψυχὰς φωτίζον τῶν δούλων σου.

Δόξα, καὶ νῦν, ἥχος πλ. β'.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ ἀπὸ γῆς. 205.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Ζ' Ἑβδομ.

Ἀποδίδεται ἡ τῆς Ἀναλήψεως ἑορτή, καὶ ψάλλομεν πάντα τὰ αὐτῆς ἀπαρallάκτως (πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων, τοῦ Πολυελέου, καὶ τῶν Ἀντιφώνων) ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τῷ Ὄρθρῳ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ· τὰ δὲ τοῦ Μηναίου ψάλλονται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ τῆς Ζ' Ἑβδομάδος

Ἦ τοι,

Τῷ πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος κοιμηθέντων εὐσεβῶς, ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχ. Γ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Μαρτυρικὰ τῆς Ὀκτωήχου γ'. ἥχ. πλ. β'.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ μαρτυρήσαντες διὰ σέ, Χριστέ, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν· πρεσβείαις Κύριε, καὶ εὐχοῖς αὐτῶν, πάντα ἡμᾶς διαφύλαξον.

Οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, καὶ οὐρανοπολῖται, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαντες, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν καὶ τέλειον ἀπέλαβον τὸν στέφανον ἐν οὐρανοῖς, ἵνα πρεσβεύωσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τῶν Κεκοιμημένων γ'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὁ ἐν Ἑδρῇ Παράδεισος.

Τῶν ἀπ' αἰῶνος σήμερον νεκρῶν, ἀπάντων κατ' ὄνομα, μετὰ Πίστειος ζήσαντων εὐτεβῶς, μνήμην τελοῦντες οἱ πιστοὶ τὸν Σωτήρα καὶ Κύριον, ἀνυμνήσωμεν αἰτοῦντες ἐκτενῶς, τούτους ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, ἀπολογίαν ἀγαθὴν, δοῦναι αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ πᾶσαν κρίνοντι τὴν γῆν, τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ παραστάσεως, τυχόντες ἐν χαρᾷ, ἐν μερίδι Δικαίων, καὶ ἐν Ἀγίῳ κλήρῳ φωτεινῷ, καὶ ἀξίους γενέσθαι, τῆς οὐρανίου Βασιλείας αὐτοῦ.

Ο τῷ οἰκίῳ αἵματι Σωτήρ, βροτοὺς ἐκπριάμενος, καὶ θανάτῳ σου θανάτου τοῦ πικροῦ, ἐκλυτρωσάμενος ἡμᾶς, καὶ ζῶν τὴν αἰώνιον, παρασχὼν τῇ Ἀναστάσει σου ἡμῖν, πάντα ἀνάπαυσον Κύριε,

τοὺς κοιμηθέντας εὐσεβῶς, ἢ ἐν ἐρήμοις, ἢ πόλεσιν, ἢ ἐν θαλάσῃ, ἢ ἐν γῇ, ἢ ἐν παντί τόπῳ, Βασιλεῖς τε Ἰσραεῖς, Ἀρχιερεῖς, Μοναστὰς καὶ Μιγάδας, ἐν ἡλικίᾳ πάσῃ παγγενεῖ, καὶ ἀξίωσον τούτους, τῆς οὐρανίου Βασιλείας σου.

Τῇ ἐκ νεκρῶν ἐγέρσει σου Χριστέ, οὐκ ἐστὶ ὁ θάνατος, κυριεύει τῶν θανόντων εὐσεβῶς· διὸ αἰτοῦμεν ἐκτενῶς, τοὺς σοὺς δούλους ἀνάπαυσον, ἐν αὐλαῖς σου καὶ ἐν κολποῖς Ἀβραάμ, τοὺς ἐξ Ἀδὰμ μέχρι σήμερον, λατρεύσαντάς σοι καθαρῶς, πατέρας καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν, φίλους ὁμοῦ καὶ συγγενεῖς· ἅπαντα ἄνθρωπον, τὰ τοῦ βίου λειτουργήσαντα πιστῶς, καὶ πρὸς σὲ μεταστάντα, πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ὁ Θεός, καὶ ἀξίωσον τυχεῖν, τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Δόξα, ἡχος πλ. δ'.

Θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι, ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον, καὶ ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθεῖσαν ἡμῖν ὥραιότητα, ἄμορφον, ἀδοξον, μὴ ἔχουσαν εἶδος. ὦ τοῦ θαύματος! τί τὸ περὶ ἡμᾶς τοῦτο γέγονε μυστήριον; πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ; πῶς συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; Ὅντως Θεοῦ προστάξει, ὡς γέγραπται, τοῦ παρέχοντος τοῖς μεταστᾶσι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἦχος πλ. β'.

Τίς μὴ μακαρίσει σε. σελ. 206.

Τὸ, Φῶς ἱερὸν. Ἀντί δὲ τοῦ Προκειμένου, ψάλλομεν εἰς ἡχον πλ. δ', τὴν

Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε. Ἀλληλουῖα γ'.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν. Ἀλληλουῖα γ'.

Εἶτα τὸ, Καταταξίωτον κτλ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά· ἡχ. πλ. β'.

Μαρτυρικόν.

Ὁ σταυρός σου Κύριε, τοῖς Μάρτυσι γέγονεν ὄπλον ἀήττητον. ἔβλεπον γὰρ τὸν προκείμενον θάνατον, καὶ προβλέποντες τὴν μέλλουσαν ζωὴν, τῇ ἐλπίδι τῇ εἰς σὲ ἐνεδυναμοῦντο· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν ἐλέησον ἡμᾶς.

Νεκρώσιμον.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀλισθήσονται.

Ἐτίμησας εἰκόνι σου, τὸ τῶν χειρῶν σου Σῶτερ πλαστούργημα, ζωγραφήσας ἐν ὕλικῇ μορφῇ, τῆς νοερᾶς οὐσίας τὸ ὁμοίωμα· ἧς καὶ κοινωνόν με κατέστησας, θέμενος τῶν ἐπὶ γῆς κατάρχειν με τῷ αὐτεξουσίῳ Λόγῳ· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς δικαίων ἀνάπαυσον.

Ἕτερον.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου, Κύριε.

Ἰνα μοι τὸ ἀξίωμα τῆς τῶν λοιπῶν ζωῆς διακρίνηται, κἄπου ἐν τῇ Ἐδέμ παντοίοις ὥραισμένον φυτοῖς, ἐφύτυσας, λύπης καὶ μερίμνης ἐλευθέρων, μέτοχον θείας ζωῆς, ἰσαγγελον ἐπὶ γῆς, μετὰ τῶν μετᾶς· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς δικαίων ἀνάπαυσον.

Δόξα, ἤχος πλ. β'.

Αρχή μοι καὶ ὑπόστασις τὸ πλαστοουργόν σου γέγονε προσταγμα· βουλευθεὶς γὰρ ἐξ ἀοράτου τε, καὶ ὁρατῆς με ζῶον συμπήξαι φύσεως, γῆθέν μοι τὸ σῶμα διέπλυσας, δέδωκας δέ μοι ψυχὴν τῇ θείᾳ σου καὶ ζωοποιῶ ἐμπνεύσει· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς δικαίων ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Πρεσβείαις τῆς Τεκούσης σε, Χριστέ καὶ τῶν Μαρτύρων σου, Ἀποστόλων, Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Ὁσίων καὶ Δικαίων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, τοὺς κοιμηθέντας δούλους σου ἀνάπαυσον.

Ἀπολυτίκιον, ἤχος πλ. δ'.

Ο βάλει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οἰκονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμων, μόνη Δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου· ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τείχος καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρόσθεν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεὸν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Καὶ γίνεται ἀπόλυσις.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΤΥΧΙΑΔΟΣ.

Ποιήσαντος τοῦ ἱερέως Εὐλογητὸν λέγομεν τὸν ᾠ. Ψαλμὸν, Ὁ κατηκὼν ἐν βοήθειᾳ τοῦ Ἱψίστου· καὶ μετ' αὐτὸν, τὸ, Ἀλληλούϊα, γ'.

Στίχ. Μακάριοι οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε, Ἀλληλούϊα, γ'.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεάν. Ἀλληλούϊα γ'.

Εἶτα τὰ Τροπάρια. Ὁ βάλει σοφίας. Δόξα, τὸ τέλος. Καὶ νῦν, Σὲ καὶ τείχος.

Τὰ Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια. Καὶ μνημονεύει ὁ ἱερεὺς, κατὰ τὸ σύνθημα, λέγων καὶ τὴν Εὐχὴν, Ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων. Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν, ὁ Ν'. καὶ εὐθὺς ψάλλομεν τὸν παρόντα Νεκρώσιμον Κανόνα, οὗ ἡ ἀκροστιχίς. Ἐκτον προσαιδῶ τοῖς ἀπελθούσιν μέλος.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ Α'. Ἤχος πλ. β'.

Ῥς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Εν οὐρανίοις θαλάμοις διηνεκῶς, οἱ γενναῖοι Μάρτυρες, δυσωποῦσί σε Χριστέ· οὓς ἐκ γῆς μετέστησας πιστοὺς, αἰωνίων ἀγαθῶν τυχεῖν ἀξίωσον.

Καταχοσμήσας τὰ πάντα, ζῶον μικτὸν, μέσον με τὸν ἄνθρωπον, ταπεινότητος ὁμοῦ καὶ μεγέθους ἐπλάσας· διὸ, τὰς τῶν δούλων σου ψυχὰς, Σῶτερ ἀνάπαυσον.

Τοῦ Παραδείσου πολίτην καὶ γεωργόν, κατ' ἀρχὰς με ἔταξας· παραβάντα δὲ τὴν σὴν, ἐντολὴν ἐξώρισας· διὸ, τὰς τῶν δούλων σου ψυχὰς, Σῶτερ ἀνάπαυσον.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ πλευρᾶς διαπλάσας Εὐαν τὸ πρὶν, τὴν ἡμῶν προμήτορα, ἐξ ἀχράντου σου γαστρός, σάρκα περιβάλλεται· δι' ἧς, τοῦ θανάτου τὴν ἰσχὺν Ἀγνή διέλυεν.

Ῥδὴ Γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Νομίμως ἡθλήσαν οἱ σοὶ Μάρτυρες Ζωοδότα, καὶ στεφάνῳ τῆς νίκης κοσμηθέντες παρὰ σοῦ, τοῖς μεταστᾶσι πιστοῖς αἰωνίαν λύτρωσιν βραβεύουσι.

Παιδεύσας πρότερον πολλοῖς, τέρασι καὶ σημείοις, ἐμὲ τὸν πλανηθέντα, ἐπ' ἐσχάτων σεαυτὸν, κενώσας ὡς συμπαθὴς, καὶ ζητήσας, εὗρες καὶ διέσωσας.

Ρεόντων ἄστατον φθοράν, τοὺς πρὸς σέ διαβάντας, ἐν σκηναῖς αἰωνίοις, κατοικεῖν χαρμονικῶς ἀξίωσον ἀγαθὲ, δικαιοῦσας πίστει τε καὶ χάριτι.

Θεοτ.

Οὐκ ἔστιν ἄμεμπτος ὡς σὺ, πάναγγε Θεομῆτορ, μόνῃ γὰρ ἐξαίῳνος, τὸν Θεὸν τὸν ἀληθῆ, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τοῦ ἁνάτου λύσαντα τὴν δύναμιν.

Ὁ Εἰρμός.

«**Ο**ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεὸς μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας αὐτοὺς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.»

Καὶ μνημονεύει ὁ ἱερεὺς.

Βίτα Καθίσματα. Ἦχος πλ. β'.

Αληθῶς ματαιότης τὰ σύμπαντα, ὃ ἐξ βίος, σχιὰ καὶ ἐνύπνιον· καὶ γὰρ μάτην ταραττεται πᾶς γηγενής, ὡς εἶπεν ἡ Γραφή· ὅτε κόσμον κερδήσομεν, τότε τῷ τάφῳ οἰκήσομεν, ὅπου ὁμοῦ βασιλεῖς καὶ πτωχοί· διὸ Χριστὲ ὁ Θεὸς, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Παναγία Θεοτόκε, τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου μὴ ἐγκαταλίπης με· ἀνθρωπίνῃ προστασίᾳ μὴ καταπιστεύσης με· ἀλλ' αὐτῇ ἀντιλαβοῦ, καὶ ἐλέησόν με.

Ἦδὴ Δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Σοφίας μείζονος, δεικνύων γνώ-

(ΤΟΜ. Ε')

ρισμα, καὶ τῆς περὶ τὰ ἔωρα πολυτελοῦς, Δέσποτα χρηστότητος, τὰς τῶν Μαρτύρων χορείας, τοῖς Ἀγγέλοις συνηρίθμησας.

Αφράστου δόξης σου, τυχεῖν ἀξίωσον, τοὺς πρὸς σέ μεταστάντας, ἐνθα Χριστὲ, τῶν εὐφρανόμενων ἔστιν ἡ κατοικία, καὶ φωνὴ, καθαρᾶς ἀγαλλιάσεως.

Υμνοῦντας πρόσδεξαι, τὸ θεῖον κράτος σου, οὗς ἐκ γῆς προσέλαβου, τέκνα φωτὸς τούτους ἐργαζόμενος, τῆς ἁμαρτίας τὴν ἀγλὴν ἐκκαθαίρων πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Δοχεῖον ἄχραντον, καὶ πανάμωμον, κιβωτὸν παναγίαν, παρθενικὸν τόπον ἁγιάσματος, σὲ καλλονήν τοῦ Ἰακώβ, ὁ Δεσπότης ἐξελέξατο.

Ἦδὴ Ε'. Τῷ θεῷ φέγγει σου.

Ως ὀλοκάρπτωσις ἱερά, καὶ ὡς ἀπαρχὴ τῆς ἀνθρωπίνης οἱ Μάρτυρες φύτews, τῷ δεδοξασμένῳ προσενεχθέντες Θεῷ, ἡμῖν τὴν σωτηρίαν, αἰεὶ βραβεύουσι.

Τῆς οὐρανίου διαγωγῆς, τῆς διανομῆς τῶν χαρισμάτων, ἀξίωσον Δέσποτα, τοὺς προκοιμηθέντας πιστοὺς οἰκέτας σου, παρέχων τῶν πταισμάτων, τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ο μόνος φύσει ζωοποιός, τὸ τῆς ἀγαθότητος ὄντως ἀνεξίτηλον πέλαγος, τοὺς τελειωθέντας τῆς βασιλείας τῆς σῆς, ἀξίωσον οἰκτίρμον, μόνε ἀθάνατε.

Θεοτοκίον.

Ισχύς καὶ ὕμνησις ὁ ἐκ σου, Δέσποινα τοῦ κόσμου γεννηθεῖς, καὶ σωτηρία ἐγένετο, τοῖς ἀπολ-

λυμένοις, ἐκ τῶν τοῦ ᾄδου πυλῶν
ρύόμενος, τοὺς πίστει σὲ μακαρί-
ζοντας.

ᾨδὴ Γ'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Σταυρῷ προσηλούμενος, τῶν
Μαρτύρων τοὺς χοροὺς, πρὸς σε-
αυτὸν συνήγαγες, μιμουμένους τὸ
πάθος σου Ἀγαθέ· διό σου δεόμε-
θα, τοὺς πρὸς σὲ μεταστάντας δι-
ανάπασσον.

Αφράστῳ τῇ δόξῃ σου, ὅταν
ἐλθῇς φοβερός, κρίναι τὸν κόσμον
ἅπαντα, ἐν νεφέλαις εὐδόκησον
λυτρωτὰ, φαιδρῶς ὑπαντῆσαί σοι,
οὓς ἐκ γῆς προσελάδου πιστοὺς
δούλους σου.

Πηγῇ ζωῆς πέφυκας, ἐν ἀνδρία
θεικῇ, πεπεδημένους Δέσποτα, ὁ
ἐξάγων τοὺς δούλους σου τοὺς
πρὸς σὲ, πιστῶς ἐκδημήσαντας,
ἐν τρυφῇ Παραδείσου κατασκήνω-
σον.

Θεοτοκίον.

Εἰς γῆν ἀπεστράφημεν, παρα-
πάντες τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐντολὴν τὴν
ἐνθεον· διὰ σοῦ δὲ Παρθένε πρὸς
οὐρανὸν, ἐκ γῆς ἀνυψώθημεν, τὴν
φθορὰν τοῦ θανάτου ἐκτινάξαντες.

Ὁ Εἰρμός.

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑ-
ψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν
τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου
προσδραμῶν, βοῶ σοι· ἀνάγαγε ἐκ
φθορᾶς τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.»

Τὸ Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Μετὰ τῶν Ἀγίων ἀνάπασσον
Χριστέ τὰς ψυχὰς τῶν δούλων
σου, ἐνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη
οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύ-
τητος.

Ὁ Οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἡσά-

νατος, ὁ ποιήσας καὶ πλάσας τὸν
ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ οὖν ἐκ γῆς
διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐ-
τὴν πορευσόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας
ὁ πλάσας με, καὶ εἰπὼν μοι, ὅτι
γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ· ὅπου
πάντες βροτοὶ παρευσόμεθα, ἐπι-
τάξιον ὀρθήνον ποιῶντες ὥδην τὸ,
Ἀλληλουῖα.

ᾨδὴ Ζ'. Δροσοβόλον μὲν.

Λυτρωθέντες τῷ σῶ αἵματι οἱ
Μάρτυρες τῆς πρώτης παραβά-
σεως, ῥαντισθέντες δὲ τῷ ἰδίῳ
αἵματι, τὴν σὴν σαφῶς εἰκονίζου-
σι σφαγὴν. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός,
ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θρασυνόμενον τὸν θάνατον ἐ-
νέκρωσας, Λόγε ζωαρχικώτατε·
τοὺς ἐν πίστει δὲ κοιμηθέντας
πρόσδεξαι τὰ νῦν, ὑμνοῦντας καὶ
λέγοντας Χριστέ· Εὐλογητὸς εἶ
ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εμψυχώσας με τὸν ἄνθρωπον
φυσήματι θείῳ, θεαρχικώτατε, τοὺς
μεταστάντας βασιλείας Δέσποτα,
τῆς σῆς ἀξίωσον ψάλλειν σοι Σω-
τήρ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Υπερτέρα πάσης κτίσεως, πα-
νάμωμε γέγονας, συλλαβοῦσα
Θεόν, τὸν συντρίψαντα τοῦ θά-
νατου πύλας, καὶ μοχλοὺς συν-
θλάσαντα· ὅθεν σε Ἀγνή ὑμνολο-
γοῦμεν οἱ πιστοί, ὡς Θεομήτορα.

ᾨδὴ Η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Σταθερῶς τοὺς ἀγῶνας ἐπι-
δειξάμενοι, τῷ τῆς νίκης στεφάνῳ
κατεκοσμήθητε, Μάρτυρες Χρι-
στοῦ ἀλοφόροι, κραυγάζοντες·

Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ιερῶς τοὺς τὸν βίον καταλιπόντας πιστοὺς, καὶ πρὸς σέ τὸν Δεσπότην μεταχωρήσαντας, δέξαι προσηῶς, ἀναπαύων ὡς εὐσπλαγχνος, σὲ ὑπερυψοῦντας Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νῦν ἐν γῇ τῶν πράξεων πάντας αὐλίζεσθαι, τοὺς προκεκοιμημένους σῶτερ, εὐδόκησον, πίστει τῇ εἰς σέ δικαιώσας καὶ χάριτι, σὲ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζομεν πάντες σὲ παμμακάριστε, τὴν τὸν Λόγον, τὸν ὄντως ὄντα μακάριον, σάρκα δι' ἡμᾶς γεγονότα, γεννήσασαν ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

«**Ε**κ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾷς, Χριστέ μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

ᾠδὴ Θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Ελπίς Μαρτύρων χοροὺς ἐνεύρωσε, καὶ πρὸς τὴν σὴν ἀγάπην διαπύρως ἐπτέρωσε, τῶν μελλόντων τοῦτοις προτυπώσασα τὴν μὴ σαλευομένην ὄντως ἀνάπαυσιν, ἧς τοὺς μεταστάντας ἀγαθὲ, τυχεῖν ἀξίωσον.

Λαμπρᾶς καὶ θείας τυχεῖν ἐλάμφεως τῆς σῆς Χριστέ, τοὺς πίστει μεταστάντας εὐδόκησον, τὴν ἐν κόλποις Ἀβραάμ ἀνάπαυσιν, μόνος ὡς ἐλεῆμων, τοῦτοις

δώροῦμενος, καὶ τῆς αἰωνίου ἀξίων μακαριότητος.

Ο ὢν τῇ φύσει χρηστὸς καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ θελητῆς ἐλέους, εὐσπλαγγίας ἢ ἄδυσσος, οὗ ἐκ τόπου τούτου τῆς κακώσεως, καὶ σκιδος τοῦ θανάτου Σῶτερ μετέστησας, ἐνθα καταλαμβάνει σου τὸ φῶς, τοὺτους κατὰταξον.

Θεοτοκίον.

Σκηνὴν ἁγίαν Ἀγνὴ γινώσκωμεν, καὶ κιθωτόν, καὶ πλάκα σὲ τοῦ νόμου τῆς χάριτος· διὰ σοῦ γὰρ ἄρεσις δεδωρηται, τοῖς δεδικαιωμένοις διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σωματωθέντος ἐκ τῆς σῆς γαστρὸς, πανάμωμος.

Ὁ Εἰρμός.

«**Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὥράθη βροτοῖς Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς, σὲ μεγαλύνομεν.»

Τὸ Τρισάγιον. Εἰδ' αὐτῶ τὰ τροπάρια.

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρωπῶς.

Σὲ καὶ τείχος καὶ λιμένα.

Καὶ μνημονεύσαντος τοῦ ἱερέως συνήθως, γίνεται ἀπόλυσις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον ψάλλομεν εἰς ἡχὸν πλ. δ'. τὸ, Ἀλληλουῖα, ἐκ γ'.

Στίχ. Μακάριοι οὗς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρωπῶς.

Δόξα, τὸ τέλος. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τείχος καὶ λιμένα.

Εἶτα ἡ συνήθης στιχολογία, Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου. Ἐν δὲ ταῖς Συναπταῖς πάσαις τῆς Στιχολογίας καὶ τοῦ Κανόνος, μνημονεύονται πάντες οἱ προσκεληθόντες πατέρες καὶ ἀδελφοὶ ἡμῶν.

Εἰς τὴν α'. Στιχολ. λέγομεν Καθίσματα Μαρτυρικά.

Ἦχος πλ. β'. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Αθλητικά ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκάμματι, Τυραννικαὶ αἰκίσεις ἐπὶ τοῖς Μάρτυρας· καὶ ἴσταντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης, ἐξέστησαν Τυράννους καὶ Βασιλεῖς οἱ Σοφοὶ καθεῖλον τὸν Βελίαρ, ὁμολογία Χριστοῦ· ὁ ἐνισχύσας αὐτοὺς Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός.

Αθλητικὸν ἀγῶνα ὑπομεῖναντες οἱ ἄγιοι, καὶ βραβεῖα τῆς νίκης παρὰ σοῦ κομισάμενοι, κατήργησαν τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, ἐδέξαντο στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας· δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ.

Τῶν Ἀγίων σου ἡ μνήμη Κύριε, ἀνεδείχθη ὡς Παράδεισος ὁ ἐν Ἑδέμ· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀγάλλεται πᾶσα ἡκτίσις, καὶ παράσχου ἡμῖν τῇ αὐτῶν παρακλήσει, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Νεκρώσιμον.

Εν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν, καὶ ἐν χώρᾳ τῶν ζώντων οὕς προσελάβου Ἰησοῦ, εὐσεβῶς κοιμηθέντας κατὰ ταξον, ὡς εὐδιάλλακτος Θεός, καὶ ἐμπλήσον τοῦ ἀνεσπέρου φωτός, καὶ τῆς Ἐπουρανίου σου χαρὰς ἀξίωσον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ο τὴν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα, ἤλθες ἐπὶ τὸ Πάθος ἐκουσία βουλῇ, λάμπας ἐν τῷ σαρῶ, ἀναζητῆσαι θέλων τὸν Ἀδάμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις, συγχάρητέ μοι, ὅτι εὗρεθῇ ἡ ἀπολωμένη δραχμή. ὁ πάντα σοφῶς οἰκονομήσας Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Εἶτα τὸν Ἄμωμον, εἰς στάσεις β'. καὶ μνημονεύει ὁ ἱερεὺς μετὰ τὴν α' στάσιν· εἰς δὲ τὴν συμπλήρωσιν τῆς β' τὰ Νεκρώσιμα εὐλογητάρια. Εἶτα Συναπτὴ, καὶ μνημονεύει πάλιν. Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν

Καθίσματα, Ἦχος πλ. α'.

Ανάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν μετὰ Δικαίων τοὺς δούλους σου, καὶ τοὺτους κατασχίνωσον ἐν ταῖς αὐλαῖς σου καθὼς γέγραπται, παροῶν ὡς ἀγαθὸς τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει φιάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου ἀνατείλας τῷ κόσμῳ Χριστέ ὁ Θεός, Ὑἱοὺς φωτός δι' αὐτῆς ἀναδείξας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες. Τοῦ ἁγίου τῆς Μονῆς μετὰ τῶν Ἑρμῶν εἰς ζ'. καὶ ὁ παρὼν εἰς ἡ. οὗ ἡ ἀκροστιχὶς ἀνευ τῶν Θεοτοκίων τῆς γ' α' ζ'. καὶ ζ'. Ῥδης.

Ψυχαὶ ἀπάσαις αἶνος ἐξ Ἀρσενίου.

Ῥδὴ Α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Ψυχῶν πασῶν ὁ Δεσπότης καὶ Ποιητὴς, καὶ Κριτὴς καὶ Κύριος, οὐπερ πάντων τῶν ἐν γῇ, ἐν χεῖρῃ

τὰ πέρατα αὐτὸς οὐς μετέστησας
πιστοὺς ἐν σοὶ ἀνάπαυσον.

Υπὲρ παντός κοιμηθέντων γένους βροτῶν, ἡλικίας Δέσποτα, ὁξώματος ὁμοῦ, καὶ μεγέθους ἅπαντες θερμῶς, δυσωποῦμεν ὅπως σῶσης οὐς μετέστησας.

Χειρὶ ἀχράντῳ σου Λόγε ὁ ἀπὸ γῆς, πλαστοουργήσας μόνος με, καὶ ψυχῶσας ὡς Θεός, ζωηρὰ ἐμπνεύσει σου αὐτὸς, οὐς ἐντεῦθεν προσελάβου σῶσον εὐπλαγχνε.

Θεοτοκίον.

Αγνὴ Παρθένε τοῦ κόσμου καταφυγή, καὶ στερρὰ ὑπέρμαχε, ἱκεσίαις σου θερμαῖς, ὑπὲρ πάντων πρέσβευε τῶν σέ, κεκτημένῳ ἐν ἀνάγκαις τείχος ἀρρήκτον.

Καταβασία.

«**Ω**ς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀδύσσω ἴχνεσι, τὸν διώκτην Φαραὼ, καθορῶν ποντοῦμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν ἐβόα ἄσωμεν.»

Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἄγιος.

Ισχυὶ δόξης Θεϊκῆς, ὁ τῆς γῆς ἐξ ἐσχάτων, ὡς νεφέλας ἀνάγων, τῶν ἱστών πρὸς σέ ψυχὰς, οὐς ἐκ περάτων Χριστέ, προσελάβου δούλους σου ἀνάπαυσον.

Σὺ μόνος εἶ ὁ καθιστῶν, Βασιλεὺς καὶ Δυνάστης, καὶ Κριτὰς σὺν Τοπάρχαις· ὅθεν πάντων ὡς Θεός, αὐτὸς ἐν κρίσει τῇ σῇ, ῥύσαι τούτους Σῶτερ τῆς κολάσεως.

Απάσης γῆς ὁ Ποιητὴς, σὺν πρεσβύταις παρθένοις, καὶ σὺν νέοις ἐφήβοις, οὐς προσελάβου Χριστέ, τῆς αἰωνίου χαρᾶς, καὶ τρυφῆς σου τούτους καταξίωσον.

Θεοτοκίον.

Ελπίς τοῦ κόσμου κραταῖα, Δέσποινα Θεοτόκε, μὴ ἀπώτῃ τοὺς πόθῳ, σοὶ προστρέχοντας αἰεὶ ἀλλ' ἱκεσίαις ταῖς σαῖς, πάσης ῥύσαι ζάλης τοὺς τιμῶντάς σε.

Καταβασία.

«**Ο**ὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας τῶν πιστῶν σου ἀγαλὲ, καὶ στερεώσας αὐτοὺς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.»

Καθίσματα, ἤχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ο τὰ πάντα ποιήσας νεύματι σῶ, τοὺς ἐν πίστει θανέντας Χριστιανούς, Πατέρας Προπάτορας, Πάππους δὲ καὶ Προπάππους τε, Ἀδελφούς καὶ φίλους, πλουσίους καὶ πένητας Βασιλεῖς, καὶ ἄρχοντας, ὁμοῦ καὶ μονάζοντας, ὅπου τῶν Δικαίων καὶ Ἀγίων σου πλήθῃ, ἀπάντων ἡ οἰκῆσις, δυσωποῦμεν ἀνάπαυσον, ὡς Θεός εὐδιὰλ-λακτος· Δέσποτα Χριστέ Βασιλεῦ, τῶν πταισμάτων ἄρεσιν παρέχων αὐτοῖς, ὧν ἐξήμαρτον πάντες αἱ δούλοί σοι.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωσικῶς, ὡς ἡ χήρα ἐκείνη δώω λεπτὰ, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὠφθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ ὀλίψεων, αἰεὶ με ἐξαίρουσα· ὅθεν ὡς ἐκ μέσης, φλογιζούσης καμίνου, ῥυσθεὶς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι, Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισ-

μάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δούλος σου.

Ἡδὴ δ'· Χριστὸς μου δύναμις.

Ποιμαίνων Δέσποτα, ἐν τόπῳ χλόης Σωτὴρ, καὶ μετὰ γων ἐφ' ᾧ ὤρω πάντας πιστοὺς, τὸ τῆς ἀναπαύσεως, μὴ ἀποπέμψης τῆς ἐκεῖ, εὐφροσύνης τοὺς οἰκέτας σου.

Ἀγγέλων τάγμασιν, αὐτὸς κατὰ τάξον, μοναστῶν σου χορείαις ἱεραρχῶν, λειτουργῶν ἀπάντων σου· σοὶ γὰρ ἀνέθεντο ψυχάς, σὺν τοῖς σώμασι φιλόανθρωπε.

Σὺ μόνος ἐγνωκας, ὡς πάντων Κύριος, τὰς θανάτου ἐφοδούς, μέτρα ζωῆς, καὶ τὸ πέρας πάντων βροτῶν· διὸ οἰκτεῖρησον καὶ νῦν, τοὺς σοὺς δούλους ὑπεράγαθε.

Θεοτοκίον.

Ἀγίων Ἁγίων, Θεὸν κυήσασα, Παναγία Παρθένε, θείαις λιταῖς, τοῦτον νῦν δυσώπησον, σκηναῖς Ἁγίων ἐν τρυφῇ, κατατάξαι οὓς μετέστησε.

Καταβασία.

« Χριστὸς μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἑορτάζουσα. »

Ἡδὴ ἔ. Τῷ θεῷ φέγγει σου.

Ἰδοὺ, Μαρτύρων, θεῖοι χοροὶ, τάξεις Ἀποστόλων Προφητῶν, καὶ τῶν Δικαίων συστήματα, Σῶτερ σὲ ὑμνοῦντες καθικετεύουσι, τοῦ σῶσαι οὓς περ κόσμου πάντας προσεληφας.

Στεῖρᾶς σου σάλπιγξος τῇ φωνῇ, ὅταν ἐξανοίγουνται τάφοι, νεκρῶν, καὶ γῇ τρέμῃ φρίττουσα,

τότε σὺν προβάτοις ἐκ δεξιῶν σου Χριστέ, κατὰ τάξον σοὺς δούλους, οὓς περ μετέστησας.

Ἀνδρῶν τὰ στίφη σὺν γυναῖξιν, παίδων γηραιῶν ὁμοῦ, πενήτων δούλων πλουσίων τε, τῶν πιστῶς ἐντεῦθεν μετατεθέντων πρὸς σέ, ἀνάπαυσον, καὶ σῶσον ὡς εὐδιάλλακτος.

Θεοτ.

Σὲ πάντες Ἀχραντε βοηθόν, ζῶντες καὶ θανόντες εὐσεβῶς, φυλαί, καὶ γλῶσσαι κεκτήμεθα· ὅθεν τῆς ἐκεῖσε τυχεῖν ἀνέσεως αἰτούμεθα, πρεσβείαις σου ταῖς πρὸς Κύριον.

Καταβασία.

« Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθὲ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοὶ ψυχάς, πόθῳ καταύγασον, δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον. »

Ἡδὴ ε'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Πλάσθητι Δέσποτα, παρακλήθητι Σωτὴρ, καὶ δεῖξόν σου τὸ ἔλεος, δεῖξον σπλάγχνα, καὶ σῶσον ὡς ἀγαθὸς, τῆς γῆς πάσης ἅπαντας, οὓς πρὸς σέ μετηγάγου ὡς φιλόανθρωπος.

Ναμάτων ἐν κλύσμασι, καὶ ἐν ρείθροις ποταμῶν, καὶ τοὺς ἐξ αἰφνης ὑνῆξαντας, τοὺς ἐν νάπαις, καὶ ὄρεσι, καὶ ὁπαῖς τὸν βίον τελέσαντας, μὴ παρίδης, ὡς μόνος εὐδιάλλακτος.

Ὁ βλέπων ὡς Κύριος, ἐν θαλάσῃ, καὶ ἐν γῇ, τοὺς ἐν ἀδῆλῳ θνήξαντας, τοὺς πολέμοις καὶ μάχαις καὶ ἐν πληγαῖς δεινῶς τελευτήσαντας, πάντας οἰκτεῖρον Σῶτερ, ὡς φιλόανθρωπος.

Θεοτοκίον.

Η πάνταγνος Δέσποινα, ἡ τε-
κούσα τοῖς βροτοῖς τὸν κυβερνή-
την Κύριον, τῶν παθῶν μου τὸν
ἄσφατον καὶ δεινὸν κατεύνασον τά-
ραχον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ
καρδίᾳ μου.

Καταβασία.

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑ-
ψουμένην καθορῶν, τῶν πειρα-
σμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λι-
μένι σου προσδραμῶν, βοῶσαι·
Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν
μου πολυέλεε.»

Κοντάκιον, ἦχος πλ. δ'.

Τοὺς μεταστάντας ἀφ' ἡμῶν
ἐκ τῶν προσκαίρων, ἐν ταῖς σκη-
ναῖς τῶν ἐκλεκτῶν κατασκήνωσον
καὶ μετὰ Δικαίων ἀνάπαυσον, Σῶ-
τερ ἀθάνατε· εἰ γὰρ ὡς ἄνθρωποι
ἡμαρτον ἐπὶ γῆς, ἀλλὰ σὺ ὡς ἀ-
ναμάρτητος Κύριος, ἄφες αὐτοῖς
τὰ ἐκούσια πταίσματα, καὶ τὰ ἁ-
κούσια, μεσιτευούσης τῆς τεκού-
σης σε Θεοτόκου, ἵνα συμφῶνως
βοήσωμεν ὑπὲρ αὐτῶν Ἀλληλούϊα.

Ὁ Οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνα-
τος, ὁ ποιήσας καὶ πλάσας τὸν
ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ οὖν ἐκ γῆς
διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν
αὐτὴν πορευσόμεθα, καὶ ὡς ἐκέ-
λευσας ὁ πλάσας με, καὶ εἰπὼν
μοι· «Οἱ γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπε-
λεύσῃ· ὅπου πάντες βροτοὶ πορευ-
σόμεθα, ἐπιτάφιον ὄρητον ποιοῦν-
τες ὧδὴν τὸ, Ἀλληλούϊα.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου.

Ἐρῆν Ζ'. Δροσὸβόλον μὲν τὴν χάριν.

Σὺν Ἀγγέλοις ἐπὶ θρόνου Σῶ-

τερ δόξης σου, ὅταν ἐλεύσῃ κρίναι
τὴν γῆν, ψυχὰς δούλων σου, τῆς
σῆς πλησὸν βίαις χαρμονῆς, τοῦ
ψάλλειν ἀπαύστως καὶ βοᾶν· Εὐ-
λογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέ-
ρων ἡμῶν.

Ἐν σπαράγμασι θηρῶν Χριστέ
τοὺς θνήξαντας, καὶ οὓς ἐχθὺς ἐ-
μέλισεν, οὓς κατέχωσε συσσεισ-
σμός, καὶ βόθρος καὶ κρημνός,
τοὺς πάντας ἐλέησον Σωτὴρ, καὶ
τῆς ἐκείθεν ἀπειλῆς, ῥύσαι ὡς εὐ-
σπλαγχνός.

Εἰσή, μάχαιρα, καὶ πῦρ, δει-
νῶν ἐπίτασις, καὶ λίθων ἡ κατά-
λυσις, οὓς ἀνάλωσε σὺν λησταῖς,
λίμὸς τε καὶ λοιμὸς, τῇ σῇ με-
τουσίᾳ καὶ χαρᾷ, σῶσον ὑμνεῖν σε
εὐσεβῶς, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Θεοτοκίον.

Μόνῃ πέφυκας ἀγνή τοῦ κό-
σμου γέφυρα, μετάγουσα βροτοὺς
πρὸς Θεόν· τοὺς τὸν βίον σὺν, τῇ
πρὸς σέ ἐλπίδι καὶ στοργῇ, τελέ-
σαντας, Μητὴρ τοῦ Θεοῦ, πάσης
ἀνάγκης καὶ φθορᾶς, σῶζε πρεσ-
βείαις σου.

Καταβασία.

Δροσὸβόλον μὲν τὴν χάριν
εἰργάσατο, Ἀγγέλους τοῖς δόξαις
Παῖσι· τοὺς Χαλδαίους δὲ κατα-
φλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύ-
ραννον ἐπέισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ
ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐρῆν Π. Ἐκστὴν φρίττων οὐρανῶν.

Ἀπαντας Δέσποτα βροτοὺς,
παντοίου τάγματος, οὓς μετέστη-
σας Σωτὴρ, πιστοὺς σου βασιλεῖς
καὶ ἄρχοντας, ἐθνάρχας γῆς καὶ
κριτὰς, λαῶν τε καὶ φυλῶν τοὺς

προστάτας, ἐλέησον οἰκτίρμον, καὶ ἀνάπαυσον μόνος, ὅπως σε ὑμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρῦσαι πυρὸς τοῦ ζοφεροῦ, δούλους φιλάνθρωπε, Ἐκκλησίας σου σεπτῆς, καὶ σῶσον μοναστῶν συστήματα, ἱερωμένων πληθύν, χορείας λειτουργῶν σου ἐνθέων, καὶ πάντας τῆς ἐκείσε, καταξίωσον δόξης, ὅπως σε ὑμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σῶσον, ὦ Δέσποτα Χριστέ, σῶσον, ἐλέησον, καὶ ἀνάπαυσον ψυχὰς, λαούς σου τοὺς πιστῶς τελέσαντας, τρόπῳ παντὶ τὴν ζωὴν, ἐν τόπῳ, καὶ ἐν χώρᾳ παντοίας, καὶ ρῦσαι τῆς γεέννης, καὶ πικρίας βασάνων, ὅπως σε ὑμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ελθσας μόνῃ τὴν ἁρὰν, Παρθένε ἄχραντε, τὴν τῆς Εὐας ἀληθῶς, ζωὴν δὲ τοῖς ἐν γῇ ἐπήγασας· διὸ πρεσβεῖαις ταῖς σαῖς, τοὺς βίου τοῦ προσχαίρου λυθέντας, ζωῆς τῆς αἰωνίου, καταξίωσον πάντας, ὅπως σε ὑμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

«**Ε**κστηθι φρίττων οὐρανέ, καὶ σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν», καὶ τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται· ὃν παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερφυοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Ῥδὴ Θ'. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Νῦν, ἐλεῆμον, στίφη, δυσωπεῖς Ἀγγέλων, σὺν Χερουβίμ τε, Οὐρα Σεραφίμ καθικετεύει, Ἐξου-

σίαι, Θρόνοι καὶ Ἀρχαί, καὶ Δυνάμεις τε σὺν Ἀρχαγγέλοις, καὶ Κυριότητές σε αἰτοῦσι κραταῖς, ὅπως ψυχὰς ἀπάσας οἰκτείρῃς, ἅς περ μετέστησας.

Ιδοὺ οἱ δῆμοι, σὲ τῶν Προφητῶν ἐξαιτοῦνται, τῶν Ἀποστόλων δέονται χοροί, σὺν Πατριάρχαις, στίφη τε Μαρτύρων, σὺν Ὀσίων πλήθεσιν εὐπαρακλήτως, ἀναβοῶσι· Σῶσον φιλάνθρωπε ψυχὰς, πάντων τῶν ἐπὶ γῆς τεθνεώτων, εὐσεβῶν δούλων σου.

Οὕδας τὰ πάντα, βλέπεις, καθορᾶς, καὶ γινώσκεις, βροτῶν τὰ πλήθη, καὶ τὸ τῆς ζωῆς ἐκάστου πέρας· πᾶσι δίδου τὴν τῶν ἐγκλημάτων λύτρωσιν, καὶ Παραδείσου τῆς καλλονῆς ἀξίωσον πάντας, ὡς Θεός, μόνε, οὗς ἐξελέξω οἰκτίρμον, πιστοὺς οἰκέτας σου.

Θεοτοκίον.

Υπεραγία Δέσποινα τοῦ κόσμου Παρθένε, σὺ πάντων σκέπη, ζώντων καὶ θανόντων χρηματίζεις, καὶ γαλήνην, δόξα, καὶ τρυφήν, καὶ ἀνεσίς τῶν σέ προστάτιν, καὶ βοηθόν, καὶ ρύστην πλουτούντων ἀγαθῇ· ὅθεν αὐτοὺς διάσωσον πάντας ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καταβασία.

«**Α**πορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν· ἱλιγγίᾳ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος, ὑμνεῖν σε Θεοτόκε, ὅμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας τὸν ἐνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἰ Προστάτις, σὲ μεγαλύνομεν.»

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος γ'.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Μνήμην τελοῦντες πάντων, τῶν κοιμηθέντων ἐν Χριστῷ, καὶ τελευταίας ἡμέρας, μνήμην ποιήσωμεν πιστοί, ὑπὲρ ἡμῶν τε καὶ κείνων, Χριστὸν αἰεὶ δυσωποῦντες.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Ο γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων, τῶν ὀλιβομένων ἡ χαρὰ, Χριστιανῶν ἡ προστάτις, Παρθένη μήτηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ ἡμᾶς ρῦσαι, τῶν αἰωνίων βασάνων.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'.

καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρά.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Φοβερόν τὸ τέλος τὸ τοῦ θανάτου, καὶ φρικτὴ ἡ κρίσις ἡ τοῦ Δεσπότου· τὸ πῦρ γὰρ τὸ ἀσβεστον, ἡτρεπίσται ἐκεῖσε· σκώληξ ἀκοίμητος κολάων, καὶ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, σκότος ἐξώτερον ὑπάρχει, καὶ αἰωνία δίκη· διὸ κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα. Οὐς ἐξελέξω ἐκ τῶν προσκαίρων ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πάντες οἱ τῷ βίῳ προστετηκότες, δεῦτε ἐν τοῖς τάφοις ἐξεστηκότες, ἐγκύψατε, ἴδετε τοῦ κόσμου τὴν ἀπάτην· ποῦ νῦν τοῦ σώματος τὸ κάλλος, καὶ ἡ δοξα τοῦ πλούτου; ποῦ δὲ ἡ ἐπαρσις τοῦ βίου; ὄντως μάταια πάντα· διὸ κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὐς ἐξελέξω ἐκ τῶν προσκαίρων ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Νῦν ἐπὶ τὸν τάφον ὃ ἐπὶ θρόνου, νῦν ὃ ἐν πορφύρᾳ φθορὰν ὑπέδου· οὐκ ἐτι ἐν θρόνῳ γάρ, ἀλλ' ἐν μνήματι κεῖται· ἴδε ἐξέλιπε, τὸ βα-

(TOM. E')

σίλειον κράτος· ἴδε ὡς ὄναρ τῶν ἀνθρώπων, παροδεύει ὁ βίος· διὸ κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὐς ἐξελέξω ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πάντας τοὺς ἐνθάδε μετατεθέντας, ἐπὶ αἰωνίου ζωῆς ἐλπίδι, καὶ βίον ἀλλάξαντας παντοίῳ Σωτερ τρόπῳ, πᾶσαν κατάστασιν καὶ γένος, καὶ πᾶσαν ἡλικίαν, ἀνδρας ὁμοῦ τε καὶ γυναῖκας, καὶ ἀρτίτοκα βρέφη, ὡς φιλόανθρωπος ἐν κόλποις τάξον τοῦ Ἀβραάμ τε καὶ ἐν τόποις αἰνέσεως, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος β'.

Ανθός μαραίνεται, καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται, καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος· πάλιν δὲ ἡχοῦσθης τῆς σάλπιγγος, νεκροὶ ὡς ἐν σεισμῷ πάντες ἀναστήσονται, πρὸς τὴν σὴν ὑπάντησιν Χριστέ ὁ Θεός· τότε Δέσποτα, οὐς μετέστησας ἐξ ἡμῶν, ἐν ταῖς τῶν ἀγίων σου, κατὰ τάξον σκηναῖς, τὰ τοῦτων ἐγκλήματα περιδῶν ἀγαθῇ.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σὺ εἰ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας τὸ πᾶν, ὁ καὶ τοῦ Προφήτας ἐξαποστείλας ἡμῖν, προσητεῦσά σου τὴν παρουσίαν, καὶ Ἀποστόλους κηρύξαι σου τὰ μεγαλεῖα· καὶ οἱ μὲν προσεφῆτευον τὴν ἔλευσίν σου, οἱ δὲ τῇ Βαπτίσματι ἐφώτισαν τὰ ἔθνη. Μάρτυρες δὲ ἔτυχον δόξης ἐκ τούτων, καὶ πρεσβεύουσιν ἐκτενῶς σοι τῷ Δεσπότη, σὺν τῇ τεκούσῃ σε Μητρί· ἀνάπαυσον ὁ Θεός ψυχὰς ἅς προσελάβου, καὶ ἡμᾶς κατεξήσωσον

31

τῆς Βασιλείας σου, ὁ σταυρὸν ὑπομείνας δι' ἐμέ τὸν κατάκριτον, ὁ λυτρωτὴς μου καὶ Θεός.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια, ἐκ τῶν τοῦ Θεοφάνους.

Ἦχος πλ. β'. Ὀλὴν ἀποθέμενοι.

Εχὼν ἀκατάληπτον, τὴν εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνίαν, καὶ πηγὴν ἀκένωτον, θεικῆς χρηστότητος πολυέλεε, τοὺς πρὸς σέ Δέσποτα, μεταβεβηκότας, ἐν γῇ ζώντων κατασκήνωσον, εἰς τὰ σκηνώματα, τὰ ἀγαπητὰ καὶ ποθούμενα, κατάσχεσιν δωρούμενος, τὴν διηνεκῶς διαμένουσιν· σὺ γὰρ ὑπὲρ πάντων, ἐξέχεας τὸ Αἷμά σου Χριστέ, καὶ ζωηφόρῳ τιμήματι, κόσμον ἐξηγόρασας.

Στίχ. Μακάριοι οὓς ἐξελέξω.

Νέκρωσιν ὑπέμεινας, ζωοποιὸν ἐκουσίως, καὶ ζῶν ἐπήγασας, καὶ τρυφὴν αἰδίου, πιστοῖς δέδωκας, θεικῇ Δέσποτα, εὐσπλαγχνίᾳ μόνε Πανοικτίρμον, ἀναμάρτητε, ἐν ᾗ δεόμεθα, τοὺς κεκοιμημένους κατὰ τάξιν, ἐλπίδι ἀνασάσεως, λύσιν τῶν πταισμάτων δωρούμενος, ἵνα διὰ πάντων, ὑμνήται σου τὸ ὄνομα Χριστέ, καὶ σσώσμενοι δοξάζωμεν, τὴν φιλανθρωπίαν σου.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς.

Ζώντων κυριεύοντα, Θεαρχικῇ ἐξουσίᾳ, καὶ νεκρῶν δεσποζόντα, σὲ Χριστέ γινώσκοντες ἱκετεύομεν, τοὺς πιστοὺς δούλους σου, τοὺς πρὸς σέ τὸν μόνον, εὐεργέτην ἐκδημήσαντας, αὐτὸν ἀνάπαυσον σὺν τοῖς ἐκλεκτοῖς σου φιλάνθρωπε, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἐν ταῖς τῶν ἁγίων λαμπρότησι. Οὐλητὴς ἐλέ-

ους, ὑπάρχεις γὰρ καὶ σώξεις ὡς Θεός, οὗς κατ' εἰκόνα σου ἐπλασας μόνε Πολυέλεε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Αλγος τῷ Ἀδὰμ ἐχρημάτισεν ἡ τοῦ ξύλου ἀπόγευσις, πάλαι ἐν Ἑδέμ, ὅτε ὅρις ἰὼν ἐξηρεύετο· δι' αὐτοῦ γὰρ εἰσῆλθεν ὁ θάνατος, παγγενὴ κατεσθίων τὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἐλθὼν ὁ Δεσπότης, καθείλε τὸν δράκοντα, καὶ ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο· πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν· Φείσαι Σωτὴρ, καὶ οὕς προσελάβου μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου, ἀνάπαυσον ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὀλὴν ἀποθέμενοι.

Θεὸς ἐνδικαίτημα, θεοπρεπὲς Παναγία, καὶ Θεὸν ἐχώρησας, καὶ Θεὸν ἐγέννησας ἀπειρόγαμε, καὶ βροτοῖς ὁρώμενον, ἐν δυσὶν οὐσίαις, ἐν μιᾷ δὲ ὑποστάσει Ἀγνή· αὐτὸν δυσώπησον, τὸν Μονογενὴ καὶ πρωτότοκον, τὸν σὲ Παρθένον ἄμωμον, καὶ μετὰ τὸν τόκον φυλάξαντα, ψυχὰς ἀναπαῦσαι, τῶν πίστει κοιμηθέντων ἐν φωτὶ, ἐν ἀκηράτῳ φαιδρότητι, καὶ μακαριότητι.

Τὰ Τροπάρια.

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπως.

Σὲ καὶ τείχος καὶ λιμένα.

Καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ τυπικά. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. β'.

Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθῇσονται.

Στίχ. Πρὸς σέ Κύριε κεκράξομαι.

Ἀπόστολος, τῆς ἡμέρας καὶ Νεκρώσιμος, ὁμοίως καὶ Εὐαγγέλιον.

Κοινωνικόν.

Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προελάβου Κύριε, καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν. Ἀλληλούϊα.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ Ἑσπερας.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα γ'. πρὸς Ἦχον α'. δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν.

Γλώσσαις ἄλλογενῶν.

Πάντα χορηγεῖ.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. δ'.

Ὅτε τὸ Πνεῦμά σου κατέπεμψας.

Ἀπόστιχα ἰδιόμελα, Ἦχος β'.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν.

Στίχ. Καρδίαν καθάραν.

Ἐν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος ὁ αὐτός.

Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνολογῶμεν.

Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ ὁ Θεός.

(Ζῆτει ταῦτα πάντα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.) Καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προημακόν, καὶ τὸ πρῶτον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα γ'. πρὸς Ἦχον α'. δευτεροῦντες τὸ α'. εἶτα ε'. πρὸς Ἦχ. β'. δευτεροῦντες πάλιν τὸ α'. Ἦχος α'.

Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν, καὶ Πνεῦματος ἐπιδημίαν, καὶ προσημίαν ἐπαγγελίας, καὶ ἐλπίδας,

συμπλήρωσιν· καὶ τὸ μυστήριον ὅσον; Ὡς μέγα τε καὶ σεβάσμιον! Διὸ βρωμέν σοι· Δημιουργέ τοῦ παντός, Κύριε δόξα σοι. Δίς.

Γλώσσαις ἄλλογενῶν, ἐκαινούργησας Χριστέ τοὺς σοὺς Μαθητάς, ἵνα δι' αὐτῶν σε κηρύξωσι, τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεόν, τὸν παρέχοντα τοῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· βρούει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτων σοφίαν ἐδίδασκεν, ἁλίεις θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁμοούσιε καὶ ὁμόθρονε τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ Παράκλητε, δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὐρομεν ἡστίον ἀληθῆ, ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες· αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἐτίωσι. Δίς.

Ἐν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε, Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος σου· σὺ εἰ Θεός· πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα· καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺ εἰ ὁ Θεός ἡμῶν.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἐσπέρᾳ καὶ πρωὶ καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐλογήσω σε, Κύριε.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, εἰ πιστοὶ τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλίναντες, ἀνυμνοῦ-

μέν σε τὸν ἀναρχον Πατέρα, καὶ τὸν συνἀναρχον Υἱόν, καὶ τὸ συναίδιον καὶ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἁγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνολογήσωμεν Πατέρα, καὶ Υἱόν, σὺν Ἀγίῳ Πνεύματι· οὕτω γὰρ ἐκήρυξαν πάντες οἱ Προφῆται, καὶ Ἀπόστολοι μετὰ Μαρτύρων.

Δόξα, καὶ νῦν, ἥχος πλ. δ'.

Λέοντος Δεσπότης.

Δεῦτε λαοί, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα προσκυνήσωμεν, Υἱόν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν Ἀγίῳ Πνεύματι· Πατὴρ γὰρ ἀχρόνως ἐγέννησεν Υἱόν, συναίδιον καὶ σύνηθρονον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἦν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν Υἱῷ δοξαζόμενον· μία δύναμις, μία οὐσία, μία Θεότης, ἣν προσκυνοῦντες πάντες λέγομεν· Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ τὰ πάντα δημιουργήσας δι' Υἱοῦ, συνεργεῖα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἅγιος ἰσχυρός, δι' οὗ τὸν Πατέρα ἐγνώκαμεν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπεδήμησεν ἐν κόσμῳ. Ἅγιος ἀθάνατος, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, τὸ ἐκ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον. Τριάς ἁγία, δόξα σοι.

Εἰσοδος, τὸ, φῶς ἱλαρόν. Καὶ μετὰ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἐφεξῆς Ἀναγνώσματα.

Ἀριθμῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Κύριος πρὸς Μωσῆν· Συνάγαγέ μοι ἐβδομήκοντα ἄνδρας ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ, οὓς σὺ αὐτὸς εἶδας, ὅτι οὗτοί εἰσι πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ, καὶ γραμ-

ματεῖς αὐτῶν· καὶ ἄξεις αὐτοὺς εἰς τὴν Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου, καὶ στήσονται ἐκεῖ μετὰ σοῦ. Καὶ καταβήσομαι, καὶ λαλήσω ἐκεῖ μετὰ σοῦ, ἀφελῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἐπὶ σοί, καὶ ἐπιθήσω ἐπ' αὐτούς, καὶ συναντιλήψονται μετὰ σοῦ τὴν ὁρμὴν τοῦ λαοῦ, καὶ οὐκ οἴσεις αὐτοὺς σὺ μόνος. Καὶ συνήγαγε Μωσῆς ἐβδομήκοντα ἄνδρας ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ, καὶ ἔστησεν αὐτοὺς κύκλῳ τῆς Σκηνῆς. Καὶ κατέβη Κύριος ἐν νεφέλῃ, καὶ ἐλάλησε πρὸς Μωσῆν, καὶ παρείλετο ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τοὺς ἐβδομήκοντα ἄνδρας τοὺς πρεσβυτέρους. Ὡς δὲ ἐπανεπαύσατο τὸ Πνεῦμα ἐπ' αὐτούς, καὶ προσεφήτην ἐν τῇ παρεμβολῇ, καὶ οὐκ ἔτι προσέθεντο. Καὶ κατελείφθησαν δύο ἄνδρες ἐν τῇ παρεμβολῇ· ὄνομα τῷ ἐνὶ Ἑλδὰδ, καὶ ὄνομα τῷ δευτέρῳ Μωδὰδ· καὶ ἐπανεπαύσατο ἐπ' αὐτούς τὸ Πνεῦμα· καὶ οὗτοι ἦσαν τῶν καταγεγραμμένων καὶ οὐκ ἦλθον εἰς τὴν Σκηνήν· καὶ προσεφήτην ἐν τῇ παρεμβολῇ. Καὶ προσδραμὼν ὁ νεανίσκος, ἀπήγγειλε τῷ Μωσῇ, καὶ εἶπεν αὐτῷ, λέγων· Ἑλδὰδ καὶ Μωδὰδ προσφητεύουσιν ἐν τῇ παρεμβολῇ· καὶ ἀποκριθεὶς Ἰησοὺς ὁ τοῦ Ναυῆ ὁ παρεστηκὼς Μωσῇ, ὁ ἐκλεκτὸς αὐτοῦ, εἶπε· Κύριε Μωσῆ, κώλυσον αὐτούς. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Μωσῆς· Μὴ ζηλοῖς σύ μοι; καὶ τίς δώη πάντα τὸν λαὸν Κυρίου προφήτας, ὅταν δῶ Κύριος τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ ἐπ' αὐτούς;

Προφητείας Ἰωὴλ τὸ ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος· Τὰ τέκνα Σιών, Χαίρετε καὶ εὐφραίνεσθε ἐπὶ Κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν, ὅτι ἔδωκεν ὑμῖν τὰ βρώματα εἰς δικαιοσύνην· καὶ βρέξει ὑμῖν ὕετον πρῶτον καὶ ὄψιμον καθὼς ἔμπροσθεν· καὶ πληθύνονται αἱ ἄλωνες σίτου, καὶ ὑπερεκχυθήσονται αἱ ληνοὶ οἴνου καὶ ἐλαίου· καὶ ἀνταποδώσω ὑμῖν ἀντὶ τῶν ἐτῶν, ὧν κατέφαγεν ἡ ἀκρίς, καὶ ὁ βροῦχος, καὶ ἡ ἐρουσίβη, καὶ ἡ κάμψη καὶ ἡ δύναμις σου ἡ μεγάλη, ἣν ἐξαπέστειλα εἰς ὑμᾶς· καὶ φάγεσθε ἐσθίοντες, καὶ ἐμπλησθήσεσθε, καὶ αἰνέσετε τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν, ὃς ἐποίησε μεθ' ὑμῶν θαυμάσια, καὶ οὐ μὴ κατασχυνοῖ ὁ λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἐπignώσεσθε, ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ Ἰσραὴλ ἐγὼ εἰμι, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι πλην ἐμοῦ· καὶ οὐ μὴ κατασχυνοῖ ἔτι ὁ λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἔσται μετὰ ταῦτα, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν, καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐν ὕπνῳ ἐνυπνιασθήσονται, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται. Καὶ γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου, καὶ προφητεύσουσι· καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω, αἶμα, καὶ πῦρ, καὶ ἀμίδω καπνοῦ· ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος, καὶ ἡ σελήνη εἰς αἶμα

πρὶν ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ· καὶ ἔσται, πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσῃται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος· Λήψομαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐθνῶν, καὶ ἀθροίσω ὑμᾶς ἐκ πασῶν τῶν γαίων, καὶ εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν ὑμῶν· καὶ ῥανθῶ ἐφ' ὑμᾶς ὕδωρ καθαρὸν, καὶ καθαρισθήσεσθε ἀπὸ πασῶν τῶν ἀκαθαρσιῶν ὑμῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν εἰδώλων ὑμῶν, καὶ καθαρῶ ὑμᾶς· καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν καινὴν, καὶ πνεῦμα καινὸν δώσω ὑμῖν· καὶ ἀφελῶ τὴν καρδίαν τὴν λιθίνην ἐκ τῆς σαρκὸς ὑμῶν, καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν σαρκίνην· καὶ τὸ πνεῦμά μου δώσω ἐν ὑμῖν, καὶ ποιήσω, ἵνα ἐν τοῖς δικαιομασί μου πορεύησθε, καὶ τὰ κρίματά μου φυλάξησθε, καὶ ποιήσητε· καὶ κατοικήσετε ἐπὶ τῆς γῆς, ἧς ἔδωκα τοῖς πατράσιν ὑμῶν, καὶ ἔσεσθέ μοι εἰς λαόν, ἐγὼ ἔσομαι ὑμῖν εἰς Θεόν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα,
Ἦχος α΄.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε Σωτὴρ ἡμῶν ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος σου· σὺ εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε τὸν Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, καὶ κλίνας γόνα προσκυνήσω σου τὴν ἀήττητον δύναμιν· ἐν ἐσπέρῃ καὶ

πρωί καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντί
καιρῷ εὐλογῶ σε Κύριε.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ
πιστοὶ τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς, καὶ
τοῦ σώματος ὑποκλίναντες, ἀνυ-
μνοῦμέν σε τὸν Ἀναρχὸν Πατέ-
ρα, καὶ τὸν συνάναρχον Υἱόν, καὶ
τὸ συναίδιον, καὶ Πανάγιον Πνεῦ-
μα, τὸ φωτίζον καὶ ἁγιάζον τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Οτε τὸ Πνεῦμά σου κατέπεμ-
ψας Κύριε, καθημένους τοὺς Ἀπο-
στόλους, τότε οἱ τῶν Ἑβραίων
παῖδες θεωροῦντες, ἐξίσταντο θαύ-
μει· ἤκουον γὰρ αὐτῶν φεγγομέ-
νων ἐτέραις ξέναις γλώσσαις,
καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐχορήγει αὐ-
τοῖς· ἰδιῶται γὰρ ὄντες ἐσοφίσθη-
σαν, καὶ τὰ Ἔθνη πρὸς πίστιν
ζωγράφαντες, τὰ θεῖα ἐρρήτορευ-
σαν· διὸ καὶ ἡμεῖς βοῶμέν σοι, Ὁ
ἐπὶ γῆς ὁφθεὶς, καὶ ἐκ τῆς πλά-
νης σώσας ἡμᾶς, Κύριε Δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

ἦχος πλ. β'.

Αγνοοῦντα τὰ Ἔθνη Κύριε,
τὴν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἐν
τοῖς Ἀποστόλοις σου γενομένην
δύναμιν, τὴν ἐναλλαγὴν τῶν
γλωσσῶν, μέθην εἶναι ἐνόμιζον·
ἡμεῖς δὲ στηριχθέντες ὑπ' αὐτῶν,
ἀπαύστως οὕτω λέγομεν, Τὸ
Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντα-
νέλης ἀφ' ἡμῶν δεόμεθα φιλάν-
θρωπε.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐ-
μοί ὁ Θεός, καὶ Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνι-
σον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Κύριε τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

ἡ ἐπιφοίτησις, τοὺς Ἀποστόλους
σου ἐμφορήσασα, ἐν ἐτέραις γλώσ-
σαις λαλεῖν παρεσκεύασεν· ὁθεν
τὸ παράδοξον, τοῖς μὲν ἀπίστοις
μέθην ἐνόμιζετο, τοῖς δὲ πιστοῖς
πρόξενον σωτηρίας· οὐ τῆς ἐλλάμ-
ψεως καὶ ἡμᾶς ἀζώωσον, δεόμεθα
φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μὴ ἀπορίψῃς με ἀπὸ τοῦ
προσώπου σου, καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ
ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε,
τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας· ὁ παν-
ταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πλη-
ρῶν· ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ
ζωῆς χορηγός, ἐλθέ καὶ σκηνώσον
ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ
πάσης κηλίδος, καὶ σώσον ἀγαθῶς
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Γλώσσαί ποτε συνεχύθησαν,
διὰ τὴν τολμὰν τῆς πυργοποιίας·
γλώσσαί δὲ νῦν ἐσοφίσθησαν, διὰ
τὴν δόξαν τῆς Θεογνωσίας· ἐκεῖ
κατεδίκασε Θεὸς τοὺς ἀσεβεῖς τῷ
πταίσματι· ἐνταῦθα ἐφώτισε Χρι-
στός τοὺς ἀλγιῖς τῷ Πνεύματι.
Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία, πρὸς
τιμωρίαν· ἄρτι καινουργεῖται ἡ
συμφωνία, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, ἦχος πλ. δ'.

Εὐλογητὸς εἰ, Χριστέ ὁ Θεός
ἡμῶν, ὁ πανσόφος τοὺς ἀλγιῖς
ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ
Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ δι' αὐτῶν
τὴν οἰκουμένην σαγήνευσας. Φι-
λάνθρωπε, δόξα σοι. (ἐκ γ')

Τὸ αὐτὸ, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Εἰς τὸν Ὁρόρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα
ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν μεθέορτον πιστοὶ, καὶ τε-
λευταίαν ἑορτὴν, ἑορτάσωμεν φαι-
δρῶς· αὕτη ἐστὶ Πεντηκοστή, ἐ-
παγγελίας συμπλήρωσις, καὶ προ-
θεσμίας· ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ πῦρ τοῦ
Παρακλήτου εὐθὺς, κατέβη ἐπὶ
γῆς, ὡς περ ἐν εἶδει γλωσσῶν, καὶ
Μαθητὰς ἐφώτισε, καὶ τούτους
οὐρανομύστας ἀνέδειξε. Τὸ φῶς
ἐπέστη τοῦ Παρακλήτου, καὶ τὸν
κόσμον ἐφώτισε. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν Κάθισμα
ὁμοιον.

Η τοῦ Πνεύματος πηγὴ, ἐπι-
δημοῦσα τοῖς ἐν γῇ, εἰς πυρφό-
ρους ποταμούς, μεριζομένη νοη-
τῶς, τοὺς Ἀποστόλους ἐδρόσαις
φωταγωγοῦσα· καὶ γέγονεν αὐ-
τοῖς, νέφος δροσῶδες τὸ πῦρ, φω-
τίζουσα αὐτοὺς, καὶ υετίζουσα
φλόξ, δι' ὧν ἡμεῖς ἐλάβομεν τὴν
χάριν, διὰ πυρός τε καὶ ὕδατος.
Τὸ φῶς ἐπέστη τοῦ Παρακλήτου,
καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισε. Δίς.

Μετὰ τὸν Πολυελεον, Κάθισμα.

ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Μετὰ τὴν Ἑγερσιν Χριστέ,
τὴν ἐκ τοῦ ὕδατος, καὶ τὴν πρὸς
ὑψος οὐρανοῦ θείαν Ἀνάληψιν,
τοῖς θεόπταις τὴν δόξαν σου κα-
τέπεμψας οἰκτίρμον, Πνεῦμα εὐ-
λὸς ἐγκαινίσας τοῖς Μαθηταῖς· ὁ-
θεν, ὡς περ κιθάρα μουσουργικῇ,
πᾶσιν ἐτρανολόγησαν, τῷ θεῷ
πληκτρῷ μυστικῶς, Σῶτερ τὰ ἀ-
πηχύματα, καὶ τὴν οἰκονομίαν σου.

Δίς.

Τὸ α'. Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν
τοῦ δ'. ἦχος. Προκείμενον, ἦχος δ'.
Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὀδηγήσει
με ἐν γῇ εὐθείᾳ.

Στίχ. Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευ-
χῆς μου.

Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἰωθ. θ'.
Ἀνάστασιν Χριστοῦ, οὐ λέγομεν, ἀλλ'
εὐθὺς τὸν Ν'. Δόξα, ἦχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων πρεσβείαις.
Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.
Καὶ τὸ παρὸν ἰδιόμελον, ἦχ. πλ. β'.
Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε.

(Ὁρα ὁπισθεν τῶν Ἀποστίχων.)

Οἱ Κανόνες. Ὁ βαρὺς μετὰ τῶν Εἰρ-
μῶν εἰς ἡ. καὶ ὁ τοῦ δ'. μετὰ τῶν Εἰρ-
μῶν εἰς ε'.

Κανὼν πρὸς τὸν ἦχον βαρύν,

αὐτὸς ἡ ἀκροστιχίς.

« Πεντηκοστήν ἑορτάζομεν. »

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ῥδὴ Α'- Ὁ Εἰρμός.

« Πόντιφ' ἐκάλυψε Φεραῶ σὺν
ἄρμασιν, ὁ συντρίβων πολέμους
ἐν ὑψηλῷ βραχίονι· ἄσπασεν αὐτῷ
ὅτι δεδοξάσται. »

Εργῶ ὡς πάλαι τοῖς Μαθηταῖς
ἐπηγγείλω, τὸ Παράκλητον Πνεῦ-
μα ἐξαποστείλας Χριστέ, ἐλαμ-
ψας τῷ κόσμῳ φῶς, φιλάνθρωπε.

Νόμῳ τὸ πάλαι προκηρυχθὲν
καὶ Προφῆταις, ἐπληρώθη· τοῦ
Θείου Πνεύματος σήμερον, πᾶσι
γὰρ πιστοῖς χάρις ἐκκέχυται.

Κανὼν πρὸς ἦχον δ'.

Διὰ στίχων ἱαμβικῶν, οὐ ἡ ἀκροστιχίς·
Θεογενὲς Λόγος, Πνεῦμα Παράκλητον
πάλιν ἄλλον.

Ἐκ γενέτου κύλων ἦσας ἐπιφανέτης,
Ἐκ πυρός γλώσσοι φῆγον θεόπαις
ἄλλου.

Σῆμα τῆς φύλης, καὶ χάριν ὑμνοπόλοις.

Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Ἀρκαλᾶ.

Ῥοδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

«Θεῖω καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνώφω, Ἐρρήτόρευσε τὸν θεόγραφον νόμον· Ἰλὺν γὰρ ἐκτινάξας ὀμματος νόου, Ὁρᾷ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος Γνωσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.»

Ἐφη τὸ σεπτὸν καὶ σεβάσμιον στόμα· Νοσφισμὸς ὑμῖν οὐ γενήσεται φίλοις· Ἐγὼ γὰρ εἰς πατρῶων ὕψιστον θρόνον, Συνεδριάζων, ἐκχεῶ τοῦ Πνεύματος, Λάμψαι· ποβοῦσι, τὴν χάριν τὴν ἄφθονον.

Ὅρος βεβηκῶς, ἀτρεκέστατος Λόγος, Γαληνόμορφον ἐκτελεῖ τὴν καρδίαν· Ἔργον γὰρ ἐκπεράνας, εὐφρανε φίλους, Πνοῇ βιαία, καὶ πυρὸς γλωττήμασι, Νείμας τὸ Πνεῦμα Χριστὸς, ὡς ὑπέσχετο.

Καταβασίαι.

Πόντῳ ἐκάλυψε.

Θεῖω καλυφθεὶς.

Κανὼν πρὸς ἦχον βαρύν.

Ῥοδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

«Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς, Χριστὲ, ἕως ἂν ἐνδύσῃσθε, ἔφης, καθήσαστε ἐν Ἱερουσαλὴμ· ἐγὼ δὲ ὡς ἐμὲ Παράκλητον ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐμὸν τε καὶ Πατρὸς ἀποστελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε.»

Ἡ τοῦ θείου Πνεύματος ἐπιδημήσασα δύναμις, τὴν μερισθεῖσαν πάλαι φωνήν, κακῶς ὁμονοησάντων, εἰς μίαν ἁρμονίαν θείως συνῆψε, γνῶσιν συνετίζουσα πεισούς

τῆς Τριάδος, ἐν ᾗ ἐστερεώθημεν.

Κανὼν πρὸς ἦχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

«Ἐρρήξε γαστρός ἡτεκνωμένης πέδας, Ὑβριν τε δυσκάρηκτον ἐτεκνουμένης, Μόνῃ προσευχῇ τῆς προφήτιδος πάλαι, Ἀννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον, Πρὸς τὸν δυνάστην καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.»

Ἀληπτός ἐστὶν ἡ Θεαρχικὴ τάτη· Ῥήτρας γὰρ ἐξέφηνη τοὺς ἀγραμμάτους, Ἄλις σοφιστὰς συστομίζοντας λόγῳ, Καὶ τῆς βαθείας νυκτὸς ἐξαιρουμένους, Λαοὺς ἀπείρους, ἀστραπῇ τοῦ Πνεύματος.

Ἦν ἐκπορευτὸν ἐξ ἀγεννήτου φάους, Τὸν πανσθενουργόφωτον ἄφθιτον σέλας, Οὗ τὴν δι' Υἱοῦ πατρικῆς ἐξουσίας Νῦν ἐμφανίζει συμφυῇ φρυκτωρίαν, Πυρῶδες ἦχος ἐν Σιών τοῖς ἔθνεσι.

Καταβασίαι.

Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν.

Ἐρρήξε γαστρός.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Οἱ τοῦ Σωτῆρος ἐρασταὶ χαρὰς ἐπλήσθησαν, καὶ θάρσος ἔλαβον οἱ πρῶν δειλιῶντες, ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· σήμερον ἐξ ὕψους, κατήλθεν ἐπὶ τὸν οἶκον τῶν Μαθητῶν, καὶ ἄλλοι, ἄλλα ἐλάλει πρὸς τοὺς λαούς· γλῶσσαι γὰρ διεσπάρησαν, ὀρώμεναι ὡσεὶ πυρὸς, καὶ τούτους οὐ κατέφλεξαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐδρόσισαν. Δίς.

Κανὼν πρὸς ἦχον βαρύν.

Ῥοδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

«Κατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ' ἐσχάτων σου Χριστὲ ἔλευσιν

ἀνεβόα, Τὴν σὴν εἰσακήκοα Κύριε
δυναστείαν, ὅτι πάντας τοῦ σῶσαι
τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας.»

Ὁ ἐν Προφήταις λαλήσας, καὶ
διὰ Νόμου κηρυχθεὶς πρῶτον τοῖς
ἀτελεσί, Θεὸς ἀληθὴς ὁ Παρά-
κλητος, τοῖς τοῦ Λόγου ὑπηρέταις
καὶ μάρτυσι γνωρίζεται σήμερον.

Σῆμα Θεότητος φέρον, τοῖς
Ἀποστόλοις ἐν πυρὶ, Πνεῦμα κα-
τεμερίσθη, καὶ ξέναις ἐν γλώσ-
σαις ἐνέφηγεν, ὡς Πατρόθεν θεῖον
σθένος ἐρχόμενον, ἐστὶν αὐτοκέ-
λευστον.

Κανὼν πρὸς ἤχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Ἀναξ** ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου
μόνος, Λόγος προελθὼν, Πατρός
ἐξ ἀναιτίου, Ἰσοσθενὲς σου Πνεῦ-
μα τοῖς Ἀποστόλοις, Νημερτὲς
ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης, Ἄδου-
σι· Δόξα τῷ κράτει σου Κύριε.»

Λουτρόν τὸ θεῖον τῆς παλιγ-
γενεσίας, Λόγῳ κεραννύς συντε-
θειμένη φύσει, Ὁμβροβλυτεῖς μοι
ρεῖθρον ἐξ ἀκηράτου, Νενυγμένης
σου πλευρᾶς, ὦ Θεοῦ Λόγε, Ἐπι-
σφραγίζων τῇ ζέσει τοῦ Πνεύμα-
τος.

Κάμπτει τὰ πάντα τῷ Παρα-
κλήτῳ γόνυ, Γόνυ τε Πατρός,
Πατρί συμφυεσάτω· Ἐν γὰρ προ-
σώποις οἷδε τριτοῖς οὐσίαν, Νη-
μερτὲς ἀπρόσιτον, ἄχρονον, μίαν·
Ἐλαμψε φῶς γὰρ ἡ χάρις τοῦ
Πνεύματος.

Τελείσθη πάντες τῇ Θεαρχικῇ
τάτῃ, Ὅσοι λατρεῦται τῆς τριφυ-
γοῦς οὐσίας· Ὑπερφῶς τελεῖ γὰρ
ὡς εὐεργέτης, Καὶ πυρσολαμπεῖ
Χριστὸς εἰς σωτηρίαν· Ὅλην πο-

(TOM. Ε').

ρίζων τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.
Καταβασίαι.

Κατανοῶν ὁ Προφήτης.

Ἄναξ ἀνάκτων.

Κανὼν πρὸς ἤχον βαρύν.

Ῥδὴ Ε' Ὁ Εἰρμός.

«**Τὸ** διὰ τὸν φόβον σου λη-
φθὲν Κύριε, ἐν γαστρὶ τῶν Προ-
φητῶν, καὶ κυηθὲν ἐπὶ τῆς γῆς
Πνεῦμα σωτηρίας, Ἀποστολικὰς
καρδίας κτίζει καθαρὰς, καὶ ἐν
τοῖς πιστοῖς εὐθὺς ἐγκαινίζεται·
φῶς γὰρ καὶ εἰρήνη, διότι τὰ σὰ
προσταγμένα.»

Ἡ ἐπιποιτήσασα ἰσχὺς σήμε-
ρον, αὕτη Πνεῦμα ἀγαθόν, Πνεῦ-
μα σοφίας Θεοῦ, Πνεῦμα ἐκ Πα-
τρὸς ἐκπορευθὲν, καὶ δι' Ὑἱοῦ πι-
στοῖς ἡμῖν πεφηνὸς μεταδοτικόν,
ἐν οἷς κατοικίεται φύσει, τῆς ἐν
ᾗ κατοπτεύεται ἀγιότητος.

Κανὼν πρὸς ἤχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Λυτήριον** καθαρσὶν ἀμπλακη-
μάτων, Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύ-
ματος δρόσον, Ὡ τέκνα φωτόμορ-
φα τῆς Ἐκκλησίας. Νῦν ἐκ Σιών
γὰρ ἐξελήλυθε νόμος, Ἡ γλῶσσο-
πυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.»

Καθὼς περευδόκησεν αὐτεξου-
σίως, Ἀδέσποτον κάτεισι Πνεῦμα
πατρόθεν, Σοφίζον ἐν γλώσσῃσι
τοὺς Ἀποστόλους, Ἐπισφραγίζον
τὸν φερέσβιον Λόγον, Πατροσθε-
νὲς ἑυμμορφον, ὃν Σωτὴρ ἔσθ.

Ἦτο τὰς φρένας μὲν ἐξ ἀμαρ-
τίας, Χ' αὐτῷ κατεσκεύαζε τῶν Ἀ-
ποστόλων, Θεὸς Λόγος πάνταρ-
χος ἄχραντον ὄμον· Ὁμοθε-
νοῦς δὲ καὶ συνουσιουμένου, Νῦν
ἐγκαινίζεται Πνεύματος χάρις.

Καταβασίαι.

Τὸ διὰ τὸν φόβον σου.

Λυτήριον κάθαρσιν.

Κανὼν πρὸς ἤχον βαρύν.

Ῥδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

«**Ν**αυτιῶν τῷ σάλῳ, τῶν βιω-
τικῶν μελημάτων, συμπλόσις πον-
τούμενος ἀμαρτίαις, καὶ ψυχοφθό-
ρῳ θηρὶ προσριπτούμενος, ὡς ὁ
Ἰωάννης Χριστέ βοᾷ σοι, Ἐκ θανα-
τηφόρου με βυθοῦ ἀνάγαγε.»

Εκ τοῦ Πνεύματός σου, σάρκα
ἐπὶ πᾶσαν ὡς εἶπας, πλουσίως ἐ-
ξέχεας, καὶ ἐπληρώθη τῆς σῆς ἡ
σύμπασα γνώσεως Κύριε· ὅτι ἐκ
Πατρὸς Υἱὸς ἀρρέυστως, ἔφυς,
καὶ τὸ Πνεῦμα ἀμερίστως πρόεισι.

Κανὼν πρὸς ἤχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Π**λασμός ἡμῖν Χριστέ καὶ σω-
τηρία, Ὁ Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ
τῆς Παρθένου, Ἰν' ὡς Προφῆτην
θηρὸς ἐκ θαλαττίου, Στέρνων Ἰω-
νᾶν τῆς φθορᾶς διαρκάσης, Ὅλον
τὸν Ἀδὰμ παγγενῇ πεπτωκότα.»

Ιμερτόν ἡμῖν εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγ-
κάτοις, Αἰωνίως ἔξουσι Πνεῦμα
καινίσαις, Πατροπροβλήτως πάν-
τοτε ζυντημένον, Ὑλῆς ἀπεχθοῦς
καυσικὸν μολυσμάτων, Ῥύπου τε
φρενῶν ρυπτικὸν Παντοκράτορ.

Ορεκτόν ἀξίωμα τοῖς Ἀποστό-
λοις, Σιωνίταις μένουσι σὴν πα-
ρουσίαν, Γνώρισμα Πνεῦμα πα-
τρογεννήτου Λόγου, Λέσχην ἀπη-
νῇ τῶν ἐθνῶν ποππυσμάτων. Ὡ-
κισα δεικνύς, πυρπνόως καθιδρύεις.

Καταβασίαι.

Ναυτιῶν τῷ σάλῳ.

Πλασμός ἡμῖν Χριστέ.

Κοντάκιον· ἤχος πλ. δ'.

Οτε καταβάς τὰς γλώσσας
συνέχεε, διεμέριζεν Ἐθνη ὁ Ὑψι-
στος, ὅτε τοῦ πυρὸς τὰς γλώσσας
διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας ἐκά-
λεσε· καὶ συμφώνως δοξάζομεν,
τὸ πανάγιον Πνεῦμα. Ὁ Οἶκος.

Ταχεῖαν καὶ σταθεράν δίδου
παραμυθίαν τοῖς δούλοις σου Ἰη-
σοῦ, ἐν τῷ ἀκηδιάσαι τὰ πνεύμα-
τα ἡμῶν· μὴ χωρίζου τῶν ψυχῶν
ἡμῶν ἐν θλίψεσι· μὴ μακρύνου
τῶν φρενῶν ἡμῶν ἐν περιστάσε-
σιν· ἀλλὰ ἀεὶ ἡμᾶς πρόφρασον,
ἐγγισον ἡμῖν, ἐγγισον ὁ παντα-
χοῦ, ὡς περ καὶ τοῖς Ἀποστόλοις
σου πάντοτε συνῆς, οὕτω καὶ τοῖς
σὲ ποθοῦσιν ἐνωσον σαυτὸν αἰκτίρ-
μον, ἵνα συνημμένοι σε ὑμνῶμεν,
καὶ δοξάζωμεν τὸ πανάγιον
Πνεῦμα.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ὁγδόῃ ἀπὸ
τοῦ Πάσχα, τὴν ἁγίαν Πεντηκοστήν
ἐορτάζομεν. Στίχοι.

Πνοῇ βιαία γλωσσοπυρσεύτως νέμει
Χριστὸς τὸ θεῖον Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις.
Ἐκκεχῦται μεγάλῳ ἐνὶ ἡματι Πνεῦμ'
ἀλειῦσι.

Ταῖς τῶν ἁγίων Ἀποστόλων πρεσ-
βείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον
ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κανὼν πρὸς ἤχον βαρύν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Οἱ** ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς ἐμ-
βληθέντες ὅσοι Παῖδες, τὸ πῦρ
εἰς δρόσον μετέβαλον, διὰ τῆς ὑ-
μνωδίας, οὕτω βοῶντες, εὐλογη-
τὸς εἰ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων
ἡμῶν.»

Πητορευόντων τὰ θεῖα μεγα-
λεῖα τῶν Ἀποστόλων, τοῦ πνεύ-

ματος ἡ ἐνέργεια· ἐνομίζετο μέθῃ
τοῖς ἀπιστοῦσι, δι' ἧς Τριάς γνω-
ρίζεται εἰς Θεὸς τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Τὴν ἀδιαίρετον φύσιν ὀρθοδό-
ξως θεολογοῦμεν, Θεὸν Πατέρα
τὸν ἀναρχόν, τῆς αὐτῆς ἐξουσίας
Λόγον καὶ Πνεῦμα εὐλογητὸς εἰ
κράζοντες ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Κανὼν πρὸς ἤχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Σ**ύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων
μέλος, Σέβειν τὸ χρυσότευκτον
ἄψυχον βρέτας, Ἡ τοῦ Παρακλή-
του δὲ φωσφόρος χάρις, Σεβασμι-
άζει τοῦ βοᾶν· Τριάς, μόνη, Ἰσο-
σθενής, ἀναρχος, εὐλογητὸς εἰ.»

Φωνὴν προφητόφθεγκτον ἡγ-
νοηκότες, Ἐφασκον οἰνότευκτον
ἄφρονες μέθην, Ῥήσεις ξενηκού-
σθησαν ὡς Ἀποστόλων· Οἱ εὐσε-
βεῖς δὲ σοὶ βοᾶμεν ἐνθέως· Νεοур-
γέ τοῦ σύμπαντος, εὐλογητὸς εἰ.

Θέσπιν κατεβρόντησεν ὁ βλέ-
πων ὅπα, Ἐνθους Ἰωὴλ τοῦ θεαρ-
χικωτάτου, Οἷς ἐκχεῶ, φῆσαντος
οἷά περ Λόγου, Τοῦ Πνεύματός
μου, συμβοήσουσι· Φύσις, Ἡ τρις-
σοφεγγόφωτος, εὐλογητὸς εἰ.

Τριττὴ μὲν εὐμοίρησεν ὥρων
τὴν χάριν, Ὅπως ὑπεμφῆνιε τρεῖς
ὑποστάσεις, Σέβειν ἐνάπλοτῃ τῆς
ἐξουσίας· Ἀλλ' ἐν μιᾷ νῦν ἡμερῶν
τῇ Κυρία, Υἱὸς, Πατήρ, καὶ Πνεῦ-
μα, εὐλογητὸς εἰ.

Καταβασίαι.

Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς.

Σύμφωνον ἐθρόησεν.

Κανὼν πρὸς ἤχον βαρύν.

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

«**Α**φλεκτος πυρὶ ἐν Σινᾷ προ-
σομιλοῦσα, βάτος Θεὸν ἐγνώρισε,
τῷ βραδυγλώσσῳ καὶ δυσήχῳ
Μωσεί, καὶ Παῖδας ζῆλος Θεοῦ,
τρεῖς ἀναλώτους τῷ πυρὶ ὑμνω-
δοῦς ἐδειξε· πάντα τὰ ἔργα τὸν
Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ζωτικῆς ἐξ ὕψους βιαίας φε-
ρομένης, ἡχητικῶς τοῦ Πνεύμα-
τος τοῦ παναγίου, ἀλειῦσι πνοῆς,
πυρίνων εἶδει γλωσσῶν, τὰ μεγα-
λεῖα τοῦ Θεοῦ ἐρόητορευόντο·
πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖ-
τε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Οἱ μὴ θεγομένοι προβαίνοντες
ἐν ὄρει, μὴ πεφρικότες πῦρ δειμα-
τοῦν, δεῦτε καὶ στῶμεν ἐν τῷ ὄρει
Σιών, ἐν πόλει ζώντος Θεοῦ, πνευ-
ματοφόροις Μαθηταῖς νῦν συγχο-
ρευόντες· πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύ-
ριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν πρὸς ἤχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Δ**ύει τὰ δεσμά, καὶ δροαίξει
τὴν φλόγα, Ὁ τρισσοφεγγής τῆς
θεαρχίας τύπος· Ὑμνοῦσι Παῖδες,
εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον, Σωτήρα
καὶ παντοουργὸν ὡς εὐεργέτην, Ἡ
δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.»

Μνήμην ὁ Χριστὸς τῶν βρο-
τοσσοῶν ἐπῶν, Ἀ πατρακουσθεῖς
τοῖς Ἀποστόλοις ἔφη, Τὸ Πνεῦμα
τεύχει γλωσσοπυρσεύται θεᾶ, Ἐ-
ρίζον· εὐλογητὸν οἰκουμένην, Ἡ λ-
λοτριωμένη δὲ μέλπει σε κτίσις.

Σωτηριωδῶς, αὐτοδεσποτικῶς ἰόν,
Φῶς αὐτολαμπές, καὶ παρεκτικὸν
φῶς, Ὑπάρχον, ἦκε· μεφροῦν

Ἄποστόλοις, Τιμῆν ὡς ἄγμα· τοῖς
σοῖς οἰκέταις, Λελιπαρημένον δὲ
Πνεῦμα προσνέμοις.

Ησε Προφητῶν πνευματέμφο-
ρον στόμα, Σὴν σωματωδῶς, ὡ με-
δων, ἐνδημίαν, Καὶ Πνεῦμα κόλ-
πων πατρικῶν προηγμένον, Ἄ-
κτιστοςυμπλασουργοσύνθρονον σέ-
θεν, Ἐἰς ἐνανθρωπήσεως πιστοῖς
σέβας.

Καταβασίαι.

Ἄφλεκτος πυρί.

Λύει τὰ δεσμά.

Κανὼν πρὸς ἦχον βαρύν.

Ῥδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Μ**ὴ τῆς φθορᾶς διαπείρα
κυσφορήσασα, καὶ παντεχνήμονι
Λόγῳ σάρκα δανείσασα, Μῆτερ
ἀπείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δο-
χεῖον τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ
ἀπείρου, πλαστοουργοῦ σου σὲ με-
γαλύνομεν.»

Επὶ παφλάζοντος πάλαι πυ-
ρίνου ἄρματος, ὁ ζηλωτῆς καὶ
πυρίπνους χαίρων ὀχούμενος, τὴν
νῦν ἐκλάμψασαν ἐπίπνοιαν ἐδή-
λου, ἐξ ὕψους Ἀποστόλοις· ἐφ'
ἧς καταλαμφθέντες, τὴν Τριάδα
πᾶσιν ἐγνώρισαν.

Νόμου τῶν φύσεων δίχα ξέ-
νον ἠκούετο· τῶν Μαθητῶν, τῆς
μῆς γὰρ φωνῆς ἀπηχουμένης,
Πνεύματος χάριτι ποικίλως ἐνη-
χούντο, λαοί, φυλαὶ καὶ γλῶσ-
σαι, τὰ θεῖα μεγαλεῖα, τῆς Τριά-
δος γινώσκοντες μυσούμενοι.

Κανὼν πρὸς ἦχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Χ**αίροις Ἄνασσα, μητροπάρ-
θενον κλέος· Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον
εὐλαὸν σόμα, ῥητρεῦον, οὐ σθέ-
νει σε μέλπειν ἀξίως· Ἰλιγγιᾷ δὲ

νοῦς ἅπας σου τὸν τόκον νοεῖν·
ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.»

Ιδεῖν εἶκε τὴν φυσίζωον Κό-
ρη· Μόνη γὰρ ἐν δίνησι κεκρύφει
Λόγον, Νοσοῦσαν ἀλθαίνοντα τὴν
βροτῶν φύσιν· Ὁς δεξιόις κλισμοῖ-
σι νῦν ἰδρυμένος· Πατρός πέπο-
φε τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Οσοις ἐπνευσεν ἡ θεόρρυθτος
χάρις, Λάμποντες, ἀστράπτοντες,
ἡλλοιωμένοι, Ὁθνεῖαν ἀλλοίωσιν
εὐπρεπεστάτην, Ἰσοσθενοῦσαν τὴν
ἄτμητον εἰδότες, Σοφὴν τρίφεγγον
οὐσίαν δοξάζομεν.

Καταβασίαι.

Μὴ τῆς φθορᾶς διαπείρα.

Χαίροις Ἄνασσα.

Ἐξαποστειλάριον, ἦχος γ'.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ προῖον
ἐκ τοῦ Πατρὸς, καὶ δι' Υἱοῦ ἐνδη-
μήσαν, τοῖς ἀγραμμάτοις Μαθη-
ταῖς, τοὺς σὲ Θεὸν ἐπιγνόντας,
σῶσον ἀγίασον πάντας. Δίς.

Ἔτερον, ἦχος ὁ αὐτός.

Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Λόγος,
φῶς καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὅπερ
ἐν γλώσσαις πυρίναις, τοῖς Ἀ-
ποστόλοις ἐπέμφθη· καὶ δι' αὐ-
τοῦ πᾶς ὁ κόσμος φωταγωγεῖται,
Τριάδα σέβειν ἁγίαν. (ἅπαξ.)

Εἰς τοὺς Αἰῶνας ἰστώμεν Στίχους Γ.
καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ ἱ-
διόμελα, δευτεροῦντες αὐτά.

ἦχος δ'.

Παράδοξα σήμερον εἶδον τὰ
ἔθνη πάντα ἐν πόλει Δαβὶδ, ὅτε τὸ
Πνεῦμα κατήλθε τὸ ἅγιον ἐν πυ-
ρίναις γλώσσαις, καθὼς ὁ θεηγό-
ρος Λουκᾶς ἀπεφθέγγετο. Φησὶ

γάρ· Συνηγμένων τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐγένετο ἡχος καθάπερ φερομένης βιαίας πνοῆς, καὶ ἐπλήρωσε τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ πάντες ἤρξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ῥήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι τῆς ἁγίας Τριάδος.

Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἦν μὲν αἰεὶ, καὶ ἔστι, καὶ ἔσται, οὔτε ἀρξάμενον, οὔτε παυσόμενον, ἀλλ' αἰεὶ Πατρὶ καὶ Υἱῷ συντεταγμένον, καὶ συναριθμούμενον· ζῶν, καὶ ζωοποιῶν· φῶς, καὶ φωτὸς χορηγόν· αὐτάγαθον, καὶ πηγὴν ἀγαθότητος· δι' οὗ Πατὴρ γνωρίζεται, καὶ Υἱὸς δοξάζεται, καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται, μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις, τῆς ἁγίας Τριάδος.

Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, φῶς, καὶ ζῶν, καὶ ζῶτα πηγὴ νοερά· Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα συνέσεως· ἀγαθόν, εὐθές, νοερὸν, ἡγεμονεῦον, καθαῖρον τὰ πταίσματα· θεός, καὶ θεοποιῶν· πῦρ, ἐκ πυρὸς προϊόν, λαλοῦν, ἐνεργοῦν, διαιροῦν τὰ χαρίσματα· δι' οὗ Προφῆται ἅπαντες, καὶ Θεοῦ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐστέφθησαν. Ξένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ διαιρούμενον εἰς νομάς χαρισμάτων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς

ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Ἐλλομεν τὰ Ἀντίφωνα ταῦτα.

Ἀντίφωνον Α'. Ἦχος β'.

Στίχ. Οἱ Οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐρεύγεται ῥῆμα, καὶ νῦν νυκτὶ ἀναγγέλλει γινῶσιν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Οὐκ εἰσι λαλῖαι, οὐδὲ λόγοι, ὧν οὐχὶ ἀκούονται αἱ φωναὶ αὐτῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Ἀντίφωνον Β'. Ἦχος α' αὐτός.

Στίχ. Ἐπακούσαι σου Κύριε ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, ὑπερασπίσαι σου τὸ ἔθνος τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

Σῶσον ἡμᾶς Παράκλητε ἀγαθέ, ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούϊα.

Στίχ. Ἐξαποστείλαι σοι βοήθειαν ἐξ ἀγίου, καὶ ἐκ Σιών ἀντιλάβητο σου.

Σῶσον ἡμᾶς Παράκλητε ἀγαθέ.

Στίχ. Μνησθῆναι πάσης θυσίας σου, καὶ τὸ ὀλοκαύτωμά σου πιανάτω.

Σῶσον ἡμᾶς Παράκλητε ἀγαθέ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος.

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος πλ. δ'.

Στίχ. Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου ἐφραυθήσεται ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου ἀγαλλιάσεται σφόδρα.

Εὐλογητὸς εἰ Χριστὲ ὁ Θεός.

Στίχ. Τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ
ἔδωκας αὐτῷ, καὶ τὴν θέλησιν τῶν
χειλέων αὐτοῦ οὐκ ἐσέφησας αὐτόν.

Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ ὁ Θεός.

Στίχ. Ὅτι προέφθασας αὐτὸν ἐν εὐλο-
γίας χρηστότητος, ἔθηκες ἐπὶ τὴν
κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ λίθου
τιμίου.

Εὐλογητὸς εἰ, Χριστέ ὁ Θεός.

Στίχ. Ζωὴν ἡτήσαστό σε, καὶ ἔδωκας
αὐτῷ μακρότητα ἡμερῶν εἰς αἰῶ-
να αἰῶνος.

Εὐλογητὸς εἰ, Χριστέ ὁ Θεός.

Εἰσοδικόν.

Ἐγώ φώθητι Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει
σου· ἄσωμεν καὶ ψαλοῦμεν τὰς
τὰς δυναστείας σου.

Σῶσον ἡμᾶς Παράκλητε ἀγαθέ.

Τὸ Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἰ, Χριστέ ὁ Θεός.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ Κοντάκιον.

"Ὅτε καταβάς τὰς γλώσσας.

Ἀντί δὲ τοῦ Τρισαγίου.

"Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ'.

**Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγ-
γος αὐτῶν.**

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν
Θεοῦ.

Πράξεις τῶν Ἀποστόλων,

Τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν
τῆς Πεντηκοστῆς, ἦσαν ἅπαντες οἱ Ἀ-
πόστολοι ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τῷ αὐτῷ. Καὶ
ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὡς
περ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλή-
ρωσεν ὅλον τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμε-
νοι. Καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι
γλῶσσαι ὥστε πυρὸς, ἐκάθησάν τε ἐφ' ἑνα
ἕκαστον αὐτῶν. Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαν-
τες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ᾄδοντες λα-

λεῖν ἑτέροις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦ-
μα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθεγγεσθαι. Ἦσαν
δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαί-
αι, ἄνδρες εὐλαβεῖς, ἀπὸ παντὸς ἔθνους
τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν. Γενομένης δὲ τῆς
φωνῆς ταύτης, συνῆλθε τὸ πλῆθος, καὶ
συνεχύθη, ὅτι ἤκουον εἰς ἕκαστος τῇ ἰ-
δίᾳ διαλέκτῳ, λαλούντων αὐτῶν. Ἐξέ-
στάντο δὲ πάντες, καὶ θαύμαζον, λέ-
γοντες πρὸς ἀλλήλους· Οὐκ ἰδοὺ πάν-
τες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι;
Καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ
διαλέκτῳ ἡμῶν, ἐν ᾗ ἐγεννήθημεν; Πάρ-
θοι καὶ Μηδοὶ καὶ Ἑλαμίται, καὶ οἱ κα-
τοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰου-
δαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ
καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυ-
λίαν, Αἴγυπτον, καὶ τὰ μέρη τῆς Λι-
βύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδη-
μοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προ-
σῆλυτοι, Κρήτες καὶ Ἀραβες, ἀκούομεν
λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσ-
σαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Ἀλληλουῖα, ἦχος α'.

**Τῷ λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐσπερώ-
θησαν.**

Στίχ. Ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

**Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς
ἑορτῆς.**

Κοινωνικόν.

**Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσῃ
με ἐν γῇ εὐθείᾳ. Ἀλληλουῖα.**

Τῇ ΚΤΡΙΑΚῇ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

ΕΣΠΕΡΑΣ.

**Σημαίνει ταχύτερον διὰ τὴν τῆς γο-
νυκλείας Ἀκολουθίαν.**

**Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψαλμὸν, Συν-
απτὴ μεγάλη ὑπὸ τοῦ Διακόνου, εἰ ἐ-
στίν· εἰδὲ μὴ, ὑπὸ τοῦ Ἱερέως.**

Εν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.

ὑπὲρ τῆς ἀναθῆναι εἰρήνης καὶ τῆς σω-

τηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τοῦ Κυρίου
δεηθώμεν.

Ἰπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος
κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ
Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώ-
σεως τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.

Ἰπὲρ τοῦ περιστώτος λαοῦ, τοῦ ἀ-
πεκδεχομένου τὴν χάριν τοῦ ἁγίου
Πνεύματος, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.

Ἰπὲρ τῶν κλινόντων τὰς καρδίας
αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, καὶ τὰ γό-
νατα, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.

Ἰπὲρ τοῦ ἐνισχυθῆναι ἡμᾶς πρὸς
τελείωσιν εὐαρεστήσεως, τοῦ Κυρίου
δεηθώμεν.

Ἰπὲρ τοῦ καταπεμφθῆναι πλούσια
τὰ ἐλέη αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, τοῦ Κυρίου
δεηθώμεν.

Ἰπὲρ τοῦ δεχθῆναι τὴν γονυκλισίαν
ἡμῶν, ὡς θυμίαμα ἐνώπιον αὐτοῦ, τοῦ
Κυρίου δεηθώμεν.

Ἰπὲρ τῶν χριζόντων τῆς παρ' αὐτοῦ
βοηθείας, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.

Ἰπὲρ τοῦ ρυθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης.
Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον.

Τῆς Παναγίας ἀχράντου.

(Ἐκφωνήσις παρὰ τοῦ ἱερέως.)

Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ
προσκύνησις, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ,
καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ,
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰς τὸ. Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν
Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα
Στιχηρὰ ἱδιόμελα γ' δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'.

Παράδοξα σήμερον.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἦν μὲν ἀεὶ.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, φῶς.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε.

(Ὅρα ταῦτα, τῇ αὐτῇ Κυριακῇ, εἰς
τοὺς Αἴνους.)

Εἰσόδος· τὸ, φῶς ἱλαρόν, καὶ τὸ

Προκείμενον. Ἦχος βαρὺς.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν;
οὐ εἰ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. α'. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν
δύναμίν σου.

Τίς Θεὸς μέγας.

Στίχ. β'. Καὶ εἶπα· Νῦν ἠρξάμην·
αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ ὁ-
ψίστου.

Τίς Θεὸς μέγας.

Στίχ. γ'. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυ-
ρίου, ὅτι μνησθήσομαι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς
τῶν θαυμασιῶν σου.

Τίς Θεὸς μέγας.

(Εἰτα λέγει ὁ Διάκονος.)

Ἐτι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα,
τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.

(Καὶ ἡμῶν κλινόντων τὰ γόνατα ἐπὶ
τῆς γῆς, καὶ ἀσκεπῶν ὄντων, ἀναγι-
νώσκει ὁ ἱερεὺς τὰς Εὐχὰς ἀπὸ τοῦ
Βήματος μεγαλοφώνως, εἰς ἐπῆρσον
πάντων.)

Αχραντε, ἀμίαντε, ἀναρχε, ἀ-
όρατε, ἀκατάληπτε, ἀνεξιχνίαστε,
ἀναλλοιώτε, ἀνυπέρβλητε, ἀμέ-
τρητε, ἀνεξίκακε Κύριε· ὁ μόνος
ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρό-
σιτον· ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν, καὶ
τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ
πάντα τὰ δημιουργηθέντα ἐν αὐ-
τοῖς· ὁ πρὸ τοῦ αἰτεῖσθαι τοῖς πᾶ-
σι τὰς αἰτήσεις παρέχων. Σοὺ δε-
όμεθα, καὶ σὲ παρακαλοῦμεν, Δέ-
σποτα φιλόνηρωπε, τὸν Πατέρα
τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτή-
ρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ δι'
ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν
ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντος
ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντος
ἐκ Πνεύματος ἁγίου, καὶ Μαρίας
τῆς ἀειπαρθένου, καὶ ἐνδόξου Θεο-
τόκου· ὃς πρότερον μὲν λόγῳ δι-

δάσκων, ὕστερον δὲ καὶ ἔργοις ὑποδεικνύς, ἤνίκα τὸ σωτήριον ὑφίστατο πάθος παρέσχεν ἡμῖν ὑπογραμμὸν τοῖς ταπεινοῖς καὶ ἁμαρτωλοῖς καὶ ἀναξίοις δούλοις σου, δεήσεις προσφέρειν, ἐν αὐχένος καὶ γονάτων κλίσεσιν, ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτημάτων, καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνωσμάτων. Αὐτός οὖν, πολυέλεε καὶ φιλόανθρωπε, ἐπάκουσον ἡμῶν, ἐν ᾗ ἂν ἡμέρα ἐπικαλεσώμεθα σε· ἐξαιρέτως δὲ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν ᾗ, μετὰ τὸ ἀναληφθῆναι τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ καθελθῆναι ἐν δεξιᾷ σου τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, κατέπεμψε τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐπὶ τοὺς ἀγίους αὐτοῦ μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους· ὁ καὶ ἐκάθισεν ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες τῆς ἀκένωτου χάριτος αὐτοῦ, καὶ ἐλάλησαν ἐτέραις γλώσσαις τὰ μεγάλα σου, καὶ προεφάρτευσαν. Νῦν οὖν δεομένων ἐπάκουσον ἡμῶν, καὶ μνήσθητι ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, καὶ κατακρίτων, καὶ ἐπιστρέφον τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν οἰκείαν συμπάθειαν ἔχων ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσαν. Δέξαι ἡμᾶς προσπίπτοντάς σοι, καὶ βοῶντας τὸ, Ἠμάρτομεν. Ἐπὶ σέ ἐπερρίφημεν ἐκ μήτρας, ἀπὸ γαστρὸς μητρὸς ἡμῶν, Θεὸς ἡμῶν σὺ εἶ· ἀλλ' ὅτι ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν, γεγυμνώμεθα τῆς σῆς βοηθείας, ἑσπερήμεθα ἀπὸ πάσης ἀπολογίας. Ἀλλὰ θαρρόντες τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, κρᾶζομεν. Ἀμαρτίας νεότητος ἡμῶν, καὶ ἀγ-

νοίας μὴ μνησθῆς, καὶ ἐκ τῶν κρυφίων ἡμῶν καθάρισον ἡμᾶς. Μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς εἰς καιρὸν γήρως, ἐν τῷ ἐκλείπειν τὴν ἰσχὺν ἡμῶν· μὴ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς· πρὶν ἡμᾶς εἰς τὴν γῆν ἀποστρέφαι, ἀξιώσον πρὸς σέ ἐπιστρέφαι, καὶ πρόσχες ἡμῖν ἐν εὐμενείᾳ καὶ χάριτι. Ἐπιμέτρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν τοῖς οἰκτιρμοῖς σου· ἀντίθες τὴν ἄβυσσον τῶν οἰκτιρμῶν σου τῷ πλήθει τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν. Ἐπίβλεπον ἐξ ὕψους ἁγίου σου, Κύριε, ἐπὶ τὸν λαόν σου τὸν περιστῶτα, καὶ ἀπεκδεχόμενον τὸ παρὰ σοῦ πλοῦσιον ἔλεος· ἐπίσχεψαι ἡμᾶς ἐν τῇ χρηστότητί σου· ῥύσαι ἡμᾶς ἐκ τῆς καταδυναστείας τοῦ διαβόλου· ἀσφάλισαι τὴν ζωὴν ἡμῶν τοῖς ἀγίοις καὶ ἱεροῖς νόμοις σου. Ἀγγέλω πιστῷ φύλακι παρακατάλου τὸν λαόν σου· πάντας ἡμᾶς συνάγαγε εἰς τὴν Βασιλείαν σου· δὸς συγγνώμην τοῖς ἐλπίζουσιν ἐπὶ σέ· ἄφες αὐτοῖς καὶ ἡμῖν τὰ ἁμαρτήματα· καθάρισον ἡμᾶς τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος· διάλυσον τὰς καθ' ἡμῶν μηχανὰς τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην τὴν Εὐχὴν.

Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, Δέσποτα Παντοκράτωρ, ὁ φωτίσας τὴν ἡμέραν τῷ φωτί τῷ ἡλιακῷ, καὶ τὴν νύκτα φαιδρύνας ταῖς ἀύραις τοῦ πυρός, ὁ τὸ μήκος τῆς ἡμέρας διελθεῖν ἡμᾶς καταξιώσας, καὶ προσεγγίσει ταῖς ἀρχαῖς τῆς νυκτός, ἐπάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν, καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ σου, καὶ πᾶσιν ἡμῖν συγχωρήσας τὰ

ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια ἁμαρτήματα, πρόσδεξαι τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν ἱκεσίας, καὶ καταπέμψον τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐπὶ τὴν κληρονομίαν σου. Τείχισον ἡμᾶς ἁγίοις Ἀγγέλοις σου. Ὁπλίσον ἡμᾶς ὀπλοῖς δικαιοσύνης σου. Περιχάρακωσον ἡμᾶς τῇ ἀληθείᾳ σου. Φρούρησον ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου. Ῥύσαι ἡμᾶς πάσης περιστάσεως, πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ ἀντικειμένου. Παράσχου δὲ ἡμῖν καὶ τὴν παροῦσαν ἐσπέραν, σὺν τῇ ἐπερχομένῃ νυκτὶ, τελείαν, ἁγίαν, εἰρηνικὴν, ἀναμάρτητον, ἀσκανδάλιστον, ἀφάνταστον, καὶ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν, πρεσβείαις τῆς Ἁγίας Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, τῶν ἀπ' αἰῶνος σοὶ εὐαρεστησάντων.

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεὸς τῇ σῇ χάριτι. Τῆς Παναγίας ἀχράντου ὑπερυλογημένης, ἐνδοξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου. . . .

(Ὁ ἱερεὺς ἐκφωνῶν.)

Σὺν γὰρ ἔστι τὸ ἐλεεῖν καὶ σῶζειν ἡμᾶς. . . . (Ὁ Διάκονος.)

Εἰπώμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς. . .

(Ὁ δὲ ἱερεὺς τὴν Ἐκφώνησιν.)

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος. . . .

Εἶπα ὁ Διάκονος.

Ἐτι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.

(Καὶ ὁ ἱερεὺς ἐπεύχεται.)

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὴν σὴν εἰρήνην δεδωκώς τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος δωρεάν, ἐτι

(TOM. E')

τῷ βίῳ καὶ ἡμῖν συμπαρῶν, εἰς κληρονομίαν ἀναφαίρετον τοῖς πιστοῖς αἰὶ παρέχων· ἐμφανέστερον δὲ ταύτην τὴν χάριν τοῖς σοῖς Μαθηταῖς, καὶ Ἀποστόλοις σήμερον καταπέμψας, καὶ τὰ τούτων χεῖλη πυρίναις στομάσας· γλώσσαις, δι' ὧν πᾶν γένος ἀνθρώπων τὴν Θεογνωσίαν ἰδίᾳ διαλέκτῳ εἰς ἀκοὴν ὠτίου δεξάμενοι, ὅτι τοῦ Πνεύματος ἐφωτίσθημεν, καὶ τῇ πλάνῃ ὡς ἐκ σκότους ἀπηλλάγημεν, καὶ τῇ τῶν αἰσθητῶν καὶ πύρινων γλωσσῶν διανομῇ, καὶ ὑπερφυσί· ἐνεργείᾳ τὴν εἰς σὲ πίστιν ἐμαθητεύθημεν, καὶ σὲ θεολογεῖν σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι ἐν μιᾷ Θεότητι, καὶ δυνάμει, καὶ ἐξουσίᾳ κατηνύχασθημεν. Σὺ οὖν τὸ ἀπαύγασμα τοῦ Πατρὸς, ὁ τῆς οὐσίας καὶ τῆς Φύσεως αὐτοῦ ἀπαράλλακτος καὶ ἀμετακίνητος χαρακτήρ, ἡ πηγὴ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς χάριτος, διάνοιξον κἀμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ τὰ χεῖλη, καὶ δίδαξόν με πῶς δεῖ, καὶ ὑπὲρ ὧν χρὴ προσεύχεσθαι. Σὺ γὰρ εἰ ὁ γνωσκίων τὸ πολὺ τῶν ἁμαρτιῶν μου πλῆθος· ἀλλ' ἡ σὴ εὐσπλαγχνία νικήσῃ τούτων τὸ ἄμετρον. Ἰδοὺ γὰρ φόβῳ παρίσταμαι σοι, εἰς τὸ πέλαγος τοῦ ἐλέους σου τὴν ἀπογνωσιν ἀπορρίψας τῆς ψυχῆς μου· κυβέρνησόν μου τὴν ζωὴν, ὁ πᾶσαν ῥήματι τὴν Κτίσιν ἀρρήτῳ σοφίας δυνάμει κυβερνῶν, ὁ εὐδὸς τῶν χειμαζομένων λιμην, καὶ γνῶρισόν μοι ὁδόν, ἐν ᾗ πορεύσομαι. Πνεῦμα σοφίας σου τοῖς

ἐμοῖς παράσχου διαλογισμοῖς· Πνεῦμα συνέσεως τῇ ἀφροσύνῃ μου δωρούμενος· Πνεῦμα φόβου σου τοῖς ἐμοῖς ἐπισκιάσον ἔργοις, καὶ Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκατοῖς μου· καὶ Πνεύματι ἡγεμονικῶ τὸ τῆς διανοίας μου στήριξον ὀλισθηρὸν, ἵνα καθ' ἐκαστὴν ἡμέραν τῷ Πνεύματί σου τῷ ἀγαθῷ πρὸς τὸ συμφέρον ὁδηγούμενος, καταξιωθῶ ποιεῖν τὰς ἐντολάς σου, καὶ τῆς σῆς αἰεὶ μνημονεύειν ἐνδόξου, καὶ ἐρευνητικῆς τῶν πεπραγμένων ἡμῶν παρουσίας, καὶ μὴ παρίδῃς με τοῖς φειρομένοις τοῦ Κόσμου τούτου ἐναπατᾶσθαι τερπνοῖς, ἀλλὰ τῶν μελλόντων ὀρέγεσθαι τῆς ἀπολαύσεως ἐνίσχυσον θησαυρῶν. Σὺ γὰρ εἶπας Δέσποτα, ὅτι περ ὅσα ἂν τις αἰτήσῃται ἐν τῷ ὀνόματί σου, ἀκωλύτως παρὰ τοῦ σου λαμβάνει συναϊδίου Θεοῦ καὶ Πατρός. Διὸ καὶ γὰρ ὁ ἁμαρτωλὸς ἐν τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, τὴν σὴν ἱκετεύω ἀγαθότητα, ὅσα ἡὺξάμην, ἀπόδος μοι εἰς σωτηρίαν. Naὶ Κύριε, ὁ πάσης εὐεργεσίας πλουσιοπάροχος δοτὴρ ἀγαθός· ὅτι σὺ εἰ ὁ δίδους ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ ὧν αἰτούμεθα. Σὺ εἰ ὁ συμπαθής, ὁ ἐλεήμων, ὁ ἀναμαρτήτως γεγωνώς τῆς σαρκὸς ἡμῶν κοινωνός, καὶ τοῖς κάμπτουςι πρὸς σέ γόνυ ἐπικαμπτόμενος φιλεσπλάγχχνως, ἰλασμός τε γενόμενος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν. Δὸς δὴ Κύριε τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου· ἐπάκουσον ἡμῶν ἐξ οὐρανοῦ ἁγίου σου· ἀγίασον αὐτοὺς·

τῇ δυνάμει τῆς σωτηρίου δεξιᾶς σου· σκέπασον αὐτοὺς ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου· μὴ παρίδῃς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου. Σοὶ μόνῳ ἁμαρτάνομεν, ἀλλὰ καὶ σοὶ μόνῳ λατρεύομεν· οὐκ οἶδαμεν προσκυνεῖν Θεῷ ἄλλοτρίῳ, οὐδὲ διαπετάζειν πρὸς ἕτερον Θεὸν τὰς ἑαυτῶν Δέσποτα χεῖρας. Ἄφες ἡμῖν τὰ παραπτώματα, καὶ προσδεχόμενος ἡμῶν τὰς γονυπετεῖς δεήσεις, ἔκτεινον πᾶσιν ἡμῖν χεῖρα βοηθείας. Πρόσδεξαι τὴν εὐχὴν πάντων ὡς θυμίαμα δεκτόν, ἀναλαμβάνόμενον ἐνώπιον τῆς σῆς ὑπεραγαθου Βασιλείας.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην.

Κύριε, Κύριε, ὁ ῥυσάμενος ἡμᾶς ἀπὸ παντός βέλους πετομένου ἡμέρας, ῥύσαι ἡμᾶς καὶ ἀπὸ παντός πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου. Πρόσδεξαι θυσίαν ἐσπερινήν, τὰς τῶν χειρῶν ἡμῶν ἐπάρσεις· καταξίωσον δὲ ἡμᾶς καὶ τὸ νυκτερινὸν στάδιον ἀμέμπτως διελθεῖν, ἀπειράστους κακῶν· καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ταραχῆς καὶ δειλίας, τῆς ἐκ τοῦ Διαβόλου ἡμῖν προσγινομένης. Χάρισαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν κατάνυξιν, καὶ τοῖς λογισμοῖς ἡμῶν μέριμναν, τῆς ἐν τῇ φοβερᾷ καὶ δικαίᾳ σου κρίσει ἐξετάσεως. Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ νέκρωσον τὰ μέλη ἡμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα καὶ ἐν τῇ καθ' ὕπνον ἡσυχίᾳ ἐμφαιδρυνώμεθα, τῇ θεωρίᾳ τῶν κριμάτων σου. Ἀπόστησον δὲ ἀφ' ἡμῶν πᾶσαν φαντασίαν ἀπρεπῆ, καὶ ἐπιθυμίαν βλα-

θεράν. Διανύστησον δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς ἐστηριγμένους ἐν τῇ πίστει, καὶ προκόπτοντας ἐν τοῖς παραγγέλμασί σου.

Ὁ διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεὸς τῇ σῇ χάριτι. Τῆς Παναγίας ἀχράντου...

(Ὁ ἱερεὺς ἐκφώνως.)

Εὐδοκία, καὶ χάριτι τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητός εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Εἰτα τὸ, Καταξίωσον, Κύριε.

(Μετὰ δὲ τοῦτο, λέγει ὁ Διάκονος.)

Ἔτι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.

(Καὶ ὁ ἱερεὺς τὴν Εὐχὴν.)

Η ἀεννάως βρούσασα ζωτικὴ καὶ φωτιστικὴ πηγὴ, ἡ συναλδιος τοῦ Πατρὸς δημιουργικὴ δύναμις, ὁ πᾶσαν τὴν οἰκονομίαν, διὰ τὴν τῶν βροτῶν σωτηρίαν, ὑπερκάλλως πληρώσας, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ θανάτου δεσμοὺς ἀλύτους, καὶ κλειθρὰ αἵτου διαβρῆξας, πανηρῶν δὲ πνευμάτων πλήρη καταπατήσας· ὁ προσαναγαγὼν σεαυτὸν ἁμωμον ὑπὲρ ἡμῶν ἱερεῖον, τὸ σῶμα δοὺς τὸ ἀχραντον εἰς θυσίαν, τὸ πάσης ἁμαρτίας ἀφανιστὸν τε καὶ ἄδατον, καὶ διὰ τῆς φρικτῆς ταύτης, καὶ ἀνεκδιηγήτου ἱερουργίας, ζωὴν ἡμῖν αἰώνιον χαρισάμενος· ὁ εἰς αἵτου καταβάς, καὶ μογλοὺς αἰωνίους συντρίψας, καὶ τοῖς κάτω καθημέροις ἀνοδὸν ὑποδείξας· τὸν δὲ ἀρχέκακον καὶ βύθιον δράκοντα, θεοσόφῳ δελεασματι ἀγκιστρῆσας, καὶ σειραῖς

ζόφου δεσμεύσας ἐν ταρτάρῳ, καὶ πυρὶ ἀσθῆσι, καὶ σκότῳ ἐξωτέρῳ, διὰ τῆς ἀπειροδυνάμου σου κατασφαλιάζουσας ἰσχύος· ἡ μεγαλῶνυμος σοφία τοῦ Πατρὸς· ὁ τοῖς ἐπηρεαζομένοις μέγας ἐπίκουρος φανείς, καὶ φωτίσας τοὺς ἐν σκότει, καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένους· Σὺ, δόξης ἀενάου Κύριε, καὶ Πατὴρ ὁψίστου Υἱὲ ἀγαπητέ· αἰδίδιον φῶς, ἐξ αἰδίου φωτός· ἡλιε δικαιοσύνης, ἐπάκουστον ἡμῶν δεομένων σου, καὶ ἀνάπαυσον τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, τῶν προκεκοιμημένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ τῶν λοιπῶν συγγενῶν κατὰ σάρκα, καὶ πάντων τῶν οἰκείων τῆς πίστεως, περὶ ὧν καὶ τὴν μνήμην ποιοῦμεθα νῦν· ὅτι ἐν σοὶ πάντων τὸ κράτος, καὶ ἐν τῇ χειρὶ σου κατέχεις πάντα τὰ πέπρατα τῆς γῆς. Δέσποτα παντοκράτορ, Θεὲ Πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, γένους θνητοῦ τε καὶ ἀθανάτου, καὶ πάσης φύσεως ἀνθρωπίνης δημιουργε, συνισταμένης τε καὶ πάλιν λυομένης, ζωῆς τε καὶ τελευτῆς, τῆς ἐνταῦθα διαγωγῆς, καὶ τῆς ἐκεῖθεν μεταστάσεως· ὁ χρόνους μετρῶν τοῖς ζωσιν, καὶ καιροὺς θανάτου ἰσῶν, κατὰ γων εἰς αἵτου καὶ ἀνάγων, δεσμεύων ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἀπολύων ἐν δυναστείᾳ· ὁ τὰ περόντα χρησίμως οἰκονομῶν, καὶ τὰ μέλλοντα λυσιτελῶς διοικῶν· ὁ τοῦ θανάτου κέντρῳ πληγέντας, ἀναστάσεως ἐλπίσι ζωογονῶν. Αὐτὸς Δέσποτα, τῶν ἀπάντων, ὁ Θεὸς, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων, τῶν

περάτων τῆς γῆς, καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ μακρὰν, ὁ καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἐσχάτῃ, καὶ μεγάλῃ, καὶ σωτηρίῳ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς τὸ μυτήριον τῆς ἀγίας, καὶ ὁμοουσίου, καὶ συναιδίου, καὶ ἀδιαίρετου, καὶ ἀσυγγύτου Τριάδος ὑποδείξας ἡμῖν, καὶ τὴν ἐπιφοίτησιν καὶ παρουσίαν τοῦ ἀγίου καὶ ζωοποιοῦ σου Πνεύματος, ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν, ἐπὶ τοὺς ἀγίους σου Ἀποστόλους ἐκχέας, καὶ Εὐαγγελιστὰς αὐτοὺς λέμενος τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως, καὶ ὁμολογητὰς καὶ κήρυκας τῆς ἀληθοῦς ἀναδείξας Θεολογίας· ὁ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παντελείᾳ Ἑορτῇ καὶ σωτηριῳδεῖ, ἱλασμοὺς ἱκεσίους, ὑπὲρ τῶν κατεχομένων ἐν ᾧ καταξιώσας δέχεσθαι, μεγάλας τε παρέχων ἡμῖν ἐλπίδας ἀνεῖν τοῖς κατοικοιμένοις τῶν κατεχόντων αὐτοὺς ἀνιερῶν, καὶ παραψυχὴν παρὰ σοῦ καταπέμπειν. Ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, καὶ οἰκτρῶν δεομένων σου· καὶ ἀνάπαυσον τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, τῶν προεκκοιμημένων, ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἐνθα ἀπέδρα πάσα ὀδύνη, λύπη, καὶ στεναγμός· καὶ κατὰ ταξον τὰ πνεύματα αὐτῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων, καὶ εἰρήνης καὶ ἀνέσεως ἀξιώσον αὐτοὺς· ὅτι οὐχ οἱ νεκροὶ αἰνέσουσί σε, Κύριε, οὐδὲ οἱ ἐν ᾧ ἐξομολόγησιν παρρησιάζονται, προσφέρειν σοι, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ζῶντες εὐλογοῦμέν σε καὶ ἱκετεύομεν, καὶ τὰς ἱλαστηρίους εὐχὰς καὶ θυσίας προσάγομέν σοι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην τὴν Εὐχὴν.

Θεὸς ὁ μέγας καὶ αἰώνιος, ὁ ἅγιος καὶ φιλόανθρωπος, ὁ καταξιώσας ἡμᾶς καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ στήναι ἐνώπιον τῆς ἀπροσίτου σου δόξης, εἰς ὕμνον καὶ αἶνον τῶν θαυμασίων σου, ἱλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις δούλοις σου· καὶ παράσχου χάριν, τοῦ μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἀμετρωρίως προσενεγκεῖν σοι τὴν τριτάγιον δοξολογίαν, καὶ τὴν εὐχαριστίαν τῶν μεγάλων σου ὠρεῶν, ὧν ἐποίησας, καὶ ποιεῖς πάντοτε εἰς ἡμᾶς. Μνήσθητι, Κύριε, τῆς ἀσθενείας ἡμῶν, καὶ μὴ συναπολέτης ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἀλλὰ ποιήσον μέγα ἔλεος μετὰ τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν· ἵνα, τὸ τῆς ἀμαρτίας σκότος διαφυγόντες, ἐν ἡμέρᾳ δικαιοσύνης περιπατήσωμεν· καὶ ἐνδυσάμενοι τὰ ὅπλα τοῦ φωτός, ἀνεπιβουλεύτως διατελέσωμεν ἀπὸ πάσης ἐπηρείας τοῦ πονηροῦ, καὶ μετὰ παρρησίας δοξάσωμεν ἐπὶ πᾶσι, σὲ τὸν μόνον ἀληθινόν καὶ φιλόανθρωπον Θεόν. Σὺ γὰρ ὡς ἀληθῶς, καὶ μέγα ὄντως μυστήριον, Δέσποτα τῶν ἀπάντων καὶ ποιητὰ, ἥ τε πρόσκαιρος λύσις τῶν σῶν κτισμάτων, καὶ ἡ μετὰ ταῦτα συνάφεια, καὶ ἀνάπαυσις ἡ εἰς αἰῶνας. Σοὶ χάριν ἐπὶ πᾶσιν ὁμολογοῦμεν, ἐπὶ ταῖς εἰσόδαις ἡμῶν ταῖς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ ταῖς ἐξόδοις, αἱ τὰς ἐλπίδας ἡμῶν τῆς ἀναστάσεως, καὶ τῆς ἀκηράτου ζωῆς, διὰ τῆς σῆς ἀψευδοῦς ἐπαγγελίας προμνηστεύονται· ἧς ἀπολαύσαιμεν ἐν

τῇ δευτέρᾳ μελλούσῃ παρουσίᾳ σου. Σὺ γὰρ εἶ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἡμῶν ἀρχηγός, καὶ τῶν βεβιωμένων ἀδέκαστος, καὶ φιλόανθρωπος κριτής, καὶ τῆς μισθαποδοσίας Δεσπότης καὶ Κύριος· ὁ καὶ κοινωνήσας ἡμῖν παρὰ πλησίως, σαρκὸς καὶ αἱματος, διὰ συγκατάθεσιν ἄκραν, καὶ τῶν ἡμετέρων ἀδιαβλήτων παθῶν, ἐν τῷ ἐκουσίῳ εἰς πείραν καταστήται, προσλαβόμενος σπλάγχχνα οἰκτιρμῶν, καὶ ἐν ᾧ πέπονθας πειρασθεὶς αὐτός, τοῖς πειραζομένοις ἡμῖν, γενόμενος αὐτεπάγγελτος βοηθός· διὸ καὶ συνήγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν σὴν ἀπάθειαν. Δέξαι οὖν, Δέσποτα, δεήσεις καὶ ἰκεσίες ἡμετέρας, καὶ ἀνάπυσσον πάντας τοὺς πατέρας ἐκάστου, καὶ μητέρας, καὶ ἀδελφοὺς, καὶ ἀδελφὰς καὶ τέκνα, καὶ εἴτι ἄλλο ὁμογενές, καὶ ὁμόφυλον, καὶ πάσας τὰς προαναπυσσάμενας ψυχὰς ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου· καὶ κατὰ τὰς ἐλπίδας αὐτῶν καὶ τὰ ὀνόματα ἐν βίβλῳ ζωῆς, ἐν κόλπῳ τοῦ Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, ἐν χώρᾳ ζώντων, εἰς βασιλείαν οὐρανῶν, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς, διὰ τῶν φωτεινῶν Ἀγγέλων σου εὐαγγέλιον ἅπαντας εἰς τῆς ἀγίας σου μονᾶς συνέγειρον καὶ τὰ σώματα ἡμῶν ἐν ἡμέρᾳ, ἣ ὥρισας, κατὰ τὰς ἀγίας σου καὶ ἀψευδεῖς ἐπαγγελίας. Οὐκ ἔστιν οὖν, Κύριε, τοῖς δούλοις σου θάνατος, ἐκδημούντων ἡμῶν ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἐνδημούντων, ἀλλὰ μεταστάσεις ἀπὸ τῶν λυπηροτέρων

ἐπὶ τὰ χρηστότερα καὶ θυμηδέτερα, καὶ ἀνάπυσσις, καὶ χαρά. Πιθὲ καὶ τι ἡμάρτομεν εἰς σέ, ἴλεως γενοῦ ἡμῖν τε καὶ αὐτοῖς· διότι σὺ δαίς καθαρὸς ἀπὸ ῥύπου ἐνώπιόν σου, οὐδ' αἶ μία ἡμέρα ἢ ἡ ζωὴ αὐτοῦ· εἰμὴ μόνος σὺ, δέπν γῆς φανείς ἀνμαρτήτας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός δι' οὗ πάντες ἐλπίζομεν ἐλέους τυχεῖν, καὶ ἀφέσεως ἁμαρτιῶν. Διὰ τοῦτο ἡμῖν τε καὶ αὐτοῖς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος, Θεός, ἅγιος, ἄρτος, συγχώρησον τὰ παραπτώματα ἡμῶν, τὰ ἐκούσια, καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ, τὰ πρόσδηλα, τὰ λανθάνοντα, τὰ ἐν πράξει, τὰ ἐν διανοίᾳ, τὰ ἐν λόγῳ, τὰ ἐν πάσαις ἡμῶν ταῖς ἀνατροφαῖς καὶ τοῖς κινήματι· καὶ τοῖς μὲν προλαβοῦσιν ἐλευθερίαν καὶ ἄνεσιν δώρηται, ἡμᾶς δὲ τοὺς περιεστώτας εὐλόγησον, τέλος ἀγαθόν, καὶ εὐρηνικὸν παρεχόμενος ἡμῖν τε, καὶ παντὶ τῷ λαῷ σου, καὶ ἐλέους, σπλάγχχνα, καὶ φιλοανθρωπίας διανοίγων ἡμῖν ἐν τῇ φρικτῇ, καὶ φοβερᾷ σου παρουσίᾳ, καὶ τῆς Βασιλείας σου ἀξίους ἡμᾶς ποιήσον.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην.

Θεὸς ὁ μέγας καὶ Ὑψίστος, ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, πῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον· ὁ πᾶσαν τὴν Κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας, ὁ διαχωρήσας ἀνὰ μέτρον τοῦ φωτός, καὶ ἀνὰ μέτρον τοῦ σκότους, καὶ τὸν Ἥλιον θέμενος εἰς ἐξουσίαν τῆς ἡμέρας, Σελήνην δὲ καὶ ἀστέρας εἰς ἐξουσίαν τῆς νυκτός· ὁ καταξιώσας ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς

καὶ ἐπὶ τῆς παρούσης ἡμέρας προ-
φθάσαι τὸ πρόσωπόν σου ἐν ἐξο-
μολογήσει, καὶ τὴν ἐσπερινὴν σοι
λατρείαν προσαγαγεῖν. Αὐτὸς φι-
λάνθρωπε Κύριε, κατεύθυνον τὴν
προσευχὴν ἡμῶν ὡς θυμίαμα ἐνώ-
πιόν σου, καὶ πρόσδεξαι αὐτὴν
εἰς ὁσμὴν εὐωδίας. Παράσχου δὲ
ἡμῖν τὴν παροῦσαν ἐσπέραν, καὶ
τὴν ἐπιούσαν νύκτα εἰρηνικὴν.
Ἐνδυσσον ἡμᾶς ὅπλα φωτός· ῥύ-
σαι ἡμᾶς ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ,
καὶ ἀπὸ παντὸς πράγματος ἐν
σκότει διαπορευομένου, καὶ δώρη-
σαι ἡμῖν τὸν ὕπνον, ὃν εἰς ἀνά-
παυσιντῇ ἀσθενείᾳ ἡμῖν ἔδωρήσω,
πάσης διαβολικῆς φαντασίας ἀ-
πηλλαγμένον. Ναι, Δέσποτα τῶν
ἀπάντων, τῶν ἀγαθῶν χορηγέ,
ἵνα καὶ ἐν ταῖς κοίταις ἡμῶν κα-
τανυγόμενοι, μνημονεύωμεν καὶ
ἐν νυκτὶ τοῦ παναγίου ὀνόματός
σου, καὶ τῇ μελέτῃ τῶν σῶν ἐν-
τολῶν καταυγαζόμενοι, ἐν ἀγαλ-
λιάσει ψυχῆς διανιστῶμεν πρὸς
δοξολογίαν τῆς σῆς ἀγαθότητος,
δεήσεις καὶ ἰκεσίας τῇ σῇ εὐ-
σπλαγχνίᾳ προσάγοντες ὑπὲρ τῶν
ιδίῳν ἁμαρτιῶν καὶ παντὸς τοῦ
Λαοῦ σου· ὃν ταῖς πρεσβείαις τῆς
ἀγίας Θεοτόκου ἐν ἐλέει ἐπίσκειψαι.

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστη-
σον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεός. . .
Τῆς Παναγίας ἀρχάντου ὑπερευλογη-
μένης ἐνδόξου. . .

(Ὁ ἱερεὺς ἐκφωνῶς.)

Σὺ γὰρ εἰ ἡ ἀνάπαυσις τῶν ψυχῶν
καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν
δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ

Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ
ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Διάκονος.

Πληρώσωμεν τὴν ἐσπερινήν. κτλ.

(Ὁ ἱερεὺς τὴν ἐκφώνησιν.)

Ὁι ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος. . .

Εἰρήνη πᾶσι.

(Ὁ Λαός.) Καὶ τῷ Πνεύματί σου.

Ὁ Διάκονος.

Τὰς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνατε.

(Ὁ Λαός.) Σοὶ Κύριε.

(Καὶ ὁ ἱερεὺς εὐχεται τὴν Εὐχὴν
ταύτην μυστικῶς.)

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ κλίνας
οὐρανοῦς, καὶ καταβάς ἐπὶ σωτη-
ρίᾳ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, ἐ-
πιθε ἐπὶ τοὺς δούλους σου καὶ ἐπὶ
τὴν κληρονομίαν σου· σοὶ γὰρ τῷ
φοβερῷ καὶ φιλανθρώπῳ κριτῇ οἱ
σοὶ δούλοι τὰς ἐαυτῶν ἐκκλιναν κε-
φαλὰς, τοὺς δὲ αὐτῶν ὑπέταξαν
αὐχένας, οὐ τὴν ἐξ ἀνθρώπων ἀ-
ναμένοντες βοήθειαν, ἀλλὰ τὸ σὸν
περιμένοντες ἔλεος, καὶ τὴν σὴν
ἀπεκδεχόμενοι σωτηρίαν· οὗς δια-
φύλαξον ἐν παντὶ καιρῷ καὶ κατὰ
τὴν παροῦσαν ἐσπέραν, καὶ τὴν
ἐπιούσαν νύκτα, ἀπὸ παντὸς ἐχ-
θοροῦ, ἀπὸ πάσης ἀντικειμένης ἐν-
εργείας, καὶ διαλογισμῶν ματαίων
καὶ ἐνθυμήσεων πονηρῶν.

(Εἶτα ἐκφωνεῖ.)

Εἴη τὸ κράτος τῆς βασιλείας σου
εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον, τοῦ Πα-
τρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύ-
ματος, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶ-
νας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ ψάλλομεν τὰ ἰδιόμελα τοῦ

Στίχου. Ἦχος γ'.

Νῦν εἰς σημεῖον τοῖς πᾶσιν,
ἐμφανῶς αἱ γλῶσσαι γεγόνασιν.

Ἰουδαῖοι γάρ, ἐξ ὧν κατὰ σάρκα Χριστός, ἀπιστία νοσήσαντες, θεϊκῆς ἐξέπεσαν χάριτος, καὶ τοῦ Θεοῦ φωτὸς οἱ ἐξ ἐθνῶν ἡξιώθημεν, στηριχθέντες τοῖς λόγοις τῶν Μαθητῶν, φεγγαγομένων τὴν δόξαν τοῦ εὐεργέτου τῶν ὅλων Θεοῦ· μεθ' ὧν τὰς καρδίας σὺν τοῖς γόνασι κλίναντες, ἐν πίστει προσκυνήσωμεν, τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι στηριχθέντες, Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός.

Νῦν τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, ἐπὶ πᾶσαν σάρκα ἐκκέχυται. Ἀποστόλων γὰρ χορείαις ἀρξάμενον, ἐξ αὐτῶν κατὰ μέθεξιν, τοῖς πιστοῖς τὴν χάριν ἐφήπλωσε, καὶ πισοῦται αὐτοῦ τὴν κραταίαν ἐπιφοίτησιν, ἐν πυρίνῳ τῷ εἶδει τοῖς Μαθηταῖς διανέμων τὰς γλώσσας εἰς ὑμνωδίαν καὶ δόξαν Θεοῦ· διὸ τὰς καρδίας νοερῶς ἐλλαμπόμενοι, ἐν πίστει στηριχθέντες τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι, δυσωποῦμεν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Νῦν περιβάλλονται κράτος οἱ Χριστοῦ ἀφ' ὧν Ἀπόστολοι· ἐγκαινίζει γὰρ αὐτοὺς ὁ Παράκλητος, ἐν αὐτοῖς καινιζόμενος μυστικῇ καινότητι γνώσεως· ἦν ταῖς ξέναις φωναῖς, καὶ ὑψηλόχοις κηρύττοντες, τὴν αἰδίου Φύσιν τε καὶ ἀπλὴν, τρισυπόστατον σέβειν τοῦ εὐεργέτου τῶν ὅλων Θεοῦ, ἡμᾶς ἐκδιδάσκουσι· διὸ φωτισθέντες τοῖς ἐκείνων διδάγμασι, Πα-

τέρα προσκυνήσωμεν, σὺν Ἰῶ καὶ Πνεύματι, δυσωποῦντες σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε λαοὶ τὴν τρισυπόστατον. σ. 244.

Τὸ, Νῦν ἀπολύει· τὸ, Τρισάγιον· καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς.

Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ. (ἐκ γ'.

Εἰτα ὁ ἱερεὺς ποιεῖ τὴν ἀπόλυσιν οὕτως·

Ο ἐκ τῶν Πατρικῶν κόλπων κενώσας ἑαυτὸν, καὶ τὴν ἡμετέραν ὅλην ἀνθρωπείαν προσλαβόμενος φύσιν, καὶ θεώσας αὐτήν· μετὰ δὲ ταῦτα εἰς οὐρανοὺς αὐδὶς ἀνελθὼν, καὶ ἐν δεξιᾷ καθήσας τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, τό τε θεῖον καὶ Ἅγιον, καὶ ὁμοούσιον, καὶ ὁμοδύναμον, καὶ ὁμόδοξον, καὶ συναίδιον Πνεῦμα καταπέμφας ἐπὶ τοὺς ἁγίους αὐτοῦ Μαθητάς καὶ Ἀποστόλους, καὶ διὰ τοῦτου φωτίσας μὲν αὐτοὺς, δι' αὐτῶν δὲ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου καὶ παναμώμου Ἀγίας αὐτοῦ Μητρὸς τῶν Ἀγίων ἐνδόξων, πανευφύμων, Θεοκηρύκων, καὶ πνευματοφορῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς διὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀγαθότητα. Ἀμήν

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεκλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν μελέορτον πιστοί. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθ. ὁμιον.

Η τοῦ Πνεύματος πηγὴ. Δίς.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 247.)

Εἶτα ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορ-
τῆς. Ὁ βαρὺς μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ.
καὶ ὁ δ' εἰς ζ'.

(Ὅρα τοὺτους ὁπισθεν, τῇ Κυριακῇ
τῆς Πεντηκοστῆς.)

Ἀπὸ γ'. Ῥόδης Κάθισμα. Ἠχ. πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα νῦν κατ-
ελθόν, ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους εἶδει
πυρὸς, τοῦ θάμβους ἐπλήρωσε, τῶν
ἐθνῶν τὰ συήματα· ἐν γὰρ γλώσ-
σαις λαλούντων, πυρίναις φιάν-
θρωπε, τὴν ἰδίαν ἑκαστος, διάλε-
ξιν ἤκουον· ὅθεν καὶ τὸ θαῦμα, τοῖς
ἀπίστοις ὡς μέθη, πιστοῖς δὲ σω-
τήριον, ἀληθῶς ἐγνωρίζετο· διὰ
τοῦτο δοξάζομεν, τὸ κράτος σου,
Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων
ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι,
πλουσίως τοῖς δούλοις σου. Δίς.

Κοντάκιον, καὶ Οἶκος, τῆς Ἑορτῆς.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Δευτέρᾳ τῆς Πεν-
τηκοστῆς, αὐτὸ τὸ πανάγιον, καὶ ζωο-
ποιόν, καὶ παντοδύναμον ἐορτάζομεν
Πνεῦμα, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος Θεόν, τὸ
ὁμοτιμον, καὶ ὁμοούσιον, καὶ ὁμόδοξον
τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ.

Στίχοι.

Πᾶσα πνοή, δοξάζε Πνεῦμα Κυρίου.

Δι' οὗ πονηρῶν πνευμάτων ἀποδοῦναι θράσος.

Τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ ἁγίου Πνεύμα-
τος, πρεσβεΐαις τῶν Ἀποστόλων σου,
Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

(Εἶτα ψάλλομεν καὶ τὸν ἐπιλοιπον

Κανόνα τῆς Ἑορτῆς.)

Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ τὴν Θ'. Ῥοδὴν.

Εξαποστειλάριον, ἦχος γ'.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα.

Φῶς ὁ Πατήρ. σελ. 252.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχ. Γ.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τὰ
παρόντα, δευτεροῦντες αὐτά. Ἠχ. β'.

Ἐν ταῖς Προφῆταις ἀνγγειλας.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 243.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Γλωτταὶ ποτε συνεχύθησαν. σ. 246.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τοπικά καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος, Ῥ.
δὴ γ'. καὶ ζ'. Εἰσοδικόν.

Ἰψώθητι Κύριε ἐν τῇ δυνάμει σου, ἁ-
σομεν καὶ ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου.

Σῶσον ἡμᾶς Παράκλητε ἀγαθέ!

Ἀπολυτίκιον. Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ.

Κοντάκιον. Ὅτι κατὰ τὰς γλώσσας

τὸ Τρισάγιον. Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Στίχ. Πρὸς σὲ Κύριε κεκράξομαι.

Πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῆς Παύλου.

τὸ ἀνάγνωσμα.

Αδελφοί, ὡς τέκνα φωτός περι-
πατεῖτε, (ὁ γὰρ καρπὸς τοῦ Πνεύματος
ἐν πάσῃ ἀγαθῶσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ
ἀληθείᾳ) δοκιμάζοντες τί ἐστὶν εὐάρε-
στον τῷ Κυρίῳ. Καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε
τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάροις τοῦ σκότους,
μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε. Τὰ γὰρ κρυ-
φῇ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν, αἰσχρὸν ἐστὶ
καὶ λέγειν. Τὰ δὲ πάντα ἐλεγχόμενα,
ὑπὸ τοῦ φωτός φανεροῦνται· πᾶν γὰρ
τὸ φανερούμενον φῶς ἐστὶ. Διὸ λέγει·
ἐγείραι ὁ καθεύδων, καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν
νεκρῶν, καὶ ἐπιφάνῃ σοι ὁ Χριστός.
Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε,
μὴ ὡς ἄσφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί· ἐξαγο-
ραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι
πονηραὶ εἰσι. Διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε ἄ-
φρονες, ἀλλὰ συνιέντες τί τὸ θέλημα
τοῦ Κυρίου. Καὶ μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ

ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσωτία, ἀλλὰ πληροῦθε ἐν πνεύματι· λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοίς, καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ᾄδοντες, καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ.

Ἀλληλούϊα, ἥχος β'.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαίον.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὁράτε, μὴ καταφρονήσητε.

Κοινωνικόν.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ.

—ο—

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Καθ' ὅλην ταύτην τὴν ἑβδομάδα τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς γίνεται κατάλυσις εἰς πάντα.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς ἑορτῆς γ'. ἥχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Νῦν ἐγκαινίζονται γλῶσσαι, τὰ μεγαλεῖα Θεοῦ, ἑτεροφρόντοις λόγοις, καὶ πυρὸς ὡς ἐν εἶδει, εἰς πίστῳσιν ἀπάντων, τῶν ἐπὶ γῆς, διηγεῖσθαι τρανότερα· νῦν εἰς σημείον τοῖς ἔθνεσιν ἀληθῶς, σωτηρία ἐπεδήμησεν.

Ἦν καταπέμψαι ὑπέσχου, τοῖς Μαθηταῖς σου Χριστέ, ἐξ ὕψους δυναστείαν, ἐκπληρώσας ἐκπέμπεις, τὸ ἅγιόν σου Πνεῦμα, δείξας ἡμῖν ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἐπὶ σέ οἱ ἐλπίζοντες ἀγαθὲ, ἀληθῶς οὐ καταισχύνονται.

Τὴν προθεσμίαν πληρώσας, σοῦ τὸν Παράκλητον, ὥσει πυρὸς ἐν γλώσσαις, ἐξαπέσειλας κόσμῳ, τὰς πάντων ἁμαρτίας, θείῳ πυρί,

(ΤΟΜ. Ε')

ἀναχωνεῦσαι, καὶ δοῦναι ἡμῖν, τὴν πρὸς αὐτὸν κοινωνίαν εἰλικρινῆ, τοῖς πιστῶς θεολογοῦσιν αὐτόν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἥχος α'.

Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν. σελ. 243.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ, ἥχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Ἐργῷ τοῖς Μαθηταῖς, ὡς ἐπηγγείλω Λόγε, ἀπέστειλας τὸ θεῖον, καὶ Ἅγιόν σου Πνεῦμα, καὶ τούτους κατεφώτισας.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Ἀφνω ἐξ οὐρανοῦ, τοῦς Ἀποστόλους πάσας, τοῦ Θεοῦ Παρακλήτου, ἡ δύναμις πανσόφους, καὶ Θεολόγους ἐδείξες.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίστον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Πένος ἀλλογενῶν, ἀκούοντες ἠπόρουν, ταῖς γλώσσαις ταῖς ἰδίαις, τοὺς Θεοὺς Ἀποστόλους, Τριάδα μεγαλύνοντας.

Δόξα, καὶ νῦν, ἥχος α'.

Γλώσσαις ἀλλογενῶν. σελ. 243.

Ἀπολυτίκιον. Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ.

Καὶ ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΠΡΩΪ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον· Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. ἥχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Συντάττω, συνυμνῶ, συνδοξάζω, συνσέβω. Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, τὸ πανάγιον Πνεῦμα, ἐνῶν τῇ Θεότητι, διαιρῶν ἰδιότητα· οὕτω τοῦτο γὰρ, τοὺς τοῦ Χριστοῦ Ἀποστόλους, ἐμφορῆσαν νῦν, ἀνά

34

τὸν σύμπαντα Κόσμον, κηρύττειν ἐσόφισε.

Μετά τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα, ὁμοιον.

Χριστοῦ τοὺς Μαθητάς, ἢ τοῦ Πνεύματος χάρις, φρικτῶς ἐξ οὐρανοῦ, κατελθοῦσα ἐν εἵδει, πυρὸς κατεφώτισε, καὶ Φωστήρας ἀνέδειξε, καταγγέλλοντας, τὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, μίαν δύναμιν, καὶ Κυριότητα μίαν, ἣν πιστεῖ δοξάζομεν.

Ὁ Πεντηκοστὸς καὶ οἱ Κανόνες. Τῆς Ἑορτῆς ὁ βαρὺς μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Λίνων, Στιχηρά.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Κυφραῶ.

Αἰγλή Θεαρχικῇ, τὸν νοῦν καταλαμφέντες, οἱ Μαθηταί σου Λόγε, οὐσιωδῶς τὸ Πνεῦμα, τὸ ἅγιον ἐδέξαντο.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον.

Γλῶσσαι ὡσεὶ πυρὸς, ἐξ ὕψους ὁραθεῖσαι, ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, κατήλθον μερισθεῖσαι, φωτίζουσαι οὐ φλέγουσαι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με.

Ανωθεν πρὸς ἡμᾶς, Παράκλητε φοιτήσας, ὡς πρὶν τοῖς Ἀποστόλοις, ἁγιάσον καὶ σῶσον τοὺς σὲ Θεὸν κηρύττοντας.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος α'.

Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα. σ. 243.

Τῆς ΤΡΙΤΗΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗ- ΚΟΣΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχ. ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ἑορτῆς γ'. ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ωs προσφῶδες ὡς οἰκεῖον, τοῖς

λογικοῖς οὐρανοῖς, ἐν πυριμόρφοις γλῶσσαις, τοῦ Θεοῦ καταγγέλλειν, τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν τοῦ τῷ πυρὶ, οὐρανοῦς ὠραίταντος, καὶ καταυγάσαντος κόσμον τὸν αἰσθητὸν σὺν Ἰῶ τε καὶ τῷ Πνεύματι.

Εν τῇ Σιών συνηγμένων, τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἡ ἐπαγγελία, τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ἐν τούτοις ἐφίζησαν, εἶδει πυρὸς, πυριπνόους ἀνέδειξεν, ἐκφαντορίαις τὰ δόγματα μυστικαῖς, τῆς Τριάδος ρητορεύοντας.

Οὐρανογάλκευτα ξίφη, τοὺς ἱεροῦς Μαθητάς, τὸ ἱερόν φοιτήσαν, ἐκτετέλεκε Πνεῦμα, τὴν γῆν καθιερώσαν, τῷ Ποιητῇ, ἀνιέρους συγκόψαντας, ὡς ἐκλιπεῖν τὰς ῥομφαίας τοῦ πονηροῦ, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος β'.

Εἶδομεν τὸ φῶς. σελ. 243.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρά προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Σήμερον ἐφοίτησε, τοῦ Παναγίου σου Πνεύματος, ἡ ἐνέργεια Κύριε, ἐν τοῖς Ἀποστόλοις σου, καὶ σοφοὺς ἐνδείξαν, τῇ Θεογνωσίᾳ, καταπεπλήρωκεν ἰδοῦ, τῆς μακαρίας διδασκαλίας σου· διό σου τὴν σωτήριον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον.

Σήμερον τὸ Πνεῦμά σου, τὸ παντοδύναμον Δέσποτα, ἐκ Πατρὸς, καταπέμπεται, τὸ σοὶ ὁμοούσιον, ἐν πυρίναις γλῶσσαις· διανεμηθέν δέ, τὰ μεγαλεῖά σου λα-

λαιν, τοὺς Ἀποστόλους σου παρεσκεύασε· διό σου τὴν σωτήριον οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με·

Σήμερον ἐξέχεας, τοῦ Παρακλήτου σου Πνεύματος, ὁ Σωτὴρ τὰ χαρίσματα, τῇ βροτεῖᾳ φύσει· διδοὺς προφητεύειν, ὡς ἐφησας Λόγε, καὶ τὴν Τριάδα προσκυνεῖν, ἀδιαίρετως συνεξεπαιδεύσας· διό σου τὴν σωτήριον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος β'.

Ἐν τοῖς Προφήταις. σελ. 243.

Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς, καὶ ἀπόλυσις.

Τῆς ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολ.

Κάθ. ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Καθὼς ἐπηγγεῖλατο, αὐτεξουσίως μολόν, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τοῖς Ἀποστόλοις Χριστέ, εἰς μίαν συνήρμησε, πίστεως συμφωνίαν, τῆς ἀκτίστου Τριάδος, γλώσσας τὰς διαφορούς, τῆς ἐθνῶν πανσπερμίας· ἀλλ' οἴκησον καὶ ἡμῖν ἀγαθὲ, φιλάνθρωπε, δεόμεθα. (Δίς.)

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα.

ἦχ. πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα νῦν κατέλθον, ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους εἶδει πυρός, θάμβους ἐπλήρωσε τῶν ἐθνῶν τὰ συστήματα· ἐν γὰρ γλώσσαις λαλούντων, πυρίναις φιλάνθρωπε, τὴν ἰδίαν ἑκαστος, διάλεξιν ἤκουεν· ὅθεν καὶ τὸ θαῦμα, τοῖς ἀπίστοις ὡς μέθη, πιστοῖς δὲ σω-

τήριον, ἀληθῶς ἐγνωρίζετο· διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τὸ κράτος σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄρεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι, πλουσίως τοῖς δούλοις σου· Δίς.

Ὁ Πεντηκοστός, καὶ οἱ Κανόνες τῆς ἑορτῆς ὁ δ'. μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ· καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ ἑξαποστιλλάριον τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν Στιχηρὰ προσόμοια, ἦχος πλ. β'.

Τριήμερος ἀνάστης Χριστέ.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, τὸ φῶς τὸ ἐκ φωτός προῖον, ἐν πυρίναις, γλώσσαις ἦλθεν ἐπὶ γῆς, φλέξει τὰς ἁμαρτίας, τῶν πίστει προσκυνούντων, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν χεῖτον.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἐγκαίνιτον ἡμῖν, ὁ Θεός, ὅπερ πάλαι πέμψας σου τοῖς Μαθηταῖς, ἐνίσχυσας οἰκτίρμον πληρῶσαι ἐν τῷ κόσμῳ, σοῦ τὰ σωτήρια θελήματα.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, πιστῶς θεολογήσωμεν, ἐκδοῶντες· Μὴ ἀποστῇ· ἀφ' ἡμῶν, Παράκλητε, ὁ πᾶσι, παρέχων σωτήριαν, καὶ ἁγιάζων τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος β'.

Ἐν ταῖς αὔλαις σου. σελ. 243.

Ἀπολυτίκιον. Εὐλογητός εἰ.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, καὶ ἀπόλυσις.

Τῆς ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς ἑορτῆς γ'. ἦχ. α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Μωτῆς ἐν ὄρει τὸν ὄντα, πυρί

τεθέαται· ἀλλὰ καὶ τοῖς θεόπταις, καὶ σοφοῖς Ἀποστόλοις τὸ Πνεῦμα πυριμόρφως κάτεισι νῦν, ὡς σαφῶς ὑπεμφάνειεν, ὡς εἷς Θεὸς ὁ λαλήσας, τότε καὶ νῦν, ἐν ταυτότητι τῆς φύσεως.

Εν πυριμόρφοις ταῖς γλώσσαις, οἱ Θεορρήτορες, βαπτίσματος τοῦ θείου, οἱ πρὸς ὕδωρ καλοῦντες, ῥητόρων φληναφίας ἀθέων, πυρὶ τῷ τοῦ Πνεύματος ἐφλεξαν· ἀλλὰ φωτίσαις Παράκλητε καὶ ἡμᾶς, τοὺς πιστῶς θεολογοῦντάς σε.

Καὶ τοὺς ἐν ὕλῃ Θεέ μου, σοὶ λειτουργήσαντας, προσλαβομένῳ πάχος, τὸ τῆς ὕλης ἀρρήτως, ὡς πάλαι τοὺς αὐλοὺς, πυρὶ καινοουργεῖς, φλογεροὺς τῷ τοῦ Πνεύματος. Ὡς πολυύμνητος πέλεις, ὡς θαυμαστάς, ἐν ταῖς ἔργοις σου, φιλόανθρωπε.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος β'.

Ἐν ταῖς αἰθαῖς σου Κύριε. σελ. 243.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχ. δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Ομαδύναμον, σύνθρονον, συμφύες καὶ συνάναρχον, τῷ Πατρὶ, τῷ Λόγῳ τε, Πνεῦμα ἅγιον, συμπαντουργόν, συναίδιον, πανάγαθον, πάνταρχον, τοὺς τοῦ Λόγου Μαθητάς, ἐμφορῆσαν ἐσφόρυσεν, ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἐν φωναῖς πολυγλώσσοις καταγγέλλειν, τοῦ Θεοῦ τὰ μεγαλεῖα, καὶ τῆς Τριάδος τὰ εἴδηματα.

Στίχ. Καρδίαν καθάραν κτίσον.

Τὰ τῇ μέθῃ σκατούμενα, τῇ ἀγνοίᾳς Θεάνθρωπα, τῶν ἐθνῶν εὐσεβήματα, τὰ πολύσπορα, ὑψη-

γοροῦντας ἐν Πνεύματι, τὰ θεῖα τοὺς Μύστας σου, πολυγλώσσοις λαλιαῖς, ἀπεκάλουν μεθύοντας, τοὺς ἐλάσαντας, τῆς ἀπάτης τῇ μέθῃ· ἀλλ' ἡμεῖς σε, δι' αὐτῶν, ἐπεγνωκότες, θεολογοῦμεν σωζόμενοι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με.

Η πηγὴ ἡ αἰδίας, ἀενάως ἡ βρύουσα, ποταμὸν ἀνέκφραστον, ἀγαθότητος, ὕδωρ τὸ ζῶν ἀεὶ βλύζουσα, συμφύτως προχέουσα, ταῖς αὐτοῦ ἐπιρροαῖς, τὴν ψυχὴν μου κατάρδουσιν, λυτρομένη με, τῶν παθῶν τῆς καμίνου τοῦ φλογμοῦ τε, τῶν δεινῶν πειρατηρίων, καὶ τοῦ πυρὸς τῆς κολάσεως.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος β'.

Τριάδα ὁμοούσιον. σελ. 244.

Ἀπολυτ. τῆς Ἑρατῆς καὶ ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗ- ΚΟΣΤΗΝ ΠΡΩΗ

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολ.

Κάθ. ἤχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ιδοὺ προφητικαί, περαιοῦνται προρρήσεις· ὁ τούτοις γὰρ αὐγαῖς, ἀμυδραῖς ἐκκαλύψας, μελλόντων τὴν δῆλωσιν, ὡς Θεὸς ὁ Παράκλητος, νῦν ἐκκέχυται τοῖς Ἀποστόλοις πλουσίως· διὰ τούτων δέ, καὶ τοῖς πιστῶς προσκυνοῦσι, Τριάδα τὴν ἄκτιστον. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν Κάθισμα

ἤχ. πλ. α'. Τὸν συνάναρχον.

Η τοῦ Πνεύματος αἴγλη τοῦς Ἀποστόλους σου ἐμφορήσασα Σω-
τερ, φωστήρας ἐδείξε τὴν τῶν αἰ-
ρέσεων ἀγλὴν, ἀποδιώκοντας ἀπὸ
τῆς γῆς, καὶ πιττῶν, κατασφωτί-

ζοντας ψυχάς, λατρεύειν σου τὸν Πατέρα, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ ἁγιάζον τοὺς προσκυνοῦντάς σε.

Δίς.

Ὁ Πεντηκοστὸς, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς· ὁ βαρὺς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ᾧ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια, ἤχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυρι.

Η τοῦ Πνεύματος καθοδὸς Ἀποστόλους ἐφώτισεν, ἐν πυρίναις γλώσσαις νῦν, ἐποφθεῖσα αὐτοῖς, καὶ τούτους Ῥήτορας ἐδειξε, τοῖς πᾶσι κηρύττοντας, τῆς Τριάδος ἀληθῆ, ὁμοφυῇ τε τὴν ἑνωσιν· ὅθεν ἅπαντα, ἐξεπλήττοντο ἔθνη, καθορῶντα, τοὺς ποτὲ ἀγροικοτάτους, τρανῶς λαλοῦντας ἀπόρρητα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσιν.

Τ περὶ καθήμενοι, οἱ Ἀπόστολοι ἔλαβον, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ἐνέργειαν, πνοὴν βιαίαν φοιτήσασαν, ἐν πυρίναις γλώσσαις, καὶ ἐλάλουν ἐμφανῶς, διαφόροις διδάγμασι, προσφθεγγόμενοι, τὸν τῆς χάριτος λόγον βεβατοῦντες, τὸν παθόντα ἑκουσίως, Χριστὸν ὑπάρχειν Θεὸν ἀληθῆ.

Στίχ. Μὴ ἀπορέψης με.

Ως κατέπεμψας Κύριε τοῦ Ἀγίου σου Πνεύματος, Ἀποστόλοις σήμερον θεῖαν χάριν καὶ νῦν, ἡμῖν παράσχου δεόμεθα, αὐγάσαι καρδίας φωτὶ, ἀενάως τῆς αὐτοῦ, ἐπελεύσεως ὅπως σαφῶς, τὸν τρισάγιον, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις αἶνον πάντες ἀναπέμψωμεν ὑμνοῦντες, τριάδα φύσει ἀχώριστον.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος β'.

Ἐν τοῖς Προφήταις. σελ. 243.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκίσταξα, ἰσχύμεν Στίχους γ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'. ἤχος δ'.

Εδοκας σημειῶσαι.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ διακροῦν τὰ χαρίσματα, ἐπὶ γῆς ἐπεδήμησεν, οὐχ ὥσπερ τὸ πρότερον, τῇ σκιά τοῦ νόμου, λάμψαν ἐν Προφήταις, οὐσιωδῶς δὲ νῦν ἡμῖν, τῇ μεσιτείᾳ Χριστοῦ δεδωρηται· καρδίας ἐκκαθάρωμεν, ταῖς ἀρεταῖς καὶ δεξώμεθα, τὴν αὐτοῦ ἐπιφοίτησιν, μυρικῶς φωτιζόμενοι.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, μὴ ἀντανέλης φιλήνθρωπε, ἀπ' ἡμῶν, ἀλλὰ δώρησαι, ἀξίως τὴν χάριν σου, πολιτευομένου, ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, διαιωνίζουσιν αὐτοῦ, τὴν μετουσίαν κληρονομήσαι ἡμᾶς, ναοὺς καὶ οἰκητήρια, τοῦ Παρακλήτου ὑπάρχοντας, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ ἁγιάζον τὰ σύμπαντα, εὐσεβῶς ἀνυμνήσωμεν, καὶ πίστει βοήσωμεν· Ὁ ἐλθὼν ἐν κόσμῳ, Πατὴρ εὐδοκίας, μὴ ἀποχώρει ἀπ' ἡμῶν, τῶν λατρευόντων σου τῇ Θεότητι ναοὺς ἡμᾶς ἀνάδειξον, τῆς σῆς ἀφράστου χρηστότητος, καὶ ἁγιάσον ἅπαντας, τοὺς πιστῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος βαρὺς.

Παράκλητον ἔχοντες πρὸς τὸν Πατέρα, Χριστὸν τὸν Θεόν, Παράκλητον ἄλλον ἐπιδημήσαντα τῇ

γῇ σήμερον, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ἐν πίστει προσκυνήσωμεν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον Πατὴρ τὸ ἐκπορευόμενον, καὶ ἐν Ὑψίστῳ προσκυνούμενον, δι' οὗ καὶ φέρεται, καὶ κρατεῖται πάντα, καὶ ζωῇ συνέχεται, καὶ ζῇ καὶ διαμένει καὶ σώζεται, θεολογήσωμεν, ἀκατάληπτε Παράκλητε, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον πηγὴ πάσης ἀγαθότητος, οὐσιωδῶς ἐπεδήμησε, τῆς γῆς τὰ πέρατα, οὐρανοῦ σθένους, διὰ τῶν Ἀποστόλων, πληρῶσαι καὶ τῆς θείας χρησιμότητος, αὐτῷ βοήσωμεν ἀνερμήνευτε Παράκλητε, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον Θεός, συμφυὲς καὶ σύνορον, Πατρί, καὶ Λόγῳ γνωρίζεται, φῶς ὑπερέτελειον, ἐκ φωτὸς ἐκλάμψαν, ἐξ Ἀνάρχου τελείου, Πατὴρ καὶ δι' Υἱοῦ προερχόμενον· αὐτῷ βοήσωμεν, ζωοπάροχε Παράκλητε, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Ὅτε τὸ Πνεῦμά σου σελ. 246.

Ἀπολυτ. τῆς ἑορτῆς, καὶ ἀπόλυσις.

Τῆς ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολ. Κάθισμα, ἦχ. πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Μετὰ τὴν ἑγερσιν Χριστέ, τὴν

ἐκ τοῦ τάφου, καὶ τὴν πρὸς ὕψος, οὐρανοῦ θεῖαν ἀνάληψιν, τοῖς θεόπταις τὴν δόξαν σου, κατέπεμψας οἰκτίρμον, Πνεῦμα εὐθὺς ἐγκαινίσας τοῖς Μαθηταῖς· ὁθεν ὥσπερ κιθάρα μουσουργικῇ, πᾶσιν ἐτρανολόγησαν, τῷ θεῷ πλήκτρῳ, μυστικῶς, Σῶτερ τὰ ἀπηχρήματα, καὶ τὴν οἰκονομίαν σου. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθ. ὁμοιον.

Οἱ τοῦ Σωτῆρος ἐρασταί, χάρας ἐπλήσθησαν, καὶ θάρσος ἔλαβον οἱ πρόφῃν δειλιῶντες, ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σήμερον κατήλθε, καὶ ἔστη ἐπὶ τὰς χάρας τῶν Μαθητῶν, καὶ ἄλλος ἄλλα ἐλάλει πρὸς τοὺς λαούς· γλῶσσαι γὰρ διεσπάρησαν, ὀρώμεναι ὡσεὶ πυρὸς, καὶ τούτους οὐ κατέφλεξαν ἀλλὰ μᾶλλον ἐδρόσισαν. Δίς.

Ὁ Πεντηκοστός, καὶ οἱ Κκνόνες. Τῆς ἑορτῆς ὁ δ. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, στιχηρὰ προσόμοια, ἦχος α'.

Τῶν οὐρανόων ταγμάτων.

Εἰς παφλάζοντος πάλαι, πυρένου ἄρματος, ὁ ζηλωτῆς Ἡλίας, καὶ πυρίπνοος ἐν δόξῃ, ὀχούμενος ἐδήλου, τὴν νῦν ἐν Σιών, Ἀποστόλοις ἐκλάμψαν, ἀφ' ὕψους θεῖαν ἐπίπνοιαν ἐμφανῶς, δι' ἧς κόσμον κατελάμπρυναν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον.

Ίσηγοροῦντες τὴν θεῖαν, οἰκονομίαν Χριστοῦ, ἐν πυριμόρφοις γλώσσαις, οἱ Ἀπόστολοι πάντες, ἐφώτισαν τὰ ἔθνη, σέβειν πιστῶς, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἓνα Θεὸν

τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ
Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Στιχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με.

Σιών Ἀγία ἡ Μήτηρ, Ἐκκλη-
σιῶν ἀπασάν, ἐν ἣ πυρὸς ἐν εἴ-
δει, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, ἐπὶ
τούς Ἀποστόλους, κατήλθε φρι-
κτῶς, χαῖρε νῦν καὶ ἐόρταζε, τὴν
κοσμοπόλητον ὀντως Πεντηκοστήν,
σὺν ἡμῖν πανηγυρίζουσα.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε. σελ. 246.

Ἀπολυτίκιον. Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ.

Καὶ τλπ. τοῦ Ὁρθροῦ, καὶ ἀπόλυσις.

—ο—

Τῷ Σαββάτῳ μετὰ τὴν Πεντηκοστήν.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ γίνεται τῆς Ἐ-
ορτῆς ταύτης ἡ ἀπόδοσις, καὶ ψάλλο-
μεν ἀπαρallάκτως πάντα τὰ αὐτῆς,
ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ, καὶ τῷ Ὁρθρῷ, καὶ
τῇ Δευτουργίᾳ, πλὴν τῶν Ἀναγνωσμά-
των, τοῦ Πολυελέου, καὶ τῶν Ἀντι-
φώνων. Ἡ δὲ τοῦ Μηναίου Ἀκολουθία
ψάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείκναις.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὸ α'.
Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, εἰς τὸ, Κύριε
ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στιχ. ι. καὶ ψάλλο-
μεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα. σ. καὶ
τῶν Ἀγίων δ'.

Στιχηρά Ἀναστάσιμα. Ἤχ. πλ. δ'.

Ἑσπερινὸν ὕμνον, καὶ λογικὴν
λατρείαν, σοὶ Χριστέ προσφέρο-
μεν· ὅτι ἠυδόκησας τοῦ ἐλεῆσαι
ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μὴ ἀπορρίψῃς
ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, ἀλ.

λὰ εὐδόκησον τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς,
διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Χαῖρε, Σιών ἁγία, Μήτηρ τῶν
Ἐκκλησιῶν, Θεοῦ κατοικητήριον·
σὺ γὰρ ἐδέξω πρώτη ἄρεσιν ἁμαρ-
τιῶν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Στιχηρά Ἀνατολικά.

Ὁ ἐκ Θεοῦ Πατρός Λόγος, πρὸ
τῶν αἰώνων γεννηθεὶς, ἐπ' ἐσχά-
των δὲ τῶν χρόνων ὁ αὐτὸς ἐκ
τῆς ἀπειρογάμου σαρκωθεὶς, βου-
λήσει σταύρωσιν θανάτου ὑπέμει-
νε, καὶ τὸν πάλαι νεκρωθέντα ἄν-
θρωπον ἔσωσε, διὰ τῆς ἑαυτοῦ Ἀ-
ναστάσεως.

Τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν,
δοξολογοῦμεν Χριστέ, δι' ἧς ἡ-
λευθέρωσας Ἀδαμιαῖον γένος, ἐκ
τῆς τοῦ ἄδου τυραννίδος· καὶ ἐ-
δωρήσω τῷ κόσμῳ ὡς Θεὸς ζωὴν
αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα σοι, Χριστέ Σωτὴρ, Υἱὲ
Θεοῦ μονογενές, ὁ προσπαγεὶς ἐν
τῷ Σταυρῷ, καὶ ἀναστὰς ἐκ τά-
φου τριήμερος.

Ἔτερα τῶν Ἀγίων Πατέρων.

Ἤχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμεναι.

Οἱ πνευματορρήτορες, οἱ Μα-
θηταὶ τοῦ Σωτῆρος, τοῦ Πνεύμα-
τος ὄργανα, πίστει χρηματίσαν-
τες, διεσπάρησαν, εἰς τὰ γῆς πέ-
ρατα, τὸ σεπτὸν κήρυγμα, Ὁμο-
δόξως κατασπείραντες· ἐξ ὧν ἐ-
βλάστησαν, εἰς γεωργίαν καὶ χά-
ριτι, Μαρτύρων τὰ στρατεύματα,
Πάθος τὸ σεπτὸν εἰκονίζοντες, δια-
πολυτρόπων, στρεβλώσεων, μα-
στίγων καὶ πυρὸς, καὶ παρήρηται
πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Πυρί ἐκκαίόμενοι, τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, πυρὸς κατεφρόνησαν· καὶ ὡς θεοὶ ἀνθρακες ἀναπτόμενοι, οἱ σεπτοὶ Μάρτυρες, ἐν Χριστῷ ἐφλέξαν, φρυγανῶδες πλάνης φρύαγμα· θηρῶν δὲ ἐφραξαν, στόματα σοφαῖς ἐπικλήσεσι, καὶ κάρας ἐκτενόμενοι, ἕτερον ἐχθροῦ πάσας φάλαγγας· καὶ τοῦ τῶν αἱμάτων προχέοντες κρουνοὺς καρτερικῶς, τὴν Ἐκκλησίαν κατήρδευσαν, πίστει ἀναθάλλουσαν.

Θηροὶ προσπαλαίοντες, τυμπανίζόμενοι ξίφει, ὄνου ξεόμενοι, χεῖρας ἀραιρούμενοι, καὶ στρεβλούμενοι, οἱ στερεοὶ Μάρτυρες, καὶ πυρὶ ἐνύλῳ, ἀνενδότως φλογιζόμενοι, καὶ ἐκκεντούμενοι, καὶ τὰς ἁρμονίας τεμνόμενοι, ὑπέφερον στερεόπατα, λήξιν προορώντες τὴν μέλλουσαν, καὶ τοὺς ἀκηράτους στεφάνους, καὶ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ· ὃ παρῶν σία πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εν πᾶσι τοῖς πέρασι, τοὺς ἐναυλῆσαντας πίσει, Ἀποστόλους, Μάρτυρας, Ἱερεῖς θεόφρονας, σεμνὰ Γύναια, ἱερὸν ἄθροισμα, ἱεροῖς ἄσμασι, κατὰ χρέος εὐφημῶμεν· ὅτι συνήφθησαν τοῖς ἐπουρανίοις οἱ γῆινοι, καὶ πάθει τὴν ἀπάθειαν, χάριτι Χριστοῦ ἐκομίσαντο· καὶ νῦν ὡς ἀστερές στερεοὶ περιανυγάζοντες ἡμᾶς, ἐν παρῶν σία πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Μαρτύρων, θεῖος χορὸς, τῆς Ἐκκλησίας ἡ βάσις, τοῦ Εὐαγγε-

λίου ἡ τελείωσις, ὑμεῖς ἔργῳ τοῦ Σωτῆρος τὰ ῥήτᾳ ἐπληρώσατε· ἐν ὑμῖν γὰρ αἱ πύλαι τοῦ θείου, κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀνεψυχθεῖσαι, ἐκλείσθησαν· ἡ τοῦ αἵματος ὑμῶν χύσις τὰς εἰδωλικὰς σπονδὰς ἐξήρανεν· ἡ σφαγὴ ὑμῶν ἀπέτεκε τῶν πιστῶν τὸ πλήρωμα· τοὺς ἀσωμάτους ἐξεπλήξατε· τῷ Θεῷ στεφανηφόροι παρίστασθε· ὃ ἀπαύστως πρεσβεύετε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον,
ἦχος πλ. δ'.

Ο Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως, εἰς ἐστὶν Υἱὸς, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεὸν, καὶ τέλειον ἀνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Μετὰ δὲ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἠσαίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἡμᾶς, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἡ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ ἀκουσάτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῶς. Γένεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ

μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς μου ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γινώτε καὶ πιστευσήτε μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμεὺ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνειδίσα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός. Ἐτι ἂν ἀρχῇς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξακρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψήγται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὀφει ἀνθρώπων εἶναι κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέειπεν αὐτοῖς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἐαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὥς ὀλοκάρωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὥς σπινθῆρες ἐν χαλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήτουναι ἀλήθειαν, καὶ οἱ πι-

στοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπροεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ καλλοῦς ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπεραρτιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν, τὸν ὅπλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσεται τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὅξυνει δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοῖς παράρρηκας. Πορεύονται εὐττοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πατροβολοῦ θυμοῦ πλήρεις ριπῆσονται, χάλασαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιτεῖσται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμῆσει αὐτοὺς, καὶ ἐρημώσεται πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρίψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ ἐράτης

ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Αἰτὴν, ψάλλομεν τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς· εἶτα τὰ παρόντα ἰδιόμελα τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ἦχος α΄.

Πίστεως συμφωνίᾳ, τὴν κοσμικὴν πανήγυριν, τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῷ εὐαρεστησάντων, Πατριαρχῶν τὸ τίμιον, τῶν Προφητῶν τὸν σύλλογον, Ἀποστόλων τὸ ἐγκαλῶπισμα, Μαρτύρων τὸ ἄθροισμα, Ἀσκητῶν τὸ καύχημα, πάντων τῶν Ἁγίων τὴν μνήμην, πνευματικῶς εορτάσωμεν· προσβεύουσι γὰρ ἀπαύστως, δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, τῶν Ἁγίων πάντων τὴν πανένδοξον μνήμην, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημῶμεν· τὸν Βαπτιστὴν τοῦ Σωτήρος, Ἀποστόλους, Προφῆτας καὶ Μάρτυρας, Ἱεράρχας, Διδασκάλους τε καὶ Ὁσίους, Ἀσκητὰς καὶ Δικαίους, καὶ τῶν Ἁγίων Ὑναικῶν τὸ φιλόθεον σύστημα, σεβασμῶς μακαρίζοντες, συμφώνως ἐκβοήσωμεν· Ὑπεράγαθε Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ταῖς αὐτῶν προσβείαις, παράσχου εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις σου, νίκας κατ' ἐχθρῶν, τῷ φιλοχρίστῳ βασιλεῖ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε ἅπαντες, πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν ἁγίων· ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε πλουτοποιᾶ ἡμῖν χαρίσματα κομίζουσα· διὸ ἐν ζωνῇ ἀγαλλιᾶσθως, καὶ κα-

θαρῶ συνειδότι, ἀναβοήσωμεν λέγοντες· Χαίρετε Προφητῶν ὁ σύλλογος, οἱ τὴν ἔλευσιν Χριστοῦ τῷ κόσμῳ κηρύξαντες, καὶ τὰ πόρρω ἐγγὺς προβλέποντες. Χαίρετε Ἀποστόλων ὁ χορὸς, αἱ τῶν ἐθνῶν σαγηνευταί, καὶ ἄλιεις τῶν ἀνθρώπων. Χαίρετε Μαρτύρων ὁ ὄημος, οἱ ἐκ περάτων γῆς συναθροισθέντες εἰς μίαν πίστιν, καὶ ὑπὲρ ταύτης βασάνων αἰκισμοὺς ὑπομείναντες, καὶ τελείως τὸν τῆς ἀθλήσεως στέφανον εἰληφότες. Χαίρετε Πατέρων ὁ μελισσών, οἱ τὰ ἑαυτῶν σώματα τῇ ἀσκήσει κατητήξαντες· καὶ νεκρώσαντες τὰ πάθη τῆς σαρκὸς, τὸν νοῦν Θεῷ ἐρωτῇ ἐπετεώσατε, εἰς οὐρανοὺς ἀνέπηγτε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις εὐφραίνόμενοι, ἀπολαύετε τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν. Ἄλλ' ὦ Προφῆται, Ἀπόστολοι καὶ Μάρτυρες σὺν Ἀσκηταῖς, τὸν ὑμᾶς στεφανώσαντα, ἐκτενῶς δυσωπεῖτε, τοῦ λυτρωθῆναι ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὁρατῶν, τοὺς ἐν πίστει, καὶ πόθῳ τελοῦντας, τὴν λεισεβάχστον μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Τῇ νῦν πανηγύρει, συνδράμωμεν οἱ πιστοὶ· προτίθεται γὰρ ἡμῖν πνευματικὴ τράπεζα, καὶ κρατὴρ μυστικὸς, ἐξ ἧδέων ἐδεσμάτων εὐφροσύνης πλήρης, αἱ τῶν Μαρτύρων ἀρεταί· οὗτοι γὰρ οἱ καρτερόψυχοι, ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς, τῶν τοῦ σώματος ἁκρων, ἑτεροπόνους αἰκισμοὺς, τῷ Θεῷ προσήνεγκαν, θυσίαν λογικὴν, πᾶσαν ἀκμὴν ἡλικίας, οἱ μὲν τὰς κεφαλὰς

ἀποτεχνόμενοι, ἕτεροι δὲ χειρῶν
διαίρεταις, καὶ πάσης ἁρμονίας ἄ-
μα, πάντες οἱ ἅγιοι τῶν τοῦ Χρι-
στοῦ παθημάτων κοινωνοὶ γεγό-
νασιν. Ἀλλ' ὦ στεφάνους αὐτοῖς
ἀμοιβὰς βασιάνων δεδοκῶς, Κύ-
ριε κατ' ἵχνος τούτων πολιτευέσθαι
ἀξίωσον ἡμᾶς, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις. σελ. 87.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά

Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀνῆλθες ἐπὶ Σταυροῦ, Ἰησοῦ,
ὃ καταβὰς ἐξ οὐρανοῦ· ἦλθες ἐπὶ
θάνατον, ἢ ζωῇ ἢ ἀθάνατος· πρὸς
τούς ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ἀληθι-
νόν· πρὸς τοὺς πεσόντας, ἢ πάν-
των ἀνέστασις. Ὁ φωτισμὸς καὶ
ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὰ κατὰ ἀληθέητον.

Χριστὸν δοξολογήσωμεν, τὸν
ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν· ψυχὴν καὶ
σῶμα γὰρ ἀναλαβὼν, τῷ πάθει
ἀπ' ἀλλήλων διέτεμε· τῆς ἀχράν-
του μὲν ψυχῆς, ἐν ᾧ δου κατελθοῦ-
σης, ὃν καὶ ἐσκόλευσε· τάφῳ δὲ
διαφορὰν οὐκ οἶδε τὸ ἅγιον σῶμα
τοῦ λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ψαλμοί· καὶ ὕμνοι δοξολο-
γούμεν Χριστέ, τὴν ἐκ νεκρῶν σου
Ἀνάστασιν, δι' ἧς ἡμᾶς ἠλευθέ-
ρωσας τῆς τυραννίδος τοῦ ἄδου,
καὶ ὡς Θεὸς ἐδώρησας, ζωὴν αἰώ-
νιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ἀκα-
τάληπτε, ποιητὰ οὐρανοῦ καὶ γῆς,
διὰ Σταυροῦ παθὼν, ἐροῖ ἀπάθειαν
ἐπήγασας· ταφὴν δὲ καταδεξάμε-
νος, καὶ ἀναστὰς ἐν δόξῃ, συνα-
γέστησας τὸν Ἀδὰμ, χειρὶ παντο-

δυνάμει. Δόξα τῇ σὴ τριημέρῳ ἐ-
γέρσει, δι' ἧς ἐδωρήσαι ἡμῖν, τὴν
αἰώνιον ζωὴν, καὶ ἰλασμόν ἀμαρ-
τιῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Λεῦτε πιστοὶ, σήμερον χαίρει-
αν ἐπικροτήσαντες, εὐσεβῶς πα-
νηγυρίσωμεν, καὶ τῶν Ἀγίων πάν-
των τὴν ἐνδοξον καὶ σεβάσμιον
μνήμην ἐνδόξως τιμήσωμεν, λέ-
γοντες· Χαίρετε, Ἀπόστολοι ἐν-
δοξοί, Προφῆται, καὶ Μάρτυρες,
καὶ Ἱεράρχαι. Χαίρετε, Ὅσιων ὁ
δῆμος, καὶ τῶν Δικαίων. Χαίρετε,
τιμίων Γυναικῶν ὁ χορὸς· καὶ Χρι-
στὸν ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύσα-
τε, νίκας τῷ Βασιλεῖ κατὰ βαρ-
βάρων δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυ-
χαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου,
πάνταγε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ
τῆς σῆς νηδύος προσελθὼν, ἐμὲ
ἐνδυσάμενος τῆς πρῶτης κατάρας
τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε. Διό σοι,
πάνταγε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε
καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βαῶμεν ἀ-
σκήτως τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου.
Χαῖρε, Δέσποινα, προστασία καὶ
σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον, ἦχ. πλ. δ'.

Εἰς ὕφους κατήλθες ὁ εὐσ-
πλαγχνος, ταφὴν κατεδέξω τριῆ-
μερον, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῶν
παθῶν. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις
ἡμῶν Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα, τῶν Ἀγίων, Ἦχος δ'.

Τῶν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ Μαρ-
τύρων σου, ὡς παρῶν καὶ βύ-

σον, τὰ αἵματα ἡ Ἐκκλησία σου
στολισμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι,
Χριστέ ὁ Θεός· Τῷ λαῷ σου τοὺς
οἰκτιρμούς σου κατάπεμψον, εἰρή-
νην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι καὶ
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ
Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον,
διὰ σοῦ, Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πε-
φανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐ-
νώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν
ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμε-
νος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρω-
τόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Τὰ αὐτά, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.
Ἡ εὐλόγησις τῶν ἁγίων, καὶ ἀνάγνωσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῷ.

Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.
Τριάς μονάς σῶσόν με τὸν σὸν οἰκέτην.

Ῥδὴ Α'. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀρματηλάτην Φαραώ.

**Τῷ τριστήλιῳ Βασιλεῖ καὶ πρύ-
τανι, καὶ προμηθεῖ τοῦ παντός,**
καὶ ἀγαθῷ μόνῳ φυσικῶς υπάρ-
χοντι, καὶ ἐναιῖον ἔχοντι τῆς Θε-
ότητος δόξαν, Θεῷ μονάρχῃ προσ-
πίπτομεν, ὕμνον τὸν τρισάγιον ᾄ-
δοντες.

**Ρῆσεις τὰς θείας, καὶ χρησ-
μοὺς τοὺς ἁγίων, μεμνημένοι**
σαφῶς, θεαρχικὴν φύσιν ἐνικὴν
δοξάζομεν, αἰδίων, συνάναρχον,
ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις, Πατρὶ
Υἱῷ καὶ τῷ Πνεύματι, δημιουργ-
ικὴν παντοδύναμον.

**Ἱερομύστης Ἀβραάμ γενόμε-
νος, ἱεροτύπως τὸ πρὶν, τὸν ποιη-**

τὴν πάντων, καὶ Θεὸν καὶ Κύριον,
τρισὶ μὲν ὑποστάσεσιν, ὑπεδέξατο
χαίρων· τῶν δὲ τριῶν ὑποστάσε-
ων, κράτος ἐνιαῖον ἐγνώρισε.

Θεοτοκίον.

**Ἀπειρογάμως τὸν Χριστὸν ἐ-
κύησας, τὸν καθ' ἡμᾶς δι' ἡμᾶς**
εἰληφότα φύσιν Πάναγνε, καὶ ἄ-
τρεπτον κατ' ἄμφω διχμείναντα·
ὃν δυσώπει ἀπαύστως, ἁμαρτιῶν
μοι δωρήσασθαι, καὶ τῶν πειρασ-
μῶν ἀπολύτρωσιν.

Ῥδὴ Γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Σὲ τὸν ἀπρόσιτον Θεὸν, καὶ
Βασιλέα τῆς δόξης, ἐπὶ ὀρόνου
Ἡσαίας κατείδεν, ὑψηλοῦ, καὶ
**Χερουβὶμ, καὶ Σεραφὶμ δοξάζον-
τα, ἀκαταπαύστοις ὕμνοις, μονα-
δικὸν τρισυπόστατον.**

Μόνον πατρόθεν ὡς ἐκ νοῦ,
γεγεννημένον τὸν Λόγον, καὶ τὸ
Πνεῦμα προσελθὸν ἀπορρήτως, κα-
ταλλήλοις λογισμοῖς, καὶ γραφι-
κοῖς διδάγμασι, κατεὶληφότες ἕνα
Θεὸν τριστήλιον σέβομεν.

Ὁ ὢν ἀγέννητος Πατὴρ, καὶ
τῆς ἰδίας οὐσίας, τὸ ἀπαύγασμα
γεννήσας ἀρρέεως, τὸν Υἱὸν φῶς
ἐκ φωτός, ἐκπορευτῶς προβάλλε-
ται, συμφυὲς φῶς τὸ Πνεῦμα, τὸ
παντουργὸν καὶ ὁμότιμον.

Θεοτοκίον.

**Ναὸς ἐδείχθης καθαρὸς, Παρ-
θενομήτορ Μαρία, τοῦ τὰ πάντα**
πανσθενῶς καὶ πανσόφως, ὑποστή-
σαντος Χριστοῦ, καὶ τάξαντος καὶ
φέροντος· ὃν ἐξήλέωσαι μοι, ταῖς
μητρικαῖς σου δεήσεσι.

Κάδισμα, ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταθὲν μυστικῶς.

Τῆς τρισηλίου καὶ σεπτῆς τε-
λεταρχίας, τὰς δυναστείας οἱ πι-
στοὶ νῦν εὐφημοῦμεν· ὅτι νεύματι
μόνῳ τὸ πᾶν συνέστησε, τὰς ἄνω
χοροστασίας Ἀγγελικὰς, τὰς κά-
τω ἱεραρχίας ἐκκλησιῶν τοῦ κραυ-
γάζειν τὸ, Ἁγίος, Ἁγίος, Ἁγίος
εἰ, Θεὸς ὑπεράγαθε· δόξα ὕμνος τῷ
κράτει σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἀναλλοίωτον Θεὸν ἡ τε-
τοκυῖα, ἀλλοιουμένην εἰς αἰεὶ τῇ
ἁμαρτίᾳ, ταῖς προσβελαῖς τοῦ δο-
λίου καὶ τῇ βραθυμίᾳ, στερέωσον
τὴν καρδίαν μου ἀγαθῇ, πρεσβεΐ-
αις ταῖς μητρικαῖς σου, ὅπως ἀγ-
γῶ, εὐχαρίστως κραυγάζω σοι.
Θεογεννήτορ Μαριὰμ ἐλέησον τὴν
ποιμνὴν σου, ἣν ἐκτίσω πανάμωμε.

Ῥδὴ δ'. Σύ μου ἰσχύς Κύριε.

Ἀνατολή, ἐπιφανέῖσα Θεότη-
τος, τοῖς ἐν σκότει, πᾶσαν διεσκέ-
δασε, τὴν ἀφεγγῇ νύκτα τῶν πα-
θῶν, καὶ δικαιοσύνης, τὸν ἥλιον
ἐξανέτειλεν, ἀπλοῦν μὲν κατ' οὐ-
σίαν, τριλαμπὴ δὲ προσώποις, ὃν
ὑμνοῦμεν αἰεὶ καὶ δοξάζομεν.

Σεραφιμικοῖς, ζόμῃσι τὸν ἀνυ-
μνούμενον, τοῖς πηλίνοις, χεῖλεσι
δοξάζομεν, μοναδικὸν καὶ τριαδι-
κόν, Κύριον τῆς δόξης, τῇ φύσει,
καὶ ὑποστάσει, βοῶντες· Ὡ παν-
τάναξ, ταῖς σοῖς δούλοις παρὰς-
χου, τῶν ποικίλων πταισμάτων
συγχώρησιν.

Συνεκτικῇ, πάντων τῶν ὄντων
ἀόρατε, πανοικτίρμον, εὐσπλαγ-
χνε, φιλόνηρωπε, Τριάς σεπτῇ καὶ
θεαρχικῇ, μὴ μου ἐπιλάβῃ, τοῦ
σοῦ οἰκέτου τὸ σύνολον, μηδὲ δι-

ασκεδάσῃς, ἣν διέθου σοῖς δούλοις,
διαθήκην δι' ἄφατον ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Ἐραῖαν σε, πάντα γνε, μόνῃ εὐ-
ράμενος, ἐξ αἰῶνος, Λόγος ὁ προ-
άναρχος, τὴν Ἰακώβ Κόρη κλη-
λονῇ, καὶ ἐν σοὶ σκηνώσας δι' ἐσ-
σπλαγγνίαν ἀνέπλασε, τὴν φύσιν
τῶν ἀνθρώπων· ὃν δυσώπει ἀπαύ-
στως, ἀπὸ πάσης ῥυσθῆναί με θλί-
ψεως.

Ῥδὴ Ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Συναΐδια τρία, πρόσωπα δοξα-
ζομεν, ἓνα δὲ Κύριον, σὲ τὴν θεῖαν
φύσιν, διαιροῦντας ἀπλῶς καὶ συ-
νάπτοντες, καὶ περὶ βοῶμεν. Θε-
αρχικῇ Τριάς ἁγία, τοὺς σοὺς δού-
λους ἐκ θλίψεως λύτρωσαι.

Ολοφύρομαι σφόδρα, διὰ τὴν
ἀσθένειαν τῆς διανοίας μου, πῶς
μὴ θέλων πάσχω, τὴν ἀβούλητον
ὄντως ἀλλοίωσιν· διὰ τοῦτο κρά-
ζω· Ζωαρχικῇ Τριάς ἁγία, τῶν
καλῶν ἐν τῇ στάσει με σύνταξον.

Νυσαγμῷ βιρυνθέντα, τῷ τῆς
ἁμαρτίας με, καὶ συνωδούμενον,
πρὸς θανάτου ὕπνον, ὡς φιλάν-
θρωπος καὶ ὑπεράγαθος, καὶ παν-
τελεσῆμων, Θεαρχικῇ Τριάς ἁγία,
κατοικτεῖρήσον καὶ διανάστησον.

Θεοτοκίον.

Μητροπάρθενε Κόρη, πάντα γνε,
πανάμωμε, θεοχαρίτωτε, ταῖς σοῖς
ἱκεσίαις, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου καὶ
Κύριον, ἐξιλέωταί μοι καὶ τῶν πα-
θῶν καὶ τῶν πταισμάτων, τὸν σὸν
δοῦλον ἐκλύτρωται τάχιον.

Ῥδὴ ς'. Ἰλάνθητί μοι Σωτήρ.

Ἐπουρανίων νοῶν, ταξιαρχίας
μμούμενοι, μοναρχικῇ τοῦ παν-

τός, Τριάς ὑπερούσιε, τριπαγίοις ἅσμασι, σὲ δοξολογοῦμεν, τοῖς πηλίοις ἡμῶν στόμασι.

Τὸν κατ' εἰκόνα τὴν σὴν, τὸν ἄνθρωπον διαπλάσαντα, καὶ ἐξ οὐκ ὄντων τὸ πᾶν, σοφῶς ὑποστήσαντα, Θεὸν τρισυπόστατον, προσκυνῶ καὶ σέβω, καὶ ὕμνῳ, καὶ μεγαλύνω σε.

Ο παντοκράτωρ Θεὸς, καὶ μένος ἀπερίοριστος, ἐνοίκησον ἐν ἐμοί, δι' ἄφατον ἔλεος, τρισήμε Δέσποτα, καὶ καταύγασόν με, καὶ συνέτισον ὡς εὐσπλαγχνος.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐδείχθης Θεοῦ, τοῦ ἀχωρήτου πανάχραντε, ναὸν καμὲ τῆς αὐτοῦ, δεῖξον θείας χάριτος, Παναγία Δέσποινα, ταῖς σαῖς ἰκεταῖαις, καὶ συντήρησον ἀλώβητον.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προστάχθην μυστικῶς.

Πατέρα ἀναρχον πιστοί, Υἱὸν συνἀναρχον, καὶ Πνεῦμα θεῖον, ἀληθῶς ὕμνολογοῦμεν, ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, καὶ ἀναλλοιώτως. Τριάδα ἀπλήν, ἁγίαν καὶ συμφῆ, βοῶντες σὺν τοῖς Ἀγγέλοις· Ἅγιος εἶ, Πάτερ Υἱέ, σὺν τῷ Πνεύματι, τῷ παναγίῳ καὶ σεπτῷ, ἐλέησον οὕς ἐπλάσας, κατ' εἰκόνα σου Δέσποτα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Εὐχαριστοῦμέν σοι αἰεὶ Θεοτόκε, καὶ μεγαλύνομεν ἁγνή, καὶ προσκυνοῦμεν, ἀνυμνοῦντες τὸν τόχον σου, κεχαριτωμένη, βοῶντες ἀκαταπαύστως· Σῶσον ἡμᾶς, Παρθένε παντελεῆμον, ὡς ἀγαθὴ, καὶ δαιμόνων ἐξάρπασον· λογοθε-

σίου φοδεροῦ, ἐν ᾧ ῥα τῆς ἐτάσεως μὴ αἰσχυνθῶμεν οἱ δοῦλοί σου.

ᾠδὴ Ζ'. Θεοῦ συγκατάθεσιν.

Σοφία ἀρρήτω σου, καὶ τῷ πλάγει τῆς ἀγαθότητος, δωρεάν τὸν σὸν δοῦλον, ἡλεημένον ἀνάδειξόν με καὶ νῦν, καθάπερ πάλαι, καὶ ῥῦσαι κακώσεως, Τριάς, Μονάς, ὁ Θεὸς, ἀμαρτιῶν καὶ παθῶν.

Ο νοῦς ὁ ἀγέννητος, Πατὴρ καὶ Λόγος ὁ γεννηθείς ἐξ αὐτοῦ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ θεῖον, ἀκαταλήπτως ἐκπορευτὸν πεφυκός, Θεὸς μονάρχα τρισήμε, ψάλλω σοι. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Νενέκρωμαι Πάναγνε, τῆς ἀμαρτίας πῶν τὸ φάρμακον, καὶ προστρέχω σοι πίστει, τῇ τετοκυῖα τὸν ἀρχηγόν τῆς ζωῆς, ταῖς σαῖς πρεσβείαις τὸν δοῦλόν σου ζῶωσον, καὶ πειρασμῶν καὶ παθῶν, λύτρωσαι μόνῃ ἁγνή.

ᾠδὴ Η'. Ἐπταπλάσιος κάμινον.

Ο φῶς ὑπάρχων ἄδυτον, τριλαμπές καὶ τρισήμε, καὶ μοναρχικόν, μονοκρατὲς, ἀπλούστατον, Θεὸς ἀκατάληπτος, καὶ μονοκράτωρ, Κύριος, νῦν τὴν σκοτεινὴν, καὶ ζοφεράν μου καρδίαν, καταύγασον καὶ δεῖξον, φωταυγὴ, καὶ φωσφόρον, ὕμνεῖν σε καὶ δοξάζειν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιερωτάταις πτέρυξι, Σεραφίμοι θεότατοι, πρόσωπα καὶ πόδας, εὐλαδῶς καλύπτουσι, τὴν δόξαν μὴ φέροντες, τοῦ ἀμνηχάνου κάλλους σου, ἀγαθαρχικὴ θεαρχικὴ μοναρχία, Τριάς ὑπεραγία· πλήν ἡμεῖς ἀνυμνεῖν σε τολμῶμεν, καὶ

δοξάζειν, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κυριαρχίαν ἀναρχον, παναθενή καὶ πανάγαθον, τελεταρχικὴν, ἀγαθοουργὸν ἀόριστον, αἰτίαν ἀναίτιον, ποιητικὴν αἰδίων, προνοητικὴν, καὶ σωστικὴν τῶν ἀπάντων, μονάδα κατ' οὐσίαν, καὶ Τριάδα προσώποις, δοξάζω σε Θεέ μου, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Επὶ τῆς γῆς ἀνέτειλεν, ὁ ἀνεσπερος ἥλιος, διὰ τῆς ἐκ σοῦ παρενικῆς γεννήσεως, πανάχραντε Δέσποινα, καὶ τοὺς βροτοὺς ἀπῆλλαξε, τῆς εἰδωλικῆς, καὶ ζοφερᾶς σκοτομαίνης· διὸ καὶ νῦν με μάλλον, τῆς αὐτοῦ Θεαρχίας, καταύγασον ταῖς αἴγλαις, καὶ φρούρει τὸν σὸν δούλον.

Ἡδὴ Θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Τὴν πάντων Βασιλίδα καὶ παντοουργόν, ὑπεράρχιον φύσιν, ὑπερχρονον, ζωαρχικὴν, εὐσπλαγχνον, φιλάνθρωπον, ἀγαθὴν, ἐναρχικὴν Τριάδα σε, νῦν δοξολογοῦντες, ἀμαρτιῶν, συγχώρησιν αἰτούμεν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καὶ Ἐκκλησίας τὴν ὁμόνοιαν.

Η μία κυριότης, καὶ τριλαμπής, ἐνικὴ Θεαρχία τρισήλιε, τοῦ ὑμνητᾶς, πρόσδεξαι τοὺς σοὺς ἀγαθοπρεπῶς, καὶ τῶν πταισμάτων λύτρωσαι, καὶ τῶν πειρασμῶν, καὶ τῶν δυσχερῶν, καὶ θάττον τὴν εἰρήνην, παράσχου φιλανθρώπως, ταῖς Ἐκκλησίαις, καὶ τὴν ἐνωσιν.

Θεοτοκίον.

Νηδὺν Χριστέ Σωτὴρ μου παρενικὴν, ἐνοικίησας ἐφάνης τῷ κόσμῳ σου, Θεανδρικῶς, ἄτρεπτος ἀ-

σύγχυτος ἀληθῶς, καὶ καθυπέρχου πάντοτε, μετὰ τῶν σῶν δούλων εἶναι σαφῶς· διὰ τῆς σὲ τεκούσης, πρεσβείαις τὴν εἰρήνην, πάσῃ τῇ ποιμνῇ σου πρυτάνευσον.

Εἶτα τὰ, Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς·
Καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως· καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου. Ἠχ. πλ. δ'.

Ανέστης ἐκ νεκρῶν ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ Ἄγγελος φωτὸς ταῖς γυναῖξιν ἐδόα· Παύσασθε τῶν δακρύων, τοῖς Ἀποστόλοις εὐαγγελίσασθε· κράξατε ἀνυμνοῦσαι, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεὸς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Δόξα.

Ανθρώποι· τὸ μνημᾶ σου Σωτὴρ ἐσφραγίσαντο, Ἄγγελος τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας ἀπεκύλισε, γυναῖκες ἐθέσαντο ἐγγεγεμμένον ἐκ νεκρῶν, καὶ αὐταὶ εὐηγγελίσαντο τοῖς μαθηταῖς σου ἐν Σιών, ὅτι ἀνέστης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ διελύθη τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου· Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ο δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας ἀγαθὴ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ ἔγερσιν δείξας ὡς Θεὸς, μὴ παρίδης, οὓς ἐπλασας τῇ χειρὶ σου· δείξον τὴν φιλανθρωπίαν σου ἐλεῆμον· δέξαι τὴν τεκνοσύνην σε Θεοτόκεν, πρὸςβουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σώσον Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Καθίσματα.

ἦχος ὁ αὐτός. Τὸ προσταχθέν.

Δευχεμονῶν ὁ Γαβριήλ φαιδρὸς ἐπέστη, ὡς περ ἐν εἵδει ἀσ-τραπῆς, Χριστοῦ τῷ τάφῳ, καὶ τὸν λίθον ἐκύλισεν ἀπὸ τοῦ μνημείου· καὶ φόβος μέγας συνέσχε σοῦ τοὺς φρουροὺς, καὶ ἄφνω ἐμειναν πάντες ὡσεὶ νεκροί, ἀπὸ τοῦ τάφου οἱ φύλακες, καὶ τοῦ λίθου ἡ σφραγίς· Αἰσχύνθητε παράνομοι· γινώτε ὅτι ἀνέστη Χριστός.

Δόξα. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Αναστὰς ἐκ τοῦ τάφου ὡς ἀληθῶς, ταῖς ὁσίοις προσέταξας γυναῖξί, κηρύξαι τὴν Ἐγερσιν Ἀποστόλοις ὡς γέγραπται καὶ ὁρομαῖος ὁ Πέτρος ἐπέστη τῷ μνήματι, καὶ τὸ φῶς ἐν τῷ τάφῳ ὁρῶν κατεπλήττετο· ὅθεν καὶ κατείδε τὰ ὀθόνια μόνα, χωρὶς τοῦ βείου σώματος, ἐν αὐτῷ κατακείμενα· καὶ πιστεύσας ἐβόησε· Δόξα σοι, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι σῶζεις ἅπαντας, Σωτὴρ ἡμῶν· τοῦ Πατρὸς γὰρ ὑπάρχεις ἀπαύγασμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Επὶ σοὶ χαίρει Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, Ἀγγέλων τὸ σύστημα, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἡγιασμένε ναε, καὶ Παράδεισε λογικῆ, παρθενικὸν καύχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη, καὶ παιδίον γέγονεν ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς ἡμῶν· τὴν γὰρ σὴν μήτραν θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν σὴν γαστέρα πλατυτέραν οὐρανῶν ἀπειργάσατο. Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, δόξα σοι.

Εἶτα, ὁ Ἄμωμος· τὰ Εὐλογητάρια· καὶ Ἰπακοή· ἦχος πλ. δ'.

Αἱ Μυροφόροι τοῦ ζωοδότου ἐπιστάσαι τῷ μνήματι, τὸν Δεσπότην εἰζήτουν ἐν νεκροῖς τὸν ἀθάνατον καὶ χαρὰς εὐαγγέλια ἐκ τοῦ Ἀγγέλου δεξάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις ἐμήνουν, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εκ νεότητός μου ὁ ἐχθρὸς με πειράζει, ταῖς ἡδοναῖς φλέγει με· ἐγὼ δὲ πεποιθὼς, ἐν σοὶ Κύριε, τροποῦμαι τοῦτον.

Οἱ μισοῦντες Σιών· γενηθήτωσαν δὴ, πρὶν ἐκσπασθῆναι, ὡς χόρτος· συγκόψει γὰρ Χριστὸς αὐχένas αὐτῶν, τομῇ βασάνων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, τὸ ζῆν τὰ πάντα, φῶς ἐκ φωτός, Θεὸς μέγας· σὺν Πατρὶ ὑμνοῦμεν αὐτὸ, καὶ τῷ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β'.

Ἡ καρδιά μου τῷ φόβῳ σου σκεπείσθω, ταπεινοφρονοῦσα· μὴ ὑψωθείσα, ἀποπέσῃ ἐκ σοῦ, πανοικτίρμον.

Επὶ τὸν Κύριον ὁ ἐσχηκὼς ἐλπίδα, οὐ δεῖσει τότε, ὅτε πυρὶ τὰ πάντα κρινεῖ, καὶ κολάσει.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, πᾶς τις θεῖος βλέπει καὶ προλέγει, τερατουργεῖ ὑψίστα, ἐν τρισὶν ἑνα Θεὸν μέλπων· εἰ γὰρ καὶ τριλαμπεῖ, μοναχεῖ τὸ θεῖον.

Ἀντίφωνον Γ'.

Εκέκραξά σοι Κύριε, πρόσχες, κλῆνόν μοι τὸ οὖς σου βοῶντι, καὶ

καθαρον πρὶν ἄρῃς με ἀπὸ τῶν ἐνθόνδε.

Επὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ γῆν δύνων πᾶς, αὐτὸς ἀναλύσει, τοῦ λαβεῖν βασάνους ἢ γέρα τῶν βεβιωμένων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, Θεολογίχ μόνως τρισάγία· ὁ πατὴρ γὰρ ἀναρχος, ἐξ οὗ ἔφυ ὁ Υἱὸς ἀχρόνως, καὶ τὸ Πνεῦμα σύμμορφον, σύν Ὁρονον, ἐκ Πατρὸς συνεκλάμψαν.

Ἀντίφωνον Δ'.

Ἰδοὺ δὴ τίκαλόν, ἢ τί τεργνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοῦ, ἅμα· ἐν τούτῳ γὰρ Κύριος ἐπηγγεῖλατο ζωὴν αἰώνιαν.

Τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ, ὁ τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ κοσμῶν κελεύει, μὴ δεῖν φροντίζειν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, ἐνοσιδοῦ αἰτία, πάντα ἔχειται εἰρηνοδραβεύτως· Θεὸς τοῦτο γάρ ἐστι, Πατὴρ τε καὶ Υἱὸς ὁμοούσιον κυρίως.

Προκείμενον.

Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεὸς σου Σιών, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Στίχ. Δίνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Τὸ, Πᾶσα πνοή· Εὐαγγέλιον Ἐωθινόν Δ'. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, ὁ Ν'. κτλ. ὅρα σελ. 37.

Οἱ Κανόνες· ὁ Ἀναστάσιμος εἰς δ'. ὁ Σταυροαναστάσιμος εἰς β'. τῆς Θεοτόκου εἰς β'. καὶ τῶν Ἀγίων εἰς γ'.

Κανὼν Ἀναστάσιμος. Ἦχος πλ. δ'.

Ἦδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Α**ρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισαι, τερατουργοῦσά ποτε, Μωσαϊκῇ ῥάβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν· Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα πεζὸν ὁδίτην διέ-

(TOM. E')

σωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα.

Τὴν παντοδύναμον Χριστοῦ Θεότητα, πῶς μὴ θαυμάσωμεν; ἐκ μὲν παλῶν πᾶσι τοῖς πιστοῖς ἀπάλειαν καὶ ἀφάρσιαν βλάψουσιν· ἐκ πλευρᾶς δὲ ἀγίας πηγῆν ἀθάνατον στάζουσιν, καὶ ζωὴν ἐκ τάφου αἰδίου.

Ω: εὐτρεπὲς τοῖς γυναιξίν ὁ "Ἀγγελος νῦν ἐμπεφάνισται, καὶ τηλαυγὴ φέρων τῆς ἐμφύτου σύμβολα αὐλοῦ καθαρότητος· τῇ μορφῇ δὲ μηνύων τὸ φέγγος τῆς ἀναπαύσεως κράζων. Ἐξηγήσθη ὁ Κύριος.

Θεοτ.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ λεγέσθην· ἐν γενεῇς γενεῶν, ἢ τὸν Θεὸν λόγον ἐν γαστρὶ χωρήσασα, ἀγνὴ δὲ διζμενίστα, Θεοτόκε Μάρτα· διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν προστατίαν ἡμῶν.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἦδὴ Δ'. Ἦγρὰν διπλῶσαι.

Επήρθησαν πόλαι ὀδονηραί, καὶ ἐφρίξαν ἄδου καθαρῶντες οἱ πυλωροί, ἐν τοῖς κατωτάτοις τὸν ἐν ὕψει, τῆς τῶν ἀπάντων ἐπέκεινα φύσεως.

Εξέστησαν τάξεις ἀγγελικαί, ὀρώσαι ἐν ὀρόνῳ ἰδρυμένην τῷ πατρικῷ, τὴν ἐκπρωτὸν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, τὴν καθεργασμένην ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἦδὴ Δ'. Ἀσπασιν τῷ Κυρίῳ.

Αχράντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκιωμένον τὸν αἰῶνα καὶ ὑπέρθεον Λο-

36

γον, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, ὕμνου-
μέν σε.

Βότρυν σε ζωφόρον, τὸν τῆς
παγκοσμίου ἀποστάζοντα γλυκα-
σμὸν σωτηρίας, ἡ Παρθένος Χρι-
στὲ ἀπεκύησε.

Κανὼν τῶν Ἁγίων Πάντων.

ἤχος ὁ αὐτός. Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

« Τῶν Ἁγίων Πάντων πολυώνυμα
τάγματα μέλπω. »

Ῥῆδῃ Α' Ἀρματηλάτῃ Φαραώ.

Τῶν σὼν Ἁγίων ἀνυμνῶν τὰ
τάγματα, τῷ σὼ φωτὶ τὴν ψυχὴν,
ταῖς προσευχαῖς τούτων αὐγασι-
ναί δέομαι· σὺ γὰρ εἰ φῶς ἀπρό-
σιτον, τῆς ἀγνοίας τὸν ζόφον, δι-
ώκων τοῖς σοῖς πυρσεύμασι, Λόγε
τοῦ Θεοῦ, φωτοδότα Χριστέ.

Ωs ἀνυψώθης ἐπὶ ξύλου, εἴλ-
κυσας, πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, τὴν
τῶν ἐθνῶν πᾶσαν, κληρουχίαν Δέ-
σποτα, καὶ φωτὶ κατελάμπρυνας,
τῆς ἁγίας Τριάδος, δι' Ἀποστό-
λων ἁγίων σου, δι' ὧν τὴν ἀπά-
την ἀπῆλασας.

Νομοθεσία σου Χριστέ πειθό-
μενοι, οἱ σοὶ Ἀπόστολοι, τὰ ἐπὶ
γῆς πάντα, εὐσεβῶς ἀπώσαντο·
καὶ τῷ φωτὶ τῆς χάριτος, κατε-
φαίδρυναν πᾶσαν, τὴν οἰκουμένην
οἱ ἐνδοξοὶ, εὐαγγελικῶς σε κηρύτ-
τοντες.

Αγαλλιώμενοι, Σταυρὸν οἱ
Μάρτυρες, τὸν σὸν ἀράμενοι, καὶ
τὸ σεπτὸν πάλος, ἀκλινῶς μιμού-
μενοι, τυραννικὴν οὐκ ἔπτηξαν,
ἀπειλὴν οἱ γενναῖοι, οὐ πῦρ, οὐ
ξίφος, οὐ μάστιγας, ἀλλ' οὐδὲ λι-
μὸν, οὐδὲ θάνατον. Θεοῦ.

Γνώμην ἀνδρείαν αἱ παρθένοι

πάνανγεν ἀναλαβοῦσαι σαφῶς, μαρ-
τυρικοὺς ἄθλους, ἀκλινῶς ὑπέμει-
ναν, καὶ ψαλμικῶς ὀπίσω σου, τῷ
Υἱῷ σου Παρθένε, ἐνθέως συνα-
γαλλόμεναι, τῷ παμβασίλει προσ-
ηνέχθησαν. Καταβασία.

« **Α**νοίξω τὸ στόμα μου, καὶ
πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ λό-
γον ἐρεῦξομαι τῇ βασιλίδι Μητρὶ,
καὶ ὀφθήσομαι φαιδρῶς πανηγυρί-
ζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης
τὰ θαύματα. »

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ῥῆδῃ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

« **Ο**στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς
οὐρανοὺς ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν
ἐπὶ ὑδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ
με Χριστέ, τῆς Ἐκκλησίας στή-
ριξον· ὅτι οὐκ ἔστι πλήν σου, Ἄ-
γιος, μόνε φιλόανθρωπε. »

Κατακριθέντα τὸν Ἀδὰμ, τῇ
γεύσει τῆς ἁμαρτίας τῆς σαρκὸς
σου τὸ σωτήριον πάθος, ἐδικαίωσε
Χριστέ· αὐτὸς γὰρ οὐχ ὑπεύθυνος,
τῇ τοῦ θανάτου πείρᾳ, πέφηνας ὁ
ἀναμάρτητος.

Τῆς ἀναστάσεως τὸ φῶς, ἐξέ-
λαμψε τοῖς ἐν σκότει, τοῦ θανάτου
καὶ σκιᾷ καθημένοις, ὁ Θεός μου
Ἰησοῦς, καὶ τῇ αὐτοῦ Θεότητι
τὸν ἰσχυρὸν δεσμεύσας, τούτου τὰ
σκεύη διήρπασε.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ, καὶ Σεραφὶμ,
ἐδείχθης ὑψηλοτέρα, Θεοτόκε· σὺ
γὰρ μόνῃ ἐδέξω, τὸν ἀχώρητον
Θεόν, ἐν σῇ γαστρὶ ἀμόλυντε· διδ-
παστοὶ σε πάντες, ὕμνοις αἰ μα-
καρίζομεν.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

οὐρανίας ἀφίδος.

Απειθήσαντα πρῶτην, τῇ ἐντολῇ Κύριε, τοῦ πεποιηκότος με ὄντως, σὺ ἀπεξένωσας· ὃν μορφωσάμενος, ὑπακοὴν τε παιδεύσας, σεαυτῷ ὑπεκείνας διὰ σαυρώσεως.

Ο σοφία τὰ πάντα, προεγνώκως Κύριε, καὶ τῇ σῇ συνέσει, συμπήξας τὰ ὑποχθόνια, οὐκ ἀπηξίωσας, συγκαταβάτῃ σου Λόγε, τοῦ Θεοῦ ἀναστήσαι τὸν κατ'εἰκόνα σου.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἰκεσίαις σου Πάναγνε, τὰς προσβολὰς ἀποκρουομένη, τῶν δεινῶν περιστάσεων.

Εὗας τῆς προμήτορος σὺ ἐπανόρθωσις γέγονας, τὸν ἀρχηγόν, τῆς ζωῆς τῷ κόσμῳ, Θεοτόκε κυήσασα.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πάντων.

Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ιερωσύνην ἱεράν, οἱ Ἱερεῖς καὶ Ποιμένες, ἐνδυσάμενοι, καὶ ταύτην ἐμφρόνως κυβερνήσαντες Χριστὲ, ἀξίως κατεκόσμησαν, διδασκαλίας λόγον, ἄνωθεν ὄντως πλουτήσαντες.

Ωραιωθέντες καλλοναῖς, τῆς πρώτης καλοποιίας, καὶ φανέντες ἀπλανεῖς ὡς φωστῆρες, οὐρανῶσατε Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν Ἄγιοι, ἄλλοθεν ἄλλος ταύτην, ποικίλως κατακοσμήσαντες.

Νόμῳ πεπιθόμενοι τῷ σῶ τῶν μακαρίων οἱ ἄνθρωποι, πολυτρόποις ἀρεταῖς φαιδρυνθέντες, ἐκκληρώσαντο μόνας τὰς οὐρανίους χαί-

ροντες· ἄλλην γὰρ ἄλλος πάντας ταύτας ἀξίως ἐπλήρωσαν.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον ἀπεγέννησας ἡμῖν Θεομήτορ· ὃν νεάνιδες ἄγναι Θεοπρεπῶς ἐπόθησαν, καὶ σοῦ ἀπίσω πᾶσαι τούτῳ σαφῶς ἠκολούθησαν.

Καταβασία.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζωσα καὶ ἀφθονος πηγῇ, θιάσεν συγκροτήσαντες πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου σεφάνων δόξης ἀξιώσον.

Κοντάκιον τῆς Ὑκτωήχου.

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Εξενασὰς τοῦ μνήματος, τοὺς τεθνεώτας ἡγειρας, καὶ τὸν Ἀδάμ ἀνέστησας· καὶ ἡ Εὐα χορεύει ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ κόσμου τὰ πέρατα πανηγυρίζουσι, τῇ ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσει σου, πολυέλεε.

Ὁ Οἶκος τῆς αὐτῆς.

Τὰ τοῦ ἄδου σκυλεύσας βασιλεια, καὶ νεκροὺς ἀναστήσας μακρόθυμε, γυναῖξί Μυροφόροις συνήντησας, ἀντὶ λύπης χαρὰν κομισάμενος, καὶ Ἀποστόλοις σου ἐμήνυσας τὰ τῆς νίκης σύμβολα, Σωτὴρ μου ζωοδότα, καὶ τὴν κτίσιν ἐφώτισας φιλόανθρωπε. Διὰ τοῦτο καὶ κόσμος συγχαίρει τῇ ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσει σου, πολυέλεε.

Εἶτα Καθίσματα· ἕχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Προπατόρων, Πατέρων, Πατριαρχῶν, Ἀποστόλων, Μαρτύρων, Ἱεραρχῶν, Προφητῶν καὶ Ὁσίων σου, Ἀσκητῶν καὶ Δι-

καίων τε, καὶ παντὸς ὀνόματος, ἐγγεγραμμένου ἐν βίβλῳ ζωῆς, τὴν ἁγίαν μνήμην τελούντες, Χριστὲ ὁ Θεὸς, πάντας συγκινοῦμεν εἰς πρεσβείαν δεόμενοι· Εἰρήνην σου τὸν κόσμον σου δι' αὐτῶν ὡς φιλόανθρωπος, ἵνα πάντες βοῶμεν σοί· Ὁ Θεὸς ὁ ἐνδοξαζόμενος ἐν βουλῇ Ἀγίων σου, σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς, ὁ δοξάσας ἀξίως τὴν μνήμην αὐτῶν.

Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Τὴν οὐράνιον πύλιν καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωταυγῇ, νεφέλιν ὑμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία ἐν αὐτῇ διεπράχθη τῷ κόσμῳ, καὶ ἄφεςιν τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων. Διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ὤδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Σ**ὺ μου ἰσχύς Κύριε, σὺ μου καὶ δύναμις, σὺ Θεὸς μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικούς κόλπους μὴ λιπών, καὶ τὴν ἡμετέραν πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ Προφῆτῃ, Ἀβδακού σοὶ κραυγάζω· τῇ δυνάμει σου δόξα, φιλόανθρωπε.»

Σὺ δυσμενῆ ὄντα με, λίαν ἡγάπησας· σὺ κενώσαι ξένη καταβέβηκας ἐπὶ τῆς γῆς, εὐσπλαγχνε Σωτῆρ, τῆς ἐσχατιᾶς μου

τὴν ὕβριν μὴ ἀνηνάμενος· καὶ μέinas ἐν τῷ ὕψει τῆς ἀχράντου σου δόξης, τὸν πρὶν ἡττωμένον ἐδόξασας.

Τίς καθορᾶν Δέσποτα, νῦν οὐκ ἐξίσταται, διὰ πάθους θάνατον λυόμενον, διὰ Σταυροῦ φεύγουσαν φθοράν, καὶ διὰ θανάτου τὸν ἄδην πλούτου κενούμενον; Τῆς θείας δυναστείας σου τοῦ ἐσταυρωμένου τὸ ἐξαίσιον ἔργον, φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν καύχημα πέλεις ἀνύμφευτε, σὺ προστάτις, σὺ καὶ καταφύγιον Χριστιανῶν, τεῖχος καὶ λιμὴν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου ἐντεύξεις φέρεις πανάμωμε, καὶ σώξεις ἐκ κινδύνων τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ Θεοτόκον ἀγνήν σε γινώσκοντας·

Κανὼν Σταυραναστάσιμος.

Εἰσακήκοα Κύριε.

Τῷ Σταυρῷ σε προσήλωσαν οἱ τῶν παρανόμων παῖδες, φιλόανθρωπε, δι' οὗ ἐτώσας ὡς εὐσπλαγχνος τοὺς δοξάζοντάς σου τὰ παθήματα.

Ανοστάς ἐκ τοῦ μνήματος, πάντας συνανέστησας τοὺς ἐν ᾧ νεκροὺς, καὶ ἐφώτισας ὡς εὐσπλαγχνος τοὺς δαξάζοντάς σου τὴν Ἀνάστασιν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Εἰσακήκοα Κύριε.

Ητὸν στάχυν βλαστήσασα τὸν ζωοποιόν, ἀνῆρτος ἄρουρα, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ ζῶν Θεοτόκε, σῶζε τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτόκον σε πάναγνε, οἱ πεφωτισμένοι πάντες κηρύττομεν·

τὸν γὰρ Ἥλιον ἐκύησας τῆς δικαιοσύνης, ἀειπάροθεν.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πάντων.

Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ανακραεῖς ὄμιλος ὁ τῶν Ἀγίων σου δι' ἀγάπης, καὶ σοὶ ἐνηδόμενος εὐλκρινῶς τε καὶ καθαρώς, ἐν ἀγαλλιάσει, χορεῖαν τὴν ἀκατάλυτον, Ἀγγέλοις συγχορεύει, περὶ σέ παντεπόπτα, τὸν ἀπάντων Θεόν τε καὶ Κύριον.

Νεανικῶς, ἐνδοξοὶ Ἱερομάρτυρες, τῶν Μαρτύρων στέφος ἀνεδήσασθε, τῷ Θεουργῷ χρίσματι τὸ πρὶν τῆς Ἱερωσύνης ἡγλαϊσμένοι πανόλθιοι· διὸ διπλοῦς στεφάνους ἐπαξίως λαβόντες, σὺν Χριστῷ αἰωνίως ἀγάλλεσθε.

Τὸ τῆς σαρκὸς φρόνημα ἅπαν τῷ Πνεύματι Θεοφόροι, ὄντως ὑπετάξατε, ἀσκητικῶς τούτου τῆς ὁρμᾶς τὰς ἀκατασχέτους, νηεῖα καταμαράναντες· καὶ νῦν τῆς ἀπαθείας τῷ φωτὶ πυρσωθέντες, ἀμοιβὰς τὰς τῶν πόνων εἰλήφατε.

Ως τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες τοῦ Πρωτομάρτυρος, τὰς βιβάτους ἄγαν ὑπεμείνατε καρτερικῶς τε καὶ γενικῶς, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις ἔθλουσιντες σώμασιν ἐνδοξοὶ καὶ νῦν τῆς βασιλείας κληρονόμοι δειχθέντες, τοῖς πιστοῖς τὰς ἰάσεις περγάζετε.

Θεοτοκίον.

Νύμφη Θεοῦ γέγονας, Θεογεννήτρια· τὸν γὰρ τούτου Λόγον προαιώνιον σωματικῶς τέτοκας ἡμῖν, ἐν ᾧ καὶ γυναῖκες, ἀγίως πολιτευσάμεναι, καὶ ἄλλοις παμποικίλοις διὰ σοῦ κοσμηθῆσαι, τὴν

Προμήτορος πτωσιν ἀνώρθωσαν. Καταβασία.

Ἄτῃν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως σοῦ τοῦ Ὑψίστου ὁ Προφῆτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. »

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

ᾠδὴ β'. Ὁ Εἰσοδός.

Ἰνα τί με ἀπώσω ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄζωτον, καὶ ἐκάλυψέ με τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δειλαῖον· ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Περιθέσθαι ἡνέσχου χλαῖναν πρὸ τοῦ πάθους σου, ὦτερον παιζόμενος, τὴν τοῦ Πρωτοπλάστου περιστέλλων ἀσχήμονα γύμνωσιν, καὶ γυμνὸς παγῆναι ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀπαμφιάζων τὸν χιτῶνα Χριστὲ τῆς νεκρώσεως.

Εκ χαρὸς τοῦ θανάτου, σὺ τὴν πεπτωκυῖάν μου ἀνικοδόμησας ἀναττάς οὐσίαν, καὶ ἀγῆρω Χριστὲ κατεσκεύασας, ἀναδείξας πάλιν βασιλικὴν ὥσπερ εἰκόνα, ἀρθαρσίας φωτὶ ἀπαστράπτουσαν.

Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρρησίαν τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης· δεόμεθα· ὅτι σὲ καὶ μόνην Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην ἱλασμὸν εὐμενῇ προβαλλόμεθα.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Φώτισον ἡμᾶς.

Οδηγήσον ἡμᾶς τῇ δυνάμει τοῦ

Σταυροῦ σου Χριστέ· δι' αὐτοῦ γάρ σοι προσπίπτομεν· καὶ τὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν φιλήνθρωπε.

Κυβέρνησον ἡμῶν τὴν ζωὴν ὡς ὑπεράγαθος, τῶν ὑμνούντων σου τὴν Ἐγερσιν, καὶ τὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν, φιλήνθρωπε.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ὁρρίζοντες.

Κατεύνασον τὸν ἄστατον κλύδωνα τῶν παθῶν μου, ἡ Θεὸν κυήσασα, τὸν κυβερνήτην καὶ Κύριον.

Δατρεύουσι τῷ τόκῳ σου, ἄχραντε Θεοτόκε, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, καὶ τῶν βροτῶν τὰ συστήματα.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πάντων.

Ἰνα τί με ἀπώσω.

Προορᾶν, ὡς Προφῆται θεοὶ, τὰ ἐσόμενα κατηξιώθητε, ἃ ἐπιποθοῦντες, εὐγενεῖα ψυχῆς ἐκαθάρατε, σεμνῇ πολιτείᾳ, ὑμᾶς αὐτοὺς, ὦ Θεοφόροι, φωτιζόμενοι σθένει τοῦ Πνεύματος.

Ο χορὸς τῶν Ἀγίων νῦν, ἐναγλαίζεται θεοῖς χαρίσμασιν, οἱ πρό νόμου πάντες, Πατριάρχαι, Προφῆται, Ἀπόστολοι, καὶ Μαρτύρων δῆμοι, καὶ Ἀσκητῶν καὶ Διδασκαλῶν, καὶ Δικαίων σὺν Ἱερομάρτυσι.

Δαμπομένην ὁρῶντες τὴν τῶν σῶν Ἀγίων ὁμήγυριν σήμερον, τῇ σῇ Σῶτερ αἴγλῃ, καὶ λαμπάσιν ἀσθέστοις τῆς χάριτος, τὸν σὸν θεῖον πλοῦτον τῶν ἀγαθῶν, καὶ ἀφρονίαν, ἀνυμνοῦμεν ἀπαύστως φιλήνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Υπερθαύμαστον τόκον τὸν σὸν ἀγαπήσασαι γυναῖκες πάνσεμναι, τὰ τερπνὰ τοῦ βίου εἰς οὐδὲν ἐλογίσαντο Πάναγνε, τῆς αὐτοῦ καὶ μόνης ἐρωτικῶς ἐπιθυμοῦσαι ἀγλαίας, καὶ θείας ἐλλάμψεως.

Καταβασίαι.

« Εἰδέστη τὰ σύμπαντα ἐπὶ τῇ θεῇ δοξῇ σου· σὺ γάρ, ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε σωτηρίαν βραβεύουσα.**»**

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ῥδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

« Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλὰ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν ἀνάγαγε δέομαι πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα· καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.**»**

Διὰ ξύλου κραταιῶς καθεῖλε με ὁ ἀρχέκακος· αὐτὸς δὲ ἀναρτηθεὶς Χριστέ, κραταιότερον Σταυρῷ καταβέβληκας δειγματίσας τοῦτον, τὸν πεσόντα δὲ ἀνέστησας.

Σὺ ὥκτειρας τὴν Σιών, ἐξανατείλας τοῦ μνήματος, καὶ νῆν ἀντὶ παλαιᾶς τελέσας ὡς εὖσπλαγχνος, τῷ θεῷ σου αἵματι· καὶ νῦν βασιλεύεις ἐν αὐτῇ εἰς τοὺς αἰῶνας, Χριστέ.

Θεοτοκίον.

Προσθεινόμεν τῶν δεινῶν πταισμάτων ταῖς ἱκεσίαις σου, Θεογενεῖν ἄγνη, καὶ τύχοιμεν Πάναγνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Παλάμας ἐν τῷ Σταυρῷ ἐξή-
πλωσας, ἱατρεύων ἀκρατῶς τὴν
ταθεῖσαν ἐν τῇ Ἑδῇ χεῖρα τοῦ
Πρωτοπλάστου, καὶ τῆς ἰδίας χο-
λῆς ἀπεγέυσω Χριστέ, καὶ ἔσω-
σας ὡς δυνατός τοὺς δοξάζοντάς
σου τὰ παθήματα.

Θανάτου ὁ λυτρωτὴς ἐγεύσα-
το, τῆς ἀρχαίας ἀποφάσεως ὅπως
καὶ τῆς φθορᾶς τὸ βασιλεῖον λύ-
σῃ· καὶ τοῖς ἐν ᾧ ποιεῖται, ἀ-
νέστησε καὶ ἔσωσεν ὡς δυνατός
τοὺς ὑμνοῦντας αὐτοῦ τὴν Ἀνά-
στασιν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Χιτῶνά μοι παράσχου

Ναόν σε τοῦ Θεοῦ, καὶ κιβω-
τόν, καὶ παστάδα ἔμφυχον, καὶ
πύλην οὐράνιον, Θεοτόκε, οἱ πιστοὶ
καταγγέλλομεν.

Θεοάνων καταλύτης ὡς Θεός,
γεγονώς ὁ τόκος σου, Μαρία θεό-
νυμφε, προσκυνεῖται σὺν Πατρὶ,
καὶ τῷ Πνεύματι.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πάντων.

Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Ὡς ἐντιμον ἐκλεκτὸν τεθέντα
λίθον ἀκρόγωνον, οἱ Ἅγιοι ἐν
Σιών εὐρόντες σε Δέσποτα, κρη-
πίδα ἀσάλευτον, ἐκλεκτοὺς ὡς λί-
θους ἑαυτοὺς ἐπακαδόμησαν.

Νυγεῖσης σου τῆς πλευρᾶς,
βράνιδες αἵματος στάξασαι, σὺν ὁ-
δατι θεουργῶ, τὸν κόσμον ἀνέ-
πλασαν, καὶ θείαν ὁμήγυριν τῶν
Ἀγίων πάντων, εὐεργέτα προσε-
κάλεσαν.

Υμνοῦμεν πανευσεβῶς Μαρ-
τύρων γέφυρ τὸ ἐνθεον, τῇ χάριτι

λαμπρυνθὲν, καὶ λάμπαν φαιδρό-
τερον, πορφύρα τοῦ αἵματος, καὶ
τῇ ἀλουργίδι, τῆς αὐτῶν σπερρᾶς
ἀθλήσεως. Θεοτ.

Μητέρα παναληθῆ Θεοῦ σε
πάντες γινώσκουμεν, δι' ἧς φύσις
γυναικῶν ῥωσθεῖσα πανάμωμε,
Χριστοῦ ὑπερήθλησεν, ἀρετῆς τε
πάσης εὐσεβῶς γέγονεν ἐμπλεω-
Καταβασίαι.

« **Τὴν** θείαν ταύτην καὶ πάν-
τιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεό-
φρονες τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς
χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς
τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες. »

Κοντάκιον, ἦχος πλ. δ.

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως, τῷ
φυτουργῷ τῆς κτίσεως, ἡ οἰκου-
μένη προσφέρει σοι Κύριε, τοὺς
θεοφόρους Μάρτυρας· ταῖς αὐτῶν
ἱκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα τὴν Ἐκ-
κλησίαν σου διὰ τῆς Θεοτόκου
συντήρησον πολυέλεε.

Ὁ Οἶκος.

Οἱ ἐν πάσῃ τῇ γῇ μαρτυρήσαν-
τες, καὶ ἐν τοῖς οὐρανοῖς μετοική-
σαντες, οἱ τὰ πάθη Χριστοῦ μιμη-
σάμενοι, καὶ τὰ πάθη ἡμῶν ἀραι-
ροῦμενοι, ἐνταῦθα σήμερον ἀθροί-
ζονται, πρωτοτόκων δεικνύοντες
Ἐκκλησίαν, ὡς τῆς ἄνω τὸν τό-
πον ἐπέχουσιν, καὶ Χριστῷ ἐκ-
βοῶσαν· Θεός μου εἰ. Σὺ με διὰ
τῆς Θεοτόκου συντήρησον πολυ-
έλεε.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρὸν.

Τῇ σήμερον ἡμέρᾳ, Κυριακῇ μετὰ
τὴν Πεντηκοστήν, τὴν τῶν ἀπανταχοῦ
τῆς οἰκουμένης, ἐν Ἀσίᾳ, Λιβύᾳ, καὶ
ἐκείνῃ βορρᾷ τε καὶ νότῳ, Ἀγίων
Πάντων ἑορτὴν ἐορτάζομεν.

Στιχοι.

Τοῦ Κυρίου μου πάντας ὑμῶν τοὺς φίλους.

Εἴτις δὲ μέλλων, εἰς τοὺς πάντας εἰσίστω.

Ταῖς τῆς ἀχράντου σου Μητρὸς πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς, καὶ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος Ἀγίων σου, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος. Ἀμήν.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ἦμδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

« Θεοῦ συγκατάβασιν τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν Βαβυλῶνι ποτε· διὰ τοῦτο οἱ Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύοντες ἔφαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. »

Ἡ ἐνδοξὸς κένωσις, ὁ θεῖος πλοῦτος τῆς σῆς πτωχείας, Χριστὲ, καταπλήττει Ἀγγέλους, Σταυρῷ ὀρώντας σε καθηλούμενον, διὰ τὸ σῶσαι τοὺς πίστει κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῇ θείᾳ καθόδῳ σου, φωτὸς ἐπλήσθη τὰ καταχθόνια, καὶ τὸ σκότος ἠλάθη τὸ πρὶν διώκον· ὁθεν ἀνέστησαν οἱ ἀπ' αἰῶνος δεσμῶνται κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀπάντων μὲν Κύριον, ἑνὸς δὲ μόνου μονογενοῦς Υἱοῦ ὀρθοδόξως Πατέρα, θεολογοῦντες σὲ καταγγέλλομεν, καὶ ἐν εἰδότες σου ἐκπορευόμενον Πνεῦμα εὐθὲς, συμφοῦς, καὶ συναίδιον.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Σωτηρίαν εἰργάσω, μέσον τῆς οἰκουμένης, προφητικῶς ὁ Θεός·

ὕψωλεις γὰρ ἐν ξύλῳ, πάντας ἀνεκαλέσω τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου ὡς ἐξ ὕπνου οἰκτίρμων, πάντας ἐρρύσω φθοράς· ἡ κτίσις δὲ πιστοῦται διὰ τῶν Ἀποστόλων κηρυττόντων τὴν Ἐγερσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Παρβενικῆς ἐκ νηδύος σαρκωθεὶς ἐπεφάνης εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πάντων.

Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἀγίων τὰ τέγμεντα τὸν ἐν ἀγίοις ἀναπαυόμενον ἀσιγήτως ὑμνοῦντα, τρυφῆς ἐνθέου νῦν ἀπολαύουσι, καὶ γεγηθότες χορεύουσι ψάλλοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ταῖς θείαις ἐλλάμψεσι τῆς τρισηλίου φωτοχυσίας σεπτῶς τῶν Ἀγίων οἱ δῆμοι, περιλαμφθέντες μονάδα τρισάριθμον, θεολογοῦσι Πατέρα συνάναρχον, καὶ τὸν Υἱὸν εὐσεβῶς καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Ἀφράστῳ τῇ δόξῃ σου, ὅταν ὀφλήσῃ Θεός ἐν μέσῳ Θεῶν, τὰς ἀξίας παρέχων, ἐνὶ ἐκάστῳ, καὶ τοὺς στεφάνους διδοὺς, τότε τοὺς πάντας ἀξίωσον ψάλλειν σοι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γηθόμενοι μέλψωμεν, τὴν τῶν

Ἁγίων πάντων ὁμήγυριν, ἐκ παν-
τός κροτουμένην, καὶ γένους ἁ-
μα, καὶ ἀξιώματος, καὶ πολιτείας,
καὶ τούτοις συμπάλλομεν. Εὐλο-
γητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν ἄχραντον, καὶ
παναγίαν Θεογεννήτριαν, αἱ νεά-
νιδες πάσαι, χορείαν ἱεῖαν ἅμα
στήσασθαι, μεγαλοφώνως, Ἁ-
γάλλου βοήσατε, ἡ τῆς χαρᾶς τὴν
πηγὴν ἡμῖν βλυστάνουσιν.

Καταβασία.

« Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ
Θεόφορονες παρὰ τὸν κτίσαντα, ἀλ-
λὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πα-
τήσαντες, χαίροντες ἐφαλλόν·
ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύ-
ριος, καὶ Θεός εὐλογητός εἰ.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

ᾠδὴ Η'. Ὁ Βίρμος.

« Ἐπιταπλάσιως κάμινον, τῶν
Χαλδαίων ὁ τύραννος, ταῖς θεοσε-
βείν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει
δὲ κρείττονι περισωθέντας τούτους
ιδῶν, τὸν δημιουργόν, καὶ λυτρω-
τὴν, ἀνεθόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε,
ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. »

Τῆς Ἰησοῦ Θεότητος, ἡ ὑπέρ-
θεος δύναμις, ἐκ τοῖς καθ' ἡμᾶς,
θεοπρεπῶς ἐξέλαμψε· σαρκί γὰρ
γευσάμενος, ὑπὲρ παντός θανάτου
Σταυροῦ, ἔλυσε τοῦ ἄδου, τὴν ἰ-
σχύν· ὃν ἀπαύστως, οἱ Παῖδες εὐ-
λογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑ-
περυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ σταυρωθεὶς ἐγήγερται· ὁ με-
γάλαυχος πέπτωκεν· ὁ καταπεσών

(ΓΟΜ. Ε')

καὶ συντριβείς ἀνῶρθωται· φοβρά
ἐξωστράκισται, καὶ ἀφθαρσία ἡν-
θησεν· ὑπὸ τῆς ζωῆς γὰρ, τὸ θνη-
τὸν κατεπόδη. Οἱ Παῖδες εὐλογεῖ-
τε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυ-
ψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Τρισσοφῶ Θεότητα, ἐκίστιαν ἐκ-
λάμπουσιν, ἀέγλην ἐκ μιᾶς τρις-
υποστάτου φύσεως, Γεννήτορα ἁ-
ναρχόν, ὁμοφυᾶ τε Λόγον Πατρός,
καὶ συμβασιλεύον ὁμοούσιον Πνεῦ-
μα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀ-
νυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάν-
τας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν Σταυρουναστασίμους.

Νικηταὶ τυράννου.

Τὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου, χεῖράς μοι
ἐκτείναντα τῷ γυμναζέντι, καὶ κα-
λούμενόν με, τῇ αὐτοῦ εὐσχήμονι
βαλῆσαι γυμνώσει, εὐλογεῖτε πάν-
τα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερ-
υψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ κατωτάτου, ἄδου με ὑ-
ψώσαντα τὸν πεπτωκότα, καὶ τῇ
ὕψιθρόν, δόξῃ τοῦ Γεννήτορος
τετιμηκότα, εὐλογεῖτε πάντα τὰ
ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε
αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Τὸν Βασιλῖα τῶν οὐρανῶν.

Τῶν ἐναντίων τὰς θελητικὰς
καὶ φλογώδεις, καθ' ἡμῶν κατά-
σβεσον βολίδας, ὅπως σε ὑμνώμεν
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ὑπερφυῶς τὸν δημιουργόν καὶ
Σωτῆρα, Θεόν Λόγον, τέτοκας
Παρθένον· ὅθεν σε ὑμνοῦμαι εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πάντων.

37

Ἀποστόλους, Προφῆτας, Μάρτυρας, Ἱεράρχας τε, Ἀσκητάς, καὶ Ὅσιους, Ἱερομάρτυρας ἅμα, φιλοβέους Γυναῖκας, καὶ τοὺς Δικαίους ἅπαντας, καὶ Ἀγγέλων τὰς τάξεις χρεωστικῶς, ὕμνοις καταστέψωμεν δυσωποῦντες, τῆς δόξης τούτων τεύεσθαι, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Ο ἄνω δοξαζόμενος, θεϊκῶς ὑπ' Ἀγγέλων, κολπίων πατρῶν ἄχραντε, μὴ ἐκείας ἀπορρήτως τοῖς κάτω συναναστρέφῃ· σὺ δὲ ταύτης ὑπῆρξας, τῆς σωτηρίας προξενος, ἐξ ἁγίων σου αἱμάτων, τούτῳ ἁγνῇ ὑπὲρ λόγον σάρκα δανεισασμένη· ὃν αἰτῆσαι τοῖς δούλοις σου, λύτρον δοῦναι πταισμάτων.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἱστῶμεν Στίχους ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ε. καὶ τῶν Ἁγίων γ.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέστης, ὑπὸ Πιλάτου κρινόμενος, ἀλλ' οὐκ ἀπελείφθης τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, τὸν κόσμον ἡλευθέρωσας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου, ὡς οἰκτιρῶν, καὶ φιλόανθρωπος.

Κύριε, ὅπλον κατὰ τοῦ διαβόλου, τὸν Σταυρόν σου ἡμῖν δέδωκας· φρίττει γὰρ καὶ τρέμει, μὴ φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν· ὅτι νεκροὺς ἀνιστᾷ, καὶ θάνατον κατήργησε· διὰ τοῦτο προσκυνούμεν, τὴν ταφὴν σου καὶ τὴν ἔγερσιν.

Κύριε, εἰ καὶ ὡς ὀνητόν ἐν μνημείῳ, Ἰουδαῖοί σε κατέθεντο,

ἀλλ' ὡς βασιλέα ὑπνοῦντα, στρατιῶταί σε ἐφύλαττον· καὶ ὡς ζωῆς θησαυρόν, σφραγίδι, ἐσφραγίσαντο· ἀλλὰ ἀνέστης καὶ παρέσχες, ἀφθορσίαν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ο Ἀγγελός σου Κύριε, ὁ τὴν ἀνάστασιν κηρύξας, τοὺς μὲν φύλακας ἐφόβησε, τὰ δὲ γυναῖκα ἐφώνησε, λέγων· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; ἀνέστη Θεὸς ὢν, καὶ τῇ οἰκουμένῃ ζωὴν ἐδώρησατο.

Ἔτερον, Ἀνατολικόν.

Επαλές διὰ Σταυροῦ, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ταφὴν κατεδέξω τρίήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· καὶ ἀθανάτισας, ζωοποιήσῃς ἡμᾶς Χριστὲ ὁ Θεός, διὰ τῆς ἀναστάσεώς σου φιλόανθρωπε.

Ἔτερα, Στιχηρὰ Προσόμοια

τῶν Ἁγίων. Ἦχος δ'.

ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τοὺς Ἀγίους ὁ Κύριος, τοὺς ἐν γῇ ἐθαυμάσας· τὰ αὐτοῦ γὰρ στίγματα καὶ παθήματα, ἐν τῇ σαρκὶ ἀνεδέξαντο, ἐν τούτοις κοσμούμενοι, καὶ ταῖς θείαις καλλοναῖς, προφανῶς ἀναθέμενοι· οὓς ὑμνήσωμεν ὡς ἀμάραντα ἄνθη, ὡς ἀστέρας ἀπλανεῖς, τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐβελοῦτα θύματα.

Στίχ. Ἐκέκραξαν οἱ Δίκαιοι, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν.

Σὺν Προφῆταις Ἀπόστολοι, σὺν Ὅσις Διδάσκαλοι, σὺν Ἱερομάρτυσι πάντες Δίκαιοι, καὶ Γυναικῶν αἱ ἀβλήσασαι, καὶ πόθῳ ἀσκήσασαι, τῶν Ἀγίων ἢ πληθὺς, καὶ Δικαίων τὰ τάγματα, εὐφη-

μείσθωσαν, ἱεραῖς μελωδίαις, ὡς τῆς ἁνω, βασιλείας κληρονόμοι, ὡς Παραδείσου οἰκήτορες.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεός.

Οἱ τὴν γῆν οὐρανῶσαντες, ἀρετῶν ἐν φαίδροτῃ, οἱ Χριστοῦ τὸν θάνατον μνησάμενοι, ἀθανασίας τὴν πρόξενον, ὁδὸν οἱ βαδίσαντες, οἱ τὰ πάθη τῶν βροτῶν, χειρουργία τῆς χάριτος, ἐκκαθάραντες, οἱ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ ὁμοψύχως, ἐναθλήσαντες γενναίως, ἀνευφημείσθωσαν Μάρτυρες.

Δόξα, Ἐσθινὸν Ἀ. Ἦχος Ἀ.

Εἰς τὸ ὄρος τοῖς Μαθηταῖς ἐπιειγομένοις, διὰ τὴν χαρμόθεν ἐπαρσιν, ἐπέστη ὁ Κύριος· καὶ προσκυνήσαντες αὐτόν, καὶ τὴν δοθεῖσαν ἐξουσίαν πανταχοῦ διδαχθέντες, εἰς τὴν ὑπ' οὐρανὸν ἐξαπεστέλλοντο, κηρύττειν τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν καὶ τὴν εἰς οὐρανὸς ἀποκατάστασιν· οἷς καὶ συνδιακονοῦν, ὁ ἀψευδὴς ἐπηγγέλατο, Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἰπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη καὶ μετ' αὐτὴν, τὸ Ἀναστάσιμον Τροπάριον.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἀνατὰς ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ τὰ δεσμὰ διαρρήξας τοῦ ᾄδου, ἐλυσας τὸ κατακρίμα τοῦ θανάτου Κύριε, πάντας ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ ῥυσάμενος· ἐμφανίσας σεαυτὸν τοῖς Ἀποστόλοις σου, ἐξ-ἀπέστειλας αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κήρυγμα, καὶ δι' αὐτῶν τὴν εἰρήνην παρέσχες τῇ οἰκουμένῃ μόνη πολυέλεε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοί, εἰς 13'.

Τῆς Ὁκτωήχου, εἰς 8'.

Ἦχος πλ. δ'.

Μνησθητι ἡμῶν, Χριστέ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὡς περ τοῦ Ἀηστοῦ ἐμνήσθης ἐπὶ βύλου· καὶ καταξίωσον πάντας, μόνη οἰκτίρμων, τῆς οὐρανοῦ βασιλείας σου.

Εὐλόφ προσπαγεῖς Σωτὴρ ἡμῶν βουλῇσει, βύλου τὸν Ἀδὰμ, κατάρας ἐλυτρώσω, ἀποδόου· ὡς οἰκτίρμων τὸ κατ' εἰκόνα, καὶ Παραδείσου τὴν κατοίκησιν.

Λαβοῦ Ἀδὰμ, καὶ χαῖρε σὺν τῇ Εὐχ· ὅτι ὁ γυνώσκας πρὶν τοὺς ἀμφοτέρους, καὶ δι' ἀπάτης λαβὼν ἡμᾶς αἰχμαλώτους ἐν τῷ Σταυρῷ Χριστοῦ κατήργηται.

Σήμερον Χριστὸς, ἀνέστη ἐκ τοῦ τάφου, πᾶσι τοῖς πιστοῖς, παρέχων ἀφθαρσίαν, καὶ τὴν χαρὰν ἐγκαινίζει τοῖς Μυροφόροις, μετὰ τὸ πάθος καὶ τὴν ἔγερσιν.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Ἀγίων,

Ἠδὴ Γ. καὶ ε'.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου, ἡχ. δ'.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Στ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου

τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί, οἱ ἅγιοι πάντες διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, ἐργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραζαν στόματα λέοντων, ἐβασαν δυνάμιν πυρὸς, ἐφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἁλλοτρίων. Ἐλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν,

οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν. Ἔτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς. Ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον· περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, (ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος,) ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι, καὶ ὄρεσι, καὶ σπηλαίοις, καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως, οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον· τι προβλεψάμενου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι. Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες

περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὅγκον ἀποθέμενοι πάντα, καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν.

Ἀλληλουῖα. ἤχος δ'.

Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι.

Στίχ. Πολλαὶ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Πᾶς ὃς τις ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.

Κοινωνικά.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.

Ἀγαλλιάσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι πρέπει αἰνεσις.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.

ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ

ΦΙΛΟΧΡΙΣΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

ΟΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ ΜΑΣ

Ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης, Κύριος Κύριος	
ΙΩΑΚΕΙΜ, μετὰ τινων μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.	Σώμ. 120
Ἡ ἹΕΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΣ τοῦ ἀγωνύμου Ὁρους τοῦ Ἀθω, μετὰ	
τῶν εὐαγῶν καὶ Σεβασμιῶν Μονῶν, ὡς ἐν τῷ οἰκείῳ τό-	
πῳ φαίνεται.	” 140
Ὁ φιλογενέστατος Κύριος ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΑΝΑΚΗΣ	” 100
Τὸ ὅλον	Σώμ. 360

ΒΒΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

Ὁ Μακαριώτατος καὶ φιλόμους Πα-		Ὁ εὐγεν. καὶ φιλόμους τραπεζίτης	
τριάρχης Ἱεροσολύμων, καὶ πάσης		Κ. Κ. Ἀπόστολος Κυριαζῆς.	5
Παλαιστίνης, κλπ. Κ. Κύριλλος.	20	Ὁ εὐγε. καὶ φιλόμους Βιβλιοπώλης	
Ὁ Μακαριώτατος καὶ φιλόμους Πα-		Κύριος Σ. Ἀνδρεάδης.	40
τριάρχης Ἀλεξανδρείας κλπ. Κύριος		ΟΙΚΙΑ Χ. ΘΕΟΧΑΡΟΥΣ.	
Ἰάκωβος.	20	Ἡ εὐγενεστ. Κ. Ἑλένη Χ. Θεοχάρους.	
Ὁ Σεβασμιώτατος καὶ φιλόμους Γέ-		Ὁ εὐγεν. Κύριος Παναγιώτης.	
ρων Κυζίκου Κύριος Νικόδημος.	27	Ὁ εὐγεν. Κύριος Δημήτριος.	
Ὁ Παναγιώτατος ἅγιος Δράμας Κύ-		Ὁ εὐγεν. Κύριος Πέτρος, ἅπαντες.	10
ριος Ἀγαθάγγελος.	5	Ἡ εὐγεν. Δέσποινα Ν. Βέγλερη.	2
Ὁ Πανιερώτατος ἅγιος Ἐλασσῶνος, Κύ-		Ὁ Πανοσιολογιώτατος ἅγιος δευτε-	
ριος Ἰγνάτιος.	1	ρεῦων ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Κύριος	
Ὁ Πανιερώτ. ἅγιος Δρυϊνουπόλεως.	1	Ἰωσάκειμ.	2
Ὁ Λογιώτατος καὶ φιλογενῆς Κύριος		Ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἱεροδιάκονος	
Δ. Α. Βλαστός.	3	Γεννάδιος Παπαρούσης.	2
Ὁ εὐγενέστατος καὶ φιλόμους ὑπο-		Οἱ ἐπίτροποι τοῦ ἁγίου Ὁρους καὶ	
πρόξενος Δαρδανελλίων Κύριος Π.		ἐνάρετοι πατέρες Κύριοι Ἀρτέμιος	
Φοῖδος.	10	καὶ Γεννάδιος.	4
Ὁ εὐγενέστατος Κύριος Μιχ. Γκιου-		Διὰ τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ τῆς τοῦ	
μοδῆ-Γκερδάνης.	3	Γένους Μ. Σχολῆς, Κυρίου Β. Δ.	
Ὁ εὐγεν. Κ. Ἰωάν. Παναγιωτίδης.	1	Καλλίφρονος.	
Ὁ εὐγεν. καὶ φιλόμους, ἐν Κωνσταν-		Ὁ Πανιερώτατος ἅγιος Δημητριάδης	
τινουπόλει δικαστικός Πάρεδρος Κύ-		Δωρόθεος.	1
ριος Ν. Σακοπούλος.	5	Ὁ Πανιερώτατος ἅγιος Λιτίτης Κύ-	
		ριος Ἰωσήφ.	1

Ὁ πανιερώτατος ἅγιος Ἀργυρουπό-
λεως κύριος Σεραφεῖμ.

Βασίλειος Πυλάδης ἐξ Ἀρχάλων
Καισαρείας.

Ἄντ. Γρηγοριάδης ἐκ Στεφάνων
σχυλάρχης Διπλοκιονίου.

Ἱεροθεὸς Ἱεροδιδάσκαλος τριτεύων
καὶ ὑπογραμ. τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Νεόφυτος, Πατριαρχικ. ἐφημέριος
ὁ ἐξ Ἀνάφης.

Νικηδόμημος, Πατριαρχικ. ἐφημέριος.
Διονύσιος, Πατριαρχικ. ἐφημέριος

ἐκ Μηχανίωνος.

Βησσαρίων προεστὼς τῆς ἐν Νεο-
χωρίῳ Παναγίας, Νάξιος.

Παπᾶ Βασίλειος προεστὼς Χάλκης.

Παπᾶ Γεώρ. οἰκονόμος, Φερεκλήης.

Γερβάσιος Ἱερομοναχός.

Ἰωάσαφ Ῥώστος.

Παπᾶ Μιχαήλ Κουνελάκης Χίος
προεστὼς Ταξιαρχῶν.

Γεώργιος Ἱερεὺς Νομικός Χίος ἐξ
Ἀρμολίων.

Φίλιππος Ἱερεὺς Χίος ἐκ Διπλο-
κιονίου.

Ἱεροθεὸς Ἱεροδιδάσκων τῆς Δ. Π.

Νικόλαος Ἱεροδιδάσκων Καισαρείας
ἐκ Κερκυρίου.

Κυρίλλος Ἱεροδ. Βυζάντιος.

Χ. Ἀθανάσιος Ἱεροδ. Βυζάντιος.

Συμεὼν Ἱεροδ. Καλλύμνιος.

Ὁ ἐν Βλαχέρναις Ἰγνατίος Ἀρχιμ.

Ἱερώνυμος Νομικός, Κ. τῆς Μ.

Ἐκκλησίας.

Πρόδρομος Εὐθυμίου Β. τῆς Μ.

Ἐκκλησίας.

Θεόδωρος Γ. Πανίδης.

Χ. Παναγιώτης Προυσαεὺς.

Κωνσταντῖνος Σ. Παπαδόπουλος.

Πάνος Γ. Σαρώτης Ἰθακήσιος.

Ἰωάννης Μ. Καβδάδας Χίος, Δ.

ψάλτης ἐν Διπλοκιονίῳ.

Καραγιάννης Ἀρχιερέων.

Κωνσταντῖνος Παπᾶ Ἀναστασίου
ἐξ Ἰλοσοῦ τῆς Νιγδης τοῦ Ἰκονίου.

Χαραλάμπης Θεοδοσίου ἀπὸ Οὐσ-
κοῦπι.

Παπᾶ Ζωσιμᾶς Δ. ἐκ Δαμποχόδου.

Στέφανος Ἱεροδιδάκ, ἐν Βουγιουκ-
Δερέ. (Βαθεὶ Ῥύακι.)

Γεώργιος Δημητριάδης Ἑλληνο-
διδάσκαλος Βουγιούκ-Δερέ.

Ἐκ τοῦ Βιβλιοπωλ. Σ. Ἀνδρεάδου.

Ἐκκλησία τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου Γαλατῆ.

Κ. Βαλλιεζδης Χίος.

Ὁ Αἰδεσ. Παπᾶ Παντελεῆς προεστὼς,
Χίος.

Ὁ Αἰδεσ. Πνευματικὸς κ. Κωνσταν-
τῖνος, Βυζάντιος.

Ὁ Ἱεροδ. κ. Πλάτων, Χίος.

Ὁ Α'. ψάλτης κ. Γεώργιος Βιολάκη,
Σίφνιος.

Ὁ Β'. ψάλτης κ. Γεώργιος Α. Βόλ-
τας, Ζαγορείσιος.

Ὁ Α'. ψάλτης τοῦ ἐν Γαλατῆ ναοῦ
τοῦ Χριστοῦ κ. Νικόλ. Ἰωαννίδης.

Ὁ Α'. ψάλτης εἰς Χάσκι, κ. Γεώρ.
Εὐστρατιάδης Μελισσας.

Ὁ κ. Ἀντώνιος Ν. Δεναζῆς, Θήρκιος.

Ὁ κ. Θεόδ. Καραδοπούλης Τσάκωνας.

Ὁ κ. Ἄντ. Ἰωάννου Σ. ἐξ Ἐπιβατῶν.

Γρηγ. Γώγος Λέσβιος.

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Ἡ Σεβασμία καὶ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Με-
γίτης Λαύρας.

Ὁ ἐν αὐτῇ Σ. Ἀρχιμανδρίτης κύριος
Βενιαμίν.

Ὁμοίως ὁ Σ. Ἀρχιμανδρίτης καὶ
Νομοφύλαξ, κύριος Μελεχιστέν.

Ὁ Ἱεροδ. καὶ φιλόμ. Νεκταριος.

Ἡ Ἱερὰ καὶ Σεβασμία Μ. Βασιλική

Μονὴ τοῦ Βατοπαίδιου.

Ἡ Ἱερὰ καὶ Σεβασμία Μονὴ τῶν Ἱ-

βήρων, μετὰ τῆς ἀδελφότητος.

Ὁ ἐν αὐτῇ Σ. Ἀρχιμανδρίτης κ.

Σεραφεῖμ.

Ὁμοίως ὁ Σεβ. Ἀρχιμ. κ. Δανιήλ.	2	Τὸ ἱερὸν Κοινόβ. τοῦ Ζωγράφου.	6
Ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος.	1	Ἡ ἱερὰ καὶ Σεβ. Μονὴ τοῦ Δοχειαρίου.	3
Ὁ πανοσιολ. προηγούμε. κύριος Βαρθολομαῖος.	1	Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς Μονῆς πανοσιώτατος κ. Ἀββακούμ.	1
Ὁ πανοσιολ. προηγούμε. κ. Ἀνθιμος.	1	Ὁμοίως, ὁ πανοσιώτατος γέρον Ἀνθιμος.	1
Ὁ πανοσιολ. Ἀρχιμαν. κ. Συμεών.	1	Τὸ ἱερὸν Κοινόβ. τοῦ Καρακάλου.	1
Ὁ πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Διονύσιος.	1	Τὸ ἱερὸν Κοινόβ. τοῦ Φιλοθέου.	1
Ὁ πανοσιολ. προηγούμε. κ. Πανάρετος.	1	Ἡ ἱερὰ Μονὴ τοῦ Σίμωνος Πέτρα.	3
Ὁ πανοσιολ. προηγ. κ. Ἀβράμιος.	1	Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς Μονῆς πανοσιολ. καὶ φοιτητῆς τῆς Θεολογίας ἐν Ἀθήναις κύριος Μελέτιος Ἀντωνίου.	1
Ὁ πανοσιώτ. ἐν Ἱερομονάχοις κ. Ἀνατόλιος.	1	Ἡ ἱερὰ Μονὴ τοῦ Σταυρονικήτα.	1
Ὁ πανοσιώτ. ἐν Ἱερομ. κ. Διονύσιος ἐκ Μελενίκου.	1	Τὸ ἱερὸν Κοινόβ. τοῦ Ἀγ. Παύλου.	2
Ὁ ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ ἑλλογιμώτατος διδάσκαλος καὶ ἱεροδιάκονος κ. Χριστοφόρος.	1	Τὸ ἱερὸν Κοινόβ. τοῦ Ξενοφώντος.	1
Ὁ ὁσιώτ. κ. Βενιαμὴν Βημκτάρχης.	1	Τὸ ἱερὸν Κοινόβ. τοῦ Γρηγορίου.	3
Ὁ ἑλλογ. Γραμματεὺς κ. Βίκτωρ.	1	Τὸ ἱερὸν Κοινόβ. τοῦ Ἐσφιγμένου.	2
Ὁ ὁσιώτ. Μακάριος Θυρωρός.	1	Ὁ τοῦ αὐτοῦ Κοινοβ. Ἀρχιμανδ. κ. Μακάριος.	1
Ὁ ὁσιώτ. Σεραφεὶμ Μοναχός.	1	Ὁμοίως, ὁ γραμματ. τῆς ἱερᾶς Κοινοτήτος πανοσιολογ. κ. Γεννάδιος Κωνσταντινίδης, δημότης Πειραιῶς.	2
Ὁ πανοσ. ὠρολόγος κ. Γλυκερίος.	1	Τὸ ἱερὸν καὶ εὐεργετικὸν Κοινόβιον τοῦ Ῥωσικοῦ.	10
Ὁ παρὰ τῇ ἰδίᾳ Μονῇ σοφὸς ἱατρός καὶ ὁσιώτ. ἐν ἱερομονάχοις.	1	Καὶ τὸ ἱερὸν Κοιν. τοῦ Κωνσταντίνου.	1
Ὁ πάτερ Δημήτριος Σταγγότης.	1	ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.	
Ὁ ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ Βιδών, πανιερώτατος ἅγιος Σηλυβρίας κ. Ἰωαννίνιος.	1	Ὁ Παναγιώτατ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Νεόφυτος.	10
Ἡ ἱερὰ Σλαβο-Σερβικὴ Μονή.	1	Ὁ τῆς Α. Π. Ἀρχιεπίσκ. κ. Φιλάρετος.	1
Τὸ ἱερὸν Κοινόβιον τοῦ Διονυσίου.	2	Ὁ Πανιερώτ. ἅγιος Κύπρους κ. Θεόκλητος.	1
Τὸ ἱερὸν Κοινόβιον τοῦ Κουτλουμουσίου.	3	Ὁ Πανιερώτ. ἅγιος Πλαταμῶνος κ. Ἱερεμίας.	1
Ἡ ἱερὰ Μονὴ τοῦ Παντοκράτορος μετὰ τῆς ἀδελφότητος, τοῦ Ἀρχιμ. κ. Ἀθανασίου, τοῦ Ῥώσου κ. Ἰωσήφ, καὶ τοῦ πανοσιολ. κ. Παμβώ Λεσβίου.	4	Ὁ Πανιερώ. ἅγιος Καμπανίας κ. Ἰάκωβος.	1
Ἡ ἱερὰ καὶ Βασιλικὴ Μονὴ τοῦ Ξηροποτάμου.	3	Ὁ Πανιερ. Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Εὐγένιος.	1
Ὁ ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ σοφὸς Ἀρχιμανδρίτης κ. Εὐγένιος.	2	Ὁ Πανιερ. ἅγ. Πέτρος κ. Ἀγαθάγγελος.	1
Ὁ πανοσιολογιώτατος Χαράλαμπος ἐπίτροπος.	2	Ὁ Πανιερ. ἅγ. Ἀδραμερίων κ. Ἰγνάτιος.	1
		Ὁ Πανιερ. ἅγ. Ἰερισσοῦ κ. Ἀγίου Ὁρους κ. Ἰωαννίκιος.	1

‘Ο Πανιερ. ἁγ. Κασσανδρείας κ. Νεόφυτος.

‘Ο πανοσιώτ. ἐπίτροπος τοῦ Ἀγίου Ὁσους κ. Δανιὴλ ὁ Βατοπαιδινός.

ΧΙΟΣ.

‘Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου κ. Γρηγόριος.

Ἡ Ἐφορίατῆς Χιακῆς Σχολῆς.

‘Ο Προξενικός πράκτωρ ἐν Κρήνῃ κ. Κουμαριανός.

‘Ο ἁγ. Ἀρχιμανδρίτης Σεραφεῖμ.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ.

‘Ο Σεβασμιώτ. ἐπίσκοπος ἁγ. Σταγών, κ. Θεόφιλος.

‘Ο φιλόμουσος κ. Δημάκης Πολυμερίδης ἐκ Καστανέας.

‘Ο ἁγ. ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς Μονῆς Λιμπόχοβου κ. Κωνστάντιος ἐκ Καστανέας.

‘Ο οἰκονόμος Παπᾶ-Ἰωάννου ἐκ Καστανέας.

‘Ο Πανοσιώτ. πνευματικός καὶ ἡγούμενος τοῦ Μοναστηρίου Χαλικίου, κ. Δαμιανός.

‘Ο εὐγενέστατος κ. Ἰωάννης Α. Θ. Παπαπολυμέρου.

‘Ο ἐξοχώτατος κ. Δημ. Τσακίρης.

‘Ο φιλόμουσ. σπουδαστῆς κ. Παῦλος Λεβέντης ἐκ Καστανέας.

‘Ο κ. Σέργιος Οἰκονόμος.

‘Ο κ. Λάζαρος Κωνσταντίου, ἡπειρώτης.

‘Ο κ. Γούτιος Νάκου ἐκ Καστανέας.

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ ΜΕΡΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

‘Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, καὶ Πρόεδρος τῆς ἱερᾶς Συνόδου, Κύριος Θεόφιλος. Ὡς Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, τοὺς ἐξῆς:

Παναγιώτης Σταύρακας ἱεροδιδάκαλος.

Ἀπόστολος ἱερεὺς καὶ ἐφημέριος. Ἰωάννης Χρ. Γεροκωνσταντόπουλος.

‘Ο Πανοσιώτατος ἡγούμενος Ἀγγελοκλάστρου κ. Παΐσιος.

Παπᾶ Νικόλαος Π. Ἰωάννου.

Σπύρος Κλεφθοθανάσης.

Γεώργιος Ζῶνης, ἔμπορος.

Χριστόδουλος Ἀγγελάκης.

Παπᾶ Κωνσταντῆς Ἰωάννου Τριοβάρας.

Γιαννόπουλος ἐκ τοῦ Δήμ. Ἰδομένης.

Ἰωάν. Κασβίκης ἐκ χωρίου Πριάτζας. Ὡς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.

‘Ο Σεβασμιώτατος ἐπίσκοπος Θήρας Κύριος Ζαχαρίας Μαθᾶς.

‘Ο Σεβασμιώτατος ἐπίσκοπος Καρυστίας Κύριος Μακάριος. Καὶ δι’ αὐτοῦ οἱ ἐξῆς:

Ἐν Καρυστίᾳ ἱερεῖς.

Δημήτριος Α. Λύκου ἱερεὺς.

Γεώργιος Πεπὲς ἱερεὺς.

Ἀθανάσιος Καπενῆς ἱερεὺς.

Θεόδωρος Καδίτης ἱερεὺς.

Χρῆστος Μπάκαρης ἱερεὺς.

Γεώργιος Μπαρμπάκης ἱερεὺς.

‘Ο διάκονος τοῦ ἁγίου Καρυτίας κ. Παΐσιος.

‘Ο Σεβασμιώτατος Γέρων Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Κύριος Βαρβολομαῖος.

καὶ δι’ αὐτοῦ οἱ ἐξῆς κύριοι,

Κωνσταντῖνος Σακελλάριος Γουμοῦρος διὰ τὴν ἐκκλησίαν Παλκουβήνας, (Ἀγίου Ἀνδρέου τῆς Ῥαχόθης, τῆς Φελλόης.)

Διονύσιος Ἰωάννου ἀρχidiaκονος τῆς ἐπισκοπῆς Καλαβρύτων.

Γεώργιος Σταματόπουλος, Γεώργιος Στασινόπουλος καὶ Ἀθανάσιος Σακελλάριος ἐπίτροποι τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ χωρίου Κόκκοδας.

Κωνσταντῖνος Σακελλαρίου ἱερεὺς, καὶ Ἠλίας Πράππας ἐπίτροποι τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

